

ΚΛΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΣΟΦΙΣΤΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ,
CLAEELIANI
SOPHISTAE
VARIA HISTORIA,
CUM NOTIS INTEGRIS
CONRADI GESNERI, JOHANNIS SCHEFFERI,
TANAQUILLI FABRI, JOACHIMI KUHNII,
JACOBI PERIZONII,
& Interpretatione Latina
JUSTI VULTEJI,
innumeris in locis emendata.
CURANTE
ABRAHAMO GRONOVOIO,
Qui & suas adnotaciones adjecit.
PARS ALTERA.

Lugd. Bat. }
Amstelodami }
Roterodami }
Ultrajecti }
Hagae } apud }
S. LUCHTMANS & J. A. LANGERAK.
R. & J. WETSTEIN & G. SMITH; J. BOOM
& H. WAASBERGE.
JOH. DAN. BE MAN.
JAC. a POOLSUM.
HENR. SCHEURLEER.

1731.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23

KΛ. ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΣΟΦΙΣΤΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ,
CL. AELIANI
SOPHISTAE
VARIA HISTORIA,

CUM NOTIS INTEGRIS
CONRADI GESNERI, JOHANNIS SCHEFFERI,
TANAQUILLI FABRI, JOACHIMI KUHNII,
JACOBI PERIZONII,

& Interpretatione Latina
JUSTI VULTEJI,

innumeris in locis emendata.

CURANTE
ABRAHAMO GRONOVOIO,

Qui & suas adnotaciones adjecit.

PARS ALTERA.

Lugd. Bat.	S. LUCHTMANS & J. A. LANGERAK.
Amstelodami	R. & J. WETSTEIN & G. SMITH; J. BOOM & H. WAASBERGE.
Roterodami	apud J. H. DAN. BE MAN.
Ultrajecti	JAC. a POOLSUM.
Hagæ	HENR. SCHEURLEER.

1731.

A I A I A N O Y

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ δέκατον.

Æ L I A N I
V A R I Æ H I S T O R I Æ

LIBER X.

K E Φ. α.

C A P. I.

Περι Φερείκης Ολύμπια Θεοσ-
μένης.

*De Pherenice, quæ Olympia
spectavit.*

1 ερενίκη 2 τὸν οἰον 3 ἥγειν
εἰς Ολύμπια ἀθλεῖν.
4 Κωλυόντων ὃ αὐτὴν
τὰν 5 Ελλανοδικῶν τὸν
ἀγῶνα Θεάσαδα, παρελθοῦσα ἐδί-

Pherenice filium ad Olympia, ut in iis certaret, deduxit. Quum vero Hellanodicæ prohiberent eam spectare certamen, pro-

I Φερενικη] Quam & alio nomine Καλλισά-
τηριον appellavere. Pausanias in Eliacis.
Porro hujus rei præter dictum scriptorem
meminit Val. Maxim. viii. cap. 15. Φε-
scheinis Epist. iv. SCHEFF. Scholia Pindari
in proemio Olymp. vii. Αεριστάτερον vocant
non semel, ascribam locum, quia non dis-
crepat à Nostro. χερῷ δὲ τέσσερι φάσι νῦν τὰ
τε θυματέροις Αεριστάτερον εἰδεῖν εἰς τὰ Ολυμ-
πίων, καὶ αὐτῶν τῷ δρόῳ τὸ Ελασσοδικῶν ἵπποτέρα φασθεῖται
θέαν αὐτῇ, τὰς δὲ καλύτερι, πάσκοντες. Οὐ δέρον δὲ
γυναικαὶ μὴ θεωρεῖν τὴν γυμνιστὴν ἀγάνα. την δὲ Φθιν

αὐτὸς ἀντέσ, τοῦ ἵην εἴναι τοῖς ἀλλαῖς γυναικῖν, ἀλλὰ φίρειν πλέον τι, τοῖς ωφεληπικῶν ἀρετῶν ἐπει-
γονορόβριον, καὶ δεῖξαι τάστας οὐ πατέρος καὶ τῆς ἀδελφᾶς
τὴλας. καὶ οὕτω πανθέτων τοῖς Ελλανοδίκοις ἐπιχειρη-
σαν καὶ συνθέτουν νόμος Διογλύσου καὶ τῆς Αριστοπατέρεως
τὴλ Σίαν εἰσιτρίψυ. Postea etiam ejus (Diagoræ)
filiam Aristopateiram Olympiam venisse
εἰς ab Hellanodicis petuisse ajunt, ut sibi spec-
tandi licentiam concederent, illos autem re-
nuisse, secundum legem pronunciantes, mulier-
ne spectet ludos gymnicos! illam respondisse, se
non esse parem ceteris mulieribus, sed aliquid
M m m m p̄r̄-

καιολογήσατο, πατέρα μὲν Ολυμπιονίκην ἔχειν, καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς, καὶ αὐτὴν παῖδα Ολυμπίου ἀγωνίην, καὶ εξενίκησε τὸν δῖνον, καὶ τὸν εἰργοντα γόνον τῆς θέρας τας.

principiū habere, majorum virtuti innixam, & monstrositatem patris fratrūque statuas: atque ita viiis Hellanodicas conatos esse etiam legis hujus usum abolere & Arisypateirē spectandi locum dare. Pausanias eadem historia praemissa subjicit: ἐπίνοια δὲ νέας εἰς τὸν ἑταῖρον τὸν γυναῖκας, γυνεῖς ὅπερες ἐς τὸν ἑρῷον ἴρισκες, τulerunt legem de Athletis, ut in posterum nudi in certamen prodirent, ne scilicet sequior sexus habitu virum imitari & spectaculo obrepere posset. Statius lib. I. Thebaidos:

— exclusaque exspectant præmia matres.

ubi Laetantius. Sacrorum lege prohibitum est, Olympicum certamen spectare mulieres. Cereris tamen Sacerdotibus Olympiae spectare concessum erat Neronis tempore, qui propria & Virgines Vestales Romae ad Atletarum spectaculum invitavit. Sueton. in Vita Neron. cap. 12. Augustus enim antea hoc spectaculo mulierib[us] iuxta omnem submoverat, quod nudi Athletæ in certamen descendenter. Ad hanc legem Olympicam digitum intendit Noster Hist. Anim. lib. XI. cap. 8. ubi ait, Muscas Olympia festo tempore sponte sua discedere, & ut ita dicam, una cum mulieribus in ulteriorem Alphei ripam trahicere. Philostrat. lib. VI. de Vita Apollon. cap. 5. KUHN.

Φυλίξ] Alii appellant hanc Καλλιτέτειρα, non quod duplex haberet illa Nomen, sed quod Scriptores quidam confuderint duas sorores, quarum altera fuit Καλλιτέτειρα, altera Φερενίκη, quæ, ut eundem Patrem & eosdem Fratres, sic pariter habuere. Filium οὐαντού Ολυμπίου & Ολυμπίων, illa Euclea, hæc Pheidora. Vide Pausan. Eliac. I. 7. Vixit autem post Athenas à Lyandro captas, ut liquet ex eo, quod frater ejus Doricus Cononis Attici fuit æqualis, quod dis-

progressa in medium rationem hanc in judicio allegavit, patrem se habere victorem Olympiorum, atque tres fratres, sed & ipsa filium habere Olympiorum athletam, & ita po- pu-

cimus ex cetero Pausaniæ loco. Pater ejus fuit Diagoras Rhodius, cuius in honorem Pindarus compositus Oden Septimam Olympiorum, ubi Vide Scholia. Reliqua hujus Capitis copiose & erudite illustrata dederunt Schefferus & Kuhnus: qui recte etiam observavit Nostrum à Pausania diversum discenderet in eo, quod Noster Matrem dicat impetravisse copiam spectandi Olympia, ab initio, seu antequam Filius vicenset, quum adhuc esset οlympianus ἀγωνίστης, nequid Olympiorum. Pausanias vero Matrem tradat clam virili habitu spectasse Olympia, sed deprehensam post victoriam Filii causam dixisse apud Judices. PERIZ.

2 Τὸν νέον] Πειστόδορο nomine, ut refert Pausanias, Enclea Valerius appellat. SCHEFF. Maium in Pausania ηειδαρος cum Amasæo interprete. Ita enim vocatur emendatè in Eliacis posterioribus p. m. 184. KUHN.

3 Ηλέος οἱ Ολυμπία] Gymnastæ habitu. Per cum enim solebant athletæ in arenam adduci, ipsoque inspectante exerceri. SCHEFF.

4 Καλλοντας ἢ αὐτῶν] Quomodo? si virili habitu in arenam descendit? quod Pausanias testatur, nec à veritate alienum est. Quis enim credit, contra legem tam severam aper- te acturam fuisse; Scribit autem nemini fuisse suspectam, donec viso filio viatore vestem abjecerit, mulieremque se ostenderet. Tunc ad judices adductam tali oratione pœna se se eximisse. SCHEFF. Non est Noster cum Pausanias committendus. ille enim aliter rem recenset ex alio utique auctore, qui sub viri habitu Pherenim ludos clam spectasse voluit. Noster vero cum Scholiis Pindari sine furto omnia gesta scribit. KUHN.

5 Ελλαδικας] Decem forte legati ludis Olympiae præsidebant Hellanodicas, certaminis judices. Philostrat. lib. III. de Vit. Apollon. cap. 7. οὐ τοι Ηλέος πάτερος Αγυρνίας, ἀλλ' οὐ τοι Βλακεδόνας, οὐ φερενίκης] τοι Ολυμπίου δίης οντος, οὐτοι Ιανουάριοι, οὐτοι τοι μερόποιοι μερίστοι.

κλή-

τὰς γυναικας, καὶ ιδεάσατο Ολύμ- pulum & legem evicit, quæ feminas πια. à spectaculo arcebat, & spectavit Olympia.

Apophth. Lacon. narrat, Agidem Regem Laconum, cum quidam laudarent Eleos, οἱ διηγόντει σια τοι τὸν Ολυμπίων, quod justissimi sint in Agone Olympiaco, respondisse, quid magnū aut mirū faciunt, si in quinque (immo quatuor) annis uno die justitia tantur? Hellanodicas illi judicabant separati & divisi in Ternos Homines, Alii de alio certamine, quod diserte in eodem Pausaniæ loco traditur. Ab eorum autem judicio-provocabatur ad βελλην Ολυμπίαν, inque eo Senatu accusari & damnari poterant ipsi Hellanodicas, si parum recte judicassent, cujus rei exemplum habet Pausan. Eliac. II. 3. Sed & Alii aliis de causis in eo judicabantur. Ita certe Xenophon, quod à Lacedæmoniis accepisset Scilluntem, judicatus dicitur in illo Senatu, καθηγει τοι Ολυμπίαν βελλην, & véniam accepisse ab Eleis, τυρρηνον τοχην πα- ερ Ηλέον. Vide Pausan. El. I. 6. Cæterum si quæ res esset majoris momenti, ad ipsum ea cerebatur Populum Eleorum. Sic quum Callippus Atheniensis mulieratus esset, eamque mulieram Athenienses, misso Hyperide Oratore, remitti vellent, causa acta fuit apud Populum. Pausanias El. I. 21. Athenienses ait misisse Hyperiden, πάνοντα Ηλέονς ἀφενει σφιοι τὸν Σημιαν, persuasorum Eleis, ut sibi, suam in gratiam, remitterent illam mulieram. Atque ideo illa Oratio Hyperidis, citata ab Harpocrat. voce Ελλαδικα, titulum habet, οὐτε Καλλιτέτειρας οὐτε Ηλέον, pro Callippo ad Eleos. Neque aliter res gestas in hoc Pherenices casu. Nam quia res ipsa erat contra leges, adeo, ut, si mulier deprehensa esset spectare Olympia, ea de rupe Montis cuiusdam præcipitaretur, idcirco de ea re agi debebat cum ipso Populo, qui solus poterat legibus solvere. Apud Pausan. I. 6. additur, quod iidem, qui mulierem hanc absolverunt, fecerint hac occasione legem in futurum de Gymnastis, ut & illi nudi ingredierentur locum certaminis, quia Mater hæc Gymnastæ habitu latuerat. PERIZ.

8 Νέον] Eleorum intelligit, ex qua defaxo dejicebantur, si quæ ad Olympicum spectaculum venissent. Pausanias Messenicas. Mm m m 2 KARIS

Κατὰ τὸν οὐρανὸν ὁδὸν, τεῖχον ἡ Αἰγαῖα πέπλησε τὸν οὐρανόν τοῦ οὐρανικοῦ.
Αἴθουντις εἰς τὸν οὐρανὸν ἐρχόμενος πέτρες
ὑπῆκατος αἰδητάριος, ἔρωτας. Τοῦτον τὸν οὐρανόν τοῦ τόπου τοῖς γυναικεῖς Ηλείοις εἰσὶν αἴθειν τόμοις, ταῖς

φωσφόροις τὸν οὐρανόν εἰλέθει τὸν οὐρανόν.
SCHEFF. Vid. & Leonicum Thomaeum lib. II. Var. Histor. cap. 55. KUHN.

KEΦ. β'.

Περὶ Ευβάτων σωφροσύνης.

Eυβάτων τὸν Κυρηναῖον ιδόντα
τοὺς Λαῖς πράδη αὐτοῦ θεμότα-
τα, καὶ τοῖς γάμου λόγους προ-

C A P. II.

De continentia Eubatæ.

Lais quem Eubatam Cyrenensem
vidisset, ardentissimo ejus amo-
re capta fuit, & de nuptiis verba fe-
cit.

I [Ευβάτων τὸν Κυρηναῖον] Est apud Anony-
mum in οὐρανῷ. G. r. quidam Εὐβάτης Κυ-
ρηναῖος stadio vitor, qui nisi fallor, apud
Pausaniam in Eliacis Εὐβάτες scribitur. Utrum
is hic nosfer sit, eruditini inquirant. Nam
Clemens lib. III. Strom. non Eubatam, sed
Αειστόλην Κυρηναῖον nominat, qui hæc fecit.
Pro codem habet Jonsius lib. I. cap. 12.
Histor. Philosoph. qui simul & Xenophon-
tem lib. I. Histor. Græc. & Diodorum lib.
XII. illius mentionem ait facere. SCHEFF.
Vide Meursium de Archontibus lib. III. cap.
II. SCHEFF.

Eυβάτων] Diversis modis hoc Nomen scri-
bitur. A Pausania Eliac. II. 8. vocatur
Εὐβάτης, à Xenophonte Rer. Græcar. lib. I.
Εὐβάτης, à Diodoro lib. XIII. Olymp. 93.
Εὐβάτης. Dicitur autem ab his, viciisse O-
lympiade 93. at à Pausania, Olymp. 104.
qua alii Phociden Atheniensem viciisse tra-
dunt. Ad utramque Olymp. nominat Vic-
torem, *Eubatum vel Eubotam, Cyrenæum*,
Auctor Olympiadum. Non putem tamen,
quod creditit Jonsius, eundem fuisse Homi-
nem, qui cursu vicerit utraque Olympiade,
quum intercesserit spatium 44. annorum.
Posterior autem Olympias magis congruit in
ætatem Laidis, qua floruit tempore Aristip-
pi, Diogenis Cynici, Demosthenis, & A-
pellis pectoris. Cæterum Clemens Alexandr.
Strom. lib. III. p. 447. eandem referens Hi-
storiæ, Cyrenæum hunc appellat Aristote-
lem, quod jam observavit Jonsius de Script.
Philos. Historia I. 12. quem vide. PERIZ.

2 Λαῖς] Meretrix hæc celebratissimæ fuit
fame apud Corinthios, ad quam ex omni
Græcia ditiores amatores concurrebant, un-
de, & quia immane pretium poscebat pro
concubitu, ortum ajunt Græcum illud ada-
gium, & παντὸς ἀνδρὸς τὸ Κίεσιδος ἡδὸνή
non cuivis contingit adire Corinthum, vel
potius, non cuivis viro datur sperare copiam
Laidis, & ea gratia contendere Corinthum.
Vide Gellium Noct. Att. I. 8. Venusta adeo
fuit & pulchra, ut eam adirent Pictores,
quando pulchritudinem perfectam pingere vo-
lebant, & maxime ejus ubera & pectus ex-
primerent, teste Athenæo lib. XIV. pag.
588. Varia etiam & magnifica Græci Epi-
grammata in ejus formam composuerunt, ut
videre est in Anthologia lib. III. Loquuntur
autem Auctores, tanquam de una Laide,
nisi quod Athenæus lib. XIV. pag. 574. me-
morat τὴν Λαΐδα τὴν νεωτέραν, cuius Mater fue-
rit Amica Alcibiadis jam exulis. Hæc *Lais*
junior fuit celebris illa Corinthia, quam etiam
Plutarchus in *Alcib.* extr. dicit filiam fuisse
istius Amicæ Alcibiadis. Sed tamen omnes
hanc dicunt fuisse Corinthiam quidam appella-
tione & habitatione, sed ortam Hyccaris
oppido Siciliae, unde septennis delata fit Co-
rinthum, capta à Nicia Atheniensis Militi-
bus bello Siculo, Olympiade 91. Sic Pau-
san. Corinth. cap. 2. Athenæus d. I. Schol.
Aristoph. ad Plutum pag. 19. At minime
convenit, ut quæ amata & desiderata dicitur
à Demosthene, eumque per immane illud
pretium repulisse, nata fuerit Olympiade 89.
Sic

LIB. X. CAP. II.

645

μέγυκεν. Οὐ δὲ Φοῖβοῖς τὴν ἐξ αὐτῆς
ἐπιτίθουλην, υπερέχετο ταῦτα δεῖσον.

3 Οὐ μὴν ὄμιλον αὐτῇ ὁ Εὐβά-
τας, σωφρόνως οὐδειώτας. 4 Η δὲ
ὑπόχεσις αὐτοῦ μὲν τὴν ἀγωνίαν ἦν.
Νικητὸς δὲν, ἵνα μὴ δέῃ οὐδεῖ-
ρεις τὰς ὄμολογίας τὰς πρὸς τὴν ἀγ-
ωνίαν, εἰκότα γεράψαμεν & Λαί-
δης, εἰς τὸν Κυρίνην ἐκόμισε, λέ-
γων, ἄγεν Λαίδη, καὶ μὴ οὐδεῖ-
ρεις τὰς συνθήκας. 5 Άθ' ὡς η γυνὴ,
ἡ νόμῳ γημαίεντη αὐτῷ, 6 παριέ-
γιτον ἀνδείαντα ἐν Κυρίνη ἀνέσησεν,
αὐ.

cit. At ille metuens ejus insidias, re-
cepit se id facturum. Neque tamen
rem cum illa habuit Eubatas, con-
stanti temperantia vitam agens: pro-
missio vero illius spectabat tempus
post certamen. Quum igitur vi-
cisset, ne conventorum cum fe-
mina fidem fecelliſſe videretur, de-
pictam Laidis imaginem deporta-
vit secum Cyrenam, dicens, se Lai-
dem ducere, & pacta non fregisse.
Quam ob causam mulier, quæ ipſi
lege nupserat, maximam ei statuam

Cy-

tiquiorem *Laidem*, cujus memincrit Aristophanes inter Corinthias meretrices, & hanc Juniorem, sed quæ serius fuerit nata, & se-
rius Corinthum venerit ex Sicilia, quam tra-
ditur à Pausania, & in Scholiis Aristoph.
Nempe, verisimilius est, quod eadem Scho-
lia pag. seq. seu 20. tradunt matrem ejus à
Philoxeno Dithyrambico, cui eam dederit
Dionysius, abductam demum esse Corinthum,
& istic celebrem evasisse, cujus tamen famam
dein superaverit hæc ejus Filia *Lais*. Sed
quod addunt, matrem etiam ab Alexandro
Corinthi amatam, & cum eo inde in Persas
profectam, id iterum ratio ætatis haudqua-
quam fert, & credo id ex eo ortum, quod
Alii trididerunt, eam cum Alcibiade in Asiam
abūsse. Vocat autem eam Athenæus *Dama-
sandram*, Plutarchus *Alcib. extr. Timandram*,
at Sciol. Aristoph. *Epimandram*. Ceterum
amavit *Lais*, avara licet & fastidiosa, etiam
alios, non modo illa prior Eubatan hunc,
sed & posterior hæc Thessalum illum, quem
in Thessaliā fuit secuta. PERIZ.

3 Οὐ μὴν ὄμιλον &c.] Scilicet rem cum
ea ne haberet ante certamen, pactus est di-
ferte prorsus, ut sequitur. Ratio est, quod
in hisce ludis,

Qui cupit optatam cursu contingere me-
tam,
Abstinuit Venere & vino.

De continentia eorum, qui se præparabant
hisce certaminibus, vide me *supra* ad III.

Mm mm 3

30.

αὐτὸν ἀμειζομένη τῆς σωφροσύνης.

30. & infra xi. 3. atque ibi Schefferum & Kuhnium. PERIZ.

4 Η δὲ τούτης αὐτῆς] Pædotribæ, quod videnter venerem imbecilla & pigra reddere corpora, Athletis & similibus continentia legem præscribent, secundum quam viventes aliqui perpetuo ab ea abstinuerunt, ut patet exemplo lib. sequentis cap. 3. & Crysostomis, Astylli, & Diopompi apud Platonem lib. viii. de LL. Cassianus de Spiritu fornici. cap. 7. In tantum se mundos a coitus pollutione custodiunt athletæ, ut cum se præparant ad agonum certamina, ne qua forsan per somnum nocturna delusi fallacia vires minuantur, multo tempore conquitatis laminis plumbeis rerum conegunt loca, quo scilicet metalli rigore genitalibus membris applicito obscenos humores valeant inhibere. Et innuit Plutarchus lib. de Adulat. & amic. discr. quando ait: Adulatorem, qui in minimis eum reprehendit, cui adulatur, maxima autem præterit, facere

Cyrenæ ponendam curavit, hunc bonorem rependens illi propter istam temperantiam.

quod ἀλεῖστος ἀθλητῶν τὸν μεθύειν καὶ ἀκολαστόν. Secutus igitur hanc legem Eubates differre se concubitum simulavit, donec vicit coronam Olympiacam obtinuisset. Adde, quæ leguntur apud Clementem loco ante indicato, & Fabr. lib. iii. Agon. cap. 4. vide quoque dictum Diogenis apud Stobæum sermon. v. cuius sensum Interpres non est assecutus. SCHEFF.

5 Αὐτὸν γαρ δὲ &c.] Reposui ex MSS. & Edd. priscis ἡ γυνὴ, ἡ νόμος γηραιόφη. Prius i. exciderat ex omnibus Schefferi & postremis Edd. Dicitur autem eleganter ἡ νόμος γηραιόφη. h. e. ex legibus nupta illi, quia verbum γαμεῖσθαι etiam de quovis concubitu adhibetur. Sic apud Antonin. Lib. fab. 20. Coronis Phlegyæ F. dicitur γαμεῖσθαι Λαζαροῦ, concubuisse cum Alcyoneo. Vide Munkerum ad Fab. i. Minime ergo otiosum hic est illud νόμος. PERIZ.

6 Παραγγελία] Uterque Codex μέγιστον.

K E Φ. γ.

Περὶ ζώων τῶν ιδιότητῶν.

C A P. III.

De quorundam animalium propria natura.

Perdicum pulli, simulac primum pedes exseruerunt extra corticem ovi, jam ex eo currere valent quam

Tὰ τῶν περδίκων νεότητα, ἡ ἐπιδάρδα τάχιστα τοὺς πόδας ἔχων τὸν λέμματον, ἐντεῦθεν ἡδη δρόμοις.

I Tὰ τὸν περδίκων] Idem noster lib. iv. Hist. Anim. cap. 12. & cap. 42. SCHEFF. His gemina germana sunt quæ legimus apud Max. Tyrium differt. 28. τὸν ζέαν αὐθιδακτον τοὺς τὰ ἵσταντα τέρατα, καὶ ἄδεις ἔστεντα ἔχει διδασκάλες, καὶ λέόντας τοὺς ἀλκεῖς, σὺν ἐλέφαντος τοὺς φυγαῖς; τὰ ἕπτα τοὺς ἀρμούς ἀλλὰ καὶ ὅρνιθας γενεῖται διδασκάτοι, τὰ ἄκρα φυτῶν ἐμπανάστα τοιχίδιας αὐτοργούς πάχην, καὶ ἀεργήνας αὐτοφυεῖ μίτρα ἀνεγέρει.

καὶ ἄλλη, καὶ ἴρπετα φαλεῖς τῷ ἱχθύεις χλεύεις, καὶ ἄλλα ζώαν πίκρας τοῖς σωμαῖσιν ἕκαστη σύμφυτοι γένεται. Non habent animalia doctorem, à quo ad sua munia rite obeunda fermentur, nec est, qui preceptores indicare possit, qui leonibus ad robur, cervis ad fugam, aut equis ad cursum viam præmonstraverint: quin imo εἰτιæ doctrinæ haud egenæs in summis arboribus arte spontanea nidos construunt, & araneæ

L I B. X. C A P. III.

μικρότατά εἰσι. 3 Τὰ δὲ τὸν μητέλων νεότητα, ὅταν ἴδη φῶς, παραχρῆμα & ἔξι ὥραι τὴν νήχεται. Καὶ οἱ τὰ λεόντων ἃ σκύμνοι & καταγράφοσι τοῖς ὄντες τὰς μήτρας τὰ μητέρων, πρὸς φῶς ἐπειγόμενοι.

ΚΕΦ.

τὰς nativo filamento retia in aere suspendunt, & iusta serpentes & latibula pisces natura dulce conficerunt, & si quæ cetera animalibus dotes artesque ad sui conservationem à natura insita sunt. φῶς τὸ ζάραν ἀδιάκριτον, rotunde inquit magnus Hippocrates. Plin. in procœm. lib. vii. conqueritur, cetera (animalia) sentire naturam suam, alia perniciatem usurpare, alia præpetes volatus, alia vires, alia nare. Hominem scire nihil sine doctrina, non fari, non ingredi, non vesci &c. imo & homo adidicunt & est si naturales, quas vocant, potestis respiças. & δέ τοι πολλάκις ίδεις τὸ πολλάκις, τὰς αἰδίστας ἀνθερόδημον· ἀλλὰ ἀράτελαι, ἔργοις ἐγνοεῖσθαι, & καποδέροις ἐσχόρφου. non enim ex eo, quod sepe aliquid vidimus aut audivimus, sentiendi facultatem accepimus, horrimus, expressimus, sed vice versa, cum ante haberemus, εἴ τι sumus, non vero, postquam usi sumus, habuimus. Aristot. lib. ii. Ethic. cap. i. & lib. ii. de Anim. Quibus addit jambos, quos Philes habet in Histor. Anim. cap. 33. SCHEFF.

4 Εἰς ἀδίναν νήχεται] Hist. Anim. v. 33. de Anatæ, οἱ ἀδίναι εἰσὶ νηλεῦν, h. e. naturæ potest, perita est natandi, à partu. PERIZ.

5 Τὰ δὲ λεόντων] Ut quidem ait Herodotus in Thalia, & ex eo Gellius lib. xiii. cap. 7. itemque Plinius lib. viii. cap. 16. Nam alias ipse noster habet pro fabula lib. iv. Histor. Anim. cap. 34. Aristotelem fecutus, ut opinor, quem & Plinius laudat. SCHEFF. Bochart. vide sis in Hieroz. P. i. p. 472. KUHN.

6 Καπαγράφοσι] Interpres stimulant. Nallo sensu, ut ait Kuhnus in Indice, vertens dilacerant. Sed hoc nimium. Sensus Verdib est, scalpunt, vellicant, fodiunt. Catullus eodem sensu dixit conscribillare flagellis. Rem ipsam expludit Auctor Hist. Anim. iv. 34. de quo vide hic Schefferum; sed qui male Gellium quoque Auctorem laudat. PERIZ. Recte omnino Cl. Schefferus alleagavit Gellium, apud quem lib. xiii. cap. 7. hæc verba ex Herodoti libro iii. excerpta leguntur in Editione Vascosani, & Brixiana aliisque ιωνεῖς ἀπὸ σκύμνος τὸ τῆς μήτρης λανθάνειν; οἱ δὲ ζώα διηγεῖσθαι, οἱ δὲ ζώα διηγεῖσθαι, οἱ δὲ ζώα διηγεῖσθαι.

quod Interpres reddit

Anatem quis, δὲ Rex, non stupescat intuens Nantem prius, quam nare didicit in schola, Docta à magistro? KUHN.

quam maxime. Anatum vero pulli, quum aspicerunt lucem, statim post partum natant. Leonum quoque catuli matrum uteiros scalpunt unguibus, ad lucem festinantes.

CAP.

2 Επειδὴν πέρισσα &c.] Res profecto mira, quam perperam hæc acceperint Viri Doctissimi in Indice. Schefferus ex hoc loco istuc nobis exhibet Tάχιστα τὰς πόδας. Kuhnus id non agnoscit, sed relegat nos ad Verbum πόδια, ubi absque επειδὴν, phrasin hanc ita effert, τὰς πόδας οὐχισταί τὰ λεμφαῖς ποιεῖν. At vero επειδὴν πέρισσα separari nequeunt, & per se subsistunt, notantque simulac primum. Sic Lucianus de Morte Peregr. non longe ab initio, ιωνεῖς οὐχισταί ἀφικόμενοι &c. επεικεῖν, simulac primum veni, audiēbam. Sed res est notissima. Vide Vigerum de Idiotismis, cap. vii. Sect. 6. PERIZ.

3 Τὰ δὲ τὸν μητέλων] Noster lib. v. Histor. Anim. cap. 33. SCHEFF.

4 Εἰς ἀδίναν νήχεται] Hist. Anim. v. 33. de Anatæ, οἱ ἀδίναι εἰσὶ νηλεῦν, h. e. naturæ potest, perita est natandi, à partu. PERIZ.

5 Τὰ δὲ λεόντων] Ut quidem ait Herodotus in Thalia, & ex eo Gellius lib. xiii. cap. 7. itemque Plinius lib. viii. cap. 16. Nam alias ipse noster habet pro fabula lib. iv. Histor. Anim. cap. 34. Aristotelem fecutus, ut opinor, quem & Plinius laudat. SCHEFF. Bochart. vide sis in Hieroz. P. i. p. 472. KUHN.

ΚΕΦ. Δ.

Περὶ τὸ Ἀλεξανδρου ταχυγύας.

C A P. IV.

De Alexandri in rebus conficiendis celeritate.

Aλέξανδρος ὁ Φιλίππου τρίς τεωταράχοσια σάδια ἐφεξῆς μεθ' ὄπλων ὀδοιπόρος, συμβαλὼν πολεμίοις, πρὶν ἀναπαῦσαι τὸ στρατόπεδον, ἔκρατησε τῷ ἔχθρῳ.

[*τεῖς τεσαραγκός*] Adde Justinum lib. x. cap. 8. Curtium lib. viii. cap. 2. ubi Clariss. Freinsheimus monet, nostrum *τεῖς* non ter, sed *tertium* vertendum esse: tertium quadringentis stadiis continuo itinere confecisse, totidem cum hoste prælium init. SCHEFF. Arrianus lib. iii. p. 211. διελθὼν δὲ τὸ νυκτὸς σαδίς οὐ περιπλοκοῖς ἀλλὰ τῷ ἑωρατευγχάρει τοῖς βαρβάροις ἀπέκτως ισοὶ καὶ ἀντώνιοι, noctū vero quadringenta emensis stadia, sublucente aurora, barbaros incomposito progresso inermesque effecutus est. pro Interpretis quatuordecim, quadringentis reponendum duxi. Claudio Minos Comment. in iiii. Embl. Alciati, ter decem stadia Alexandrum continuo itinere confecisse ait, cum tamen statim subiungat Graeca Auctoris verba, *τεῖς τεσαραγκός* σάδια. KUHN.

[*τεῖς τεσαραγκός* &c.] Turbavit hic locus miris modis Editores. MSti diserte *τεῖς* δὲ h. e. περιπλοκοῖς. Quamobrem miror, unde Camillus Peruscus hauserit suum *τεῖς* δίκαιο, quod ex Romana illa repetit Basileensis editio, & Versione sua expressit Vultejus, vertens, *Ter decem*. Gesnerus in Textum immisit *τεσαραγκός*, sed, quod miror, maiore Versionis reverentia dicitur, servavit illud *Ter decem*; tantum Margini adscipit *ter quadringentis*. Secuti sunt ejus exemplum reliqui, usque ad Schefferum. Is vero in prima Editione, Gesneri notam marginalem proorsus pratermisit, ac retinuit *ter decem*, at in Secunda, nescio quā aut unde, edidit qua-

Alexander, Philippi filius, quum quadringentorum stadiorum tribus vicibus continua iter armatus fecisset, concurrens cum hostibus, antequam quietem daret exercitui, vicit inimicos.

tauordicim. Et hoc tamen, tam abhorrens à Græcis, incredibili negligentia admittere potuit etiam Faber. Kuhnus tandem pro Interpretis (debuisset dixisse Schefferi) *Quatuordecim*, ait *Quadringentis se reponendum duxisse*. Sed etiam ita nullam habet rationem τεῖς, in quo tamen vel præcipua est Emphasis. Studui ergo etiam hic emendata Versione, veram, quam proxime potui, Auctoris meutem exprimere, quæ est, Alexandrum tribus singulis diebus, iisque continua, confecisse cum armato exercitu quadringenta stadia, seu tribus illis diebus pariter sumptis mille & ducenta stadia. Vocabula τεῖς referenda est ad ἐφεξῆς ὀδοιπόρος, & sic nulla superest hæfitationis causa. Auctori visum est notatu dignum, quod cum ita fatigasset exercitum tribus continua diebus, nihil tamen minus cum isto exercitu, nulla quiete refecto, ausus fuerit cum hoste configere. *Quadrincta stadia* faciunt 5000 passuum. Usitatum spatium, quod uno die confidere solet exercitus in longo itinere, est 150. stadiorum, ut docet nos Herodotus v. 53. At immane quantum exsuperat hoc spatium, etiam illud Alexandri, quod legimus apud Tacitum Ann. xi. 8. de Bardane Partho, qui cum exercitu, sed Parthico, h. e. Equestris, biduo tria millia stadiorum invadit. Verum, ut monet istic Lipsius, haud dubie noctes quoque assumptæ ad illum cursum. De Cæsare notat Suetonius cap. 57. eum expeditum, meritaria rhabda, centena passuum millia

LIB. X. CAP. V.

649

millia in singulos dies consecisse, h. e. octingena stadia: sed & hanc *incredibilem celeritatem* ille appellat. Milites quoque Romani sub Constantio multo jam die, quum fūgientes Persas insequerentur, decucurrisse dicuntur 150. stadia à Libanio in Basilio, vel Centum ab Julianu Orat. i. pag. 14. ubi Vide Illustriss. Spanhemium. PERIZ. ἐφεξῆς abest ab utroque MS.

[*τεῖς τεσαραγκός τὸ σχετόπεδον*] Male etiam hoc versum, priusquam quietem caperet Exercitus. Αναπούρα est Actiæ significationis, & sensus est, *antequam quietem daret exercitui Alexander*. Exciderat etiam ex Kuhniana Ed. in seqq. articulus *τ*, quem restituui. PERIZ.

ΚΕΦ. ε'.

Περὶ τυράννων ἐκ τῶν τοῦ Αἰ-

C A P. V.

• *De tyrannis ex Æsopi scrip-*
tis.

Φρύγιος οὐτὸς λόγος. ἐτι γὰρ Αἰσώπου τὸ Φεγυρός. Τὴν ὥν, ἐάν τις ἀψήτας αὐτὸς, βοῶν, καὶ μάλα γε εἰκότας. Οὐτε γὰρ ἔτεια

Phrygia est hæc narratio: est enim Phrygis Æsopi: Suem, si quis eam apprehendat, vociferari, idque non temere. Etenim

ἔχει,

[*Φεγυρός τὸ λόγος &c.*] Caput hoc descripsit Stobæus totum, Sermonem CXLVIII. sed ita, ut omnia paulo plenius & planius connectat. Quapropter integrum hic exhibeo locum, ut cuivis prompta sit copia conferendi, ac dijudicandi, utrum Æliani Codices corrupti sint & mutilati, an vero Stobæus de suo locutionem ac constructionem exploraverit. Sic ergo ille, Φεγυρός τὸ λόγος. ἐτι γὰρ Αἰσώπου τὸ Φεγυρός. Ο δὲ λόγος φυσι, τὴν ὥν, ἐάν αὐτὸς τις ἀψήτας, βοῶν, καὶ μάλα γε εἰκότας. Οὐτε γὰρ ἔτεια ἔτει, ψευδά, τὸς ἀλλοῦ πλὴν τοῦ κρεῶν. Παραχρῆμα δὲ ὀνειροπολῶν τὸ θάρατον, ιδοὺς τοι δέ, οὐ τὸν χρησιμων αὐτὴν πέφυκε λυστηλὸν εἶναι. Εοίκετο δὲ τῷ οὐ τῷ Αἰσώπῳ οἱ Τύρρηνοι, ωτοπειδόντες καὶ δεδοικότες πάντα. Ιστοι γὰρ, οὖν, ωτοπεῖον αἷς ὅς, δρέπλοντος καὶ ἐκεῖνος τὸν Ψυχὴν πάσι. Vides hic primum addi δὲ λόγος φυσι, de quo Schefferus ait, *Non dubitabunt etiam Nostrum sic scripsisse, qui hunc locum cum aliis ipius conferunt*. Mox inter ea verba, εἴτε ἀλλού, hæc interponit, εἴτε γάλλα, post addit, πλὴν τοῦ κρεῶν. Παραχρῆμα δὲ ὀνειροπολῶν &c. Judicent hic eruditæ, num de suo Stobæus hæc adjecterit, an lacuna sit in Æliani textu. Certe quomodo illud καὶ prioribus cohæreat, non satis scio, & sententia ipsa amplius quid postulare videtur, quam hodie in Æliani codicibus reperiuntur. Mox ex eodem auctore duo vocabula τοῦ, οὐ, quæ in vulgatis commate distinguntur, conjungo. Pro xpi-

2 Τῶν ὥν] Stobæus qui serm. XLVII. hunc locum descripsit, quædam verba præmittit: δὲ λόγος φυσι τ. v. &c. Non dubitabunt nostrum sic scripsisse, qui hunc locum cum aliis ipius conferunt. Mox inter ea verba, εἴτε ἀλλού, hæc interponit, εἴτε γάλλα, post addit, πλὴν τοῦ κρεῶν. Παραχρῆμα δὲ ὀνειροπολῶν &c. Atque ita & i. 15. & cap. 19. additur λέγων, λέγει. Sed & illud omittit sæpe, in primis quando additur τὸ. Sic i. 32. Λόγος ἐν καὶ τὸ Πίστεως. Φασὶν αὖτις Πίστην &c. XIII. I. Λόγος τὸ Αρχαιότερον τούτο τοῦ Αταλάντης. Ταῦτα δὲ Πατέρες γενομένη τοῦ Αταλάντης. Intelligitur in his τοῖς, quod ex-

Nn n

ἔχει, οὐτέ ἄλλο τι· 3 καὶ ὀνειροσθ-
λεῖ, εὐθὺς τὸν Θάνατον, 4 εἰδυῖα
εἰς ὃ, τι τοῖς χρησμούνοις λυσιτελεῖ.
Εοίκαστος δὲ τῇ 5 ὑπὲρ Αἰσώπου οἱ
Τύραννοι, 6 ὑποστεύοντες καὶ δε-
δοκότες πάντα. Ισασι γὰρ, ὅτι,
7 ὡσπεροῦν ἡ ὑπὲρ, 8 ὥφείλουσι καὶ
ἐκεῖνοι τὴν ψυχὴν 9 πᾶσιν.

ερμόντος, habet ἵσ ὁ, οὐ τῶν χρονίμων αὐτὴν πίφυκε
λατοτελῆς εἶναι. pro ἡ ὁ, αἵ ὁ. SCHEFF. LOCUS extat in Stobæo Serm. CLXVIII. Edit. Wecheli-
anæ. cæterum ὁ, πι per distinctionem, nul-
latenus conjugendum est vel in Nostro vel
Stobæi codice, ut sola αὐτοῦνα docebit. Cæ-
terum apud Porphyrium lib. I. οὐδὲ ἀποχή ἐμ-
ψυχη, hostes ξενοφάγος dicunt. οὐδὲ ἵσ χρονίμων
επεις ἄλλο οὐ ὁ, οὐ ποτε βράστην. Φοίνικες ἢ καὶ Ι-
δαιοὶ ἀσύχοτο, οὐδὲ ὅλως εἰς ποτεις ἐφύετο.
nec ad aliud quid sus facit, quam ad cibum;
Phœnices autem ἐξ Iudei abstinuerunt; quia
apud illos planè non nascitur. & lib. IIII.
Chrysippi ἐπον hunc in modum affert. οὐ δὲ ὁ
&c. οὐ δὲ ἄλλο οὐ πλὴν θύεσθαι εἰσεργέναι, οὐ τῇ οὐρ-
ᾳ τῷ ψυχλῷ οὐ θέσος οὐδὲς ἄλλας εἰπεῖσθαι, διεψιω-
ζοῦν μηχανῆμα. Sus autem non propter aliud
quam ut mactetur, nata est, ἐξ Deus carnem,
animâ ipsi pro sale datâ, ad bonum nobis obso-
nium preparavit. vid. Cicerouem lib. v. de
fin. bon. & mal. & ibi Gothofred. KUHN.

3 Καὶ ἑνεργοπολέτ &c.] Ut proximis superioribus addidit Stobæus, quæ sensum redundat longe disertiore, sed quæ tamen, ut omnia sibi constent, abesse etiam possunt, ita hic multo est expressius, quod pro Καὶ exhibet ἀρχηγίς τι. Certe si recte se habet illud Καὶ in Codd. Aelianj, per ἄλλο exponi debet. Atque ita Anton. Liber. fab. xi. ιταὶ ἐλάφοι ἀπέριψαν, ὅτι πάλιν ἀπέλλας Ηερες καὶ Διός φιλέστιν, Καὶ Ηερε μεμφαθόν τὸ λόργον τούτους ἔπειρε, quum vero vanum effudissent sermonem, quod magis se invicem amarent, quam Juno & Jupiter, Ideo Juno, virio vertens hunc sermonem, Litem in eos immisit. Et fab. xix. Jupiter quum intonisset, vibrabat in eos fulmen: Parcae vero & Themis vetabant: non enim fas erat mori quenquam isto in loco: Καὶ ἡ Ζεὺς πάντας αὐτὸς ἴωποις σέριδες, Ideo Jupiter omnes eos fecit aves. Vide &

neque lanam habet, neque quidquam aliud: & statim *ideo* mortem suspicatur, non ignorans quo usque usui sit urentibus. Similes autem sunt Sui Æsopicæ Tyranni, suspicantes & metuentes omnia. Sciunt enim, sicut suem, ita etiam se, vitam debere omnibus.

Nostrum xiiii. 42. & xiv. 15. Quia tamen
nimis hic jejunum videtur solum illud καὶ,
crediderim Ἀelianum scripsisse, ut solet, καὶ
ἄντι καὶ. Sic I. 3. σοφὸς οὐδέποτε λέγεται Βα-
τεράχων Αἰγυπτίων, ηγέρης τῶν αἰλαν ἵστερίερες
τοῦ πολέος. Et cap. 10. οἱ Κρῆτες λέγοντες ἀγα-
θούς, ηγέρης τὰς αἰγαῖς βάλλουσιν ἐπ' ἄκροις γεμψέ-
ιας τοῖς ὄρεσι. PERIZ.

4 Et *Εὐθύνη* τὸς ὁ, οὐ τοῖς χειροπέδεσι λυτραλεῖ] Hæc vero non opus fuerat mutari à Stobæo, quum satis planum & idoneum habeant sensum, quem tamen non percepérunt Editores, vertendo, *νον ignorans*, se ipsam *νει* esse *νετινβις*. Id enim sunt & oves, & alia pecora, quæ non ita clamant. Immo vero, quo magis vario erant usui, eo ipso minus clamabant. Sues vero, quia nulli sunt usui utentibus vivæ, ideo arreptæ continuo mortem sibi augurantur, quæ solâ usui esse posunt. Verte igitur, *sciens*, quo *νει*que, vel ad quid, *νει* sit *νετινβις*, scilicet ad inactandum se tantummodo & comedendum. IDEM.
5 ή τὴ Αἰολίας] Sluisk. Med. I. & Regius Strategi *τῇ* ὑ *τῇ* Αἰ. Atque ita Stobæus quoque Lugd. & Regii duo *τῇ* ὑ *τῇ* τὴ Αἰ. Priscæ Edd. ante Schefferum *τῇ* ὑ *τῇ* τὴ Αἰ. Quod restitui, nihil contradicurus, si quis sequi malit Stobæum, & MStos illi assentientes. IDEM.

6 Υποπτῶντες τῷ δεσμούτες] Ita Cicero lib.
III. de Offic. Angores in iis, sollicitudines,
diurni & nocturni metus, vita insidiarum pe-
ricularumque plenissima. Vide Lipsium Po-
lit. lib. VI. cap. 5. SCHEFF. Bene Plato lib.
XIX. de Republ. ἐνι αἱρε τῇ ἀληθείᾳ, καὶ εἰ μὲν
τῷ δοκῇ, ἡ τῷ ὄντι τύπων τῷ ὄντι δέλτῳ. Res
ipsa sane est, quamvis fecus alicui visideri pos-
sit, quod verus Tyrannus, purus putus servus
sit. KUHN.

7 Οὐαὶ τοῖς] Habuimus in superioribus
sem-

semper nō ū. Atque ideo, & quia uterque Codex Meus, ut & Med. i. ac Regii omnes, hic habent, nō ū, id reposui. Stobaeus q̄ ū, quod rectius etiam est vulgato. PERIZ.

8 Οφελούσι τῷ ἐκείνῳ τῷ ψυχῇ] Hoc Latine
expressit Terentius, sed sensu longe diverso,
Phorm. Act. IV. Sc. 3. v. 56. Quid si ani-
mam debet. ubi Donatus. *Gracum proverbium,*
ἢ αὐτῷ τῷ ψυχῇ φέλει.

9 nūxi] Ita homines eretioris animi stabant, etiam singulis tyraanni interficiendi potestatem esse. Quintil. *Declam.* CCLXXIV.
Hominem occidere non licet, Tyrannum licet.

Insidiatur civis, etiam si non efficerit scelus, pœnas tamen legibus solvet: at qui hoc idem adversus tyrannum fecerit, etiam si deprehensus fuerit, laudabitur. SCHEFF.

K E Φ. 2'.

Περὶ ἀνδρῶν λεπτῶν.

¹ Εκωμῳδίου τοῦ εἰς λεπτότητα ² Σαν-
γυρίων ὁ κωμῳδίας ποιητὸς, καὶ
³ Μέλιτος ⁴ ὁ τραγῳδίας ποιητὸς,
καὶ ⁴ Κινησίας κυκλίων χορῶν,
καὶ

Irridebantur in Comœdia propter
gracilitatem Sannyrio comicus
poëta , Melitus tragicus , Cinesias
circularium saltationum poëta , &
Phis.

I Εκωναδέρτο] Ab Aristophane videlicet, in Gerytade comœdiâ, ut testatur Athenæus lib. xii. cap. 13. ubi habes omnia hujus capit. SCHEFF. Lib. II. *Epigram.* Gracorum fatis defricatos habebis junceos illos & μεγονεῖς homines, qui pectus cicade cruculumque formicae habent, adde Euostathium in *Iliad.* p. 1288. Edit. Rom. & que olim notata in Pollucem de Cinesâ. Junium quoque Cent. VIII. Adag. 76. Antisthenes Cephisodotum τὸ λεπτὸν λεπτωτὸν εἴρεσεν, ὃν ἀπλύρφος εὐφράτης gracilem illum comparavit cum thure, quod, dum perit, delectat. Aristot. vide Nonium in *Monogrammi* p. m. 503. KUHN.

2 Σαννοεῖν ὁ κωμῳδίας] Imo ὁ Τελεγρυθίας, nisi quis falsum dicat Aristophanem. Sic enim de quibusdam macilentiis.

**Καὶ τίνες αὐτοῖς πρῶτα μὲν Σαννυείσιν
Απὸ τῶν τρεις οὐδὲν. Δέποτε δὲ τῶν τρεις οὐδὲν χορῶν
Μέλιστος. Δέποτε δὲ τῶν κυκλικῶν Κινητίας.**

Sed cum nostro facit Scholiafest hujs poëtæ. καὶ αὐτὴ γὰρ, ait, ἡ παλαιὰ ἐντῆς Διογέτεω. καὶ γὰρ οἱ εἰς Αἴθην περόνων συνηστάθροι τὸ ιπποδάμεον τὸ καμαρώνας (ἥταν ἦ οἱ εἰδένει Σανσενείων) εἰ τὰ αὐτές ταῦτα εἰσῆγον ἀπάκτως καὶ μόνος ὁ γέλως

καὶ οἱ Φιλῆται ποιητὴς ἔξαμέτρων. Αρχέσπατρος ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἀλόν, καὶ ὑπὸ Συρὸν ἀναβληθεὶς, ὁ ὄβολοῦ ὀλκὴν ἔχων εὑρέθη, ὡς Φασι.

nus in *Vindic. Epist. Ignat.* P. II. cap. I. qui etiam apud Scholialem Aristophanis, quem b. l. allegavit Cl. Schefferus, εἰ τῇ Σαννείᾳ pro οἱ περὶ Σαννείᾳ legendum recte monet, quum τῷ γένει illic non nomen comœdia sit, sed *rīsum* simpliciter denotet. Sed & l. c. Aristophanis, ubi hodie legitur Σαννείᾳ διὰ τῶν τεγμάτων, omnino reponendum est ἀπὸ τῶν τεγμάτων, quod jam dudum animadvertisit eximius ille Musarum Antistes Rich. Bentlejus in *Dissert. de Phalar. Epist.* pag. 299.

3 Μέλιτος] Fuit hic ille inimicus Socratis, qui cum Anyto Eum accusavit, ut diserte ait Scholialem Aristophanis *ad Ranas* pag. 273. Vide & Suidam. Inimici illius meminimus & Noster II. 13. sed à quo Index Latinus male Hunc distinguebat, & diserte Alium dicebat. PERIZ.

4 Κινητὸς κυκλιῶν χορῶν] Αὐτὸν τὸν διδυγμόν, ait Scholialem Comici in *Avibus* & *Nebulis*. Hinc Plutarchus *lib. de Glor. Athen.* Κινητὸς διδυγμόν ποιητός. Dicebantur autem ita, memorante dicto Scholiale, ὃν ἐγκέκλια διδύκουσσε. SCHEFF.

Κινητὸς κυκλιῶν χορῶν] Cinesiam hunc sæpius iudit Aristophanes, maxime in *Avibus*, ubi illum inducit volitantem, & φιλέστρον appellat pag. 605. quod exponit Athenaeus d. l. ut ad gracilitatem ejus referat, propter quam se cingere debuerit tabella, ut rectus ingredi posset. Poeta autem *ibidem* adeo macilenter & λεπτὸν fingit, ut dicat eum *indigere pondere illo* alarum, quas sibi aptaverat, scilicet ut confistere posset. Vide & *Ranas* pag. 279. ubi per jocum hunc Cinesiam, tanquam levissimum, jubet etiam alteri aptari pro aliis. Erat vero ille etiam διδυγμόν ποιητός, sed inglorius, ἀλλίς, ut ait Plutarchus in *lib. utrum Attici bello, an sapientia præficerint*, seu διδυγμόν ποιητός, ut ait Schol. *ad Ranas* pag. 218. ubi Aristophanes memorarat ποιητὴν Κινητόν. Dithyrambica autem carmina cantabantur maximo motu & licentia, etiam Poëtica seu Metrica, ab Ebriis maxime, per

Philetas Hexametrorum. Archestratus vero vates captus ab hostiis, & sub lance missus, inventus est habere pondus oboli, ut ajunt.

Et

circulos Hominum saltantium circa Aras Bacchi: sic dicta à Baccho, qui & ipse *Dithyrambus* dicebatur. Vide Procli *Chrestomath.* ubi & inventor istius Carminis dicitur primus duxisse vel instituisse τὸν Κυκλικὸν χορόν. Nempe κύκλιος χορός videtur fuisse primitus Baccho sacrifici, Vide *supra ad III. 40. 1.* & ideo eorum cantilenæ erant *Dithyrambi*. Ita enim ipsæ de Baccho cantilenæ proprie etiam vocabantur, sicuti de Apolline *Pæanes*. Vide Plutarch. *de EI.* pag. 398. Hinc promiscue Tzetzes *Prolegom. in Lycopronem*, διδυγμόν τοῖς κυκλικὸν χορὸν εἰς Κορίνθῳ παρατητεῖν Αἰγαίον. Schol. Pindari *ad Olymp. Od. 13. v. 25.* ὅτι πρώτος εἰς Κορίνθῳ διδυγμόν εἰσῆχθη, ὃς λοιπόν Κύκλιος χορός. Sed de hoc ipso Cinesia res est manifesta ex Aristophane *Avibus* pag. 605. ubi eum appellat Κυκλιδιδυγμόν, quod Scholialem interpretatur διδυγμόνιον. Vide & *ad Nubes* pag. 145. Memoratur istic inter κυκλιῶν χορῶν ποιητός, ac διδυγμόν ποιητός, præter Cinesiam, etiam Philoxenus, quem Plutarchus *de Musica* ait primum intulisse μέλον, modulatos cantus, εἰστὸς κυκλιῶν χορῶν. Adde his Platonem in *Gorgia* p. 501. ubi junguntur οἱ τῶν χορῶν διδυγμολαί, οἵτινες διδυγμόν ποιητοί, quas tribuit huic Cinesiae, Meletis Citharoedi Filio. Satis ex hisce liquet, *Dithyrambus* esse *Cyclis choros*, & Bacchi quidem, proprios, quamvis dein etiam ad Lyricam poesin traducti sint, quis multum habebat & illa spiritus dithyrambici. De Choris autem illis Κύκλοι facientibus seu exhibentibus Vide & Callimachum *Epigramm. L.* ubi Tribui Acamantidi tribuuntur *Chori*, in quibus Horæ Bacchicae exclamaverint ob *Dithyrambos*, & honoraverint peritos cantores: quorum Κύκλοι μελέτην ἐχορήγησαν, cyclum suaviter cantantem duxerit, *Hipponeicus*. Cum quo loco conferendus est Plutarchus *Vitis x. Rhet. in Andocide*, οἱ ἐχορήγησαν κυκλοὶ χορῶν αὐτὸς φυλῆ ἀγωνιζομένη διδυγμόν, *Choragum* egit tribui sua, in *Cyclo choro* certante, carmine dithyrambico. Sed intricata hæc sunt.

Pu-

Φασι. Καὶ οἱ Πανάρετος ὁ λεπτότατος ἦν· διετέλεσε μέντοι ἄνοος. Δέγουσι οἱ καὶ οἱ Ιππόνακτα τὸν ποιητὸν οὐ μόνον γενέθλαι μικρὸν τὸ σῶμα, καὶ αἰχρὸν, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Αλλὰ καὶ οἱ Φιλιππίδης, καὶ οἱ λόγοι ἐτίνι Υπερίδη, λεπτότατος ἦν. οἱ θεοὶ καὶ τὸ πάντα τὸ σῶμα, οἱ πεφατικούωδαι τὸ σῶμα, οἱ πεφατικούωδαι

λεπτό-

Putem legendum, οἱ ιχνευταὶ χορὸν τὴν αὐτὴν φυλῆ ἀγωνιζομένην διτ. h. e. Εἴ πραbuit aut duxit Cyclium chorūm suā tribū certanti dithyrambico carmine. Cæterum hi *Cyclii choroi*, non soli ducebantur Baccho, sed etiam aliis Diis. Sic apud Plut. *ibidem*, *Lycurgus Rhetor* legem tulisse dicitur, ut Neptuno certamen fieret in Pyræo κυκλιῶν χορῶν, οἱ λοιποὶ τελεῖν, choros circularibus, non minus tribus. Vide & Illustriss. Spanhemium *ad Callimachum*, *Hymno in Diana* v. 266. 267. In illis tamen choros adhibuere etiam Dithyrambica, licet Antiqui tantum διδυγμόνιον fuerint soliti, quando ipsi Baccho libabant in Vino & Ebrietate: at quando sacra faciebant aliis Diis, certe Apollini, ejus laudes cecinerint μετ' ιουκλαὶς καὶ τάξις, cum quiete corporis, Εἴ decoro modo, ut apud Athen. XIV. 6. ait Philochorus. Cui adde Plutarch. περὶ τῆς ΕΙ. pag. 389. Cinesiam autem hunc à Vossio plane præteritum miror. PERIZ.

5 Φιλῆται] Πρεδίκος ὁ στριψὺς οἱ Φιλῆται οἱ ποιητὲς, νεοτέροι οἱ καὶ νεοτέρες οἱ τὰ πολλὰ κλιμακοπέτες διάφρων ὄντες. Prodigus Sophista Εἴ Philetas Poëta, juvenes quidem, graciles vero erant Εἴ morboſi Εἴ ut plurimum lecto affixi praे infirmitate corporis. Plutarch. num sensi gerenda sit respubl. KUHN.

Φιλῆται &c.] De Eo vide *supra ad IX. 14.*

PERIZ.

6 Οὐδεὶς ὀλκὸς] Quum obolus non aliud, quam sexta pars drachmæ sit, quod ego sciām, quis hoc credat? GESN.

Οὐδεὶς ὀλκὸς] Illud vero est pondus nihil, potius quam admirandum. Et sine dubio vel Polemo in suis *Admirandis*, unde habet Athenaeus, à Poetis hoc accepit, qui quam

Et Panaretus tenuissimo erat corpore: vixit tamen sine morbis. Dicunt etiam Hipponaçtem poëtam non solum corpore parvum fuisse, & deformem, sed etiam tenuem. Sed & Philippides, adversus quem existat Hyperidis oratio, tenuissimus fuit: unde & omnino attenuatum esse corpore, περιπλανηθεὶς dicebant.

Δος χλωτῶν Ιωνίων, καὶ ταῦτα πίνει,
Καὶ βαρεσσαῖν.

Da pallium Hipponaçti, nam valde algeo, Εἴ dentibus crepo. Athenaeus vero addit fuisse

Nn nn 3

eum

λαππωδεῖς (12 Φασὶν) ἔλεγον. Māf- bant. Testis est Alexis.

TUS. 13 ALEXIS.

KEΦ.

eum adeo validum tamen manibus, ut vacuam lagenam in longissimum posset mittere spatiū. PERIZ.

9 Φιλιππίδης] Fuit Athenis inter eos, qui Rēmp. curabant, inter τὰς πολιτευόμενάς. Legem tulit de mulieribus, qua multarentur feminæ ἀπομένου indecora se gerentes in publico. Vide Harpocrationem in v. δῆ κινης. Ita factum, ut contra eum dixerit Hyperides, celeberrimus Orator, cuius vitam inter X. Rhetores habet Plutarchus. Vixerunt ergo pariter tempore Alexandri, quo tempore etiam floruit celebris Comicus, itidem Philippides dictus, de quo Noster xii. 31. sive idem fuerit, sive diversus ab hoc homine. Eundem putavit Valeius ad Harpocrat. d. l. Vide & Suidam. IDEM.

10 Οὐρανὸς τὸ πάνω] MSS. B. & C. διὰ τὴν τὸ πάνω. SCHEFF. Quæ lectio est explicatio vulgatae KUHN.

11 περιπτεῶθαι] Notat Meursius lib. II. Lect. Att. περιπτεῶθαι legi oportere, inque eam rem utitur prædicti Athenæi testimonio. Idem ante observavit Stephanus in Appendix ad Al. Script. de Dial. Att. p. 214. SCHEFF. Analogia probat legendum περιπτεῶθαι, sed hoc Docti olim ostenderunt. FABER.

περιπτεῶθαι] Sic MSti: sic ergo etiam editur cum hic, tum apud Athenæum, & Suidam. Sed videtur sane Analogia postulate περιπτεῶθαι, atque ideo sic etiam legunt Casaubonus ad Athenæum, ac Meursius Lect. Attic. II. 5. Verum huic emendationi aduersatur, quod Viri Eruditissimi non animadverterunt, Eustathius ad Hom. Odys. K. pag. 379. Ed. Basil. qui Athenæum iūt laudat, ut ex quo, quæ ibi narrat, hauserit. Ille vero ait, οὗτοι Αλέξις τὸ Φιλιππίδην συγκέντος, ἡγετούσης τούτους τὰ πολέμους, περιπτεῶθαι εἶπε τὸ λεπτοῦθαι, & ταῦτα τὸ Φιλιππίδην δηλαδή, ἐκάτη τὸ συγκέντος Φιλιππίδην. Unde Alexis Philippidem contrahens, seu contradictionem Nomini iūt faciens, dixit περιπτεῶθαι, pro extenuatum esse, non videbilet à Philippo quodam, sed ab illo contracto

Philippide. Satis ex his manifestum, tempore Eustathii certe jam lectum in Athenæo, non, ut Viri Doctissimi volunt, περιπτεῶθαι, sed contracte περιπτεῶθαι, ut editur. Neque vero ratio metrica versus Jambici ex Alexide apud Athenæum, qui ex illorum emendatione incipit περιπτεῶθαι, quum vulgata sit lectio περιπτεῶθαι, postulat istam emendationem, quum prima in φιλ. & derivatis, etiam longa sit, atque ita ratio versus non respuat περιπτεῶθαι, quod Ego malim. His de causis etiam in Eliano vulgatum retinui. Paulo ante οὗτον τετυρτού τοῦ Sluisk. At Lugd. conspirat cum duobus Regiis B. & C. qui αὐτὸν τετυρτού legunt. PERIZ.

12 Φασὶν ἔλεγον] Nihil habet, quo se commendet illud φασὶν, in Vulgata Lectione. Adeo supervacuum iūt est, & otiosum. Atque ideo legere malim cum Sluiskiano Cod. φασὶν. Ελεγούσης Αλ. Ut sensus sit, ita locutos tunc Græcos, idque constare ex Alexide, qui περιπτεῶθαι ita dixerit. Alexis autem celebris fuit Comicus, Patria Thurius, patruus Menandri. Ille vero non tradidit hoc, tanquam Teftis Historicus, sed Vocabulum illud in Comœdia quadam eo sensu adhibuit. Vide Athenæum, qui Verba Alexidis adfert, & quem Elianus sequitur. Quia vero Elianus non solet integra ex antiquioribus Auctòribus loca exhibere, ut facit Athenæus, ideo satis habuit, rei ex Athenæo narratæ subjicere, Locutus est ita, & probavit hanc verbi significationem Alexis. Cl. Boivinius, qui in Regis vulgatam reperit, illa verba, ait, ἔλεγον. μέτρος Αλέξις, videntur esse Scholium Hominis approbat, ut sensus sit: Sic olim loquebantur: Et Alexis testis est. IDEM.

13 Αλέξις] In Thesprotis Athenæus lib. XII. Cui Eustathium addas Odys. K. & Plutarchum & Suidam, qui inter macilentes etiam Asopodorum quendam & Didymachiam & Prodicum Sophistam numerant. SCHEFF.

CAP.

KEΦ. ζ.

Περὶ Αἰτρολόγων τινῶν, καὶ Μεγά-
λου Ενιαυτοῦ.

De quibusdam Astrologis, & An-
no Magno.

Οἰνοτίδης ὁ Χῖος ἀιτρολόγος
ἀνέθηκεν ἐν Ολυμπίοις τὸ
χαλκοῦ γεφυματεῖον, ἔγγραφας ἐν
αὐτῷ τὴν ἀιτρολογίαν τῶν ἑτοῖς δέσ-

των

Ι ονοτίδης] Meminit hujus mathematici Censorinus de die Natali cap. 19. *Annū naturalem dies habere prodidit Oenopides CCCLXV. & dierum duum & viginti unde sexagesimam partem.* Adde Stobæi Eclog. Phys. titulo de tempore, & Scaligerum de Emend. temp. lib. II. SCHEFF.

Ονοτίδης ὁ Χῖος] Meminit hujus Astrologi, non Censorinus tantum, sed & Alii, inque iis Diog. Laertius in Democrito, §. 37. ubi Vide Menagium, & Plutarchus de Placitis philosophor. II. 12. ubi ait, Pythagoram primum dici ex cogitatione obliquitatem Zodiaci, quam Oenopides Chius veluti suam inventionem sibi tribuerit. Quam uterque videtur acceptissime potius ab Egyptiis, ad quos, æque ac Pythagoras, profectus etiam fuit Oenopides, & si illis fides, hoc de Zodiaco ab iis didicit. Vide Diod. Sicul. lib. I. extr. Ita vero hunc quoque Μέτων Ειναυτὸν LIX. Annorum, quem Oenopides tabulae inscripti, & dedicavit Olympiæ, Alii tribuant Philolaos Pythagoricos. Vide Censorinus cap. 18. ubi item memoratur hujus spatii *Annus Magnus*, continuo post Metonicum. Sed tamen aliter suum Annū descripsit & constituit Oenopides, aliter Philolaus. Vide Scaligerum de Emend. Temp. pag. 166. & 168. Et præterea jam ante Philolaum ille exstitit, æqualis Democriti & Anaxagoræ. Vide Laertium d. l. Atque ideo Diod. Sicul. inter Philosophos, qui ab Ägyptiis pleraque hauserint, nominat hunc Oenopiden, post Democritum, ante Endoxum, ratione ætatis, ut liquet, habita. PERIZ.

2 Τὸν ἀιτρολογιαν] Intelligit motus Solis &

Oenopides Chius, astrologiæ peritus, dedicavit in Olympiis æream tabulam, in qua incriperat astrologiam sexaginta annorum, mi-

Lunæ, aliorumque etiam Syderum, tum solstitia, æquinoctia, Eclipses, & similia, quæ, & quando, intra illud *Magni Anni* systema essent eventura. Talia enim in Sui anni paragmata, seu Tabula suspensa, annotare solebant Astrologi. Sic apud Diog. Laert. in Democrito inter alia ejus scripta memoratur *Mētōn Eiavtēs*, ή *Asgorouīns οὐδη-*
πημα. Ubi Vide Menagium. IDEM.

3 Μέτων Ειναυτὸν] *Magnum Annus* dicebatur, quo Sol & Luna pariter, decursis aliquoties suis spatiis, concurrunt novo ortu in eundem articulum seu punctum, atque ita simul novos iterum ausplicantur cursus. Hoc primo credebat fieri singulis bienniis, exactis xxv. mensibus lunariis. At postea quum didicissent Solis conversionem annuam non finiri certo numero dierum, sed insuper etiam aliquot horarum, & minutissimarum particulorum horæ, alium atque alium deinde constituerunt *Annū Magnum*, sed potissimum vel *Oeto Ankorum*, ut Eudoxus Cnidius, vel xix, ut Meton, vel LIX. ut Philolaus & Oenopides. Vide Plutarch. de Placitis Phyl. II. 32. & Censorinum cap. 18. IDEM.

4 Μέτων Αλέξων] Falsa hæc scriptura. Non enim Lacon, sed Atheniensis fuit. Scribendum igitur cum Scholiaste Comici, Αιτρολόγος, ut pluribus demonstrat vir admirandæ eruditiois Cl. Salmasius Exercit. Plinianis p. 738. Vel etiam Αιτρολόγος, quod proprius abest à scriptura vulgari, & habet Phrynicus in versibus apud Suidam voce Μέτων. Vitium sine dubio ortum à compendio scripturæ. SCHEFF. Vide in primis Scholiaitem Atti-

των ἔχοντα ἐτῶν, Φίσας τὸν 3 Μέγαν Εὐιαυτὸν εἶναι τοῦτον.

Οτις⁴ Μέτων ὁ Λευκονοεὺς, ἀστρολόγος, ἀνέγνω⁵ τὴν πόλην, καὶ τὰς Ὅλιτις τροπὰς κατεγράψατο, καὶ τὸ Μέγαν Εὐιαυτὸν, ὃς ἔλεγεν, εὑρε,
καὶ ἔφατο αὐτὸν, (τὸ ὃς ἔλεγεν,) ἐνδέοντα εἴκοσιν ἐτῶν.

Aristoph. in *Pace* p. m. 407. à quo sua omnia habet Suidas, & Diodor. Sicul. lib. xii. Bibl. p. 94. Hic Meton, ut quidam tradunt, amentiam simulavit, cum Athenienses expeditionem in Siciliam pararent, & ipse suis ædibus faces subdidit. Sunt qui non mentitur esse insaniam volunt, sed noctu claram exussisse domum, & orta luce in concionem Atheniensium prodeuntem, precibus ab illis impetrasse, ut ob deflagrata domus calamitatēm filio suo daretur militare vacatio. Plutarchus in *Alcibiade*. Et Noster *infra lib. xiii. cap. 12.* vide omnino Janum Rutgersium *lib. v. Variar. Lection. cap. 4.* & Simson. *Chronicon Catholicum P. iv. p. 47.* ut & Servium Petri Danielis in *Illiad. p. m. 283.* ubi male legitur, à Mentore pro Metone. His adde ex notis Konigianis Ald. Manut. lib. I. quasit. per evist. 6. Nicol. Loënssem *lib. viii. Miscell. cap. 22.* Vaticanam proverbiorum appendicem, ubi proverbium est. ἀναβάλλεται εἰς τὸ Μέτωνος οὐαντόν. in Metonis annum (i. e. diu) differre. KUHN.

Ο Δάκων] Certus & manifestus Error. *Meteo* enim non Lacedæmonius, sed Atheniensis erat omnium consensu. Quin & ex Nostro id liquet *xiii. 12.* Concurrunt ergo omnes Eruditæ in emendationem hujus loci, leguntque Λευκονοεὺς. Δῆμος enim erat Atheniensium, qui dicebatur Λευκόδοτος: ad eum pertinebat Meton, ut discimus ex Schol. Aristoph. *ad Aves*, pag. 589. Emendatio hæc tam liquida est, ut in contextum recipi debeat, nisi quis putet, ipsum errasse Autorem memorie vitio, quod tamen Ego hic neutiquam crediderim. MSti Sluisk. Med. I. & Mediol. ac Regii duo retinent vulgatum. Ab Lugdun. & Regio tertio Numeri 3064. hæc Capitis pars de Metone pror-

minus uno, affirmans, hunc esse Magnum Annum.

Meto Leuconensis, Astrologus, columnas statuit, & in eis solsticia annotavit, atque Magnum Annum (ut ipse dicebat) adinvenerit, eumque dicebat undeviginti esse annorum.

fus abest. At Med. II. legit ὁ Λαζάρων. PERIZ.

Στήλαι] Veteres, quicquid scitu dignum videbatur, quicquid in commune prodeesse poterat, publice in æreis lapideis tabulis descriptum suspendere, vel columnis etiam incidere solebant. Sic ab ægroris Æsculapii in templo tabula suspensa, quibus medicamina continebantur, quorum ope in sanitatem restituti essent. Sic à Geometris in celebatis urbium locis columnæ errectæ, quæ descriptiones regionum aliasque artis ejus figuræ refecebant. Ut jam alias notavimus. Notæ etiam sunt in Josephi lib. I. *Antiq. Jud. cap. 3.* duæ columnæ à Setho primo Astronomia repertore errectæ, lapidea una, altera lateritia, quibus inscripta erant omnis artis ejus præcepta, & Josephi temporibus adhuc in Syria extare dicebantur. SCHEFF.

Μέτων οὐαντόν] De quo Metonis anno magno consule Scaligerum *de emend. lib. II. Gyrald. de Annis p. m. 550.* Petavium *Par. II. Rationarii tempor. lib. I. cap. 2.* Alias variæ de anno magno veterum sententiæ. Aliqui ut notat Servius *ad lib. III. Æneid.* annum solarem, magnum nominabant, in oppositione lunaris anni. Alii, ut testatur Plutarchus *lib. II. de placitis Philosoph. cap. 32.* octennio definitivæ, alii annis quinquaginta novem, alii millibus octodecim, alii ineffabili fere annorum multitudine. Est autem annus magnus, ut definit Cicero *lib. II. de nat. deor. cum solis & lune & quinque errantium ad eandem inter se comparationem confectis omnium spatiis est facta conversio.* Quod fieri Servius ait ex Ejusdem Hortensio post annos duodecim milie nongentos quinquaginta quatuor Solstiales. Quanquam dissentiat à se ipso, &

lib.

L I B . X . C A P . V I I I .

657

lib. de Nat. D. dicat fieri post tria millia annorum. Consule & Macrobius *II. Saturn. cap. II.* SCHEFF.

Ως ἔλεγον] Delenda hæc duo verba sunt.

FABER. Hæc delenda putat Faber, me in-vito quidem. Respiciunt enim verba hæc particularem annum magnum, Metoni sic dictum, aliumque à magnis annis aliorum.

K E F. η.

Περὶ εὐεγγεοῖς.

C A P . V I I I .

De beneficiis.

Αριστοτέλης ὁ Κυρηναῖος ἔλεγε, μὴ δὲν εὐεγγεοῖς τῷ θεῷ τι προσκεδαζεῖ. ή γὰρ ἀποδίδονται πειρώμενοι, τὰ πράγματα ἀντὶ ἔχειν, ή μὴ ἀποδίδοντα, ἀχάσιτος Φαίνεσθαι.

Aristoteles Cyrenensis dicebat, non oportere beneficium à quoquam recipere: aut enim rependere tentantem, molestias habitu-rum, aut si non referat, ingratum videri.

K E F.

C A P .

Ι. Αριστοτέλης ὁ Κυρηναῖος] Meminit hujus Cyrenensis Aristotelis etiam Laertiæ, eumque de Poëtica scripsisse ait. Item Clemens lib. III. Strom. quanquam Jonsius diversos faciat in *Historia Philosoph.* SCHEFF. Ad mentem Aristotelis Quintil. 333. nihil peri-culosis est acceptis beneficiis. vid. Salvianum lib. IV. contra Avarit. KONIG.

Αριστοτέλης ὁ Κυρηναῖος] Aristoteles hic Cyrenæus, si idem est, qui à Laertio in *Stilpone cognominatur Cyrenaicus*, astate æqualis fuit illi Stilponi & Theophrasto, ut & An-

tigono ac Demetrio Poliorcetae. Celebris fuit Philosopher, à quo tamen aliquot ab-duxit discipulos Stilo, qui & Unum ex suis Dialogis Aristotelis nomine, haud dubie hujus, inscripsit. Mox Lugd. habet, μὴ εὐεγγεοῖς &c. h. e. ne beneficium quidem ut quis ab alio acciperet. An voluit? μὴ δέν μηδὲ εὐεγγ. &c. PERIZ.

2 Μὴ δέν] Vide *infra lib. xi. cap. 9. exem-plum in Ephialte.* SCHEFF.

3 Περὶ πράγματα ἀντὶ ἔχειν] Mediceus περὶ πράγματα, molestias subiturnum.

O O O

ΚΕΦ. 9.

Οτι λίχισθ ο φιλόξενος.

Φιλόξενος λίχισθ ήν, καὶ γα-

τε

[Φιλόξενος] Fuit hic Euripidis filius, memorante Aristotele lib. III. Ethic. cap. 13. atque ita gula deditus, ut gruis collum sibi optarit, quo longiorum voluptatem persisteret. Sed apud Aristotelem male scribitur ὁ ἐρυζος: debet enim scribi, ἡ Ερύζος, ut est binis locis apud Plutarchum & apud Athenaeum lib. I. qui eum poëtam dithyrambicū appellat. SCHEFF.

[Φιλόξενος] Philoxenos cum Helluones, tum Poetas, confusisse videntur Veteres ipsi. Nam primum Athenaeus lib. I. duos vel tres helluones istius nominis commemorat, Philoxenum Leucadii, qui scriperit Δέσποιν, seu θηγαντις artem preparandi cibos, dein Philoxenum Cytherium, Poetam Dithyramborum, denique Philoxenum Eryxidis, omnes lurcones & helluones turpissimos, quorum Hic optaverit sibi guttur gruis, ut tanto diutius frueretur sensu ciborum, quos devorabat & deglutiebat, quod de Eodem refert etiam Aristoteles Ethic. III. IO. Illi exercuerint, & ita paraverint sibi facultatem comedendi maxime calida, ut ita aliis præripent, quæ desiderabant, in convivis. At lib. VIII. pag. 341. ex Machone Comico refert versus, quibus Philoxenus Cytherius, Dithyramborum Poeta, sibi gulam trium cubitorum expedit, eadem, qua ille Eryxidis, ratione, & præterea describitur, ut voracissimus, qui Syracusis integrum Polypodem duorum cubitorum præter caput devoraverit, cumque inde morbum contraxisset, & moriturus esset intra septem horas, caput insuper poposcerit, ut id quoque devoraret, antequam moreretur. Libro vero XIV. pag. 642. & 643. tribuit eidem Cytherio Carmen, quod appellaverit Δέσποιν, ex quo multos dein versus exhibet de mensis secundis; eumque lau-

C A P. IX.

Quod belluo fuerit Philoxenus.

Philoxenus gulosus erat, & ventri serviebat. Quum igitur olla

quon-

datum docet, tanquam præstantissimum omnium Poetam, ab Antiphane Diserto immo IV. p. 146. probat Carmen illud esse Phil. Cytherii, siquidem ejus meminerit etiam Plato Comicus, non autem Phil. Leucadii. Sic enim vertendus ille locus, quem non intellexit Interpres. Quartus Athenæo est Philoxenus, Parasitus festivissimus, cognominatus παρασύριπτος, de quo satis multa legas illius libro VI. Suidas vero hunc Parasitum ait fuisse Philoxenum Leucadii, & ei tribuit, quæ Athenæus lib. I. de Philoxeno Cytherio refert. Philoxenum autem Cytherium ille vocat Filium Euletide, & mortuum ait Epkefisi. Philoxenum Eryxidis nominat Plutarchus Sympo. IV. 4. ut amatorem maximum obsoniorum, immo in libello, An recte dictum sit, Δαστι βιώσαι, ait Philoxenum hunc solitum in cibos insipuere, ut alii iis abstinerent. Porro jam Philoxenum Poetam tradit in Latomias à Dionysio majore conjectum in lib. de Bono animo. Idem testantur Diodorus Siculus lib. XV. Cicero ad Attic. IV. 6. Diogenes Laert. in Arcefilao, Athenæus lib. I. Schol. Aristoph. ad Platum pag. 32. Suidas, & Noster denique XII. 44. Cytherium eum cognominant Diodorus, Athenæus, Suidas. Evasisse eum ajunt ex Latomiis, Diodorus, Suidas, & Schol. Aristoph. At Noster & Athenæus in iis composuisse Cyclopedem, quo designaverit Dionysium. Sed & Diodorus eum, ut Hominem festive Severum in Vino, vel potius contumacem, depingit, qui in carcerem fuerit conjectus, quia probare noluerat carmina Dionysii, ac in carcerem reduci se jussit, ne laudaret illorum ineptiarum, cui similia tradunt Cicero & Suidas. Athenæus vero & Schol. Arist. in Latomias conjectum tradunt, quia Amicam Dio-

LIB. X. CAP. IX.

659

τε ἐφομένης ἐν καπηλείᾳ, οὐ τέως μέν εὐφράνετο, καὶ ἔαυτὸν εἰσία τῇ δομῇ. Επεὶ δὲ ἀντῷ ἐπετείνετο ἡ ὄρεξις, καὶ ὑπάτῳ τῆς Φύσεως, τὸ κακὸν ἐν σύσησι, ὡς Θεοί, τηγκάντα οὐκ ἐργάνων, προσέταξε τὸν παῖδα πρίαδαι τὴν λοπάδα. Επεὶ δὲ ἔφατο παῖδεις αὐτὴν τὸν κάπηλον πολλοῦ, ταῦτη μᾶλλον ἴδιων ἐγένετο, Φησίν, εἰ πλείονος ἀνίστρου. Χρήδε καὶ τῶν τοιούτων μυημονέων, οὐκ εἰς Σῦλον αὐτῶν, ἀλλ' ὡς τε Φεύγειν αὐτὰ.

Dionysii Galateam corruerit. Errant autem, ut hoc obiter moneam, Interpretes Pausanias, & ex iis Vossius de Poetis, qui scribit eum Dionysio juniori familiarēm fuisse, ut Pausanias in Atticis ait. Pausanias tradit jam olim plerosque Reges aut Tyrannos multum usos Poetis, sic Polycratem Anacreonte, Hieronem Syracusanum Ἀσchylo & Simonide, Διανοστῷ δὲ (pergit) ἐν ὑπεροντεύσιν εἰς Σικελία, Philoxenos πατέριν, Vertitur simpliciter, Dionysio posteriori Philoxenus, sc. familiaris fuit. At vero hic Dionysius ὑπεροντεύσιν dicitur, non respectu Majoris Dionysii, sed Hieronis. Res est certissima, & diserte Plutarchus ac Diodorus hunc Dionysium Majorem dicunt. Sed & extra dubium alias ab illo Cytherio, lascivo & plane luxurioso Dithyramborum Poeta, fuit Philoxenus οὐ μελομός, Melicorum carminum conditor, qui, quum in Coloniam quandam Siculam adscitus, haberet istic prædium, victimum, & domum copiosam, sed deprehenderet luxuriam & molliitatem in ea grassantem, maluit omnia relinquere & discedere, ut refert Plutarchus de Vitando Aere alieno. Fuerint ergo duo Philoxeni Poetae, Cytherius ille Dithyrambicus, & Melicus iste Vossianus Poetis addendus, duo item helluones, Poetarum alter, quem & Philoxenum Leucadii crediderim, & Phyloxenus Eryxidis, qui forsitan ab Auctore hic intelligitur, & qui Anaxagoræ fuit discipulus, atque adeo æqualis Pericli, ut traditur apud Athenæum lib. V. cap. ult. Fuit &

quondam coqueretur in cauponā, primum quidem deletabatur, & se ipsum nidore pascebatur. Quum vero magis magisque ei appetitus intenderetur, & ipse à natura superaretur, nequissima fane, οἱ Διοί, tum vero non amplius eam ferens, jussit puerum ollam emere. Qui quum diceret, caponem eam magno precio vendere, hoc suavior, inquit, erit, si pluris eam emero. Oportet autem etiam talia memorare, non ad imitationem eorum, sed ut ea fugiamus.

Philoxenus Siphnus ex insula juxta Cretam, qui & Υπεροντός fuit dictus. Unde σφαλέων dicebantur, qui μίλεοι μετέγραψον utebantur, teste Polluce lib. IV. cap. 9. PERIZ.

2 Εἰ καπτλέα] Mediceus εἰ καπτλη, in macello.

3 Τίος μὴ εὐφράνετο] MSS. B. & C. τίος μὴ οὐ εὐφράνετο, deest aliquid. forte τίος εὐφράνετο. SCHEFF.

4 Καζῆς ἢ ἔπος] Lege δὲ ἔπος. FABER.

5 Ταῦτη μάλλον ἴδιων] De his Seneca Consolat. ad Helviam cap. 9. O miserabiles, quorum palatum nisi ad pretiosos cibos non excitatur, pretiosos autem non eximiū sapor, aut aliqua fancium dulcedo, sed raritas & difficultas parandi facit. Vide quæ notavi ad Pacatum cap. 14. SCHEFF. Lampridius in Heliodab. amabat sibi pretia majora dici earum rerum, quæ mensæ parabantur, orexin convivio banc esse afferens. ubi Casaub. vide & ade Nostrum lib. XI. Hist. Anim. Ubi de juvene quodam prodigo inquit: δει γε τῇ γαστὶ ἵστεται καὶ εἰ μετόποιοι αἴτιοι οἱ ἀστοι τοῦ τατικοῦ τοῦ τροφῆς, καὶ τὸ σὺν κυδώνῃ περιθέτον πάλλεται τρόπον βελτενεῖται καὶ λατιμεγεῖται πατεροῦ, καὶ δει γε τὸν πατέρα τοῦ πατέρος εἰς πάτερον. omnia enim ventri donabat & quacunque occasione prodigus ille, cibos varios & cum periculo conquistatos multoque parabiles are in lucro deputabat, & viatico voluptatis, moribus abominandis & nimia inguvie eō proiectus. Donatus ad illa Terentii,

Ooo o o

Hæc

*Hec, cum rationem in eas, quam sint sua-
via & quam cara sint &c.*

Non nihil, inquit, *philosophatus est Poëta, ostendendo multis suavia esse. que cara sunt.* KUHN.

6 Ει πλέονος ἀνήσκημ] MSS. B. & C. una
voce auctius, αὐτὴν ἀνήσκημ. SCHEFF.

K E Φ. 1.

C A P. X.

Περὶ τῆς παλαιῶν Σωγόνων.

De vetustis pictoribus.

³ Οτε ὑπῆρχετο ἡ γεωφυκὴ τέχνη,
καὶ ἦν τρίσιον τινὰ ² ἐν γά-
λαξι καὶ ἐν σωμαργάνοις, οὐτως δέῃ
³ ἀτέχνως εἴκαζον τὰ ξῶα, ⁴ ὥτε
ἐπιγράφειν αὐτοῖς τοὺς γραφέας, του-
τοῦ Βους, ἐκεῖνο Ιππόθυ, τοῦτο Δένδρον.

I οπικήσεως &c.] Plinius apparere ait, *Iliacis temporibus picturam nondum fuisse*, licet in Italia superessent tabulae, quæ jam ante Romam conditam istic fuerant pictæ. Vide Eum lib. xxxv. 3. Nec obstat illi, ut putat Vossius de *Graphice* §. 4. quod statuaria utique fuerit antiquior, & ab ipso Daedalo jam exculta, quum sine dubio hæc simplicior, & in quovis ligno exercita, longe prius fuerit inventa, & in communem usum inducta, quam illa. Nullum tamen dubium est, quin ante, quam aliquo esset in usu, sæpe extiterit quis, qui atro colore aliquid notaverit in albo, & quoquo modo posset, expresserit, seu per ludum jocumque, sive ut figuram quandam alteri declararet. Sed talium ratio haberi non debet, quando quæritur tempus, quo cœperit existere Ars quæpiam, ut facit d. I. Plinius. Nam quicquid illius antea forte factum fuerat, non Artis erat, sed Naturæ, Arti præludentis. Mox Sluisk. εἰ γάρ τοι ἡ μηχανὴ, omisso posteriore φάσιν ipsam Vide & supra VIII. 8. ubi itidem de initiis picturæ agitur. PERIZ.

2. Εἰ γάλαξ] Ex Euripide, qui in *Hercule furente*, Junonem ait immississe angues Herculei τὸν εἰς γάλακτον, adhuc maternis inhabitan-

Ei πλέονος ἀντορει] Quod ex MSS. B. & C. notat Schefferus, legere eos, εἰ πλέονος αὐτῷ ἀντορει, id ipsum etiam in Lugd. reperi. Sed nihil indiger locus hoc augmendo. PERIZ. Juvenalis Sat. XI. 16.

--- *Magis illa juvant, quæ pluris emuntur.*

*num. Sic pictores rudi adhuc seculo, & cum nondum magna ista ars ad tantam excellētiā pervenisset, picturis subscribebant, hic homo! hic asinus! de primis picturæ rudimentis videatur Athenagoræ *Legatio pro Christianis* p. m. 19. KUHN.*

K E Φ. - 1α'.

C A P. XI.

Περὶ Διογένεως ἀλγοῦντο τὸν
ῷμον.

De Diogene laborante ex humero.

Hλγει τὸν ἄμον Διογένης, ἡ τρω-
στὶς, οἵας, ἡ ἐξ ἀλλης τιὸς
αἰτίας. Εἶπεν δὲ ἐδόκει σφόδρα ἀλ-
γεῖν, τῶν τις ἀχθομένων αὐτῷ κα-
τεκρτόμει, λέγων, τί θν οὐκ ἀπο-
θύνοκεις, ὁ Διόγενες, καὶ σεκυτὸν ἀ-
παλλάσσεις κακῶν; Οὐ δέ εἶπε·
Τοὺς εἰδότας ἂν δεῖ περιέττειν ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἂν δεῖ λέγειν, τούτους
γε ζῆν προσήκει, ὃν καὶ αὐτὸς ὀμο-
λόγει εἶναι. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, οὐκ
εἰδότι τὰ τε λεκτέα καὶ τὰ πρα-
κτέα, ἀποθανεῖν ἐν καλῷ ἐγίν. ἐμὲ
δέ τὸν ἐπισήμονα ἔκείγων πρέπει
ζῆν.

KEΦ

*ti uberibus, vel tenero & lactenti. Nicéphorus lib. vi. ἡ τέτο βασικνία ή, ὡς εἰπεῖν,
ἐπι πηρετόντι τὴν καρδίην γάλαξην. sed hac erat
invidia adhuc in cunis latitans, uberibusque
inbiens, i. e. recens nata & nondum adulta.
confer supra lib. viii. cap. 8. KUHN.*

3 Απόχως] Ut primam picturam etiam Plinius fuisse refert lib. xxxv. cap. 3. solebant nempe umbram hominis aut bestiarum lineis tantum circumducere, atque sic ex modo ejus corporum imagines describere. SCHEFF.

4 Ως τιναγεφεν αὐτοῖς] Plinius dicto loco.
Primi exercere picturam Ardices Corinthius
& Thelephanes Sicyonius, sine ullo colore. Jam
tamen spargentes lineas intus. Ideo & quos
pingerent, ascribere institutum. SCHEFF. Lu-
sus in Priapum.

*Insuffissima quid puella rides?
Non me Praxiteles Scopasve fecit:
Nec sum Pheidiacā manu politus:
Sed lignum rude willicus dolavit:
Et dixit mihi Tū Priapus éffo!*

ubi Frid. Lindenbruch. Indicat ita impolite fabricatum fuisse, ut necessum habuerit dicere, Tu Priapus es! alioquin in ea causa fuisse, ut ignoraretur, Priapus ne esset, an putre & inutile lignum.

præfero. ἀχθόμενος enim hic absolute possum videtur, ut lib. XIII. cap. 26. τὸν δὲ ἀδιόγενες, φησιν, ἀχθόν; & Herodian. lib. VIII. cap. I. οὐ δὲ συρτὸς ἄχθετο. & κατακερέμει, a quo verbo regitur pronomen, cum quarto casu construi docet Suidas. Κατακερέμειν. αἰκατικῆς.

00003

ΚΕΦ. 6.

Αρχύτου ἀσόφθευμα περὶ ἀνθρώπων.

Αρχύτας ἔλεγεν· Ωσπέρ ἔργον
εἰς τὸν εὐρεῖν ἵχθυν, ἄκαθαν
μὴ ἔχοντα, οὗτοι καὶ ἀνθρώποι,
μὴ κεκτημένοι τι δολερὸν καὶ ἀ-
κανθῶδες.

CAP.

C A P. XII.

Archytæ apophthegma de homi-
nibus.

Archytas dicebat: quemadmo-
dum difficile est pescem, spi-
nas non habentem, invenire, sic
& hominem, qui non dolosum &
malignum quid habeat.

ΚΕΦ.

1 [Αρχύτης] Dictum hoc ad Democritum refert Plutarchus *Symp. II.* SCHEFF. De-
mocriti dictum apud Plutarchum toto cælo
distat ab eo, quod Noster Archytæ asserit.
Nam *I. c. q. decimæ* ita scribit: ἐπειδὴ δὲ ζέτον
πεπονθίνει πάθος Αγίαν, εἰ τὸν τὸν μερίδα
λαρκάνων, δυσηδαιμονίας, γαστρὸς φορᾶς πληκτότη-
ς καὶ αὐτὸς εἶναι τὸ ἀδηφαγεῖον χωρίστων. εἰ γὰρ
ἔντονος ἵχθυν ἀκαθαντὸν ἔντονον, οὐ φονή Δημόκριτος.
Nil mirum accidisse Hagiæ, quod
quam portionem cibi accipiens molestè id ferat, cum tantum ventrem circumferat. nam
ipsum quoque esse in eorum numero, qui voracitate gaudent. Ut enim Democritus in-
quit, in communī pescē spina non sunt. In-
nuvit Democritus, cum pescis non in æquas
portiones divisus convivis apponitur, sed
integer communisque omnibus in mensa
quasi prostat, tum sœpe fieri κεραῖς ἄμιλλαν καὶ
σόματος, oris manuumque inter edendum cer-

tamen, convivasque se avidius implere pescē
illo communi, ac si nullam spinam, quæ
esitantes moretur, secum habeat. Notatur
itaque hoc dicto manduconum ἀρπαγῶν &
aviditas, cum in mensa de communī dividun-
do certamen cernitur. quæ Hadrian. Junius
Cent. VIII. *Adag.* 75. de hoc Democriti
verbo habet, nec cælum tangere videntur
nec terram. Cæterum ut pescem Archytas
non sine spina esse dixit, nec hominem sine
vitii alicuius labo: ita Simonides eodem sen-
su, πεπονθίνει, inquit, κορυδαλῆσις καὶ λόφοι πυρ-
νιδια. Galeritam non fas est nasci sine crista.
Plutarch. in ποτ. αὐτ. τοῦ ἵχθυος ἀφελοῖτο.
KUHN.

2 [Αρχιλῶδες] Verti, *Malignum*. Maligni
enim sunt, qui lubenter alios pungunt, aut
aliis nocent, quod proprio illo vocabulo hic
designatur. PERIZ.

LIB. X. CAP. XIII.

663

ΚΕΦ. 7.

Οτι Αρχίλοχος εαυτοῦ κατη-
γόρει.

Quod Archilochus se ipsum redar-
guerit.

Αιτιάτου ¹ Κειτίας ² Αρχίλοχου,
οτι εαυτοῦ κάκιτα εαυτὸν εἴπεν. Ει-
γάδε μή, Φησιν, ἐπειν ³ τοικύτην δο-
ξαν ὑπὲρ εαυτοῦ εἰς τοὺς Ελλήνας
εἴσηγεν, οὐκ ἀν ἐπυθόμενα ήμεις,
οὐτε οτι Ενιπότος νιὸς ἢ τῆς δουλην·
οὐθε οτι ⁴ καταλιπὼν Πάρον διὰ πε-
νίαν καὶ ἀποστατα, ηλίθεν εἰς Θάσον·
οὐθε

Critias reprehendit Archilochum;
quod ipse de se pessime sit lo-
quutus. Nisi enim, inquit, ipse de se
talem famam in Græcos extulisset,
nunquam utique nos scivissemus, ne-
que eum Enipūs servæ filium fuisse:
neque, relicta Paro propter pauper-
tatem rerumque penuriam, in Tha-
sum

[**1** Κειτίας] Celebris est Scriptor, qui à
Polluce citatur quam sepissime. Meminit
& Noster iterum Eius, cap. 17. Scripsit de
Rebus publicis. Certe ejus *Remp. Lace-
dem.* laudat Athenæus lib. xi. cap. 3. & 10.
Ad hanc etiam illius *Remp.* seu Librum re-
ferro fragmentum, quod Clemens Alex. *Stro-
mat.* vi. p. 620. ex Eo profert, quasi ex
Euripide expressum, quum plane conveniat
iis, quæ Xenophon quoque, in *Rep. Lac-
ced. in initio*, memoriae prodidit de cura Ly-
curgi in matres & feminas, ut tanto robu-
stiores parerent liberos. PERIZ.

[**2** Αρχιλῶδες] Archilochus lyricus poëta vi-
tam suam metro, ut ex fragmendo hic lau-
dando appetet, elegiaco conscripsit & dicen-
da tacenda de se ipso posteris tradidit. Sy-
nesius de *Insomniis* p. 156. ait, εἴναι πατέρας οἱ
δινάρται λήγειν τοῦ ἱχθύος, οἱ, οἱ δέ λήγειν διο-
χολάνειν εαυτῶν, οἵτε Αλκαῖος τε καὶ Αρχιλο-
χος, οἱ δεδαπανήσαν τὸν δισούλαν εἰς οἰκεῖαν βίον
ειπάτει. οἱ Τείνιοι οἱ Αρχιλοχοί τοῦ χρόνου τηρεῖν τὸν μνή-
μονον, οἵτε ηλυπονοι, οἵτε ηδηπονοι, εἶσεν κονδιάνη, οἴνην,
οἴνην, οἴνην, τέττα μᾶλλον διερήμετα τὰς αθεράντες,
οἱ πρῶτοι αὐτὸν φύγειν, in contrariam partem

se vertit, ad reprehendendum, videntes, ut opini-
nor, eo magis indigere homines, οἱ primo qui-
dem ad se ipsum reprehendendum. Addens,
ideo οἱ πυρίσιν τοχεῖν μαρτυρεῖσας οὐδὲ τοῦ Δαιμο-
νίου, maximum accepisse testimonium à Deo,
fēu

οὐθὲ ὅτι ἐλθὼν, τοῖς ἐνταῦθα ἐχθρὸς
ἐγένετο· οὐδὲ μὴν ὅτι ὁμοίως τοὺς
Φίλους καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακάς ἔλε-
γε. Πρὸς δὲ τούτοις (ἢ δ' οὐ;) οὐτε
ὅτι μοιχὸς ἦν, ἡδεμενὸν δὲ, εἰ μὲν
παρὰ ἀυτοῦ μαθόντες· οὐτε ὅτι λέ-
γοντες καὶ θεωρήσαντες· καὶ τὸ ἔτις τού-
τον αἰχνήτον, ὅτι ἡ τὴν ἀσπίδα ἀ-
πέβαλεν. Οὐκ ἀγαθὸς ἄρα ἦν δέ
Αφ-

seu Oraculo. PERIZ.

4 Καταλιπών πάτερ &c.] Immo vero ἑρά-
γης πατεῖται, duxit Pariorum coloniam, in
Thasum, vel potius, quum pater ejus oracu-
lum accepisset, ut nunciatet Pariis, Urbem
esse condendam in insula Aeria, Archilochus
docuit Parios, insulam Thason esse Aeriam,
vel olim sic fuisse appellatam. Vide Euse-
bium *Prepar. Euang.* vi. 7. qui locus de-
buit etiam conferri, ut fecisse video Holstei-
nium, cum Stephano in *voce Θάσος*, ubi Pi-
neno, deceptus corrupto adhuc loco, existi-
mat, Teleficlea, cui Oraculum fuit datum,
fuisse Archilochi Filium. Sed recte ex MSS.
emendarunt Stephanum Holstenius & Berke-
lius, inferendo πατεῖται, ut legatur, χρονικῶς,
τῷ διάτερος τῷ πατεῖται τῷ Αρχιλόχου, Ορακοῦ,
quod datum est Patri Archilochi. Ipse tamen
Berkelius istic gravissime etiam errat, quan-
do putat Parios ex hoc Oraculo, quod Ar-
chilochus ait datum, misisse eo hos colonos
aliquanto post tempora Darii Hystraspis,
quum Archilochus non Dario tantum, sed
& Cyro, fuerit longe antiquior, quippe qui
vixit tempore Gygis, ut Herodotus, vel ut
Cicero, Romuli. *Thasus autem condita di-
citur Olympiade xv. vel xvi.* Vide Clement.
Alexandr. lib. i. *Strom.* pag. 333. Ceterum
in Æliano illa Archilochi migratio accipien-
da ergo est, non ita, ac si folus eam fece-
rit, sed ut particeps coloniæ, quam ipse sua-
fit, cuius suadenda causa in ipso fuit, ut
ex Nostro jam discimus, Paupertas. Quapropter etiam Eusebium putem, nimis mag-
nifice de Archiloco locutum, quando eum
ait, ξεναγῆσαι τὰς πατεῖται, duxisse Parios in
iſbam coloniam, quum fuerit inter eos priva-

sum venisse: neque etiam quod, eo
quum venisset hominum istius loci
inimicus evaserit: neque vero quod
æqualiter tam amicis quam inimicis
mâle dixerit. Ad hæc, dicebat ille,
neque eum adulterum fuisse scivisse-
mus, nisi ab eo didicissemus: neque
libidinosum, neque lascivum: neque
(quod est etiam illorum *omnium tur-
pissi-*

tus

5 τέταρτον αἰχνήσον] Nam hi tales infames ha-
biti, ut discimus ex Isocratis *oratione de Pace*. Et testimonio Pollucis, quod ex lib.
vi. cap. 36. quibus addas *Æschinem adver-
sus Timarchum*. Nec apud Græcos tantum,
verum etiam Romanos, quod non uno loco
decent auctores. Idem in Germanis etiam
obtinuit. Tacitus lib. de ipsorum moribus cap.
6. *Sicutum reliquise præcipuum flagitium,*
*nec aut sacris adesse, aut concilium inire ig-
nominiſo fas.* *Multique superstites illorum,*
infamiam laqueo finierunt. SCHEFF. Quam
pudendum apud Græcos fuerit vocari πατεῖ-
ται, nemini paulo humaniori ignotum. Un-
de Epaminondas jam moribundus à circum-
stantibus requisivit, *num cadenti sibi scutum*
ademissit hostis. Justinus lib. vi. cap. 8. Pla-
tonem vide lib. xii. *de Legibus.* ubi plura
de πάτεροι τῇ πατεῖται, & distinctione inter πά-
τεροι & ἀπεριτά τῇ πατεῖται. KUHN.

6 τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν] Versus, quibus id
de se prodidit ipse Archilochus, recitat Sextus
Empyr. *Pyrrhon. Hypot.* iii. 24. Strabo
lib. xii. pag. 749. & Aristophanes in *Pace*
pag. 749. Accidit id autem in pugna contra
Saios, populum Thracie. Nihilo tamen
minus jaftat idem Archilochus strenuum se
Martis cultorem æque ac Poetam fuisse,
apud

Αρχιλόχῳ τι μάρτυς ἐστι, τοιοῦ-
τον κλέψῃ ἀπολιτῶν, καὶ τοιαύτην
ἐστι φήμη. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγω
Αρχιλόχου αἰτιᾶμεν, ἀλλὰ Κρι-
τίας.

ΚΕΦ.

apud Athenæum xiv. 6.

Εἰμὶ δὲ ἡγαντίστατος πόλις Εὐαλίσιος Αράχ-
ητός,
καὶ Μεσίτης ἐργατὸς δῆμος ἐπισάρδιος.

Sum vero Ego famulus quidem Enyaliæ Re-
gis, Et amabile Musarum donum sciens. Sed
& in bello periit. Vide Plutarch. de Sera
Numinis Vindicta, Euseb. *Præp. Euang.* v.
33. & Suidam. Quod autem turpissimum
fuerit, scutum abjecisse, res notissima est, &
satis etiam hic expoita à Scheffero & Kuh-
nio. Unum Ego addam, quia ad ipsum per-
tinet Archilochum. Nempe eum, quum
Lacedæmona venisset, jussum statim rursus
abire, quia intellexerant Lacones, eum illis
versibus, quos refert Aristophanes & Stra-
bo, dixisse rem pessimi, ut arbitrabantur,
exempli, melius esse abjicere scutum, quam
morti. Vide Plutarchum in *Laconicis Inſi-
tutis.* PERIZ.

7 Μάρτιος ιαυτῷ] Extant versus apud Ari-
stophanem in *Pace* hisce verbis

Ασπίδος πόλις Σαΐνω τις ἀγάλαστην, τῷ δὲ
θάμνῳ
Εντὸς ἀμάρμητος κάλλιστην σὸν θήλων.

Scholia festes ad hunc locum ita notat: : Αρχι-
λόχος ἐγένετο εἰς πόλιμον ἐν τῇ πατεῖται Σαΐνω μάχῃ,
ἥτις δὲ θεός Θεράπων καὶ φοενθεός θρυηρός, πλήν τοι
τοῦ θαλαττοῦ. Est & aliud Hemisticheion ejusdem
Poëtae apud Plutarchum ad hunc modum,
PERIZ.

Ψυχλῷ δὲ ἑξακοσίᾳ φυγαῖ, ἀλλ' ἀστερίς ἐκένη

pissimum) scutum abjecisse eum. Ne-
quaquam igitur bonus sibi ipsi testis
exstitit Archilochus, qui tale de-
cus, talemque famam, sibi reliquit.
Hoc nomine non ego Archilochum
accuso, sed Critias.

CAP.

Ἐρίτω, ἵνα αὖθις κτίσομεν τὴν γαίαν.
SCHEFF. Posterior distichon (non hemisticheion)
cohæret cum præcedenti, ut docet Aristophanes
l. c. dum statim primo subjungit disti-
cho, Ψυχλῷ δὲ ἑξακοσίᾳ &c. Versionem utrius-
que loci qualemcumque apponere libet;

Seus ovat clypeo, qui post fruteta relictus
Excidit invita, Marte premente, manu,
Dum fugiens animam servo: sed, ô iuste,
valeto!
Non minor amissō mox mihi erit cly-
peus.

vide Plutarchum *circa finem Apopthegm. La-
con.* ubi tradit Archilochum propter hæc di-
sticha Sparta esse ejectum, eadem, quæ
advenereat horā, defectus in altero di-
sticho ibidem facile suppleri potest ex Ari-
stophane, & alio Plutarchi loco. adi & Saris-
buriens. *Polycrat.* lib. viii. cap. 2. Cæte-
rum in primo versu pro τῷ πάτερι legitur λόγος apud
Strabonem lib. x. pag. 315. KUHN.

8 Οὐκ ἡγαντίστατος πόλις Σαΐνω τις ἀγάλαστην, τῷ δὲ
θάμνῳ
Εντὸς ἀμάρμητος κάλλιστην σὸν θήλων.

Archilochus Veteribus fuit
laudatissimus Poeta, seu, ut ait Valer. Max.
vi. 3. *Maximus, aut certe Summo proximus.*
Atque ideo etiam Apollo oraculis suis eum
ornavit. Vide Eusebium v. 33. Hæc caufa
est, quare ita sollicite Auctor ab se amolia-
tur speciem accusandi Archilochi, quem,
tanquam Sophista, faveat Poetis Græcis. Sic
supra ix. 4. magno studio defendit Anacreontis
continentiam, minus profecto certam.
PERIZ.

Pp pp

K E Φ. 15.

C A P. XIV

Περὶ ἀγγίας.

Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι οὐδὲ οὐδὲ
γία ἀδέλφη = τῆς Ελευθερίας
εῖται, καὶ μαρτύριον ἔλεγεν, ἀν-
δρευτάτους καὶ ἐλευθεριατάτους Ιν-
δοὺς καὶ Πέρσας, ἀμφοτέρους δὲ
τὸ πρὸς + χρυματισμὸν + ἀργο-
τά-

I H Ägyptia &c.] Sunt illæ æqualiter inter se veluti forores. Nam sicut otium sequitur libertatem, & est cum libertate conjunctum: sic libertas vicissim sequitur otium, seu ori- tur saepe ex otio. Unde Aristot. Polit. v. II. inter alia etiam hoc, *cives ad paupertatem redigere*, Tyrannicum esse ait, ὅπως, ταῦτα τοιαῦτα ἡγέρη ὄντες, ἀχροί τῶν ἐπισκοπῶν, ut quotidiano viatu quarendo occupatis, otium non sit ad infidias tyrannidi fruendas. Hinc ergo Ananias Rex Ägypti legem tulit, ut quisque apud Præsidem suæ regionis declara-ret, unde viveret. Vide Herodot. II. 177. De Pisistrato vide similia apud Nostrum IX. 25. Adde & quæ notayi ad IV. I. PERIZ.

² Τῆς ἐλευθερίας] Res pessime Cicero videtur, quando ait *l. 11. de Or. cap. 6.* *Liber esse non videtur, qui non aliquando nihil agit.* KUHN.

3 Πέρις χημαντομῷ] πρὸς χημαντομῷ ,
quod male acceptum Interpreti, hunc parit sensum , quod scilicet, si Indorum Persarumque vestimenta, ad talos defluentia & laxa respicias, statim inde possis intelligere, otio, non labori eos esse redditos. Qui enim opus faciunt succincta & breviori veste tegi amant. Ceterum eosdem cum Socrate testes Heraclides Ponticus advocavit, molliorem vitam libertatis fororem germanam esse probaturus, libro de Voluptatibus. ἄπειρον, inquit, οἱ τῶν ὑδρίων λιμνῖται καὶ τευφᾶν φεγγούμενοι, μεγάλοψυχοι καὶ μεγαλοστεπῆς εἰναι, οἱ Πέρσαι καὶ Μῆδοι. μάλιστα γὰρ τὸ ἀλλοι αὐτοὶ πάσαι τὸν ὑδρίων ἔτος καὶ τὸ τευφᾶν

Socrates dicebat, sororem Liber-
tatis esse Ociūm, & argumentum
hujus rei dicebat, fortissimos esse &
libertatis studiosissimos Indos &
Persas, qui utrique, si spectes ex-
teriorē speciem, segnissimi ef-
fent;

Τελεστοί ἀνθρώποις καὶ μεγαλοψυχόποις τῷ βασιλέως
ὄντες· τοι γάρ τὸ μὲν πόδες καὶ τὸ τρυφῆς ἐλευθε-
ρῶν, ἀντοι γάρ τοι τύχης καὶ αὐτῆς· τὸ δὲ πονεῖ-
δέλων καὶ ζεπενῶν· διότι καὶ οὐσιώσανται τὰς τύχας,
omnes, qui voluptatem & delicias sibi deligunt
colendas, magno sunt animo & splendide se
gerunt, ut Persæ & Medi; præ aliis enim
gentibus deliciantur illi, cum inter Barbaros
& fortitudine & animi magnitudine longè
emineant. Nam studium voluptatum & deli-
ciarum liberos homines addebet, quia animum
relaxat augetque, laborare autem servile est
& abjectæ conditionis: ideoque servi etiam
animos gerunt fractos humilesque. Lacedæ-
monii etiam laborem servis, otium liberis
competere crediderunt. Cum igitur Laco-
quidam (Plutarchus in *Apophtheg.* *Lacon.*
Herondam eum vocat) Athenis otii aliquem
iudicio damnatum audiret, voluit sibi ostend-
di hominem, qui liberali criminis notatus
esset. Plut. in *Lycugo*. Josephus lib. II.
contra Apion. οἱ μέντοι μήτε γῆν ἐγκαθέδρου, μή-
τε φεδρεῖς περιχαστές, ἀλλὰ πάσοις ἐργασίαις ἀφί-
τοι λιπούσιτε καὶ τὰ σώματα τοὺς κάλλος ἀσκήσατε,
τοι δὲ πάλιν δῆμον, ἀλλοι ἰστρέστες τοὺς ἀποτε-
λέας καὶ βίσις χερμανοι, καὶ τροφὴν ἐποίειν τῷ φραγμα-
τορεσ, qui quidem (Spartani) nec agros co-
lentes, nec artibus intenti manuariis, sed ab
omni opere eximii, oleoquo nitidi & corpora,
ut succi plena essent. exercentes, in urbe vic-
titabant, aliorum ministerio ad omnia vita ne-
cessaria usi, & cibum ab iis paratum sumen-
tes. KUHN.

Πρὸς χυματομόν] h. e. *exteriori habitu* εἰ
spec.

De ocio.

τάτους εἶναι. Φρύγας δὲ καὶ τὸ Λυ-
δοῦς ἐργαστικῶν, δουλεύειν δέ.

sent: Phryges vero & Lydos ad opus faciendum aptissimos esse, sed servire.

specie. Sic Anton. Lib. Fab. 13. *ad eis* *omnibus* *annis* *q̄d*, *quod ad faciem, ipso aspectu.* Ni-
hil ergo hic mutandum, *quod facere vo-*
luit *Gesnerus, legendo* *xenophorū.* *PERIZ.*

4 Apyonites] Idem in Germanis notat Tacitus cap. 15. lib. de ipsorum moribus: *Quoties, inquit, bella non inuenit, multum venabibus, plus per otium transfigunt, dediti somno ciboque. Fortissimus quisque ac bellicosissimus nihil agens, delegata domus & penatum & agrorum cura foeminis senibusque & infir-*

missimo cuique ex familia, quam ipsi habent: mira diversitate nature, cum iidem homines sic ament inertiam & oderint quietem. De Thracibus Herodotus lib. v. otiosum esse, pro honestissimo habetur, agricolatorem vero, pro contemptissimo. SCHEFF.

*s. August.] Crediderim ergo, Cyrum ad-
missee iis potius ludos, & imposuisse labores,
contra quam scribit Justinus 1. 7. & Alii.
Lugd. Codex per compendium videtur scrip-
sse ~~leges inimicorum~~. PERIZ.*

K E Φ. 18'

C A P. X V.

Περὶ τῶν μυητευσαμένων τὰς Ἐ Αριστίδης & Λυσανδρί^ο
τείδου καὶ Ἐ Λυσάνθρου θυ- filias sibi despon-
γατέρας. derant.

Tὰς ¹ Αφιστείδου, ² Συγατέρας, ³ ἔτι
ἀυτοῦ φεύγειντο, ἐμνησθεούσι
οἱ τῶν Ελλήνων δοκοῦντες Διαφέρειν.
Εξεπον ἡ ἄρα οὐκ εἰς τὸν βίον Αρι-
στείδου, οὐδὲ ἔθαύμαζον ἀυτοῦ τὴν ³ Δι-
καιοσύνην· ἐτοίμης γε εἰ ήσαν
Σηλωταῖ, καὶ μὲν ταῦτα ἐτέμαναν
τῇ μητερίᾳ. Νῦν ἡ ὁ μὲν ἀσθέανε,
οἱ δὲ οὐδὲν ἥγοντα εἶγον πρᾶγμα
κοινὸν πρὸς τὰς κόρας. Αποθανὼν γῳ
ἐγγύωδη ὁ παῖς Λυσιμάχου, ὅτι πέ-
ντας ἦν· ὅτες καὶ ἀνέτειλεν ἐκείνους
τοὺς κακοδαιμόνας ἐνδόξου τε ἀνα
καὶ σεμνοτάτου ⁴ γάμου, παρ' ἐμοὶ

Aristidis filias, ipso adhuc super-
stite, sibi desponderant, qui
inter Græcos videbantur excellere.
Neque vero spectabant illi vitam
Aristidis, neque justitiam ejus ad-
mitabantur: quoniam, si horum æ-
muli extitissent, postea etiam
in sponsione mansissent. Jam vero
ille quidem excessit è vita, at hi ni-
hil sibi cum illis puellis conventum
esse putarunt. Posteaquam enim vi-
ta defunctus esset filius ille Lysima-
chi, pauper fuisse cognitus est; quæ
res etiam infelices illos à splendidis

[Aeuseide]] Meminit verbo hujus rei Plutarchus ab initio Arist. Cornel. Neps fine. Teles apud Stobaeum serm. xciv. vide quæ notavi *supra* VI. 7. SCHEFF.

2 Θυσιας] Athenienses justam Aristidis paupertatem majori veneratione profecuti sunt, quam proci. Nam filio Aristidis Ly simacho quotidie duas drachmas è publico de-

χριτῇ. Παραστάσιον δὲ καὶ ἐπὶ & amplissimis, me judice, nuptiis retraxit. Simile traditur etiam de Lysandro. Quum enim inopem esse Eum quoque rescivissent, nuptias recusaverunt.

creverunt, filiasque data dote elocarunt.
KUHN.

^{3 Διηγεούμενον}] Respicit cognomen Aristidis, quod erat Δίκαιος, *Iustus*. Vide & *infra* IV. 16. & Corn. Nepotem in *Eius Vitā*. PERIZ.

^{4 Γένος}] Dotem acceperunt dein hæ Virgines à Populo 3000 Drachmarum, ut refert Plutarchus in *Aristide*. Alteram harum, nam duæ fuerunt, ut ex illo Plutarchi loco liquet, Andocides Rhetor clam abduxit, & dono misit Regi Cypiorum, cui dein eam iterum furto abstulit, ut idem Plut. in *Vitis x. Rhetorum* tradit. *Pauportas Aristidis* cla-

rissima fuit, & memorata jam *supra* II. 43. & *infra* XI. 9. IDEM.

^{5 Επὶ Λυσάνδρου}] Lugd. Λυσάνδρος. Sed rectius Alii. Intelligitur enim λέγεται. Sic *infra* I. 30. τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῷ Θεῷ. Julian. Orat. I. pag. 44. τὸ πέποντος λέγεται ἐπίλευκος; id quis de Te dicere audeat? Vel forsitan ἐπὶ τῷ χρῆμα, res se habet cum, vel in, Lysandro. Sic ferme Epictetus cap. 40. ἐπὶ σωτῆρος, solus tecum existens. De Filia Lysandri Vide *supra* VI. 3. IDEM.

^{6 Επὶ τῇ πίνακι}] Media particula abest ab utroque MS.

K E F. 15.

Περὶ Αυτιδένους, καὶ Διογένους.

^{1 Οἱ δὲ ἄδεις αὐτῷ αεροῖχοι}] Sluisk. *αεροῖχοι*. Utro legas modo, ciccum non interduim. Videntur tamen Viri Docti adhæsse ad hanc Syntaxin. Vidi enim, ad Laertium in *Diogene*, ita allegare quoddam hunc locum, quæ legeretur ac ederetur, *αἱ δὲ ἄδεις αεροῖχοι*. Sed male prorsus. Ufitatum enim est Græcis & Latinis, tali Zeugmate uti, & pro Genitivo partitionis, quasi per Appositionem, eundem adhibere casum, quo dein pars subjecta exprimitur. Sallust. *Catil.* 43. *Cetera multitudo suum quisque negotium exserueretur. Jugurth. 58. At Nostrī, &c. magna pars, vulnerati aut occisi.* Idem *Orat. I.*

C A P. XVI.

De Antisthene & Diogene.

Quum Antisthenes multos ad philosophiæ studium cohortaretur, illorum vero nullus ei auscultaret, tandem indignatus, neminem admisit. Quare & Diogenem à suo con-

ad Cœf. Cetera multitudo, alius alium secuti. Liv. I. 37. Montes effuso cursu Sabini petebant, & pauci tenuere, maxima pars, in fluorem acti sunt. Sueton. Domit. IO. *Ceteros levissima quemque de causa occidit. Sall. Jug. 66. Vaccenses, fatigati Regis suppliciis, principes civitatis, inter se conjurant. cap. 104. Mauri, impetratis omnibus, tres Romam profecti sunt, duo ad Regem redent. Noster supra I. 4. οἱ ἀλόντες, οἱ μόνοι τὸ χρηστὸν θυέσθαι δολέοντες εἰσι, ἀλλὰ καὶ οἱ θαλασσαὶ παιᾶνες εἰσι. V. IO. ὁπλῖτοι οἱ ἀνδρῶντος αὐτοῖς, εἰς Σικελία μετεῖδες, ποιοποιοι. Adde & omnino, quæ notavi ad Sandii Minerviam pag. 532. Vide & *supra**

L I B. X. C A P. XVI.

669

εῖς αὐτοῦ. Επεὶ δὲ ἦν λιπαρέστερος ὁ Διογένης, καὶ ἐνέκειτο, ἐνταῦθα ἥδη καὶ τῷ βακτυρίᾳ καθίξεδαι ἀυτοῦ ὑπείλει· καὶ ποτε καὶ ἐπαύσει τῆς κεφαλῆς. Οὐ δὲ οὐκ ἀπηλάτητο, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐνέκειτο Φιλοπόνως, ἀκούειν ἀυτοῦ διψῶν, καὶ ἔλεγε, Σὺ μὲν παιεῖς εἰς Ρούλει, ἔγὼ δὲ ὑποδίσκω τὴν κεφαλήν, καὶ οὐκ ἀν οὔτως ἐξεύροις βακτυρίαν σκληρεῖν, ὥστε με ἀπελάσαι τῶν θεριστῶν τῶν σῶν. Οὐ δὲ ³ ὑπερησπάσατο αὐτόν.

supra III. I. II. & *infra* XIV. 46. I. PERIZ. Paulo post in utroque Codice legitur, καὶ ποτε ἐπιποτε τῷ κεφαλῆς.

^{2 Προστίτην}] Habet hanc historiam etiam Laertius in *vita Diogenis*, quem vide. & D. Hieron. lib. II. *adversus Jovinianum*. SCHEFF. Quem exscribit Sarisburiensis lib. v. *Polycrat. cap. 17*. KUHN.

^{3 Ταπεινωδόσαν}] Idem verbum eodem sensu habes etiam XIV. 14. Simplex καπάζομεν notat non tantum salutare in adeundo vel abundando, sed & amare, & liberaliter cum aliquo agere. Sic *infra* XIII. 18. Dionysius

K E F. 16.

Περὶ τῶν πλούτοις ἀντωνίων ἐκ τῶν κοινῶν.

De iis, qui ex reipublicæ gubernatione suam rem auxerunt.

^{1 Τείνοντας &c.}] Non ergo exheredatus fuit à Patre, quod plerique tradunt, (Vide & Nostrum II. 12.) sed quod Plutarchus quoque falsum & confitum putat. Sa-

Critias affirmat, Themistoclem, Neoclis filium, antequam remp. ad-

tis autem amplum hoc erat patrimonium proratione istius temporis. Etenim immatri quantum creverunt opes cum publicæ Atheniensium, tum privatæ singulorum post bel-

Pp pp 3

πολιτεύεσθαι, ι τεία τάλαντα ἔχειν, administrare coepisset, trium solum τὴν οὐσίαν τὴν πατράν. Επεὶ δὲ talentorum rem, hæreditatem patrōi κοινῶν προέσθη, εἴτα ἔφυγε, καὶ ἐδημεύθη ἀυτῷ η οὐσία, κατεφωεῖθη ἐκατὸν ταλάντων 3 πλείω οὐσίαν ἔχων. 4 Ομοίως δὲ καὶ Κλέωνα, πρὸ τοῦ παρελθεῖν ἐπὶ τὰ κοινὰ, μηδὲν 5 τῶν οἰκείων ἐλεύθερον εἶ-

ac.

la Persica, æque ac Romanorum post bella maxime Mithridatica. Maximam enim tunc habuerunt Attici occasionem locupletandi se ex Urbibus Asis, & Insulis Ægei maris. Res manifesta est ex diversitate dotium, multarum, &c. Aristidis Filiæ à Populo honestam tunc dotem accepere dimidiū Talenti, nam hoc faciunt tria millia drachmarum, quæ illis data. At tempore Menandri, quem expressit maxime Terentius, privati & plebeji cives dotem jam aliquot talentorum. Chremes ideo apud Terent. Andr. v. 4. 48. singitur promittere decem talenta. Nihil ergo mirum, Themistoclem post victoriā Salaminiam tantas quoque opes, Centrum Talentorum, h. e. 18000 Carolinorum, potuisse sibi comparare, quum dein xx. Talentis Isocrates unam Orationem, immo Demosthenes silentium suum, vendere potuerit, h. e. 36000 Carolinorum, ut notum est. De Opibus Atheniensium maximis Vide Budæum de Aſſe lib. v. & Me infra ad xi. 9. PERIZ.

2 Εγένετο ταλάντων] Et sic Theopompus. Θεοφόρος vero ὁρδούντων φησι γρίθειαν τὸ πλῆθος. Plutarchus in Themist. SCHEFF. Herodotus lib. viii. cap. 12. avaritiam videtur Themistocli impingere, σὺν ἑπτώντο πλεονάσματος inquit, & clam ceteris ducibus pecuniam ab insulanis passim expreſſerat. KUHN.

3 πλέων ἔστω] Irreptis hoc in Schefferi & Kuhnii Editiones. Reponendum est, ut feci, ex pristinis Edd. quod & postulat ratio Grammatica, πλέων. PERIZ.

4 Ομοίως δὲ καὶ Κλέωνα &c.] Sic omnibus literis MSti. Sollicitant tamen hunc locum

Eruditi, & partim corruptum pronunciant, partim conjecturis tentant. Alii exponunt, ut μηδὲ possum accipiant pro καὶ μηδὲ. Malum Ego, quod usitatum est Nostro in initiis Periodi, Nomen hoc proprium, Κλέων, per Ellipsis, quasi pro καὶ Κλέων, accipere istoc modo, ut sensus evadat: Similiter vero etiam de Cleone, seu quod ad Cleonem, scil. loquitur Critias, priusquam ad Remp. accessit, nihil ei rerum familiarium fuisse non obligatum, non oppigneratum, vel nihil fuisse liberale, libero & honesto homine dignum. Sic infra XII. 39. φασι γὰς καὶ Σεμιρρηματικοῖς, ἐπιποτε εἴλε λέοντα &c. μέγα ἡφάσια. h. e. dicunt igitur etiam de Semiramide. Vide & quæ notavi ad II. 13. 10. Si tamen vere virtus quid conceperit hic locus, tum sane legem Κλέων, quando omnia erunt plana & expedita. De ipso Cleone habuimus jam supra II. 9. Floruit tempore Periclis, & periit in Bello Peloponnesiaco. PERIZ.

5 τῶν οἰκείων ἐλάθειον εἶναι] Locus videatur depravatus. GESNER. Lege, μηδὲ τῶν χρεῶν ἐλάθειον &c. quid enim οἰκείων hoc loco? FABER. Ego nihil adhuc statuo. Scio namque apud nostrum esse quædam recedentia à vulgari consuetudine: quid si mutaverit phrasin, & εἶναι posuerit pro ἔχειν per festinationem, ut fit in enotando excependoque? Faber sic emendat μηδὲ τῶν χρεῶν ἐλάθειον εἶναι. frustra. vide Indicem, voce ἐλάθειον. SCHEFF. Locum intelligo ita, ut Cleon nihil domi suæ habuisse dicatur, quod libero homine dignum esset. ἐλάθειον μηδὲ τῶν οἰκείων, synecdochice dictum pro καὶ μηδὲ. Aristophanes quoque in Equitibus passim docet, ὅτι Κλέων τίνεις ἦν τὸ ιητόν πιστόντος, quod Cleon pauper anteā, εἰς publica se collocupletarit. Ap-

pel-

εἶναι. μηδὲ δὲ, 6 πεντήκοντα ταλάντων τὸν οἶκον ἀπέλιστε.

pellat eum πλάνω, καὶ φάρυγγα καὶ χάρυσδιν τὸ αἴστην, publicanum, voraginem, & charydium rapinarum, & iterum,

Κάγυρο τέτοιο (δείκνυμι), ὅπις κανῆς καὶ λίδης. Εἰσθμάνω εἰς τὸ Περιθέαν, εἴπω ταῖς τοῖς σιδηρίαις.

Ipsus ego huncce (accuso), ventre quod planissimo

Venit intro in Prytaneum, dein iterum pleno exiit.

Gronov. de Seſtert. τὸ ἰλάθειον exponit debitis nullis gravatum, creditoribus non obligatum. utrumque salvo Auctoris sensu, coniunctim accipi potest. KUHN.

6 Πεντήκοντα ταλάντων] Sic & Sluisk. At

Κ Ε Φ. ι^η.

Περὶ Συρακουσίου Δάφνηδος, καὶ Βουκόλων μελῶν.

Δάφνη τὸν βουκόλον λέγουσιν, οἱ μὲν ἐρώμενοι Ερμοῦ, ἡ ἄλλοι

Daphnin bubulcum alii perhībent in deliciis Mercurio fuisse,

Ι Αλλοὶ δὲ οἵ] Quemadmodum Servius ad Poëta Eclog. II. Daphnis ait filius fuit Mercurii, formosissimus puer, qui primus dicitur pastor fuisse. Et sic Diodor. Sicul. lib. IV. Bibl. At vero Schol. Theocriti ad Idyll. I. ἀλλεὶ Ερμῆς πέλεις δὲ φίλος Δάφνηδος δὲ ερεσίς. De Daphnide adde Parthenium in Epirot. cap. 20. (29.) Fulvium Ursinum ad Virgil. & Joh. Crispin. ad Theocrit. quos laudat Notator Bigotii. SCHEFF. Scholion Theocriti rotunde fabulum compedit in hæc verba. Νύμφης οὖσα δάφνης. ηδὲ Νύμφη ἀπεριφέρεις αὐτὸν Δάφνη τὸν τεῖχον γυναικεῖον οἰκιστιν, Daphnis amabat Nympham. illa vero aversabatur eum, quia cum alia muliere rem habuerat. Nympha ab eodem Scholiaſte dicitur

Ζεύς, in I. Idyll. Junius Philarg. in Virg. Bucol. Lycam vocatam ait. KUHN.

Αλλοὶ δὲ οἵ &c.] Confer Servium ad Virgil. Ecl. V. 20. Daphnis quendam Pastorem, quem mater sua, compressa à Mercurio & entixa, abjecit: hunc Pastores, quia invenerunt inter lauros, Daphnis vocaverunt, quem Pan Musican docuisse dicitur: qui cum venationis & musices peritissimus effet, adamatus à Nympha est, qui (lege cui) etiam jurejurando adstrictrus est, ne cum alia concumberet. Hic dum boves persequitur, ad regiam pervenit, & ob pulchritudinem appetitus, cum Regis Filia consuetudinem miscit. Hoc cum Nympha resciſſet, luminibus eum orbavit. Similia Diodorus Siculus lib. IV. extr. addens ab eo ipso

ἢ οὐνόν. τὸ δὲ ὄνομα ἐκ τῷ συμβάντος φύειν. Γερέδαι μὲν αὐτὸν ἐκ Νύμφης, τεχθέντα δὲ ἐκτεθῆναι ἐν δάφνῃ. Τὰς δὲ ὑπ' αὐτοῦ βουκολούμενας βόους, Φασιν, ² ἀδελφὰς γεγονέναι τῶν Ηλίου, ³ Ομήρῳ ἐν Οδυσσείᾳ μέμνηται. ³ Βουκολῶν δὲ ⁴ καὶ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράδην αὐτοῦ Νύμφη μία, καὶ ὀμίλησε καλῷ ὄντι, καὶ νέων, καὶ ⁵ πρώτῳ ὑπηνήτῃ, ⁶ ἔνθα τῷ χρόνῳ ή χαειετάτῃ ἐγένηται τῶν καλῶν

se, alii filium: nomen vero ex even-
tu habuisse. Dicitur enim natus qui-
dem ex Nympha, sed postquam in
lucem esset editus, in lauro fuisse ex-
positus. Boves vero, quae ab eo pa-
scabantur, ajunt, sorores fuisse
Boum Solis, quarum in Odyssea
mentionem facit Homerus. Quum
autem in Sicilia eas pasceret Daph-
nis, una ex Nymphis eum amare
cœpit, & cum ipso rem habuit, quum
venustus esset, & adolescens, ac pri-
mæ

ipso inventa carmina Bucolica. Mercurium tamen *Daphnidis Amicum* vel *Amatorem* dicit Scholiastes *Theocriti Idyll.* I. 79. Sed & ipse Theocritus aliter narrat fabulam *Daphnidis*, scil. eum amore extabuisse; Unde Schol. ad v. 65. de Poeta ait, μέλλει δὲ ἄδειν, ὅτε τέρπον ὁ Δάφνης, μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν τέρπον, Νύμφης ἔρατα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν, κα-
net autem, quomodo *Daphnis*, non ferens amo-
rem *Nympha*, qua *Xenea* dicebatur, relique-
rit vitam. Nympha autem hæc eum averfa-
batur ² τῷ τέρποντος γυναικαῖς οὐδίλιαν, pro-
pter amorem aliarum mulierum. PERIZ.

² Αδελφὰς γεγονέναι τῷ Ηλίῳ &c.] De his *bubus Solis*, quæ etiam erant in Sicilia, nec pro-
pagabantur generatione, nec interibant. Vide Homer. *Odyss.* M. 127. &c. ubi Eustathius, quia Homerus dividit has boves in septem ar-
menta, singula quinquaginta boum, tradit ab Aristotele ista allegorice explicari de diebus Anni Lunaris, qui sunt 350. quæ allegoria magnam sane habet speciem veri, atque ita inane erit, quod hic de *Daphnidis Boum cognatione* cum istis Solis traditur. IDEM.

³ Βουκολῶν δὲ &c. ὁ Δάφνης ηγένθη αὐτῷ] Ne quem turbet hæc *Constructio*, vide quæ no-
tavi ad II. II. & Indicem Kuhnianum in *v. Nominativus*. Sed & plane ut hic, ita VII. I. de Semiramide, Αφικοδέν δὲ τῷ Ασυ-
εινος Βασιλίᾳ, δὲ τὸν τοῦ αὐθέρνατος ηγένθη αὐ-
τῆς. Et XII. 46. de Dionae. IDEM.

⁴ Καὶ τὸν Σικελίαν] Syracusis: unde No-
stro *Bukolico* *Syngnōtico* lib. x. *Histor. Anim.*

λῶν μειρακίων, ὡς πού Φησι ⁷ μᾶλανγινος, quo tempore pulchro-
rum adolescentium pubertas est ve-
nustissima, ut alicubi dicit etiam Homerus. Pacta autem est, ut ad nullam aliam accederet, & minata insuper, in fatis esse, ut oculis orbaretur, si pactum fuisset transgressus. Atque adeo de his sibi invicem fidem dede-
runt. Ali quanto autem tempore post,
quum regis filia deperiret eum, vino
inebriatus, solvit fidem, & cum
puella congressus est. Ex eo *Bucolica*
pri-

εἰσιλόμενος ιστον, καὶ τὸν Εαθνὸν εἰς ἄρα κα-
μεῖσθαι. Ubi Εαθνὸς notat matutino tempore
illum ea fecisse. Vide alia & plura ad III.
14. & IX. 8. sic περτός, & Primus, eo-
dem sensu Græcis & Latinis *Liv.* I. 16.
Prima hodierna luce se mibi obvium dedit.
Terent. *Adelph.* v. 3. 55. Cum primo lucu-
ivo hinc. Virgil. *Georg.* III. 324. Luciferi
primo cum sydere. Vide & *s. pra ad* III. 19.
17. καὶ τὸν τοῦ ξερὸν. *Hist. Anim.* VIII.
10. εἰσιλόμενος καμποῦ, tunc temporis. Aristophanes *Avibus* p. 610. τοῦτο τὸν ἄρετον τοῦ ιπέργειαν, paululum post meridiem. Plato
Protogora p. 342. σφισμα πλεῖστον τὸν τοῦ ιπέργειαν, *Sophiste* plurimi in illa terra sunt. Suidas in *Iωνίας* 2. καὶ πηρός, εἰς τέταρτον δισκόντος τοῦ ξεροῦ περιπότος, ⁸ καὶ proper hoc acerbus *Dominius* pustea factus est. Liquet ex his, quam usitatum sit Græcis, Adverbia cum Geniti-
vis construere, atque adeo non temere me, rejecta vulgata lectione, secutum illorum Codicium fidem, qui hic εἴδα τὸ ξερόν legunt. IDEM.

⁷ Ομηρός] Vide *Iliad.* Ω. ex qua laudat & *Athenæus lib. v. cap. 19.* SCHEFF.

⁸ Επιστάσαντο] Leg. επιστάσαντο propter verbum επιστάλντο. FABER. Ego temerè nil mutarem. Nam συνθέτων fiebat ab utroque, non επιστέλνειν. SCHEFF.

Sυνθέτως δὲ επιστάσαντο, μηδεμίᾳ Sic & Sluisk. Faber tamen legendum censet επιστάσαντο propter sequens Verbum ejusdem Numeri. Et fane & Ego malim hoc Numero, ut referan-

Qq 99 tur

αῖχει ὑπόθεσιν τὸ πάθ^⑤, τὸ χτί^⑥
τους ὄφθαλμοὺς αὐτοῦ. Καὶ ¹¹ Στη-
σίχορός γε τὸν Ἰμεραῖον τῆς τοιαύτης
μελοποίες ¹² ἀπάρξαθμ.

KEΦ,

CAP.

tur omnia hæc tantum ad Nympham, quæ id pacta sit: quum dea demum de Utroque simul dicatur, & ex iis rōbus p̄st̄ḡs t̄c̄s àm̄l̄s, quæ ceteroqui nimis m̄n̄d̄ḡs prioribus subjicerentur. Sed & Lugd. habet t̄moi-
n̄, quod quin genuinum sit, vix dubito.
Συνδέσμη autem, vel συνδέσμης πολὺ, etiam Unus dicitur cum Altero. Sic Anton. Lib. fab. I. τῷ συνδέσμῳ Διὸς ἡ τρόφε, οὐχὶσ ἀνί-
τασθε, ἐπὶ pacta cum illo per nutricem suam,
nocte abnavigavit. Et fab. ult. συνδέσμου Αρ-
ιστερᾶς τῷ τρόπῳ τῆς Καδμίας, paciscitur de
illis cum Cadmeis. PERIZ.

9 Ex § 188] Aliqui jam ante hoc genus carminis inventum tradunt ab ipso Daphnide, nondum orbato luminibus. Diodorus lib. IV. φέρεται Δάφνη τοῦ Λιβύου επίγειον οὔσην τὸ Βασιλεῖον πατρίαν τοῦ οὐλόθρου. Diomedes Grammaticus ad Bucolicę Virgilii. Quidam putant Daphnem hoc genus carminis primo invenisse. Scilicet ut aliarum rerum, ita hujus quoque dubia & incerta est origo, ut ex Servio & imprimis Scholiaste Theocriti apparere potest. Videndum plane Vossius lib. III. Inst. Poët. cap. 8. Epicharmus apud Athenzium lib. XIV. c. 3. Dionum Siculum autorem ejus facit. SCHEFF.

*Ex de rebus in Buxellis &c.] Non dubito,
quoniam ante haec verba aliquid exciderit, quo
ipsum illud nomen oculorum Daphnidis fue-
rit declaratum, quod ante omnia exprimi de-*

buit. Atque ita Diodorus Siculus d. l. κα-
κένοι τὸ δὲ θυγατρὶς Βασιλίας καθεμένοις
καὶ πλησάσαις αὐτῇ, σερνῶνται τὸ δέρτιον. Εἴ τοι
γερενῆδιν τὸ δὲ Νύμφης φέγγονται. Et si uim à
quadam Regis Filia inebriatum, & congressum
cum ea, visu esse orbatum, secundum factam
illi à Nympha predictionem. Mox etiam il-
lud πεπόνι Sluisk. omisit, at Lugd. æque ac
B. & C. Regii, teste Scheffero habet φέγ-
γον. Sic & paulo ante Sluisk. ac duo Regii
omittunt ἴωσθε. PERIZ.

IO πάτερ ἡδη] MSS. B. & C. οὐτέπει,
SCHEFF.
II Στρατηγος] Clemens Strom. I. Stesichorum primum Hymnum excogitasse refert.
SCHEFF. Eucolicum carmen τὸν διόφθονον Ημέρας dictum est, quia ad Himeram Sicilię primum carminis hujus argumentum de amoribus Daphnis exortum & poëta ipse, nimis rursum Stesichorus Himeraeus fuit: vide de hoc carmine Voss. Institut. Poëtic. lib. III. cap. 8. KUHN.

12. *A mētēxēsā*) *Addē phōsi.* GESNER. *Lugd.*
& *Regius* 3064. *ιτάξειχασθαι.* *Quod sine du-*
bio verum. Sic supra II. 12. *Kai ιτάξειχεν*
τὰς τὰς εὐφορίας. *Aπάλειχασθαι* ad res sacras po-
tissimum refertur, & notat maxime *Primitias*
alicujus rei offerre, vel *initium* sacri facere.
Ceterum excidisse & hic cum *Gesnero* autem
mo *phōsi*, vel *imile* quid, quod ipsa requi-
rit *Syntaxis*. *De Stefiboro*, *Vide supra ad*
IV. 26. PERIZ.

K E Φ. 59

C A P. XIX.

Περὶ γὰρ καταχόπου τὸν οὐνούνα.
Ἄλλας.

De eo qui proprios dentes de-glutivit.

Eγράψας ὁ Κυρραῖος· τοιγαν
ἐνίκησε, ἐκπροσέτις μὲν ὅτε γ
ἀπαγένεται τὸς ὀδύτες, καταπλε
δε αὐτοὺς, ἵνα μὴ αἰσχυτεῖται ὁ ἀπί^τ
πτλαῖος.

I. Ποντικῆς οἰκίας] Legd. & Regis 3064.
ut & 3132. sed hic ex emendatione recentioris manus, πρώτη, quod prorsus praecepero.
Nam ita Iota Nostra II. S. τρίτη ἡ εἰσι-
θάλεια σαδι. IV. 15. οὐταντικαὶ μὲν τέ-
λαι τριτηγάδεια. Plut. de Lycurgo, in A-
pposuit. Regam, πρώτη τε τριτηγάδεια ἡγα-
νέσσαι εἰσιτε. PERIZ.

2. *Kannen* di *zixz;*) Solebant scilicet Athlicæ diffimulare & occultare plágas, vel certe dolorem, ne animus adseruerit adversario, & ita is actius contra se insurgeret. Sic apud Plutarch. de *Agr. Poëtis*: ē *zixz; zixz;*.

Eurydamas Cyrenæus pugilatus victoriam adeptus est, excussis quidem ei ab adversario dentibus, sed deglutitis, ne qui contraluctabatur, id animadverteret.

τινὲς παρεγένετο τοῖς τὸν αἰγάλεον, καὶ προσκύνεις γενο-
μένες, οὖν, εἶπον, ἡ μάχη τοι! εἴ διόρθως βού-
ται, οὐδὲ τολμεῖται. *Aeschylus*, quum pri-
gil quispiam plagam in os acciperet, τοῦ
clamor propriae exiret, quantum, inquit, va-
les exercitatio! spectatores clamant, percussus
filos. Atque hinc Epictetus cap. 35. propo-
nuit illis, qui ολίγους μήνας velint, omnia
dura subeunda, κάρα βλαστοῦ, οφυροῦ τρέψα,
πολλὰ τοις επιτάσσει, μαστιγοῦσάς, manu ledi,
tautum distinxere, multum pulvrem degluti-
re, flagellari. IDEM.

KEΦ. x.

C A P. XX.

Пасі Азмоуда.

De Agesilao.

Οτι ὁ Πέρος ἐπέτελε πρὸς
Αγορίασ, ² φίλον αὐτὸν ἔχει.
3 Αιταπέγιδε δὲ Αγορίασ, ὅτι
οὐ δικάστη φίλον αὐτὸν Αγορίλαου
ἴδια εἶναι εἰ δὲ ἂν Λακεδαιμονίοις κοι-

Rex Persarum literas ad Agesilaum misit, ut se haberet amicum. Respondit Agesilaus, fieri non posse, ut privatim Agesilai sit amicus: sin Lacedæmoniis communiter.

I O πέρις ιδεώς] Habet Xenophon in
Agesilaus, & Plutarchus. SCHEFF.

2 Φῦλο Ημέτων | Privatorum amicitia &

hospitium, bello exerto exspirare solet. Ipse
Ageſilaus audiatur lib. iv. Hift. Græc. Xe-
noph. εὸς τῶν Ελληνοῦται πόλεων ξένοι ἀπόρους γί-
Qq qq 2 γνον

τῇ φίλῳ, δῆλον, ὅτι καὶ ἀυτοῦ τε amicus fieret, suum quoque ἔται· ἐφ' ἄπασι γὰς καὶ ἐκείνοις amicum fore: inter omnes enim & se numerari.

ΚΕΦ.

CAP.

γνωτοῖς αὐθεντοῖς ἔτει εἰς ὅταν αἱ πόλεις πολέμουσαν, σὺν ταῖς πατρεσὶ τῷτοι τοῖς ἑξανθρώπους πολεμοῦσι, καὶ ἐπὶ ἡτοῦ πύχλη, ἕτερον ἥτοι τοῖς ἀπόκτενας ἀπάλλας. In Græcis urbibus sepe hospitium inter se cives contrabunt. Si vero civitates ad arma ierint, illi ipsi contra hospites quoque una cum patria quisque sua bellum gerunt, ἐγκαίρως quandoque pro re natâ se invicem interficiunt. KUHN.

3 Ανταπίσταται] Præcessit ἐπιστολε. Nonne ergo & hic ἀνταπίσταται? Sed nihil mutis velim. Rex Persarum misit epistolam (hoc enim est ἀνταπίσταται, quod male vertebar, legatos misit) ad Agesilaum de Amicitia & Hostiis. Sed Agesilaus nihil illi rescriptit, verum per Eum, qui Epistolam attulerat, renunciavit ea Regi, quæ sequuntur. Vide Xenoph. de Landibus Agesilai p. m. 389. Illud autem est ἀνταπίσταται, vel ἀνταπίσταται. Sed & confunduntur hæc ac promiscue ponuntur. Sic certe apud Pausaniam Messenicas cap. 22. de Aristocrate Arcade & Anaxandro Spartano, illum ait consilia Aristomenis inscripsisse Βελιόν, idque misisse (ἀπίσταται) per fideliissimum servum ad Anaxandrum, illum vero servum ab Arcadibus quibusdam interceptum, qui tunc populo ostenderint, quæ Lacedæmoni responsta erant, ἐπιδένουσι τὸ δάπεδον τὰ αἰγαῖα λόφου εἰς Λακωνίαμ. Addi-

tur dein, Επίστολαν τε οἱ Ανάξανθρος &c. scripsérat vero Anaxander, ea scilicet, quæ sequuntur. Priora autem hujus Capitis rectius & clarius ita vertas, Rex Persarum literas ad Agesilaum misit, ut se haberet amicum. Vide & infra XII. I. pag. 668. Simile responsum Cyro juniori dedit Callicratidas, etiam Spartanus. Vide Plutarchi Apophth. Laconica. PERIZ.

4 Εφ' ἄπασι] Hac ratione Persæ, sacra facientes, non sibi speciatim, sed omnibus Persis fausta quæque precabantur, οἱ ἢ πᾶσι τοῖς Πέρογοις κατασχεῖσι οἱ θυσίας καὶ τῷ βασιλεῖ. εἰς τοῖς ἄπασι Πέρογοις καὶ αὐτὸς μὴν). ille vero (qui sacrificat) omnibus Persis εἴς Regi ut bene fit votet. Nam in omnibus Persis ipse etiam censetur. Herod. lib. I. cap. 132. Nam τὸ αὐτὸν συμφέρει τῷ μέρει καὶ τῷ ὅλῳ, idem conductus partis εἴς toto, Aristot. lib. I. Politic. cap. 4. M. Antoninus lib. X. εἴδει βλασφεμού τῷ μέρει, οἱ τῷ ὅλῳ συμφέρει, parti non nocet, quod toto conductus. KUHN.

5 Αερομετόθη] Sluisk. ἀπειθεσσόν. Notissimum autem, hanc voculam οὐ σæpe Infinitis præmitti, & ita efficere in Prætentibus significationem Futuri. Vide Eos, qui de Particulis egere, Vigerum & Devarium, & Nostrum supra cap. 8. PERIZ. Mediceus quoque conspirat cum Sluiskiano.

ΚΕΦ. κα.

CAP. XXI.

Περὶ Πλάτωνος.

De Platone.

Οτι τὸν Πλάτωνα οἱ Περιηγοῦντες ἐφερεν ἐν ταῖς ἀγυγάλαις, θύοντι ἢ τῷ Αρίστῳ ἐν Τυμπάνῳ ταῖς Μούσαις η ταῖς Νύμφαις, 3 οἱ μὲν πρὸς τὴν ἵρουσγίαν ἥσταν, η δὲ κατέχλινε Πλάτωνα ἐν ταῖς πλησίον 4 μύρρίναις, δασείαις θύσαις, καὶ πυκναῖς. Καθεύδοντι ἢ ἐσμὸς μέλισσῶν, 5 Τυμπάνου μέλιτος 6 ἐν τοῖς χείλεσιν ἀντοῦ καθίσασαν, ὑπῆδον, τὴν οὐ Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαρτυρούμενα ἐντεῦθεν.

1 Η περικόνιη] Mater hæc erat Platonis, orta ab Solone, vel ejus fratre Dropide, Soror patrueis Critiae illius, qui inter xxx. Tyrannos fuit. Pater vero Platonis Ariston genus referebat ad Codrum. Vide Vitam Platonis apud Laertium & Olympiodorum. PERIZ.

2 Τυμπάνῳ] Pausanias in Atticis, inter montes Atticæ, Hymettum, quoque nominat, & addit, οἱ φύει νομὰς μελίτης ἵπτυπειούτας, qui profert pasca apibus maxime idonea. Hinc celeberrimum est apud Veteres Mel Hymettum, quod & Auctor mox memorat. ΙΤΕΜ.

3 Οἱ μὲν ωρὲς τῶν ἵρουσγίαν ἥσταν, η δὲ λέγεται] Ambigitur in Notis, quinam sint illi οἱ μὲν, qui videntur opponi ipsi Matri Platonis, præter quam alii plures non memorantur. Sed oppositio est, licet paulo obscurior, inter illos Platonis Parentes, qui nominati jam sunt, & ideo hic designantur per οἱ μὲν, atque ipsum Platonem, qui interim, dum illi sacræ operabantur, depositus fuit in myrteto. In Versione oppositionem eam disertius expressi. PERIZ.

4 Μούρρινα] Cicero lib. I. divinat. Quique eum solet exscribere Valerius Maximus lib. I. cap. 6. hæc in canis dormienti accidisse referunt. SCHEFF.

5 Τυμπάνου μέλιτος οἱ τοῖς χείλεσιν ἀντοῦ καθίσασι] Satis salva hic sunt omnia & integra, sed tamen à tot Editoribus minime intellecta, dum verterunt, Hymettii mellis opifices, in os insidentes. Id quod non est vertere,

Platonem in ulnis ferebat Periēgōtione. Quum vero Ariston sacra faceret in Hymetto Musis aut Nymphis, hi quidem rei divinæ dabant operam, Platonem vero illa in proximis myrtis, hirsutis & densis, reposuit. Dormienti autem examen apum, Hymettum mel in latibulis ejus quum deponerent, leniter accinebant, vaticinantes ea re Platonis facundiam.

μέλιτος, οὐκ ἀληθὲς τοῦτο αὐτὸς θύει, οἱ δὲ λέγοντες μέλιτος γλυκιτῶν πέπειν αὐδήν. quæ verba Nostrum explicant pariter & supplent defectum hujus historiæ, quem fine dubio compilatoriis debemus. de aliis, quibus idem accidit quod Platonis vid. Cl. Bernegg. Observ. Histor. pol. obs. 5. KUHN.

οἱ μὲν ωρὲς τῶν ἵρουσγίαν ἥσταν, η δὲ λέγεται] Ambigitur in Notis, quinam sint illi οἱ μὲν, qui videntur opponi ipsi Matri Platonis, præter quam alii plures non memorantur. Sed oppositio est, licet paulo obscurior, inter illos Platonis Parentes, qui nominati jam sunt, & ideo hic designantur per οἱ μὲν, atque ipsum Platonem, qui interim, dum illi sacræ operabantur, depositus fuit in myrteto. In Versione oppositionem eam disertius expressi. PERIZ.

οἱ μὲν ωρὲς τῶν ἵρουσγίαν ἥσταν, η δὲ λέγεται] Ambigitur in Notis, quinam sint illi οἱ μὲν, qui videntur opponi ipsi Matri Platonis, præter quam alii plures non memorantur. Sed oppositio est, licet paulo obscurior, inter illos Platonis Parentes, qui nominati jam sunt, & ideo hic designantur per οἱ μὲν, atque ipsum Platonem, qui interim, dum illi sacræ operabantur, depositus fuit in myrteto. In Versione oppositionem eam disertius expressi. PERIZ.

οἱ μὲν ωρὲς τῶν ἵρουσγίαν ἥσταν, η δὲ λέγεται] Satis salva hic sunt omnia & integra, sed tamen à tot Editoribus minime intellecta, dum verterunt, Hymettii mellis opifices, in os insidentes. Id quod non est vertere,

QQ qq 3 fed

sed de suo addere, quæ velis, ad explendum ex conjectura sensum. Nec enim in Græcis reperiit illud *opifices*, neque vero illa idonea Ellipsoes ratione intelligi potest. Sed declarant ita agendo sic satis, nescire se, quæ ratio sit istius Genitivi, γυνής μέλιτος. Dicam ergo, quid rei sit. Genitus hic notat aliquid *Hymettii mellis*, quod deposituerunt apes in labiis Platonis. Usitissimum enim est Græcis, quando aliquid ex universo rei alicujus genere sumptum aut captum, volunt dicere, jungere tunc Genitivum isto sensu, per Ellipsis vocula τι, verbis Attivis. Sic xi. 5. ex Aristot. *Polit.* v. 4 ἐστὶ τὸ κράνον τῶν ζεύκτων αὐτοῖς. Intellige & vel πα. Supra i. 7. ὅπερι νοσητόνα φάγοτο. Et καὶ εἰδῆται τὸ κράνον αὐτοῖς. cap. 8. εἰ μίνιοι κατέβησαν γένονται. cap. 10. εἰ δὲ βληθέσσου παρεχρήματα δικέφαλοι δίτεχοι. Vide & supra ad I. 14. I. & II. 17. 8. Sic & Paulan. *Phot.* cap. 14. τὸ δὲ κράνον συλλέγονται, qui Aliquid ex Rebus Dei abstulerat. Nam de Dionysio, qui omnia abstulit, ait Noster

ΚΕΦ. κε.

Περὶ Διοξίππου.

OTI Διώξιππος, παρόντος Αλεξανδρου, καὶ Μακεδόνων, ῥόπαλον λαβὼν, τὸ Κόρρηγον τὸν Μακεδόνα ἐπλίτην μονομαχότας, καὶ

Dioxippus, Alexandro Macedonibusque præsentibus, sumpta clava, cum Corrago Macedone gravioris armaturæ, singulari certamine

I Διώξιππος] Athénæus παγκορπεπτῆς inquit Athenæus lib. vi. & consentit Plinius lib. xxxv. cap. ii. hinc habitus pugnantis & armæ, clava nimirum, quam ut Herculis æmuli gestare solebant. Sed noster *infra lib. xii. cap. 58.* ἀθλητὸν appellat. Curtius lib. ix. cap. 7. pugilem. SCHEFF.

Διώξιππος] Erat Atheniensis Athleta, qui varias ex Olympiis reportaverat victorias. Vide Diog. Laert. in *Diogene* vi. 43. & Nostrum xii. 58. Postea secutus est castra Alexandri, cui fuit pernotus & gratus ob eximiam virtutem virium, ut ait Curtius ix.

7. ubi & pluribus hanc pugnam ita accurate exponit, ut Noster ex Eo multum illustrari possit, & ex ista Illius cura & fide, in referenda hac Historia, liqueat, quam temere nuper Vir ceteroqui Doctissimus Auctorem hunc, omnia summo studio captans & conquirens ita infamaverit, ut nihil prorsus illi relinquat bona frugis, non forte verba quædam & locutiones elegantioris notæ. Quamvis dein ipsum etiam stylum Illius magno molimine itidem explodat, atque omnium pene vitiorum insimulet. Quam nimio id studio, & simul quo successu, fecerit, ejus rei

i. 20. ἵσταται τὸ ιερὸν τούτον τῷ κρίματι. Καὶ θυσίας autem notat hic, non confidere, sed deponere, collocare, inferere. Sic iv. 22. ἵστηται τὸ κρίμα τούτον τῷ κράνον. VII. i. ικάδιτος αὐτὸν τὸ δέρμα. XII. i. τὸν αὐτὸν ὁ Σωτείας τοῦ βίου ικάδιτος. Vide & Luciani Solœciastam in extr. & ibi Cl. Grævium. Sed & qui hanc narrant fabulam, tradunt, Apes labellis parvuli Mel inseruisse, quæ ipsa sunt verba Valerii Max. i. 6. extr. Quin ipse Auctor xii. 45. Apes ait non infidere tantum, sed εἰ τὸ σῶμα πλάτανος καὶ οἵτινες, in os ejus farum parare. Notanda etiam construcțio, ἵππος πελεστῶν κρίματα. Sed ita solent Græci & Latini. Julianus Orat. i. p. 24. τὸν πόνον τὸ σεργίτημα. Vide & omnino ad istam Orat. Excellentiss. Spanhemium pag. 199. & me ad Sancti Minervi pag. 538. 539. PERIZ.

6 εἰ τοῖς χελεύοντας] Plinius lib. xi. cap. 17. Sedere apes in ore infantis Platonis, tunc etiam suavitatem illam prædulcis eloquii portentes. SCHEFF.

C A P. XXII.

De Dioxippo.

LIB. X. CAP. XXII.

679

καὶ ἐκκρούσας ἀυτοῦ τὸ ξυστὸν, καὶ ἀγκόσας τὸν ἄνδρα σὺν τῇ πανοπλίᾳ, ἐπιβὰς ἐπὶ τὸν αὐχένα ἀυτοῦ κειμένου, τὴν μάχαιραν, ἦν

ne pugnavit, & hastam ei excussit, ac dejicit hominem cum omni armatura, & super cervicem jacentis pedem imponens, ereptoque gladio, quo

rei exemplum ipsa hæc Curtii verba nobis præbcebunt. Scilicet nullam minus tolerabilem pronunciat Vir Doctus Tomo ii. Artis Criticæ, p. 674. ἀνυπολογίαν, quam hancce, Virtutem virium, quod neminem unquam dixisse putat: ne ipsum quidem Curtium, quem ideo hic corruptum censem. Sed integer satis est locus, & phrasis Latinissima. Videtur autem existimare, Virtutem dici proprie & unice de Animo, eiusque præstantia, ut fane nunc à Philosophis in Ethica doctrina accipitur, atque ideo impropter prouersus esse, & vitii intolerabilis, si corpori tribuatur, aut rebus illi propriis, ut sunt Vires. At qui ἀνυπολογίας arguit usum vocabuli in quacunque tandem lingua, is enim vero attendere debebat primum etymologiaz, unde proprietas significationis maxime cognoscitur. Virtutis autem vocabulum tantum abeit, ut ab origine sua noter quid Animo proprium, ut è contrario, si non ab ipsis Viribus, quod multi putant, tum certe vel quasi Viri vis, h. e. robur. à virilitate formatum sit, ut tradit Varro, vel à Virendo: & ideo significet proprie omnem cujusque rei vigorem & præstantiam. Certe, ut Etymologiam nunc mittamus, Usu ipso ista Vocabuli significatio sic satis probatur. Sic Virtute Formæ id evenit, te ut deceat, quicquid habeas, apud Plautum Mostell. iii. i. 17. Quid enim istic est virtus formæ, quam ejus præstantia? Neque alio sensu Sallust. Jug. 4. Cuius (Historiæ) de Virtute, quia multi dixerunt, prætereundum puto. Ita ergo & Virtus Virium significat hic robur, præstantiam, ἤχον, ὀνειρον, σθίον, πάντα, quibus etiam modis in Glossis Labbæi exponitur: atque adeo nulla est in eo ἀνυπολογία. Specimen hoc sit, non quæsicum, ut vides, Lector, sed ultro oblatum, illius exsibilationis, qua Curtium exceptit Vir Eruditus. Sane si ea severitate, captando etiam minutissima quæque, cum omnibus ageretur, quid tandem foret in rebus humanis, etiam utilissimis, quod non,

hinc illinc arripiendo singula & arguendo, facile exponi ludibrio possit. Neque vero intelligo, cui bono talia fiant, quum non ea utique agamus tempora, quibus periculum sit ab anxia nimia lectionis diligentia. Errores Auctorum occultari aut dissimulari, neutquam opus, immo ineptum est, sed neque par est tam acerbo & professo investigari studio plures, quam revera existunt, tantum ut Scriptoribus per tot secula probatis suum decedat apud Adolescentes pretium, per se satis proclives ab studio ad otium. PERIZ.

2 ρόπαλον λαβὼν] Diod. Siculus ait lib. xviii. Αἴρε τὴν ποδέα τὸ ρόπαλον ιδόμενη τὴν αρχόντιαν. Ηρακλεαῖον εἶχεν, propter singularem clavæ usum speciem habebat Herculeam. Curtius validum nodosumque stipitem appellat. IDEM.

3 Κόρρας] Ita Diodorus lib. xviii. Curtio est Horrata. Vitiose, sicut eruditis videtur. SCHEFF.

4 οστίν] Gravioris armaturæ militem. Curtius, Makedo iuxta arma sumperat, æreum clypeum, hastam, quam sarissam vocant, lerva tenens, dextra lanceam, gladioque cinctus. PERIZ.

5 Αρμάτων] h. e. corripiens & in terram deiciens. Etenim erat Dioxippus Pancratistes, ut vocatur ab Athenæo vi. 13. & Plinio xxxv. 11. Pancratium autem constabat πυγμῇ καὶ πάλῃ, pugilatu & lucta. Plutarch. Sympos. 11. 4. Οἱ μεμιλεῖ τὸ πυγμένον εἰς πυγμῆς καὶ πάλης, δῆλον, certum & manifestum est, conflatum esse pancratium ex pugilatu & lucta. Pugnabant ergo Pancratistæ percutiendo & contundendo alter alterum, ac arripiendo se invicem & ad terram affligendo. Id autem voluisse Auctorem hoc verbo, docebit nos iterum Curtius, qui disertius id expressit, quem (stringere gladium parantem) occupatum complexu pedibus repente subductis Dioxippus arsetavit in terram. Adde Diodorum Siculum. PERIZ.

6 Αρτέτεις τὸ οστίν] Curtius, cum eum vel-

ὑπέξωτο, ὑφαρπάσας, ἀπέκτεινε τὸ quo accinctus ille erat, armatum ὄπλιτην. ⁷ Εμούδη δὲ ὑπὸ Α- hunc interemit. Alexander vero λεξάνδρου. ὃ δὲ ἀπογοὺς, ⁸ ὡς μιση- illum *idcirco* odio habuit: at ille δεῖς ὑπὸ Αλεξάνδρου, καὶ ἀθυμῆς desperans, tanquam invisus Ale- xandro, atque animum despondens, ἀπέθνει.

tim involato inter epulas, odii veram causam Alexandro natam esse nemo dixerit, qui Curtius ix. vel limis inspexit. KUHN.
⁷ Εμούδη δὲ τὸν Αλεξάνδρον] Non propter hanc, sed aliam causam, quasi scilicet poculum aureum ex convivio subduxisset. Igitur & ferro sese interemit. Docent Curtius & Diodorus *locis antea laudatis*. SCHEFF.
⁸ ὡς μισητοὶ τὸν Αλεξάνδρον] Crediderim hæc esse à glossa, & ex superioribus repetita. Certe nimis inconcinne è proximo repertuntur, quam ut credibile sit ab Auctore id factum. PERIZ.

vellet interimere, prohibitum à rege Dio- xippum scribit. Idem tradit Diodorus. Et profecto quis omnino credit Alexandrum passurum fuisse, ut miles tam egregius, &, quod tradit Diodorus, nuper inter amicos adscitus, in suo totiusque exercitus conspec- tu ab athleta Græco interficeretur. SCHEFF. Autor respicit animum *Dioxippi*, qui sine missione viētum hostem infesta clava elisisset, nisi Macedones intervenissent. Nec alia de causa Alexandro invisus erat athleta ille, quam quod Barbaris, qui spectatores duelli aderant, Macedonas vinciposse, coram ostendebat. Nam ex poculo aureo à Dioxippo fur-

AΙΑΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ἐνδέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ

LIBER XI.

ΚΕΦ. α'

CAP. I.

Περὶ Ορικάδρου, καὶ τὸ πα- λαιόν.

Τις ορίκαδρος πάλης ἐγένετο νομοθέτης, καὶ ἐαυτὸν ἐπινόσας τὸν ² Σι- κελὸν τρόπον καλούμενον † παλαίειν.

† τὴν παλαίειν,

ορίκαδρος] Quis hic fuerit Oricadmus, nusquam reperio, integrumque esse hanc scripturam valde dubito. Retinet interim & Faber in *Agonistico, binis locis*. SCHEFF. Locus de pravatus quid si ονόματος rescribendum? Eò me dicit Eusebius in *Chronico*: ubi ita; ἐντειχίη (Ολυμπιάδι) αποστέθη πυγμή. καὶ ονόματος Σμυρνῆς ἐνίκη, οὐ καὶ τὴν πυγμὴν γέμεις θερμός. verum de hac emendatione alii judicent. KONIG.

ορίκαδρος &c.] Quis ille sit vel fuerit Hor- ricadmus, ignoro. Konigius apud Kuhnium suscipitur rescribendum ορίκαδρος, quia Eu-

De Oricadmo & arte luctan- di.

ricadmus luctæ fuit Le- gislator, per se mo- rem luctandi, qui Si- culus vocatur, exco- gitans.

febius in *Chronico* dicat, xxiii. Olympiade adiectam πυγμήν, & vicisse *Onomastum* Smyrnensem, qui & leges tulerit τὴν πυγμήν. Du- plex in his error. Alter, quod Eusebius in *Chronico* hæc tradacur dicere, quum occur- rant in *Anonymi Olympiadum Catalogo*. Alter in eo, quod confunditur πυγμὴ καὶ πάλη. *Onomastus* ille leges tulit πυγμῆν, *pugilatuī*, qui illadēnum Olympiade est additus Olympiis Certaminibus. At πάλη, *lucta*, de qua hic agitur & quæ jam Olymp. xv. vel xviii. addita fuit ludis Olympiis, quaque vicisse ibi- dem

Rr rr

dem traditur Erybatus Lacedæmonius, diversa erat prorsus. Varios & antiquissimos luctandi modos exponit Eustath. ad Hom. *Iliad.* v. pag. 1450. Ed. Bas. Ipsa lucta omnium certaminum antiquissima fuisse dicitur apud Plutarch. *Sympo.* II. 4. In *Sicilia* fuisse jam olim lucta, immo & certibus, pugnatum, Ex Erycis Historia, ab Hercule occisi, liquet. Vide Servium ad *Virgil.* *Aen.* I. 574. & Pausan. *Messen.* cap. ult. ubi Eryx cum Hercule luctatus, παλαιστη, dicitur, & certamen ipsum πάλη appellatur. Forte ab eo Σικελὸς καλέμενος τρόπος τῆς παλαιστην. In Lugd. etiam est Σικελικός, ut in B. & C. Regius. PERIZ.

KEΦ. β'.

C A P. II.

Περὶ Ορειάντιου ἔπου, καὶ Δάρητος,
καὶ Μελισάνδρου.

Oτι τῷ ὅτι Ορειάντιου Τροιζήνιου ἐπη πρὸ Ομίου, ὡς Φρονιοὶ τροιζήνιοι λόγοι· 3 καὶ τὸ Φρύγα δὲ Δάρητα, 4 οὐ Φρυγίας Ιλιάδας ἔτι καὶ γὰρ ἀποστολέντων οἰδε, πρὸ Ομίου καὶ τοῦτο γενέθλιον λέγουσι.

Me-

sit Homeri carminibus. PERIZ.

3 καὶ τὸ Φρύγα τὸ Δάρητον] Ferunt ipsum bello Trojano interfuisse, ideoque literis verissime id consignasse. SCHEFF. Ptolemaeus Hephaestionis apud Photium addit, fuisse Daretē μηνέα τὸ Εκτρός, Hectoris monitorē custodemque, qui eum sedulo hortabatur, ne amicum Achillis, Patroclum scilicet, occideret. vide Isidorum lib. I. Orig. cap. 41. KUHN.

4 οὐ Φρυγίας Ιλιάδα &c.] Etiam Hujus Nomine, si tale quid exstitit tempore Ælianii, suppositum id fuit & falsum, certe Aliis ignorantum aut repudiatum. Nam, ut taceam, omnes Historicos fateri, res Græcorum esse incertissimas ante Olympias, immo, ut tradit ipse Thucyd. lib. I. ante bellum Pelopon-

2 Σικελὸς τρόπον] Quis hic fuerit, veterum quod sciām, nemo tradit. Neque docuit nos Faber, nisi quod lib. III. *Agon.* cap. 3. putet certam fuisse legem, secundum quam athletæ pugnare debuerint cum adversario. v.g. ne sponte ipsum interficerent, morderent &c. Ego nescio annon accipi de altero genere luctæ debeat, quod voluntorium appellant, siebatque supplantione ac dejectione. vide Fab. I. *Agon.* cap. 10. Quia enim fraudulenti quid videbatur continere, potuit dictum esse Σικελὸν. Suidas, Σικελίζειν, πονηρόθεα. Hesychius, Σικελίζειν, ἀπρόσεαδος in MSS. B. & C. est Σικελικός τρόπος. SCHEFF.

LIB. XI. CAP. II.

683

Μελίσανδρος ὁ Μιλήσιος⁶ Λα-

πιστὸς καὶ Κενταύρων μάχην ἔγε-

KEΦ.

ajunt. Melisander Milesius Lapitha-

rum & Centaurorum pugnam lite-

ris prodidit.

CAP.

ponnesiacum: diserte prodiderunt Plinius v. 29. & VII. 56. Cadnum Milesum scripsiſſe primum proſa oratione, & Historiam: Josephus etiam lib. I. contra Ap. init. Eum & Acusilaum Argirium ait primum admodum fuisse manus Historiae conſcribende. Vixerunt autem illi temporibus Cyri. Adde Proclum Lycium, qui in Defensione Homer. cap. 26. affirmit, nullum Homeri aetate fuisse Historiū, qui res tunc gestas memoria prodiderit. Sed & Dio Chrysostomus τρωκός, ubi contendit Ilium non fuisse ab Agamemnone captum, Græcos ait pag. 161. qui contrarium credebant, iφ' ιδίας ἄνδρος ξεπατηνος, ab Uno Viro deceptos, nempe Homero. Sed disertius pag. 176. Homerum audacius omnia finxiſſe scribit, quia nulli erant ali Poetae aut Historici, συγγραφεῖς, à quibus res gesta narrarentur, ἀλλ' αὐτὸς πρώτος ἴδιόπτης ταῦτα γραψαν, verum ipse PRIMUS aggressus fuerit, de illis (Trojanī belli rebus) scribere. Clarissimo arguento, nihil ergo hunc Dionysum Chrysostomum, qui in Asia minore vivit, scivisse aut credidisse, de Daretis hujus *Iliade*. KUHN.

5 Εἴ τοι τὸν] Ex terra erutum, ut legisse memini. Circumfertur & hodie Daretis de Trojano bello historia, sed a recentiore aliquo parum eruditæ conficta. SCHEFF. Adde Musæum & ejus filiam Helenam, τὴν Ηλενὴν συγγραφαρίῳ πόλεμῳ, παρ' οὐ οὐρανοῖς λαβεῖται τοῦθεν, que *Iliacum bellum* conscripsit, à qua etiam Homerus argumentum suum accepisse dicitur. Ptolem. apud Photium p. m. 248. & p. 251. Φαντολαῖος Μεμφῖτις Νικάρχος θυγάτηρ, συνέθετε τοῦ Ομηροῦ τὸ Ιλιακὸν πόλεμον η τὸ τοῦ Οδυσσέα διηγεῖται, η διοικητοῖς φατ τὰς βίβλους τοῦ Μέμφιδος, Ομηροῦ τὸ τοῦ Φαντολαῖος.

6 Λαπιθῶν &c.] Pugna hæc accidit tempore Herculis & Thesei in Thesalia juxta montem Pelion, ex quo Lapithæ ducti Ixionis & Pirithoi expulere Centauros. Vide Strabonem lib. IX. pag. 439. & Palæphatum fab. I. PERIZ.

Περὶ Ἰκκοῦ, καὶ πάλιν.

Oτι Ικκός ὁ Ταρσιτός = πά-
λης ὑπήρξατο, σωφρονέστερον
τού

I *Iχξες*] Nomen Athletæ. Melius *Iχξος* per duplex κ. vide quæ annotavinus *supra* in *Hist. Anim.* vi. 1. GESN. Alibi *ιχξες* hoc nomen scriptum se reperiſſe testatur Gesnerus. Neutrum probo. Scribendum enim est *Iχξες*. Noster ipſe *lib. vi. Histor. Anim. cap. i.* de taurō pugnaturo cum alio: *καὶ ἐν καὶ Αφροδίτης ἀπειχόμενος*, *καὶ ταφεσῶν*, *ώς Iχξες ὁ Ταεγράνος*. Addē cætera. Paulanias in *Eliacis*: *Iχξες ὁ Νικολαῖδα Ταεγράνος* &c. π Ολυμπίδης στήφανος *Iχξες* ἐπὶ πετρῆς θλω &c. Lucianus in, quomodo scribatur sit *historia*: *Iχξος καὶ Ηροδίους καὶ Θεού*, καὶ ἔτις ἀλλος γυμναστός. vide mox Plat. in iis, quæ subjicio & in *Protagorā* in MSS. B. & C. et *intros*, quod ab *Iχξος* absit proximè. SCHEFF.

I^oνχός] Corruptum est hoc Nomen in Codd. Eliani. Etenim Sluisk. & Med. 2. exhibent vulgatum. Lugd. cum B. & C. Regius I^oνχος. At Med. 1. recte I^oνχος, vel Ι^oνχός. Ita enim legendum docuit jam Schefferus ex Variis Auctōribus, qui omnes eum ita appellant. Certavit autem primum ipse, dein optimus omnium sui temporis fuit ψυχαρεύς, ut ait Pausan. in Eliacis II. 10. Alii eum dicunt Medicum; Sic Olymp. Recensio ad Olymp. LXXVII. Stephanus in v. τάξεις, & Eustath. ad Dionys. Perieg. 376. Nam quin uterque idem sit Homo, nullum est dubium, quum uterque ab eadem continentia summæ laude pariter celebretur. De Medico enim Eustath. ὁτι βίος ἐντέλειας ἐς μαργαρίτας κέρατος, τὴν λέγουσιν, Ινχὸς δέπονος, ταῦτα ἀπειπτος δεινώντας, qui propter vicitus tenuitatem in proverbium abiit, quo dicitur, Ικκὶ Κόρη, δε iis, qui tenuiter cœnantur. Vixit & floruit Olympiade LXXVII. post depulsos ex Gracia Persas. PERIZ. At idem Eustathius Iccuni medicum patria Rheginum facit ad Homeri Iliad. E. pag. 610. Ed. Rom.

C A P. III.

De Icco, & lucta.

Iccus Tarentinus luctari cœpit,
temperantius per universum
cer-

Ικκός, ὅπερ ἐσὶ κύρον ὄγκων συφῆ ιατροῦ Ρηγίου,
ἢ οὐ παρειώνα τὸ δέσμον Ικκόν, Διψ^ο Β' ἐντελές τῆς
ἐκτίσις ζωῆς. ubi pro Ρηγίῳ ex Nostro & aliis
legendum Ταραχίν.

2 πάλις ὑπόγειον] Putat Faber πύκτης vel
ἀρχηγός; inferendum esse. Mihi nihil temere
videtur mutandum. SCHEFF.

Πάλιν τὸν θεόν, σωθείτο.] Quid is ergo, qui vixit tempore Themistoclis, Hieronis &c. is inquam primus Auctur fuit Lucta, (nam ira hæc vertenda, non ut fecit Vultejus, luctas excircuit) quæ jam Olymp. xv. vel xviii. ἀπέστην, addita est, agonibus Olympicis, ut ostendi ad Caput r. Certissimus hic est error, ab librariis ortus, sed qui totam quoque hujus Capitis sententiam pervertit. Pet. Faber in *Agonist.* III. 4. hunc locum adserens, *forsitan* ait post verbum τὸν θεόν, *ad-* *dendum* aliquis censuerit νυκτίς, *ant certe* ἀν- *τίς* *vel* ἀδρήτης, *vel* simile quippiam. Sic sensus foret, *Iccus Tarentinus lucta victor fuit*, *vel* *lucta certavit*. Sed longius hæc conjectura abit à Codd. Vir. dicitur, quod

abit a Codd. Vix dubito legendum priori emendatione, & distinguendum simul hoc modo: Οτι Ιχνος, ο Ταρεγρίνος παλαιστής, τανέκας σωφρούσερας τὸν τὸ αὐθάδυτον γένετο Διγλώνος, &c. *Iccus*, *Tarentinus luctator*, caput primus temperantius vivere per totum Ceratamizis exercitiū tempus. Causa erroris fuit, quod participia sequentia separarunt librarii à verbo τανέκατο, secus quam fieri oportebat, & quod forsitan παλαιστής per contractiōnem fuit scriptum, quod ita dein facile degeneravit in πάλης. *Supra* IV. 15. Δημοργέτης ο παλαιστής. De participio quod dicitur in Xenophon *Avec.* lib. v. ἀδεὶ γδ̄ ἡμεῖς ὑπεῖς ἀδεὶ πάλητοι τανέκατοι κακῶς ποιῶντες, neque enim nos unquam primi cœpimus quidquam mali vobis facere. *Lucian. de Morte Peregr.* ἀπε-

τὸν δὲ τοῦ ἀθλίσσεως χρόνον 219. γῆρας, certaminis exercendi tempus vi-
καὶ τεχολασμένη τροφὴ 214. βίσσας, vvens, & castigato vescens cibo,
καὶ τοῦ ἀρροδίτης ἀμάτιος 240. τελέ- & veneris expers agens.
σας.

KEΦ.

CAP.

dum cum feminis. PERIZ.

χοῦ πατοστάθμοι, patienter ferunt se igne tor-
reri: Julian. Orat. I. pag. 43. extr. ex ἀνέ-
χοντο βασιλίοντες, non desierant invidere. Vide
& supra ad III. 17. De continentia Athle-
tarum vide ad III. 30. & quæ hic Scheffe-
rus & Kuhnius notant. Tale autem exem-
plum continentia, ut à Medico Athleta pri-
mum daretur, conveniens plane erat. PERIZ.
Receptam lectionem τωνάρχετο πάλιν haud tem-
tere rejiciendam existimo: Nam similiter
Auctor lib. IV. de Nat. Anim. cap. 34. de
leone dixit, τῇ γηγει δὲ τωνάρχομενος. quum
senescere coepit. Et supra lib. II. cap. 12. κ
τινάρχετο πας τῇ σωφροσύνῃ.

3 Αθλησεως χρόνον] Intelligit tempus decem mensium, quo se certamini præparabant, & quod se impendisse illi, jurejurando declarare debebant. Pausan. *Eliac.* I. 24. jurasse ait Athletas, se x. continuis mensibus accurate fecisse omnia, que ad certaininis exercitiis, αὐτοκανονι, pertinenterent. Quin & ipsi Hellanodicas per x. menses erudiebantur in iis, quæ ipsos facere oportebat, ut testatur Idem *Eliac.* II. 24. Hoc ergo est illud ἀθλησεως tempus, de quo & Eustathius ad *Hom. Iliad.* Ω. p. m. 1472. οἱ ἀθληται τὸ τεττάρειν πάντας καὶ τὸ εἰς ἀφίσιν πλησιαζεῖν γυναιξί. Athlete per annos tempus certandi non admittuntur ad coenun- lib. III. Nicomach. cap. 12. & Tertullianus lib. Lycourgo. Tertullianum ad *Martyres*. KUHN. 5 Αρρεδιόν] Plato lib. VIII. de *Legibus*. Αρέ εἴ τοι ισθμό τὸν Ταχγυπτίου Ιερού ἄποι Διό τὸν Ολυμπιαστικό τε ἁγῶντος κοινή τέσ τε ἀλλαγή, ἀν Διό Φιλονεκίου κοινή τέχνην, καὶ τὸ μῆδος σωφροσύνης αὐτοῖς εἰ τῷ Φυσικῷ κεκτημένον, οἷς λόγος, ὅπερι θεοῖς πάντοτε γυναικὸς ἥψιστο, εὖδος αὐτοῖς παιδίος, εἰ δὲ τῇ ἀσκήσεως ἀκριβῇ. Causam supra jam exposuimus lib. x. cap. 2. SCHEFF. Vide Petrum Viatorium lib. vi. cap. 10. I. Corinth. IX. Clem. Alex. Strom. III. Tertull. epist. ad *Martyres*. Nostrum lib. vi. H. A. cap. 11. KUHN.

REF 3

ΚΕΦ. δ.

Περὶ Αγαθοκλέους Φαλάκρωμα-
τῷ.

Aγαθοκλέα φασὶ τὸν Σικελίας
Τύρευν γελοιότατα τὴν
κε-

1 **Αγαθοκλέα]** Homo hic ab infima fortuna ad maximam tyrannidem summa audacia, fraude, & crudelitate evectus est. Vide Diod. Sicul. lib. xix. & Justin. lib. xxii. Atque ibi Berneggerum. PERIZ.

2 **Τὸν κεφαλὴν ἀχημονέαν]** Nisi ad calvitiem hæc referas, falsa sunt. Forma enim aliquin & corporis pulchritudine egregium fuisse testatur Justinus lib. xxii. cap. 1. Diidor. Sicul. xix. cap. 2. SCHEFF.

3 **τὴν κεφαλὴν ἀχημονέαν]** Referunt hæc Vul- tejus in Versione, Schefferus in Notis, Kuhnius in Indice, ad Formæ vitium, & pecu- liariter calviciem. Sed errant, si quid video. Accipienda enim hæc de exteriori specie, quam ipse capiti circumdedit, seu de corona, quam semper gestavit ad occultandam calvitiem, quod ornamentum ridiculum erat & indecorum, quia iniustatum. Nec enim coronati erant Veteres, nisi in Sacris, aut in conviviis & comeditionibus. Hinc apud Gell. iv. 14. quo eum venire cum Coronario non Decuisse. Et Cæsari ad honorandas ejus Victoriae Extra Ordinem decretum fuit inter alios honores *jus laureæ perpetuo gestande*, ut refert Suetonius cap. 45. Ceteroquin à rebus seriis & severis aliena prorsus erat Corona. Ovid. Fastor. v. 341.

Nulla Coronata peraguntur Seria fronte.

Deinde videtur etiam hæc corona ex myro latiore & ampliore, atque ideo magis indecoram, habuisse speciem, quia esse debebat προκάλυμμα κόμης, & περιλημα τῆς ψιλώσεως. Certe ἀχημονέα & ἐνχημονέα de exteriori habitu, & ipecie, quam quis sibi fixit, & fecit, tum etiam de factis vita honestis aut

C A P. IV.

De calvitie Agatho-
clis.

Agathoclem Siciliæ Tyrannum
ajunt perquam ridicule inde-
corum

indecoris, potissimum adhibetur. Sic No-
ster ἀχημονέα ait II. 15. de Clazomeniis,
qui Ephorum sellas fuligine infecerant. Et
VI. 12. de Dionysii Tyrannide depulsi, &
jam γελωτοποιητο, turpi vita, quam egit
Corinthi. Et XIV. 26. de Conviciante in
Foro. Epidetus cap. 59. de eo, qui sum-
pit aut cepit munus viribus suis inaus. Con-
tra ἀνηρίπορος νιοις apud Plutarch. de Aud. Poet.
cap. 2. non sunt formosi, sed decorē se-
gerentes, bonis moribus utentes. Atque ita
accipendum est hoc vocabulum de Mulierib-
us honestis ac decorē viventibus Actor. Ap.
XIII. 50. & XVII. 12. secus quam fecit
Beza, qui opulentas interpretatur. Ita ergo
Agathocles erat τὴν κεφαλὴν ἀχημονέαν, quia
præter morem Syracusanorum semper cum
myrtea prodibat corona, atque ita, ut calvitie
tegeret, frontem habebat ramis & foliis, quasi *vallo*, περιβλήματι, obumbratam.
Diodorus lib. XX. ait, eum coronam perpe-
tuo gestasse εἰς λογοτεχνίαν, εἰς σacerdotio quodam.
Addit tamen, alios tradere, Eum de
industria sumisse coronam, quia non esset
τιγράτης, crinitus. PERIZ.

3 **τιγρίσαστον αὐτῷ τὴν τειχῶν**] Adde αὐτῷ. FABER. Mal-
lem non tam addere, quam ponere pro αὐ-
τῷ. SCHEFF.

τιγρίσαστον αὐτῷ τὴν τειχῶν] Substitui, quod malebat Schefferus, αὐτῷ, quia non sensus tantum id videbatur postulare, sed & jubeant MSti. & Mei, & Regii, pariter uno consensu. PERIZ.

4 **Οὐδὲ αἰδέμενος**] Calvitiem veteribus quam maxime ludibrio habitam vel sacra de Eliſa testatur historia, quem & pueri hoc nomine convitiis incesserunt. Suetonius in Domitia-
no c. 8. *Calvitio ita offendebatur, ut in con-*

LIB. XI. CAP. IV.

687

κεφαλὴν ἀχημονέαν. Ψιλωμένης γὰρ
αὐτῆς, καὶ μικρὰ τὸ περιφέρεον σῶν
αὐτῷ τῶν τειχῶν, & ὅδε αἰδούμενος
προκάλυμμα κόμης ἐποίσατο τὸν
μυρρίνης θέραν. καὶ ἦν πρέσλη-
μα τῆς ψιλώσεως. ἥδεσαν μέν τοι τὸ
Φαλάκρωμα Συρεχούσιοι, καὶ τὴν
εἰς αὐτὸν τῶν τριχῶν τὴν εἰσι-
λὴν οὐκ ἡγύρουν. ἐσιωτῶν δὲ οὐδὲ τὸ
τῶν τολμημάτων αὐτοῦ καὶ αἰσθημά-
των ἐμμανέσ.

† σπεῖσθαι.

τυμελιανήν την τραβερετ, si cui alii joco, vel
jurgio objectaretur. Adde Tacitum An. IV.
cap. 57. ubi etiam Tiberio pudori fuisse scri-
bit. SCHEFF.

5 **τὸν μυρρίνης στόφων**] Pariter & Cajus Ju-
lius, teste dicto Suetonio cap. 4. *Calvitii*
deformitatem iniquissime tulit. Ideoque ex
omnibus decretis sibi à senatu populoque honorib-
us non aliud aut recepit aut usurpavit liben-
tius, quam *jus laureæ* perpetuo gestando.
SCHEFF.

6 **Καὶ τὸ περιέληπτο τῆς ψιλώσεως**] Multo ma-
lim absque illo τὸν hæc legi. Certe longe
conciinnius cohærent superioribus. Et po-
test videri ortum ex glossa, atque additum
ab iis, qui hæc habuerunt pro separato com-
mate, cui suum deesset verbum, quum ex
superioribus dependerent: ἐποίσατο τὸν σιφα-
ντον προκάλυμμα κόμης, καὶ περιβλήμα τῆς ψιλώσεως.

De ψιλώσεως voce & ejus significatione Vi-
de Salmas. de Coma, pag. 240. 241. 242.
PERIZ.

7 **Καὶ τὸν εἰς αὐτὸν τειχῶν &c.**] Lege, καὶ
τὸν τὸν αὐτὸν τειχῶν. FABER. Mox pro περι-
λημα allii legunt, & recte quidem περιλημα.
Mallem ego καὶ τὸν εἰς αὐτὸν τειχῶν ἐπιβολὴν,
ut sit περιβλήμα τὸν φαλάκρωμα, quæ in locum
calvitiei substitutur. SCHEFF. Locus extra
aleam emendationis mili positus videtur. So-
let enim Nofer *τὸν αὐτὸν περιφερεῖσθαι* efftere
per εἰς αὐτὸν, vel εἰς αὐτὸν, ut εἰς αὐτὸν τει-
χῶν ἐπιβολὴν idem sit, quod εἰς αὐτὸν περιβολὴ τ.
non ignorabant cives, eum capillamento uti
ad adulterino. Si itaque lectionem vulgatam re-
ipsum

corum capiti habitum dedisse.
Quum enim illud, paulatim defluen-
tibus ipsi capillis, denudaretur, pu-
dore ductus ad velandam comam ad-
hibuit myrtleam coronam: atque
erat illa *veluti* vallum calvitiei. No-
rant quidem hanc calvitiem Syracu-
fani, nec ignorabant istam crinum
contra eum conspirationem: file-
bant tamen propter facinorum ejus
& scelerum furorem.

tineamus, necesse est geminum calvitiei te-
gumentum Agathoclem habuisse asseramus,
coronam scilicet myrtleam, & crinem appositi-
um, quod Auctoris menti non adeo con-
sonum videtur. unius enim tantum περιπλή-
μα mentionem facit, non gemini. ma-
lim igitur ipse quoque cum Gelnero legere
περιβολὴ, ut defluvium & jactura nativi ca-
pillitii denotetur. Nec credibile est, quen-
quam calvæ coronam myrtleam impositurum,
cui quidem coma subdititia suppetat. Sed
forte περιβολὴ τειχῶν nil aliud est, quam πε-
ριπλήμα κόμης, id est corona myrtlea, quæ me-
rito dicitur περιβολὴ τειχῶν, integumentum ca-
pillorum defluentium, vel ars & commen-
tum, quo rarescenti capillatio subventum est.
KUHN.

τὸν εἰς αὐτὸν τειχῶν περιβολὴν] In hisce ver-
bis extuant valde Eruditæ Interpretes, &
ideas Eosdem eodem tempore, modo tueri
explicando, modo conjectando sollicitare
vulgatam lectionem. Confer hic *Notas* Kuhn-
ii & Indicem. Sed neque sensus est idoneus
in edito, neque quod illi substituunt, περι-
βολὴ, ullum hic locum haber. Peccatum est
à primo Editore, vel ejus Codice, ex quo
ille edidit περιβολὴ, quum Mei pariter, qui
ceteroquin, ubi varia occurrit in Codd. No-
stri Auctoris lectio, discrepare solent, ut &
Mediceus uterque, teste Gudio, denique
Regii omnes, exhibeant hic diserte prorsus
περιβολὴ, eleganti locutione & pene poetica,
sed cuiusmodi locutione Græci Sophistæ de-
lectabantur. Notat enim, *crinum contra*

ipsum conspiracionem, & machinationem, quæ pite. PERIZ.
confistebat in defectione illorum ab ipsius ca-

K E Φ, ε'.

C A P. V.

Περὶ τινων ἀδίκως Θεοσυλίας κατα-
κριθέντων.

Eθύν τινες ἐν Δελφοῖς· ¹ τούτοις
ἐπίγειοι λεύκοτες Δελφοὶ εἰς τὰ κα-
τέλαι, ἔνθα ἦν αὐτοῖς ὁ, τε ² λιβανω-
τος

I Τάπις ἐνεργεύεται] Sic & Sluisk. At
Lugd. ~~τέτες~~, quod & ipsum recte dicitur.
Neque tamen id anno, quod præferam,
sed ne quid prætercam, quod admonitione
dignum videbatur. PERIZ.

2 Λιτανεῖας, καὶ πάπια] Erant hæc tenuiorum sacrificia, ut docet Lucianus. περισσότεροι δυοῖς, inquit lib. de sacrificiis. βέβαιον ἐγοῦντο εἰς τελετὰς, ἀγριαὶ δὲ πεινῶν, καὶ αὐτοὶ οἱ αἰτολοί. οὐ δὲ οὐκ λιτανεῖαν ηὔπιπιαν. οὐ δὲ πένης ιδεύσασθε τὸν φιλέατα μέρον τὴν αὐτὴν διέξιάν. Adde Auctor. de virtute Herb. c. 79.
SCHEFF.

*Aἰθαντὶς τῇ τῷ πόπου] Antiquissimorum hominum sacrā erant tenuia, & minime sumptuosa. Hinc apud Plutarchum Lycurgus dicitur, interrogatus, quare Spartanis praecepit ita vilia ac tenuia sacra, respondisse, ne unquam desinerent colere Deum, vel ut semper ex facili, & ideo promptis studiis, Deum colerent. Vide *Apophth. Laconica*, & *Prefat. ad Apophth. Regum.* Similiter Pythagoras suavit apud Jamblichum in *Vita Ejus cap. 11.* feminis Crotoniatarum, ne in sacrī faciēndī complura uno tempore simul effundant, quasi si nunquam denuo sacra faciūre, sed offerant potius hæc ipsa, πόπου τῇ λιγανωτῇ. Ita vero etiam Romulum laudat Dionys. Halicarn. *Antiq. Rom. 11. pag. 93.* quod frugalia instituerit Sacra: sed & ipse Romæ vidisse se ait, εἰ κανοῖς τῇ πινάκοις μεγάλοις ἀλφίτω μάζας, τῷ πόπου, τῷ κρατῶν θεοῖς ἀπαρχέσ, τῇ ἀλλα τοιοῦτα λιπτῷ τῷ ἐνδάπανα, in canistris & patinis testaceis farinaceas offas, & placentas, & fructuum quorundam primicias, atque alia ejus generis tenuia & vilia.*

*De quibusdam injuste sacrilegii
nomine condemnatis.*

Rem divinam faciebant quidam Delphis: illis vero Delphici malum machinantes in canistra, in quibus

Sed & Valerius Max. II. 5. 5. Romanos ait
primitus ex libamentis victimæ sui, Deos eo
efficacius, quo simplicius, placasse. Hinc er-
go apud Romanos Veteres in Sacris frequen-
tia prorsus fuerunt liba. Festus, Feretum,
genus libi, quod ad sacra ferretur, dictum.
Et, Janual, genus libi, quod Jano libatur.
Et, Pastillum genus libi rotundi in sacris. Po-
lybius VI. 23. clypeos comparat τοῖς ὀμφα-
λοῖς ποντιάσι, τοῖς ἵππων ἱεραῖς θυσίαις, εἰκόναις,
placentis, ex quibus umbilicus quispiam emi-
net, que sacrificiis imponuntur. Ceteroqui
tamen iidem invalescente jam Rep. in suppli-
ciis Deorum magnifici fuerunt, teste ipso Sal-
lustio. Possint ergo etiam hæc de Delphis
ita accipi, ut facit Schefferus, quasi fuerint,
non tamen hominum tenuiorum sacrificia, ve-
rum antiquissimi moris tenuia sacrificia. Sed
tamen, quia hæc res videtur accidisse seniori
jam tempore, seu tempore Aristotelis, vel
paulo ante, ex cuius Polit. v. 4. Noster
hæc hausit, & quia homines utrimque fue-
runt non infinitæ fortis, quum causa istius
εἰκόνεων fuerit orta ex relicta vel repudiata
sponsa, & facinus ipsum causa exsisterit Del-
phis omnium malorum, ut patet non ex A-
ristotele tantum, sed & Plutarcho Polit.
Præcept. in extr. ubi & nominat Patrem
sponsæ, Auctorem istius εἰκόνεων, Cratatem,
occisos vero Orgialum & fratrem ejus: ideo
crediderim, hæc, quæ per occasionem Ca-
nifistri solum memorantur, fuisse εὐθύνατα,
quibus adderetur mox Victimæ sacrificium.
Solebant enim ista plerumque prius, seu an-
te victimæ proficias, offerri Diis. Hinc A-
ristoph. in Pluto pag. 71. conjungit πόνησα

τὸς καὶ τὰ πόπαρα, ἐνέβαλον
τῶν 3 ἵερῶν χρυμάτων λάθη.
Δασύτες οὐν αὐτοὺς, 4 ὡς θεο-

bus ipsi habebant thus & placentas,
clam injecerunt quædam ex rebus
facris. Comprehensos itaque eos,
tan-

καὶ πεπίστα, ubi Schol. ea exponit τὸ πεπίστα τῆς θυσίας γενόμενα θυμιόπατα, ἢ πλανέντια, qui ante ipsum sacrificium fiunt, sufficiunt, aut placente, τῷ τοῦ πεπίστα τῷ ιερών, quia offerabantur ante ipsam victimam. Hinc apud Suidam in πότισι legimus, ἵνα πάσχετι ποτάροις θύσιοι βοῦν, bovem demum immolabunt post quatuor placentas oblatas. Aliquando tamen etiam sacrificiis imponabantur, ut ex Polybio d. l. pater. Sed & ideo in hisce canistris inerat non modo thus ἐπι placenta, sed plerumque ipsa etiam μάρμηται, secessita, ad victimā viscera scindenda, & στίγματα, infusa, quibus ornabantur victimæ & ipsi sacrificantes. Vide Suidam in voce Καστελλός, & ibi Portum. PERIZ.

deprehensos, saxe dejecterunt. Hoc scleropeltitus est extinctusque Aesopus; κενοῦν φιάλην τὸ θυμός αὐτοῖς ιερῆς ΦΑΤΩΜΑΤΟΣ αναλόφει, ηλεῖται εἰς τοῖς ΦΑΤΩΜΑΤΑΙΣ κατέκενθων τεθέματι, αναραμ φιάλαν εἰς τοῦ ΦΑΤΩΜΑΤΟΥ τοῦ Απολλήνος συμπτατη, clam Aesopi in stragulis abuiderunt &c. vide vitam ejus. οὗτος Καστελλός οὐτεποτὲ θύσιον αὐτοῖς πάσχειται χρυσόν ἢ τὸ ιερόν, κατεκρήμνος τὸ Οργίασον καὶ τὸν αἰδελφὸν ἀκείτης. Crates autem paulo post illis sacra facientibus auri non-nihil εἰς templo supposuit, ἐπι Orgilaum γνα-
cum fratre indictā causa dedit e petra præcipitem. Plutarch. in præcept. politic. Quod de Aesopo ante dictum breviter, Scholia in Ariosto. Vespas prolixius persequuntur. Αισθαντος, inquit. Φαστὴ οἰδάνται ποτε εἰς τὰς Δελ-

3 Ιερῶν χρημάτων] Nam & pecunias antiqui Diis consecrare solebant. Ut apud Spartanos Lycurgus omne aurum publicum privatumque, post prescriptam legem ne usus ejus esset. Ut Romæ Camillus aurum Gallicum, de quo Livius lib. v. cap. 50. Aurum quod Gallis erexitum erat, quodque ex aliis templis inter trepidationem in Iovis celum collatum, quem in qua referri oporteret, confusa memoria esset, sacrum omne judicatum sub Iovis sella posse iussum. Etiam privati nonnunquam pecunias in templis majoris costitutæ causa deponere solebant, uti Tullius nos docet lib. 11. de Legibus, quæ & ipsæ quamdiu in templo erant, sacræ aliquomodo sunt habitæ, quique eas abstulissent, pro sacrilegii judicati. Verba Tullii: *Sacrilegio pana est, neque ei soli, qui sacrum abstulerit, sed etiam ei qui sacro commendatum, quod & nunc multis sit in fanis.* Alexander in Cilicia depositissime apud Solem, in delubro pecuniam dicitur, & Atheniensis Clitarches Junoni Samia, civis egregius, cum rebus timeret suis, filiarum dotes creditit. Vide Saturninum L. 16. §. 4. D. de Pœnis. SCHEFF. Delphi quos oderant, non semel his artibus è medio sustulerunt, ut donaria è templo subjicerent in canistra sacrificantium; quibus deinde excusis, miseros illos, ut coram in sacrilegio φές διποκώφαι αὐτὲς, ὅπι μὴ ἔχουν γλῦν, ἀφ τῆς ἐργαζόμενοι Διότεροι οὗτοι, ἀλλὰ φεύγοντες διποκώφαι τοῖς Αἰεώτας σκήσισι ἵστελλον. ἐ μὲν διατηνίδιοι εἰδὼς, τὸν τοις Φωκίδα φίρεσσιν ὄφενος οὐδόν, οἱ δὲ ἐπιδραμότες καὶ φοράσσοντες, ἱερουσίλιας αὐτῷ κατηγόρουν. ὁ δὲ ἐπὶ πέτραιν & πάνυ σοβάριος Φίρες τῆς πόλεως ἀρέσκεν, ἀφ τούτου νίμιστρον λοιπὸν τὸν τεῖχον ματτεοῦσι, τὸν τοις Φειδάρεσσι μῆδον αὐτοῖς διηγούσαλο, ΆΞοποι, ajunt, aliquando *Delphos* projectum, incolis illuſſe, quod terrā, quæ victimam funderet, defituit, victimis Deo oblatis unice vitam tolerarent. Delphi autem dicto illo ad iram commoti, phialam auream Άξοπι sarcinis subdunt; cum vero ille ignarus omnium viam, quæ in Phocidem ducit, insisteret, Delphi insecuti, remque sacram apprehendentes, sacrilegii Άξοποι accusarunt. Ille, jam ad petram ductus urbi temploque vicinam, unde sacrilegos dejicere mos erat, fabulam de Scarabeo illis narravit. Petra illa φιδεῖς dicitur, è qua apud Delphos sacrilegi in præceps abiecti sunt. videatur Suidas in φιδεῖς. Plutarchus de sera numinis vindicta, petram illum *Hyampeam* vocat, de qua ut sacrilegus dejectus est Άξοπος. vid. locum & Aristotelem l. v. Politicor. cap. 4. à quo Άλιanus hoc capite quædam mutuatus est, & Heracliadem de Republ. Magnesiorum. KUHN.

σύλας, ἀπίγαγον τὸν πέτραν, καὶ κατεκρήμισαν τὸν Δελφικὸν γόμον.

[Εὐθαλον τὰς εἰρῆνας χρημάτων] Ipsa hæc sunt Verba Aristotelis *Politic.* v. 4. ut adeo ex illo hæc sumpsisse videatur Älianuſ. Accedit, quod ſicut nec Ille, ita nec Noſter, nominat Homines, quos Plutarchus d. l. nominavit. Elegans eſt Ellipticus iſte Genitivi uſus, de quo egimus *supra* x. 21. Ceterum male accipitur χρήματα, & hic & apud Aristotelem, de pecuniaſ ſacris, qua occaſione probavit abunde Schefferus, etiam pecunias fuſſe diis conſecrataſ. At vero χρήματα iδὴ non ſunt proprie pecunia, ſed quælibet res ſacrae, veluti vafa aurea &c. Sic apud Pauſan. in *Phocicis cap.* 14. τὰς τὰς θεῖς χρημάτων αὐλάς ταναῦτα αὐθαπτον. *Hominem qui farto abſulerat aliquid ex ſuppellectile Dei:* Mox enim appellatur iεὶς χρυſον, ſacrum donarium ex auro. Atque ita Plutarchus etiam hocce Delphis ſurreptum appellat χρυſος ἢ τὰς iερᾶς.

ΚΕΦ. 5.

Περὶ μοιχῶν.

Συνέην τινα μοιχὸν ἀλλῶναι ἐν Θεοπλάιſ. εἴτα ἦγετο διὰ τῆς ἀγο-

[Περὶ μοιχῶν] Mediceus, σάτιν τῷ Θεοπλάιſ ξεφθῆναι, μοιχοῦ ἀλόντος.

[Ι. Αλάναι] Vertitur ab omnibus, ut capere-etur. Id vero Græci dicunt συλληφθῆναι, ut *supra* v. 18. At ἀλλῶνai est potifſimum con-vinci & damnari alicuius criminis. Sic xii. 18. μοιχὸν ἀλλ., ubi itidem vertitur, de-prebenſus in adulterio, ſed malim, conuictus adulterare ſeminatas. xiii. 25. de Zaleuco, τοιοῦτος τὸν μοιχὸν ἀλόντον ἐκκαθίδημα τὸς ὄφθαλ-μων. At mox ibidem ἀλλ. μοιχέα quod eſt conuictus & damnatus adulterii nomine. Sic de Palamede Polyænus prefat. in extr. Στρατοῖς damnatus eſt proditionis. Sed diſertissime Dionys. Halic. lib. viii. pag.

tanquam ſacrilegos, abduxerunt in petram, & ſecundum legem Delphicam præcipites dederunt.

Vide me & *supra ad* i. 20. PERIZ.

4 Ως θεούλας] Sic & Sluisk. At Lugd. θεούλας. Sic iερόουλοι Aclor. Ap. xix. 37. Et Arist. d. l. οἱ ιερόουλοι ἀπίκτεναι. Solitos autem ſacrilegos ita Delphis puniri, etiam ex Äſopi Historia conſtat, quam vide apud Simfonium Chronic. Ann. 3441. IDEM.

5 Εἰτα τὰς πίτερας] Sic Plutarcho memorante in p̄receptis Reipubl. gerend. ab iſdem Delphis Origalus cum fratre punitus, quæ nefcio an non hæc ipſa fit historia, quam Noſter tradit, cum fere per omnia conveniat. Apud Romanos non eadem ſacrilegorum poena: alii damnati ad bestias, alii ſuſpenſi in furca, nonnulli etiam vivi exuſti. Quidam tantum ad metalla abducti vel in insulam deportati. Vide Ulpianum L. 6. §. 1. D. Ad L. Julianum peculatus. SCHEFF.

C A P. VI.

De mæcho.

Accidit ut Thespiis adul-ter quipiam eſſet damna-tus:

546. αὖτις δὲ τοῖς τοῦ Ρωμαῖος ἵτιχοῖς τὰς τοῖς θεοῖς ἀλόντων ἡ κόλυτος, hæc enim erat iuſtata tunc Romanis pœna eorum, qui morte damnati eſſent. Et lib. ix. p. 581. Σιγάροις ιεραχθεῖς ἐπὸ τῶν Δημοσχενεῖς δίκαιοι, ἐπὶ ματὶ μαλι-ταῖς αἵτη εἴλα. ideo à Tribunis vocatus in ius, eo maxime crime damnatus eſt. Herodianus III. 10. πιφυγαδὺνθανεῖ λέγον, ἀλλότρα ἐπὶ σύρ-σι καὶ πολλοῖς αἱμαζτηματι, in exilium dicebant actum, quum damnatus eſſet propter ſeditiones & complura peccata. Plutarchus Apophth. Regum, extr. Κρεατὸς νόμον, cū ἀδιάθετον, πῶς διακειμένη τὰς τοῖς αἵτης γενομένες, καὶ πῶς δει κολάζειν τὰς ἀλόντες, legem ſcripfit, qua de-finītum erat, quomodo reos oporteat judicari &

LIB. XI. CAP. VI.

ἀγορεῖς διδεμένοι. Αφείλοντο οὖν αἱ-τοὺς οἱ ἔτιχοι. 2. Ἑξῆφθη οὖν τάσις, καὶ 3. οὐρέπτες γενέθη φόνους πολ-λούς.

3. damnatos puniri. Rechte ergo apud Ariſtoph. in *Pluto* pag. 18. ἀλλες μοιχέας, expo-nit Scholiaſtes, ἀλλες μοιχέας, convictus & damnatus adulterii nomine. Sed tamen Noſter XII. 12. μοιχέας ἀλλες οὔτε ἐπὶ τὰς ἀρχὰς: ubi notaſ in ipſo facto deprebenſum, & ita ſimul convictum. Seditionis prorsus simile eſt exemplum, quam itidem ἐπὶ αἵτη μοιχέας, motam ait Aristoteles *Polit.* v. 4. c. Θέος: ut pene dubitem, an alterutro in Auctore pec-averint librarii in nomine Oppidi. Videtur autem Adulter ille, jam damnatus in foro,

tus: atque mox per forum vincetus ducebatur. Eripuerunt ergo eum amici: quapropter accensa eſt ſedi-tio, & multæ cædes factæ ſunt.

& ideo vincetus, duci per furum ad ſupplicium. Nam ἄγνωθη de ſuppliciis maxime dicitur. Vide *supra* i. 30. PERIZ.

2. Εξῆφθη οὐ τάσις] Nobile exemplum ſedi-tionis ex re minima exortæ, cui addas ad ma-jorem intellectum, qæſ scribit Aristoteles lib. v. *Polit. cap.* 4. SCHEFF.

3. Συνέπτες γενέθη φόνος πολλές.] Mediceus, οὐνιποτεν ἀλλοτρα τοπολλές, quam scripturam quodammodo firmat Sluiskianus, qui omiſſis tribus prioribus literis verbi ἀλλοτρα hanc periodum ita exhibet, οὐνιποτεν... οὐνιποτεν πολλές.

ΚΕΦ. 5.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ Αλκιβιάδου.

C A P. VII.

De Lyſandro & Alcibiade.

Eλεγεν: Ετεοκλῆς ὁ Λάκων, δύο Λυσάνδρους τὴν Σπάρτην μὴ ἀν-

Eteocles Lacedæmonius dicebat, duos Lyſandros Spartam ferre non

I. *[Ετεοκλῆς ὁ Λάκων]* Ephorus hic fuit tem-pore Alexandri Magni, & Antipatri, cui viatori, poſt occiſum Regem Laconum, Agidem, obſides poſcenti pueros, Laconicum plane dedit reſponſum. Vide Plutarchum in *Apophth. Lacon.* Dictum hoc de *Lyſandro* habet etiam Plut. in *Hujus Vita*, ſed ita, ut non de Sparta tantum, ſed de tota Græcia dixerit Eteocles, eam duos Lyſandros ferre non poſſe, propter ejus ſcīl. ambitionem & arrogantiā. Mox pro Λυσάνδρος Sluisk. & duo Regi habent Λυκέγυς, ſed male. PE-RIZ.

2. *[Αρχιερεὺς]* Sic Plutarchus in *Lyſandro*, ſed *Αρχιερεὺς* ſcribit. Item in *Alcibiade*, ubi dicti hujus explicatio. Athenæus lib. XII. velut dictum unius iſthæc eſſet. Στρατοῖς εἴναι το, ait, γέτε αὐτὸν Λυσάνδρος ιεράτης ἐπὶ Σπάρτην, γέτε αὐτὸν Αλκιβιάδης Αθλῶν. SCHEFF. Vide Plut. in *Phoc.* pag. 757. Ejus adverſarius fuit Dinarchus Phocionis amicus, unde & inter Dinarchi Orationes à Dionys. Halic. in *Hujus Vita*, memoratur una contra

ὑπομεῖναι· καὶ ² Ἀρχέσπατος ὁ ἀθηναῖος ἔλεγε, δύο Αλκιβιάδας τὴν τῶν Αθηναίων. Οὐτως ἄρα ³ αὐτῷ τῷ καὶ οἱ ἕτεροι ἡσαν ἀφόρτου.

[†] *ινέπεοι.*

Archestratum. Hujus pene crediderim dictum illud de *Alcibiade* fuisse, siquidem *Atheniensis* ab Auctore dicitur. PERIZ.

[³ Καὶ οἱ ἕτεροι] MSS. B. & C. habent οἱ ἕτεροι. SCHEFF. Velle, καὶ τοὺς ἕτεροι. KUHN.

Αυτῶν καὶ οἱ ἕτεροι] Gesn. *ινέπεοι*, Kuhnius καὶ τοὺς ἕτεροι. Lugd. ut & duo Regii, οἱ ἕτεροι. Sed recte Sluisk. & Regius Strategi tueruntur vulgatum, cuius optima est sententia. Nempe αὐτῶν οἱ ἕτεροι sunt *Gemini*, Al-

K E F. 7.

Περὶ Ιππάρχου τελευτῆς.

Iππάρχος ἀντρέθη ὑπὸ Αρμοδίου καὶ Αριστογείτονος, ² ὅτι εὐ τοῖς

[*Ipparchos.*] Res notissima, vide tamen lib. i. Thucydidis ejusque Scholia, Maximum Tyr. *dissert.* viii. Herodotum lib. v. Gellium lib. ix. cap. 2. Adde Eusebii *Cibronicum num.* MCCCCXCVIII. & notata ibi à Josepho Scaliger. SCHEFF.

[*On εἰ τοῖς Παναθηναῖοῖς &c.*] Vulgo jactatam quidem hanc causam, sed ineptam esse refert Socrates apud Platonem in *Hipparcho*: remque ita se habere: Cum Harmodius amaretur docereturque ab Aristogitone, magnum quiddam sibi ex hac educatione sperabat: fore namque Hipparchum adversarium spicabatur. Interim contigit, ut Harmodius nobilem quandam amaret, is primum Harmodium & Aristogitonem, veluti sapientes admirabatur, postea familiaris factus Hipparcho, contemnere illos cœpit. Unde illi indignati Hipparchum interemerunt. Cum Socrate facit Diidorus Sieulus, quem vide in *Excerptis lib. vi.*

non posse: & Archestratus Atheniensis dicebat, duos Alcibiades civitatem Atheniensium ferre non posse. Adeo intolerabiles erant ilorum etiam Alteri, seu Gemini.

teri illorum, Alter Lysander, & Alter Alcibiades. Sic passim ἐτερος de Duobus, quin ἄλλο de Pluribus dicatur. Vide Thomam Magistrum. Hinc ἐτεροφθαλμος, qui uno ex duobus oculis tantum utitur, *infra* XII. 43. Res est tam liquida & certa, ut mirer, adeo hic hæsitasse viros Eruditissimos, & Editores omnes, qui verterunt, Adeo intolerabiles erant suis Utterque civibus. Atqui Utterque poterat, sed Solus, non item Geminus, seu non etiam οἱ ἕτεροι singulorum. PERIZ.

C A P. VIII.

De Hipparchi morte.

Hipparchus ab Harmodio & Aristogitone interfactus est, eo quod

Histor. Vulgare tam sententiam alii fere omnes tuentur, retinetque etiam Aristoteles lib. v. *Polit. cap. 10.* Consule & Maxim. Tyr. *dissert. viii.* SCHEFF. Vid. Meursii *Pisistrat. cap. 17.* KUHN.

[*On εἰ τοῖς Παναθηναῖοῖς &c.*] Vera sine dubio fuit hæc cædis Hipparchæ causa, quam etiam Thucydides unice probat, & plerique sequuntur. Plato quam refert in *Hipparcho* pag. 229. & locat in invidia Aristogitonis & dolore præcepti sibi ab Hipparcho discipuli, amici, & admiratoris, aliena est & absurda, quamvis in eo illum sequatur etiam Plutarchus in *Erat. p. 760.* Sed & sappius erravit Plato in Historia Pisistratidarum. Veluti quod in *Convivio* pag. 182. ait Amorem Harmodii & Aristogitonis *κατελῦσας τὸν ἄρχοντα Τυράννον*, *sustulisse imperium Tyrannorum*. At ipse in *Hipparcho* d. l. post facinus illud Harmodii & Aristogitonis tum demum cœpisse ait *Tyrannidem Athenis exerceri*, plus quam

L I B. XI. C A P. VIII.

693

τοῖς Παναθηναῖοῖς κομίσας ³ κανοῦν τῇ Θεῷ, ⁴ καὶ τὸν γύμνον τὸν ἐπιχώσαν, οὐκ εἶσας τὴν ἀδελφὴν τὴν Αρμοδίου, ⁵ καὶ τοὺς ἀξίους σύστας.

[*speciatim Junoni Argivæ, & Faliscæ, ι λεγομένην κανφίδην, οὐκ γάμων, νομοχειρίν τὴν θυμάτων, qua dicitur Canephorus, innupta puella, initium faciens sacrorum.*] PERIZ.

[*Καὶ τῇ Θεῇ*] Dea est Minerva, cui celebabantur Panathenæa magna singulis quinquenniis. Hinc apud Aristoph. in *Pace* pag. 650. promittitur Mercurio, si Pacem daret Atheniensibus, fore, ut ipsi, non amplius *Minervæ*, celebrarentur *Panathenæa*. Vide istic Scholia. *Canistra* autem illa erant aurea, in quibus gestabant ἀπαχεῖς, primitias omnium, ut ait Schol. Arist. in *Acharn.* pag. 383. vel, ut Suidas & Harpocration, uterque in *Karnphōes*, in quibus inerant τὰς τὴν θυσίας, quæ ad sacrificium pertinebant. IDEM.

[*Καὶ τὸν γύμνον τὸν ἐπιχώσαν*] De quo vide quæ eruditæ ac curiose, id est, suo more scribit vir Antiquitatis peritissimus Joh. Meursius in *Panath. cap. 23.* SCHEFF.

[*καὶ τοὺς ἀξίους σύστας*] Valde mihi suspecta hæc sunt vitii. Facile enim Virgo Attica digna erat, quæ gestaret cum reliquis canistrum in pompis, modo pudica esset & vere Virgo: ut adeo frigide prorsus, si non inepite, addatur hic illud *τοις*. Crediderim excidisse negantem particulam, legendumque τοις μὴ ἄξει. Certe id prætexuerunt Pisistratidae, διὰ τὸ μὴ ἀξίους εἶναι, ut his ipsis verbis ait Thucyd. vi. 56. Adde quod Nofer amet & laudet Hipparchum, ἀπὸ ὥρας καὶ δὲ καὶ ἀπόρη, Vide *supra* viii. 2. Atque ideo cædem illam Hipparchi, tanquam nullo jure factam, improbare hisce verbis videtur, æque ac Plato id fecit in *Hipparcho* pag. 229. testatus sub Hipparcho vixisse Athenienses, tanquam sub Saturno, in aureo seculo. PER. Parenti meo placebat τοις ἀναξίους σύστας. Ego vero huic loco nihil deesse existimo, dummodo τοις vertatur prorsus, omnino. ut lib. iv. de Nat. Anim. cap. 56. τὰς φυσικὰς τοις

Ss ss 3

επτῷ ἀρχισθέντι, ἡλίκιον τῇ φάκῃ ὥραστον τῷ εἰπεῖν, Ισαντοῖς ἀδικητοῖς· καὶ θεῦμα τὸν δόντα, εἰπεῖν, καὶ αὐθεντοποιούμενον τὸν πολέμου τὸν ἄγρον καλῶν ἐργάζονται. lib. I. Regum

ΚΕΦ. Σ'.

Περὶ των Αειστων πενήτων, καὶ
δῶρα μὴ προσκα-
μένα.

Oι τῶν Ελλίνων Αἱρίσι ² πε-
νία διέζων τῷ πάντα τὸν
βίον. Επαινεῖτωσαν οὖν πλοῦτόν
τινες

I τῶν Ελλήνων ἔρεσον] Vide supra lib. II. cap. 34. SCHEFF. Herodotus lib. VII. τῇ Ελλάδι τὸν ἀέτη τοντρόφος ἐστι, Gracia pauperati a primis quasi cunabulis innutrita est. Id quod magis inde elucescit, quod, Thebis ab Alexandre eversis, ex præda non plenè 400. & 40. talenta redacta fuerint, ut Athenæus ex Clitarcho refert lib. IV. Polybius etiam negat, suo tempore totam Peloponnesum, rebus tum maxime florentibus, τῇ πόλει τὸν ἐπιτελων χνεῖσι σωμάτων, ex sola sufficietile, demptis servis, sex millia talentorum confidere potuisse lib. II. Hist. Athenienses, exercitum suum alere satagentes, cum ærarium publicum, tum privatorum thesauros, imo totam ditionem vacuefecerunt, ut decem talentorum millia corradarent. ibid. De Veterum Romanorum paupertate Valer. Max. vide lib. IV. cap. 4. KUHN.

2 Πενία διέζων] De pauperitate Græcorum proprie dictorum (nam quedam Magnæ Græcia Urbes in Italia & Sicilia jam anteā fuerunt opulentissimæ) ante, & opulentia eorum post, bella cum Xerxe & Artaxerxe gesta, egimus jam supra ad x. 16. Liqueat hæc opulentia Ex patrimonio multorum hominum istius temporis. Sic Crates Thebanus a patre suo habuit aliquot centena talents, si fides Laertii Codd. Ex maximis item sumptibus, quos faciebant publice primitusque in statuis, picturis, donariis tem-

C A P. IX.
*De quibusdam Præstantissimis Vi-
ris pauperibus, qui dona reci-
pere noluerunt.*

Græcorum Præstantissimi per om-
nem vitam in perpetua egerunt
paupertate. Laudent igitur divitias
etiam.

plorum, & omni luxuriæ instrumento. Et gravissimis porro mulctis, quæ à privatis exigebantur, Vide supra ad v. 12. Denique Ex immensis quæstibus, quos faciebant Mætresses, Lais, Phryne, & similes. Vide IX. 32. & x. 2. Verum hæc opulentia multum jam erat imminuta tempore Polybii per continua bella usque à temporibus Philippi & Alexandri, per quæ integræ fuerunt Urbes eversæ, veluti Thebæ, & Phocenum. Urbes: alias Tributis & collationibus exhaustæ: ac denique omne Græcarum Urbiūm imperium in alios populos aut insulas concidit, atque ita proventus ipsarum ex illis terris sublati fuere. Vide ipsum Polybium lib. II. p. m. 205. unde Schefferus perpetuam Græcorum paupertatem, sed male, probare conatur, nec cogitare videtur, quanta sit summa 6000. Talentorum, de qua agit Polybius, h. e. 103. Auri Tonnarum. Qui vero hoc capite ex illo opulentia feculo memorantur, fuere homines antiquis moribus, & philosophico ingenio, contemptores opum, ut liqueat ex Phocionis exemplo. Ceterum de plerisque jam egimus ad II. 43. PERIZ.

3 Ποσὶα μὲν τὸ πολέμου &c.] Nam inter Duces fuit Atheniensium in pugna Marathonia, & inter Duces Græciæ totius in pugna ad Platæas contra Mardonium. Vide Plutarchum & Corn. Nepotem. IDEM.

4 Καὶ τὰς φίρες] Quantum quæque civitas darei,

tives ἦτι, μετὰ τοὺς τῶν Ελλίνων ἀρίστους, οἷς ἡ πενία παρεῖ πάντα τὸν βίον συεκληρώθη. Εἰσὶ δὲ οὗτοι, οἵνιν Αριστείδης ὁ Δυσιαχοῦ, ἀνὴρ 3 πολλὰ μὲν ἐν πολέμῳ κατορθώσας, καὶ τὸν Φόρους δὲ τοῖς Ελλησι τάξας ἀλλ' οὗτος γε δὲ τοιοῦτος οὔτε ἐντάφια ἔσυται κατέλιπεν ικανά. Καὶ οἱ Φωκίων ἡ πένης δὲ. Αλεξάνδρου

daret, ad exercitus comparandos, & classes ædificandas. Vide Cornel. Nepot. in Arist. cap. 3. Ἀeschin. in orat. de Legat. Diodor. Sicul. lib. XI. Plutarch. in Arist. p. m. 33. & Apophtheg. Taletem apud Stobæum serm. xciii. SCHEFF. Vide supra notata de Aristide lib. II. cap. 43. quibus adde illa Plutarchi in Præcept. Politicis. ubi docet paupertatem non impedire, quo minus aliquis cum laude præfit reipubl. profitque: οὐτε δηλοῦται, οὐτε συμποσίοις Κακίᾳ δαπανῶνται διαδίδεται, Κακικῆς δὲ τέτοιο μὴ διαδίδεται, διάταξις τὸ διατελέσθαι. οὐτε δηλοῦται, οὐτε Συνεργετικούς πάντας διαδίδεται. οὐτε δηλοῦται, οὐτε διατίθεται Λίχας, οὐτε ζηγηταί Νικήσαται. Επιπονήδας δὲ οὐτε Αριστίδης οὐτε Λύσανδρος οὐτε οὐρανούς οὐτε πολιτειῶντα οὐτε τερπνύσσοι. Quemadmodum in conviviis, Callia sumptus faciente, aut Alcibiade, Socrates auditur, Socratem omnium respiciunt oculi: ita in civitatibus bene constitutis Ismenias populo congariūm largitur, Lichas epulis excipit populum, Niceratus choris instruendis pecuniam suppeditat, Epaminondas autem & Aristides & Lysander imperant, reipublicæ præsunt, excrescuntque ducunt, quamvis omnium fuerint pauperrimi. Cyrillus tamen de Aristide: οὐτε νοσφιμοῦ κενουμάτων Αριστίδης οὐτε περιχρήσι διέργει, peculatus convictus poenas dedidit, lib. VI. contra Julian. p. 188. KUHN. Nepos in Aristide: Ad classes ædificandas exercitusque comparandos quantum pecunia quæque civitas darei, Aristides delectus est, qui constitueret; Ejus arbitrio quadrangenta & sexaginta Talenta quotannis Delum sunt collata. Vide etiam hic Schefferum, & Meursium de Fortuna Attica cap. 7. PERIZ.

5 Φωκίων] Plutarchus idem habet in Apophtheg. Imperat. & vita ejus. Cui addas etiam Cornel. Nepotem xix. cap. 2. Idem tamen Plutarchus in de Socratis Genio hoc refert ad Epaminondam. SCHEFF. Phocion aliquando ab Atheniensibus in solenni festivitate rogatus dicitur, ut in gratiam populi vellet aliquid ultra constitutum elargiri & impendere: ille vero vulgi acclamationibus nihil motus, οὐχινούλων δέ, inquit, οὐδὲ επιδίδει, Κακικῆς δὲ τέτοιο μὴ διαδίδεται, διάταξις τὸ διατελέσθαι, pudore suffunderet, si habarem quidem, quod vobis adlerem, quod autem huic Callicli, (cum dicto fœneratore ostendit) redderem, non suppetaret. Græcam elegantiam Latini non affequuntur, quæ est in εἰδίδεις & διαδίδεις. KUHN.

Φωκίων] Nepos in Ejus Vita cap. 1. Fuit enim perpetuo pauper, quem ditissimus esse posset. Repudiavisse istic dicitur etiam munera à Philippo ad se missa. Vide & supra I. 25. & II. 43. Dictum hoc Phocionis refert etiam Plutarchus in Apophth. Regum & Ducum, & paulo quidem plenius, ita tamen ut Noster videatur hæc & sequentia ex illo hausisse. Certe enim ipsa ejus Verba aliquando exhibet. PERIZ.

6 Ηέρων] Scil. τὰς κοριζόμενας, qui afferebant argentum, quod addidit Plutarchus, qui & respondisse ait, οὐδὲν, οὐδὲ, οὐσατα μεριδαίνειν οὐδὲ εἴναι τινετον. IDEM.

7 Ιάσονος] Thessalorum tyrannus hic fuit, sicut docet Plutarchus ante dicto loco. SCHEFF.

Ιάσονος] Pherarum Ille, Urbis Thessalicæ, fuit Dominus ac Tyrannus, sed æquissimus ac prudentissimus. Qui & post Leu-

ETRIS

δρου ἢ πέμφαντον αὐτῷ τάλαντα ἔκατον, σύρότα διὰ τὴν αἰτίαν μοι δίδωσιν; Ως δὲ εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἡγεῖται Αθηναίον καλὸν καὶ ἀγαθόν· οἶκον, ἐφη, ἀσχέτῳ με τοιῦτον εἶναι.

Καὶ Επαμινόνδας ἢ ὁ Πολύμνιδος πέντε ἥμερος ⁷ Ιάσονος ἢ αὐτῷ πέμψαντο πεντήκοντα χρυσούς, ὅδε, οἱ ἀδεκνοῦντες, ἐρη, ἀρχεῖς χειρῶν. ¹⁰ Δανεισάμενος ἢ παρὰ τῷ τῷ πολιτῶν πεντήκοντα δραχμὰς ἐφόδιον, εἰς Πελοπόννησον ἐνέβαλε. Πιθόμενος δὲ

egenus erat: quum vero Alexander mitteret ei centum talenta, interrogavit legatos, quam ob causam hæc mihi donat? Ut vero responderunt illi, quoniam ipsum solum ex omnibus Atheniensibus bonum honestumque virum judicet: finat igitur, inquit, me talem esse.

Etiam Epaminondas Polymnidis filius pauper erat: quum autem Jason ei quinquaginta aureos nummos misisset, ille, Injuriam, inquit, facere incipis. Et quum quinquaginta drachmas à cive quodam mutuas sumpsisset in viaticum, irruit in Pe-

lo.

tricam pugnam, qua concidit Lacedæmoniorum dominatio, exhortatus est Thefalos suos, ut principatum Græcia arriperent, atque ita ab illis totius Thessaliam Dux & Imperator est constitutus. Unde Plutarchus eum in *Apophth. Regum & Ducum*, ut & in *Polit. præceptis*, appellat τὸ Θεσσαλὸν Μόναρχον. Et sane transit ille Ducatus ad ejus successores, tanquam Hereditarius, sed mox tamē extinctus est. Vide Diodorum Siculum lib. xv. maxime pag. 373. & Xenoph. *Rer. Græc.* lib. vi. pag. 350. 351. ubi & *Mixtus* τὸ καθετὸν, *Maximus* hominum sui temporis dicitur fuisse. Certe Primus animo concepit everzionem Regni Persici, ut liquet ex Isocrate *Orat. ad Philippum* pag. 252. Fides illius in Amicum, Timotheum Atheniensem, prædicatur à Nepote in *Timotheo*. Ejus simulandi, atque hostis circumveniendi, peritia, à Cicer. *de Offic.* 1. 30. Frequens ejus erat dictum, Necesse esse τὰ μηδὲ ἄδικα, in rebus parvis injuste aliquando agere, qui velit τὰ μεράλα δικαιοτεχνέα, in magnis iusta & præclara facere, quod refert Plut. in *Præceptis de Valet. tuenda*, & in *Politiciis*. PERIZ. de Jasone vide Ciceronem lib. IIII. de *Nat. D.* cap. 28.

8 πεντήκοντα χρυσοί] Daricos forte intelligit, quos χρυσοί Athenienses vocabant, ut

scribit Suidas. GESN. Plutarchus habet διχρυσούς, hoc est, tot daricos. sic enim dicti sunt Atheniensibus, ut docet Suidas, ac fortasse pro χρυσοῖς apud Nostrum χρυσούς scribendum est, præsertim cum sic legatur in MSS. B. & C. Etiam in numero haud convenient. Ac potest fieri, ut pro σ numerali, scriba imperitus fecerit N, deceptus virgula, quæ millenarium denotabat. SCHEFF. Xiphilinus in *Augusto*, ἐπειρομένος διὰ ποτὲ τὸ Παλάθιον Διερθείσαντος τῷ πλάνῳ αὐτῷ πολλὰ διδόντων, ἐδέξετο, ἵνα μόνον τὴν τὸ δῆμον χρυσούν, τῷ δέ τοι διωτῶν διρρήποι. Χρυσοῦ γάρ δὲ καὶ οὐ τὸ πόμπημα τὸ τὸν ποτὲ καὶ τοὺς δραχμὰς δυνάρδιον καὶ τὸ ἐπιχάρειον μέζων. καὶ τὸ Ελλήνον δὲ πότε, οὐ τὸ βίστιλα τὸ τὸ Αττικὲν ἀστυνάσκομεν, ἔτσις αὐτὸν ἐκάλουν. *Polito* aliquando igne consumpto, multisque ēi (Augusto) multa donantibus, nihil accepit, præter quam aureum à gente, ab idiotis autem & plebejis drachmam. dico autem χρυσοῦ μημίσμα illud, quod in nostra regione 25. drachmas valet: & ita etiam dicitur à Græcis quibusdam, quorum libros Atticissimi gratia legimus. vid. ind. in *χρυσοῖς* & Paul. Leopard. lib. x. *Emendat. cap. II.* KUHN.

πεντήκοντα χρυσοί] Reposui χρυσούς, quia sic habent non Regii modo, sed & Meus uterque Codex, tum uterque Medicus, & Mediolanensis. Plutarchus in *Apophth.* simili-

ter,

π. II ὑπαστριγὸν ἀυτοῦ χούματα εἰληφέναι τῷ δέ τῷ τῷ αἰχμαλώτων, ἐμοὶ μὲν, εἰσεν, ἀπόδοτο τὸν ἀσπίδα· σεκυτῷ δὲ ¹² πρώτῳ καπηλεῖον, ἐν τῷ καταγόσεις. Οὐ γὰρ ἔτι κινδυνεύει ἐπελήσεις, πλούσιος γειθεῖσι.

¹³ Πελοπίδης ἢ ἐπιτιμώντων ἀντών.

ter, sed augens numerum, διχρυσούς χρυσούς ait ab Jasone missos. Quum vero Aureus Graecorum fuerit Didrachmus pondo & valuerit xx. drachmas Argenti, ita *Quinquaginta Anrei* facient nostrates Carolinos Trecentos; at *Duo Millia Aureorum* facerent 12000 Carolinorum. Utra verior sit summa, incertum est. Ex Plutarcho in *Socratis Daemonio*, ubi dicitur πολὺ χρυσοί, multum auri missum esse ad Epaminondam, preferat quis forsitan majorem illam summam, quæ & dignior opulentia Tyranni. PERIZ. χρυσούς etiam in MS. Palatino legi monuit Neveletus ad *Phædri lib. IV. Fab. II.*

9 οὐδὲ ἄδικον] Leopardus optime sic verti posse censem: *in*, *cum nulla sis à me lacefisi* *tus injuria*, prior mibi *injuriam facis*. Adde quæ de hoc locutionis genere notavit Heraldus lib. II. ad *Jus Att. cap. 12.* ubi docet exceptionem fuisse sollemnem adversus eos, qui postulassent injuriarum. *Dictum* porro Epaminondæ habet Plutarch. in *Apophthegm. & Daemon. Socrat.* SCHEFF.

Αδικαία, Κρίη, &c.] h. e. *Manibus iniustis* incipis rem gerere, aut mecum agere. Vide Paul. *Leopardum Emend. x. II. & 12.* Rationem autem hanc addidisse Epaminondam ait Plut. in *Daemonio Socr.* quod ille, *τὸ μοναρχίας τερψίς*, ἀνέρες δημόσιοι ἐλευθερίας καὶ αὐτοῖς πόλεως ταῖς τελευταῖς Διοίχεισθαι, *studiosus Monarchie*, tentaret pecunia civem Civitatis liberare, & suo jure utentis. PERIZ.

10 Διανεστάθμη] Quod domo non suppetebat viaticum, id à mensa scenerioris Epaminondas sumere non erubuit. Non enim turpe erat honestam justamque paupertatem coram omnibus profiteri. Ita Lamachus quoque, cum in hostem proficeretur, eoque debellato domum redux, res gestas populo approbaret, semper rationibus suis adscriptis, sed traxit armigeris, aut aliis famulis. Ubi vides ταῦτα jungi famulis singulorum, & singularis ferme militibus tribui tales ταῦτα. Arrianus de *Exp. Alex.* passim *satellites Alexandri* ea voce designat. lib. VII. p. m. 455. τὸν κατελθεντὸν τοὺς ταῦτα, τὸν τὸν χρήματα, manu ostendens *satellitibus*, quos oporteat comprehendere. Ubi male vertitur

Tt tt

sch-

loponnesum. Quum vero rescivisset, armigerum suum pecunias à captivo quodam accepisse, Mihi, inquit, redde scutum. Tibi vero tabernam eme, in qua vives. Non enim ulterius pericula subire voles, quum dives sis factus.

Pelopidas, quum objurgarent eum ami-

quantum pecuniæ in calceos & vestimentum impendisset è publico: & Hermon Thessalus cum ad munus publicum designatus paupertatem excusaret, decreto Thessalorum singulis mensibus vini lagenam, & ad quartum mensis diem farinæ medimum accepit. Plut. in *Præcept. Polit.* KUHN.

Διανεστάθμη &c.] Omnia hujus Periodi seu Facti Verba sunt ex Plutarchi *Apophth. sumpta*. Nam sic ille: Αντέ δὲ πεντήκοντα δραχμὰς διανεστάθμη τῷ διοίχεισθαι τῷ πολεμοῦ ἐν πελοποννησῷ. PERIZ.

II Υπαστριγὸν] Idem ante dictus auctor, loco indicato. SCHEFF. Vide que supra nota lib. I. cap. 14. KUHN.

Υπαστριγὸν αὐτῷ] *Satellitem*, δορυφόρον. Sic enim exponit id Suidas. Hesychius etiam interpretatur ταῦτα *famulus*. Et ita Dionys. Halic. lib. XI. p. m. 707. Σεργίσων δὲ ήτοι, ταῦτα τοῦ Σικελίας, τὰ πλευτικά ἄγαθάς, παντὸς γνωτοῦ τοῦ διτάσητη, *Servius* autem *quispiam*, *armiger* *Sicci*, *indicavit rem Domino*. Sic Horatii & Curiatii in certamen prodeuentes singuli suos habuerunt ταῦτα, quibus dererunt tela tamdiu tenenda, dum ipsi se invicem ante pugnam amplecterentur, apud eundem Dionys. lib. IIII. p. 154. Sed & notabilis est locus Polyæni II. 3. 10. ubi edixisse traditur Epaminondas, μηδεὶς τῷ ἐστιτάσθαι τοῖς ἀλλοῖς ἀπολαθεῖσις, *nemo gravioris armature militum ipse gestet clypeum*, sed traxit armigeris, aut aliis famulis. Ubi vides ταῦτα jungi famulis singulorum, & singularis ferme militibus tribui tales ταῦτα. Arrianus de *Exp. Alex.* passim *satellites Alexandri* ea voce designat. lib. VII. p. m. 455. τὸν κατελθεντὸν τοὺς ταῦτα, τὸν τὸν χρήματα, manu ostendens *satellitibus*, quos oporteat comprehendere. Ubi male vertitur

sch-

τῷ τῶν Φίλων, ὅτι χρημάτων amici, quod pecuniæ, rei ad vi-
ἀμελεῖ, πράγματος eis τὸν βίον tam tuendam utilis, nullam curam
λυσιτελοῦς, Νή τὸν Δία, εἶπε, gereret, Per Jovem, inquit, uti-
λυσιτελές, ἀλλὰ Nicomédi τούτῳ, lis est, verum huic Nicomedi,
δεῖξας χωλόν τινα ¹⁴ καὶ ἀνά-
πηρον.

Οτι ¹⁵ Σκηπίων τέσαρα καὶ πεν-
τήκοντα ἔτη βιώσας, οὐδὲν οὔτε ἐ-
πρίστο, ¹⁶ οὔτε ἀπέδοτο. Ουτως
ἄρει ὀλίγων ἐδίπτο. ¹⁷ Ασπίδα ἡ
ἀυτῷ

Scipio quinquaginta quatuor an-
nos quum vixisset, neque emit,
neque vendidit quicquam. Adeo
paucis indigebat. Quum autem qui-
dam

scutatis. Et alibi passim. Sed & Plutarchus
in hoc Apophthegmate similiter loquitur, &
& dein eadem plane, quæ Noster, verbari-
buit Epaminondæ, τινὶ μῷ, εἴπε, ἀπὸ τῆς
ἀσπίδα &c. PERIZ.

¹² Πείσ καπηλέων] Vertitur ab omnibus
Cauponam, cum hic, tum apud Plutarchum,
sed perperam proorsus. Etenim Κάπηλοι apud
Plutarchum, apud Græcos non erant tantum
Caupones, sed omnis generis *Propole*, qui in
eo differebant ab εμπόροις, quod hi essent plerumque
exteri, vel certe Cives, qui aliunde
merces importarent, κάπηλοι vero in foro &
tabernis res ab aliis plerumque prius emptas
venderent, & quæcumq[ue] ita facerent. Hinc
passim junguntur ἄμποροι & κάπηλοι: aliquan-
do illis etiam *Opifices*, veluti apud Dionys.
Halic. lib. ix. p. m. 583. ubi quum exposuissi-
set numerum *juventutis Romanae*, addit fuisset
triplo majorē *feminarum*, & *puerorum*,
& *servorum*, ἵματος τε, καὶ τὴν ἐργαζομένων τὰς
θυγατρες τίχνας μετικαν· ἐδεῖ γὰς ἕτην Ρωμαῖον,
καπηλον, ἐτειχεστέρου πλούτον, & *Mercatorum*,
ac *Opificum Inquilinorum*; nam Ro-
manorum nulli licet, neque *Propolarum*, ne-
que *Opificum Vitam agere*. Locus illustris,
in quo vides promiscue in eundem sensum po-
ni, ac sibi invicem respondere, ἄμποροι & κά-
πηλοι, ac jungi *Opificibus*. Similiter Imp.
Julianus Orat. 1. pag. 15. jungit ἄμπορος ἄμ-
πορος, & κάπηλος, permutationes *Mercatorum*,
& *Tabernarias mundinationes*. Ubi Vide om-
nino τὸν Εzech. Spanhemium, & adde Suidam,
& maxime Pricæum ad Lucam XIV. 13. De
paupertate Pelopidae egimus supra ad 11. 43.
PERIZ.

cet maxime de iis, qui vinum in taberna
vendunt, & diversoria exercent, adhibeantur,
tamen etiam de aliarum rerum propolis ta-
bernariis dici certum est. Sic apud Plautum
Anul. III. 5. 35. memorantur, qui luxuria
seu mundi multebris instrumenta conficiunt,
& vendunt. *Stat fullo, phrygio, aurifex,*
lanarius. Caupones patagiarii, indusiarii,
Flameareii &c. Nemo dixerit, *Caupones*
istic notare eos, qui vinum vendunt, sed no-
tare potius illarum vestium propolas. Et
Ennius apud Cicer. de *Offic. I. 12.*

Nec *Cauponantes bellum, sed belligera-
tes:*

Ferro, non auro vitam cernamus utriusque.

h. e. non questum ex bello nummarium
aucupantes. Sed & hinc videtur Festus, sen-
tire, *caponam, tabernam, à copiis*, quæ sci-
licet venduntur, esse dictam. Certe hic loci
καπηλέων nihil est aliud, quam *Taberna propo-
lae*. Mox malim καπηλέων, atque ita &
Doctiss. Iensius cum in suis ad me literis, tum
in *Lect. Lucian. II. II. IDEM.*

¹³ Πελοπίδας] Vide quem jam modo no-
minavi Plutarchum. SCHEFF.

¹⁴ Καὶ ἀντίποιος] Sic & Plutarch. in *Apophth.*
At in Pelopida ait καὶ τοφάδι. Et sane τοφάδι
& ἀντίποιος laxam habent significationem, &
Cæcum quoque notant. Hesych. *Aντίποιος*
τοφάδι. Vide & in Πηδον., & adde Suidam,
& maxime Pricæum ad Lucam XIV. 13. De
paupertate Pelopidae egimus supra ad 11. 43.
PERIZ.

αὐτῷ τινὶ ἐπιδεῖξαντὶ εὖ κεκομέ-
νη, εἶπεν· ἀλλὰ τὸν γε Ρωμαῖον
ἄνδρα προσήκει ἐν τῇ δεξιᾷ τὰς ἐλ-
πίδας ἔχειν, ¹⁸ ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ αρι-
τερᾷ.

Οτι ¹⁹ Εφιάλτης ὁ Σοφωνίδου πε-
νέτατο ²⁰ ἥν. Δέκα ἡ τάλαντα δι-
δόντων αὐτῷ τὴν ἑταίρεων, ὅδε οὐ προσή-
κατο, εἰπών· Ταῦτά με ἀναγ-
κάσει αἰδούμενον ὑπᾶς, καταχαρίσα-
δά τι τῶν δικαίων· μηδὲ αἰδούμενον ἡ,
μηδὲ χαρίζομενον ὑπῆν, ἀχάριτον δέ-
ξαι.

¹⁵ Σκηπίων] Sunt prope ipsa Plutarchi ver-
ba in *jam aliquoties nominato libro*. SCHEFF.

^{Σκηπίων}] MSti *Σκηπίων*. Et ita Alii quo-
que Auētores Græci: ac recte. Nam *Scipio*
est à Græco σκηπίων, baculus, & hoc à σκηπί-
τε, nitor. Fuit autem hic *Scipio Africanus*
posterior, ut liquet ex Plutarchi *Apophth.* ubi
eadem plane de isto referuntur. Ceterum
vixit non 54. tantum annos, sed 55. vel
56. Vellejus II. 4. *Decepsit anno ferme LXI.*
qui numerus male istic sollicitatur à Lipsio.
Certus enim est etiam ex Livio XLIV. 44.
ubi Scipio hic dicitur *Septimum Decimum*
tunc agere annum, quando vincebatur Per-
seus à Paulo. Constat autem omnium con-
fensus, annis 39. post mortuum, atque ita an-
no ætatis LXI. Adde & omnino Cicer. in
Somnio Scip. apud Macrob. I. 5. Cum atas
tua septenos oīties Solis anfractus reditusque
converterit, duoque bi numeri summam tibi
fatalē conferint. Summa hæc fatalis Sci-
pioni ex oīties septenis annis est 56. annorum.
Sine dubio igitur errantem Plutar-
chum secutus est Noster. Nam hic utrius-
que consensus facit, ne Librariis culpam
hanc adscribam. Gravior est error in ætate
Scipionis hujus apud Gellium III. 4. ubi is
ait, illum, postquam Censor jam fuerat, ac-
cusatum à Tribuno pl. Claudio Asello, cui
equum in Censura ademerat, & addit in eo
tempore *Scipionem minorem quadraginta annos*
opere narrat nobis etiam Polybius in *Excerptis*
pag. m. 1427. Valer. Max. IV. 3. 13. Pli-
nius *Nat. Hist. XXXIII. II.* & Frontinus

dam ei scutum eleganter ornatum
ostendisset, dixit: Atqui Roma-
num civem decet in dextra spem
repositam habere, non in sini-
stra.
Ephialtes Sophonidæ filius pau-
perrimus fuit. Quum vero amici,
decem talenta ipse darent, ipse ea
non accepit, dicens: Hæc me co-
gerent, reverent vos, aliquid præ-
ter jus concedere: minus vero vos
reverentem, nec gratificantem vo-
bis quidquam, ingratum videri.
agebat XLIII. & haec accusatio aliquandiu post
demum facta est. Præterea mirabatur primo
Gellius, Scipionem *rasitavisse barbam* in il-
la ætate, jam fatis provecta; sed postea se
reperisse ait etiam alios non admodum *fenes* id
tunc fecisse, ut sunt Homines quinquaginta
circiter annos nati. PERIZ.
¹⁶ Οὐντ ἀνίδοτο] *Neque vendidit*, scil. ut
pecuniam haberet, qua emeret subsidia vita,
aut alia ad corporis cultum pertinentia. Eo
autem declaratur ipsius frugalitas, ut qui vi-
xerit solis agrorum suorum fructibus. Sic
passim eo sensu id verbum occurrit. Aristot.
Œconom. II. 3. διδέρρες χερμάτων, ἀνίδοτο
τὰ τεμφὶ τὰ δημητρῶν. *Vendiderunt*, quia indi-
gebant pecunia. quid clarius? Ibid. εἰπε δὲ ἐκ
λογῆς, εἴ τις διδέρρες εἴτε, εἴ τις πειαστας παρ-
είτε, neque vendere quicquam alteri, neque
emere ab alio. Et cap. 20. jubet Dionysius
Rheginos à se captos redimere suam liberta-
tem, ne venderent tribus minis, quos cum
attulissent, ἀλλ' ἢ το τὰ σάργανα παρείτο,
corpora ipsorum nibilo minus vendidit. Non
notarem hæc, nisi nuper vidissim quandam
publica in Dissertatione hæc Æliani verba ex-
plicare, neque redditum, scil. quod debebat:
quasi voluisse Auctor, nihil unquam eni-
quam debuit, nihil sumvit mutuum, quod
reddi deberet. Id vero quid est aliud, quam
ineptire? Frugalitatem & modicas *Scipionis*
opere narrat nobis etiam Polybius in *Excerptis*
pag. m. 1427. Valer. Max. IV. 3. 13. Pli-
nius *Nat. Hist. XXXIII. II.* & Frontinus

Strategem. iv. 3. 9. PERIZ.

17 Αστίδα &c.] Habet & hoc Plutarchus in *Apophth.* ut & Polyænus viii. 16. 4. ac Frontinus iv. 1. 5. Aliud est ejusdem apophthegma, quod refertur Livii Epit. lvii. Alii scutum parvum habiliter ferenti, scutum amplius eum scutum justo ferre: neque id se reprehendere. Hinc forte scribendum, alius scutum parvum habiliter ferenti, ampliusque justo scutum ferre jussit, nempe dicebat, quod verbum in praecedenti periodo præcedit.

18 Αλλ' εἰς τὴν δέξα] Medic. & Sluisk. εἰς τὴν δέξα.

19 Εφιάλτης] Vide Nostrum supra lib. II. cap. 43. SCHEFF.

Εφιάλτης] Vide supra de Eo ad II. 43. & de Ejus Abstinentia Plutarch. in *Cimonem* pag. 485. Mox Sluisk. πῶς μὴ ἀναγνώσει. PERIZ.

K E F. I.

Περὶ Ζαιλοῦ.

Zαιλὸν ὁ Αμφιπολίτης, ὁ καὶ εἰς Ομηρού γένεταις, καὶ εἰς Πλάτωνα, καὶ εἰς ἀλλούς, οὐτός οὐτός μὲν ἀκουστὸς ἐγενέτο. οὐτός οὐτός οὐτός οὐτός.

Zoilus Amphipolitanus, qui & in Homerum, & in Platonem, aliosque calamus strinxit, Polycrates fuit auditor. Hic vero Polycrates accusationem scripsit contra

So.

1 Σαιλὸν ὁ Αμφιπολίτης] Vitruvius in *Præfat.* lib. vii. Macedonem facit. Nempe quia urbs est Macedoniae Amphipolis, ut Suidas aliique docent. In sequentiibus annis, inquit à Macedonia Zoilus, qui adoptavit cognomen, ut Homeromastix vocaretur, Alexandriam venit &c. Eustathio est Ephesius Ia. B. τὸν ἐμπροστήσατο Εφεσίος Σαιλού μερόμενον τῷ πολυτῷ &c. vide & Strabonem lib. vi. SCHEFF. Illi respondit Athenodorus frater Arati Poëta, ut in vita Arati legere est. de Zoilo vide Jonsum Hist. Philosop. p. 36. Quintil. cap. 17. Colomes p. 216. Vossium P. II. Rhet. cap. 6. KONIG.

2 Ζοίλης] Satis ipse Auctor hunc Hominem describit, ac suis depingit coloribus. Diogenes tamen Halic. in Epist. ad Pompejum

laudare videtur Hominem, certe inter eos refert, qui Platonem reprehenderint, non per invidiam aut odium, ἀλλὰ τὴν ἀληθεῖαν τοις, sed studio veritatis. Ætas Hominis incerta est. Nam Vitruvius Præfat. lib. vii. refert ad tempora Ptolemæi, qui bibliothecam condidit, h. e. Philadelphia: & eum sequitur Vossius. Opponunt se Reineius Var. Lect. III. 2. & Jonsius de Script. Hist. Phil. cap. 9. quia scilicet Polycrates dicitur fuisse auditor, de quo mox, & Præceptor Demosthenis, atque Anaximenes, qui Comes fuit Alexandri. At posterius hoc nihil impedit, quo minus Zoilus jam senex attigerit primos Philadelphi annos. Nec enim necesse est, statuere eum natu multo majorum istuc Anaximene, quem sæpe quis artem quan-

Socratem. Zoilus autem ille, Canis rhetorius vocabatur. Erat autem habitu talis: barba ipsi promissa erat, caput vero usque ad cutem rasum, & pallium supra genu desinebat. Studiofus autem erat male loquendi, ac inimiciis exercendis cum multis *Hominibus* vacabat, & ob-

trec-

te, putavit ipsum *Orationem*, quæ *Polycratis* dicebatur, esse falsam. Sed & hoc nihil est. Revera enim Polycrates scripsit Socratis accusationem, non autem eam, qua usi sunt Anytus & Melitus, verum aliam aliquandiu post, ingenii, ut videtur, ostentandi causa, certe eodem animo, quo scripsit Idem *Bufiridis laudationem*. Liqueat hoc ex Isocratea *Bufiridis Laudatione*, & ejus *Praefatione* ad hunc ipsum *Polycratem*, cujus via in Socrate vituperando & Bufiride laudando istuc notat. Voluit idem Suidas, sed qui corruptus leviter nullum pene sensum exhibet: Πολυκράτης Αθηναῖος Ρήτωρ, δεῖος π., καὶ τῆς κατὰ Σωκράτες λόγου διδάσκων Αντίτιτος Μελίτη γένεταις. Alienum est illud διδάσκειν tali modo positum. Sed lege διδάσκων Αντίτιτος Μελίτη, h. e. post Anytum & Melitum. Hi enim, ut notum est, primi accusarunt Socratem, & publice quidem, ac vivum; post eos, & illo iam mortuo, id iterum ausus est. Polycrates, sed animi, ostentandique ingenii, causa. Meminit ejus etiam Dionys. Halic. in Isœo circa finem, ubi ejus dicendi virtus commemorat, & in lib. de Demosthenis eloquent. p. m. 167. PERIZ.

3 Πολυκράτης] Sic Laertius vita Archelai, adde quæ notantur ibi à Menagio pag. 57. SCHEFF.

4 Τὸν μὲν γένετο &c.] Habitus ille erat satis

ridiculus, sed affectatus à severioribus Philosophis. Gellius IX. 2. Barbam tribuit cuidam prope ad pubem usque porrectam. Sed & Lucianus passim eos ait ἀποτάσσειν πάγωσιν, promittere barbam, in *Icaromenippu* pag. 300. & η γένετο μολεῖς Πανί, mento similes Panī, in Bis accusato p. 315. Idem vero habebant comam supercilio breviorem, ut loquitur Juven. Sat. II. 15. quales à Græcis dicebantur

Tt tt 3

χε, καὶ φογερὸς ἦν ὁ Κακοδάίμων.
Ηρπτο σὺν αὐτὸν τις τῶν πεπαιδευ-
μένων, διὰ τί κακῶς λέγει πάντας.
Ο δὲ, ποῖσται γὰρ κακῶς θουλόμενος
οὐ δύναται.

κακοδάίμονος, vel κνεῖα, cū χρεῖ. Hinc Lucian. in *Hermotimo*, pag. 546. Philosophos describit ἄρρενας, cū χρεῖ κνεῖας τὸς πλεῖστος, *Viri- li*, h. e. Barbato, vultu, plerisque etiam ad cunctem tonsos. Mox ibidem tribuitur illis ἡ πλεῖστη βαθὺς, καὶ cū χρεῖ ἡ πλεῖστη. Idem in *Auctio- ne* pag. 374. proprie *Stoicos*, τὸς δὲ τὸς Στοῖς, facit cū χρεῖ κνεῖας. At in aliis Hominibus vitio μικρολογίας, seu sordide parsimoniae, adscribit illam κνεῖαν Theophrastus in *Charac- teribus*. PERIZ.

5 Κίνηστο cū χρεῖ] Id quod sordidius viven-
tibus apud Græcos erat usitatum. Theophras-
tus in *Charactere μικρολογίας*, εἶδεν ἵστην αὐτὸς
PERIZ.

ΚΕΦ. 12.

Περὶ Διονυσίου Ὅ Σικελοῦ.

Οτι Διονύσιος ὁ Σικελὸς ἦν
τὴν ιατρικὴν ἐσπεύδε καὶ αὐτὸς,
καὶ

1 Πιεὶ τὸν ιατρικὸν ἔσταδος] Non scio fa-
cis, an sic Noster scripsérit, exprimit enim
illud σωδᾶν, festinationem junctam cure,
quæ hic nulla potest intelligi. mallem ergo
scribere, ἐπεδῶν. SCHEFF. Hoc ἐπεδῶν
explicat, non corrigit τὸν ἐπεδῶν. Nam σωδᾶν
idem quandoque est, quod σωδάζειν.
Hesychius, σωδᾶν, σωδάζω, ἐπεργῶν. adi-
etiam Suidam & Phavorinum in bac voce.
Herod. lib. I. πάντα σωδᾶν, ἀσωδᾶν, no-
li agere, id quid agis. Bene igitur Noster
ait, ἔσταδος τὸν ιατρικὸν, operam dabant me-
dicinae. KUHN.

Πιεὶ τὸν ιατρικὸν ἔσταδος] Nempe antiquis
illis temporibus paucissimi erant Medici, at-
que ideo Celsus in *prefat. lib. 1.* observat,
Medicinam primum constitisse in Chirurgica
cuntum, & vulneribus curandis, morbos ve-

trectator erat ille Infelix. Rogabat
ergo eum quidam ex eruditis quam-
obrem de omnibus male loquere-
tur? At ille, quia male facere,
quum velim, non possum.

cū χρεῖ κνεῖας, adde Casaubonum. SCHEFF.
6 Υπειρ ἡ γόνη] Etiam hæc sordidorum no-
ta, uti refert ante dictus Theophrastus capite
τῶν μικρολογίας, ἵστη inquit, αὐτὸς εἶδεν φοῖν-
ικοῦ εἰλάτιον τὸ μικρὸν τὸ ἴρφανα. SCHEFF.

Υπειρ τὸ γόνη] Sic & Theophrastus d. I. ut
jam monuit Schefferus, sordidos dicit τοις
φοῖνις τὸ εἰλάτιον τὸ μικρὸν τὸ ἴρφανα, qui gesti
vestes brevibus ipsis breviores. Sed magis
appositum videtur, quod suspicatur istic Ca-
saubonus, εἰλάτιον τὸ μικρὸν, quæ non perve-
niunt ad infimum femur. De re ipsa Vide
etiam Ferrarium de Re Vestiar. II. 4. 7.
PERIZ.

C A P. XI.

De Dionysio Siculo.

Dionysius Siculus medicinæ na-
vabat operam, & sanabat,
&

ro ad iram Deorum immortalium relatós, &
ab iisdem opem posci solitam: Sed & hæc
dein diu in Sapientiæ seu Philosophiæ disci-
plinis, donec Hippocrates primus ab studio
Sapientiæ disciplinam hanc separavit. Nihil
ergo mirum, etiam Reges ac Tyrannos,
quum primum excoli ea coepit, ejus cognoscendæ studio ductos. Dionysius autem vi-
xit paulo post Hippocraten. Quin & diu
postea Mithridates Ponticus artis istius scientia
& cultu celebratur à Plinio *Nat. Hist.* xxv.
2. De Philosophis Medicis egimus *supra ad*
ix. 22. Sluisk. hic legit, ἔσταδος καὶ αὐτὸς, καὶ
ἴαν, καὶ ἑρατῆ &c. PERIZ. Nec aliter Me-
diceus. Vulg. ἔσταδος, καὶ ἀντὸς ίατρ. quod
præter morem Ælianii est.

2 Καὶ ἔστην, καὶ ἑρατῆ] Inter Medicinæ par-
tes antiquissima fuit Chirurgica. Atque ideo
mo.

LIB. XI. CAP. XI.

703

καὶ ἔστην, & καὶ ἑρατῆ, καὶ ἔστη, & secabat, & urebat, & reliqua
καὶ τὰ λοιπά.

monet Celsus d. I. ex Homero, Podalirium
& Machaona in Bello Trojano sociis non in
pestilentia, neque in variis generibus morbo-
rum, aliquid attulisse auxiliū, sed Vulneribus
tantummodo Ferro & Medicamentis mederi so-
litos esse. Ex quo apparet (addit) has partes
Medicinae solas ab his esse tentatas, easque esse
vetustissimas. Cœpit tamen etiam hæc Chi-
rurgica demum ab Hippocrate potissimum
excoli. Unde Idem in *Prefat. lib. VII.*
Hæc autem pars (Chirurgica) cum sit vetu-
stissima, magis tamen ab illo parente omnis
Medicina Hippocrate, quam à prioribus, ex-
ulta est. Erat autem huic Medicina maxime
proprium, καίνων καὶ τίμων, urere & se-
care. Vide *supra ad III. 7.* Accedebat tamen
etiam medicamentorum confectione ex
herbis. Unde Celsus Vulnera curata ait
Ferro & Medicamentis. Sed & hinc Hyginus
Fab. 274. Chironem Centaurum ait Medicinam
Chirurgicam ex herbis primum instituisse.
Ubi Vide & Munkerum. Plutarchus etiam in
Discr. Amici & Adul. præcipit in admoni-
nendo imitandos esse Medicos, qui τιμονί-
τες, quum bene secuerint, non relinquant pla-
ge dolorem, sed mox lene aliquid infillent
vulneri, oleum, scilicet, aut succum ex

ΚΕΦ. 16.

C A P. XII.

Περὶ πλακοῦντος Σωκράτει ὑπὸ Ὅ
Αλκιβιάδου πεμφθέντος.

1 Πλακοῦντα ὁ Αλκιβιάδης μέγαν,
καὶ ἐσκευασμένον κάλλιστα,
3 διέπεμψε Σωκράτει. Ως οὖν ὑπὸ^{εκ-}
ἔρωμένου ἑρατῆ πεμφθεὶ τὸ δᾶρον

tarum quamplurima commemorat & exponit.
Emendandus autem Ille sine dubio ex hoc
Ælianii loco, ut jam monuit Kuhnii. Nam
idem Xanthippes factum & Socratis dictum
refert, sed breviter. *Quæ descripsimus*, ait,

ἐκκαυτικὸν τὸν πλακοῦτα, οὐ γαντήσασα καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον οὐ Σανθίπη, ρίψασα ἐκ τῆς κανοῦ, κατεπάτησε. Γελάσας δὲ ὁ Σωκράτης, οὐκοῦ, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις αὐτοῦ. Εἰ δέ τις σίεται περὶ μικρῶν με λέγειν, λέγοντα ταῦτα, οὐκ οἶδεν, ὅτι καὶ ἐκ τούτων ὁ σπουδαῖος δοκιμάζεται, ὑπερφρονῶν τὸν αὐτὸν, ἀπερ οὖν οἱ πολλοὶ λέγουσιν εἶναι κύριον τραπέζης, καὶ σάιτος ἀναθήματα.

ΚΕΦ.

† τέττα.

nomina placentarum, eorum Te quoque participem faciemus, ἐχόντες τὴν Αλκιβιάδες πεμφθέντας Σωκράτες, οὐ Σανθίπην κατηγελασσόντας, οὐ Σωχράτης, ἔχοντας ἔφη, ἐδὲ σὺ μεθέξεις τέττα. Lege εἰς τὴν Αλκ. π. Σ. οὐ Σωχράτηντόντας οὐ Σ. Non ut illius ab Alcibiade missa placenta, quam cum conculcavisset Xanthippe, dixit Socrates &c. Mox apud Nostrum in Sluisk. legitur ἐκκαυτικὸν τὸν πλακοῦτα, quod forsitan rectius. Requiri epim videtur demonstratio talis Articuli. PERIZ.

2 Εσκενεντορόν καλέσα] MS. Med. & Sluisk. μάλιστα.

3 Διέπεμψε Σωκράτει] More amantium, ut in sequentibus indicatur, docetque Aristophanes, quando anum juvenis amore flagrantem introducit in Pluto, mittentem juveni πλακάντα καὶ τὸ ἄλλα τραγήνατα. SCHEFF.

4 Οὐδὲ σὺ μεθέξεις αὐτὸν] Quod propterea ipsi durum erat quia in præcipuis deliciis placenta fuerunt apud Græcos veteres eosque ditiores. vulgus enim pauperesque propter caritatem emere non poterant. Lucianus epist. II. Satur. καὶ γένι τὸν ἴστην πλακάντας με οὐ τὰς μόρους καὶ πλακάντας ἐμφεύγειν, οὐ μάρτιον καὶ καρδαροντὸν ἡ θύμη τὴν κρίσιν. Vide eundem in Symposio. Et Casaubonum in Comment. ad Athenaeum lib. III. cap. 29. SCHEFF. Ex Zelotypia Xanthippe pedibus pla-

tori mislam, ut ejus amorem accederet, graviter suo more ferens Xanthippe, eam de canistro ejectam concavit pedibus. Ridens vero Socrates, Non ergo, inquit, neque tu quicquam ex ea habebis. Quod si quis putat de rebus exilibus me loqui, quando illa narro, is sane non novit, ex his etiam virum strenuum probari & agnoscere, si ea nihil pendat, quæ vulgus ornamenta dicit esse mensæ, & convivii donaria.

CAP.

centam obtrivit. Erat enim δόγος ἐκκαυτικοῦ, amoris auctoramentum & incentitum. Athenæus lib. XIV. cap. 13. habet, Xanthippen modo derisissime Socratem, cum illi in Alcibiade placenta veniret, nisi quis malum, Athenæum illo loco mutillum & ex Nostri supplendum esse. Non enim pro Xanthippe, impotentissima muliere, fuerit, solo denili maritum perstringere: nec Socratica parturia, ob risum tralatitudinum, uxori dixisset, οὐδὲ σὺ μεθέξεις τέττα. ideoque nec ipsa ea frustra. An igitur cum Æliano legendum, οὐ Σωχράτης καταπατέσσεις, γελάτας οὐ Σωχράτης, γελάτας (placentam) conculcante Xanthippe, ridens Socrates &c. viderint docti. Interim in confessio est, Ælianum sæpe gemina germaniis, quæ Athenæus tradit, afferre, adiutorum, ut verba quandoque verbis respondeant. KUHN.

5 Δαγῆς ἀνθέματα] Phrasis est Homericæ de cantu & saltatione, quæ Conviviis funguntur. Odyss. A. 152. Ατούτη σατιάτης περὶ νεροντὸν & ποτοῦ προς, alia tunc illis curæ erant.

Μολὼν τὸν δεκτούς τε, τὰς τὸν ἄλλα τραγήνατα διηγεῖς.

Cantus, & saltatio, hæc enim sunt præcipua convivii, scilicet, ut Donaria sunt in templis. PERIZ.

LIB. XI. CAP. XIII.

705

ΚΕΦ. ιγ.

Περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ ὀξυδεργοῦς ἀνδρός.

Aνδρά Φασὶ Σικελιώτην² οἷον βλέπειν ὥσπερ γενέας ἐν Σικελίᾳ, ὃτε αὐτὸν, τὸν τὴν Διλυσάντας

eis

i Ανδρα Σικελιώτην] Cujus nomen Strabo erat, telle Solino cap. 6. & Varrone apud Plinium lib. VII. cap. 21. SCHEFF.

Σικελιώτην] Stephanus de Urb. in Sicilia. Τὸν ἐθνικὸν, Σικελον, καὶ Σικελιώτα, καὶ οἱ μόρι οἱ τὴν εἰσιτεῖς τὸν ἀρχηγόντας τὸν κόρεας, ἀφ' οὗ καὶ οἱ κόρεας, οἱ Κίλικες οἱ τὸν τὴν Κίλικον, τὸν τὸν Κίλικην. εἰ δὲ ἐπιγενόρδρος, τῷ τῷ κόρεας διοίστης αρεπικληρόντιον πατρόστηντας, οἱ δὲ τὸν τὴν Φθιάς Φθιάται, τὸν τὸν Ιταλίας τὸν Σικελίας, Ιταλιώταις τὸν Σικελιώτας.

2 Οἷον βλέπειν ὥσπερ] Legarem iδεῖν. βλέπειν ὥσπερ εῖται, quod Horatius dixit, cernere acutum. Persæ habent etiam acutissimi visus puellam, Jamam nomine, quæ ut ipsi ajunt, cœruleis oculis prædicta, equitem itinere tridui distan- tem videre potuit, consideratque in monte dahana, ab Irwan in ortum uno die, usque Tebeite montem, 2. dierum ab Irwan in occasum, & inde videbat hinc prodeentes prædones. Iudicium de hoc plus quam aquilino visu extat apud Brodaum lib. VIII. Miscell. cap. I. KUHN.

Οἷον βλέπειν ὥσπερ γενέας] Sic & MSti. Sed sine dubio locus est corruptus, legendumque cum Kuhnio ὥσπερ. In vulgato nullus est sensus. Nam licet recte dicatur ὥσπερ βλέπειν, illud hic tamen ferri nequit, quia sic plane abundaret & inutile esset illud οἷον, à quo pendet βλέπειν ὥσπερ. Construetio enim est, in qua hæsitari video, γενέας οἷον βλέπειν. h. e. potuisse videre acutum, siue idoneum ad vi- dendum acriter. Supra IX. 38. μέτρη μονάχα, τῷ οἷον διεῖν γραῦντας, idonea, μηδεπιπλανητας. XIV. 37. ὥσπερ οἷον τὸ Μυστήριον

Hominem quandam Siculum fertur adeo acutum videre potuisse in Sicilia, ut ē Lilybæo usque ad

ἔδη φευδίσκητα φευδίσκητα μῆνα, nemo ansus est, potuit ab animo suo impetrare, ut exhiberet nobis &c. Epictetus cap. 38. ἄλλως δὲ ἐκ εἰδούς τῷ γενίσθει, aliter id fieri non potest. Dionys. Halic. lib. II. pag. 124. οἷον μορίον τὸ τρίτην γενίσθει, qui nihil mentiri poterat, non im- petraret ab se, ut mentiretur. PERIZ. οὗτον βλέπειν, recte legendum vidit Cl. KUHN. Pausanias lib. IV. cap. 2. de Lynceo: ὃν τὸν πίθαρον οὔτος ὥσπερ οὐδὲν, οὐδὲ διὰ σολήνες θεούσις δευτέρῳ.

3 Εἰ τὸν Αιλυνότα τὸν Καρχηδόνα] Lilybæum Sicilia est promontorium, quod, ut aucto- Cicero apud Plinium à Carthaginem distabat cxxxv. M. passuum. Strabo lib. VI. εἰσὶ τοιοῦτοι οἱ Αιλυνοί τὸν Βλάχιστον διαρρέοντες τὸν Καρχηδόνα. Subjicit dein hoc ipsum, quod à Nostro memoratur, ut & Nazarius in Panegyrico dicto Constantio, Vater Maximus lib. I. cap. 8. & Plutar- chus lib. aduersus Stoicos. SCHEFF.

εἰ τὸν Αιλυνότα τὸν Καρχηδόνα] Strabo ait lib. VI. pag. 257. & lib. XVII. pag. 834. mini- mum esse, inter Lilybæum & Libyam seu Carthaginem, spatium 1500 stadiorum. Plinius vero VII. 21. spatium hoc definit tan- tum cxxxv. mill. passuum. At hæc summa passuum ne mille quidem & centum facit stadia. Sine dubio excidit apud Plinium litera L. legendumque CLXXXV. mill. passuum: quæ summa etiamdum minor est 1500 sta- diis, sed explebit tamen ea, si illi insuper addas tantum 2500 passus. Homo autem iste, qui acutum adeo cernebat, appellabatur Strabo, & celebratur eo nomine in

Histq.

eis Καρχηδόνα τείνατα τὸν ὄφθαλμὸν, μηδὲν τὰς ὄψεις σφάλλεισθαι· καὶ ἡ διπλεῖσθαι λέγουσι τὸν ἀεθμὸν τῶν γεων τῶν ἀναγομένων ἐκ Καρχηδόνος· καὶ αὐτὸν ἐψέυσατο οὐδεμίαν.

ad Carthaginem si oculos interderet, nihil visu falleretur: & numerum navium, quae Cartagine solvebant, indicasse eum tradunt: neque vel in una falsus fuit.

Historiis veterum, memoratus à Strabone lib. vi. Plinio d. l. Valerio Max. i. 8. 14. Conjugitur cum Lynceo, itidem celebri, sed in Fabulis, ob acutissimum visum, à Plutarcho contra Stoicos, non longe à fine, & à Nazario Panegyr. p. m. 239. Hinc Error ad Horatium Satyr. i. 2. 90. Acronis, & illius Scholiaſtæ, quem edidit Cruquius, qui ex Lynceo & hoc Strabone unum faciunt Hominem. Nam Lynceus, ajunt, Apbarei F. tanto fuit oculorum acumine, ut per parie-

tem videret, qui stans in Sicilia videbat nates ex Africa solventes. PERIZ.

4. Αποδεῖσθαι] Leg. διπλεῖσθαι. FABER. An non διπλεῖσθαι? Sensus id requirit. Et sequitur eodem Tempore, Εἰσένεσθαι. Sæpiissime autem in his extremis Syllabis errarunt librarii propter compendia scriptionis in iis usitatissima, & in prioribus librariis adhibita. Sed & ita voluisse video etiam Fabrum, quod miror à Schefero prætermisum. PERIZ.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ διδέκατον.

ÆLIANU
VARIÆ HISTORIÆ
LIBER XII.

ΚΕΦ. α'.

Περὶ Ασπασίας.

CAP. I.

De Aspasia.

Aσπασία ἡ Εγμοτίμου θυγάτης, ἡ Φωκαῖς, ἐτραφή μεν ἐν ὄρφανίᾳ ἢ μητρὸς αὐτῆς αὐτοθανάσις ἐν ὥδιοι· ἐκ δὴ τούτων ἐν πενίᾳ μὲν ἐτράφη ἡ Ασπασία, ² σωφρόνις μέν τοι, καὶ καρτερᾶς. Orieip³

Aσπασία Hermitimi filia, Phocæensis, in orbiitate matris suæ, in partu mortuæ, est educata: atque ideo laboriose educata est, pudice tamen & severa. Insomnium vero ipsi assidue supervenierat;

I. Ασπασία] Verum mulieris hujus nomen Milto erat, uti in sequentibus docetur, Aspasia autem nomen habebat à Cyro impositum, ex nomine celeberrimæ meretricis Milesiae, quæ Platone in Menexeno, Suida, item Athenæo l. xiiii. testibus familiariter cum Socrate vixit, eumque rhetoricon docuit. Plutarchus in Pericle. ἐπειδὴ τὸν Ασπασίαν μορφὴν καλεῖται λέγοντο οἱ τε καὶ

Κῦρον τὸ πλευριστόν βασιλεῖ τὸ Περσῶν ἡγεμονίας, τὸν ἡγαπωρόβιον τὸν αὐτῷ μαίνεται τὸν παλλακίδεν Ασπασίαν ἐπεμάσα, καλεθεὶς Μίλτα αεσπερον. Λίβη Φωκαῖς Βαΐω, Ερμοτίμη θυγατρεῖς σὺν τῇ μάχῃ Κύρῳ ποντιώτῳ ἀπακριθέσα τετραπλία, πλεῖστον ἤζυσε. SCHEFF.

2. Σωφρόνις φύσις καὶ καρτερῶς] Vertitur summa tamētō modestia, εἰ temperantia. Neutrūm
VV VV 2

ὅτι αὐτῇ συνεχῶς ἐπεφοίτα, καὶ bat, & bona illi augurabatur, sub-
τὸν ἔμαντεύετο αὐτῇ χρησόν, τὴν μέλ-
λουσαν αὐτῇ τύχην ὑπαντίκουεν³,
ὅτι καλῷ καὶ ἀγαθῷ συνέται ἀνδέι.
Παῖς δὲ ἦτι οὐσα, γίνεται αὐτῇ
χτεῖς προσώπου Φῦμα ὑπὸ αὐτὸ-
τοῦ γένειον, καὶ ἦν ἴδειν μοχθηρὸν,
καὶ ἐλύπη τὸν τε πατέρα, καὶ
τὴν πάνδα. Δείκνυσι γοῦν αὐτῇ ὁ
πατὴς ἵστρῳ. ὁ δὲ ὑπέρεχετο ἱσσα-
δαῖ, εἰ λάθοι, τρεῖς τατῆρας.
ὁ δὲ ἕρατο μηδὲ ἔχειν. ὁ δὲ ἵστρος,
μηδὲ αὐτὸς εὐπορεῖ Φερμάκου, Φη-
σιν.⁴ Καὶ μάτιο, ἀσπερ εἶκος,
ἐπὶ τούτοις ἡ Ασπασία, καὶ ἀπελ-
θοῦσα ἔξω ἐκλασεν. ἔχοντα ἐν τοῖς
γόνοις μάτιοπτρον, καὶ ὄρῶσα ἐξυ-
τῆν ἐν αὐτῷ, σφύρει μῆλον. Αδεπτον
δὲ

indicans futuram ejus fortunam,
quod cum viro egregio bonoque
victura esset. Cum vero puella etiam-
dum esset, natus est ei tumor in
vultu, sub ipso mento, & erat
aspectu foedus, ac tum patri, tum
puellæ, magnum dolorem affere-
bat. Pater igitur eam medico
ostendit; qui se curaturum recepit,
si tres acciperet stateres. At Ille
non habere se dixit: tum vero me-
dicus, neque sibi medicamenta co-
piam esse, ajebat. Et modesta erat, ut
verisimile est, hiscerebus Aspasia, &
foras egressa, flevit: ac speculum
in genibus habens, feseque in ipso
contemplata, vehementer doluit.

Quum

trum recte. Σωφρόνιος est pudice. Pauperi-
mæ enim Virgines sape ceteroquin opu-
lentiorum hominum libidini, volenti-
bus ipsis parentibus suam pudicitiam o-
lim prodebant. Sic iv. 1. Λυδοῖς ἔθος λοι,
τοῦ συρινῆς τὰς γυναικας αἰδάνον, ἵταρεν,
διπλὸς δὲ κρητεῖοντος συφιονεῖν. Et x. 2. de
Eubatæ & Laide, & μηδὲ αμιλησεν αὐτῇ, σωφρό-
νιος θεοφίλος. Et mox ibidem Eubatæ Υχοτ
dicitur illius σωφρονήν rependisse statuam.
Κατερέπεις autem notat Severe, duriter, &
ita, ut non facile succumbat malis. Sic Epi-
stetus Enchirid. cap. 14. jubet quemlibet se
explorare adversus omnia mala, & querere
virtutes ad affectus domandos idoneas: & ita
libidini opponit ἐγκρέτειαν, at κρητεῖαν, τὰς
πόλεις θεοφίλητας, constantiam ac firmitatem
animi, si obveniat labor, h. e. aliquid mali,
cum quo luctandum est. Malui etiam εἰ μή
vertere laborioso, h. e. in multis difficultatibus & molestias, quas accidere oportet in-
fantibus, quæ matrem amiserunt. Nec enim
ratio est ulla, aut consequentia in eo, amisi-
sit matrem, ideo educata est in paupertate:
sed clarissima in eo, amisiit matrem, ideo la-

boriosam & exercitam habuit infantiam ac pue-
ritiam, ut de Tiberio loquitur Suetonius.
Plutarchus in Artax. ait frag. 1024. τιθε-
ρόντος κρητινας, educatam decure, κονεστε. PERIZ.
3 Εμαντεύετο αὐτῇ κανεῖν⁵] Omissa hac
erant in Versione. Sensus est, bona il-
li Vaticinabatur, augurabatur, obscurare sig-
nificans futuram ejus fortunam. Mox Lugd.
Codex habet, τὸν μέλλοντα αὐτῆς τύχον, quod
videtur melius, quia bis præcessit in proxi-
mis αὐτῇ. PERIZ. Pro αὐτῇ, quod prono-
men in sequenti periodo repetitur, Parens meus
legebat αὐτῇ. Nam quod Leidenensis codex mor-
habet αὐτῇ, prorsus nihil est, quum μέλλει
αὐτῇ τύχη dictum sit eodem modo, quo supra
lib. I. cap. 29. νῦν τὸ σημεῖον τότο τὸ Νικητα-
τὸν τυγχνίδα τὸ μέλλοντα αὐτῷ ματέσσονται.

4 Τρεῖς τατῆρας⁶] Intelligo aureos, quim
axime in usu, & potissimum hoc vocabulo
designabantur, præsertim in Asia. Pollux
lib. ix. quum dixisset nummos Daricos, Phi-
lippeos, Alexandros, esse stateras, omnes au-
reos, subjicit, καὶ εἰ μή χρυσος εἴποις, αγρα-
κές] ἐστατη, εἰ δὲ σατηνείποις, εἰ πάντας εἴποις.
Et si quidem Aureos dicas, intelligitur

βα-

διοῖσιν ὑπὸ τῆς ἀρίστης ἀρίστητο δι-
εῖ μάλα διατηρεῖται ὑπερού, καὶ
ἄντα τῷ ὑπερὸν τῷ ἡ αὐτοῦ τῷ τῷ
γίνεται, καὶ γενομένη γυνή, Θέρ-
ρει, εἰπε, καὶ μακρὰ χαίρει εἰ-
ποῦσα διατροφὴ τε αὐτοῖς, καὶ Φαρ-
μάκοις, σὺ δὲ τῷ τῆς Αφροδί-
της τεφάνω τῶν ροδίνων, οὐσι ἀγ-
ῶσιν ἥδη αὖτις, τελέωσα, ἐπίπα-
τε τῷ φύματι. Ταῦτα ἀκούσασα
ἡ παῖς, καὶ δράσασα, τὸ φύμα
ὑφανίδη⁷] κατέβασις καλλί-
ση τῶν συκαρφέναι τῷ αὖτις, πα-
ρὰ τῆς καλλίσης τῷ τῷ Θεών την ὄραν
ἀπολαβούσα⁸] καὶ χαρίτων μὲν ἀ-
φονίαν εἶχεν, ὡς οὐκ ἄλλη παθέ-
νος τῷ τῷ τῷ τῷ δὲ καὶ τὴν κόμην
ἔσυνθη, καὶ οὐλη τὰς τρίχας ἡρέ-
μα.

† οἱ.

Stater, si vero stater dicas, non omnino intelligitur
Aureus: non ergo omnino, nec Ubique: sed
tamen potissimum & plerumque. Tres au-
tem stateres aurei faciunt LX. Drachmas At-
ticas, h. e. xviii. Carolinos nostrates: at
Argentei tantum xii. Drachmas, h. e. LXXII. obolos, seu stuferos. PERIZ.

5 Καὶ μάτιο, ἀσπερ εἶκος, ἐπὶ τέτοιος ἡ Ασπασία,
καὶ ἀπλαθόντα ἔξω ἐκλασεν, ἔχοντα εἰ τοῖς γό-
νοις μάτιοπτρον &c.] Sic distinguebatur. Ma-
lui Καὶ ἡ ἀσπερ εἶκος, ἐπὶ τέτοιος ἡ Ασπασία,
καὶ ἀπλαθόντα ἔξω ἐκλασεν. Εχοντα εἰ τοῖς &c. Su-
periora enim usque ad ἐκλασεν, pertinent ad
tempus & rem cum Medico gestam. Quod
vero speculum in manibus tenuit, seque in
eo intuita est, illud postea & sæpius factum
est, per quam causam repetita etiam sæpius
tristitia, obvenit ei aliquando insomnium,
quod sequitur. IDEM.

6 Ευκαιρος ἔθος⁹] Quomodo multi apud
veteres ianati. Vide Tertullianum de Ani-
ma, cap. 27, & ibi Feuardentium: Cicero-
nen de Divinitat. I. Val. Maximum & alios.
Imo non alia apud veteres frequentior ratio
medendi fuit. Concedebant ægroti in tem-

Quum igitur præ dolore non co-
nasset, plane opportunus ei som-
nus obvenit, & simul cum somno
columba accessit, & in mulierem
versa, Bonum animum, inquit,
habe, & medicos ipsos simul, &
medicamenta, longum valere ju-
bens, tu vero rosea ferta Venèris,
quæ jam aruerint, contrita, tu-
beri impone. Hæc ubi audisset
puella & fecisset, tuber evanuit:
rufusque Alpasia æqualium puer-
larum erat formosissima, à pul-
cherrima Dearum pristina pulchri-
tudine recepta: et venustatibus
quidem affuebat, ut nulla alia
illius seculi puella: coma vero erat
flava, capilliisque paululum cri-
spi:

plum Æsculapii, ibique capiebant somnia,
quæ curationis modum docerent. Habes
apud Aristidem locis plurimis, & inde tabel-
lae, somniorum indices, in templo ejus suspen-
se, quarum aliquas vide sis apud Hieronymum
Mercuriale de arte Gymnast. statim a prin-
cipio libri. SCHEFF. Confer Justinum lib.
xii. cap. 10. Curtium lib. ix. & ex recen-
tioribus Doringum Medicum Giessensem lib.
de Med. & Medicis fol. 59. KONIG.

7 Η τιθερόντος¹⁰] Alii si. Sed & οἱ & η vitio-
sa sunt. FABER. Suspicer legendum esse,
εἰν τιθερόντος, ut apparet non veram fuisse
columbam, sed Venerem ejus quondam præ-
se tulisse speciem. SCHEFF. Lectio hemi
preferendam puto, Vult enim Auctor, si-
mu¹¹ ac obdormivit Aspasia columbam ad eam
venisse, & sæpe Noster ita loquitur. vide in-
dicem in εἰ. KUHN.

H τιθερόντος¹²] Gesnerus & Kuhnius si. Schef-
ferus οἱοι. Sed recte Faber & οἱ & η vitio-
sa dicit. Nam quatinus Columba nulla prorsus in
superioribus facta fuisse mentio, neque hic
descriptio quæ quadam definatur, nullum in
his locum habet atticus η. Intelligitur enim

VVV 3 - qua-

μα. ¹⁰ ὄφθαλμοὺς δὲ εἶχε μεγίστους, ¹¹ ὀλίγους δὲ οὐ καὶ ἐπίγυρπος, τὰ ἡ ὥτα εἶχε βραχύτερα. οὐ δὲ αὐτὴ καὶ δέρμα ἀπαλόν. Εάκει δὲ η χροιά η καὶ ὑπερώστου πόδοις. διὸ ταῦτα τοι οἱ Φωκαῖς, ἔτι παιδίον οὐ σαν, ἐκάλουν ¹² Μιλτώ. Ταῦθα γε δὲ καὶ τὰ χείλη ἐρυθρά, καὶ οἱ ὁδόντες λευκότεροι. χίον¹³ ήσαν. οὐ δὲ καὶ τὰ σφυρὰ ἀγαθή, καὶ οἵα Ομηρῷ λέγει τὰς ὄργιοτάτας γυναικας καὶ τὴν ἔχτον φωνὴν ¹⁴ καλλισφύρους ὄνομάζων. Φώνημα δὲ εἶχεν οὖν, καὶ ἀπαλόν. εἶπεν ἀντιτιθετος, λαλούσης αὐτῆς, ¹⁵ ἀκούειν Σερῆν¹⁶. Πολυπραγμοσύνης δὲ ἀπόστος γυναικεῖς, καὶ πειλογίας ἀπίλλαστο. Ο μὲν γὰρ πλοῦτον¹⁷ φιλεῖ χορηγεῖν

spi: oculos habebat maximos, & aquilinum modice nasum, at aures habebat breviores: erat vero ipsi & tenera cutis. Vultus autem color similis erat rosis: ob quam causam Phocænæs eam, quum adhuc infans esset, Milto nuncuparunt. Praferebat vero etiam labra rubicunda, at dentes erant ei nive candidiores: plantis etiam pedum decora erat, & talis, quemadmodum Homerus pulcherrimas dicit feminas, suo eas vocabulo nominans καλλισφύρους: vocem porro habebat suavem & teneram. Diceret quispiam, ipsa loquente, Sirenem se audire. Ab omni porro curioso aut vario, & nimio ornatu muliebri procul erat. Opes enim

qualiscunque Columba, à Venere missa, cui sacræ sunt Columbæ. Quapropter in seqq. Aspasia dicitur statuæ Veneris columbam apposuisse. Vide & supra I. 15. in extr. PERIZ.

⁸ Ιατροῖς τε αὐτοῖς καὶ Φαραρίοις] Sluisk. Ιατροῖς. Forte Ιατροῖς τε, καὶ Φαραρίοις αὐτοῖς. IDEM.

⁹ Αφροδίτης σεράνων τῷ ρόδινῳ] Quibus scilicet ex paganorum religione simulacula ejus exornata erant. SCHEFF.

¹⁰ Στρόφαινος τῷ ρόδινῳ] Ornari enim & honorari solebat Venus coronis roseis, quæ quotannis mutabantur. Hinc Ovidius de Kalendis Apollinis, Veneri sacris, Fast. IV. 236.

Nunc alii flores, nunc Nova danda Rosa est.
PERIZ.

¹¹ οὐδεὶς δὲ εἶχε μεγίστους] Observant studiorum rerum, veteribus inter præcipua pulchritudinis argumenta numeratam oculorum magnitudinem. Unde ipse etiam Homerus Junoni tribuit, eamque βοῶτιν ap-

pellat. Aristænetus de Laidæ sua pulchritudine: οὐδεὶς μεγάλοις τε καὶ διανγέσ τε καὶ νηδεῖ φατὶ μελάμποντες. SCHEFF.

¹² Ολίγοις δὲ καὶ ἐπίγυρπος] Erat etiam subaduncus ναός. ιαόγυρων¹⁸ diceret Philostratus. Persæ enim nasum aquilinum generosi animi indicem pulchrumque existimabant, quia Cyrus Persicæ Monarchiæ conditor, γυναῖκες fuerat natus. bene autem additur μάρτιον, parum. Nam aduncus nasus à formarum spectatoribus ut turpiculus ridetur. in Ter. Heautontimor. elegans quidam ait:

rufamne illam virginem (ducam uxorem)

Cæsiām, sparsō ore, aduncu naso? non possum pater.

de Cyro γενετᾶ Plutarch. in Apophtheg. Reg. & Imperat. Aristotel. lib. I. Rhet. cap. 2. ιαόγυρον καὶ οὐράνιον, οὐ μόνον αὐτέρα ἔχειν εἰς τὸ μέσον, ἀλλὰ καὶ σφίδρα γυναικεῖαν οὐσίαν, ἐπειδὴν¹⁹ τὸν μὲν οὐρανὸν μεγάλην δοκεῖ εἶναι. Nasī aduncum. εἰς simum, si fuerit mo-

dicum

χ τὰ τοιαῦτα. Πενομένη δὲ ἐκείνη χ τρεφομένη ὑπὸ πατεῖ, καὶ αὐτῷ πένητι, τοιεγον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ περιτὸν εἰς τὸ εἰδότην οὐδὲν. Αφίκετο δὲ ποτε καὶ Κύρος τὸν Δαρείον καὶ Παριτάτιδ²⁰ ή Ασπασία, τὸν ἀδελφὸν Αρταξέρξου, οὐχ ἐκουστα, οὐδὲ ἔκοντ²¹ αὐτὸν ὑ πατρὸς ἀποτέμψαντ²², ἀλλὰ γὰρ πρὸς βίᾳ, ¹⁵ οἷς πολλάκις ἀπήντησαν, η τυράννων βισσαμένων, η σαραπῶν πολλάκις. Εἰς δὲν τῷ Κύρου σαραπάν μὲν καὶ ἄλλων παρέντων ἀνίγαγεν αὐτὸν πρὸς Κύρον. καὶ τάχιστα τῷ ἄλλων πολλακίδων προειπέντη, ¹⁶ διὸ τε ἦθους ἀφέλειαν, καὶ ¹⁷ ὑ τρόπου τὸ αἰδήμον, καὶ ὅτι ἀπεριέγως κα-

¹⁴ Ακέστην Σερῆν²³] Hanc loquutionem illustrat Meursius ad Lycophr. Cassandr. pag. 343.

¹⁵ οἷς πολλάκις ἀπέβιτον] Mediceus οἴα, idemque voluit Interpres, nec aliter legitur in Indice v. ἀπαντά. ideoque illud vulgatioν οἷς πρæferre visum fuit. Paulus ante Nostrum dixit, η οἷς Ομηρῷ λέγει τοῖς αἰσχυνταῖς γυναικαῖς η ἵστε φωνῇ καλλισφύρους ὄνομάζων.

¹⁶ Διό τε ηδες ἀφέλειαν] Uterque MS. ut & Regii, ἀφέλειαν. Quod quare mutatum sit ab Editoribus, expurare nequeo. Certe sic supra III. 10. ἀφέλεια τῷ τρόπῳ. Mox Lugd. æque ac B. & C. Parisiensis, teste Scheffero, η τῷ τρόπῳ τὸ ἀφέδιον, h. e. concinnūm, decorūm, vel obsequiōsum. Apollonius Alexanderinus de Syntaxi lib. III. cap. 10. τὰ ἔδιτες αἰγαλίδια οἰας οὐρανοῖς. Neutra con-

grunt, junguntur, Singularibus. Dionys. Halic. in Isocratis Vita, η τὸ ἀφετίσσοντας εἰσέν, dicere cum concinna εἰς congrua actione. Sed tamen vulgatum præfert Sluisk. haud dubie etiam Parisiensis A. nec ratio est ullia, quare alteri posthabetur, maxime, quum hoc ipso in Capite infra etiam αἰδερέων

τῷ

καὶ ἦν. Συνεμάχητο δὲ πρὸς τὸ ὑπόθεσιν καὶ ὅτι σύνεσιν εἶχε. Πολλάκις γοῦν καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπειγόντων ἔχριστο αὐτῇ συμβούλῳ Κύρος, καὶ πειθαῖσι οὐ μετέγνω. ¹⁸ Οἱ δὲ ἥλιδε τὸ πρῶτον πρὸς Κύρον ἡ Ασπασία, ¹⁹ ἔτυχε μὲν ἀπὸ δείπνου ἄν, καὶ πίνειν ἔμελλε κατὰ τὸν τρόπον τὸν Περσικόν. Μετὰ γὰρ τὸ ἐμπληθῆναι τροφῆς, ²⁰ οἱ Πέρσαι τῷ τε οἴνῳ καὶ τῷ προπόντεσσιν εὖ μάλα ἀποχολάζονται, οἷοντες πέρος τὸν πότον, ὃς πρὸς ἀντίταλον, ἀποδυόμενοι. ²¹ Μεσοῦντος δὲ τοῦ πότου, τέσσares παρθένοι θύγοται τῷ Κύρῳ Ελληνικαὶ, ἐν δὲ ταῖς καὶ ἡ Φαναῖς Ασπασία ἦν. ήσαν δὲ καλλισταὶ διεσκευασμέναι. Αἱ μὲν γὰρ ^{τρεῖς}

do.

τρέσσαν dixerit Auctor. PERIZ.

17 τοῦ τρέσσα ποιῶνται] MSS. B. & C. ποιῶνται. puto σέμιδον scribendum. SCHEFF.

18 οἱ δὲ ἥλιδε τὸ πέμπτον] Historiam integrum habet Plutarchus vita Artaxerxes. IDEM.

19 Επειγε μὲν ἀπὸ δείπνου ἄν &c.] Sic Herodotus v. 18. in Historia Legatorum Persicorum ad Amyntam Macedonem militorum, οἱ δὲ δέσποτοι ἔγινοντο, θεωρήσαντες. De more ipso Periarum compotationibus indulgendi post cœnam, Vide Brissonium de Regno Persar. lib. II. p. m. 215. & Doctiss. Kuhnium ad hunc locum. De hoc ipso Cyro, biduum continuum compotationibus impendente, quando Callicratidas Laco eum conventum volebat. Vide Plutarchum in Apophth. Laconicis. PERIZ.

20 οἱ πέμπτη] Persæ solebant,

Postquam epatis exempta fames mensaque remota,

largius circumferre vinum, & compotationibus ita indigere, ut mero graves convivis efferrantur, Xenoph. lib. VIII. οἱ Κύρες

Etiam hoc eam adjuvit, ut valde amaretur, quod ingenio valebat. Sæpe igitur Cyrus eam etiam de rebus gravioribus in consilium adhibuit: nec poenituit eum, illi aucto-¹⁸ rius δὲ ἥλιδε τὸ πρῶτον πρὸς Κύρον ἡ Ασπασία, ¹⁹ ἔτυχε μὲν ἀπὸ δείπνου ἄν, καὶ πίνειν ἔμελλε κατὰ τὸν τρόπον τὸν Περσικόν. Μετὰ γὰρ τὸ ἐμπληθῆναι τροφῆς, ²⁰ οἱ Πέρσαι τῷ τε οἴνῳ καὶ τῷ προπόντεσσιν εὖ μάλα μαθηταὶ ἀποχολάζονται, οἷοντες πέρος τὸν πότον, ὃς πρὸς ἀντίταλον, ἀποδυόμενοι. ²¹ Μεσοῦντος δὲ τοῦ πότου, τέσσares παρθένοι θύγοται τῷ Κύρῳ Ελληνικαὶ, ἐν δὲ ταῖς καὶ ἡ Φαναῖς Ασπασία ἦν. ήσαν δὲ καλλισταὶ διεσκευασμέναι. Αἱ μὲν γὰρ ^{τρεῖς}

do.

παιδ. Herodot. lib. I. cap. 133. breviter. οἱ πάρτες τεσσαρία] (οἱ πέμπται) Persæ admodum dediti vino sunt. Ipsius regis compotores non nisi τεσσεράκοντας immane quantum ebrii discedebant. Athenæus lib. IV. p. 149. KUHN.

21 Μεσοῦντος δὲ τοῦ πότου] Solebant reges Persarum in cœnam adhibere reginam, cum vero inebriari vellent, pellices jubere adduci. Eam ergo consuetudinem hoc loco Noster respicit. Plutarchus lib. de conjung. præceptis τοῦ Περσῶν βασιλέων οὐ γνῶσαι γνῶσσιν οὐδὲ κατέλειπον εἰς συνεστῶτα, θουλόμενοι δὲ παῖσι καὶ μεθύσκεται, πάντας μὴ διποίησαντες, τὰς δὲ μαστοφρέγας κατέλειπον. SCHEFF.

22 Επειγε] Colores intelligit, quibus fucatur facies, & in nitorem redigitur. Hinc facies ipsa elicitor εἰπεῖσθαι. Vetus Poeta apud Athenæum lib. XIII. Λευκόχρος λίαν πίει; παρθένος εἰπεῖσθαι, si quæ nimis est alba, fricatur paderote. Sed & quæ sic fucata est, dicitur εἰπεῖσθαι apud Aristophanem in Eccles. pag. 746. PERIZ.

23 Υπὸ τῶν τροφῶν] Sluisk. τροφῶν. Reliqui omnes, etiam Regii, vulgatum mordicus retinent. Gesnerus tamen maluit τροφῶν, h. e.

τρεῖς ὑπὸ τῶν οἰκείων γυναικῶν, αἱ ἔτυχον αὐταῖς συνανθεῖσσαι, θεωτετελεγμέναι τε ἡσαν τὰς κόμας, καὶ θεωτετελεγμέναι τὰ πρόσωπα ²² ἐτείφεοι καὶ Φαρμάκοις. Ήσαν δὲ ²³ ὑπὸ τῶν τροφῶν δειδαγμέναι, ὅπως τε ὑποδεχοῦνται χρῆ τὸν Κύρον, καὶ τίνα τρόπον θωπεῦσσαι, καὶ προσίστανται μὴ ἀποτραφῖναι, χρᾶται μάτημα μὴ δυσχεφάναι, καὶ Φιλοῦνται ²⁴ ὑπομεῖναι. ²⁴ ἐταιεικὰ * εὗ μάλα μαθηταὶ ²⁵ χρᾶται διδάγματα, γυναικῶν καπηλικῶν τῷ κάλλει χρωμένων ἔργα. Εσπειδον οὖν ἀλλη ἄλλην ὑπερβαλέαν τῷ κάλλει. ἡ δὲ Ασπασία οὔτε ἐνδύναι πολυτελῆ χιτῶνα ἐσύλετο, οὔτε πειθαλῆμα ωρεύαντα ποικίλον ἤξιον, ²⁶ οὔτε

† τροφῶν. *

h. e. nutritum. Atque id voluerat etiam Vultejus, vertens, à nutritibus, quod retinuerunt omnes. Ego vero non dubito, quin, quem MSti diserte habeant τροφῶν, & defeminis domesticis seu propriis puellarum, h. e. haud dubie, earum nutritibus vel ornatiibus, jam actum sit, ea ergo voce Auctor designaverit potius Viros, qui à Satrape erant puellarum curæ & alimoniæ praefecti, & simul eas docebant, quid agendum esset apud Cyrum. PERIZ.

24 Επειγε] MSS. B. & C. επαιεικὰ δέ μάλα, & εἴτε optimum. SCHEFF.

Επαιεικὰ δέ μάλα &c.] Reposui δέ μάλα, quod non Parisienses tantum, sed & Meus Utique præfert, & usitatum est Auctor. Qui etiam μαθηταὶ καὶ διδάγματα, ut hic, sic. II. 31. conjunxit tanquam synonyma. Mox cum Scheffero interposuerim τοὺς post διδάγματα. Nam per Appositionem ac declarationem quandam ipsa illa μαθηταὶ τοὺς διδάγματα superioribus apponuntur. Atque ideo durum foret, novam illis appositionem sine copula adjicere. Sensus est, superiora illa, quæ erant puellæ illæ edoctæ à suis nutritibus, sive discipline meretricia præ-

cepta, & facta mulierum se prostituentium. Lugd. etiam Codex in margine adscripsit ς, quasi exciderit ex isthac loco. PERIZ.

25 Καὶ διδάγματα. γ. τ. κ. χ. ε.] Deesse, quid videtur. nec enim coherent διδάγματα ἔργα, mallem ς διδάγματα ς γυναικῶν. SCHEFF. Romana editio interpongit post διδάγματα, ut adeo Noster & μαθηταὶ & διδάγματα illa ἔργα vocet. quod probbo. KUHN.

26 οὔτε λέσσα] Quod alioquin fieri necesse erat ex more, cujus verba extant in sa-cri, lib. Esther cap. II. SCHEFF.

27 Ανεψημονα] MSS. B. & C.. ἀνεψημονα. IDEM.

Ανεψημονα δὲ θεὸς Ελπικὸς] Liceat hic mihi denuo incuriam Editorum, qui pas- si sunt socordia operarum irreperere & invalescere in Edd. postremis vita gravissima, qualia nihil mirum ergo, si & in primas aliquando invaserint, & ex iis recepta in ceteras, ex MStis dein corrigenda sint. Etenim excide- runt ex prima Schefferi editione duo hæc vo- cabula πάντας καλέσαι post vocem θεὸς, quæ uti in omnibus, non modo Edd. antiquioribus, sed & MStis visuntur, ita in illis, quæ Schefferianas sunt secutæ, prorsus desideran- tur.

26 οὐτε λούσασαι ὑπέμενεν. 27 ἀνευφημίσασα δὲ, Θεοὺς πάντας ἐκάλει Ελλήνους, καὶ Ελευθερίους τοὺς αὐτοὺς; καὶ τὸ γένος ὄνομα ἔσια, καὶ κατηχῆτο ἡσυχῇ καὶ τῷ πατρὶ, δαυλείαν σαφῆ καὶ ὀμολογημένην ὑπομένειν πιτεύοντα, τὴν ἔξω τὸ συνηδεῖας πᾶσι τὸ σῶμα τολῆν τε ἄμα, καὶ φειέργον κατασκεύην. Ραπιδεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδη, 28 καὶ ἔπει τοῖς ἐπιτάγμασι, ἀλγοῦσα, ὅμως οὐ παρθενίᾳ, ἀλλ' ἐταιρικῇ πράττειν ἔσιάλετο. Αἱ μὲν οὖν ἄλλαι παρελθοῦσαι ἀντέβλεπον τῷ Κύρῳ, καὶ ὑπειδίων, καὶ Φαιδρότητα προσεποιοῦντο. Ηγέ μὲν Ασπασίᾳ ἔσχε κάτω, καὶ ἐρυθράτων εὖ μάλα Φλογαδῶν ἐνεπίμπλα-

το

tur. Deinde vero, quum uterque MS. ut & duo Regii legant *Ελλήνες*, non dubitavi & illud recipere. Nam ita Noster & *supra vi.* I. ἀ Θεούς *Ελλήνους*. Denique *κατέπειται* τοῦ Κύρου, quod mox sequitur, vertebar, *se ipsam patremque exsecrabatur*, quae insula est sententia, & rationis expers. Malui pre-cabatur *sibi* & *Patri*, ut mortui fuissent prius, quam hoc accideret, seu prius, quam Pater vidisset, atque ipsa sensisset, abduci se infamem in servitutem & vitam meretriciam. Sic Homerus *Odyss. T. v. 330.*

τὸ δὲ *κατέπειται* πάντας βέσοις ἀλγεῖ θνήσιον. Illi imprecantur omnes Homines mala, quae cum sequantur. PERIZ.

28 Καὶ εἴτε τοῦτο. &c.] Vertebar totus hic locus, ac tametsi cum mārore jussis eorum vix obtemperaret, tamen coacta est ejusmodi, quae non virginem, sed scortum dece-rent, facere. Scilicet Interpres distinxit post ἀλγοῦσα, ut faciunt MSti, & prima Editio. Gesnerus vero distinxit ante ἀλγοῦσα, Alii etiam post ὅμως. Sed distinctione juvari hanc satis nequeunt, quum imperfecti illa sint sensus, quomodo cunque vertantur. Qua au-

tem ratione corrigi debeat hic locus, absque ope Codicum difficile dictu est. Videtur proximum vero, aliquid excidisse post ὅμως, & forte nihil aliud, quam οὐ vel ὁν. Nisi quis malit, ἀλγοῦσα οὐ, οὐ & παρ. h. e. cef-sit &c. dolens sane, quod cogebatur facere, non quae Virginem decerent, sed quae meretricem. Nam οὐ poni etiam pro οὐ, quod, jam alibi à Me & ab Aliis notatum est. *Supra viii. 2. καὶ γάρ, οὐ λογισθεῖται οὐ Σιμωνίδης, οὐδὲς αὐτοῖς.* Doctissimus etiam Jensis, literis ad me datis, hunc locum tentat, & excidisse putat οὐ, idque poni sa-pius pro οὐ, multis ex Luciano, & ejus Hermonimo, exemplis probat. Veluti pag. 552. ἔλεγε, οὐ κύπεταις ξεῖνος εἰναι. pag. 556. λεγομενος, οὐ αὐτην μόνη ἀγει τοι πολι. PERIZ. Parenē malebat, ἀλγοῦσα οὐ οὐ παρεῖνει, final dolens &c. Sed ad vulgaritatem scripturam prope accedit ὅμως, quae particula saepe idem notat, quod οὐ.

29 *Επικλήσιστο]* Uterque MS. πεπλήσσεται.

30 Εκ παντὸς αἰδερδοῦ τὸ τρέπει δίλιτον.] Interpres conjonxit in sensu exprimendo εἰς παντὸς τὸ τρέπει. Vertit enim, *οικιστικός* deni-

que

το αὐτῆς τὸ πρόσωπον, καὶ 29 ἐπεπλήρωτο οἱ ὄφθαλμοι δακρύων, καὶ ἐκ παντὸς αἰδουμένη τὸ τρέπων δίλη ἦν. Επεὶ δὲ ἐκέλευσε πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀνθρώπους καθίσαι, αἱ μὲν ἐπειδησαν· καὶ πάνυ εὐκόλως· ηδὲ Φωκαῖς τῷ προσάρματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἔως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. Απτομένου δὲ τὸν Κύρου, καὶ Δρασκοποῦντο τοὺς ὄφθαλμοὺς αὐταῖς, καὶ τὰς παρεῖς, καὶ τοὺς δακτύλους, αἱ μὲν ἴνειχοντο, ηδὲ οὐχ ὑπέμενεν. Άκρα γὰρ τῇ χειρὶ μόνον τὸν Κύρου προσαφαμένου, ἐξεβίσεται τε, καὶ ἐφατο αὐτὸν οἰμώζεσθαι, τοιαῦτα δρῶντα. Υπέρθοντα τούτοις ὁ Κύρος ἐπανταχέντος τε αὐτῆς καὶ πειρωμέ-

ντο

que gestibus verecundiam quandam repre-sentare. Et sane sic ferme *supra iii. 7. εἰς πατέρα τρέπεις διψήντας τρυκάς ἀγρεύειν.* Sed ταῦτα men necessario aliter hæc sunt accipienda, & longe aliud hic est τὸ τρέπει, aliud istic εἰς παντὸς τρέπει. Passim, ἐπένθετο, & sappius in hoc Capite, sumitur pro ipsis moribus, & actione vitæ. Sed & plane ut hic, ita *supra τὸ πρέπει τὸ αἰδημόνιον.* Εκ παντὸς autem absolute ponitur etiam II. 4. σπεύδειν εἰς παντὸς. Ubi vide quae notavi. PERIZ.

31 *Υπεργάθη]* Vultejus in suo codice videtur habuisse *ὑπεργάθην*, vertit enim: *ardente amore flagrare coepit.* SCHEFF *ὑπεργάθη* est, demiratus est ejus generosum animum, postea vero, admirationem amor insiccatus est. pergit enim Auctor. εἰ δὲ τόπον τὸ Κύρος πλέον παύτων οὐδέποτε. exinde Cyrus illam præ omnibus aliis, quibuscum versatus unquam est, adamavit. KUHN.

32 *Αγορεύειν]* Atqui nonempta fuit Aspasia à Satrapo, sed *αγορεύειν*, per vim, quæsis fieri solet in captis Urbibus, vel quando Tyranni, aut Satrapæ intitas rapiunt, abducta fuit, ut traditum est in superioribus. Sed &

33 *Καπηλικός ἔχειν, εἰς τὸν οὐδεῖν]* Gesnerus,

X X X 2

ἐξει

της Φεύγειν, ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσῆψατο, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ³¹ ὑπερηγάδη τὴν εὐγένειαν οὐ Περσικῶς ὁ Σ. Δαρείου, ἀλλὰ καὶ ἀπελέψας πρὸς τὸν ³² ἄγορατὸν, Ταύτην μόνην, ἔφη, ἐλευθέραν, καὶ ἀγαφόντορον ὕγαρες· αἱ δὲ λοιπαὶ ³³ παπηλικῶς τὴν ἔχουσι, καὶ τὸν εἶδον, ³⁴ ἔτι καὶ τὸ τρόπου μᾶλλον. Εκ δὲ τούτων ὁ Κύρ^{ος} πλέον ταύτην ἡγάπησεν, αἷς ὥμιλησέ ποτε ἀνθρώποις· χρόνῳ δὲ ὅπερον ὑπερηγάδη μὲν ταύτης ὁ Κύρ^{ος}, ἀντηρεῖτο δὲ καὶ ὑπὲρ ἔκεινος· καὶ ἐς τοσοῦτον ἀμφοῖν ἡ Φιλία προῆλθεν, ὡς ἐγγὺς ιστιμίας εἴναι, καὶ μὴ ἀπαρέμεν Ελληνικῶν γάμου ὁμονοίας τε καὶ σωφροσύνης. Αρίστητο οὖν τὸ εἰς Ασπασίαν ἔρωτ^{ος} καὶ εἰς Ιωνίαν τὸ

τὸ ἔχον τὴν εἶδον, ἢν δὲ καὶ τὴν τρόπον.

ἴχος τὸν εἶδος, ἢν δὲ καὶ τὸν τρόπον μᾶλλον. Non videtur necessaria hæc emendatio. SCHEFF.

34 Επὶ τῷ τρόπῳ μᾶλλον] Sic sane & MSti. Gefnerus maluissest ἢν δὲ καὶ &c. Sed siquid hic tentare liceret contra Codices, mallem vel delere illud εἴη, vel legere καὶ τὸ εἶδον, καὶ τὸ τρόπον ἢν μᾶλλον. Ut passim alibi, etiam hoc ipso in Capite, infra καὶ Διὰ τὸ μᾶλλον τὸ τρόπον μᾶλλον Διὰ τὸ εἶδον τὸ μᾶλλον. *Et iterum in extremo Capitis, καὶ ἢν μᾶλλον τὸ τρόπον μᾶλλον Διὰ τὸ εἶδον &c. PERIZ.

35 Εἰς βασιλίαν τὸ μῆτραν] Id est Artaxerxes, fratrem Cyri, non Cyrus ipsum, quod Gefn. arbitratus est. Hic enim tunc βασιλεὺς μῆτρας id est, rex Persarum (vide ind. βασιλεὺς) non fuit. Justin. lib. v. cap. II. Eodem fere tempore Darius rex Perseorum moritur Artaxerxes & Cyro filiis relictis: Regnum Artaxerxes, Cyro civitates, quarum praefectus erat, testamento legavit. SCHEFF.

36 παρεδίνα τὸν Κύρον] Sententia totius loci hæc est: Aspasiam ea venustate fuisse, ut de ipsa ubique loquerentur homines, vulgoque ferrent Cyrus in tantum illam diligere, ut

& quum, simulac attractaret etiam mamillas, illa surgeret, & tentaret fugere, tum vero contra Periarum consuetudinem ille Darii Filius in genuam ejus indolem maxime admiratus est, sed & respiciens admotorem, Hanc, inquit, solam ingenuam & incorruptam adduxisti: reliqua vero tum specie, tum magis etiam moribus, meretriciae sunt. Quamobrem Cyrus pluseam amavit omnibus, cum quibus unquam consuetudinem habuit: aliquanto autem tempore post majorem quidem in modum amavit eam Cyrus, sed & ab ea vicissim amatus est: & usque adeo increvit utriusque amor, ut propemodum pari pretio se invicem asti-

ex quo eam nactus est à satrape, justæ uxoris loco habuerit, nec cum ulla alia cubuerit. Male hæc omnia interpres ad regem refert. Nam ut ante diximus, non Cyrus, sed Artaxerxes Rex fuit. Nisi fors qui fratres etiam regis, reges dici posse objiciat. Quod tamen hoc loco historiam obscurare nemini occultum esse potest. Idem peccatum, paulo ante ab Interpretate commissum est in his verbis: proinde regis in Aspasiam animus &c. nam τὸ regis, in Græco non est, quemadmodum nec salva historiæ fide esse potest. SCHEFF.

37 Αρχέτυπος μεγάλος ἔχον] Lugd. ἀρχέτυπον At Sluisk. pro vulgato stat. Et recte. Eleganter enim sic Græci. Cap. 9. τὸν λαὸν ἀρχέτυπον ἔχει Φθίος, cap. 21. εἰ δὲ ἐπέρεις εἴη τὸ τροπήτων. Quæ ibi male sollicitat Schefferus. Imp. Julian. Orat. I. ἀμελετώτας τὸν τροπήτων λόγων. Sequentium ἀνενόητο &c. sensus est. Voluit apud animum suum statuam, quam fieri curaverat, esse Veneris, idque declaravit columba ei apposita. SCHEFF.

38 Διάστοις αὐτὸς τατόφης] Leg. ἀπίφημι, ut Gesne-

τὸ κλέσιον, καὶ εἰς τὴν Ελλάδα πάσαν. Πεπλήρωτο δὲ καὶ τὸν ὑπὲρ Κύρου Πελοπόννησον τὸν ὑπὲρ τὸν μέγαν ἦκεν διέξα. Πεπιγμένο τοῦ δὲ διη, ὅτι γυναικός ἄλλης μετ' αὐτῷ οὐκ ἦξιον ³⁵ παρεργῆναι Κύρον. Εξ δὲ τούτων εἰσὶ τὸν Ασπασίαν μήμην τῶν ἀρχαίων Φαρμάτων, ὁποτεράς τε ἔκεινος, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς λόγων, καὶ σοσ προειπεν ἡ Θεός· καὶ ἐπίτιμεν αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς μελεδωνὸν αὐτῆς γυναικόν, καὶ ἔδει τῇ Αφροδίτῃ τελετῆσα καὶ χαιρετήσα. Πρώτου μὲν δὲ εἰδωλον χρυσοῦν ³⁷ ἀρχάντας μεγάθους ἔχον, αὐτῷ κατέ-

Gesnerus; neque aliter Græci solent. ΓΑΒ. τατόφης non videtur carere emphasi hoc loco, ac si filia patrem submissis sape munebitibus sensim locupletarit. Nec cum paulo ante ἀπίφημι præcesserit, ἀπίφημι statim subdere Auctor, ut puto, voluit. cur enim non licet τατόφημι pro λατρίαιν ponere, ut lectissimi Auctorum τατόφημι pro λατρείαιν solent? KUHN.

Τατόφης] Gefnerus & Faber malunt ἀπίφημι. Sed refragantur MSti. Sensus est, ut monuit jam Kuhnus, Aspasiam hanc Patrem suum, non subito, sed paulatim fecisse divitem, atque ita non repente & uno momento, sed leniter & per gradus quosdam conspi- ciuas aliis illius evatisse divitias. Supra VIII. 12. τατόφημι εἰς αὐτὴν τὴν Εὐρώπην. Vide & hoc Cap. pag. 710. PERIZ.

39 Σκοπᾶ τὸν τατόφημι] Fuit ergo & antiquior Scopas, nimirum fortunatus ille & nobilis homo, Simonidis tempore, quem, quia carmen in se composuerat, convivio illo excepit, quo ipse cum suis ruinâ camerae oppressus est. Habitavit autem ille Cranone in Ιθεσσαλίᾳ. Vide Ciceronem de Oratore XI. ubi etiam Creonis Filium, Scopæ Vetusti, τὸ μαλακό, Nepotem dicit. Cranonus etiam fuit, ut liquet ex Laertio in Socrate §. 25. ubi dicitur Socrates aspernatus opulentos illos homines, Archelaum Macedonem, Scopam Cranonium, Eurylochum Larissæum. Vide ibi Menagium. Paulo ante Sluisk. ὅμα-

τεσκεύασεν. Ενεγοῖτο δὲ τὸ ἄγαλμα τοῦτο Αφροδίτης εἶναι, καὶ περιέπειπε λιθοκόλλητον· καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν θυσίας τε ἰλεῦτο, καὶ εὐφημίζεις. Απέπεμψε δὲ καὶ Ερμοτίμῳ τῷ πατεῖ δῶρα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ πλούσιον αὐτὸν * 38 ὑπέφηνε. Σωφροσύνη τε διέγει, ὡς αἱ Ελληνίδες γυναῖκες λέγουσι, καὶ αἱ Περσίδες. Ορμῷ ἐκομιδὴ ποτὲ Κύρῳ ἐκ Θεταλίας, πέμψαντο τὸν ὄρμον 39 Σκοπᾶν διετέρου· τῷ δὲ Σκοπῷ κενόμητο ἐκ Σικελίας τὸ δῶρον. Εδόκει δὲ ὁ ὄρμος θαυμαστῆς την τέχνην καὶ ποικιλίαν ἔξειγυάδαν. Πάντων οὖν, οἷς ἐδιέζεν αὐτὸν ὁ Κύρος, θαυμαζότων, ὑπερηφάνεις τῷ κειμηλίῳ, ωραῖον χρῆμα 40 εἰς Ασπασίας ἀφίκετο, μετούσης ἡμέρας,

* ἀπόφηνε.

§25,

ικούσιον ποτὲ τῷ Κύρῳ, addito Articulo, ut passim toto Capite οἱ Κῦρος, τῷ Κ. &c. PERIZ.

40 Εἰς Ασπασίαν] Uterque Codex εἰς Ασπασίαν, h. e. in domicilium vel cubiculum Ασπασία. Sic II. 21. εἰς Αερολέας ποτὲ ἀφίκετο. XIII. 17. ἴσοιτα εἰς Αερολέας τοις ιταῖς. Et sic passim: ut nullus dubitem, ita & hic scripsisse Nostrum. PERIZ.

41 Υπόδεις τοῦ θαυμάτων] Ita omnes. Mallem tamen ιταῖς, quomodo & Vultejus leguisse videtur. SCHEFF. Quo sensu ιταῖς hic corrigitur juxta cum ignarissimis scio. ιταῖς elegans & optimis Auctoribus usurpatum est. vix autem dabis idoneum scriptorem, qui ιταῖς τοῦ θαυμάτων dixit. Est autem ιταῖς secundum Hesychium & alios ιταῖς, ιταῖς, clam ingressus, clam se ingerens, obrepens, subiens, ut pulli gallinacei matrinas subeunt. KUHN.

42 Πιεριθεῖαν αὐτῆν] Cuperus III. Observ. cap. 15. legit αὐτήν ut referatur ad τρεχίαν.

SCHEFF. Gesnerus αὐτὴν quo pacto, inquit Alspasia, munus Parysatide, matre tua dignum, ipsa induere potero? Parysatidi, non sibi absolutissimae artis donum deberi modeste confitetur. Ego pro αὐτῇ legerem αὐτῆν, quod hic est pro ιπαστῇ, ut lib. I. cap. 32. notatum, ιαντῆς καρτίσα pro ιπαστῇ κ. hæc enim pronomina omnium personarum sunt. huc pertinet illud Matth. xxiii. vers. 37. Ιερουσαλήμ ιδοντείστη τὰς απεφίτας καὶ λιδολλησα τὰς ἀπεισαλλόμενας αὐτοὺς, αὐτοὺς, loco, αὐτοῖς σωτῆσι, ad te, vide Hesych. in Avtds. Suidam in Βαυτῷ. Budæum in Comment. L. G. p. m. 34. Sed hæc prolixius dabimus, Deo volente, in notis ad Mattheum. KUHN.

Πιεριθεῖαν αὐτῆν] Quod Gesnerus maluit, & Schæfferus in Indice probavit, id diserte præfert Codex Sluisk. cum Regio I. & 3. legens αὐτὴν. Et ita major est emphasis oppositionis inter ipsam Alspasiam, & Matrem Cyri. Sic apud Antonin. Liber. fab. viii.

jorem

ες, καὶ καταλαβὼν αὐτὴν κα- jorem in modum thesauro, confe-
δεύσασαν, τὸν ὑπόδειον ὑπὸ Γο- stim ipso meridie ad Aspasias cubicu-
μάτιον, καὶ ωραῖον ἡρέμα, λο- lum se contulit, quumque eam repe-
άφορτη ἔμενεν αὐτὸς μὲν ἀτε-
μάν. ἔκεινη δὲ ἐκάθιδεν. Επειδὲ δὲ τὸν Κύ-
ρον, ωραῖον κατέβη αὐτῷ καὶ τὸν Κύρον τρόπον ἐφίλαφροντο αὐτὸν. Ο δὲ, ἔξελὼν ἐκ τῆς κιβωτίου τὸν ὄρμον, ἐδείξεν, ἐπειπών. ὅτι ἀ-
ξίος ἐτινος οὐτοῦ ἡ θυγατρὸς βα-
σιλέως, ἡ μητρός. Της δὲ ὄμο-
λογούσης, οἴδου, διδωμί σοι τοι-
νυν (Φησίν) αὐτὸν ἔχειν κτῆμα, καὶ μοι, ὡς ἔχεις ωραῖον κτῆμα,
δεῖξον τὸν τράχηλον. Η δὲ οὐχ ἡττηθῆσαν τὸν δώρον, ἀλλ' εὖ μάλα
σοφεῖς, καὶ πεπαρθεμένας ἀπεκρί-
νατο. Καὶ πῶς, ἔφη, τολμήσω
Παρισάτιδον δῶρον ἀξιον, της τε-
κούσης

quæ

τεστίπτας ἦν διὸ τὰς Αλκυονίας τὰ σέμισατα, καὶ σέμισατα, καὶ ιταῖς εἰσὶ τὰς κεφαλὰν ἐπιθέμμενοι. Ubi itidem αὐτὴν pro ιαντῇ ponit videtur. Prætulerint tamen ego mutato tantum spiritu, legere ωριθεῖαν αὐτῇ vel ιαντῇ, quod ipsum & Kuhnius maluit. Pronomen autem illud jungitur locutionibus omnium personarum. Supra I. 34. εἴποι τολμήσως τοῖς ὄφειλοις τοῖς ιανταῖς τὸν διαθήσαντα ιωσορέανην, h. e. oculis this. Epictetus cap. IO. μηδέποτε ἀλλας αἰτιάμενα, ἀλλας ιανταῖς, τοτεσι τὰ ιαντάν δόγματα, πηγανταί αλλοι accusemus, sed nos ipsos, h. e. nostras ipsorum opiniones. Ad. Apost. XXIII. 14. Αιανταῖς ιανταῖς αὐτοῖς ιανταῖς, μηδέποτε γενο-
θεαί, εἴς ἀποτελεῖσθαι τὸν Παῦλον, δεοντούμενοι οἱ ιανταῖς. Ita alibi passim. Vide supra ad I. 21. PERIZ.

43 Ηαῖς ιανταῖς γυναῖκες φρενοί] Hæc Cupe-
rus idem, ut interpretatione glossatoris putat delenda. SCHEFF. Quid quidem glossam hoc loco resipiat, nihil plane video. Ita enim verte. Alspasia igitur, magno τοις, ultra

sexum regio animo, contra quam solent mulie-
res, egit. KUHN.

44 οἱ Κῦρος &c.] Res profecto mira-
vitum tam manifestum, postquam semel cul-
pa operarum in Primam Shefferianam ir-
reperat, ex nulla dein tot aliarum, quæ
secutæ sunt, & curam Schefferi, Fabri, Kuhnii
præ se ferunt, expunctum. Restitui ex
MSS. & Editis prioribus, οἱ Κῦρος. PE-
RIZ.

45 Τοῖς ιπειαλθεῖοις] Gesnerus bene, ιπειαλ-
θεῖοις, scriptis per epistolam. KUHN. Gesnerus in
marginie rescripsit ιπειαλθεῖοις. Et sane quæ per
Epistolam nunciantur, propriadicuntur ιπεια-
λθεῖοις. Vide supra 11. 5. & 19. Sed tamen,
ut apud Latinos mitti, sic & διατίθεται à
Græcis, maxime quidem de eo, quod per
legatos, deinde vero etiam de eo, quod per
epistolam nunciatur, atque ita promiscue seu
generatim aliquando adhibitum videtur. Sic
paulo ante τὰ λεχθέντα dicitur Cyrus Matri
per Epistolam διατίθεται. Vide & supra

ad

κούσης σε, ⁴² ἀπειδάμαι † αὐτῇ; καὶ τοῦτον μὲν ἀπόπεμψον ἐκείνη, ἄλλὰ τοῦτον μὲν ἀπόπεμψον ἐκείνη, Κύρη, ἐγὼ δέ σοι καὶ ἄνευ τούτου παρέξω καλὸν τὸν τράχηλον. Ασπασία μὲν οὖν μεγάλοφρόνως, καὶ ὑπὲρ τὰς γυναικας βασιλικῶς, τὰ ἐνατία ἔδρασεν, ⁴³ ἥπερ εἰώθασι γυναικες δρᾶν. Φιλόκοσμοι γάρ εἰσι δεινοῖς.

44. Οἱ Κύροις ἡδεῖς τῇ ἀποκείσαι, τὴν μὲν Ασπασίαν κατεφίλησεν, αὐτὰ δὲ ἐκατά καὶ τὸν πραχθέντων, καὶ τῶν λεχθέντων, εἰς ἐπιτολὴν ἔγραψε, ἀπέπεμψε πρὸς τὴν μητέρα σὺν τῷ ὄρμῳ. Καὶ ἡ Παρισάτις, λαβοῦσα τὸ δῶρον, οὐδὲν ἔλαττον ἢ τοῖς ἐπεταλμένοις, ἢ τῷ χρυσῷ, καὶ ὑπὲρ τούτων ἤμειψατο τὴν Ασπασίαν μεγάλοις δώροις καὶ βασιλικοῖς. ἕνθα δὲ γάρ αὐτὴν μάλιστα ἐκείνη, ὅτι, καὶ τοι πάντα σφόδρα εὐδοκιμοῦσα ὡρᾷ τῷ παυδὶ αὐτῆς ἡ Ασπασία, ὄμως, ἐν τῷ φιλειδάμαι ὑπὸ τοῦ Κύρου, ἐβούλετο τῆς Κύρου τεκούσης ἡττάδων. Επίνεσε μὲν οὖν Ασπασία τὰ δῶρα, οὐ μὴν ἔφατο

quæ Te genuit, dignum est donum illi igitur id quidem mittito, Cyre, ego vero vel sine eo collum tibi venustum præstabō. Aspasia itaque animo magno, & supra feminarum indolem vere regio, contraria fecit, quam mulieres facere solent. Vehementer enim illæ ornatum amant. Cyrus vero hoc responso delectatus, Aspasiam quidem deosculatus est, singula vero illa cum facta, tumdicta, in epistolam quuum retulisset, ad matrem una cum monili misit. Et Parysatis, accepto munere, lætata est non minus iis, quæ erant per epistolam nunciata, quam auro, & propter illa maximis regiisque munieribus Aspasiam remunerata est. hoc enim summam ei lætitiam affrebat, quod, tametsi vel maxima apud filium ejus in existimatione esset Aspasia, tamen in amore Cyri se vellet superari à genitrice ipsius. Aspasia igitur munera quidem collaudavit, sed non indigere se illis dixit,

† autem.

ad x. 20. Si quis tamen malit Gesneri conjecturam recipere, non multum equidem illi refragabor. Schefferus & Kuhnus eam prætermiserant penitus: sed tamen in Addendis memoravit eam Kuhnus & probavit. Adeo firmari eam auctoritate Codd. Regiorum 1. & 3. PERIZ. & MS. Medicei, e quibus reponendum censui ἐπιταλμύοις. Supra lib. x. cap. 20. Ὡς ἡ Πέρσης ἐπέτειλε τοὺς Αγνοῖς, φίλοις αὐτοῦ ἔχειν. Herodianus lib. vi. cap. 2. πιλῆνα μὲν δὴ πια ἡ Αλίζανδρος ἐπέτειλες, οὐδὲ πιστεῖν ἡ φάσκειν εἰς τὸ ιονικάδειν τὸ Βαρβεῖον. Οἱ δὲ ἐδοκίσαντο τὸν πισταλμένον. Theodoret. lib. 1. cap. 9. Hist. Eccl. ἐπέτειλε δὲ καὶ

βασιλεὺς ὁ μέρας. Suidas in Βάσιο. οἱ πιστεῖλιν, εἰς τὸ διελέχθη.

46. Επεὶ ἡ χρήματα &c.] Si recte quis attendat, reperiet facile, nullam esse in his oportunam satis rationem aut nexus, immo exoriri sensum alienissimum. Si enim hæc ratio est, quare non indiguerit donis, quia multa cum iis pecuniae vis ad eam fuerat perlata, sequitur ergo, pecunia ista ut cunque indiguisse, atque adeo non eam, sed tantum dona illa ad Cyrum, tot millia hominum alentem, fuisse missa, cui tamen contra controversiam longe utilior erat pecunia ad sustentandos milites, quam isthac mulie-

ριπτο αὐτῶν δεῖδα, ⁴⁷ ἐπεὶ καὶ dixit, quia vero & pecunia plurima cum muneribus ad eam pervenerat, omnia misit ad Cyrum, Tibi (inquietus) hæc sane usui esse possint, qui multos homines alis: mihi vero Tu sufficis, si te amari à me patiaris, ut ornamen to mihi sis. Atque his Cyrum, uti par erat, in stuporem dedid mulier ista, & sine controversia, tum corporis pulchritudine, tum etiam magis nobilitate animi, admirationi fuit. Quando vero Cyrus in prælio contra fratrem periit, & casta ejus fuerunt capta, illa etiam cum reliqua præda capta est, non fortuito tamen, neque ut incideret in hostes, sed requisivit eam multa cum cura rex Artaxerxes: famam enim ejus & virtutem norat. Quum vero vincitam eam ducerent, excanduit, & eos, qui fecerant, in vincula conjecit, iuslīt autem ipsi pretiosum ornatum dari. Quod quum audivisset, Deos hominesque implorans, & lachrymans, post multa tamen induere stolam à rege *donatam coacta* est: lugebat enim Cyrum vehe-

men-

bria dona. Quid ergo? Videsis, Lector, quam pulcher exoriatur sensus & nexus, si revocata in suum locum vocula δε, legas ac distinguas, ἐπεὶ δὲ καὶ χρήματα ἡδεῖς αὐτῇ μὲν (hanc voculam addit Sluisk.) δῶρον πάντα πολλὰ, ἀπειλεῖ Κύρων: quia vero etiam multæ pecuniae cum donis illis ad eam perlatæ fuerant, misit omnia Cyro, &c. PERIZ.

cap. 3. & aliis locis. SCHEFF.

48. Αὐτὸς ἡ χρήματα &c.] Xenoph. lib. I. Rex interim cum suis castra diripit, ac Cyri ipius pellicem Phocaicam, eximia specie, ac prudenter etiam, uti fama ferebatur, mulierem abducit. Meminit etiam Plutarch. prædicto loco. IDEM.

49. Η δὲ ἀκούσασα] Rectissime Leopardum puto emendasse ἀκούσα h. e. invita. Vide eum lib. II. Emend. cap. 12. IDEM.

Η δὲ ἀκούσασα, καὶ ποτιαρθρή &c.] Sic uterque Codex, & Regii omnes. Leopardus ηδεῖς φιληπάτων. Adde Curtium lib. III. Y y y fera

Βασιλέως τολήν ἐνδύναι· ἔθρηνε γὰρ μέτερ. Quum vero induisset eam, formosissima mulierum visa est, statimque Artaxerxes ardebat eam, & contabescet, & primam feminam ducebat, ac summopere colebat, per ea, quibus gratiam ab illa inire studuit, confidens fore, ut ei persuaderet, Cyri quidem oblivisci, doceret autem se nihil illo minus amare. Et spei quidem potitus est, sed sero ac tarde. Ingens namque amor in Cyrum, penitus Aspasiae infixus, amicitiam in ea excitaverat, quæ elui quam difficillime posset. Ali quanto tempore post Teridores eunuchus moritur, formosissimus omnium in Asia, atque pulcherrimus. Vitam autem ille cum morte commutavit adolescentulus ferme, & ex puerili ætate egrediens. Rex autem eum amare vehementissime dicebatur. Propter ea gravissime lugebat, & acerbissimo dolore angebatur, ac publice per universam Asiam luctus erat, omnibus hoc regi gratificantibns. Et audebat nemo ad regem accedere, vel eum consolari: existimabant enim nulla

τευν

fero & Fabro, *æstetia, invita.* Non male profecto. Non tamen ausus ipsum in Textum recipere, quia & Vulgatae lectioni suus inest sensus, & MSti eam pariter tueruntur. PERIZ.

[50 Εἰ τολοῖς κείθει] Pessime sane vertitur ab omnibus, coacta est à multis. Verendum erat, post multa scil. facta, vel dicta, tandem coacta est. Sic in Prefat. Hist. Anim. extr. εἰ δι τολοῖς γεγνάμενος, μὴ τοιούτος εἰ τοιούτος εἰ τοιούτος, si vero post

multos demum extitimus, ne sit detrimentum laudi temporis defectus. Sic passim ita τοιούτος. Supra IIII. 18. extr. καὶ εἰ τοιούτος ἡταλλάσσει, ἐπὶ post illa tandem moritur. IDEM.

[51 Θαρρῶν ίδι. Κ. μ. κ. ι. ἀ. δ. δ. δ. σ.] Corrigi, θαρρῶν εἰ μὲν Κύρος ἀνατέσσεις τοιαυτοῖς αὐτῶν, διδάξει γε. FABER. ego nihil definio. SCHEFF. Locus omni caret vitio, si modo recte interpungatur. post θαρρῶν, minor distinctione ponenda. fretus enim donis & blandimentis Artaxerxes se Aspasiae persuasurum putabat, ut

Cyni

ταῦτα ἀνάτας αὐτὸν ἔχειν εἰσὶ τῷ εἰς τοιούτοις πάθει. Τελὼν δὲ ἡμέρων διελθουσῶν, τολήν ἀναλαβοῦσα ή Ασπασία πεντεκάρην, ἀποιόντες δὲ βασιλέως ἐπὶ λουτρὸν, ἔτη δακρύουσα, καὶ ὄρωσα εἰς γῆν. Οἱ δὲ αὐτὴν ἐξεπλάγην, καὶ ἥρτο τὸν αἰτίαν τῆς ἀφίξεως. Καὶ ἐκεῖνη Φοῖοι, λυπούμενοι σε, Βασιλεὺς, καὶ ἀλγούντα ἀφίγματι τοιούτοις, εἴ δὲ χαλεπάντες, ἀπαλλάσσουσι ὅπισσον. Τυπέρθη τῇ κηδεμονίᾳ ὁ Πέρσης, καὶ προσέταξεν εἰς τὸν Θάλαμον ἀνελθούσας ἀραιμένην αὐτὴν. Ηἱ δὲ ἔφρασε ταῦτα. Επεὶ δὲ ἐπειλῆσε, την δὲ εὐούχου τολήν δὲ ἐπὶ τῇ μελάνῃ φεύγει τῇ Ασπασίᾳ· καὶ πας ἔπρεψεν αὐτῇ καὶ τὰ δὲ μερικάν, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ δὲ ἄρτις αὐτῇ πρὸς τὸν ἔρατὸν ἐξέλαυψεν. Επεὶ δὲ ἀπαξέχειράθη τούτοις ἐκεῖνοι, ηγίωσαν αὐτὴν ἐστὸν ἀπομαραρθρῆ τὸν πένθος αὐτῷ οὐδὲν ἀκμήν, οὕτας ἐταλλάσσεται ὡς αὐτὸν παριέντα αὐτήν. Καὶ ἐκεῖνη χριζόμενη

tifi-

Cyri memoriam exueret, seque æque ac Cyrum adamaret. KUHN.

[52 Διδάξει δὲ αὐτῷ] Medic. & Sluisk. διδάξει δὲ αὐτῷ.

[53 Καὶ ἐρυχεις μὲν δὲ τοιαῦτοι δὲψει καὶ θεραπέων] Nihil est, quod respondeat illi μὲν. Reposiū ergo, quod jubebat Sluisk. ac Regii 1. & 3. pulcherrimo sensu, δὲψει δὲ καὶ βρ. In proximis superioribus, quæ temere prorsus sollicitat Faber, legendo εἰ μὲν pro τοιούτῳ... μὲν, & γενεράλιστον pro δὲψει, nihil mutant MSti, nisi quod Sluisk. omissit δὲψει, exhibens, διδάξει δὲ αὐτὸν φιλεῖ &c. Et potest illud communis de satis abesse, immo rectius abest. Cetero-

roqui nihil istic, neque in sensu, neque in sermone desideres. PERIZ.

[54 εἰ τοιούτοις ἡλικίας ἀνατρίχων] Uterque MS. τοιούτοις ἡλικίας ἀνατρίχων.

[55 Βασιλεὺς τοιούτῳ] Legendum τοῦ FABER. puto emendationem esse veram. SCHEFF. Pertinet enim τοιούτῳ ad γαλερόπινα. KUHN.

[Βασιλεὺς τοιούτῳ] Sic edidit Camillus Peruscus, vitio haud dubio. Retinuerunt id tamen omnes dein Editiones, certissimo arguento, nullis ab Editoribus adhibitos Codices MSS. ad recensendum hunc Autorem. Viderunt enim vitium, legendumque censuerunt τοιούτῳ, Faber, Schefferus, Kuhnus, sed

Y y y 2

ex

μένη ἐπείδη ἀυτῷ, καὶ μόνη τῶν
χρι τὴν Ασίαν, οὐ γυναικῶν μόνον
Φεσίν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὦν βασιλέων
νιῶν, καὶ τῶν συγγενῶν, ⁵⁷ πα-
ρεμφθέσατο Αρταξέρξην, καὶ τὸ ἐκ
Ἀλύπης ἰσάσατο πᾶς, εἰς αὐτὸν
Ὕβασιλέως τῇ κιδεμονίᾳ, καὶ τῇ πα-
ραμυθίᾳ πειδέντος συνετῶς.

ex conjectura, & Syntaxeos Analogia. Il-
lud vero genuinam esse Æliani manum,
etiam MSti diserte testantur, qui pariter ita
exaratum habent. Dein malim, ετίλμα δὲ
ἔδει &c. Ineptum autem, ne quid gravius
dicam, oportet fuisse hunc Regem, qui de-
licii sui mortem tam graviter tulerit, quam
jam sexagenarius esset, & plus trecentas
haberet concubinas. Fuit autem Artaxer-
xes, non Longimanus, ut turpi errore tra-
debat Index Latinus, sed Mnemon. PE-
RIZ.

⁵⁶ Εἰ τῇ μελαίνῃ] Ergo & istic atra vestis
erat lugubris, æque ac apud Græcos & Ro-
manos, de quibus res est notissima. Ro-
manorum tamen feminæ sub Cæsaribus cœ-
perunt etiam albis vestibus uti in luctu,
qua de re Lipsius in *Excurs. ad Tacit. An.*
II. 75. & jam ante Eum Magius in *Miscell.*
III. 14. Etiam Christianos antiquos, tem-

K E Φ. 6.

Περὶ Μουσῶν.

Oudeis οὔτε πλάστης, οὔτε γρά-
φεις, τῶν Διὸς Συγατέρων ¹ τὰ
εἴδη

¹ Τὰ εἴδη παρέστησεν ήμιν ἀπλούστερα] Certasse
tamen eas fingunt Poetae: Non modo cum
Pieri filiabus, contra quas jam vietas, ma-
ledictaque culpæ Addentes, Ivere in penas,
et, qua vocat ira, secutæ, mutaverunt eas in
Picas. Vide Ovid. *Metam.* v. extr. Sed
& cum Sirenibus, easque vicisse & spoliasse

tificans ei morem gessit, & sola ex
omnibus Asiæ, ut ajunt, non femi-
nis modo, sed etiam filiis cognatis
que Regis, consolata est Artaxer-
xem, & tristitia affectum sanavit,
cedente Rege sollicitudini ipsius pro-
se, & consolationi prudenter
auscultante.

pore Imp. Arcadii in luctu habuisse vestes
pullas ex Zofino liquet. v. 23. extr. IDEM.
⁵⁷ Παρεμφθέσατο Αρταξέρξην] Tum quidem
Aspasia luctum Artaxerxis immunit, at
brevi interjecto tempore, ipsa fuit majoris
luctus materia. Nam filius Artaxerxis na-
tu maximus Darius, in regni parte locatus
à vivo adhuc parente, Aspasiam quoque una
cum regno sibi tradi voluit, quod pater plus
justo indulgentior filio non abnuere sustinuit
sed statim peccnitia ductus, ut, quod pro-
miserat, religionis prætextu negare posset,
Solis eam sacerdotio admovit, quo ipso illi
perpetua erat castitas imperata. Hoc Darius
adeo ægrè tulit, ut, fratribus etiam in so-
cietatem sceleris allectis, parricidium cog-
taret, id cum jam exsequi vellet ² αὐτοῖς
et deprehensus poenas capite luit, ut Noster
innuit lib. ix. in fine. Artaxerxes autem
morbo ex mœrore contracto obiit. KUHN

C A P. II.

De Musis.

Nemo vel figulus, vel pictor,
Filiarum Jovis imagines ar-
matas

alii, & ex hisce alii in illarum contumeliam,
sueque victoria ostentationem, sibi fecisse
atque imposuisse coronas. Vide Eustath. ad
Homerum *Iliad.* A. p. m. 64. Effigies Mu-
sarum varias Vide in *Nummis Gentis Pompo-
niae* apud Fulvium Ursinum, & in *Gemmam*
Leon. Augustini *Parte I.* p. 143. 144. Ce-
terum

L I B. XII. C A P. II.

εἴδη παρέστησεν ήμιν ² ὀπλισμένα. matas nobis exhibuit. Declarat
Ομολογεῖ ὃ τοῦτο, ὅτι δεῖ τὸν ἐν
Μουσαῖς βίον, εἰρηνικὸν τε ἄμα καὶ
πρᾶγμα εἶναι.

terum totum hoc Caput iisdem pene per om-
nia verbis, sed longe uberior & copiosius re-
petitum est xiv. 37. PERIZ.

² οπλισμένα] Lacedæmonii quidem Mu-
fas in Martium pulverein productas ante pug-
nam sacris solenniter peractis propitiare fate-

gerunt. Plut. in *Lacon. Apophteg.* at galea-
tas pingere easdem vel fingere nemo unquam
ausus est. Nam, ut Arnob. lib. vi. adver-
sus *Gentes* ait, *cum tibiis & præteriis Muse*
pinguntur. Minerva tamen militari sub ga-
lea delitescit picturæ beneficio. KUHN.

C A P. III.

Περὶ Επαμεινώνδου, ς Δαιράτου, ς
Ιολαιδού. *De Epaminonda, Daiphanto, &
Jolaïda.*

¹ Επαμεινώνδας ὅτε ἐτρώθη ἐν Μαν-
τινείᾳ κατείαν, εἰς τὴν σκηνὴν
χοιριδεῖς ἔτι ἔμπνους ² Δαιράτου
ἐκάλει, ἵνα διπολεῖη τραπηγόν. Οι
δὲ ἔφασαν τεθῆναι τὸν ἄνδρα. Είτα
³ Ιολαιδας καλεῖν διαταχέως ἡξιού.
ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἐλέχθη τεθρά-
ται, ⁴ συνεβούλευσε Διοχλύσαδε πρὸς
τοὺς

Epaminondas quum lethali vul-
nere ad Mantineam percuslus
esset, delatus in tentorium vivus
adhuc Daiphantum arcessebat, ut
ipsum ducem declararet. Illi vero,
qui aderant ei, occubuisse Virum
dixerunt. Deinde rogabat, ut Jolaï-
dam citoyocarent: quum vero etiam
ille

¹ Επαμεινώνδας] Επαμεινώνδας & hic & alibi
in antepenultimâ scribitur, ut a Plu-
tarcho quoque, ab aliis per iota tantum.
GESNER.

² Δαιράτου ἐκάλει] Alia rogassem & fecisse
narrant Alii. Vide Lambinum ad *Corn. Nepotem*. Noster autem ex Plutarcho, ex
quo & alia de Epaminonda habet, (Vide *infra* xiiii. 42.) videtur hæc haussisse, qui in
Apophth. prorsus eadem, & iisdem ferme
verbis, sed paucioribus, tradit. Auxit ea
Noster, ut facit aliquando, non rebus, sed
Verbis, in quibus ideo facile erroris quid ir-
repissime potuit. Cujus generis esse puto, que
sequuntur, ἵνα διπολεῖη τραπηγόν, que Plutar-
chus non habet. Nec videtur res ipsa fuisse
in potestate Epaminondæ, quum, ut ex

Eius *Vita* patet, Thebani plures simul Præ-
tores bello & exercitu præficerent. Vide
infra d. l. PERIZ.

³ Ιολαιδας] Plutarchus *d. l. Ιολαιδας*. Quæ
diversa est pronunciatio vel scriptura ejusdem
Nominis. Nam, sicut promiscue dicitur,
Αιολεῖδας & Αιολεῖτα, Αιολεῖδας & Αιολεῖ-
τα, Χαιολεῖδας & Χαιολεῖτα, ut jam supra
docuimus, sic Ιολαιδας & Ιολαιτα. Ipse Plu-
tarchos, Antipatri F. Pincernam Alexandri,
cui ille venenum dedisse creditur, appellat
Ιολαιον in *Alexandro*, at Ιολαιον in *Hyperide*,
in *Vitis x. Rhet.* Mox Lugd. Ιολαιδας ιο-
λαιτα. IDEM.

⁴ Συνεβούλευσε Διοχλύσαδε] De hoc neque
Diodorus quidquam neque Nepos Corne-
lius. Nec apud Xenophonem aliquid hu-
mum, ut ex

τοὺς πολεμίους, καὶ φιλίαν θέλει, ὡς μηκέτι σφραγοῦς καταλειμένου εἰς Θήσεις.

jusmodi reperio. Cornelius ita: *Epaminondas cum animadverteret mortiferum se vulnus accepisse, simulque si ferrum, quod ex hostili in corpore remanserat, extraxisset, animam statim amissurum: usque eo retinuit, quoad renunciatum est, viciisse Baxotos. Id postquam audivit, satis inquit vixi: invictus enim morior. Meminit tamen Plutarchus in Apophtheg. Imperat. & pro Iosepho, quod est apud Nostrum, Iosephus scribit.* SCHEFF.

[Καθαρισμόνες] Emendaveram olim penè puer καθαρισμάνες. & id sensus postulat: sed audio hoc quoque Isaaco Vossio Viro Praestantissimo in mentem venisse: bene sit: & illi & mihi quoque, ne &c. FABER. Retinerem lectionem vulgatam, quæ significat, Thebis imperatorem amplius reprehendi neminem. KUHN.

[Καταλαρβανομένες] Miror, qui factum, ut Camillus ita ediderit, aut in quo Codice id

ille mortuus diceretur, suasit suis ut bellum componerent cum hostibus, & amicitiam facerent, tanquam nullo amplius duce Thebis relicto.

repererit, quum Mei pariter, discrepantia ceteroquin, ubi vel minima Varietas in Codicibus occurrit, ut & Regii, longe alio præferant, Sluisk. & duo Regii, *καταλαρβανόντες*, Lugd. ut & Secundus ex Regiis, idem haud dubie volentes, sed aberrante manu, *καταλαρβανόντες*. Auscultavi MStæ lectioni, quim edita incertissimæ sit auctoritatis, & haud dubie falsa, atque ideo à Vossio & Fabro rejecta, substituentibus *καταλαρβανόντες*, quod ejusdem est sententia Verbum, cujus id, quod MSti exhibent. Ceterum adēt Plutarchus, *καὶ τῷ λόγῳ τὸ ἔργον ἐμαρτύρησε*, *τὰ ῥήματα* illius res ipsa comprobavit. Nam Epaminonda mortuo, quim & Pelopidas paulo ante jam periisset, nullus exstitit inter Thebanos laude vel memoria dignus *σεγνεῖς*, & ipsa Civitas, quæ per Epaminondam fida erat Princeps Græcæ, statim retro relapsa est, & prorsus tandem concidit. PERIZ.

K E Φ. Δ.

Περὶ Σισάτριδῶν.

[Φασὶν Αἰγύπτιοι Σέσωτριν παρ' Ερμοῦ] *τὰ νόμιμα ἐκμονωσθῆναι.*

[Φασὶν Αἰγύπτιοι &c.] Eadem ait xiv. 34. nisi quod istic Sesostris nomen sit omissum, atque ideo sensus esse videatur, *Ægyptios dicere, Se ipsos edocatos jura à Mercurio. Ceterum quum plures fuerint *Ægyptiorum Mercurii*, crediderim hic intelligi Secundum, nomine Primi dictum propter similem Sapientiam: prorsus sicuti fuisse dicuntur plures Sibyllæ, Varii Hercules, Saturnus Italicus ad exemplum Grecoi. In Secundum autem sic fatis convenit etas Sesostris, licet utriusque incertior sit. Hoc tamen certum, quod*

C A P. IV.

De Sesostride.

Ægyptii dicunt Sesostrin à Mercurio jura edoctum.

Sesostris non adeo *longis temporibus post regnaverit*, ut hic ait Schefferus, & vulgo certent, ad tempora Rehabeami eum rejicientes, & cum Sesaco confundentes. Sed falsissimam esse hanc sententiam alijs ex professo docebimus. PERIZ.

[Παρ' Ερμοῦ] De hoc *Ægyptiorum Mercurio multa Diodorus lib. i. interque alia regem Ostridem omnia cum eo communice consuevisse, ac maxime consilio ejus ultum esse. Videndum igitur, utrum ex incognitis nobis Scriptoribus hæc Noster habeat, an me-*

mo

πλιες ἀποτας τεκνην, χολη τὰς ἀρέσκεις καθαριστήται, η διέρχεται τερπτης τὰς ἐπαγδύσεις, η νόμιμες (l. νομίμες) θένται, η τὰς χάρες ἀτὰς αποστέλλεται, η κατεπενθέται τὰς ουκαλάζεις τοις συριολογεσ, η νεανις Φύσασθαι κατάλογον τὸ τῶν ἄστρων ἐπαπλένει, η βοτανας τεκνην τὴς πατέρων ἀρεταὶς καὶ λογισμοὶς τὴς γεωμετρίας ἀσπροποιεῖται. Ut igitur veniamus ad intentiones, nonne andis nostrum quoque Mercurium totam *Ægyptum* in regiones & partes divisisse, dum arva suuicula dimensus est, fosfase ad irriganum duxisse, & nomos (prefecturas) constituisse & à nomis regionibus nomen imposuisse, pactaque conventa introduxitse, & tandem siderum ortus catalogo complexum esse, & botanicam, insuper numeros, computationes, astronomiam, astrologiam, musicam, & totam Grammaticam à se inventas docuisse. Hæc Cyrillus Alexander. lib. i. contra Julianum p. 30. Tom. vi. Paris. Edit. Ceterum de Sesostris consulendi Vossius lib. i. Theol. Gentil. cap. 29. Alardus in Epiphyl. p. 139. Rupert. in Histor. Univers. cap. 3. p. 35. 36. ex notis Konigianis. KUHN.

[Τὰ νόμιμα] Schefferus legendum ait τὰ νόμιμα, quia Auctōr xiv. 34. eadem istic repetens, ita loquatur. Kuhnus more suo, quantum potest, reluctatur, & νόμιμα accipit de inventis Mercurii. Sed diferte Codex Sluisk. & duo Regii τὰ νόμιμα tuentes, licet Lugd. & Regius Secundus Vulgatum ingentiant. Quapropter quum Auctōr etiam infra ita loquatur, idque firment optimæ Notæ Codices, quum etiam Mercurius ille, teste Cicerone lib. III. de Nat. Deor. *Ægyptiis leges & literas tradidisse* perhibeat, non dubitavi veram esse hanc lectionem. Nimis etiam laxæ est significationis τὰ νόμιμα, quam ut huic loco atque ipsi doctrina, quam edocetus fit Sesostris, convenient. PERIZ.

Ουτω ἐγώ Τιμησίου τὸν ἐγκέφαλον
ἐξαράξαιμι. Τοῦτο ἔκεινος ἀκούσας,
καὶ σπολαῖσθαι ἀκρατῶς ἔχει φθύ-
γου, καὶ δεινῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν
μεμισθόδαι, εἴγε καὶ οἱ παιδεῖς αὐ-
τὸν μισοῦσι, μήτι γοῦν οἱ ἀ-
δεῖς, ἀπῆλθεν ἐκῶν τῆς πατρί-
δος.

[*τὰς γεγονότας*] *De Linea*, qualem duce-
bant in iudicis certaminibus, maxime cur-
sus. Vide Suidam & Hesychium. Plutar-
chus *d. l.* aliter, & verosimilius, Historiam
refert: pueros scilicet occupatos fuisse in *ex-
cūtiendo ex fovea talo*, atque ita istam impre-
cationis formulam rei gerendæ convenien-
tem addidisse, quam apud Nostrum simplex

ΚΕΦ. I.

Οτι πρῶτοι ἔκοψαν Αἰγαῖην τὸν
μύρια.

Aγιαῖται ποτε ἐδυνάθησαν τὰ
μέγιστα ἐν τοῖς Ελλησιν,
εὐφορίᾳ τιὰ χρόνων καὶ εὐκαιρίᾳ
λα-

[*Αἰγαῖην ποτε ἐδυνάθησα, &c.*] Accidit hoc tempore Darii Hystraspis. Tunc enim floruerunt Æginenses potentia navali, adeo ut fuerint *δαλασσοεύποτες*, ut de iis loquitur Herodotus v. 83. Unde non Eusebius modo, sed & Strabo *lib. viii.* pag. 375. de hac insula ait, ἂντι δὲ τοῦ ἡ νῆσος θαλασσοεύποτα ποτε, *hac vero est, que quondam mare tenuit.* Addit Pausanias in *Corinth.* cap. 29. eo potentiae progressos Æginenses, ut navibus potentiores essent ipsis Atheniensibus & dein in bello contra Xerxem plurimas naves, post Athenienses tamen, communi Græcorum classi exhibuerint. Sed non tanta tamen fuit hæc potentia, ut valuerint plurimum inter omnes Græcos. Nam paulo ante subjecti fuerant

Sic ego Timesiæ cerebrum excus-
rim, ut scil. vera sunt, quæ dia-
Hoc quum audivisset ille, & ex a-
suspiciatus, immodice se labora-
re invidia, ac vehementer suis c-
vibus odio esse, siquidem & pue-
rum odissent, nedum viri, ultro
patria abiit.

fit formula asseverandi cum declaratione
Voti in Timesiam. Mox ἔτος ἦν, quod can-
nes habent Editi, & ipse Sluisk. Codex, i-
nicum est, atque ideo in hoc Clazomeni
Pueri dicto retinuit Auditor, dicturus certe
quoniam ipse cum reliquis Græcis, sequente v-
cari, ἔτος. PERIZ.

C A P. X.

*Quod primi percusserint numma
Æginetæ.*

Aeginetæ quondam plurimi
inter Græcos valebant poten-
tia, temporis facilitatem quan-

Epidauriis, à quibus tunc desciverunt. Si & illo ipso tempore Cleomenes Spartani
quia credebantur Dario Hystraspis terram
quam postulantem concessisse, accusant
eos Atheniensibus apud Spartanos, traxi
Æginam, ut auctores præcipuos culpe
prehenderet, & puniret, eaque in re non
inhibitus potentia Æginensem, sed dolis De-
marati, Collegæ sui. Vide Herod. VI. 4.
Neque etiam diu duravit hæc eorum
potentia; nam ab Atheniensibus vicit filii
& sedibus suis ejecti, tempore Periclis. Pan-
fan. d. l. & Thucyd. I. 108. & II. 27. V.
de & supra II. 9. PERIZ.

[*Ευφορίαν*] *Lego Αὔγειαν.* FABER. Non
probo. vide *Indicem.* SCHEFF. *Ευφορία* τη-

LIB. XII. CAP. X.

λαχόντες. 3 Δύναμιν γὰς ναυτικὴν
ἔχον, καὶ ποσὶ μέγιστοι. ἀλλὰ καὶ
ἐν τοῖς Περσικοῖς ἀγαθοῖς ἐγέ-
νοτο, καὶ διὰ ταῦτα καὶ τῷ
ἀριστείων ἡγεμονίαν. καὶ πρῶ-
τοι

& opportunitatem nacti. Copias
enim navales possidebant, & erant
in iis potentissimi: sed & in Persicis
bellis egregii extiterunt, & idcirco
etiam præmiis fortitudinis sunt ho-
no-

ρόποι, quendam temporum felicem proventum.
Hoc ipso indicatur non usque quaque ferti-
lēm semper fuisse hanc insulam, sed certo
tempore eam ultra soli lapidosi ingenium lar-
go frugum proventu incolas locupletasse.
Strabo lib. viii. terram Insula bujus in sum-
mo saxosam, in profundo glebosam ait, &c.
KUHN.

[*Ευφορίας ήταν ξέρων* &c.] Acceperunt om-
nes hæc de fertilitate terræ. Verum quia
fatis notum erat, nullam eam fuisse, fuisse
immo insulam sterilem, atque ideo primam
mercaturæ se dedisse, idcirco Faber legi vo-
luit ἐκρεβαν. sed reluctantur Schefferus &
Kuhnus. Et ille quidem in Indice de copia
potius rerum terra nascentium, vel, si
hoc minus placeat, de virorum fortium pro-
ventu accipit hanc phrasin. Kuhnus vero in
Notis excipit contra Fabrum, dici hic, *non*
*Semper fertilem fuisse hanc insulam, sed Certo
Tempore largo frugum proventu locupletasse in-
colas.* Addit ex Strabone locum, ubi dicatur,
terram insule esse in summo saxosam,
in profundo glebosam: quasi ergo aliquando,
saltem in Campis aut vallibus, potuerit fer-
tilis fuisse. At ejus loci sensus est, superfi-
ciem totius insulæ esse faxeam, sed infra fa-
xa demum reperiiri glebam. Vide Strabonem
lib. viii. pag. 375. Addit enim in planitie
ipsa ita vel maxime se rem habere, & ideo
totam insulam esse *ψιλῶν, nudam, sterilem.*
Quin immo pag. seq. ex Ephoro docet propter
sterilitatem terræ homines fuisse *δαλα-
σσοεύποτες εὐπορεύοντες, mare colentes mercaturæ
causa,* sed & eadem ex causa numeros pri-
mum istic signatos. Nequaquam ergo Stra-
bo commendat fertilitatem istius insulæ. Æ-
lianum vero interpretor de *facilitate tempo-
rum, & oportunitate, quæ facile tunc tu-
lerit, ut Æginenses supra alios ad illam
escenderent potentiam.* Nam fertilitatem quan-
dam terræ fuisse caussam istius potentiae, im-

peritum & ineptum est cogitatu. PERIZ.

3 Δύναμιν γὰς Ναυλυτὴν ἔχον] Sic ut & im-
perium tenerent Græci mari. Consule Eu-
seb. Num. MDVIII. Casaub. ad Polyb.
p. 205. Nos quoque aliquid de ea re in cu-
ris secundis ad nostras de *Militia navalis* libros,
quos iniquitas temporum hominumque op-
pressit haec tenus, & fortasse in totum abole-
bit. SCHEFF. Strabo lib. viii. αὗτη δὲ τοῦ
ἡ θαλασσοεύποτα ποτε καὶ πολὺτερα ἡμι-
φορτητούσα ποτε τοῖς Αθηναῖς, εἰ τῇ τοῖς Συλλα-
μίνιοι ναυμαχίᾳ τῇ ταῖς Περσικά. hæc est, que olim
maris imperium sibi vindicavit, & bello Per-
sico in pugna navali ad Salaminem primas A-
thenienses ambigutas fecit. KUHN.

4 Εν τοῖς Περσικά] In bello contra Xer-
xem ad Phalerum. Habes apud Herodotum
lib. viii. SCHEFF.

5 Τὰν ἡγεμονίαν ἡγεμονίαν] Herodot. VIII. 93.
de pugna ad Salamina, εἰ τῇ ναυμαχίᾳ τούτῃ
ἔκκοπα Ελλήνων ἔσται Αἰγαῖην, εἰσὶ δὲ Αἴγι-
νες, ἀνδρῶν δὲ Πολύτεροι ὧν Αἰγαῖην, &c. In
illa pugna optime omnium Græcorum audi-
erunt Æginenses, post hos vero Athenienses,
Virorum autem Polycritus Æginensis. Testa-
tur idem Plutarchus in Themistocle, pag. 120.
nisi quod huic Επερπάνῳ ab omnibus Græcis
sit datum. Inter civitates vero illam Ægi-
neniam ait ἔρεσθαι τελε Herodoto, h. e.
optime rem gestisse, & ejus rei honores tulisse.
PERIZ.

6 Πρᾶπτι νέρισμα εὐόφαντο] Eustathius ad
Iliad. B. Εὐστάθιος καὶ ιερόβολος πρᾶπτον ταῦθε Φείδων
σύραται (εἰ νέτω Αἴγινη putat, de qua præcef-
ferat) καὶ λινοῖ φασὶ ἔρεσθαι καὶ ἔρεγνοις, ὥν Αἴ-
γιναν θέοντες εἰς Εννοίαν χωρίον Αἴγυς, περι-
τοῦ ἔρεψε χρυσοῦ νέρισμα. Observa, non ar-
genteam modo, sed & aureum nummum il-
lic primo, & à Phidone rege, quod Noster
omittit, excusum. Meminit hujus rei etiam
Pollux lib. ix. cap. 6. & Scholiastes vetus

Z 223 Pin-

τοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ εἴ τινες αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Αἰγαῖον.

Pindari, ut notat Scaliger ad *nun.* MCCXVIII. *Chronici Eusebiani.* Adde quoque Etymologicum Sylburgii in voce Οὐδίλιον. SCHEFF. Adde Strabonem lib. VIII ubi ita ait: Εφορῷ δὲ τὸ Αἰγαῖα ἀργυροῦ πάντων ποιῆσαι φύγει τὸ Φέδων. ἐπιστόθεν γὰρ χρίσθαι θέρι τὸ λυκόποντα τὸ χάρος τὸ ἀνθεάτον θαλαττορύζει τὸ ἐπειράντα, ἐφ' ἐτὴν Αἰγαῖον ἐπιπολέντα λίγονθι. *Ephorus* argentum primum in *Ægina* cunum ait à Phidone, incolis ob soli infelicitatem in marinis negotiationibus versantibus, unde aijunt, variis *Æginetarum* merces dividere, Ifidorus lib. XVI. Orig. cap. 24. Primus Sidon (l. Phidone) Argivus ponderum rationem in Gracia constituit, & licet alii antiquiores extiterint, iste hac arte experientior fuit. vide Etymologicum Magnum in *Eusebii νόμισμα.* KUHN.

Περὶ νόμισμα ἐκόψαντο] Nempe quia sterilis erat eorum insula, & ideo mercaturæ se dedebant ac navigationi, ut diserte ait Strabo lib. VIII. pag. 376. Mercaturam hanc exercuere jam ante Lycurgi tempora, ut liquet ex Paufania Arcadicis cap. 5. Hac itaque de causa dicuntur istic primum cuius esse nummi, idque ex auctoritate vel consilio Phidonis Argivi, potentis tunc Regis in Pe-

ΚΕΦ. 1a.

C A P. XI.

Περὶ Παλλαγτίου λόφου, καὶ Πυρετοῦ *De Palatio colle, & Febris im- plo atque ara.*

Οτι Ρωμαῖοι οὐτὸς τῷ λέφῳ τῷ Παλλαγτίῳ, καὶ Πυρετοῦ καὶ νεών καὶ βωμοῦ ιδρύσαντο.

Γενικὴ τῷ λόφῳ Παλλαγτῷ] Mallem Παλατίῳ, et si non ignorem, hunc ipsum montem à Palanteo urbe Arcadiæ appellatum. Cicer. lib. II. de Legibus. Ara vetus stat in palatio, Febris. Plinius lib. II. cap. 2. Fe-

norati: primi etiam numisma per cusserunt, & ex ipsis *Æginetarum* numisma vocatum est.

Ioponneso, qui etiam pondera ac mensura invenisse primus dicitur. Testantur id ex Strabo modo, & Alii iam à Scheffer & Kuhnio laudati, sed & Marinor Epochæ Atticæ, Αφ' ἡ Φεδων ὁ Λεγεῖν &c. καὶ οὐταντας ἀργυρᾶς τὸ Αἰγαῖον ἴστιντο, ex quo Phidone ἄριστος & θεος τὸν Αἰγαῖον ἐπειράτην ἐπειράτην οὐταντας οὐταντας θαλαττορύζει τὸν ἐπειράτην οὐταντας Αἰγαῖον ἐπιπολέντα λίγονθι. *Ephorus* argentum primum in *Ægina* cunum ait à Phidone, incolis ob soli infelicitatem in marinis negotiationibus versantibus, unde aijunt, variis *Æginetarum* merces dividere, Ifidorus lib. XVI. Orig. cap. 24. Primus Sidon (l. Phidone) Argivus ponderum rationem in Gracia constituit, & licet alii antiquiores extiterint, iste hac arte experientior fuit. vide Etymologicum Magnum in *Eusebii νόμισμα.* KUHN.

Περὶ νόμισμα ἐκόψαντο]

Regi Dionys. Halic. lib. I. ὅποια τῷ πολίτῳ μητρὸς τίθεται Παλάτιον, οἷς δὲ τὸ τῆς τοῦ Αργαδίᾳ σφῶν μητρωπόλεως. τὸν μέντοι Παλάτιον τοῦ Ρωμαῖον λίγηται, συγχίστος τὸ ζεύς τῷ πολέμῳ πολέμου ἀπίστοις ἵπποιοιον.

Nomen oppidulo datum est, Palantium, à metropoli ipsorum in Arcadia; Id temporis Palatum dicitur Romanis, tempore accuratam nominis pronunciationem confundente, & multis absurdarum derivationum materiam suppedante, quæ ibi vide & apud Servium in locum Virgilii laudatum. Plinius lib. IV. cap. 6. Palantium, unde Palatum Romæ. Bene igitur Noster vetus nomen παλάτιον servavit, quod Latinè reddendum erat, Palatum vel Pallantium. de Palati etymo vid. Procop. lib. II. Vandalicor. p. 116. Ceterum unius templi Febris Noster meminit, Valerius autem trium, quorum adhuc unum, inquit, in palatio, alterum in area Marianorum monumentorum, tertium in summa parte vici longi extat. lib. II. cap. I. Inscriptio Vetus, in Transylvania: Febru Diva, Febru Sanctæ, Febru Magne, Camilla Amata, pro filio male afflito P. de his Deorum Deorumque portentis festive Lactant. dignum, inquit, hanc (Romanain) gentem fuisse, ut semper Deos praesentes habret. KONIG.

Παλατίῳ] Sic semper Græci hoc nomen effuerunt haud dubie, ut liquet ex Dionysio Halic. lib. I. quia ejus nominis urbs erat Arcadica, ipsis notissima, de qua Vide Paufanium in Arcadicis. Nec ignotum est, folitos Græcos aliarum gentium nomina in suæ Linguae speciem & analogiam flectere, etiam Romana. Sic supra VII. 16. habuimus Remi nomen, quod Græci dicunt Ρωμ. Sed & usitatum est, literam N. ante S. vel T. extra Analogiam promiscue interponi vel

Romani sub Palatio colle, & Febris & templum & aram efficaverunt.

bri fanum in palatio dicatum est. Meminim Clemens in protreptico. Adde Gyrritus Synt. I. de diis, & quos ibi laudat. Scimus Virgilius lib. II. Pallanteum habet dictum quicque à Pallante, avo Evandri & Arcadi.

omitti. Sic Lucetius Jupiter apud Festum, & Gellium v. 12. pro Lucentius. Sic Pragnans pro Pragnas. Vide Faernum, Fabricium, & Rivium ad Terent. Hecyram IV. 4. Nihil ergo hic mutandum. Vide & Kuhnium b. I. PERIZ.

2 Πυρετοῦ] Athenienses suadente Epimeride fecerunt Contumelia sanum & Impudentia, inquit Cicero lib. II. de legibus. vid. Zenobium in proverbio. Deus in ardore. ubi ex Theophrasto de legibus, annotat, fuisse Athenis Θεός οὐδὲ Αρεός βαρύς. KUHN.

Πυρετοῦ] Nihil mirum. Nam Deos quosdam ut prodestant celebrabant, quosdam, ne obfessent, placabant, ut ait Gellius v. 12. Et ita Pavori & Pallori quoque Salios & templum vovit Tullus Hostilius apud Livium I. 27. Immo Cupidinis & Voluptatis & Lubentiae. Veneris vocabula consecrata sunt, rerum vitiosarum, ut ait Cicero de Nat. Deor. cap. 23. Ad hanc autem Lubentiam Venerem referto Deam Lubentiam apud Plautum Asin. II. 2. 2. Prudentius Hamartigenia, etiam Scabiem consecratam ait: Par furor illorum, quos tradit fama, dicatis Consecratis Deas, Febrem Scabiensemque, Sacellis. Vide & Lactantium I. 20. & Minucium Fel. cap. 25. Neque vero Romani tantum ita fecerunt, sed & Græci. Supra I. 27. Αθροαρχίας ιερός, templum Voracitatis, in Sicilia habuimus. De Lace-dæmoniis audi Plutarchum in Agide & Cleom. p. 808. Ετι δὲ καὶ Δακεδαμαριος, & Φέδες μάνες, ἀλλὰ καὶ Θανάτος, καὶ Γίλανος, καὶ ποτέπων οὐλης παθημάτων ιερά. Sunt autem & Lace-dæmoniis, non Timoris modo, sed & Mortis, & Risis, & aliorum simillium Affectionum Sacella. De Atheniensibus, adde, quæ notavit hic Kuhnus. PERIZ.

ΚΕΦ. 16.

Περὶ γῆς ἐν Κρήτῃ συλληφθέντος
μοιχοῦ.

Oτις ἐν Κρήτῃ ἐν Γορτύνι μοιχὸς ἀλοῦς ἦγετο ἐπὶ τὰς ἀσχάδας, καὶ ἐπεφανοῦτο ἕριώ ἐλευχθεῖσι· τὸ δὲ σφράγαμα κατηγόρει αὐτοῦ, διτὶ ἄναυδός ἐστι, καὶ τρίγύνις, καὶ εἰς γυναικας καλός. Καὶ ἐπιπράσκετο δημοσίᾳ εἰς στατῆρας πεντήκοντα, καὶ ἀτιμότατος ἦν, καὶ τοὺς οὐδενὸς οἱ μετῆν τῶν κοινωνῶν.

I [εἰς Κέρτη] Mirum pœnæ genus, de quo nihil apud alios invenio. Nam gentes cæteræ aut castratione, aut mutilatione, vel combustione quoque, lapidatione, aut dejectione è faxo punivere. De quibus abunde Demsterus ad Rosini VIII. cap. 24. Locris taxabantur in Comœdiis, teste Plutarcho lib. de Curiositate. Apud Pisidas imponebantur asino, & circumducebantur per urbem. Damascoeo autore, apud Stob. sermon. XXIV. Apud Lepreates viri quidem vindicti per triduum ostentantur circum plateas, mulieres per dies undecim in ueste pellucida sine cingulo stare coguntur in foro, postea utrique infames. Heraclides in Polit. Apud Germanos adultera accisis crinibus nudata coram propinquis expellitur domo à marito, ac per omnem vicum verbere agitur, ut est apud Tacitum de M. G. cap. 19. apud Saxones adultera cogitur se ipsam suspendere laqueo, & super bultum ejus adulter vel mulieres cæteræ uestes ejus, ad cingulum usque præscindunt, cædunt virgis, cultellis corpus laceant, & per pagos circummagunt. Guilielmus Malmesburiensis. Sed de hac re alia occasione amplius, si vitam Deus concedet. SCHEFF.

2 εἰς φανῆτος] Ita Plato lib. III. de Re-

C A P. XII.

De adultero in Creta com.
prehensō.

Adulter, Gortynæ, in insula Cratæ, deprehensus, ducebatur magistratus, criminisque convictus lana coronabatur: hæc vero coronatio redarguebat eum esse hominem mollem, effeminatum, & mulieres pulchrum. Et aestimatur ei publice causa ad quinquaginta stateres, & infamis plane erat, que ullius publicæ rei particeps.

pub. divini ingenii Poëtam, qui in rebus ithicis graphicè exprimendis mirus est artis & mendaciorum quasi mango, è sua Republica dimittit, μῆρος δὲ καθαλῆτης εἰς σίψης, unguento caput perfundens & la coronans, ut molliculum scilicet, & severis disciplinis hostem. ή σφράγαμα, ing. Noster, σφράγει αὐτῷ, ὃν ἄναυδός ἐστι, Cœ (lanea) documentum erat, mollem illum f. KUHN.

E [εἰς φανῆτος] Lana coronabatur, quæ hæc erat feminis propria, & ab iis unice tabatur, atque ita significabatur, eum datum feminis, inter feminas habendum. Ceteroqui lana coronabantur etiam Dii, & sacræ, & ipsi Sacerdotes. Atque ita Homerum Plato honorifice ex sua Rep. dimisit unctum & coronatum lana. Vide lib. I. strum Gravium ad Hesiod. Theog. v. 42. Minucius Felix cap. 22. simpliciter de Platone & Homero, laudatum & coronatum Civitate, quam in Sermonे instituebat, & cit. PERIZ.

3 Γύνις] MSti γύνις. Significat autem minorem effeminatum. Vide Suidam, & quæ ille allegat Aristophanem. Philostratus: Vitis Sophistarum, & ipsius Æliani. εἰς τοι μεταρρυζεῖται τῷ Γύνιδῳ. καλῶ γὰρ τοι

LIB. XII. CAP. XIII.

737

ἀγὴ καθηύδρος Τιβερίου, ἵστηται ἀστραγάνης πάση τῇ Ρωμαϊκῇ ἡγεμονίᾳ, composta est à me Accusatio Effeminati: nam ita voco Tyrannum, qui non vissime fuit, quoniam omni intemperantia dishonestavit res Romanas. PERIZ.

4 εἰς φανῆτος] Vendebatur. Sed dubitem de integritate hujs loci. Nam si vendebatur, tamen sane inane est & superfluum, ac frigidum vel languidum plane, addere eum fuisse infamem & expertem Reip. vel communium rerum, ut sunt sacra, forum, συνοίκια &c. Quā enim venditus, & ideo Servus, poterat esse particeps Reip. & societas vel communionis civilis? Forte legendum νομίζετο, & publice exigebantur ab eo usque ad L. Stateres. Sic cap. 53. ἄταρες τῷ δικαίῳ. Certe & Vultejus eo sensu videatur hæc accepisse dum vertit, quasi non ipse, sed pars bonorum ejus in mulieram vendere-

tur, & aestimata est ei publice L. Staterum summa, quæ scil. ex ejus bonis vendendo redigeretur. PERIZ. Avus quoque malebat ἄποτερον. Sed proprius ad vestigia vulgariter lectionis legeretur ἐν ἑπάστητο, ut con-

jecerat Parens: & sic περιθέτης pro εἰσερχόμενος occurrit apud Strabonem lib. IV. pag. 183. de Massiliensibus: οὗτος δὲ πλέον μήτηρ τοις πολυπληθεῖς περιπέμπει τοις ἀναπλησίοις, καὶ τοις καταγράψεις. vestigial exigeentes ab iis, qui ναυibus appellerent & discederent. Plura hujus significationis exemplia congererunt Casaubonus, & Duportus ad Thcophrasti Charact. cap. 6.

5 Οὐδεὶς οἱ μετὸν τῷ κοινῷ] Illustr. Spanheimius ad Callimachi Hymnum in Cererem v. 118. τὸ κοινὸν interpretatur jus communium sacrorum, & communis tedi aut mensæ.

ΚΕΦ. 17.

C A P. XIII.

Πᾶς ἡ Γράμμα ἔταιρα κατείχασε λάλον. **Quomodo Gnathæna meretrix ad silentium rededit loquacem.**

A φίκετο ἐξ Ελιοπόντε παρὰ τὴν ἔταιρεν τὴν Αττικὴν, Γναθανα, ἐρατῆς, κατὰ κλέοντος. Παρὰ πότον οὐν πόλις ἦν λαλῶν, καὶ ἐδόκει Φορτίκος. ὑπολαβοῦσα οὖν ἡ Γναθανα, εἶτα τοῦ οὐ μέντοι λέγεις (εἰπεν) ἦκειν ἐξ Ελιοπόντου; δὲ δομολογήσαντο, καὶ πᾶς, εἰσεγένετο, οὐκ ἔγνως τῶν ἔκει πόλεων τὴν πρώτην. δὲ εἰπόντο, καὶ τίς ἐπιν; ἢδε ἀπεκείνατο, Σίγειον. καὶ ἐμμελῶς

249

Venerat ex Helleponto ad metrīcē Atticam, Gnathænam, amator quidam propter ejus celebritatem. Inter pocula igitur ille plurima garriebat, & molestus videbatur: quapropter excipiens ejus Sermones Gnathæna, Tu vero nonne, inquit, ex Helleponto venire te dicis? quumque annuisset, Et qui fit igitur, inquit, ut primam istic Urbium ignores? quum vero ille diceret; Et quæ tandem est ea? Sigeum, respondit illa:

&

I εἰς Ελιοπόντα] h. e. ex regione Asia ad Hellepontum. Etenim etiam à Mari vicino Regiones appellantur aliquando, unde &

Regnum Ponti: prorsus uti & vicinarum Urbium aut Régionum nomine tum suburbanus ager, tum etiam mare, denotatur.

Aaaa Vi-

24° ἔ δοματος κατεσύγχον αὐτόν. & ita eleganter eum isto nomine ad silentium rededit.

Vide quae notavi ad 11. 25. PERIZ.

2 Τὸν ἑρακλέα τὸν ἀττικὸν Γράφαντος] Sluisk. τὸν ἑρακλέα τὸν ἀττικὸν Γράφαντος, quod concinnius, & genuino propius. Lugd. τὸν ἑρακλέα τὸν ἀττικὸν Γράφαντος. Sed Sluiskiana lectio mihi magis probatur. Fuit autem Gnathæna dicacissima & facetissima mætrix, cuius varia dicta, acuta sane & lepida, etiam hoc ipsum refert Athenæus XIII. 5. &

K E. Φ. :d.

Περὶ τῶν τὰ σῶμα ὁρείων.

Ερασμίστατον καὶ ὥρασίστατον Φασιν, Ελλήνας μὲν γνέωντι Λα-

1 Αλκεστίδην] Cornel. Nepos in vita ejus c. 1. fuit omnium ætatis suæ multo formosissimus, ad omnes res aptus, consiliique plenus. Idem tradit Plato in *Protagora*. SCHEFF.

2 Σκιτιώνα] Vide Polybium. SCHEFF. MSS. Σκυτιώνα, ut supra lib. XI. cap. 9. Adde Suidam in *Sextiōnā*.

3 Δημητρεος πολιορκητὸν] Vide Plutarchum in vita ejus. Casaubon. lib. VI. *Animad. in Athen.* cap. 15. Pulchellus audire etiam alter ille Demetrius Phalerenus discipulivit. Noster de eo supra lib. IX. cap. 9. ἐμελεῖ αὐτὸν καὶ κρίνειν, ut pulchrior appareret, curabat sedulo. apud Athenæum lib. XII. ἡλίομορφος solis instar formosus dicitur. verba Choribæ sunt: ἴζως δὲ διῆψες, ἱππότης (lege ἡλίομορφος) ζεῦς. Αργεῖον τοῦ θεοῦ γενέσει maxime autem generosus Solemque referens divinioribus Archon Te (Bacchum) honoribus decorat. Ita legi jam olim in suo codice Eustathius in *Odyss.* Z. p. 1559.

4, inquit, Πατηγυνεκός χρέος, δε ἄδεια ποιήσομεν εἰς τὸ Φαληρέα Δημητεον, ἡλίομορφος ἐκέντει ἴζως τοῦ διῆψεος απεστρέψθεις, θεοσύπερος εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ ἡλίομορφο. lib. XIII. de eodem Demetrio. Athenæus, Δημητεος ὁ Φαληρεος Δημητρος τὸ Σκιτιονας επιγραφαις, οὐτος

6. Vixit tempore Stilponis Philosophi, Diphili Poëtae, qui eam amarunt, & adeo post Alexandrum. IDEM.

3 Οὐ τὸ μὲν τοι λέγεται] Fuit & alias ingenii & prompti sermonis cum in regendo, tum in respondendo, ut appetet εἰς XIII. Athenæi. SCHEFF.

4 Επητος] Hoc verbum abest a Mediceo.

C A P. XIV.

De quibusdam venustate corporis excellentibus.

A mabilem simul & formosum,

pra omnes Græcos fuisse.

ιαντὸν Δευτῖνα πεπονησθεῖσαν, ἃς φησι Διδασκαλεῖτο ἢ καὶ καρποβολίφατος, quæ veridicale in versione accepit Dalecampius. Redenda enim ita: Demetrius Phalerenus Lampito, Samiam meretrice adamans, literas ipsum Lampito salutav. ut Diyllus ait. etiam autem & Charitobelepharus. Laetit. in tunc Διδασκαλεῖτο καὶ Συμποσιαγῆς καὶ καρποβολίφατος, εἰς τὸν καλεῖσθαι αὐτὸν φυσι τὸν τοῦ Ιπποτοῦ. Καὶ

4 Αλεξανδρος] Solinus cap. 14. de Anthropo.

Erat forma supra hominem angustiore,

cervice celso, latis oculis & illucrum,

malis ad gratiam rubentibus, reliqui corpore

lineamentis non sive majestate quadam ducens.

SCHEFF.

5 Τὸν μὲν δὲ κόρην ἀνερούσθαι αὐτῷ τὸν οὐρανὸν ignorat Sluiskianus, in quo ratione vacuum relicturn erat vero, quod desiderabatur. Medicus vero legit, τὸν μὲν κόρην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ αὐτῷ. Mallem εποιεῖν τὸν οὐρανὸν στρογγυλόν, quod verbum de mortali adhibuit Anactor supra lib. II. cap. 9. de Demetrio. οὐδεὶς τὸν τοῦ οὐρανον. Loxias in Rhetorum Precept. διλατεῖ μὲν τὸν οὐρανὸν τοῖς τείχεσι ισθεπίζειν. & in Bis auxiliis. προστεμψεῖ μὲν τοῖς τείχεσι ισθεπίζειν εἰς τὸν οὐρανόν.

L I B. XII. C A P. XIV.

Alcibiadem, supra Romanos vero

Scipionem. Demetrium quoque Pollioracetam ferunt certasse cum aliis de venustate: Alexandrum vero Philippi filium sine cura formosum fuisse perhibent: capillos enim ei sursum retortos, & flavos quidem fuisse: ferunt vero etiam formidabile quiddam ex facie Alexandri suboriri visum. Homerus vero quando vult significare formosos, arboribus eos comparat: veluti: *Ille vero adolescentebat surculi instar.*

K E. Φ.

739

C A P.

pellemque omnes, pulchrum magis & blandum juvenem, quam generosum pariter & amabile Alexandri peccus oculis animisque representarunt. videatur Plut. *Orat.* II. de fortuna *Alexand.* KUHN.

7 ο δὲ Ομηρός] Mediceus, δια Ομηρόν, quemadmodum Homerius.

8 ο δὲ Ἀνθράκης &c.] Verba sunt Homeri, seu Thetidis de Filio suo Achille apud Homerus, *Iliad.* Σ. 56. & 437. Verum nihil ea pertinent ad Formam & Pulchritudinem Herois commendandam, sed tantum declarant, brevi eum & facile adolescentem in egregiam staturam. Quia tamen & in statu quidam inest formæ decor, magis forsitan ad presentem rem facit, quod dicitur *Odyss.* Σ. 175. de Telemacho Ulyssis F. τὸν τοῦ οὐρανοῦ οὐρανόν, Ζεῦ, σὺ δὲ Ολυμπίαν τὴν.

Ἄνευτον ille, videns cælo, clamare videatur:

Juppiter, astra habeas! at meus Orbis erit.

Cæteri, præter Lysippum, Pyrgotelem, A-

α α α α

K E F.

C A P. X V.

Περὶ ἀείσων τῶν τοῖς παιδίοις τερ-
πομένων.

Tῷοι Ήρακλῆ λέγουσι τὰς ἐν τοῖς
ἀθλοῖς σπουδὰς ¹ Διαταπάνειν
τοῖς παιδίοις. Επαίχε ἢ ἄρχε δὲ Δίος
καὶ Αλκμήνης ² μὲν παιδίοις πάνυ
σφόδρα. Τοῦτο τοι καὶ ὁ Ευεπίδης
ἡμῖν ὑπανίτεται, ποίησας τὸν αἰ-
τὸν τοῦτον Θεὸν λέγοντα· Παιζώ,
μετασολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φίλω. Λέ-
γει δὲ τοῦτο, ³ παιδίον κατέχων.
Καὶ Σωκράτης ἢ κατελήφθη ποτε
ὑπὸ Αλκιβιάδου ⁴ παιζόντος μετὰ Λαμ-
προκλέους ἦτι νηπίου.

Αγησίλαος δὲ, κάλαμον τελ-
έσας, ἵππευε μετὰ ⁵ μιοῦ παιδὸς
ὄντος,

¹ Διαταπάνειν τοῖς παιδίοις] Seneca de Tranquillitate cap. ultim. Danda est remissio animis, meliores acrioresque requieti surgent. Ade reliqua. SCHEFF. Imprimis vide Plutarch. ² παιδὸν ἀγωγῆς. & notas Gattakeri in Antoninum p. 150. KUHN.

² Μετὰ παιδὸν] Similia de Augusto refert Suetonius cap. 83. Animi laxandi causa modo pescabatur homo, modo talis aut ocellatis nucibusque ludebat cum pueris minutis, quos facie & garrulitate amabiles undique conquirebat. Sic & alios legimus Imperatores pueros ejusmodi habuisse, quibus se per otium oblectarent. De Aesopo quoque narrat Phædrus fab. 53. in puerorum turba lusisse eum nucibus. PERIZ.

³ Παιδίον κατέχων] Talem Herculis dextra puerulum tenentis statuam ex antiquo monumento repræsentavit Franc. Perrier Num. 5.

⁴ Παιζόντος λαμπροκλέους] Equitans in arun-

De præstantissimis quibusdam vi-
ris, qui cum pueris luserunt.

Herculem ajunt labores, quos
certaminibus subibat, iudicis
distinctos allevasse. Ludebat autem
ille Jovis & Alcmenæ filius cum
pueris admodum. Hoc ipsum & La-
ripides nobis quodam modo decla-
rat, ipsum hunc Deum inducens
centem: *Ludo, nam amo semper
cissitudines Laborum.* Dicit autem
hoc, puerulum tenens. Socrate
etiam aliquando deprehensus est
Alcibiade, ludens cum Lamprode
adhuc infante.

Agesilaus vero, arundini in-
dens, equitabat cum filio puero

dine. Valerius Maximus lib. VIII. cap. Plutarchus Agesilao cap. 9. SCHEFF. Valerium exscriptis Sarisburiensis lib. VIII. & 12. Polycrat. KUHN.
Λαμπροκλέος] Filius fuit Socratis natu-
ratus, & Xanthippæ. Vide Laertium. Se-
infelix erat Vir optimus etiam in liberis suis
qui indociles fuere, & matri quam patri fa-
liores, ut ait Seneca Epist. 104. Illud igitur
vero Socratis memorat etiam idem Seneca
in lib. de Tranquillitate animi, cap. ult. *X*.
in eadem intentione equaliter retinendu-
re est, sed ad jocos revocanda. Cum pueri
Socrates ludere non erubesceret. Vide & Vic-
Max. VIII. 8. PERIZ.

⁵ Νῦν μὴ σώπα] Id est rem tamdiu pre-
fidentio, non evulga. Plutarchus in Apotheg. Lacon. οὐδέ τις ἡτούτη τοιούτη φίλων, πε-
κάλει μηδενὶ φράσειν, πεὶς αὐτὸς ποιητὴ παιδίον. SCHEFF.

LIB. XII. CAP. XV.

741

ὄντος, καὶ πρὸς τὸν γελάσαντα εἴ-
πε· οὐ νῦν μὲν σώπα, ὅσαν δὲ γένη
πατὴρ αὐτὸς, τότε ⁶ ἔξαγρεύεται πρὸς
τοὺς πατέρες. Άλλὰ καὶ ὁ Αρχύ-
τας ὁ Ταραχτίνος, πολιτικός τε καὶ
Φιλόσοφος ἀνὴρ γενέματος, πολλοὺς
ἔχων οἰκέτας, τοῖς αὐτῶν ⁸ παιδίοις
πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν
οἰκοτελέων παιζόντων μάλιστα δὲ ἐφίλει
τέρπιδας αὐτοῖς ἐν τοῖς συμποσίοις.

KEF.

CAP.

Aristotelem in Polit. VIII. 6. & Suidam. IDEM.

⁶ Εξαγρεύεται] Vertebarat, tunc patribus
consilium dabis. Id vero arguitur ineptiae in
Indice, in quo malunt verti enunciabis, ad-
dito Glossas exponere ἔξαγρεύεται, enuncio. Et
sic sane passim. Veluti, Polyæn. I. 37. ὃ δὲ
τοῖς Αἰδηνοῖς τὸ ἀπρότον ἔξαγρεύεται, ille vero
cum Abydenis secretum hoc enunciasset. Sed
& Plutarchus in Agesilao p. 610. ut & in
Apopthb. simpliciter, παρενέλας μηδὲ φεύγω,
πεὶς αὖτε καὶ πατὴρ παιδὸν γένεται, rogavit
eum, nemini ut hoc diceret, priusquam &
ipse pater filiorum esset. Sed tamen eo si sen-
tū hic quoque exponatur locus, tum forsan
frigere alicui videbitur, quod sequitur, πεὶς
τὴς πατέρες, quasi etiam tunc solis tantum
Patribus rem enarrari vellat. Aliud quid mag-
gis emphaticum designari ea locutione cen-
suit certe Vultejus. Noluisset tamen ver-
tere simpliciter consilium dabis, sed oratione
quidam declarabis, vel edices, patribus, quid
facere debeant. Αγριεῖς proprie dicuntur
Magistratus & alii, qui pro concione lo-
quuntur, orationem habent publicam, pu-
blice quid edicunt. Quod si quis tamen
prætulerit sensum enarrandi rem, & Patri-
bus tantum, ut qui facilius talia acciperent
& excusarent, nihil Ego refragabor. PERIZ.

⁷ Αρχύτας &c] De hoc Viro Vide supra
ad III. 17. Quod cuin servulis suis luse-
rit, & se oblectaverit maxime in conviviis,
testatur etiam Athenæus XII. 3. ex Athenodo-
ri libro de Studio & Ludo. Nec dubito,
quoniam ista occasione excoxitaverit πλακάγων,
crepitaculum, ab ipso cognominari solitum,
quod puerulus dabatur, ne aliud quid deside-
rent, aut arriperent, & frangerent. Vide

AA AAA 3

K E Φ. 15.

C A P. X VI.

Τίσι δι ἀρετὴν ἀπίκαθετο ὁ Αλέξ.
αὐτῷ.

*Quorum virtuti Alexander infer-
sus fuerit.*

Οτι ἀπήχθετο Περδίκκα Αλέξανδρος, ὅτι ἦν πολεμικός· Λυσίμαχος δὲ, ἐπεὶ τραγηγεῖν ἀγαπᾶτο· Σελεύκιος δὲ, ὅτι ἀνθρεπός τοι ἔνει. Αντιγόνου δὲ αὐτὸν ἐλίπει· ² τὸ φιλάστικον. ³ Αττάλου δὲ τῷ ἱγνειονικῷ ἥχθετο, Πτολεμαίου δὲ ⁴ τῷ διξιώτῳ.

I Am^zdero] Curtius lib. vi. cap. i. Alexander sine demum glorio exstirpabat, quicquid cefiffet alienis. & lib. viii. cap. ultim. simplicius famam cestimabat in hoste, quam in cive, quippe à suis magnitudinem suam destrui posse. Atque hic est nos plerorumque imperantium, hoc est ingenium regni. Suplicantur, invident. Lips. lib. iv. Polit. cap. 6. SCHEFF.

2 τὸ φιλέμενον] *Ambitio, studium glorie, honoris, & potentie*, quod liberalitatem quoque complectitur, ut quæ homines brevissima ducit via ad gloriam & gratiam popularrem. Certe ambitiosum quam maxime fuisse hunc Antigonum ex omni Historia constat. Etenim post mortem Alexandri & Perdicæ omnium pene præfecturas invasit, atque ita supra omnes Alexandri comites invaluit, et omnes ideo contra Unum tanquam ambitiosissimum & jam potentissimum pariter surrexerint, & bellum gesserint. Primus etiam fuit inter illos Alexandri Duces, qui Diadema sumpsit & Regni Titulum. PERIZ.

3 Atticis] Auctis, sed is erat peregrinus. GESNER. Sluisk. Atticis. Omnes autem, qui hoc capite memorantur, præcipui fuere sub Alexandro Duce, & post ejus mortem maximis Regionibus præfeci, immo omnes, si ab uno discesseris Perdicca, qui toti Monarchie tribiabat, & summam supra omnes alios obinebat auctoritatem, atque ideo re-

Perdiccam oderat Alexander,
quod esset bellandi peritus: Ly-
simachum, quod ad exercitum di-
cendum idoneus: Seleucum, quo^t
fortis esset. Antigoni autem ambi-
tio eum offendebat. Attali vero pro-
vinciam regendi peritiam, & Pto-
lemæi follertiam moleste ferebat

liquis contra eum conspirantibus primus omnium oppressus, & a suis militibus occidit, reliqui ergo Omnes integrarum Greciarum evadere Reges, *Lysimachus* Thracia, *Selencus* Syriae & Babyloniae, *Antigonus* & *fix*, *Ptolomaeus* Egypti. Nullus fuit *Attalus*, cum illis ulla ex parte comparanda Fuerat sane inter Philippi Duces *Attalus*, Novercae Alexandri Frater, & ideo ab initio Alexandri inimicus, sed quem idecir statim post mortem Philippi interimi curavit bellum contra se parantein. Fuit tamen inter Duces ipsius Alexandri, sed minorum gentium, *Attalus* quispiam, obscurus plaus & ignobilis, & qui in expeditionibus ab Alexander aliis subjiciebatur Ducibus | Vide Arianiūm lib. iv. p. m. 297. Sed & post mortem Alexandri aliorum ille sequebatur signum & ducentum captus tandem ab Antigono. Vide Diodor. Sicul. lib. xviii. pag. 651. & lib. xix. pag. 679. Tantum abest, ut principie tribui debuerit τῷ Ἡρακλεῖ. Ad superfluisse inter Alexandri Duces principes, præter eos, qui hic memorati sunt, & præter Hephaestionem, quem sciens prætermoto, etiam Alios longe illustiores, Parmenionem, Craterum, Leonnatum, Polyscaphontem, Eumenem, denique Antipatrum, qui Unus ex omnibus reliquis maxime hinc memorari debuisset; quia æque ac Reliqui Dices hujus Capitis, & solus ac Unus præ-

ter illos, post mortem Alexandri Regnum quoque, & Macedoniæ quidem, obtinuit, & reliquit Filio: quem porro Alexander ipse Macedoniæ & Græciæ, immo omnibus, quæ tenebat in Europa, præfecratus. Απολελαμβάνος Ἀλέξανδρος σεγονίς τε Εὐρώπης, relictus ab Alexandro Dux & Praes Europe, ut ait Diod. Sicul. lib. xviii. pag. 633. Denique ille fuit omnium potissimum, quem Alexander maxime Timuit & Odio habuit. Plut. in *Alexandro* p. 705. μάλιστα δὲ Αλεξανδρού ισθμοῖς, maxime autem Antipatrum timebat. Et accusaverat eum atrociter Mater Alexandri, Olympias, tanquam Regnum Macedoniæ jam tunc affectantem. Vide Arrian. de *Exp. Alex.* lib. viii. p. 467. Addamus his Curtium vi. i. de Antipatro, postquam vicerat Spartanos: *Et quanquam fortuna rerum placet, irvidiam tamen, quia maiores res erant, quam quas PRAEFFECTI Modus caperet, mentebat.* Quippe Alexander hostes vinci voluerat, Antipatrum viciisse ne tacitus quidem indignabatur, suæ dempsum gloria existimans, quidquid cessisset alienæ. Itaque Antipater, qui probe nosset spiritum ejus, non est ausus ipse agere arbitriae victoriae. Fuit ergo ille Egregius ἡγεμὼν, & Metuebat Alexander il- lius τὸ ἵππουντό, quod proprie notat artem & facultatem regendi & populum & exercitum. Sie seq. cap. de Demetrio, τοσθτων ιδεῶν ἵππουντων, qui tot tantisque gentes imperio suore- gebat. Sed & hinc in Horine pars ejus me- lior, quæ ipsam regit, Animus, dicitur τὸ ἵππουντός αὐτῆς, quod ut pouissimum excol- mus, præcipit Epictetus cap. 36. Quare non dubito, quin Auctōr scripsit, non Αρριανός, sed Αὐλικός, quod per compendia primo scriptum Αὐλικός vel Αὐλικός, facile dein à posterioribus librariis mutari potuit in Αρριανός. PERIZ.

K E Φ.

C A P. X V I I .

Περὶ Δημητρίου εἰς ἑταῖρος οἰκίαν
Φοιτῶντ^ς.

*De Demetrio in ædes scorti com-
meante.*

Οτι¹ Δημήτρι², τοσάτων ἐθνῶν
ἱγμεμονέων, ἐφοίτα² εἰς Αιμίλιον
ἡ ἑταῖρας σὺν τοῖς ὄπλοις, καὶ Φο-
ρᾶν τὸ Διαδύμα. Αἰχιτον μὲν οὖν
ἥν ἀυτῷ, καὶ σκαδε μεταπέμψασθαι
τὴν Ἀνθρωπον· ὃ δὲ παρ' ἐκείνην ἐφοίτα
Φιλοφρόνως. Αλλ' ἔγωγε Θεόδωρον τὸν
αὐλητὸν προτιμήσαμι ³ Δημη-
τρίου.

Demetrius, tot tantasque gentes
imperio regens, Lamiæ mere-
tricis ædes cum armis, & diadema
gestans, frequentabat. Turpissimum
sane quidem ei erat, si tantum eam
in suam domum arcesseret: at ille stu-
diose ad eam itabat. Ego vero Theo-
dorum prætulerim tibicinem Deme-
trio:

I Apelles] Eadem Athenaeus lib. xiii.
& lib. iv. cap. 1. Plutarchus in Demetrio.
SCHEFF.

trix & Tibicina Athenis, quam perditam amavit Demetrius, licet jam vetulam, Plut. in *Demetrio* pag. 901. Et ex ea Filiam genuit, *Philam nomine*, Athen. **xiij. 5.** Cor-
na-

τρίου. ἐταὶ τὸν Θεόδωρον μετέτεμπετο ἡ Λαρία, ὁ δὲ ὑπέρειδε τὴν κλησιν.

na sumptuosissima, qua exceptit Demetrium, prædicatur à Plutarcho d. l. Eamque Lycœus libro publice scripto exposuit, ut refert Athenæus iv. 1. Eadem Meretrix Sicyoniis Porticum publicam, παικτὸν dictam, suo sumptu exstruxit, nominis sui monumentum, teste Polemone apud Athen. lib. xiiii. Ceterum Caput hoc integrum sine ultra specie lacunæ abest à Lugd. Codice, at non à Sluisk. PERIZ.

[3 Δημητρίος] Hunc Demetrium etiam spre-

K E F. m.

Οτι Φάων ὥραι^{ον} ἦν.

Tὸν Φάωνα, κάλλιτον ἀνθρώπων οὗτον, ἡ Αφροδίτη ἐν Θελακίναις ἔκρυψε. Λόγος δὲ ἐτερός, ὅτι ἦν πορθμεὺς, καὶ εἶχε τοῦτο τὸ ἐπιτίθεμα. Αφικείτο δέ ποτε ἡ Αφροδίτη, θλαπτεῖσα βουλομένη· ὁ δὲ ἀσμένας ἐδέξατο, οὐκ εἰδὼς, ὃς τις ἦν, καὶ σὺν πολλῇ Φροντίδι ἤγαγεν, ὅποι ποτε ἐβούλετο. Αντὶ δὲ τῆς Θεῶν ἔδωκεν τὸ ἀλάβαστρον αὐτῷ, καὶ

[1 Τὸν Φάωνα] Habes eandem fabulam apud Palæphatum lib. i. *Fabularum*. Et Lucianum in *dialogo Simyli & Polystrati*. Vide Suidam, & Ovidium in *Epistolis*. Athenæum denique lib. ii. qui hoc memorat breviter ex Cratino, item Fr. Ducæuni in *Collectaneis ad Clementem Alex.* p. 16. quos duos sua manu sæpe laudato Codici adscriperat Nobiliss. Bigotius. SCHEFF. Magicam olet vanitatem quod Plinius lib. xxii. cap. 8. refert de Phaone. *Portentosum*, inquit, quod de ea (herba, quam centum capita vo-

trio : quoniam Theodorum quem invitat Lamia, ille vero speravit hanc invitationem.

vit quidam Atheniensis adolescentulus, Democles, quem formâ præ omnibus adolescentem sæpe in retia sua pertrahere Demetrius voluit, sed nec prece nec pretio eum constantia erat expugnanda. Aliquando eum in obscuro & ignobili balneo adortus est Demetrius, &, cum vim pararet, adolescentem pudicitiae suæ servantissimum eo angeliarum rededit, ut, miliarii operculo remoto, in ferventem aquam se immitteret. Plutarch. in *vita Demetrii*. KUHN.

C A P. XVIII.

Quod Phaon formosus fuerit.

Phaonem, omnium hominum formosissimum, Venus in lactucis abscondit. Alii dicunt, eum portatorem fuisse, & habuisse hoc vita genus. Veniebat autem aliquando Venus, trajicere volens; Ille vero, nesciens quænam esset, libentercepit, magna cura, quoquo voluerat, eam vexit. Pro quibus meritis Dea alabastrum ei donavit, & era

in

cant) traditur. Radicem ejus alterutrum suis similitudinem reserre, raram inventu, si viris contigerit mas, amabilem fieri. *Ob hoc & Phaonem Lesbium dilectum à Sappho*.

[2 Τὸν Φάωνα] Celeberrima fuit Phaonis forma, quem ideo Lucianus *Imaginibus* p. 24 jungit Nireo, itidem formosissimo. Hac & causa amavit eum Sappho illa antiqua metrix, quam confundunt plerique cum Poëtria, ut videre est in Ovidii *Epistolis Herodum*. Sed de eo agendum etiam cap. 8.

Fi

L I B. XII. C A P. XVIII.

745

καὶ εἶχεν αὐτὴν μῆρον, φῦχειμενός ὁ Φάων ἐγένετο ἀνθρώπων κάλλιτος, καὶ ἦρων γε αἱ γυναικεῖς ἀυτοῦ αἱ Μιτυληναῖαι. Τά γε μῆρα τελευταῖς ἀπεσφάγη, μοιχεύων ἀλόβι.

Fabulam trajecta Veneris, & formam illi conciliantis, habes quoque apud Palæphatum, & Lucianum in *Dialogo Simyli & Polystrati*, ac Servium ad *Virg. Aen.* iii. 279. Trajiciebat autem homines ex Lesbo in continentem Atticæ. Quod Venus eum occultaverit in lactucis, tradit ex Cratino Athenæus ii. 27. sicut & Adonin in iis occultasse dicitur, sed mortuum, quo significatur lactucas esse Veneri inutiles. Vide Athen. ibidem. PERIZ.

[2 Σὺν πελλῇ φροντὶ] Servius in iii. *Aeneid.* gratis ab eo transvectam ait Venerem mutantam in navis (1. anus) formam. male etiam ibidem legitur, à *Facione Lesbio pro Faone* p. m. 283. KUHN.

K E F. n.

Περὶ Σαπφοῦς.

[1 Τὸν ποίητριαν Σαπφὰ, τὸν Σκαμανδρινὸν θυγατέρα, ταύτην καὶ ³ Πλάτων ὁ Αρίστων^{ος} & Σοφὴν ἀγαγράφει. Πινθάνομαι δὲ, ὅτι

in eo unguentum, quo unctus Phaon speciosissimus hominum evasit, atque adeo amarunt eum Mitylenium feminæ. Tandem vero deprehensus in adulterio, trucidatus est.

[3 Αλάβαστρον] Sic appellabatur *vas lapideum sine ansis*, quo servabant maxime unguentum. Audi Suidam in *Αλαβαστούκας*. Αλαβαστολ εἰσ λήνθοι, ἀντὶ τούτου λαβάστρα διέλονται. Ετιοχ, Αλάβαστρον, ὄγγειο μύρον, μὴ τούτο λαβάστρον, λιθινον, ἢ λιθον μυροθήκην. Immo in v. Λάχυρον τὸν τέλον μύρον οἱ Αττικοὶ καλέσσονται Αλάβαστρον; Αρσενικὸν δὲ τὸ Αλάβαστρον εἶπεν Ηρόδοτος. Ergo Attici vas olei quidein dicebant λάκυρον, at vasculum unguenti Αλαβαστρον. Hinc igitur & Lucian. in *Dialogis Meretric.* pag. 751. αλάβαστρον μύρον εἰπονίκης. Servius ad *Virgil.* d. l. ab ea donatus unguenti alabastro. PERIZ. vide Cl. Præcium ad *Euangelium Matthæi* xxvi. 7.

C A P. XIX.

De Sappho.

Poëtriam Sappho, filiam Scamandronymi, eam & Plato filius Aristonis in Sapientibus numerat. Fuisse etiam aliam in Lesbo Sap-

das docet. Forte ex incerto parente fuit. SCHEFF.

[3 Πλάτων] In *Phædro*: verba sunt hujusmodi: παλαιοὶ καὶ οὐφειλοὶ ἀνδρεῖς τε καὶ γυναικεῖς, φῦξι αὐτῶν ἐπρκότες καὶ γεγραφότες ἐκελεύονται με. ἐπει τοις χαριζόμενος συγχωρεῖ. ΦΑΙ. πίνεις τοῖς; ΣΩ. Νῦν μὴ τοις τοῖς ἔχεις εἰπεῖν. Θελάν δὲ τὸν θεῖον ἀκήντα, οὐτε Σαπφές τοῖς τοῖς, η Ανακέπτος Σοφεῖς &c. SCHEFF. An Noster vacillavit memoriola? Plato enim in *Phædro* Anacreontem τοφεῖ, & Sappho καλέσσον dicit, non vice versa. An aliis est locus, ad quem Noster respexit? Certè Max. Tyr. diff. viii. scribit, *Sappho*

Bb bb b b

χεὶς ἑτέρα ἐν τῇ Λέσβῳ ἔγενετο Σαπφω, ἡ ἑταῖρα, οὐ ποίητρα.

καλῶ dictam à Platone, οὐ τῷ τῷ ὁρῷ τῷ μελῶν, καὶ τοις θεοῖς μελῶν, ob pulchritudinem carminum, quamvis alias parvæ fuerit statuta est nigella. KUHN.

[*4 Σοφίᾳ ἀναγέγεθε]* Videtur respexisse Noster locum Platonis in *Phædro*, pag. 235.

Nam licet istic Sappho proprie *καλῶ* intellexit, non *formosum*, quod non fuit, sed *ingenuo* & *sapientia præstantem*. Certe eam unam exempli gratia profert, quum præmississet, *παλαιοὶ καὶ Σοφοὶ ἄνδρες τῇ γυναικεῖ, antiqui καὶ Sapientes Viri ac Femine.* Ex quo liquet, revera eam à Platone istic *Σοφοῖς*, sive *Sapientibus*, sive *Eruditis*, adscribi, *ἀναγέγεθε*. Encomium Sapphus illustre habemus etiam, apud Strabonem lib. xiii. p. 617. *Floruit eodem tempore*, Pittaci scil. & Alcæi, *Sappho, θωματούσῃ καὶ μεγάλῃ, admirabilis prorsus;* Nec enim scimus memorato tempore tam antiquo extitisse feminam illi parem, ne exigua quidem parte, propter Poësin. Virtutem quoque commendavit, ut liquet ex his Versibus ejus: Οὐλάττος ἀνεύ ἀπερτοῦ τὸ ἄγαλμα εὐρούσος, *vel ἐκ δοκοῦ πάροικος,* Ηδὲ τοῖς αὐθοπεπτοῖς καὶ διαποριαῖς ἔχει τὸ ἄγαλμα, *Opulentia sine virtute non est bona contubernialis, sed permixtio utriusque continet summum felicitatis gradum.* Vide utraque Scholia Pindari ad *Olymp.* B. v. 93. ubi ille id imitatus est, sed maxime in *Pythiis Od. E. init.* PERIZ.

[*5 Ετεῖος cū τῇ Λέσβῳ*] Ergo & poëtria fuit Lesbia, & meretricix. At vero poëtriam alii faciunt Mitylenæam, ut Strabo lib. xiii. Meretricem quoque Athenæus vocat Eressiam (non Eretriam, ut ait Vossius in *Poësis Græcis*) Nempe Mitylenæ & Eressus oppida sunt Lesbi. Porro hæc Eressia ea ipsa est, quæ cum multis aliis amavit Phaonem, in tantum, ut cum potiri ejus non posset, præcipitem se dederit è faxo. Vide Athenæum lib. xiii. & Suidam voce *Φάος*. SCHEFF.

[*Ετεῖος*] *Sapphoneum* Eresco oriundam non nullæ poëtriam, sed meretricem nobilitem Athenæus etiam scripsit, sed iam vitio temporis affudi videtur asserere. οὐ οὐ Ετεῖος τὸ έπος Σεπτών (τέρτος οὐ ιταῖος, vel ιτεῖος Σεπτών) Καλῶ Φάονος ιερόθεον μεθίστηκε. quæ vero

Sappho, meretricem, non poetam, comperior.

Eresco oriunda est, meretricix vel altera quædam Sappho, pulchri Phaonis amore inclata, lib. xiii. Hæc ipsa de petra Leucade cœsiliit, amorem illo falso extinctura. Autem in *Cupid. crucifixo*.

Et de nimboſa ſaltum Leucade minatur, Mæſcula Lesbacis Sappho peritura ſagittis.

ubi vide Scaligerum lib. ii. *Anthon. Led. & Phærio & Strabone lib. x. differentem ἀλλαγῆς, τὸ τέλος τοῦ ποίητος τοῦ ποιητοῦ, defitu pro remedio amoris habitu.* Bene Lacon, qui ex voto de Leucade se mæſturus, cum petræ videret altitudinem, abiit dicens, *μη πυταραν votum alio voto indigere.* Plat. à Lacon. *Apophthegm.* Hæc de Sapphone Eresco. Veterum autoritas tradit. at vero Poëtriam etiam eam fuisse, Noīter negat, & Antiquorum nemo docuit, quod quidem ego sciam. Strabo quoque unam hujus nominis Poëtriam, quæ non habuit è ſexu ſuo parem, videtur agnoscere lib. xiii. pag. 424. eamque Mitylenensem. Suidas in *Φάος* non poetam Phaonem deperire notat, sed Lesbiām, aliam ſcilicet à Poëtria. KUHN.

[*Ετεῖος cū Λέσβῳ*] Plures fuisse ejus Nomina Feminas, poſquam una exſliterat ingeno & amoribus celebris, nihil mirum eſt, quoniam eodem modo & plures exſliterint *Sibylla* Vi de Caput 35. Solebat enim celeberrimi Hominis nomen repeti ſapius, & alteri, ſimili indolis aut dotis, denuo imponi. Sic cap. i. habuimus *Aſpasiam*, ſic appellatam nomine iſtius, quæ Periclis fuerat amica. Fuit autem Sappho, quæ Phaonem amavit, Eressia ex Lesbo, ſi fides Athenæo xiii. altera Poëtria, itidem ex Lesbo, ſed Mitylenæa, quæ Patrem habuit Scamandronum, fratrem Charaxum, cuius amicam, in quam ille bona ſua eftuderat & perdidit, carminebus exagitavit. Vide Herodotum II. 135. Sed confuderunt eas dein Scriptores, & inde ortum crediderim, quod tam multi & varii apud Suidam nominantur Sapphus Patres. Idem etiam Poëtriam dicit Eressiam, at illam, quæ amavit Phaonem,

Mi.

L I B . X I I . C A P . X X .

Mitylenæam, ſecus quam fecit Athenæus, & ſecus, quam faciendum erat. Nam Athenæo affentitur, non Strabo tantum, qui d. I. inter illustres Mitylenæa Urbis Homines diserte celebrem illam Poetriam laudat, ſed & publice ipſi Mitylenæi, qui *Sappho* ſuis exprefſerunt Nummis, ut teſtatur Pollux lib. ix capite, de *Talento, Mina, &c.* Poetriam intelligentes. Alteram tamen, quæ

K E F. x.

Πεζὶ ἀνδρος, καὶ χελιδόνος.

Λέγει Ησίοδος τὸν ἀνδρὰ μόνην ὄρνιθαν ἀμελεῖν ὑπίσια, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν. Τὸν δὲ χελιδόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν, καὶ ταῦτη ἡ σπελωλέναι τὸ ὑπνου τὸ θησαυροῦ. Τιμωρίαν δὲ ἀγα ταῦτη ἐπιτίνουσι οὐδὲ τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ Θεράπην κατατολυμένην, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο τὸ ἀθετμον.

Hesiodus teſtatur, lufciniam ſolami ex avibus ſomnum neglige, & ſemper vigilare. Hirundinem vero non in perpetuum vigilare, ſed & illam dimidium tamen ſomni amififfe. Has autem poenias luunt propter facinus in Thracia perpetratum, quod ad coenam illam impiam.

[*I Andōνα*] *Lufcinia ſomnum* proverbio jactatur in eos, qui ſomnum leviter deguſtant, aut noctes agunt pervigiles, quia avicula illam *βεργαθήσα* eſt, ut ferè non dormire videatur. οὐδὲ οὐδεὶς τοιόντως, nec quantum *lufcinia* dormiunt, Græci ajunt de pervigiliibus. Suidas in *Ανδόνη*. Hesychius *ανδόνων* (ſupple ex Phavorino *βεργαθέον*), *lufciniarum officina, de ſomno quidem breviſimo, lucu vero acerbifimo.* Aučtor ipſe lib. I. *Hift. Anim.* cap. 43. carnes lufciniae ad vigilias imprimit facere ſcribit. unde Philes in *Jambis* ſeet. 17.

Ανδόνης δὲ πεποιηθεὶς φάγοι κρέας
Αγόντοις ὑπάντει φύσις βεργαθεῖται.

Interpres

*Quod si quis illius fruatur carnis
Privat suavi ſe quietis munere.*

KUHN.

Phaonem amavit, Lyrica quoque compoſuſſe, à quibusdam traditum fuit, ut ait Suſdas, modo tamen vere id ab iis traditum fuſſe rit. PERIZ.

[*6 Εταῖρη, & ποίητρα*] Contra censent viri docti, & utramque cum meretricem, tum poëtriam fuſſe probant. Vide Gyraldum Synt. de Poet. SCHEFF.

C A P . XX.

De lufcinia & hirundine.

[*2 Αμελεῖν ὑπνον*] Hinc Hesychius, *Ανδόνην*, οὐδὲ οὐδεὶς τοιόντως, τὸ ἐπειχεῖν, οὐδὲ διαφέρειν, h. e. de ſomno quidem, quod eſt breviſimum, minimum, de *lucu* vero, quod gravissimum, dicitur *Ανδόνην*; ſed lege *Ανδόνης*, Phavorinus quidem, probante Kuhnio, legit *Ανδόναν* *βεργαθέον*; ſed hoc posterius vocabulum, ex superioribus apud Hesychium, hiſce per errorem aut incuria n Phavorini adjectum eſt. Præceſſit enim proxime apud illum, *Ανδόνης*, οὐδὲς, οὐδὲ Ανδόνη, οὐδὲ βεργαθέον. *Ανδόνην*, οὐδὲ οὐδεὶς τοιόντως &c. Præterea ex interpretatione ipſius Hesychii ſatis liquet expoſti Adiectivum aliquod. De *Vigiliis lufcinie* Vide hic Doc-tiſſ. Kuhnium. PERIZ.

[*3 Τὸ cū Θεράπην*] Lufcinia enim antequam in avem formaretur, Progne nominata, filium maectatum Tereo marito epulandum tradidit, in ultionem violatæ per vim fororis, que dein in hirundinem mutata eſt. Vide Cono-nem in Bibl. Photi: Ovidium, Eustath. ad Ho-

B b b b 2 Ho-

Homeri Odysse. t. Phavorinum in 17. & Schol. Aristophanis. Virgilium Eclog. vi. & ibi Servium & plures alios. SCHEFF.

Td c. Θεογν. Intelligit facinus Matris, siue Prognæ, seu Philomelæ, Filium Ityn mactantis, & Marito Tereo, omnium ignaro, devorandum apponentis, quia fororem Uxorius stupraverat. Propter illud autem facinus Mater in Lusciniam, Soror in Hi-

rundinem dicitur versa, atque illa hic perpetuis vigiliis, ista in dimidiâ partem punta traditur. Fabulam vide apud Ovidium Al. tam. vi. & Hyginum fab. 45. atque ibi Mankerum. Occasionem fabulae huic deducatur, quod in illa regione Thraciæ, quæ Daulis dicebatur, neque hitundo in tecto hominum nidos struit, neque luscinia ripariatur, teste Pausania in *Phocicis*. PERIZ.

KEΦ. καί.

Περὶ Λακεδαιμονίων γυναικῶν.

CAP. XXI.

De Lacedæmoniorum feminis.

A Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπινθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν εἰ τῇ μάχῃ κείδου, ἀλλ' αὐταί γε ἀφικόμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεικόπουν, τάτε ἔμπροσθεν, καὶ τὰ ὄπιδεν· καὶ, εἰ ἦν πλείω τὰ ἐναντία, αἵδε γαυρούμεναι, καὶ σεμνὸν ἄρα καὶ βλοσφρὸν ὄφωσαι, τοὺς παιδα

Lacedæmoniorum matres, quod audiverant suos filios in pugna cecidisse, ipsæ etiam accedentes inspiciebant vulnera eorum, tam adverba, quam aversa: & plura adversa essent, tum vero illorum fastu incidentes, vultumque gravem & magnificum præseferentes.

Ι. Α. Λακεδαιμονίων. Videtur quasi certam aliquam respicere historiam, quam adhuc quæro, simile quid extat apud Plutarchum in *Ageſilao*. SCHEFF. *Lacanas matronas tristitum est, occisis filiis vulnera inspicere consueverunt: ac si adversos vulneratos esse comperrissent, letabundas funus ducere, eosque in avita sepulcra inferre solitos esse &c.* Cicero in *de Consolatione*, ut vulgo creditum, ex notis Konigianis. KUHN. Plura in hanc rem congeslit Brodæus ad lib. I. *Anthol. Carm. Græc. cap. 5. init.*

Α. Λακεδαιμονίων &c.] Similia de *Lacanis Matribus* multa refert Plutarchus in *Apophth. Lacanarum*, quem vide. Sed & de diverso sepultura honore, prout cæsi in prælio vel honesta acceperant vulnera, apud Cretenses, unde sua habuerunt instituta Lacones, Vide *Nostrum Hist. Anim. IV. 1.* PERIZ.

2. Βλοσφρόν. *νεργανδαν,* Sic & Plato γν.

das eis τὰς πατρώις ἔφερον ταφάς. ³ εἰ δὲ ἔτερως εἶχον τὰν τραυμάτων, ἐνταῦθα αἰδούμεναι, καὶ Θρησκούσας, καὶ, ὡς ἐν μάλιστα, λαθεῖν σπεύδουσαι, ἀπηλλάσσοντο, καταλιπούσας τοὺς νεκροὺς εἰ τῷ πολυανθρόῳ θάψου, ἢ λάθρᾳ eis τὰ οἰκεῖα ἡγεῖται εἰμίσονται τοὺς.

ΚΕΦ.

tes, in paterna monumenta filios deferebant: sin alio loco vulnera haberent, tunc pudore ductæ, lugentesque, & quam maxime poterant, latere studentes, dilecedebant, relictis mortuis, ut in communi sepulchro humarentur, aut furtim in domestica eos sepulchra deporabant.

CAP.

mille pedes in fronte, trecentos in agrum. Denique addit,

Nunc licet Esquilis habitare salubribus, atque Aggere in aprico spatiari, quo modo tristes Albis informem spectabant ossibus agrum.

Vides offa, sub dio jacentia istic in propatulo agri informis: Vides locum, nempe Esquilias, quæ nunc dicuntur salubres, quia conversæ erant in hortos, qui etiam ideo paulo ante dicuntur Novi; antea vero minus erant salubres, quia tunc cadavera illic abjecta putrefiebant. Denique fuit illud *Commune Sepulchrum Plebis*, Nepotum, qui bona sua dilapidarunt, & Servorum. Quod de *Puteis* dixi, liquet non tantum ex Festo, in *Puticuli*, sed potissimum ex Varrone de *L. L. 1v. Extra oppida à Puteis Puticulae, quæ ibi in puteis obruebantur homines. Nisi potius, ut *Ælius* scribit, quod putescerant ibi cadavera projecta; Qui locus publicus ultra Esquilias.* Puticuli ergo Romani erant in illo Agro Esquino, at in aliis quoque oppidis plerisque similes erant. Vide & Magli *Miscell. 11. 19.* Dicti autem Puticuli & Putei à putendo. Atque hinc non modo effossæ ejusmodi cavernæ, ad cadavera pauperum, quæ non comburebantur, excipienda, sed & putidi carcere sub terra, putei dicebantur. Vide *Plautum Aulul. II. 5. 21.* PERIZ.

Bb bb b 3

Huc prius angustis ejecta cadavera cellis Conservus vili portanda locabat in arca. Hoc miserae plebi stabat Commune Sepulchrum.

Subjicitur deinde spatum loci; Habebat, ait,

C A P. XXII.

Περὶ Τιτόμης ἰχύ^ς, καὶ Μίλωνος, *De Titormi & Milonis robore,*
καὶ παροιμίας τινὸς. *de quodam proverbio.*

Τίτορμος Φασὶ τῷ βουκόλῳ πεῖσ-
τυχεῖν τὸν Κροκωτάγην Μίλανα
μεγαλοφρονοῦτα διὰ τὴν ῥάμνην οὐ
σώματ^ς. Θεασάμενος οὖν μέγαν τὸ
Τίτορμον, τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβούλετο
λαβεῖν ἀποτοῦ ἰχθύος πεῖσαν. Οὗτος Τί-
τορμος ἐλεγει μηδὲν μέγα ιχθύειν. Κα-
τα-

I Tιτόπων] Meminit hujus pastoris etiam
Athenaeus lib. x. SCHEFF.

Titōrēus] *Titormus* iste *Ætolus* fuit, cuius inenim non *Athenæus* tantum, quod monuit jam *Schefferus*, sed & *Herodotus* vi. 127. *Lucianus de Conscrib. Historia* pag. 690. & *Eustath. ad Hom. Odys. E.* pag. 206. ubi tamen male ὁ Τίτωρς dicitur pro Αἰτωλός. Nam *Ætolum* vere fuisse, liquet non modo ex hac *Historia*, & mentione fluminis *Eueni*, qui erat τὸν Αἰτωλιαν διέχειν, permeans *Ætoliam*, ut ait *Strabo lib. VII. pag. 327*. Sed & ex *Herodoto*, & *Athenæo*, quem ipsum *Eustathius* laudat. Vicissim *Athenæus* ex *Eustathio* jam emendandus. Verba *Athenæi* x. 2. *Tίτορης περὶ Αἰτωλῶν διηγεῖται αὐτῷ βέβαιον*, ὡς ἴσορει ὁ Αἰτωλὸς Αλέξανδρος: Vertunt, certavit cum ipso (Milone) de devourando bove. Sed vidit jam *Casabonus*, & primum quidem ex conjectura, male se iñthæc habere: deinde vero observavit etiam locum *Eustathii*, ex quo legendum, διηγεῖσθαι εἰστι, qdlibuit sibi in prandium. Sic autem *Eustathius*, καὶ *Tίτορης* δε, φαντι, ὁ Τίτωρς διηγεῖσθαι εἰστι βέβαιον, ὡς καὶ αὐτὸς γεγραφεις *Athenæus*. *Οὐδὲ μακαρίεστερος Μίλων* ὁ *Tίτορης* εἰς ἄλλων εἰσηγεῖται. Et *Titormus*, ut ajunt, *Italus* praravit sibi bovem in prandium, ut tradit etiam illud *Athenæus*. Quod vero *Titormus* iste robustior fuerit Milone, discere licet ex Aliis. Forsan ex *Ælianio*. Certe ex Eo descripsit

Milonem ajunt, elatum animo
ob corporis robur, in Titor.
mum bubulcum incidisse. Quum
que videret magnum esse Titor.
mum adspiciendo corpus, voluit vi.
rium ejus experimentum capere. Ti.
tormus vero se non adeo multum va.

*totum hoc Capitulum Scholastis Luciani ad di-
tum locum.* PERIZ.

2 **Evolv]** Euenus Ηετολίας fluvius est, non
procul Calydone. Plinius lib. iv. GESNER.
3 **Aπωφῆ**] Cf. Kusterus in *Diff. de ven
usu verb. med. pag. 85.* suspicatur legendum
ἀπωφῆται. Sed vulgatum tuerit Scholiast
Luciani p. 46. Tom. I.

4 Οργυιας ιων] MSS. B. & C. ογυιας
πτηνονται. SCHEFF
Οσον η εγγυιας ιων] Sic & Strack. & Re-
gius Primus ac Tertius. At Lengd. ut &
Schol. Luciani, item ut Regii, Secundus ac
Tertius, sed hic tantum in Margine, habent
εγγυιας v. h. e. πτηνονται. Levissimum av-
tem est disciūmen inter H. & N. seu n. &. Sed cum utraque lectio nitatur auctoritatē
Codicum, difficile est dictū, utra praeferri
debeat. Οργυια autem simpliciter ab εγγυαι,
extendi, expandi, derivatur, sicuti εγγαι,
platea, ab αγεδαι, ac apud diversos populos
diversis temporibus diversam notavit mensurae.
Nempe olim passum, seu spatium ex-
pansorum pedum in progrediendo, at deinde
maxime longitudinem, seu spatium, quod
est inter extrema expansarum utrinque ma-
nuum cum pectore. Ad priorem pertinet
sigificationem, quod Homerus Iliad. N. 20.
ογκενοδαι ponit pro pandere pedes in proge-
diendo, de Neptuno: Της μεν ογκενται ιων, η
δι τεργατος ιων τεργαται: Ter quidem promovit,

ταῦτα δὲ εἰς τὸν ² Εὔηρον, καὶ Θαι-
μάτιον ἀποδὺς, λίθον λαμβάνει μέγι-
στον, καὶ πρέπτου μὲν ἔλκει αὐτὸν
πρὸς ἑαυτὸν, εἶτα ³ ἀπωθεῖ· καὶ
διὰ καὶ τρὶς τοῦτο ἐπίσιμος, καὶ με-
τὰ ταῦτα αὐτὸν ὥρει ἔως εἰς τὰ γή-
νατα, καὶ τέλος αἴρανεν ἐπὶ τῶν ὄ-
μων ἔφερεν, ⁴ ὅσον ἐπ' ὁργυῖδας ὀκτὼ,
καὶ ἔριψεν. Οὐ δὲ Κροτωνιάτης Μί-
λων μόλις τὸν λίθον ⁵ ἐκύλισεν. ⁶ Εἰ-
τα δεύτερος Ἄγλος ⁷ Τιτόγμου. Επὶ
τὴν ἀγέλην ἤλθε, καὶ τὰς ἐν μέ-
σῳ, τὸν μέγιστον ταῦρον, ἄγριον ὄντα,
λαμβάνει ⁸ ποδός· καὶ ὁ μὲν ἀπο-
δράντας ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύνατο.
Παρίοντα δὲ ἔτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ⁹
συναεγάπασας ⁸ ποδὸς ὄμοιος εἶχε. Θεα-
σάμενος δὲ ὁ Μίλων, εἰς τὸν οὐρανὸν
τὰς

*protendit pedes, incedens, quarto autem gressu venit, quo destinarat. Ubi Eustathius: τὸ δὲ προσαρθρικόν & μέτρον ἐπί κεφάλην, ὡς πολλαχός εἰρην, ἀλλ' οὐδὲ καὶ ἐπί ποδῶν συντόνως τάσσεται, καὶ Διεξάσσεται, η̄ εὐπότερος· διὸ οὐ τὰ πέτρα ὅργανα καὶ ἀργυρίου η̄ συγκοπῶν. Ιστορία δὲ, οὐ τὸ μὴ περῶν ὅργανον προσαρθρικόν Διοσφέντει τῷ, Χειρον ὅργανον, τὸ δὲ διέπτερον εἴναι αὐτὸν ὅργανον, ὡς διπλοῖς εἶναι τὸ, Τεῖς μὲν ὅργανοι λίνοι. Hoc autem Verbum, Οργανοθεατικόν, non tantum de Manuum, ut plerunque occurrit, sed ecce etiam de Pedum vehementi extensione, & intervallo. Ideo ex illo Οργάνῳ derivatur Οργυία per Syncopen, scil. pro Ὀργυίᾳ. Sciendum autem, primum quidem Οργάνῳ exponi de Extensione Manuum, deinde vero fuerit etiam Extendi Pedibus, sicuti hic locus declarat. Sed & hinc in Actis Apost. xxvii. 28. dicuntur Nautæ, demissa bolide, inventisse xx. οργυίας, quod Verus & Vulgatus Interpres vertit *Passus*. Plane uti & Plinius vi. 18. Fluvio Gangi tribuit altitudinem nusquam minorem passibus xx. pro eo, quod Graeci (Vide Strabonem lib. xv. p. 702.) βάθος οργυίων τελεάσσον, altitudinem Orgyiarum minimum viginti. Atque ideo etiam hic in Versione reliqui *Passus*. Sed *Passus* ille Romanorum continebat duos passus naturales seu gressus, atque adeo non multum discedebat ab οργυίᾳ Graecorum: cum quinque haberet pedes, at οργυίᾳ, seu illa extensio manuum, sex pedes, vel quatuor cubita. Quando ergo Οργυία simpliciter ponitur, primum & potissimum, τὸ περῶν, ut ait Eustathius, notat extensionem illam manuum. Hesychius. Οργυία, η̄ τὸ ἀμφοτερών κεφαλῶν ἕπτατος, καὶ τὸ μέτρον, Ambarum manuum extensio, & mensura ista. Vide & Pollucem ac Etymolog. M. Glossæ exponunt *Ulna*, sed male. *Ulna* enim, sive αὔλην, significat longitudinem unius brachii, at Οργυίᾳ utriusque longitudinem cum latitudine pectoris. Hinc Verbum οργυίνιον apud Ctesiam in Indicis: πάχος οὐσού διο τὸ ἀρρένες περιωργυίων μόδις τρισδιάστατον, *Craftitudo*, quam duo *Viri circum expensis manus vix complecti queant*. Οὐσού solerita, ut hic fit, etiam Numerandi vocabulis jungi. Lucian. in *Dial. Meretric.* pag. 745. ιωτός τέττας ἑπτάδας, ἀναργίων μόδιος οὐσού εἰσται τὰς περισσότες αὐτῶν, in illos investitus, dejicio septem circiter eorum praefectos. PERIZ.*

τὰς χεῖρας τείνας, ἔφατο, ὡς Ζεῦ, τὸν τοῦτον Ἡρακλῆν οὐκέτι ἔτερον ἔσπειρας; ⁸ ἐνταῦθα ἥρθινας λέγουσι τὴν ⁹ παρομίαν. ΑΛΛΑΓΩ οὐτοῦ Ἡρακλῆς.

ΚΕΦ.

CAP.

⁵ Εἰδίστεν] Sic Słusk. & Parisienses Regii duo. At Lugd. & ex Regiis Secundus, ^{ix̄m̄n̄}, cum quo iterum conspirat Scholastes Luciani, sed qui habuit exemplar Lugdunensi nostro simile. PERIZ.

⁶ Εἴτε δὲ τοις ἀλλοῖς τοῖς Τιτάνοις] Mediceus: εἴτε δὲ τοις ἀλλοῖς τοῖς Τιτάνοις.

⁷ Μὴ τὸν Ἡρακλῆν ἔτιγος ἵστεγας] Vide ut etiam integra vocabula post Typographiam inventam & exercitam ex Auctoriis priscis exciderint. Nam quia in Gesneriana per incuriam certissimam omissum hic est ήτις, quod in Prioribus, Romana & Basileenisi, exstabat, idcirco reliqua, quae deinceps sequutæ sunt, Tornæianæ, Schefferianæ &c. vocabulum illud pariter prætermiserunt. Nos id restituimus non tantum ex primis Edd. sed & ex MStis. Mox οὐνοῦσα habent & MSti. Reæde tamen emendasse putem Fabrum ^{ιντερ-} ^{δη}, quod & Scholastes Luciani, ut & Cod. Lugd. in repetito hoc capite *infra lib. xiv.* (vide *Mexiv. 48. i.*) præfert & voluisse videatur Interpres, vertendo, *Hinc*. At si genuinum sit ^{ιντενδη}, vertendum erat, ut feci, *Tum*, æque ac *supra cap. 21.* PERIZ.

⁸ Εἰνδῆσα πρᾶται] Leg. *ιντενδεῖ* τι πρᾶται. FABER.

⁹ Τὸν παρομίαν] Alii tamen aliunde pu-

videret id Milo, palmas ad cælum tendens, o Jupiter, dixit, num hunc alterum Herculem nobis dedisti? tunc dici cœptum ajunt proverbiū: *Hic est alter Hercules.*

ΚΕΦ. xv.

Περὶ Κελτῶν εὐτολμίας.

C A P. XXIII.

De Celtaurum audacia.

Omnium hominum ad subiecta pericula promptissimos esse Celtas audio. Proinde canticorum materiam faciunt Homines, qui in bello pulchra morte occubuerunt.

Et

¹ Κελτές] Proprie & prium sic appellati sunt Galli Narbonenses, si fides Straboni lib. iv. pag. 189. qui tamen addit, ab his dein propter eorum gloriam ad alios quoque translatam hanc appellationem. Certe tertia & præcipua pars omnium Gallorum proprie ornata vulgo fuit hoc Nomine: immo communiter etiam omnes Galli, à Græcis maxime, Κελτοί dicebantur, ut vel ex Appiani *Celticis* liquet. Neque dubito, quin ex hoc Nominis, utpote antiquiore, formatum deinfat, per diversam tantum pronunciationem, commune illud Γαλατῶν & Gallorum Nomen. Sed & hinc factum, ut Græci, qui Septentrionales Europæ populos non satis norant distinguere, ista Κελτῶν appellatione etiam Germanos sæpe intellexerint, quod notum est satis, & minus mirum videri debet, quum & Romani sæpe Gallos & Germanos confunderint. Vide Castilioneum & Glareanum *ad Sallustii Jug. 114.* & *Lipsum ad Plini Pa-*

² Τὸν ἀσφαλτὸν ιανθίνει] MS. Słusk. τὸν ἀσφαλτὸν ιανθίνει. corrupte. pro quo Mediceus τὸν φραγμὸν ιανθίνει.

³ Αλλὰ καὶ τρίπολις &c.] Arminius apud Tacit. *Ann. 1. 59.* Cerni adhuc Germanorum in lucis signa Romana, quæ Diis patriis suspen-derit. PERIZ.

⁴ Οὐτας ἃ αἰχόδοι] Hæc ex Ephoro videtur Noster habere. Consule Strabonem lib. vii. cui figmenta sunt. Historia legitur apud Stobæum quoque sermon. vii. 49. & 48. ex Nicolao Damasceno, & Aristotelem lib. ii. End. cap. i. itemque in *Nicomachici*, loco quem mox indicabo. SCHEFF.

⁵ Παραλαμβανόμενα ἃ τοῦ τε πυρὸς] Reæde putem Kuhnium in Indice maluisse παραλαμβανόμενα, circumdatos. Nam sic v. 6. αὐτοῦ τοῦ τε πυρὸς φλογός. PERIZ.

⁶ Πολοὶ δὲ] Gimbris, non Celtais hæc attri-buit is, quem modo dixi. SCHEFF. Mure-tus Gallis vindicat not. in Horat. *Od. 12. lib. III.* KUHN.

⁷ Πολοὶ δὲ &c.] Vel hinc maxime patet, in-Cccc telli-

δὲ ἐπεφαμένι, 3 ἀλλὰ καὶ τρίπαια ἔγείρονται, ἂντα τε ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις σεμνούμενοι, καὶ ὑπομήματα αὐτῶν τὸ ἀρετῆς σπολείποντες ἐλληνικῶς. 4 Οὐτως δὲ αἰχὴν νομίζοντες τὸ φεύγειν, ὡς μηδὲ ἐκ τοῦ οἰκιῶν κατοιδάσινον καὶ ἐμπιπλωσῶν πολλάκις ἀποδιέρχονται, ἀλλὰ μηδὲ πιμπραμένων αὐτῶν, 5 ὥστε λαμβανόμενους ὑπὸ τοῦ πυρός. 6 Πολλοὶ δὲ καὶ ἐπικλύσαντες τὴν Σέλασαν ὑπομένονται εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπιπλωσούσθαι κύμασι, καὶ τὴν Φορὰν αὐτῶν εἰσδέχονται, γυμνὰ τὰ ξίφη καὶ τὰ δόρατα προσείοντες, ὥσπερον ἡ Φορᾶς δυνάμενοι, ἢ τρώσκοι.

KEΦ.

Et coronati pugnas ineunt, sed Tropaea erigunt, simul gloriae rebus gestis, simul Græcorum re monimenta suæ virtutis post tati relinquentes. Adeo vero pe ducunt fugere, ut saepè ne corruentibus quidem & incidentibus ædibus effugiant, sed neque a iis ardentibus, quando ipsi jam comprehenduntur. Multi vero etiam inundans mare sustinent: sunt etiam qui arma capientes in fluctus ruant, & eorum impetum expiant, nudos gladios & hastas tentantes, perinde ac si vel ten eos, vel vulnerare possent.

CAP.

telligi potissimum Germanos, siquidem diserte hoc ipsum Strabo lib. vii. pag. 293. de Germanis agens, tribuit Cimbris & Celtes. Οὐν εὖδὲ ἐδὲ φίσης ὥστε λαμβάνειν τὰς πλημμυρέδας τὰς. Κίμβρες, οὐδὲ ὅτε ἀφοίσιν οἱ Κελτοὶ ποτε πολέμουσι τὰς σικίας ὥστε φύσιν, εἴτε πονηρούμενοι: Haud recte neque ille, qui tradidit, Cimbros arma capere contra exundationes, neque Celtes contra metum se exercentes pati domos suas inundari, & novas denovo exstruere. Nullum est dubium, quin ex illo Auctore, quem respexit Strabo, Noster hæc hauserit. Junguntur autem Cimbris & Celte, quia passim à Veteribus Cimbroi in extrema licet Germania, procul à Gallia siti, Celtes vel Gallis tamen adscribuntur. Sic Appianus Κελτοί. Cimbros, qui aliquot Duces Romanorum vicerant, & castris exuerant, at mox ipsi à Mario deleti sunt, appellat πλεύσοις, καὶ μαχιμάτοις, τῇ τείλικᾳ μάλιστα φοβεράτοις, χρῆσις Κελτῶν, quos addit irrasse in Italiam καὶ τὴν Γαλατίαν. Neque alter Florus. I. 3. Cimbri, Teutoni, atque Tegurini, ab extrægis GALLIÆ profugi,

gnum terras eorum inundasset Oceanum, vas sedes querebant. Liquer ex his, quæ ista contra fluctus pugna etiam Celtes aut Galis tribuitur à quibusdam Scriptoribus, rara tamen hanc fabulam ortam apud Romanos ex narratione de Cimbris accepta, que adeo eos potissimum, vel vicinos Germanos, seu Teutonos, Celtarum & Gallorum nomine in hac fabula intelligendos. PERIZ.

7 Επικλύσοντες τὴν Σέλασαν] Mancinæ, tñ ac ἀναλγήτες nominat Philosophus lib. iii Nicomach. cap. IO. εἰ μὲν φοβούσι μὲν τῷ φόβῳ, μὲν τῷ κύματι, γραῦσθαι φαῖ τὰς. KIM SCHEFF. Polybius lib. II. Celtes impetratόλμος, audaciam, θυμός, iracundiam, αὐλακιανότητα, φιλοξένων, gloriola flavidum, ωγύσταν, ἀθισταν, recordiam, sublestam fuit Alexander eos vocat ἀλαζόνας, jactabatur quia interroganti, quid in rebus humani maximum ipsi terrorem incuteret? præ opinionem responderant, διδίσαν, μέσον τοῖς ἐγνώσις ἐμπιστοῦ, se timere, ne fractum erat cælum. Arrian. lib. I. KUHN.

KEΦ. ΚΕΦ.

Περὶ Σμινδυρίδων ἀρεδιάτης, καὶ ἀδημηραγίας.

C A P. XXIV.

De Smindyridæ deliciis in cibo, & voracitate.

Σ μινδυρίδην τὸν Συβαρίτην λέγουσιν ἐπὶ τοσοῦτον τρυφῆς ἔξοχοιλα, ὡς εἰς Σικυῶνα αὐτὸν ἀφικέδωμαι, μητῆρα 2 Αγαρίστης τῆς Κλεισθενούς, καὶ ἐπάγεοδαι 3 χιλίους μὲν μαγείρους, τοσούτους δὲ ὄρηθυτὰς, καὶ λινοὺς χιλίους.

KEΦ.

Smindyriden Sybaritam usque adeo in luxuriam erupisse prohibent, ut, procas Agaristæ, Clisthenis filiæ, Sicyonem veniret, & mille coquos, totidemque alicupes, atque mille pescatores adduceret.

CAP.

ελέσθη.

3 χιλίους μὲν μαγείρους &c.] Dubitem, an Auctore recte percepit mentem illorum, unde hæc hausit: quinque illi traderent habuisse eum in universum Mille Coquos, Alices, & Pescatores, ille hoc ita acceperit, quasi habuisse Smindyrides Mille Coquos, & Mille Alices, & Mille Pescatores. Certe Athenæus, quem sequi solet, bis isti Sybarites tribuit mille in universum servos. VI. 21. X. 11. τοις τοις διατάξεις, εἰλιξ, δειδιντὰς, καὶ μαγέρες, Mille secum adduxit servos, qui erant Pescatores, Alices, & Coqui. Et XII. II. brevius, εἰποτε αὐτῷ χιλίου μάγειρος καὶ δειδινταὶ, sequebantur eum mille Coqui & Alices. De Smindyride ipso Vide ad IX. 24. PERIZ.

Cecilia

K E Φ , $x\epsilon'$.

C A P. XXXV.

Πολλοί τῶν ἀριστῶν τίνων ὥνταντο καὶ *Aquibus multi clarissimi viri adi-
ti, & fructum aliquem ceterum
τὸ πήλαυσαν.*

¹ γαρτο, ἄρα καὶ ² Οδυσσέus· Αλ-
χικού, καὶ ³ Αχιλλεus Χείρω-
νος,

I Ωνων] Notat eadem Pausanias in *Atticas* & viros claros poetasque regibus quondam familiares fuisse scribit: Docetque exemplo Dionysii, qui Philoxenum, Antigoni, qui Antagoram Rhodium & Aratum Solensem secum habuerunt. SCHEFF.

2 Οδυσσεύς Αλκίνοες] Cum ē mari ad littus
effet ejectus, rerum omnium inops. Homer. *Odyss.* n. Plato tamen ei jungit *Pala-
medem*, epistola 2. non *Alcinoum*. SCHEFF.

Odyssae Alcibi Priora hujus Capitis sumpta sunt omnia ex Homero. Illi autem, ex quibus utile quid percepisse dicuntur Heroes Homerici, non fuisse omnes perpetui eorum **Comites aut consiliarii**, sed qualescumque Amici, qui aliquando illis facto, vel consilio, utiles fuerunt. Veluti iste Alcinous Rex Phaeacum Ulyssi, quando hic naufragus ad eum pervenit, & ejus opera vel jussu reductus est Ithacam. Videatur **Odyss. H. & N.** Sapientiam ejus laudat Hom. **Odyss. Z. 12.** ubi dicitur Οἰανὸν πέρι τούτοις, ἀ Διος κοστία εδοκτός. Ceterum à Platone Epist. 2. jungitur Ulyssi Amicus & Socius Palame-

Palamedes, ut notat hic loci Schefferus. Ego vero non dubito, quin, cum *Palamedi* inimicissimus fuerit *Ulysses*, ex causa, quam etiam Noster exponit xiii. 12. & uterque contrariae semper fuerit factionis, legendum ergo istuc sit, non παλαμέδη, sed Διομέδη. *Diomedi* enim amicus semper, & socius, & adjutor fuit *Ulysses*. Hinc quando *Dionedes* mittebatur ad castra Trojanorum exploranda, jubebaturque sibi socium ex omnibus eligere, *Ulyssem* elegit, tanquam virum maxime prudentem, quem amet *Pallas*, qui consilio valeat, quo comite etiam ex ipso rediret incendio. Vide omnino *Homerum Iliad.* K.

v. 242. & seqq. PERIZ.

3 Αχιλλευς] Vide Liban. declam. IV. P. 14.
ton. de Rep. 111. SCHEFF. Achillem à C.
rone bellis imbutum Dictys lib. I. B. T. 2
Phoenicem vero eidem custodem & rectore
datum. apud Photium ejus monitor vel
mag. est Noëmon Carthaginensis an Chalcei
nensis? pag. 244. Edit. Hœsch. vid. Metz
ad Lycopronem pag. 158. KUHN.

Aximedes Xerxes &c.] Ex Homero hacten sumpta, non ex Aliis. Respicitur autem Locus *Iliad.* A. v. 829.

*Et lenis medicamenta insperge, Bona, quae
te ajunt ab Achille eductum esse, Quem Chiron
docuit iustissimus Centaurorum. De Chiro-
ne Centauro, Medicinæ chirurgicæ invento-
re, Vide Hyginum fab. 274. Adde Apollonius
dorum II. 4. PERIZ.*

4 Πέραντος] A quo & vivus dilectus, i
mortuus sepultus est. Vide Homerum Is
*. Adde tamen etiam Platonem in Cesi
vio p. m. 185. SCHEFF.

5. Nestor. Qui etiam passim adebat confite suo. Vide Homer. *Iliad.* I. Plato epiph. IDEM.

6 Μενέλαος] Qui eum docuit rationem insti-
niendi patris, Ulyssis. Homerus Odis. 1.
IDEM.

Τελέμαχος [Menelaeus] Respicit Odysseus. Διὰ
Telemachus Ulysses F. contendit ex confusa
Nestoris ad Menelaum, recens reducens
sua peregrinatione, ut ex eo quid certi cognoscat de Patre suo. Vide Versum 162.

γε, καὶ Πάτροκλος Αχιλλέως,
καὶ Αγαμένοντος Νέστορος, καὶ
τοῦ Τηλέμαχος Μεγαλέου, καὶ τοῦ Ευ-
πόλιδάμαχος, ἐν τοῖς αὐτῷ
προσεῖχε, καὶ σὺ τρόες Αυτίνορος·
καὶ οἱ Πυθαγόρεοι μὲν ὄμιλοι ταῖ,
Πυθαγόρου ὥντα. οἱ Δημοκρίτεοι
δὲ, συγγενόμενοι Δημοκρίτῳ, πολλῶν
ἀπήλαυσαν. Συκράτει δὲ εἰ προσει-
χον οἱ Αθηναῖοι, πάντα ἀν ἐγένον-
το εὐδαιμόνες, εἰ δὲ ἐφίλοσοφοι.
Καὶ Ἰέρων δὲ ὁ Δευκομέ-

Achilles Chirone , & Patro-
clus Achille , & Agamemnon Ne-
store , & Telemachus Menelao , &
Hector Polydamante , in quibus
ei paruit , & Troës Antenore. Et
Pythagorici quidem comites a Py-
thagora sunt adjuti ; Democritei
vero , multum ex eo , quod cum De-
mocrito vixerunt , perceperunt fruc-
tum. Quod si Socratem Athenien-
ses audivissent , omni ex parte beati
fuissent , ac sapientiæ operam de-
dissent. Sed & Hiero Dinomenis
filius

163. &c. Sed & Menelaus eum docet, de-
tineri Ulyssem à Calypso: Vide versum 555
& seqq. Ac dein multis cum muneribus eum
dimittit, *Odyss.* o. De Nestore, quem Ho-
merum Agamemnoni perpetuum quasi consi-
liarium & moderatorem addidit, res est no-
tissima. PERIZ.

7 πολυδέμαντος] Qui eum monet de retrocedendo aliisque. Homer. *Odyss.* Δ. SCHEFF. Post πολυδέμαντον non ponenda est τελέσια στρυμ. Nam sequentia εἰς αὐτὸν αποστέκει (ita enim legerem pro αποστάσῃ) ad Hectorēm referuntur, quem non in omnibus bene monentis obtemperasse Polydamanti, his verbis Noster innuit, id quod ex Homero fuisse liquet. II. Δ ubi Hector saluberrimo sequentia sunt hilce jungenda, necus quam factū in aliis Edd. legendumque, εἰς οἰς αἴτης αποστέκειν, quod & Kuhnius maluit. Addē & *Iliad.* Σ. 249. ubi comparantur inter fe Hector & Polydamas, ut amici, & eadem nocte nati, sed alter consilio, alter manu pugnando, omnes exsuperans: & ubi iterum Hector prudentissimo ejus consilio non pareat v. 284. &c. PERIZ.

fatis liquet, II. A. ubi Hector latuberrim
Polydamantis consilio damnato, exercitum
Achilli concidendum loco iniquissimo tradi-
dit. Πολυδάμας ἐντὸς φρέσκῳ βαλὼν, bonum
excogitarat consilium, ut scilicet moenibus se
contra hostem tuerentur Trojani, Hector
vera νύχτα πενθῶν, mala meditatus, sub die
castra maluit habere. nec tamen recepta inter-
punctio planè rejicienda est. KUHN.

Εκτος Πολυδεκατοντα &c.] Etiam hic Auctor ante oculos habuit *Iliad.* M. ubi Homerus inducit semper adstantem *Hectoris Polydamantem*, & eum monentem; Hinc sibi ille apud Homerum legitur versus,

Διά τοπ Περινέμας θεραπεύεται από παραγένεσι.

*Tum vero Polydamas ferocem Hectorem allocutus est adstante, scil. in proelio. Vide Iliad. M. v. 60. & 210. & N. 725. Videmus autem istic bis obtemperare Hectorem consilio Polydamanis, semel id aspernari, sed male, siquidem ipse tunc vulneratus fuit, & multi perierunt Trojani. Unde non dubito, quin sequentia fint hinc jungenda, secus quam factum in aliis Edd. legendumque, *εν οἷς αὐτῷ μερισθεῖ*, quod & Kuhnus maluit. Adde & Iliad. Σ. 249. ubi comparantur inter se Hector & Polydamas, ut amici, & eadem nocte nati, sed alter consilio, alter manu pugnando, omnes exsuperans: & ubi iterum Hector prudentissimo ejus consilio non paret v. 284. &c. PERIZ.*

Ideam II. H. SCHEFF.
Tgois Aut̄vogos] Antenorēm inter Senes Trojanos consultantes de rep. memorat Homerus Iliad. g. 148. Sed & inter hos præcipuum illum jungit Priamo, adsidētem ei solū in curru v. 262. & 312. Denique concionantem ad Trojanos, suadentemque, ut Gracis reddatur Helena, inducit Iliad. H. 347. PEREZ.

9 πάρνεισθαι μητρις] Sic apud. Suidam v. A-
νήσιον ex MS. Leidensi. ταΐζει δυνατή. ubi
vulgo πάντη legitur.

ΙΟ Επιφιλοσοφών] Legendum καὶ γὰς ἡ φιλοσοφία,
i. e. philosophat̄ effent̄. FABER.
Mihi glossam, superioris εἰπεστίχοις διηγέρει
Cccccc 3 fa-

vous, ¹³ Σιμωνίδου γέ Καίου ¹⁴ ἀστήλαυσε, καὶ Πολυκράτης ¹⁵ Ανακρέοτης, καὶ ¹⁶ Ξενοφῶντος ¹⁷ Πρόξενος, καὶ ¹⁸ Αντίγονος Ζηνοβίου. ¹⁹ Ινα δέ μοι, καὶ τῶν ἐμοὶ προσκόντων, οὐδὲν ἔπεις γέ οἱ Ελλῆνες προσκύνοσι, μεμήσωμαι. ²⁰ Διφέρει δέ μοι καὶ τούτων, εἴγε Ρωμαῖος εἰμι. Καὶ Δεύκολλος ²¹ Αντίχον τι ὥστο γέ Ασκαλωνίτου, καὶ Μακρίνας ²² Αρείας,

silius usus est utiliter sibi Simonideo, & Polycrates Anacreonte, & Xenophonte Proxenus, & Antigonus Zenone. Ut vero eos quoque commemorem, qui non minus ad me pertinent Græci: mea vero interest etiam res illorum, quum sim Romanus. Etiam Lucullo profuit aliquantum Antiochus Ascalonita, & Mæcenati Arius, & C.

ceroni

sapere videntur. SCHEFF. Pro & legerem simpliciter καὶ & res erit in vado, ni fallor. KUHN.

[εἰ φιλοσόφῳ] Sublestæ hæc sunt fidei. Faber legit γέ γὰρ ἐτελεσθέντων At Kuhnius si pro & simpliciter legatur καὶ, rem putat in vado fore. Atque id voluit lane etiam Gesnerus, vertens primus ac. Ego vero vel sic assentiar Scheffero, qui arbitratur glossam esse superiorum, & αὐτοῖς ξεκάτα. PERIZ.

[II. līps. &c.] Confer Pausaniam Atticis cap. 2. ut & ipse Hieron. Simonidem addit, ac Polycrat. Anacreontem. Vide & Nostrum IV. 15. de Hierone ac Simonide, Et IX. 4. de Polycrate & Anacreonte. IDEM.

[12 οἱ Δευτεροί] Qui fuit Siculus: oraculoque filios Tyrannos futuros accepit. vid. Plut. de Pyth. Orac. SCHEFF.

[13 Σιμωνίδες] Discas ex Platonis epist. 2. Xenoph. Hierone. Athenæo lib. XIV. cap. 21. Adde supra IV. cap. 15. IDEM.

[14 Απόλλων] Gesnerus legit ἀπόλλων. Sed non opus est mutatione, prius enim Atticum, posterius commune est. KUHN.

[15 Απολλοντος] Firmat Herodotus lib. IIII. SCHEFF. Max. Tyrius. differt. XXI. Απαρχίαν Σαρείος Πολυκράτους ἤρισεν, καὶ τὸ Τυρενίδης ἔργον Σμερδίου τῷ Κλεοπάτρᾳ ηὔμενον καὶ αὐλῆς Βασίλεως τῷ θεῖον Ιωνίῳ. Anacreon Sami-

is. Polycratem reddidit mitiorem, dum Tyrannidem amore Smerdii, & comā Cleabuli & zibii Batiballi & canicis Jonicis temperavit. KUHN. [εἰ φιλοσόφῳ] Laertius in vita ejus, qui & de Zenone. SCHEFF.

ε 3

καὶ Κοκέρων ²² Απολλωνίου, καὶ ὁ Σιβέρτος ²³ Αθηνοδόρου. Πλάτων δέ, ἐμοῦ καὶ τοι σοφότερος ὢ, ²⁴ λέγει, ὅτι καὶ Ζεὺς εἶχε σύμβουλον.

τίνα

Εὔνοος, qui proximo nominantur loco, legendumque εἰς πρώτην. Sensu certe oportunitissimo. Ut vero & eos memorem, qui ad me pertinent non minus, quam pertinent & Græci. Illi vero etiam pertinent ad me, quamvis Romanus sim. Forte, quia oriundus erat ex Græcis, vel eorum studia colebat. Res relicta, sit cuiusvis arbitrio. IDEM.

[20 Αριάρχης] Plutarchus in Lucullo. SCHEFF. Αριάρχης Erathicus Antiochus Ascalonita, Veteris Academiæ instaurator, vel Quintæ Conditor, sed qui transisse tandem dicitur ad Stoicos. Vide Cicer. Acad. Quæst. IV. passim. Et Plut. in Lucullo, & Cicerone, quorum Hic Auditor ejus fuit. Ille vero etiam contubernalem habuit. PERIZ.

[21 Αγέρ] Meminit Philosophi hujus Plutarchus in Antonio, & alibi. Est autem ille ipse qui Suetonio Areus, vita Octavii, c. 89. SCHEFF. Vide & Dionem in Augusto apud Xiphilin. KUHN.

[Αγέρ] Alexandrinus ille fuit, non Mæcenatis solum præceptor, sed & ipsius Augusti contubernalis, qui ejus gratiæ dedit, quod peperit Alexandrinis, ut tradit Plutarchus in Præceptis Politicis. Vide & Jonsum de Scriptoribus Hist. Philos. III. I. PERIZ.

[22 Απολλωνίς] Molonis. Plutarch. vita Ciceronis. SCHEFF.

[Απολλωνίς] Celeberrimus hic est ex illis Scriptoribus, qui Ciceronis & Julii Caesaris vitam memoriam proddiderunt, quoniam uterque Rhodus emavagavit, ut clarissimo huic dicendi Magistro operam daret. PERIZ.

[23 Αθηνοδόρη] De hoc nil Suetonius, quod miror. imo Areum potius hoc nomine, ejusque filios laudat. Nec satis convenient in nostrum tempus, cum Cato eum, ætate jam proiectum senemque audiverit Pergami, idque adhuc juvenis. Fuit autem Augustus puer pæne, cum Cato moreretur. Ego sane hic de fide Nostræ ambigo. SCHEFF. Non est, quod quisquam de fide Nostræ vel tantillum

ceroni Apollonius, & Augusto Athenodorus. Plato vero, qui me est sapientior, Jovem etiam habuisse aliquem à consiliis dicit: quem vero,

addubitet. Fuit enim Athenodorus quo usus est magistro Augustus, è Stoa Philosophus, Tharsis oriundus, filius Sardonis, qui Καραντηνος Καίσαρος καὶ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης. τοῦτον δὲ εἰς Βασιλείαν οὐ γνοὺς, κατέλυσε τὸν καθεδρῶν πολιτεῖαν &c. Caesarē eruditivit, magnusque consecutus honorem jam senex in patriam redit, statumque reipublicæ vacillantem in melius mutavit. Ab hoc Athenodoro probe distinguendus est alius hujus nominis Stoicus, qui Tharsensis quidem fuit, sed cognomen Cordylionis habuit, & penes Marcum Cato-nem vixit obiitque, ut accuratè tradit Strabo lib. xiv. pag. 463. Lucianus in Macrobiis. Απολλωνίς ὁ Περγαμεῖος πότνιος, διὸ Καισαρος Σεβαστὴ διδόνειτο. γνόριζε, καὶ τὸ Αθηνοδόρη τὸ Θαρσεῖον φιλοσόφων παιδεῖον αὐτὸν ἔχει τοντὸ τὸ Αθηνοδόρη τὸν σύγδομοντα δό, Αpollodorus Pergamenus Rhetor D. Caesaris Augusti preceptor & una cum Athenodoro Tharsensis Philosopho eum instituens octoginta duos annos vixit aequæ ac Athenodorus. Hic est ille, qui Augusto suasit, ut iratus nihil aut diceret aut faceret, antequam viginti quatuor literas Græcorum secundi percensuisset. Plutarchus in fine Apophthegm. Reg. & Imper. qui in operta lectica ad Augustum pro muliere illatus, & stricto gladio profiliens, εἰ φονή, inquit, μή τοι οὐτε εἰσελθεῖν δοκεῖτε, an non times. ne quis ita tibi obrepens capitū tuo insidietur? Xiphilinus in August. Hæc ad Nostræ defensionem dicta sint. confer Dionis Tharsicam I. KUHN.

[Αθηνοδόρη] Confudit Schefferus duos Athenodoros Tarfenses, quorum alter Catoni Uticensi convixit, alter Augusto, quos distinxit Strabo lib. XIV. pag. 674. Sed satis id jam docuit Cl. Kuhnus. Hic vero Augusti amicus Plutarcho in Public. dicitur Αθηνοδόρης ὁ Σάρδας, sed leg. haud dubie ὁ Σάρδας. Liquet autem ex eo loco, scripsi illum etiam librum ad Octavianam Augusti sororem. Alius vero est, & duplex, error.

Τίνα ἥ, καὶ ὅπως, παγ' ἐκείνου μαρ-
θάνετεν.

error Vossii de *Historicis Græcis* II. 5. ubi ait: *De aetate nemo ambigit. Nam Augustus eum Tiberio præcepit, ut constat ex Suetonio, qui ex Augusti Epistola hæc verba adducit cap. 4.*, Tiberium adolescentem ego vero, *dum tu aberis, quotidie invitabo ad cœnam, ne solus cœnet cum suo Sulpicio, & Athenodoro. Immo & Augusti ipsius præceptor ante fuerat.* Facit ergo eundem, illum Augusti amicum & præceptorem, & hunc à Suetonio memoratū: & porro putat hinc fuisse præceptorem *Tiberii*, per quod nomen ita simpliciter positum intelligimus semper Augusti in Imperio successorem. Se-
cutus est Vossium, ut videtur Menagius, qui ad Laertium Platone §. 4. Athenodorum Tarsem dicit *Augusti & Tiberii præceptorem*. Certum autem est, Vossium non inspississe locum Suetonii, quam ista scriberet. Exhibit enim Epistolam illam Augusti Suetonius non in *Tiberio*, sed in *Claudio*, qui etiam *Tiberii* nomine in illâ designatur ab Augusto, ut solebant pueros, maxime domesticos & propinquos, (erat autem Li-
via, ad quam scribit illa Augustus, nepos Claudio) prænominibus suis potissimum ornare. Deinde vero liquet jam ex his, *Athenodorum* illum *Sandoris* F. Præceptorem Augusti, non potuisse per aetatem suam, eundem esse, qui fuit Claudio adolescenti familiaris, siquidem ille tempore Augusti, ante mortem Marcelli, jam senex valde re-
diit in patriam, eamque male administratam per Antonii amicum, Boethum, restituit, & cui Athenodoro istic mortuo successit in administratione Reip. Nestor, Præceptor Marcelli, & Imp. Tiberii. Vide Strabonem d. I. p. 674. 675. & Lucianum in *Mam-
crobiis de Utroque*. PERIZ.

24 Ζεῦς] Non satis scio quid hic innuat, & utrum Mentem istam, ad quam condidisse Jupiter omnia dicitur, an Providentiam, num aliud quid designet. A Platone sane sic expresse εὐθέτος Διός, quem appellari non recordor. SCHEFF. Momus Διὸς σύμ-
βολή, *Jovis Confiliarius*, est in brevibus Scholiis Homeri statim ab initio *Iliad.* A. que vide. Luciani quoque Juppiter accusa-

verò, & quomodo, ab ipso di-
camus.

tus Momum in consilio habet. Apud Pla-
tonem frustra hæc quæsiveris, puto ha-
periisse una cum fine Dialogi, qui inscribitur
Κεῖται. Deos, Consentes & Complices quo-
vocant, summi Jovis Confiliarios ac prin-
cipes existimari, Arnobius tradit lib. IIII.
versi. Gentes. vid. Salmas. in *Spartianum*
m. 139. KUHN.

Λέγει, ὅτι τοι ζῶς &c.] Frufra id qui-
ajunt in Platone, atque ideo Kuhnus ei Le-
ciano & Scholiis Homeri ad *Iliad.* A. 5. M-
num nobis memorat *Jovis Confiliarios*. Ego vero nullus dubito, quin Auctor no-
splexerit *Epistulam* II. Platonis, ubi illa
comparationem sui & Dionysii institueret,
subjicit, plerumque potentibus Viris addi-
quem prudentem, sed qui modo concordia
modo discordes fuerint: & sic Pausanias
Hieroni jungit Simonidem, Periandro Theteten, Pericli Anaxagoram, sic Creonti Thesi-
am, Agamemnoni Nestorem &c. Denique ait, ὃς δὲ ἔμει δοκεῖ, τοῦ Περοπαδία Διού
την τηνῆσσιν οἱ πρᾶπει αὐθεντοι, ut vero in-
videtur, etiam *Promethea Jovi* eadem ratione
junxerunt primi Homines. Nempe, ante-
quam Homines essent nati, *Promethea* si-
milariter egilse fingunt em *Jove*, & à Di-
accepisse munus formandorum animantium, atque ipsorum Hominum, ut ait Plato in
Protagora. Sed & quum dein Jupiter vel
concumbere cum Thetide, ille monuit eum
ne id faceret, quia in fatis erat, ut ex The-
tide nasceretur Filius Patre suo validior. Vi-
de Luciani *Dialogum Promethei & Jovis*,
ac *Apollodorum* III. 12. 5. Maxime autem
huc pertinet, quod finixerunt Primi Po-
tae, *Promethea* junxisse te *Jovi* in bello con-
tra Titanas & Saturnum, atque ita *Jovis
Confiliis Promethei* vicisse Saturnum. Eschylus *Prometheo Vincto*, inducit eum ex-
probrantem *Jovi*, se tunc ultro voluisse *Jo-
vi οὐκεπέργεται*. Ερμῆς δὲ ΒΟΥΛΑΙΣ περὶ
Τερψίης μελανέστερος Καθημάτων καλύπτει τὸ πα-
τέρινον Κέφαλον Αὐτοῖσι οὐκεπέργεται. Τοιοῦτος εἰπεῖ
Θεός Τίγανος ὀφελημένος &c. Meis autem
CONCILIIS Tartari caliginose profusa
verago obtegit antiquum Saturnum cum su-
Sociis. Talibus Deorum ille Rex a me Adj-

pla & Plato istic, & Noster hic loci, colle-
git. Mox pro μαθήσαμεν legendum omnino
putem μαθήσαμεν, discamus. PERIZ.

ΚΕΦ. κτ̄.

Περὶ οἰοφλύγων τιῶν.

Ποτίσται γεγόνασιν ἀθρετοι,
ἄστεγε φασι, ξεναγόρας ὁ
Ρόδιος, ὃν ἐκάλουν Αμφορέα, καὶ
Ἡροκλείδης ὁ πύκτης, καὶ οἱ Πρω-
τέας

Bibacissimi fuerunt homines, ut
tradunt vulgo, Xenagoras Rho-
dius, quem Amphoram vocabant, &
Heraclides pugil, & Proteas Lani-
cæ

tando adversariis. Vide Plutarch. *Sympo.* I.
6. SCHEFF.

3 πρώτας ὁ Λανίνος ρόδος] Ita Arrianus lib. IV. Athenaeus scribit Λανίνον, non Lan-
icis, ut ex malo codice scribit Popma. Sed si Alexandri regis fuit nutrix, neque Athenaei, neque Arriani, neque Nostris recta est scriptura. legendum enim εἶδαντες ὁρίσαντες. Curtius lib. VIII. cap. 1. *Hellenice*, que Alex-
andrum educaverat, soror ejus &c. Vitium
porro videtur esse ex eo, quia primæ literæ
priori vocabulo erant conjunctæ. SCHEFF.
Λανίνος legendum, non Λανίνος: nam Λα-
νίνος est Λαοίνη. FABER. Sed Laonicem fuis-
se dictam illam nutricem nusquam haec tenus
invenio. SCHEFF. Mihi Λανίνος ideem est ac
Ελανίνη per aphæresin, ut Ιωνία & Σμυρνα,
scultator & auctulatōr, Lazarus & Eleazarus.
Ita etiam ἐφορεύτης, Λεάδης, Εράδης, Ορεά-
δης & Βελάδης, Οιλάς & Ιαλός. Eymolog.
Magnum in voce Εράδης. KUHN.

Πρώτης ὁ Λανίνος] Quum Curtius VIII. I.
Proteæ Matrem appellat *Hellenicen*, verisimile
videtur, quod voluit Kuhnus, & ante
eum Freinsheimius, *Lanices* nomen apud
Nostrum & Arrianum, per Aphæresin ex
Hellenice formatum. Ceteroquin, absque
illa auctoritate Curtii esset, crederem potius
cum Fabro, nomen illud esse contractum ex
Laonice. Mulier vero illa, Nutrix fuit Alex-
andri, cuius ideo οὐρανός dicitur hic *Pro-
teas*, Soror vero Clyti ab Alexandro inter-
fecti. Proteas autem vicissim *Alexandrum*
DD dd d presbi-

τέας ὁ Λαζίκης μὲν νιὸς, Αλεξάνδρου ἥ δὲ βασιλέως σύντροφος· καὶ αὐτὸς ἥ + Αλέξανδρος λέγεται πλειστον πιεῖν ἀρθρώπων.

præbibendo ad mortem adegit, si fides Ephippio apud Athenæum x. 9. Cum enim Alexander illi propinasset poculum duorum congiorum, & ille id jam ebibisset, mox idem poculum resumpsit, & denuo præbabit Alexander, qui id itidem denuo exaurire tentavit, sed non potuit, καὶ εἰ τέτοις νοήσις ἀπ-

ΚΕΦ. κ^η.

Οτι ὁ Ηρακλῆς ἡμέρᾳ ἦν τοῖς ἑαυτῷ πολεμίοις.

Ημερώτατά, Φασι, τὸν Ηρακλῆν προσενέχθηντα τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Πρῶτον γὰρ ἡ

Ι πρεστον φ^ητ^η] Philochorus Theseo hoc tribuit, sed refellitur à Plutarcho, vita Thesei. Φιλόχρος, inquit, καὶ σπονδας τοῖς νεκροῖς ἄποιντες γενέθη πεντας ἐπείνας. ἐν δὲ Ηρακλῆς πρεστον ἀπέδωκε τοὺς τοῖς πολεμίοις, καὶ τοῖς τοῦ Ηρακλίου γέγεννατο. SCHEFF.

2 Αποστόλες] Ante enim de cadaveribus occisorum pugnabant. Pater ex Homeri Iliad. N. ubi pugna circa cadaver Alcathoi. Iliad. N. ubi ea, circa corpus Sarpedonis & aliorum describitur. Vel certe, quod vult Noster, insepulta jacere volebant. Quæ consuetudo mansit deinde inter Barbaros. Hinc ossa ista cæsorum à Germanis disjecta per campos, de quibus Tacit. An. I. cap. 61. SCHEFF. Pro ἄνθρωποις legendum ἄνθρωποις. Cæsi enim in prælio à vistoribus ad sepulturam dabantur victis ἄνθρωποις, i. e. pacis inducis, quique ita, ut modò dixi, suos depositabant, hoc ipso se fatebantur victimos. Ideoque Lacedæmonii quidam à pugna

cæ quidem filius, cum Alexander autem rege simul educatus: sed & Alexander ipse plurimum omnium hominum bibisse dicitur.

θαν, εἰ ex eo in morbum implicitus mortem oppetiit. De Alexandri ipsius temeritia vide supra III. 23. PERIZ.

4 Αλέξανδρος] Vide Philinum apud predictum auctorem, citato loco. Et Caryillum Pergamenum apud Athenæum lib. x. SCHEFF.

CAP. XXVII.

Quod Hercules mitem sese erga hostes suos præbuerit.

Maxima mansuetudine ferunt Herculem in hostes suos affectum fuisse. Primum enim homi-

nū,

Leuctrica noluerunt cæsos tolli ἄνθρωποι, per inducias, sed ἀλλα μάχης, manu armata. Polemarchis autem visum est, intersectorum cadavera induciis factis tollere, μετὰ τὸν σπόνδας ἀπαρτεῖσθαι. Quapropter Thebani ἀδωναν τεκρὸς ἄνθρωποις, quæ Xenophontis verba Noster sua fecit hoc loco. vide ejus lib. vi. Hist. Græc. p. m. 466. & 67. Hoc jam ante ab Heraldo observatum postea legi in Advers. p. 47. KUHN.

Αποστόλες] Recte omnino conjecterunt Heraldus & Kuhnus ἄνθρωποις, quod & Sluisk. diserte præfert, ut & Paris. Regius Primus ac Tertius, licet hic in margine etiam habeat vulgatum. Atque ideo lubens illud admisi in textum. Usitata enim est phrasis. Et utitur ea non modo laudatus à Kuhni Xenophon, idque pluribus locis, (Videopinno Kirchmannum Append. ad Funera cap. 4.) sed & Thucydides I. 63. καὶ τοὺς νεκροὺς ἀπίστοις τοῖς Λοτιδαῖσι. Et occisorum

pacis

LIB. XII. CAP. XXVII.

763

εἰς αἰῶνας νεκροὺς + ὑποστόνδους ἀποδοῦντας ταφοσομένους, εἰσθότων τῶν τότε ὀλιγωρεῖν τῶν ἀνηρημένων, καὶ ἀπολείπειν αὐτοὺς 3 κυνῶν δεῖπνον εἶναι. Καὶ Ομηρος·

... + Ελάσσα τεῦχε κύνεσι.

Καὶ

... 5 Κυνὶ μέλπηθε γενέσαι.

ΚΕΦ.

pactum reddidere Potidaeis. Ubi Schol. ἔπειδαν οὐ μέρος ἤτοι τοῦ μαχορίου, μὴ δυνάμενος νεκρὸς αὐτῷ λαβεῖν, αὐτοῖς γενέθη σπόνδες, ἵνα δὲ λαβὼν θάνατον, καὶ τότε πάλιν μάχονται. ubi pars quæriam pugnantium videt eis, nec potest suos occisos recipere, rogat fieri inducias, usque dum illos receperit εἰς sepeliverit; εἰ tunc iterum pugnant. Polyænus I. 38. 3. Bratidas Atheniensibus pronunciavit ἀδειαν ἄνθρωποις ἀπίστοις, securitatem, si per pactum abeant. Primus autem Hercules hac humanaitate usus dicitur etiam à Plutarcho in Theseo, sicut primus etiam cadavera cremasse. Vide Schol. Homeri, & Eustathium ad Iliad. A. 52. PERIZ.

3 Κυνῶν δὲ τοῖς] Non canum modo, sed & avium. Homerus Iliad. N. in fine

— ἀτὰρ Τριάνταρεις κύνας οὐδὲ οἰωνές.
Δημοφῶν καὶ σάρκεσσι, περὶ τοῦ γενοῦ Αζανῶν.

Idem Iliad. x.

— οὐ μὴ κύνες οὐδὲ οἰωνές
Ελκήσσοντες —

Intelligitur hinc Goliathi fierimus lib. I. Regum cap. 17. ubi ad Davidem. Accede ad

num, qui unquam extiterunt, cada- vera per pactionem suis ad sepelien- dum reddidisse, quum ejus temporis homines parum occisos curare sole- rent, & canibus eos ad vescendum relinquere. Et ideo Homerus:

Atque illos canibus laniandam
præbuit escam.

Et

... Canibus fieri jucunda vo-
luptas.

CAP.

me, ut tuum corpus volucribus aëris terrestris- busque bestiis tradam. Et paulo post Davi- dis, respondentis ei in hunc modum: Ho- dierno die tibi caput auferam, εἰς Palestino- rum militum cadavera hodierno die volucribus aëris terrestribusque feris tradam. SCHEFF. Homeri loca, quæ citantur, partim Iliad. A. partim Iliad. p. extant. KUHN.

Κυνῶν δὲ τοῖς] Res notissima ex Homero. Vide Feithii Antiquitates Homer. IV. 15. Eandem inhumanitatem exercuit Lysander in Athenienses post victoriam ad Ægos Potammos. Vide Pausan. in Boeoticis, cap. 32. Nam tunc jam ne Hostes quidem ceteri sepulture invidebant, ut ait Tacitus Ann. I. 22. PE- RIZ.

4 Ελάσσα] Ex Homero Iliad. A. 4. αὐτοὺς οἱ ελάσσα τεῦχε κύνεσι, οἰστοῖς τε πᾶσι. Imitatus est Sophocles Ajace Flagell. 835. καὶ μηδιφθάνοντες αὐτοῖς, οἰστοῖς δὲ ἐλασσαῖς, εἰς νεοβο- jicior Canibus, εἰς volucribus lanianda esca. IDEM.

5 Κυνὶ μέλπηθε &c.] Locutio est Home- ro usitata. Bis ille hunc versum de Patro- clo reliquit, Iliad. p. 255. & Σ. 179.

Πάτροκλος Τριάνταρεις κύνας μέλπηθε γενός, IDEM.

D d d d

3. Λέγει ὁ Τίμαος, καὶ ὅτι ἀγρυπνός ληκύθιοι, καὶ σλεγγίσιν ἔχοντο, καὶ ἐλεφαντίνας κλίρας εἶχον ὅλας.

En altera die pro Nostri ad & Laertii ad. KUHN.

Ως ἀδὲ πεθερός] Sic & MSti. Nec Laertii est, ut putat Kuhnius, sed filius Menagii; ἀς ἄδη. Laertius ait, ἀς αὐτος. Quod & præferrem, si quid mutandum foret. Et sane ita quoque Lugd. Codex in Libro xiv. ubi, ut multa alia ex hoc Libro xii. sic & hæc hujus Capitis repetit post ultimum illius Libri Capit. Sed communis satis est etiam hujus phraseos sensus, Cœnant, quasi ultimum semper cœnaturi. PERIZ.

3. Λέγει δὲ Τίμαος, καὶ ὅτι ἀγρυπνοῖς &c.] Lugd. ἄλλη ἀργ. Ceterum multa Timæus tradidit de Agrigentinorum luxuria, ut vide-re est apud Athenæum 11. 2. & Diod. Sicut. xiii. p. 375. qui & de iis, τοῖς δὲ σλεγγίσιν καὶ ληκύθιοι ἀγρυπνοῖς καὶ χρυσαῖς χρήματοι,

K E F. A'.

C A P. XXX.

Περὶ Ταραντίνων οἰορθλυγίας, καὶ Κυρηναϊκῶν τρυφῶν.
De Tarentinorum temulentia &
Cyrenensium luxu.

Ταραντίνοις ἐν ἔτει ἦν πίνειν μὲν
τὸν ἔωσιν, μεθύειν δὲ τὸ πε-
τρόν πλήθουσαν ἀγοράν. Εἰς τοσοῦτον
δὲ ἀργεῖ & Κυρηναῖοι τρυφῶν ἔχοντες,
λαχ-

I. Ταραντίνοις] De luxu hujus gentis multa prodit Athenæum lib. xii. SCHEFF.

Ταραντίνοις] Opulentissima erat Civitas jam antiquis temporibus, & ideo luxuriæ se dedit. Dicebant, Alios solentes & industrios id agere, ut tandem aliquando & ipsi viverent, se jam nunc viverè per comedationes & voluptates. Vide Athenæum iv. 19. ubi & ait Civitatem publice singulis pene mensibus convivia fecisse, sed vulgo multitudinem ipsam

Dicit autem Timæus, eos etiam lecythis & strigilibus argenteis usos esse, & lectos habuisse totos eburneos.

insuper etiam strigilibus & lecythis argenteis atque aureis usi. IDEM.

4. Αγρυπνοῖς ληκύθιοι] Refert eadem Diodorus Siculus lib. xiii. ex Timæo; cum alli pluribus, huc pertinentibus, quem vide. In MSS. B. & C. est ληκύθιοι καὶ ξυραῖς, k. gendūm ξυραῖς. SCHEFF.

Αγρυπνοῖς σλεγγίσιν] Lugd. καὶ ξυραῖς. At que ita, teste Scheffero, etiam Parisiensis B. & C. Sed interpretatio hæc est alterius, quod recte retinuit Suidisk. Nam sic Suidas σλεγγίσιν καὶ ξυραῖς, Solent etiam conjungi ληκύθιοι καὶ σλεγγίδες, λαγενεολαρια & strigiles, quia pariter usuveniebant in balneis. Suidas idem ex Aristophane, εὖτε τοῦ ληκύθου, εὖτε σλεγγίσιν, non habet ampullam nec strigilem. Vide præter Suidam in utraque voce, etiam Kuhnium in Indice, voce ληκύθος. PERIZ.

L I B. XII. C A P. XXX.

767

λαρι, ὥστε οἱ Πλάτωνα παρεκάλουν, οὐαὶ αὐτοῖς γένηται νομοθέτης. τὸν δὲ ἀπαξιῶσι Φασὶ ἀλλὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς φαθυμίαν αὐτῶν. Ομολογεῖ δὲ καὶ Ευπολίς ἐν τῷ Μαζικῷ, † ὅστις αὐτῶν εὐτελέστατος, σφραγίδας εἰχε δέκα μνᾶν. παρὴν δὲ θαυμάζειν καὶ τοὺς Διογούλαρτας τοὺς δακτυλίους.

† ὅστις.

2. Εξ ιδεῶν] Ergo non tantum in Bacchinalibus Tarentum fuit πόλις μεθύσιον, urbs ebria, ut Plato inquit, lib. i. de Legibus: sed quotidie se vino madefecit, idque primo mane, quod contra honestioris cujuisque gentis consuetudinem fuit. Nam melior & matutina diei pars negotiis ubique ferè dicata debitaque censetur. Cum itaque alicujus extremam notare volunt ebrietatem, jam manè eum dicunt Auctores madidum esse, cum alii adhuc siccis & jejuno stomacho vivunt. Apulejus, quid sit diei vides, dico Crassum jam dudum ebrium fertere, aut secuāto laverco, ad reputia cœna obvoda, vinolentum sudorem in balneo desudare in Apolog. in quibus imitatur hæc Plautina:

Dici tempus non vides? quid illum putes
Natura illa atque ingenio? jamdandum
ebrius' st.

At apud sobrios sanèque mentis homines hic argumentandi modus invertitur. Scilicet τοῖς ἀρχαῖς τρεταὶ ἡμέραι, tertia ab ortu so-
lis hora diei currit, quæ preces matutinas (הַבְּרִית הַפְּלִילָה הַבְּקָרָה) imperabat Judæis: ergo vel hinc colligatis licet, viros illos nondum se invitasse poulis. AEt. II. KUHN.

3. Πλάτωνα ἀργεῖ] Id est horâ tertia à sole orto. SCHEFF. Cum jam in forum homines de rebus ad salutem publicam pertinentibus deliberatur coiverant. ὕδρος sequitur πλήθους ἀργεῖ, quam μετωπεῖα, meridiæ, excipit. Ergo tempus inter mane & meridiem medium dicitur πλήθους ἀργεῖ vel ἀργεῖς, hora forenses, quo tempore jam

nenses vero usque adeo in luxum eruperunt, ut Platonem rogarerint, ut sibi leges conderet: ipsum autem recusasse id ajunt propter eorum jam inde ab initio socordiam. Testatur etiam Eupolis in Marica, quisquis eorum parcissimus, decem tamen minarum sigilla habuisse: oportebat autem mirari etiam eos, quisculabant annulos.

uvidi erant multibæ. Pherecrates, μήνας τοῦ μεθύσιου περὶ ἀργεῖν πεπληθεῖσα, bibere semper ad ebrietatem uque, prius quam forum supplenum. vide Suidam in ἀργεῖς ὥρα, &c. Nostrum H. A. lib. I. cap. 20. & Indic. KUHN.

Περὶ πλήθους ἀργεῖ] Est medium tempus inter ipsum mane & meridiem. Clarissimum id ex Dionis Chrysost. Orat. II. de Gloria, ubi diei spatium dividit in quinque partes, & τοῖς πλήθουσαν ἀργεῖς ponit inter τρετή, mane, & τέλος μετωπεῖας, meridiem. Vide & Suidam in ἀργεῖς, & hic Kuhnium. PERIZ.

4. Κυρηναῖοι] Eadem Plutarch. lib. ad Principem inerudit. SCHEFF.

Κυρηναῖοι] Dediti erant & hi conviviis ac voluptati. Unde Athenæum xii. 1. sic incepit, Αἴσωπος εἶπεν Κυρηναῖος δοκεῖ, Βι-
δερις μοι Cyreneus esse, ratione hac addita,
quia istic, si quis Unum invitet, adveniant
duo: leviginti alii, decem Carrus, quindecim
bigæ, ut adeo melius istic sit neinimera invi-
tare. Non mirum itaque doctrinam de Vo-
luptate tantos fecisse in ea gente progressus,
ut inde, & à primis ejus Doctoribus, Cyre-
naica fuerit dicta. PERIZ.

5. Πλάτωνα παρεκάλει] Refert eandem rem Plutarchus non tantum in lib. ad Principem, Indostum, sed & in Lucullo, pag. 492. ubi Lucullum ait Cyrenæis in memoriam revo-
casse responsum Platonis, & ideo legibus suis, quas illis condidit, habuisse obsequen-
tiiores. Plato autem dicitur à Plutarcho cau-
sam, quare Cyrenæorum desideria rejecerit,
contulisse in nimiam eorum felicitatem &
opulentiam, unde tamen παρεκάλει, socordia,
inertia, oriri solet. IDEM.

6. ε.

6 Εὐ τῷ Μιελῆ] Hunc locum adde iis, quæ notat Casaub. in Athen. lib. xv. cap. 12. SCHEFF.

τῷ Μαιεῦ] Est Nomen Comœdiae, quam scriptit Eupolis in Hyperbolum, qui post Cleonem magna auctoritate valuit apud populum Atheniensem. Vide Scholia Aristoph. ad Ranas pag. 239. Maienā autem notat Cinedum, ut ait Hesychius. PERIZ.

ΚΕΦ. λα'.

Περὶ δικόφορων οἴνων Ελληνικῶν.

Φέρε, οἴνων Ελληνικῶν, ἡ αἰσθητὴ σπουδὴν ἴστων εὐ τοῖς πάλαι, οἴνοις.

1 Διὰ σπουδῆς ἴστων] Lege Διὸς φίμως, & recte feceris. FABER. Non audio. vide indicem in σπουδῇ. SCHEFF.

Διὰ σπουδῆς ἴστων εὐ τοῖς πάλαις] Nescio quæ prurigo Fabrum adegerit ad hæc sollicitanda, & reponendum, Διὸς φίμως: quin quod editur, sit ex MStis haustum, atque optime se habeat. Sic supra IX. 4. Αναρπέλα ἵριπη, τῇ διὰ σπουδῆς οἴνῳ. Et XIIII. 2. Οὐδὲ ὠδηγόμως σφαγεῖς Διὸς καὶ λαθεῖς δημοσίᾳ. Ceterum Sluisk. longe majori specie pro εὐ τοῖς πάλαις legit εὐ τοῖς πάλαι. PERIZ. Neque aliter Mediceus, cuius fidem amplexus sum. Idem MS. paulo ante exhibet οἴνων Ελληνικῶν, τῇ διὰ σπουδῇ.

2 Περάργειον] Nascitur Smyrnæ, juxta delubrum Matris Deum. Plin. lib. IIII. cap. 4. celebrat etiam Homerus Iliad. A. Apud Athenæum lib. I. cap. 24. à scopulo quodam εὐ Ινδεῖ nomen habere, ubi & giginitur, dicit Semo, quem & Suidas laudat, verum perperam apud eum pro Ινδεῖ, εὐ Νιγρα scriptum est, quod fuit obiter indicandum. SCHEFF. Scholia Aristoph. in Equit. σκληρὸν οἶνον asperum vinum ajunt esse Pramnum, quem Homerius Iliad. A. xviii., potionem cino, ut Arnobius interpretatur, miscuit. apud Laert. in vita Polemonis, Περάργειον signat acrem

7 Οσιούς αὐτῶν εὐτελέστερος] Malui vērtere, contemptissimos & abjectissimos, ut fecit Vetus, sed parcissimos. Sic εὐτελέστερος, si galiter vixit, supra v. 1. De luxuria autem in annulis variis & pretiosissimis posita videtur ad IIII. 19. Artem ipsam sculpsit etiamnum licet in tot gemmis, ex antiquitate supersunt à Vatis jam eis PERIZ.

CAP. XXXI.

De variis Græcorum vi-

nis.

Age, recensebo vobis Gra-

rum vinorum nomina, quæ

εὐ subacerbum. ἦν δὲ φιλοσοφοῦς καὶ μέλιτος, οἵτε καὶ τὸ Καρπίν (ita dudum & Sambucus ex veteri codice) τὸ πανιγρή-

χίνον τὸ εἴδος συμποῖον Μολοφίνος, καὶ οὗτος τὸ Φερνίχον, & γλυκέν (ita Sambucus. Φερνίχος γλυκέν) εὐ τούχοντο, ἀλλὰ περιεισθεῖσας Sophoclis studiosus, imprimis ubi eum, εὐ-

nicus ait, canis quidam Molossicus in pug-

jutare videbatur, & ubi, secundum Pira-

cbum, non γλυκέν, non ιτεόχοντο (id est

vis & delicatus), sed Pramnum erat, i. t. a-

rior & vehementior. Macrobius vocat τὸ

pranniam, in fine lib. II. KUHN.

Περάργειον] Plerique tradunt nasci horum in insula Icaro, Vide Athenæum I. & Eustath. ad Hom. Iliad. A. pag. 518. Apud Hunc Eundem Juxta Ephesum. En-

zæ nasci ait Plinius XIV. 4. In Thracia Petram Pramniam Schol. Aristoph. atque pag. 294. Quapropter nentiquam p-

tem Unius esse loci vinum, aut à cerato

co primitus appellatum, sed potius loca-

dam, seu petras & montes, ab hoc vinum

men traxisse. Accedo autem illis, qui

re ipsa nomen huic viuo impositum volant

sed ex omnibus etymis, quæ videri possum

apud Athenæum, Eustath. & Schol. At-

longe præfero illant, quæ sic vocitatum

LIB. XII. CAP. XXXI.

769

οὐόματα καταλέξω ὑπὲν. 2 Πράμ-
νεον τινὰ ἐκάλουν, 3 οἱρού δὲ ἢν ἄρα
τοῦτο τὸ Δημήτρας. 4 καὶ Χί-

οῖνος ἐκ τῆς ίνσου, καὶ Θάσιος ἄλ-

λαῖς, καὶ Λέσβιος. καὶ ἐπὶ τού-

τοῖς 5 Γλυκύς τις ἐκάλειτο, πρέ-

πων τῷ οὐόματι τὴν γεῦσιν. καὶ

Κρήνης ἄλλος, 6 καὶ ἐν Συρακούσαις

Πόλις ἄλλος, 7 καὶ ἐν Συρακούσαις

Πόλις ἄλλος. Επινοιο δὲ καὶ

Καῦον οἶνον, καὶ οὕτως αὐτὸν ἐκά-

λαῦν, καὶ Ρόδιον καὶ τὰ αὐτὰ οὐομά-

ζούτες.

T'

set, tanquam πρὸς ωδημονίας ἐπιτίθετο, idoneum ad durationem, οἰοντες παραμέτρους οὔτα, ut ait Athenæus, seu ὁ ωδημονίας παλαιότες, quod duraret jam inveteratum, ut Eu-

stathius, seu Διὸς τὸ πληρεστὸν ωδημονία,

quia longo tempore duret, ut Scholiastes Arist.

Nam revera durabile erat hoc vinum, ut

etiam ex hac Etymologica ratione discimus.

Sed & austernum fuit, ut inde frons & alvus

contraheretur in rugas, atque ideo ab eo ab-

horrebant Athenienses, ut ex Aristophane

tradit Athenæus. Talia autem vina optimè

tempus ferre possunt. Quod ipsum etiam

ex eo colligitur, quod spissum erat, immo-

nigrum, & multum alimenti conferebat. Quod

nigrum fuerit, diserte ait Euſtathius. Quin

Suidas tradit esse, qui idem, proprie, omne

Nigrum vinum περιεισθεῖσον appellari putent. Al-

terum vero habet Athenæus, sed capite 8.

ubi de hoc vino, διὸ θύμον, ait, παχὺν καὶ πο-

λύροφον, quod scimus esse spissum & multi ali-

menti. Quæ etiam verba, ut multa alia ali-

bi, exscriptis ex Athenæo Eustathius ad Iliad.

A. pag. 813. Et sane oportebat esse spissum,

quum esset nigro colore. Mirari itaque quis

possit apud eundem Athenæum cap. 24. ex

Eparchide scribi, esse hoc vinum, εὐ τὸ γλυκόν,

εὐ παχύν, ἀλλὰ αὐτηρόφον. Sed intelligitur istic,

Pinguis Mollicies vini, quæ duriciei opponi-

tur. Sed & quamvis austeri aliquid haberet,

nec dulce esset, vel sic tamen suave fatis erat.

Certe Aristarchus apud Suidam τὸ θύμον,

suave vinum, dicebat Pramnum. Denique

fuerunt apud Veteres desideratissima. Pramnum quoddam appellabant, quod erat sacrum Cereri: & Chium vinum, illa ex insula, & aliud Thasium, & Lesbium: & præter hæc quoddam Vinum Dulce vocabatur, sapore conveniens suo nomini: & aliud Creticum, & Syracusis Polium, quod sic nuncupatum est à quadam istius loci rege. Bibebant etiam Coum vinum, & sic illud appellabant, & Rhodium, eodem modo & hoc nominantes.

Quid

erat πολυτίμονος, multo in pretio apud ipsos Athenienses, si Scholiastæ Aristophanis dicitur. Ceterum quia πολύτερος, multi alimenti, quoque erat, idcirco crediderim etiam Cereri, quod Noster h. l. ait, fuisse sacrum PERIZ.

3 Ιερὸν] Leg. ιερὸς εἰ τὸ θύμον ἄρα θεός. Vide Lexicon Phavorini. GESNER. at vero ιερὸν recte est, si subintelligas κεράμειον KUHN.

4 Καὶ Χίος οἴνος &c.] De hisce vinis Vide Athenæum I. 22. & 23. Pollucem VI. 2. Plautum Paxculo, III. 3. 85. Plinium XIV. 7. PERIZ.

5 Γλυκόν] De hoc genere consule Pollucem lib. VI. cap. 2. qui circa Syracusas nasci scribit. SCHEFF.

Γλυκόν] De Vinis Dulcibus agit & Plinius XIV. 9. ex professo. PERIZ.

6 πόλις] Male. Scribendum πόλις. Est autem illud ipsum vinum, quod alias Biblium vocatur. Athenæus lib. I. ex Hippia Rhegino. τὸ έλατον πολεμένων ἀμπελον, βελτίστης φυτὸς πολεμάτης, τὸ πόλιον τὸ Αργεῖον, διατάσσεται Συρακούσαις, περιττὸν εἰς Συρακούσας καρποῖς τὸ Ιταλίας. εἴτε διὸ τὸ θύμον τὸ Σικελιώτης γλυκόν πόλιος Πόλιος, διατάσσεται Βιθυνίος οἴνος. Polluci est πολλαῖς, ipsum vide lib. VI. cap. I. SCHEFF.

Καὶ εὐ τὸ Συρακούσαις πόλιος] Athenæus I. 24. πόλιον vocat, & Regem illum, πόλιον, qui Argivus fuerit, & ex Italia hanc item translaterit in Siciliam. Pollux vero VI. 2. Vinum appellat πόλιον εὐ πόλιος, si recte ita Librarii; diversos porro facit Argivum illum;

E e e e &

Tί δέ, οὐκ ἐκεῖνα τοῖς Ελλησι
τρυφῆς ἀπέδειξε; 7 Μύρω γάρ οἶνον
μηγύντες οὔτες ἔπινον, καὶ 8 ὑπερ-
ηγάγοντο τὴν τοιάτην κρίσιν· καὶ
ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος 9 Μυρρίτης.
Μέμνηται δὲ αὐτοῦ 10 Φιλιππίδης ὁ
τῆς χωνωδίας ποιητής.

Quid vero? Nonne hæc sunt lus-
sus Græcorum demonstratio? Vi-
num enim unguento miscebant, at-
que ita bibeant, & maxime ama-
bant hanc mixtionem: vocabatur
autem vinum illud Myrrhinites.
Meminit vero ejus Philippides co-
micus poëta.

& Regem Syracusarum, quod & veri-
similius videtur. Nam ait: πόλις δὲ αὐτὴν
ὁ Αργεῖος πεῖστος ἴσπεινετεν, ἀφ' εἰς τοιού-
την, ἢ δῶν τε Συρακουσίων βασιλίας, Πόλιδος, ἡς
Αριστοτέλης λέγει. Pollas autem Argivus vinum
illud primum paravit, unde & nomen, vel à
Rege Syracusanorum, Polide, ut Aristoteles
tradit. Sluisk. hic legit, ἀπὸ ινος χωνίας βασ.
PERIZ. & Mediceus δῶν ινος χωνίας.

7 Μύρης οἶνος} Vide Alexidemum apud Plu-
tarachum in Convivio. SCHEFF. Juvenal.
Sat. vi. 302. Grandia que mediis iam noxi-
bus ostrea mordet, Cum perfusa mero spumant
unguentia Falerno.

8 Υπερηγάγοντο] Mihi valde suspectum est
hoc verbum. Nam alibi haud legas, &
interpretatio Vultei nihil ad rem facit. No-
stro enim omne vinum unguentis mixtum
pertinet ad luxum. unde sequitur, nullum
esse necessarium. Ergo ambigere vix possum,
quoniam sit reponendum ιτερηγάγετο, vide supra
xii. i. ubi simile quid habes. SCHEFF.

Υπερηγάγοντο] Sic quidem & MSti. Sed
tamen prorsus assentior Erudiis, qui malue-
runt ιτερηγάγοντο, majorem in modum proba-
bant, estimabant. Sic xii. i. ιτερηγάδην τὴν
Αγρίνεων αἴρει. PERIZ. Forte scribendum
ιτερηγάγοντο, quod & Parenti visum fuit.

9 Μυρρίτης] Depravata mihi hæc scriptura
videtur & ex Athenæo corrigenda, cuius ver-
ba hic adscribo. Μυρτίτης ή μυρρίτης οἶνος η
λίτης ἡδὺς ποταδίτης &c. Etiam apud He-
sychium est Μυρρίτης. Pollux lib. vi. cap.
2. alterum p. omittit: λιθὸς οἶνος, inquit, ηδὺς
μυρρίτης, μέρη καρκαρόποιος. Solet at quibus-
dam scribi μυρρίτης. Consule & Brodæum
Ebur. Misi. cap. 4. ubi tamen perperam re-
prehendere Nostrum videtur, qui haud dubie
fua habuit ex Athenæo. Habet quoque ali-
qua hac pertinentia Thomas Bartholinus, vir-

ita cap. 16. ait Plinius, Aromatiten inuenio facti-
tatum tantum non Unguentorum compositione,
primo ē Myrrha, ut diximus, mox & Nardo.
Quocirca nullam video causam, quare Viri
Docti (Vide Salmasium ad Solinum pag. 711.
extr. & Had. Junium l. d.) reprehendant Plinius,
quando dixit cap. 13. lautissima & dulcia
vina apud Priscos fuisse Myrrhae odore condita:
Aut legi istic malint miro, vel myri odore.
Nam licet myrrha proprie fuerit amara, sa-
por ille extinguebatur aliis unguenti succis
in illa Unguentorum compositione, ita, ut
gratissimus tantum myrrhae odor supereret, &
visum, per ipsum unguentum ex aliis etiam
rebus concoctum, satis evaderet dulce. Cer-
te inter unguenta, quæ etiam ad potum seu
compotationem sint idonea, refert Athenæus
xv. 12. etiam Croceum, sed absque multa Myrrha.
Erat ergo Myrrha etiam addita, sed
non ita, ut sapor exstaret aut offendet.
Quin immo & Stacten, quæ ex sola confi-
ciebatur myrrha, idoneam ait fuisse ad potum,
verum, opinor, si multo vino dilueretur,
aut pauxillulum stactes adderetur vino. PE-
RIZ. Caffiodorus lib. xii. Var. Lect. Epist.
4. Nam licet ingeniosa Græcia multifaria se-
diligentie subtilitate commendet, & vina sua
aut odoribus condit, aut marinis (l. myrrhi-
nis) permixtionibus insaporet, sub tanta tamen
exquisitione reperitur simile nil habere.
10 Φιλιππίδης} Vide supra ad x. 6. PERIZ.

ΚΕΦ. ΛC.

Περὶ Πυθαγόρου, Ευπεδοκλέους, Ιπ-
πίου, καὶ Γοργίου ἐδύματο,
καὶ ὑποδύματο.

CAP. XXXII.

De Pythagoræ, Empedoclis, Hippi-
ac & Gorgiæ vestimentis,
& calceamentis.

Πυθαγόρας ὁ Σάμιος¹ λευκὸν
ἔδιπτα ἤδητο, καὶ ἐφόρει
τεφαγος χρυσοῦν, καὶ³ ἀράχυρ-
δας.

Pythagoras Samius alba veste ami-
ciebatur, & gestabat coronam
auream, atque anaxyrides. Empe-
docles

1 Λαοκὸν ἐδῆται] Laertius in vita ejus, σο-
λὴ αὐτῷ λαοκὸν, καθαρό, οὐ σώματα λινὰ τέ λειπει.
Credo ut esset conspicitor ac venerabilior,
quia sacrificantium hic habitus apud Græcos.
Æschines: σεφανωτέρῳ καὶ λευκῷ ἐδῆται ἀν-
θραπόν, ιερούτει. Vobis autem omnia sua
sancta ac propè divina haberi, ut ex antecé-
dentibus appareat. Quod autem Laertius ait
καθαρὲ, eo puto respxisse materiam vesti-
menti, quæ fuit linea. Lineis enim vestibus
tautum utebatur. Unde Philostratus lib. i.
cap. i. vita Apollon. Vestitum morticina mate-
ria renuisse Pythagoram dicunt. SCHEFF. Ne-
gat Laertius l. c. Pythagoræ vestem lineam
fuisse, laneam vero ei attribuit, quia lineo-
rum usus nondum ad ista se loca penetra-
rat. τοῦτο Λίτη, inquit, οὐτε εἰς ἄκανθας ἀφίκεται
τοῦτος. Philostratus autem lib. viii. Vit.
Apollon. ιερῆται, λιθὸν θυντεῖσθαι οἱ πολοὶ φορ-
εῖσθαι.

2 Στιφαγος χρυσοῦ] Hoc ego nusquam in-
venio. Sed dicam amplius in opere de vita &
Philosophia Pythagorica, si vitam otiumque
Deus dederit, quæ hoc videbuntur pertinere.
IDEM.

3 Στιφαγος χρυσοῦ] An ut haberetur ac vide-
retur

⁴ Ευπεδοκλῆς δὲ ὁ Ακραγαντῖνος ἀλεγεῖ ἐχρίσατο, καὶ ⁵ ὑποδήμασι χαλκοῖς. ⁶ Ιππίαν δέ, καὶ

docles vero Agrigentinus purpureo
utebatur, & calceis æneis. Hippia
vero, & Gorgiam, purpureis vell
b

retur Sacerdos Deorum, quorum voluntate
etiam aureum femur sibi tribuebat? Certe Co-
rona simul cum candida ueste erat Sacerdo-
tum & Sacrorum propria adeo, ut Plutar-
chus de Audiendis Poëtis, στήφανοι ιερωτικοί,
coronam Sacerdotalem, ideo dicat. Vide me
supra ad 111. 3. An vero, ut denotaret ita,
dari ab se Leges Civitatis Utiles? quarum
Symbolum ipsi erat Corona. Unde & inter
eius dicta ac Praecepta, hoc quoque refert
Malchus, seu Porphyrius, p. m. 199. Στή-
φανοι μὴ πόλεων, ταττέσι, τὰς Νόμους μὴ λυγάσ-
θαι. Στήφανοι γδὲ πόλεων θτοι. Coronam non
carpere, aut vellere, b. e. Leges non violare, aut
abjecere. Hæ enim sunt Coronæ Civitatis. PERIZ.

3 Αναξυρίδας] Erant similes nostris Braccis, quæ attrahendo usque ad imum ventrem in-duebantur. Eustath. ad Iliad. B. p. 163. Τὸν κάλυμμα τὸν αἰδός οἱ Ρωμαῖοι μὲν Βράχη φέσθι, Ετεροὶ δὲ Αναξυρίδας εἰς τὴν ἀναγύρεαν. Tegumentum pudendorum Romani quidem Bracca vocant, Reliqui vero Anaxyridas ab Attrahendo, Vides ab attrahendo dictas. Adde & Phrynicum Eclogis Attic. p. 88. extr. Sed & ideo quando exuebantur, dicebantur Extrabi. Suidas in Κάνδης. Κακὸν ἀναξυρίδας εἰξελυστρεῖ, Εξ extrabentes Anaxyridas. Vides etiam attrac-tas eo usque, ut essent κύλιμα τὸν αἰδός. Hinc Suidas ex Veteri Scriptore, sed ævi Theodosiani, μάντιν τὸν αὐτὸν τὸν αἰδόνα τὴν ἀναξυρίδας diuine, lorum, quod bracas circa pudenda col- ligat. Strabo lib. IV. pag. 196. Braccatis Gallis tribuit Αναξυρίδας. Braccae ergo erant. Sed tegebant sæpe etiam crura. Unde Pol-lux lib. VII. τὰς δὲ Αναξυρίδας καὶ συλλέγοντες, Anaxyridas etiam cruralia tegmina vocant. Et Arrianus in Tacticis p. m. 79. Romanos ait in campestribus exercitiis habuisse Αναξυρίδας τῷ τοῦ συλλοΐν, ἐπειδάπερ Παρθιῶνος καὶ Λευκοί τεχελωσθράς, ἀλλὰ τοῖς φυγομένας τοῦ συλλοΐν, Anaxyridas circa crura, non sicut Par-thi. Et Armenii laxas, sed adstrictas cruribus. Inde vero videtur factum, ut militibus pro-prie tribuat Phrynicus d. l. & pro altioribus quoque caligis, quibus maxima pars pedis immittitur, vox illa ponatur. Certe Hesy-

chius exponit non tantum φευσάται, *βραχέων*, sed & πόδων εὐδόμαται, *βαθέα* ἢ *βασιλικά*, pedum indumenta, *cultus profundi* ἐστὶ Regii. Erant autem hæ *Araxi* propriæ Persis quidem maxime, sed & meniis, immo & Scythis juxta Græciam. Nam Græci iis vix utebantur, atque idcirco Eustathius ad Homerum d. l. obseruit, Potam in illo versu, *χλάναντ'*, ἵδε *χιτών*, ποιῶν ἀμφιγαλλάτες, *Lanamque*, ἐπ' tunicam, quibus pudenda circumvelantur, posterioraque στεφανῶς dixisse, quia non erat tunc Græcis *μία λέπις*, δηλωντες τὴν παλύματα τὸ μὲν una vox, qua significaret tegimen pudendum. Intelligi autem vult, ut verbis superius jam allatis dein declarat, ista periphrasi *Araxi*, quomodo Reliquos illud Tegimen vocare possit. Proprie autem Græci ipsi illud ita vocarunt ex isto usu induendi, quando primi viderunt & paulatim receperunt, sed aperte Reliquos illos, seu Græcis vicinos, erat datum, maxime tamen apud Persas. Vnde Brissonium de Regno Persar. pag. 42. Nam apud Græcos, certe in pugnis, quam nulli fuerint olim in usu, patet ex oratione Aristagoræ Milesi, qua Spartanos exhortabatur ad bellum Persis inferendum, utque habuerent ostenderet minime ἀκρίπες, strenuos, esse, ita è contrario instructos ornatosque, ut illi cillime vinci queant, ait inter alia de Persis ἀναγνεῖδας (apud Herodotum v. 49.) δὲ ἐπειγόμενοι οὐ μόχης, *Bracces* vero vestiti prædecent in pugnas. Manifestum ex eo, neum quam ita solere Græcos. Ceteroquin enim ridiculum foret apud illos id argumentum. Et ideo neque in illo Homeri versu *Araxi* propriæ designari putem, ut vult Eustathius, sed aliud quiddam, vel subligaculum vel *τάρα* ή *τελευταῖς*, ut ait Arrianus. Sed neque Romani Veteres habuerunt. Nam quod Eustathius ait, Romanos id tegimen pudendorum appellare *bracca*, accipiendo est de Romanis posterioribus, seculi secundi minimum, vel tertii, post Cæsarum dominationem exortam. Certe enim Galli Cæsar alpini eo ipso distinguebantur olim à Transalp.

καὶ Γοργίαν, ἐν 8 περφυρᾶς ἐδῆσι bus amictos, in publico progredi
προιέντα διαρρέει λόγῳ. solitos, fama fert.

KEΦ

- tull. de Pallio cap. 4. SCHEFF.

7 Ιωάννος ἢ τὸ Φοργίου] Vide Platon. in *Hippias*; ubi utrumque Sophistam fuisse docet. Annotat Cresollius in *Theatro Rhetorum lib. IIII. cap. 15.* Sophistarum habitum plerumque elegantiorem fuisse nitidioremque quam vulgarem. IDEM. De *Hippia* Apulejus in *Floridis. Venit Hippias iste quondam certamine Olympio Pisam, non minus cultu visendus, quam elaboratu mirandus &c.* Habetab indutui ad corpus tunicam interulam, tenuissimo textu, triplici licio, purpura dupliciti: ipse eam sibi solus domi texuerat &c. KUHN.

*Iωνίαν δι τὸ Ρογγίαν] Eleus ille, hic Leon-
tinus fuit patria; uterque Sophista & Rhetor:
uterque etiam ea dicendi arte valuit, ut per
varias Civitates juvenibus facile persuaderent,
ut propria data illorum copiam & convivium*

4 Εμπεδοκλῆς] Suidam consule in ἀμύνται
& in Εμπεδοκλῆς inquit, ἦτορ σέμιμα ἔχων ἐπο-
τὸν κιφαλῆς χρυσοῦν, τῷ ἀμύνται τῷ τοῖς ποσὶ γαληνᾷ
καὶ σίνηματα δελφικά τῷ τοῖς χειρὶ ἐποίει τοῖς πό-
λεις, δέξιον καπισκήν αἰς τῷτοι θεῖς βαλόμενος.

SCHEN. Εμπεδολην] Vixit tempore Xerxis, vel pa-
lo post. Certe illius Ἀρχαῖον, transitum ex
Asia in Graeciam, carmine quodam expo-
suisse dicitur apud Laertium. Pythagoræ,
vel Parmenidis, fuit Auditor. *Crepidæ* il-
lius area notissimæ sunt, quippe quarum ex
altera cognitum fertur, insluisse eum in
Ætnam, quod tamen refutat Strabo lib. vi.
pag. 274. PERIZ.

tes ibi p. m. 291. eum dicit καλός ὑπὸ ἀρι-
χέρων, καλός δὲ ἵστορες μένον, ἐνδεκαῆπτα δὲ ἡσι-
σφία ἐπὶ πάσῃ τῇ Ελλάσι, pulchre ita vestitum,
pulchre etiam calceatum, celebrem vero era-
ditione inter omnes Graecos. Ex quo fais
apparet Hominis studium sui ornandi. De
his ipsis Rhetoribus Vide etiam Ciceroneim
in Bruto, atque ibi omnino Doctissimi Cor-
radi Commentar. pag. 42-45. PERIZ.

5 Αλεγχη] Observa duplex vestimentorum genus, quo qui aliis conspectiores esse valent, utebantur, album & purpureum secundum conchyliatum. SCHEFF. Ερπιδολήν τῇ σφρίγῃ ἀλεγχούσιαν τῇ αὐτὴν (κέριτο) ἀρμότας, ἵστηται τῇ τε Ελλήνων ἀγυιάς ὑμεῖς συνθέτεις, οἷς θεοῖς ἀντίστροφας ἔσονται. Empedocles vitta quam maximum plateas se inferebat, hymnos componens quasi ex homine Deus futurus esset. Philostrat. lib. VIII. cap. 3. Vit. Apollon. KUHN.

6 Υποδήματος χαλκῆς] Suidas in antea prolatis verbis. Cui adde Strabonem lib. vi. Te-

Ee ee e 3

ΚΕΦ. Λγ'.

Οτι οι Ρωμαῖοι τὴν ἔιατροῦ τὸν Πύρρον ἐπισουλὴν οὐ προσήκαντο.

C A P. XXXIII.

Quod Romani medici contra Pyrrhum insidias non admiserint.

Kivēas ὁ Πύρρου ἱατρός, Φασι, πέρος τὴν βελὴν τῶν Ρωμαίων ἔγραψε 3 δὶς Διπρόηταν, καὶ ἥτε χρήματα, καὶ ὑποχεύετο Διπρόητεν Φαρμάκοις τὸν Πύρρον. οἱ δὲ οὐ προσήκαντο τὴν ὑπόχεσιν. Διάφε-

Cineas medicus Pyrrhi, utper-
bent ad senatum Romanum
canas litteras scripsit, quibus spe-
cias petebat, & pollicebatur se Pyr-
rhū veneno interempturum: i-
lli promissionem hanc non admis-
tūs

[**Kivēas** ὁ Πύρρος ἱατρός] Meminerunt Eutropius lib. II. cap. I. & Livius Epit. lib. XIII. alicuius Cineas. Non tamen ut medici hu-
jus regis, verum ut unius ex præcipuis ipsius amicis, & ab eo Roman in legatione mis-
si. Idem Plutarchus facit, & qui sequi eum amat, Zonaras. Valerius Antias *Niciam* appella, à quo hoc, quod Noster memo-
rat, est factum. Et sic Schottus reponen-
dum censet hoc in loco lib. III. *Observ.*
Hist. cap. 34. Vide Gellium lib. III. cap.
8. SCHEFF. Valer. Maxim. *Timocharidem* vocat lib. VI. cap. 5. KUHN.

[**Kivēas**] Tuentur hanc lectionem MSti, nisi quod Sluisk. & Regii duo legunt **Kivēas**. Sed vel erravit Auctōr memoriae vi-
tio, confundens Comitem & Amicum Pyrrhi *Cyneam* cum hoc homine, vel reponendum est *Nicias*, ut jam monuit Schot-
tus. *Observ.* III. 33. ex Gellio III. 8. ubi non *Valerius Antias*, ut hic ait Schefferus, sed Cl. Quadrigarius eum appellat *Niciam*: quem & Noster hic videtur secutus. Valerius autem Antias illum hominem *Timocharen* vocat, & eum sequitur Valerius Max. VI. 5. I. Adde his Ammianum Marcell. XXX. I. *qua animi magnitudine* Fabricius ille *Luscinus Democharen*, vel, *ut quidam scri-
bunt*, *Niciam*, *ministrum repulerit Regium*, *colloquio occultiore pollicitum*, *quod Pyrrhum* *Italiam tunc bellis severissimis exurentem vene-*

*no poculis necabit infectis; scripsitque ad
gem, ut ab interiore caveret obsequio.* Vibi Valegium. PERIZ.

[**2 πρὸς τὸν βελὸν**] Seneca Epist. cxx. Fa-
bricio Consuli hæc scribit promississe. Est Plutarchus *vita Pyrrhi*. SCHEFF. Hieronimus *de optimo genere interpretandi. Pyrrhus* *Epirotarum regem, cum in castris ex vulnere curaretur, medici sui proditione interfici* n̄ duxit Fabricius, *qui potius vinclum rem* ad dominum, *ut scelus nec in adversario* *comprobaret*. vide Valer. Maxim. lib. VI. cap. & Suidam voce *διατυπώμενος*. KUHN.

[**3 Δὶ ἀπορήτων**] Scil. γεγραμμένα, arcana literis. Sic Herodianus VII. 6. 14. *in ἐρεστού γράμματα τοὺς Μαξιμῖνος* (*Μαξίμιος*, volv. Politianus, vertens à Maximino, sed male διτίθεται, quod ferant arcana ad Maximini literas). Paulo ante dixerat, *δὶ ἀπορήτων γραμμάτων ἀγνόητων τοῖς βασιλεῖσιν εἰσιτάντων* quibus pugillaribus solent arcana & secreta nunciari Imperatoribus. Polyænus I. 37. *τῇ Αἰολῳδῷ μὲν ἀπορήτῳ ικανοπόσῃ, ille τοι* arcanum hoc *Abydenis enuncians*. PERIZ.

[**4 Δὶ τέχνης, καὶ ἵπτελης**] Nota mihi, Lector, hoc iterum in loco socrati tot Ed-
itorum, & disce quam Auctōr hicce needum unquam, ne ad primas quidem Edd. nedum ad MStos, fuerit rite recensitus. Revocare enim debui *tum ex MSS.* *tum ex duabus primis Edd.* Romana & Basileensi, hac re-

LIB. XII. CAP. XXXIII.

775

τῆς γε ἴσασι Ρωμαῖοι ἀγαθοὶ εἶναι, &
μὴν ⁴ Δὶ τέχνης, καὶ παισεγίας, καὶ
ἐπιβουλῆς καταγωγαδικῶν εἰχθρούς.
Αλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ Πύρρῳ τὴν γνώμην
γε Κινέας εξέφεναν.

illum simpliciter, ut solent, sunt secuti. Reposui, quod scriptum inveni. Pindarus *Nem. Od.* IV. 110. de Diis & Peleo, δέος τοῦ πάτρος ιερόφαντος γένος αὐτῷ. Ceterum non in Nomine tantum, sed & in Re ipsa discrepant Val. Antias. & Cl. Quadrigarius. Si quidem ille diserte ait mandavisse Senatum Legatis, *ut de Timochare nihil proderent Pyrrho*, h. e. ut hominem ipsum non proderent Regi. Sequitur eum Val. Maximus. At Quadrigarius epistolam exhibet, quam Coss. ad Regem dederint, qua *Niciam* illi nominatim produnt. Plutarchus vero cum in *Pyrrho*, tum in *Apophth.* ipsam Medici illius Epistolam ad Regem ait missam, & ideo illum à Rege puniūt ac suspensum. Immo coriūm ei detrahit Pyrrhus, idque in sellam distendit affixum, si fides Zonarae *Annal.* I. Cicero quoque *de Offic.* III. 22. *Hunc Fa-
bricius reducendum curavit ad Pyrrhum.* Fron-
tinus IV. 42. *Regi Medicum detexit*, h. e. ιερόφαντος, ut Noster ait, qui hujus quoque est sententia. IDEM.

ΚΕΦ. Λδ'.

Περὶ Παυσανίου καὶ Απελλᾶν ἐπώ-
των.

Eρωτεῖς ήμῖν τὴν Αρχαίων πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι εἰς μηνύμην ἐδόθησαν, καὶ οὐτοὶ τοῦ οὐρανοῦ ηκίστα. ¹ Παυσανίας μὲν γε ² ἡραὶ τοῦ αὐτοῦ γυναικός. ³ Α-
πελλᾶς

[**1 Παυσανίας**] Valde mihi suspectum hoc Amoris exemplum. Nam quid in eo nota-
tu dignum, quod quis *Uxorē suā amave-
rit?* Crediderim plura intercidisse. MStita-

men nihil hic mutant, nisi quod Sluisk. legit auctōs. PERIZ.

[**2 Ηραὶ αὐτοῦ γυναικός**] Uxorium fuisse Pau-
saniam Noster indicat. *Uxorius* autem in
Glossis,

πελῆς δὲ καὶ τὸν Αλεξάνδρου παλλακῆς, ἥπερ ὄφοια ἦν τὸ Παγκάτη, τὸ δὲ γένος Δαεισθαία ἦν. Ταύτη καὶ πρώτη, Φροῖν, ὁ Αλεξάνδρος ἀμίλησεν.

Glossis Philoxeni Græcè audit *γυναικεῖον*, *γυναικοπάτερόν*. Adscribam quædam ex Hieronymi lib. I. *adversus Jovinianum*, quæ mentionem Auctoris illustriorem reddant. Refert Seneca, inquit, cognoscere se quendam ornatum hominem, qui exiturus in publicum, fascia uxoris pectus colligabat, & ne puncto quidem hora ejus præsencia carere poterat, potionemque nullam nisi alterius tactam labris vir & uxor bauriebant: alia deinceps non minus incepta facientes, in qua improvida vis ardentes affectus erumperebat. Origo quidem amoris honesta erat, sed magnitudo deformis. Nihil autem interest, quam ex honesta causa quis inficiat, unde & Xystus in sententiis: adulterus est, inquit, in suam uxorem amator ardenter. In aliena quippe uxore omnis amor turpis est, in sua nimius. Sapiens vir iudicio debet amare conjugem, non affectu. reget impetus voluptatis, nec preceps jeretur in coitum. Nihil est scđius, quam uxorem amare quasi

vit. Apelles vero concubine Alexandri, nomine Pancastam, nere Larissam. Cum quā etiā primā Alexander rem habuisse dicitur.

adulteram. Adde omnino quæ Idem sive nominis Pater habet in Ezechiel. cap. xvii. p. 439. Edit. Basil. KUHN.

[3 Απόλλης δὲ τῇ Αἰγαίᾳ] Ab utroque Codice abest illud εἶ, nec requiritur plausus. Concubinam autem hanc Apelli donavit Alexander, cuem ille eam, nudam pinguis jussus, depetrere cœperit. Vide Plinius xxxv. 16. ubi *Campaspe* scribitur per errorem haud dubie librariorum. Factum id refutat Lucianus in *Imaginibus*, non longe ab initio, quando Apellem jubet pulchram feminæ corpus pingere ad imaginem Iouis *Pancaſte*, quæ tamen & ibi male locutus *Pacate*. PERIZ. τὸ εἶ abest quoque MS. Mediceo.

[4 Παγκάτη] Meminit & Plinius lib. xix. cap. 10. sed ibi trajectis perperam literis *Campaspe* scribitur. SCHEFF. Corruptus in Edition. Basil. Lucian. de *Imaginibus* dicitur πάτη. KUHN.

K E F. λε'.

C A P. XXXV.

Περὶ Περιάνδρων, Μίλτιαδῶν, Σιβύλλης, Βασίδων.
De Periandris, Miltiades, Sibylis, & Bacidibus.

Οτι: δύο Περιάνδροι, ἡ μὲν Σοφὸς ἦν, ἡ δὲ Τύπανος. ἡ δὲ Μίλ-

Duo fuerunt Periandri, Philosophus alter, alter Tyrannus

[1 Δύο Περιάνδροι] Alter Corinthius, & Septem Sapientibus à quibusdam adscriptus, alter Ambraciota, uterque Tyrannus, h. e. absolutæ potestatis Dominus in suis Civis. Vide omnino Laertium *Periandro* I. 99. & istic Interpretes. Adde Meursii *Archontes* I. 10. PERIZ. & Erasmi Vindingii *Hellenica* pag. 166. & seq.

[2 οἱ αὐτοὶ λόγοι] Et quidem Corinthius,

si Aristotelem sequimur. Laertius in *Periandro*. Sotion atque Heracles & Parphila in v. *Comment.* duos ajunt fuisse Periandros, tyrannum unum, alterum vero recipientem, eumque Ambraciotem. Quin et Neambes quoque *Cyzicenus* ait patruelissime. Vide omnino Meursium *Archontes* I. cap. 10. SCHEFF.

[3 οἱ νέων] Ambraciotorum. Ve-

L I B. XII. C A P. XXXV.

777

Μίλτιαδας τρεῖς, ὁ τὴν Χερρόνησον κτίσας, καὶ ὁ οἱ Κυψέλλου, καὶ ὁ Κίας, οἱ γένος Δαεισθαία ἦν. Ταύτη καὶ πρώτη, Φροῖν, ὁ Αλεξάνδρος ἀμίλησεν.

& Miltiadæ tres, ille, qui Cherronnesum condidit, & Cypseli filius, & Cimonis F. Sibyllæ qualiter tuor,

den. Nempe Archon is fuit ιεράνης anno

2. Olymp. xxx. ut nos docet Συναγωγὴ ιστορία à Scaligero edita, & Pausanias *Arcadiis* cap. 39. Qui etiam in *Messenicas* cap. 23. eum nominat, sed Olympiadi xxix. adscribit, per errorēm ex eo ortum, quod non nulli Chionem Laconem tradiderunt vicisse Olymp. 29. alii Olymp. 30. Vide illam Συναγωγὴν. PERIZ.

[5 Κυψέλλης] Aliqui per λ simplex scribunt, & apud Platonem alicubi Κυψέλιδης legitur. Vide supra lib. vi. cap. 17. GESNER.

[6 Σιβύλλης τίσαπες] De his consule Pausaniam in *Phocicis*: Εgyptia Sabba dicta est. Erythrea, Herophila, Samia, Phyto. Sardianæ nec mentionem nec nomen invenio. Sardes urbs Lydiæ. Chron. Alexandrinum habet Sibyllas undecim. SCHEFF. Scholia Aristoph. in *aves*, Sardianæ Sibyllæ mentionem faciunt, Σιβύλλη, inquit, τρεῖς ἡγεμόνες, ἦν οὐδὲ θεῖς θεῖς οἱ Εφίσιοι Δῆμος τοῦ ποιότερος φοῖοι, Απόλλωνος ἀδελφὸν, βαΐησεγίου, γ. δὲ οἱ Σαρδιγένη. Tres fuerunt Sibyllæ, quarum prima ut Philetas Ephesius in *poësi* inquit, Appollinis foror, secunda Erythrea, tertia Sardiana. in Suida voce Σιβύλλη, male legitur Σαρδιγένη pro Σαρδιγένη. Nomen, ut ajunt, proprium fuit Σαρδιγένη, vide Suid. l. c. Hieron. lib. I. *adversus Jovinianum* p. 47. Edit. Basil. Laetant. lib. I. cap. 6. de *Falsis religiis*. KUHN.

[7 οἱ νέωντες] Laetantius I. 6. de *Falsa Relig.* ex Varrone, Sibyllinos libros, ait Varro, non fuisse unius Sibylle, sed appellari uno nomine Sibyllinos, quod omnes feminei vates Sibylle sunt à Veteribus nuncupatae, vel ab uno Delpibidis nomine, vel à consiliis Deorum enunciandas. Σὺς enim Deos, non θεῖς, εἶ Consilium, non βαλλων, sed βαλλων appellabant Αελιο genere sermonis. Itaque Sibyllam dictam esse quasi θεούλην. Quod femina fatidicæ tandem sic appellata fuerint in universum à Veteribus, res est certissima. Et tradunt hoc ipsum quoque Alii. Atque hinc etiam Maatio Tiresias Filia, & Cassandra Priami, Ff ff f inter

Θραῖα, ἡ Σαμία, ἡ Αιγαϊΐα, ἡ
Σαξιανή. Ὡς δέ Φασι, καὶ ἔτε-
ρους ἔξι, ὡς εἶναι τὰς πάσας δέκα,
ωὶ

tuor, Erythræa, Samia, Ægyptia,
Sardiana. Quidam dicunt, etiam
alias sex fuisse, ut universæ sint de-
cem.

inter *Sibyllas* à *Suida* numerantur. Etymologia vero vocis est ineptissima, & satis confutata à *Salmasio ad Solinum pag. 80.* Ille vero à οἰδη, quod notat *malum punicum*, pro quo *Æoles* dixerunt οἴδη, derivat Σιβύλλας. Non male, & satis analogice, incerta tamen derivatione. Possit enim eadem specie arcessere ab antiquo οἴδη, unde Latini accepérunt obsoletum illud *sibus*, h. e. *callidus, acutus*. Vide *Festum in Sibus*, & *Persicus*, pro quo legendum esse *Persibus*, demonstravit *Scaliger*. Sed & inde Græci Σι-*βύλλων*, οἴδη δόραν τρόχεπλάνον, telum hastæ simile. Vide *Hesychium* & *Suidam*. Possit etiam à οἴδη & οἴδημα, colo, veneror, deducere, usitissima in derivationibus literæ E in I mutatione. Sed ipsa hæc Originis, quæcumque tandem sit, incertitudo, ut & tota vocabuli forma, satis declarat Nomen fuisse vere Proprium, non Commune aut Appellativum: sed quod quum Proprium fuisset illustri feminæ fatidicæ inter Græcos, ab his dein datum est omnibus aliis simili arte, etiam apud alios, celebris feminis, plane uti *Libyco*, *Tyrrio*, *Italico* *Heroi* dederunt *Herculis* sui nomen, & aliorum Deorum aliis aliarum gentium Diis. Hæc etiam causa est, quare tam varius *Sibyllarum* numerus tradatur à Veteribus, dum alii duas, alii tres, quatuor, sex, novem, decem, undecim, & plures memoriabant. Non possum, quin adscribam hanc in rem *Pausaniæ* locum, sed pessime versum. Tradit ille in *Phocicis cap. 12.* Επὶ πάντῃ Δελφοὶ τῶν φανὸς ἄρχοντες κατηρός, ὥνομα *Ηροφίλλων*, Σιβύλλαι δὲ ἐπικλήπται, τῷν τε φέρει γενομένῳ. Τάντη τοῖς μολισκοῖς ὄμφασις τῶν αὐχεῖναι ἐνεπεντοῦ, λιθοθυραῖς Εὐλυτεῖς Δίδε καὶ Λαχίναις τὸ Ποταμῶν. Φασιν εἶναι, καὶ χρονικός τε αὐτῶν γραμμῶν περάτων ἔτη, καὶ τὸν τῆς Λισσίας Σιβύλλας λέγουσον ἀναρρέειν. Η δὲ Ηροφίλη, πατέρεσσα μῆτρας, φανετη δὲ ὅμως τῷ τε πολέμῳ γεγονοῖται καὶ αὐτῇ τεσσέ. Vertuntur hæc: de quo *Saxo Sibyllam Herophilem oracula canere solitam Delphi tradidere: quæ cognomine Sibylla missirata ab initio fuit, perinde atque aliam*

quamvis antiquam fuisse compéri. Filiam Græci Jovis &c. Satis manifestum, non diligui in ista Versione Herophilen ab antiquam Sibylla, in qua tamen te consilitit totius loci sententia. Et res clarissima est ex ultimis loci verbis, ι δι Ηρόφιλην, κατέπει μὲν ἡρόφιλη vero, posterior illā. Quæ enim εἰκάν, nisi antiquior Sibylla, diversa igitur εί Herophile hac. Miror profecto tales Versiones ita repeti identidem novis Editionibus, nec tamen vel verbo declarari Lectoribus rerum vitium. Vertendum certe fuerat. h illa petra Delphi ajunt flante cecinisse oracula feminam, nomine Herophilen, cognominatam Sibylle nomine, que prius jam fuerat Hanc inveni antiquam non minus fuisse, quam que maxime. Filiam &c. Reliqua enim pertinent ad hanc antiquam Sibyllam, uero dum credit Auctor ad Herophilen. Sed & εί Græcis Pausania verbis, quibus ait, ταῦτα Λέσβων Σιβύλλαι ὑπογεῖναι, Libyes Sibylle nomine eam appellasse, hæsitare me aliquantulum fateor. Nam nullam video causam, quæ primum Libyes nomen feminæ Græca dede- rint, & dein quare illi eam vocarint Sibylam. Alterius utrius saltē aliquam dedilectionem Auctor, ita diserte istic primam Nominis illius inventionem vel impositi- nem commemorans. Putem plane, trahi dñe simpliciter Pausaniam, Sibylle nomine à nomine Libyes formatum, litera L mutata in S. ut solent hæ literæ quoque sibi in vicem aliquando locum cedere. Sic Chaldæi qui dicuntur à Græcis & Latinis, sua lingua vocabantur Chasdain. Si ita, tum factum legendum foret potius, νεὶ ἀπὸ τῆς Λίσ. Ra- tio autem istius derivationis hæc foret, quod quum esset Lamia Neptuni Filia Filia, ei mari Libyco vel Libya in Græciam venient. Et videtur tale quid velle Plutarchus de Pythia pag. 398. ubi ait, ἔνοι δι θεοὺς τὸν λαζαρίαν ἀφιένθει λαμιας έσσι δυτική τοι περιστροφή, quidam vero ajunt Maleona, (feu Mleam promontorium Peloponnesi ē regione Africæ) eam appulisse, quum esset Filia La-

ον εἶναι καὶ τὴν Κυμαίαν, καὶ τὴν
Ιουδαίαν. 9 Βάκιδες τεῖσ, 10 ὁ μὲν

E_λ-

cem, in quibus fuerit & Cumana,
& Judæa. Bacides tres, primus
Græ-

mic, Neptuni Filie. Unde istuc, obsecro? nisi ex opposita *Libya*, quo nomine à Græcis appellabatur olim omnis Africa. Sed diserte Euripides Sibyllam hanc, Lamiæ Filiam, *Libycam* fuisse tradidit in desperita jam fabuia, *Lamia*. Unde Laeturius ex Varrone d. l. Sibyllas decem enumerauit, primam ait fuisse *Persiam*, *Secundam Libycam*, cuius membris Euripides in *Lamia* Prologo. Tertiam *Delphicam*. Conferri hæc debent cum Pausania, & ita liquebit, Sibyllam, quæ ante *Delphicam* exstiterit in Græcia, feissè vere *Libycam*. Sed & *Lamia* mater ejus ab eodem Euripide in fragmento istius Fabulæ *Aleuonum* dicitur. Quapropter vix dubito quin id voluerit Pausanias, illam, quam *Libyca* fuerit, & in Græciam venerit διὸς τῆς Λαμίας, inde quoque dictam à Græcis, primo forsan Λαεύσας, deinde vero Σιβύλλας. Ceterum liquet ex hoc ipso Pausaniæ loco etiam illud, quomodo primæ inter Græcos *Sibylle*, & proprie ita dictæ, nomen per ἐπικλητούς similibus dein feminis fuerit datum. PER RIZ.

Σινωπα] Hujus appellationis originem A-
siaticam esse multis ostendit Doctissimus
Heidius in *Historia religionis veterum Persa-*
rūm cap. 32. Ceterum Mediceus mox legit, ἡ
Αἰγυπτία, η Σαρδηνία, οἱ δὲ φάραι οἱ τρεῖς οἵξ.
de Cebetis Tabulam, non longe ab initio.
In tali Peribolo, qui Chaldaeī dicitur, sive
quod à Chaldaeo quodam circumdatus erat
illuc templis quibusdam, sive quod Chaldaei
nunniis Templum continebat, erat etiam

[*τοι δὲ φασι*] Vide Casparum Peucerum
lib. de divinat. generibus. SCHEFF.

8 Ιεραι] Hæc ab aliis Ægyptia, Persis, Babylonia, Chaldaea fuisse dicitur, & Filia quidem Berosi. Vide Pausan. Phocicis 12. qui addit apud Hebreos supra Palestinam existisse, & proprio nomine appellatam Σέξ-
την. Suidas vocat Σαμβάνην. Verba ejus sunt: Σέξτης Χαλδαῖα, ἡ τοι τάξις πάντων Εργαία
πορειῶν, ἡ καὶ Περσίς, ἡ κυρία ὑπόκλιτη περιποίησιν
επιστρέφει. At nomen hoc Analogica ratione ab illo Σάββῃ, quod negare non debuit-
set Gallaeus, est formatum, litera M loco prioris B inserta. Sic ab Abbuba, quod Chal-
daeis norat Tibiam, mulieres Ambukajæ, apud Horatium & Suetonium. Multa sunt similia, & dum dum observata à Doctis. Cete-
vocis adhibetur Græcis ad Templum vel Sac-
cellum aliquius Dei designandum, sic πλατά-
νεος apud Sponium Tom. 11. pag. 487. Avá-
neos templum Arákæ, Castoris & Pollucis,
apud Polyænum 1. 21. Et sic passim: Sam-
berken vero fuisse Chaldaeam potissimum hab-
bitam, atque adeo oportunam Chaldei Per-
ribolo docet nos Suidas verbis modo allatis.
Nomen autem Sabba & Sambches videtur
itidem ex Hebraico סָבָב Saba formarum,
quod notat Vino se ingurgitare. Hinc Bac-
chus Sabazius, immo & Bacchi Σάββαι, &
usitata vox in sacris ejus, Σοῦ οὐαῖ. Quin
& inde Plutarchus Sympos. IV. extr. Sabba-
thorum Festum apud Judæos non esse alien-

Ελλην, ο δὲ Αἴγυπτος, ο δὲ Αγρίκος, alter Atheniensis, tertius Arcas.

ΚΕΦ.

CAP.

num putat à Baccho. Nam ait, οιμαὶ δὲ καὶ τὸ Σαββάτου ἐοτὴν μὴ πατάπαιον ἀπεσδύοντο εἶναι. Σέβησθε γὰρ καὶ νῦν οἱ παλαιοὶ τὰς Βάκχας κατέστησαν, καὶ ταῦτα ἀφίσαντας φωτίον, οἵτινες ἔργαζον τῷ Θεῷ &c. Puto vero etiam Sabbatum festum non omnino esse à Baccho alienum. Sabbos enim etiam nunc plerique vocant Bacchos, τοις vocem hanc edunt, quando sacra faciunt illi Deo. Possis vero etiam derivare hæc Sibyllæ istius nomina à Sabba & Sabbathâ, quæ metropolis fuit Sabtorum. Priori tamen derivationi speciem quandam addit etiam illud quod Christianorum Sibyllina carmina singunt Sibyllam suisserum Noachi, vel, ut Suidas, Noacho ortam, qui vinum invenit, & bibit primus, quod non ita temere prorsus videntur finxisse, & forsan ideo, quia Chaldaea hæc Sibylla, seu Sabbe, diceretur à Gentilibus filia cuiusdam, qui primus Vinum Hominibus dederit. PERIZ.

9 Βάκιδες τρεῖς, οἱ μὲν Εὐλόγοι &c.] Solent Bacides Sibyllis jungi. Sic Cicero facit de Divinat. I. 18. Plutarchus de Feminarum Virtut. & de Pythia, Lucian. de Morte Peregrini. Tres fuisse dicuntur etiam ab Aliis. At Clemens Alex. Stromat. I. pag. 333. duos tantum memorat: οἱ Βάκιδες, ait, οἱ μὲν Βαύδης, οἱ δὲ Αρετᾶς: Atheniensem omittens, quem tamen diserte satis agnoscit Scholasticus Aristoph. ad Equites pag. 294. extr. ubi quia Aristophanes ille Atticus sæpe Bacini memorat in Comœdiis, notat, τρεῖς Βάκιδες ἐξ ἑρόοντο: Οὐτοὶ μὲν Αρτοῦς καὶ Μάριος, οἱ δὲ Λοκρῆς, οἱ δὲ Βοιωτῶν. Legendum vero istic Αρετᾶς pro Λοκροῖς ex eodem Scho-

liaсте ad Aves, & ad Pacem: ubi primum ait fuisse illum ex Eleone Bæotiae, secundum Atheniensem, tertium Arcadum. Ceterum hisce locis Scholiaстæ, ut & ex Suida, & Tzetze ad Lycophr. emendandus omnino Elianus, & pro Εὐλόγῳ reponendum εἰναι, ut mouuit jam Schefferus, licet nihil nos juvent MSti. Varia Bacidis oracula referunt Herodotus lib. viii. & Pausanias in Messenicis & Bæoticis. IDEM.

10 οἱ μὲν Εὐλόγοι] Lectio inepta: quæ enim inter Græcum & Atheniensem differentia? Accipe igitur veram lectionem ex Phileta Ephesio, quæ extat apud Suidam in Βάκιδες οἱ Εὐφίστοι Φοῖοι τρεῖς Βάκιδες, οἱ μὲν Εὐλόγοι τοῦ Βοιωτῶν, οἱ δὲ Αρετᾶς, οἱ τὸν Καφίνον. Meminit Bacidis etiam Plotio in Theage. Et in Luciano de morte Peregrini, habes ejus quoddam vaticinium SCHEFF. Error ridiculus, & eum pridem pridem videram ante Schefferum: quippe non Εὐλόγοι legendum, sed Εὐλεόντοι. non dicam plura. FABER. Quæ Suidas habet, debentur Scholiasti Aristoph. in Aves. & in Pacem. Non igitur dubitandum quin pro Εὐλόγοι, vel Εὐλόγοι legendum, aut Εὐλόγοι hoc loco idem: sumendum pro Bæote, ut Homerus Iliad. β. Εὐλόγοι nominari Pthiotas, qui Achilli parebant.

Μηρυδόνες οἱ τρεῖς τρεῖς καὶ Εὐλόγοι καὶ Αρετᾶς

Esto judicium penes eruditum lectorum. De Bacide non uno vide Nic. Loëensem lib. II. cap. II. KUHN.

ΚΕΦ. ΛΤ.

Περὶ αὐτοῦ Νιόβης παίδων.

Eοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τὸν ἄριθμον τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις. Ομηρός μέντοι ἔξει λέγει, ότι τοσάντας κόρος. ² Λάτος δὲ δύο ἑπτά λέγει. Ησίοδος δὲ τρεῖς εὑρίσκεται, εἰ μὴ ἄριστον εἴσιν Ησιόδου τὰ ἑπτη, ἀλλ' ⁴ ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέφευγαν αὐτούς. Αλημάνη δέκα Φοῖοι.

5 ΜΙ-

¹ Εοίκασιν &c.] Quam diversum liberorum Niobes numerum tradiderint Veteres. Vide, si tanti res est, apud Eos, quos allegavit Munkerus ad Hyginum fab. II. PERIZ. Et Salvagnius Comment. in Ibis Ovidii v. 583.

² Λάτος.] Hermioneensis, Poëta antiquissimus & inusitatus, cujus meminit Plutarchus libro de Musica. Adde Vossium de Poëtis Græc. Nomina filiorum illorum filiarumque habes apud Hyginum fab. I. & Apollod. lib. III. SCHEFF. Gellium N. A. lib. xx. cap. 7. Tzetzen. Chiliad. Cuperum Observ. lib. III. cap. 17. de Læso Paulus Leopard. lib. II. emend. cap. 21. KONIG.

³ Λάτος.] Äqualis fuit Simonidis; atque ideo referunt ad tempora Darii Hystraspis. Patria erat Hermioneensis ex Argolica regione Peloponnesi. Vide Vossium, sed similis Leopardum Emendat. II. 23. PERIZ.

⁴ Εντελέχεια δέκας Ησιόδος.] Apollodorus lib. III. bibli. auctor est, decem filios totidemque filias Hesiodum numerare. SCHEFF.

⁵ Εντελέχεια δέκας.] Atqui Apollodorus III. 5. 6. Hesiodum ait tribuere Niobæ decem Filios & decem filias. Nisi alteruter Hesiodum male inspicerit, ratio discriminis erit, quod Apollodorus retulerit ex Hesodo liberos Niobes omnes, Elianus vero eos qui perierunt. Perierunt autem omnes præter Chloridem, atque ita Undeviginti, si fuere Viginti. PERIZ.

CAP. XXXVI.

De numero filiorum Niobes.

Veteres Scriptores de numero liberorum Niobes non videntur secum invicem consentire. Homerus quidem sex numerat, & totidem filias. Lasus vero bis septem dicit. Hesiodus autem undeviginti, nisi tamen non sint Hesiodi illa carmina, sed, sicut multa quoque alia,

⁴ Ως πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέφευγαν αὐτούς.] Distinguunt in Græcis, sed Latine ea reddiderant sine distinctione. Si distinguas, sensus est, nisi tamen carmina illa non sint Hesiodi, sed falso illi tribuantur, sicut multa etiam alia. Sic passim κατέφευγαν ταῦτα cum Genitivo. Diidorus Siculus lib. I. p. 2. C. ητα δὲ κατέφευγαν ταῦτα ἀληθέας, nonnullas etiam partes doctrinæ mentiri contra veritatem. Strabo lib. IX. p. 412. έτω καὶ τέ Ογκοντας κατέφευγαν ταῦτα μή εἰχαντας Ελικώνος αὐτον θεάς: ita etiam de Onchesto mentitur, collocans eam in radicibus Heliconis. Plato lib. III. de Republ. ne credamus Thesea, aut quem alium Dei alicujus Filium & Heroa, έτως δεντὰ καὶ ἀρτῆς εργάσαντας, οὐαὶ νῦν κατέφευγον ταῦτα, tam gravia & impia fecisse, qualia nunc de iis mentionuntur. Et hanc interpretationem ac distinctionem hic veriore puto. Possis tamen etiam distinctionem illam prætermittere, & ita tunc Genitivum jungere prioribus, sed, sicut multa etiam Alia Ejus, confusa sint, supposita sint. Vide supra ad VIII. 6. Multa autem scripsisse dicebatur Hesiodus, unde Suidas, quum quædam commemorasset, addit, καὶ ἄλλα πολλὰ, & alia multa. Lugd. hic habet εγκατέφευγαν. PERIZ.

⁵ Μηρυδόνες.] Nullus hujus cognomenti auctor apud Græcos. Scribe Miurequos. Hermesianax Colophonius lib. III. Elegiac. apud Athenæum lib. XIV.

F fff f 3

Mī-

Μίμνερμος εἶχοι, καὶ Πίνδαρος τοσούτους.

alio, falso ipsi tribuantur. Alcman decem ponit: Mimnermus viginti, & Pindarus totidem.

Μίμνερμος δέ, τὸ μὲν ὅς εἴρετο, πολὺς ἀνελάτης.

Propertius.

Plus in amore valet Mimnermi versus Homero.

Meminit Mimnermi etiam Plutarchus libro de Musica. SCHEFF. v. Strabon: in lib. XIV. Pausan. in Bæotic. Athenæum lib. XIV. Sotlinum, Horat. lib. I.

Si, Mimnermus uti censet, sine amore jocisque

Nil est jucundum, vivas in amore jocisque.

ad intelligendos hos versus facem allucebit fragmentum Mimnermi, quod extat apud Stobæum Serm. CLXXXIV. Porphyrius in b. I. Mimnermus, inquit, elegans scriptur fuit

K E Φ. Λξ.

Περὶ Αλεξανδρου ἐν Διπολίᾳ τριφῶν γενομένου, καὶ πῶς τινες κώμαι διὰ τὴν καπνὸν ἔάλωσαν.

Aλεξανδρος ὅτε Βῆσσον ἐδίωκεν, ἐν Διπολίᾳ γενομένος τρόφων,

I. ALEXANDRUS] Vide Curtium lib. VII. cap. 3. Qui collatus cum nostro lucem poterit accipere; quemadmodum & Arrianus lib. III. ubi uno verbo hujus rei meminit. SCHEFF.

2. EN. ΔΙΠΟΛΙΑ &c.] Videtur Auctor hæc haussisse vel ex Strabone, vel ex Eodem, quo Strabo est visus. Certe & ille lib. XV. p. m. 725. ait Alexandrum ex Paropamisidis transiisse per juga montium in Bactrianam; sed fuisse

quidam ecloga Hieronymi sectam commendans, qui summum bonum indolentiam, quam Graecæ ἀναλγοῖς nominant, molestias amores pli quam gaudii habere demonstrat. Locus corruptus, si quisquam alias. Salvo καλυκηῷ judicio legerem. M. e. s. f. qui quadam ecloga (vel, elegia) II. s. c. q. s. b. i. ait, quam Graecæ ἀναλγοῖς nominant, amores pli quam gaudii quam molestiarum b. d. de Hieronymi Rhodio, Cicero lib. II. de Fin. Bon. & Mal. & passim in Tusc. Quæst. Mimnermi sententia de amore apud Stobæum I. c. satis manifesta est. ad lib. II. Epist. Horat. iterum Porphyrius, Mimnermus, inquit, duos luculentos libras scripsit. KUHN.

Mīmneρmos] Patria fuit Colophonius, viis temporibus Solonis, composuit Elegiacæ & maxime Amatoria. Vide Vossium, & hic Schefferum & Kuhnium. Siliusk. etiam legi Mīmneρmos. Ab Lugd. abest. De Alcmane jam egimus ad 1.27. PERIZ.

C A P. XXXVII.

De Alexandro in egestate ciborum constituto, & quomodo aliqui vici per fumum capti sint.

Alexander, quum Bessum persequeretur, constitutus in ciborum

adeo Διπολίου τροφής, ὃς πε ταῖς τὴν εὐθὺνα καὶ κρησθεῖσα, καὶ Σεντας ἀμαλις διὰ τὴν αὔλιαν τὴν διὰ τὴν αὔλιαν πεταλικὸν λόβον τὸ στόφιον, πεπυκός, inopem alimenti, ut etiam carneumentorum vescentur, eaque cruda propter penuriam lignorum; ad cruditatem vero ciborum concoquendi vim adferebat illis silphium, quod multum illic nascebatur. PERIZ.

3. ΣΙΛΦΙΟΝ] Sesami succo adjutum exercitum prædictus auctor scribit. SCHEFF.

L I B. XII. C A P. XXXVII.

φῶν, αὐτὸς τε ἥψατο τῶν καμήλων, καὶ ὑποζυγίων ἄλλων, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. τὸν τε ξύλων αὐτὸς ἐπιλιπόντων, ἀνὰ τὰ κρέα ἥδιον. Επεκούρει δὲ αὐτοῖς τὸ 3 σίλφιον, πολὺ δὲ, ὥστε τὰς σάρκας συνεκπέτειν.

4. Εν ἡ τῇ Βακτεριᾷ οἱ Γρατιῶται αὐτὸς τὰς κώμας τοιαύτας κατελάμβανον, ὅτι οἰκουμένη ἐν τῷ κατωνού οὐριέτες, καὶ τὴν χίονα ἀφχιροῦντες τῷ Θυρῶν.

ΣΙΛΦΙΟΝ] Nascebat præstantissimum in Cyrenaica, unde & in Ejus Gentis nummis figura Silphii visitur expressa: Deinde vero etiam in Syria, Media, & vicinis regionibus. Maximo erat in pretio apud Romanos, multumque usum præbebat Medicinæ, & condimentis ciborum. Vide Plinium Nat. Hist. xix. 3. Sed & Schol. Aristoph. ad Equestes pag. 342. ait esse radicem ἡγερτοῦ καὶ θεραπευτικοῦ, h. e. ad condimenta & medicamenta idoneam. Vide omnino Salmatium ad Sotlinum pag. 352. & 361. &c. ut & Illustr. Spanhemium de Præl. Numism. pag. 253. &c. PERIZ.

4. ΒΑΚΤΕΡΙΑ] In Paropamisadis hoc factum narrant Diodorus lib. xvii. & Curtius lib. VII. cap. 3. Sunt autem Paropamisadæ aegreste genus hominum, Bactrianis ad Occidentem conjunctum. SCHEFF.

Εν δὲ τῇ Βακτεριᾳ] Alii tradunt, & verius, accidisse illud in Paropamisadis, qui sunt Bactrianis vicini, & versus Septentrionem tunc certe siti, quicquid tandem contra ea tradat Vir Doctus in in nupera Arte Critica Tom. II. p. 547. tantum ut accuset Curtium errorum, qui omnem ineptiam superant. At vero imprudentissima est hæc accusatio, quum extra omnem culpam in his positus sit Curtius, nihil quippe rerum de suo Historiæ Veteri aspergens, sed omnia ex antiquioribus repetens. Vir Doctus ait Paropamisadas ægeum sub clementissimo Climate. At Curtius VII. 3. Gelidissimum septentrionis æxem ex

rum penuria, de camelis & aliis jumentis, tam ipse, quam socii, comedere coeperunt: quumque eos ligna deficerent, crudas carnes vorabant. Silphium tamen, quod ibi copiosum erat, opem ferebat iis, adeo ut carnes illas simul concqueret.

In regione vero Bactrianorum milites ipsos vicos deprehenderunt, ex fumo inhabitari eos intelligentes, & nivem à foribus auferentes.

magna parte spectant. Unde hoc Curtius? nisi ex illis, unde Diodorus quoque, Curtio antiquior, lib. xvii. pag. 605. οἱ τε τά τοις κάτερι τῷ τοιούτῳ αὐτὸς τὰς ἀρετὰς, κατεβολέτας δὲ πάσα, καὶ τοῖς ἀλλοῖς ἴδεις διατελεῖται τῷ θύρῳ. Regio eorum Paropamisadarum sita sub ipsis Septentrionibus; tota autem nive conspergitur, & vix invadi potest ab aliis gentibus propter excessum frigoris. Confer sequentia cum Curtianis, & videbis omnem illam frigoris descriptionem esse ex antiquioribus sumptam. Neque vero solus ex iis, qui ad nos pervenerunt, Diodorus tetur Curtium, sed & Elianus noster, qui tam male in Bactrianis hæc accidisse tradit, quum acciderint in itinere Alexandri ad Bactrianos, & Strabo, qui simil ad Septentrionem removet eos, & in montanis locat, quæ ipsa frigori magis obnoxia sunt loca. Vide lib. II. pag. 130. οἱ τε τὰς τοιούτους Παροπαμισαδούς. Adde lib. xv. p. 723. & 725. Ammianus Marcell. xxiii. 6. montium defectibus inclinatos vel acclinatos ait. Liquet ex hisce omnibus, nihil à Curtio tradi abhorrens à fide antiquiorum Scriptorum, quos sequi debebat. Si posteriores Geographi demiserent Paropamisadas ad mollius cœlum infra vel ultra suos montes, nihil hoc ad Curtium. Sed & notissimum est, mutatos sæpe fines, immo & ipsas sedes gentium, aliquot fæculorum decursu. Sufficere nobis debet, Veteres assentiri Curtio, quem ceteroquin Ego neutiquam credo erroris expertem non magis

magis quam alios Scriptores, cum Antiquos tum Hodieros. Sed ista Crisis acerba est nimis, & nimis quæsita, qua si quis in tales vicissim uteretur Censores, longe major & certior illi nasceretur seges talium Notarum.

PERIZ.

^{5 Καπλάμβανο]} Vertebatur cuperunt. Perperam. Sensus est, deprebenderunt, invenerunt. Sic mox c. 39. & supra III. 19. ^{καταλαβάνει τὸ Αγιστέλλην βαδίζοντα. Ibid. καὶ κα-}

ΚΕΦ. Λη^η.

C A P. XXXVIII.

Περὶ ἵππων τῶν Σακῶν, καὶ τινων ἔθων αὐτῶν.

De equis, moribusque quibusdam Sacarum.

Oἱ Σακῶν ἵπποι, εὖν ἀσθεῖ-
λη τις τὸν δεσπότην, ἐσ τὸ
ἀναβῆναι αὐτὸν παρέστηκεν. Εὖν δέ
τις γῆμαυ βούληται παρθένον, ² μονο-
μαχεῖ ³ τῇ παιδὶ· καὶ κρατήσασ-
μεν, αἰχμάλωτον ⁴ ἀγάγεται, καὶ
κερτεῖ αὐτὸν, καὶ ἀρχεῖ· εὖν δέ
νικηθῇ, ἀρχεται· ⁵ καὶ μονομαχοῦ-
σι δὲ ἄχρι νίκης, οὐ μέχρι θανάτου.

Περ-

^{1 Σακῶν ἵπποι]} Puto hoc, & quod sequitur, ex solo Nostro constare. Nam alii non meminerunt, quantum scio. SCHEFF.

^{2 Σακῶν]} Sacæ proprie dicti, erant Paropamisadis, de quibus modo egimus, vicini, sed Persæ omnes Scythes vocarunt Sacas, ut tradit Herodotus vii. 64. & Plinius vi. 17. Et forsitan inde formatum est nomen Scytharum; Scilicet à Σάκαι, Σακῖδαι, ut à Sabba, Sabbatha, Urbs in regione Sabæorum, & à Sabba Sibylla, Sambethæ. PERIZ.

^{3 Μονομαχῆ &c.]} Tzetzes in Chiliad.

^{4 Τὰς Σάκας ἔθνος γίνωσκε, οὐδὲν μα τὸ στό-}

^{5 Καὶ αἱ γυναικεῖς τάπανοι ἢ συμμάχονται ἀνδράσι,}

^{Ως καὶ Κροτονίς εἶρκε καὶ ἔτεροι μυεῖσι.}

τέλας ἀγενέρθρος. *Actor. Apost. iv. 13.* ταλασσοῖς ὃν ἀγράμματοι ἔστι. Paulo post pa-
σιν, quod vulgatur, reposui, quod ve-
lebat Gefherus, συνέτε, cognoscentes, in-
telligentes, Alterum notat, quum convenisen-
quod ab hoc loco est alienum. Vide illi
infra xiv. 27. rectius positum. MSti tam
omnes, etiam Regii, tuerunt vulgatum, &
quo liquet, quam conspirent aliquando
certissima virtus. IDEM.

LIB. XII. CAP. XXXVIII.

785

Πενθουντες ἡ οι Σάκαι, ⁶ εἰς οἴκους
τινὰς ὑπάντρους καὶ κατασκίους ἀπο-
κρύπτουται.

PERIZ. ἄρτη legit quoque Mediceus.

^{4 Αγάγεται]} Ridiculum: leg. ἀπάγεται. FA-
BER. Ego vero nil mutem. nam ἀγάγεται
est Atticum, pro ἄρτῃ, quod cur stare ne-
queat, manente eadem sententia, non vi-
deo. SCHEFF.

^{5 Καὶ μονομαχῆσσοι δὲ ἄρτες]} Mediceus & Sluisk.
καὶ μονομαχῆσσοι ἄρτες. omissa particula δι.

^{6 Εἰς ὅππας ἥντες]} Syris, Lydis, & Ἀgypti-
tis hæc lugendi ratio magis conveniret, qui-
bus etiam à Plutarcho tribuitur lib. de Con-
sul. ad Apollon. SCHEFF.

ΚΕΦ. Λη^η.

C A P. XXXIX.

Περὶ Περδίκκου εὐτολμίας, καὶ
λέσχης.

De Perdiccae audacia, &
leæna.

Περδίκκας ὁ Μακεδὼν, ὁ συγρα-
τευόμενος Αλεξανδρῷ, οὗτος
ἄρα ἦν εὐτολμός, ὡς ποτε εἰς σπή-
λαιον παρελθεῖν, ἔνθα εἶχεν εὐήνη
λέσχη, μόνος. ¹ καὶ τὴν μὲν λέσχην
οὐ κατέλαβε, τούς γε μὴν σκύμ-
νους αὐτῆς κομίζων προλθεῖ, καὶ ἔδο-
ξεν ἐπὶ τούτῳ θαυμάζεσθαι ὁ Περδίκ-
κας. Πεπίγευται ἡ σὺ μόνον παρὰ
τοῖς Ελλησιν ἀλκιμώτατον τε καὶ
δυσμαχώτατον εἶναι Θησεὸν ἢ ² λέσ-
χα, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τοῖς Βαρβάροις.
Φασὶ γοῦν καὶ Σεμίραμις τὴν Ασυ-
έλαν, οὐκ, εἴ ποτε εἶδε λέσχα, ἢ
πάρ-

^{1 Καὶ τὸν λέσχην]} Restitui ex MStis, &
Primis Edd. Romana ac Basileensi, καὶ τὸν

πάρ λέσχην. Vocula hæc à Gesnero primum,
sed culpa Typographi, omissa fuit. Secuti
G g g g

syria,

funt

πάρδαλιν κατέκτανε, ἡ ἀλλό τι syria, non, si quando leonem cepis-
τῶν τοιούτων, ἀλλ' εἰ λεάνης ἐγ-
κρατής ἐγένετο, μέγα ἐφρόνει.

funt hanc negligentiam omnes dein Alii.
PERIZ.

² Αἴανα] Non absimilia habent Olaus lib.
v. cap. 21. Crantzius de Saxon. lib. ix. cap.

ΚΕΦ. μ'.

C A P. X L.

Περὶ τῶν τῷ Ξέρξῃ ἐπομένων ἐφο-
δίων.

De commeatus, qui sequebatur
Xerxem.

¹ Εδίψονται] Ita quidem edidit Peruscius,
& ex eo ceteri omnes. At MSti consensu
suo præferunt εδίψονται, quod ideo revocavi in
contextum. Nam de Uno etiam agitur Re-
ge. Rem ipsam copiose adeo illustravit Mag-
nus ille Brissonius lib. i. de Regno Per-
sarm, ut vix quidquam addi poscit, neque
opus sit. Certe quæ ad hoc Caput notarunt
Schefferus & Kuhnii, omnia ab illo præ-
cepta iam erant. PERIZ.

² Εὐεργέτω] Qui regem Persarum benefi-
cio aliquo demergerat, Orozanga dicebatur,

Xerxem sequebantur cum aliis
ostentatione pleni, tum vero
ὑδωρ ἱκολούθει τὸ ἐκ τῷ Χοά-
σπου. Επεὶ δὲ ἐν τηι ἐρήμῳ τό-
πῳ ἐδίψονται, οὐδέπω τηι θε-
ραπείας ἱκούσονται, ἐκηρύχθη τῷ
Ξέρξῃ, εἰ τις ἔχει ὑδωρ ἐκ
τῷ Χοάσπου, ἵνα δῷ βασιλεῖ πιᾶν.
Καὶ εὑρέθη τις βραχὺ καὶ σεση-
πὼς ἔχων. Επιειν οὖν τοῦτο ὁ
Ξέρξης, καὶ ² εὐεργέτην τὸν δόν-
τα ἐνόμισεν, ὅτι ἀντὶ ³ ἀπώλε-
το

Herod. lib. viii. cap. 85. Φύλακος δὲ διῆγ-
της βασιλεὺς ἐνεγάφη, ηγέρησεν οἱ εἰδωλοὶ τοῦ
εἰδοῦς τῷ βασιλεὺς Οροζάνης καλούσας προ-
τοτι. confer & Diodor. lib. xvii. cap. 81.
KUHN.

¹ Εὐεργέτω] Hunc quoque morem εὐεργέτω,
seu Persice Orozangas, appellandi eos, qui
bene de Rege fuerant meriti, multis declara-
vit Idem Brissonius, & eodem libro. PERIZ.

³ Απώλετο τῇ δίψῃ] Quia regibus Persarum
aliam aquam bibere non licebat. Athenaeus
lib. ii. Ο περοῦ βασιλεὺς, οὐ φρονεῖ τῇ πε-

το τῇ δίψῃ, εἰ μὴ ἐκεῖνο loco habuit, quoniam, nisi illa
fuisset inventa, periisset siti.

Regia limfa Choaspes. KUHN.

⁴ Εἰ μὴ ἐκεῖνο δίψην] Longe equidem præ-
tulerim, quod in Sluisk. inveni, & Cl. Boi-
vinus in Regio Tertio, ἐκεῖνο. Respicuntur
enim hisce superiora, καὶ δίψην τις βεγ-
χνοῦ καὶ συνταῖς ἔχων. Atque adeo receperisse
id lubens, nisi Lugd. & Regii duo, ac Ter-
tii margo tuerentur vulgatum, sed male ta-
men, ut opinor. PERIZ.

C A P. X L I.

Περὶ Πρωτογένετος τῷ ζωγράφῳ.

De Protogene pictore.

¹ Πρωτογένετος ὁ ζωγράφος ² τὸν
Ιάλυσόν, Φασιν, ἐπὶδὲ ἐτε-
σοι ³ Διοτελῶν γράφων ἐξετέλεσεν.
ἢν Απελλῆς ίδων, τὸ μὲν πρῶτον
ἐπη ἄφων, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ πα-
ραδίξῳ θίᾳ. ⁴ εἶτα ἀπιδών ἐφη,
καὶ

Protogenes pictor Jalysum, ut
ajunt, septem annis conti-
nuuis pingens absolvit: quem
quum cerneret Apelles, primum
quidem stetit mutus, stupefactus
inopinato spectaculo: deinde re-
spiciens,

¹ Πρωτογένετος] Celeberrimus hic fuit pictor,
Rhodi potissimum agens, Caunus patria,
quaे Urbs in continentia Asia sita, Rhodiis
fuit subjecta. Ita Plinius, Plutarchus, Pau-
sanias, Male ergo Suidas Xanthium ex Ly-
cia dicit. Aetas illius satis ex Apelle intelligi-
tur. Sed tamen & in ea erravit Gellius xv.
31. qui quum Demetrius Poliorcetes Rhodi
ob sideret, & absumere igni pararet ades
extra Urbem, in quibus erat memoratissima
illa Jalyssi imago, Protogenis manu facta, mo-
nitum tradit a Rhodiis, consideret, ne turpe
fisi sit, quia non potuerit bella Rhodios vince-
re, bellum cum Protogene MORTUO ges-
fisse. Immo vero vivebat hoc ipso tempore
Protogenes, & hanc ipsam pingebat cum ma-
xime tabulam, μηρὸν ἀπλείσθων τῇ τίλῳ
ἔχων, quæ parum adhuc aberat ab ultima ma-
nu. Quin immo Demetrius ipse cum Pro-
togene collocutus, pingenti hanc picturam

sæpe adfuit. Vide Plinium Nat. Hist. xxxv.
10. & Plutarch. Demetrio pag. 398. Adde Ju-
nii Pictores, & Seb. Corradum in Cicer.
Brutum p. 128. PERIZ.

² Ιάλυσος] Meminit hujus etiam Strabo
lib. xiv. & Plinius lib. xxxv. cap. 10. Plu-
tarachus quoque in Demetrio, cuius verba,
quoniam à nostris paulo discrepant, adscri-
bam. Εἰσά έτοι, inquit, συντελεσθεὶς τῷ
γεγόνῳ ὁ Πρωτογένετος, καὶ φυσι ὁ Απελλῆς έπωνος
πλαγίου θεωράμενος τὸ έργον, ἀστομῆται Φασι
ἐπιλεῖσθαι αὐτὸν. οὐθὲ δὲ ἐπειδή, μέρας ἐποίησε, καὶ
θαυμασθεὶς τὸ έργον. οὐ μάλιστα γε κατέπιε, διὰ
τοσοῦ ψάλει τὰ ἀντὶ αὐτοῦ γεγόνεα. Adde &
Suidam & Ciceronem in Orat. Fuit autem
Jalysus iste Solis ex Cercapho nepos. SCHEFF.
Vid. Leopard. lib. xvi. Emend. cap. 2.
KUHN.

³ Τὸν Ιάλυσον] Fuit hic Nepos Solis, Filius
Cercaphi, à quo Jalyso una ex Tribus anti-
G g g g 2 quissi-

καὶ ὁ πόνος μέγας, καὶ ὁ τεχνίτης, ἀπολείπεται γε μὴν τῆς χειρουργίας οὐ κάρις, οὐδὲ ὁ ἀνὴρ εἰ τύχοι, ὁ πόνος ἀυτοῦ οὐρανοῦ φάνσει.

ΚΕΦ.

spiciens. Et labor, inquit, magnus. & artifex, verum gratia abest ab opere, quam si homo consequatur, labor ejus cælum attinget.

CAP.

quissimis insulæ Urbibus (de quibus Vide me *supra ad III. 17. 12.*) est nominata *Jalysus*, sicut reliqua à duobus ejus Fratribus, *Camirus* & *Lindus*. Vide Meurii *Rhodum I. 4. PERIZ.*

3 Διαπλῶν γεφύρων ἐξετίλεσεν] Ferri hoc potest, tum quia Græcæ Linguae usus satis hanc phrasin frequentat, tum quia probat Sluisk. Dubitem tamen, an hæc lectio ex alia & veriore sit orta, quam Lugd. & Regius 2. ac Margo Tertii, præfert, *ἐπειδὴν θεωρεῖσθαι γεφύρων ἐξετίλεσεν*. Rarius hoc est vocabulum, & ideo librariis ignotum, & corruptioni obnoxium, Græcum tamen, quo etiam Philo est usus *lib. III. de Vita Moysis*, ut jam obseruavit Stephanus. IDEM.

4 Εἴτη ἀπιδὼν] Mallem ἀπιδὼν, ut opponatur præcedenti ἐπι, certè non tum demum respexit, quod dicit Interpres, sed diu ante. SCHEFF. Non opus manu medica. ἀπιδὼν enim notat, Apellem iterum, discussa admiratione, oculos defixisse in picturam, suamque de eataluisse sententiam. Plinius *lib. XXXV.* cum Apelles *Protogenis* opus immensi laboris & curæ supra modum anxiæ miraretur, dixit, omnia sibi cum eo paria esse aut illi meliora, sed uno se præstare, quod manum ille de Tabula nesciret tollere, memorabili præcepto, noce re saepe nimiam diligentiam. vide Gellium *N. A. lib. XIII. cap. 31.* KUHN.

Εἴτη ἀπιδὼν ἐφη] Sic quidem & MSti. Blan ditur aliquantulum tamen, quod conjectat Schefferus, ἀπιδὼν, abiens. Απιδὼν notaret, ut vult Kuhnus, qui tuetur hanc lectionem, Apellem oculos defixisse in eam tabulam. Sic sane ἀπιδὼν οὐ πλακοῦνται, *supra III. 29.* At qui id fecerat Apelles jam antea, quando ste-

tit defixus, & mutus, & percussus spectaculo istius picturæ. Languet ergo repetitio illa ejusdem plane rei. Quapropter si geninum est, quod vulgatur, & præferunt MSti, acciprem illud, quasi per Ellipson dictum, pro ἀπιδὼν εἰς τὰς παρεπῶντας, h. e. avertens jam & ab illa tabula, & intuitus adstantes. Sic illud ἀπιδὼν εἰς τὰς παρεπῶντα notat, ab aliis rebus, quæ istic memorantur, oculos referens in placentam. Et videtur hic idem voluisse Vellejus, quando vertit *respiciens* scil. à tabula adstantes. Sed & Corradus *ad Brutum Ciceronis p. 128. extr. vertens, conversus. PERIZ.*

5 Ηγάρεις] Venerem & Venustatem reddit Plinius *lib. XXX. cap. 30.* Cum eadem aste (Apellis) maximi pictores essent, quorum opera cum admiraretur, collaudatis omnibus, deesse eis unam illam Venerem, quam Græcharita vocant, cetera omnia contigisse. Et paulo post: *Præcipua ejus in arte venustas.* Quintilianus *Gratiam* appellavit *lib. XII. 9. rat. Instr. cap. 10.* Ingenio & gratia, quæ in se ipso maxime jactat, Apelles est præstissimus. SCHEFF.

6 Φαύστεις] Lege Φαύστεις. FABER. Si hoc addendum ē, ut sit Φαύστους ἄν. Sed neum opus esse puto. Plutarch. l.c. & μητέρην γρεῖτος, διὰ ἡγεμονίας Φαύστην (legerem ex Nullo Φαύστοι) τῷ τῷ αὐτῷ γεφύρων. quis non videt. Nostrum etiam verba quædam Plutarchi sublegisse? KUHN. Malum Φαύστους, ut supra XI. καταβύσσους. & ita Pindarus *Pythix IX. 213.* εἶτε δὲ τὸ μέσον, ἀπ' γεδεμα, οὐ περιθώνιον οἱ Φαύστους πίστας, dixit autem intermedios procos, ut abduceret eam, qui profiliat primus contingenter ejus peplos. PERIZ.

ΚΕΦ. με.

Πεεὶ τινων ἀνθρώπων ὑπὸ Θεῶν τραφέντων.

C A P. XLII.

De quibusdam hominibus à feris enutritis & educatis.

Kύρον τὸν ¹ Μανδάλης ἔθρεψέ,
Φασι, κύων. Τίλεφον ² τὸν
² Αυγῆς καὶ Ηρακλέους, ἔλαφον.
³ Πελίαν δὲ τὸν Ποσειδῶνος ³ καὶ

Τυ-

Cyrum Mandalæ filium canis nutrit, ut ferunt. Telephum vero Auges & Herculis filium, cerva: at Peliam Neptuni & Tyrus filium

Labynthus & Nabonidus idem est Nomen Proprium & Regium apud Babylonios. Plane ut hic *Mandane* & *Mandala*. Nisi tamen malis credere, hoc ortum hic loci ex facilis lapsu inter literas Ν & Λ, maxime prout in MStis scribuntur. PERIZ.

2 Αγανᾶς] Scribe *Augēs*. Hyginus *fabula CCLII. Telephus Herculis & Auges filius à cerva mutritus.* Apollodorus *lib. II. Deinde Hercules Tegea transiens Augem Alei filiam, haud agnитam vitiavit.* Subdit postea historiam de Telepho. Atque ita olim legit Cœlius *lib. XXI. cap. 37.* & scribendum monuit Leopardus *lib. I. emend. cap. 16.* quod nunc demum observo. SCHEFF. Bene Leopardus Augēs, & ita Meziriacus. FABER. Confer Dionem Chrysost. *Orat. τοῦ δελτίας καὶ ἐλεγίας.* KUHN.

3 Αγανᾶς] Probat hoc Sluisk. & ceteri Codd. At Regius Secundus *Xavvūs*. Noster vero Lugd. *αγανᾶς*, ita tamen ut postea librarius literam τα punctis notaverit, & deletam voluerit, substituta literā Γ. quam & supra illam expressit. Nec dubitavi illa auctoritate Augēs recipere, quum ex Historia fabulari certum sit, matrem Telephi fuisse Augem, Alei, qui frater Stenobœæ, quæ Proeto nupsit, & Bellerophontem amat, Filiam, ab Hercule comprehensam. Vide Hyginum *fab. 99. 100. 101. & 162.* & Apollod. *III. 9.* Sed & Leopardus jam olim *Emendat. II. 16.* ita hunc locum correxit. PERIZ.

3 Πελίας] Locus brevitatem sua obscurus, & distinctione parum idonea tenebriscofus. Nam post *Αλόντης* scribendum punctum, &

Gg gg g 3

ex

Τυροῦς, Ἰπποῦ· & ἀλλὰ καὶ τὸν filium equa: sed & Alopes *Filiū*.
Αλόπης. & Αλέξανδρος τὸν Πριάμου Priami *filium* Alexandrum ferunt
& ὑπὸ ἄρκτου Φασὶ τραχῆναι. ⁷ Αι-
γιδούς ἢ τὸν Θυέτου καὶ Πελοπίας,
⁸ ὑπὸ αἰγῶς.

ΚΕΦ.

CAP.

ex præcedentibus καὶ Ποτεῖδῶν ἵππος subau-
diendum est, ut sensus sit, etiam hujus filium
sic esse educatum. Fuit autem Hippothous.
Consentient cum hac emendatione, quæ ha-
bet Leopardus lib. I. *Emend. cap. 16.* Quam-
quam ipse longius abeat à veteri scriptura.
Historiam porro habes apud Hyginum *fab.*
CLXXXVII. & Pausaniam in *Atticis*. SCHEFF.
Nil mutandum. FABER. De isto Hippo-
thonte breviter *Etymolog. Magnum*, & men-
dose, ni fallor. *Istas* δὲ, inquit, Κερκωνῶν.
πᾶς; ὃ λέγει αὐτὸν εἶς Ποτεῖδῶν κυνόποια, ἐξ-
ηπει. ἵππος ἢ αὐτὸν ἐξιθετεῖ. legerem *Istas*-
δῶν vel *Istas* Αλόπης Κερκωνῶν &c. *Hipp-*
pothoum ex Alope Cercyonis filia genitus. quo
pacto? illum ex Neptuno clam genitum expo-
suit: equus autem illum enutritivit. KUHN.

Pelias δὲ &c.] Historiam Peliae cum fratre
Neleo expositi, & ab Equa nutriti, vel certe
ab Equa inventi, & à Pastore educati, Vide
apud Apollodorum I. 9. 8. PERIZ.

4 Αλάνη τὸν Αλόπης &c.] Valde perperam hæc
in omnibus Edd. ita separata fuerunt à prioribus,
quasi nova pars Capitis hinc inciperet,
& simul sine ulla distinctione junctæ fuen-
tur sequentibus, atque ideo Meursius ad
Lycophronem v. 138. pro *Αλόπης* legi hic
jussit *Εράστης*: sed & ideo Vultejus creditur
Alexandrum, qui sequitur, ex *Priamo* & *A-*
lope natum. Verum hic Interpretis error ca-
stigatus jam est ab Eximio illo Leopardu-
Emend. II. 16. quem fecuti sunt Schefferus,
Faber, atque alii. Vitium tamen, quod
mitor, reliquerunt in contextu. *Alope* illa

Priami *filium* Alexandrum ferunt
ab ursa educatum: *Ægisthum* ve-
ro *Thyestæ* & *Pelopiæ filium*,
capra.

LIB. XII. CAP. XLIII.

721

ΚΕΦ. μγ.

Tives εἰς ἀσήμιαν πειραῖς γεγό-
ναστ.

C A P. XLIII.

Qui ex obscuris clari nobilesque
evaserint.

Δ αρεῖον ἀκούω τὸν Υπάσπου¹ Φα-
ρετροφόρου Κύρου γενέσθαι. Ο
δὲ

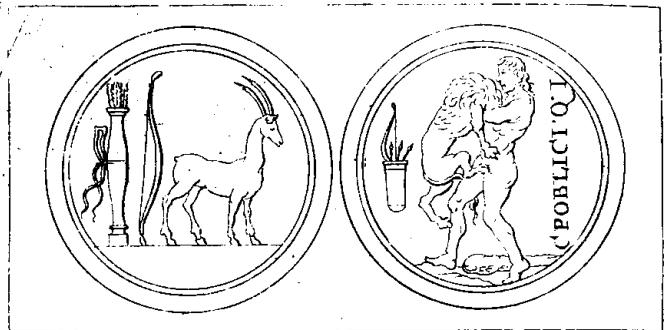
Darium *Hystaspis filium* audio
Cyri pharetrophorum fuif-
se.

1 Φαρετροφόρον Κύρου] Herodotus in *Thalia*
scribit, fuisse δορυφόρον Καρβενσεψ καὶ λόγῳ έδειος
μεγάλως. φαρετροφόρον, quod Interpres retinuit,
Latine dixeris *armigerum*, quem è numero
corporis custodum fuisse existimo, qui apud
Persas magno in honore habiti: erant enim
cogniti regis, sicut & Darius natus erat ex
Hystapse patre Cyri. vide Sulpit. Sever.
lib. II. KUHN.

Φαρετροφόρον] Vile adeo aut ignobile neuti-
quam videtur pharetram Regis ipsius gestasse,
præsertim quum Reges Persarum cives suos,
certe post Cyrum, pro servis habuerint, so-
la Uxore exceptâ, (Vide Brissonium de Re-
gno Persar. lib. I. pag. 22. 23.) & adorari
ab omnibus voluerint, quod ab ipso Cyro
dicitur institutum, apud Arrianum lib. IV.
pag. 266. Sed & ut hic Cyri Regis pharetram
portasse dicitur *Darius*, sic Peucestes, No-
bilis Macedo, sacrum, & ex Iliacæ Palladis
templo sublatum, clypeum gestabat ante A-
lexandrum, teste eodem Arriano lib. VI. pag.
394. Sed & inde de Alexandro dicitur, Per-
sico more τὰς ἴππους τὰς τοιδαῖς δορυφόρες
ἴπασεν, καὶ οἱ τὰς τοιδαῖς δορυφόροι οἰκεῖται, illi-
strissimos homines constituit sibi *Satellites*, in
quibus εἴς *Darii Fratrem Oxathren*, apud
Diod. Sicul. lib. XVII. Quin & in aliis genti-
bus id usitatum fuit, ut nobilissimi Adole-
scentes Regibus traderentur ad munia hanc
multum servilibus ministeriis abborrentia, ut
de ipsis Macedonibus loquitur Curtius VIII.
6. cui adde Arrianum lib. IV. p. 268. Res
etiam manifesta ex eo, quod hic Darius fuit
non Ignobilis Homo, sed inter ipsius Cyri
gentiles seu agnatos, adeo ut *Hystaspes*, Pa-
ter *Darii*, fuerit frater *Patruelis Cyri*. Vide
Simpsonii Chronicum. Eadem Nobilitas Da-

rii vel ex eo clarissima est, quod etiam inter
septem illos Principes Persarum numeratur,
qui conjurarunt contra Magos. Fuit ergo
haud dubie, tanquam nobilis puer, gestator
pharetræ Cyro, potissimum, ut opinor, in
Venatione, cui dediti erant Persæ, & maxi-
me Cyrus, ut ex Xenophonte notum est.
Deinde vero fuit quoque inter Cambysis δο-
ρυφόρος, ut tradit Herodotus III. 139. ex
quo etiam, &, quam ibidem refert, Sylo-
fontis Dario amiculum dantis Historia, sa-
tis liquet, non fuisse tamen valde opulen-
tum, aut in magna tunc dignitate constitu-
tum, quippe adhuc juvenem plane. Ceter-
um *Pharetrophorus* apud Persas idem pene
erat, quod apud Europeos *Armiger*. Persæ
enim multum & perite utebant arcu, ut no-
tum vel ex Parthorū bellis contra Roma-
nos. Erant autem pharetræ veterum breves
& apertæ, unde ideo sagittæ eminebant ex-
trema parte, haud dacie, ut tanto citius ha-
beri & ad arcum aptari possent. Vide omni-
no nummos, quos exhibet Excellentiss. Span-
hemius ad *Callimachum Hymno in Dian.* p.
134. & 138. in quibus cernitur Diana cum
canibus, sinistra arcum tenens, at dextra
in tergum, ubi pharetra pendebat, reflexa,
novam ex ea aperta sagittam capiens. Sed &
ipse Arcus iis inserebatur aliquando. Liquet
res ex Nummo gentis Planciæ apud Begerum
in *Obseru.* p. 32. qui minus accurate expre-
sus est ab Ursino vel Patino: & Alio Gentis
Publiciæ apud Ursinum, qui etiam in instruc-
tissima illa supellecstile *Nummaria Cl. Col-*
legæ mei, Jac. Gronovii, bis reperitur, unde
Eum, sicut priorem ex Begero, hic exhibere
volui. At antiquissimis temporibus clausæ
fuerunt, unde Homerus ἀμφεφία φαρέτραι
ait,

δὲ τελευτᾶς Δαρεῖον ὑπὸ Αλεξανδροῦ νικηθεῖσι, ² δούλον ἦν. ³ Αγέλας
victus est ab Alexandro, servus
fuerat.

ait, h. e. utrumque testam, clausam. Notat id discriamen Eustath. ad Iliad. A. p. 29. οὐκέτι εἰ μηχεὶ τοῖς παλαιοῖς αἱ φωτέρες εἶναι, ἀλλὰ ὅλας αὐτὰς ἔτσι σύγχρονας ἔχουν, ἀλλὰ δὲλος αὐτὸς ἔτσι σύγχρονος εἴη δῆλος εἰς Σλούσκ. Parisiensi Rego 3. & Mediceo 2. atque interpretor de Greci Regi subjecto, qui, ut dixi, Regum erant vel habebantur δῆλοι. Ut taceam fuisse etiam Regis Αἰσάνθη, Cursorem, h. e. ut putat Ego, Cursoribus illis prefectum, quippe quoniam fuerit & ipse ex Regia cognatione secundum Diodorum Siculum, lib. xvii. pag. 54. Accedit quod diserte Plutarchus de Fort. Alex. dicat Darium εἰς δῆλον καὶ Αἰσάνθη βασιλέας, καὶ εἰν Περσῶν factum, ut jam monuit Scheffers. Lugd. tamen Codex, ut & Regius habent δῆμον, unde iubens legerim minima mutatione, δῆμον λόγον. Hesychius, Δῆμος αὐτοῦ δῆμος αὐτοῦ, h. e. vulgarem, plebejum minimum. Homerus Iliad. B. 198. Οὐδὲν δῆμος αὐτοῦ ίδει, quem porro plebejum hominem vidit. Alii enim tradunt. Darium haec non fuisse ex Regia cognatione, aut Genitio, veluti Scrabo, qui lib. xv. extr. Regem constituit Δαρεῖον τὸν ὄντα γέροντα βασιλέα. Sed & hinc apud Curtium IIII. 3. initio, illeris habitus, quo Darius fuerat usus ante Regnum, vocatur dein Persicus & Vulgaribus. PERIZ. Ex vestigiis Codicis Medicei, in quo corrupte scribitur δῆλος, suspicor Auctorem nostrum dedisse δῆλον.

³ Αερόπους δῆλον ήσαν] Αἰμίλιος λόγος Αερόπους caprarius fuit Archelaeus, inquit Diogenes Cynicus apud Dionem Chrysost. Orat. II.

Etiamsi pro more linguae intelligi possit ησαν, quod ait Kuhnus, certum tamen, corrupta haec esse. Nam & Historia repugnat, quae Darius non ex Serva, proprie accepta, (nam ceteroquin omnes Persae, excepta Regina, habebantur pro Servis Regum) sed ex illustri femina, Sisyambi, ex Historiis Alexandri notissimâ, tradit genitum, quae vel ipsius Artaxerxis Mnemonis fuit filia, vel potius ex ejus fratre orta, Vide Curtium lib. IIII. cap. 3. ver. in eodem habitu.

SCHEFF.

δῆλος λόγος] Etiam si pro more linguae intelligi possit ησαν, quod ait Kuhnus, certum tamen, corrupta haec esse. Nam & Historia repugnat, quae Darius non ex Serva, proprie accepta, (nam ceteroquin omnes Persae, excepta Regina, habebantur pro Servis Regum) sed ex illustri femina, Sisyambi, ex Historiis Alexandri notissimâ, tradit genitum, quae vel ipsius Artaxerxis Mnemonis fuit filia, vel potius ex ejus fratre orta, Vide Curtium lib. IIII. cap. 3. ver. in eodem habitu.

3 Αερόπους δῆλον ήσαν] Αἰμίλιος λόγος Αερόπους caprarius fuit Archelaeus, inquit Diogenes Cynicus apud Dionem Chrysost. Orat. II.

Χελας δὲ ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς δούλος ήν της Σιρίχης. ⁴ Μενέλας ὁ Φιλίππου πάππης εἰς τοὺς γόνους ἐτέλει. ὁ δὲ τούτου ήν, Αμύντας, ὑπερέτης Αερόπου, καὶ φίλος, οὗτος οὐδὲν ἐπεπίτευτο. ⁵ Περσεὺς δὲ, οὗτος οὐδὲν Παῦλος ὁ Ρωμαῖος.

Αε-

de Regno. idem de Cyro, σὺν οἰδα, ἐν λυ-
χνωτοῖς λόγοις Κρέος Ασύριος. in deservit. & li-
bert. KUHN.

Αερέλαος.] Hic vere Ancille fuit filius, ser-
vientis apud Alcetam, Patruum Archelai.
Nam Pater ejus fuit Perdiccas, qui Rex dein
exitus Macedonum, & cui successit Arche-
laus. Plato in Gorgia pag. 471. de ipso jam
Rege, ὃν εἰς γυναικας, οὐ δέλον Αἰκέτη, &
Περδίκκης ἀδελφή, οὐτε μηδέ το δικαιος δῆλος λόγος Αλ-
κέτη, οὐ εἰς ξέλεπο τὰ δικαια ποιεῖ, δέλοντες οὐ
Αλκέτη, qui fuit ex muliere, que serva erat
Alceta, Fratris Perdiccae, atque adeo jure
quidem servu & ipse erat Alceta, & si vel-
let, que justa sunt, agere, serviret Alceta.
Sed & deinde Alcetam vocat ideo illius δέλα-
την οὐ δέλον, Dominum & Patruum. Adde
Athenaeum lib. XI. pag. 506. PERIZ.

4 Μενέλαος.] Hic ita appellatur etiam à Ju-
stino VII. 4. ubi & Frater dicitur Alexandri,
Regis Macedonum tempore Xerxis, Filius
Amyntæ, Regis tempore Darii Hystraspis,
Pater Amyntæ, ex quo Philippus est ortus.
At à Diodoro Siculo vocatur Tharralensis.
Patrem enim Philippi is Αἰμίλιος Θάρραλης di-
cit lib. XV. p. m. 373. Regno autem exclu-
sus videtur, quia Nothus fuit, neque Filius
ejus Amyntas Regnum accepit hereditaria
successione, sed per vim, occiso Pausania,
proximo Rege, Acropi Filio. Sed & ideo
tam humili specie ac fortuna educatus fuit
ille Amyntas Menelai, ut etiam servus cre-
deretur, quod ait Noster. IDEM.

5 Αερόπους] Sluisk. & Regius Tertius pri-
ma manu, Αερόπους, quod sine dubio verum
est. Nam Aeropus tempore Agesilai, (Vide
Polyænum II. 1. 17.) Rex fuit Macedonum
ante hunc Amyntam, occiso pupillo suo,
Oreste, Archelai Regis Filio. Sed vicissim
Aeropi Filium, Pausaniam, postquam per

unum regnasset annum, occidit Amyntas, &
regnum ejus occupavit. Vide Diodorum
lib. XIV. IDEM.

6 Περσεὺς] Adde Plutarchum in Artax. in
Æmilio, in Arato. mater fuit Sartrix, no-
mine Gnathenium. KUHN.

7 Αδόπος δὲ τον ηδε] Habitus & dictus est
Philippi Filius, Regis Macedonum, atque
ideo ei successit in regnum, sed ex vulgaris
puella & corpus publicante genitus extra ma-
trimonium. A quibusdam tamen credebatur
ab alio genitus, & Philippo suppositus. Plu-
tarachus in Arato extr. εἰς γυναῖς, άλλα
εἰδηταὶ εἶναι φασιν, οὐ γναθαῖς πονούμενοι,
quem non genuinum ex Philippo, sed
suppositum esse aitant, ex Gnathenio quadam
sartrice natum. Livius XXXIX. 53. de Per-
seo & Demetrio Filii Philippi, Illum, ut

ex Vulgato corpore genitum, nullam certi Pa-
tris notam babere, Hunc insignem Philippi
similitudinem praese ferre. Respxit eo &
Auctor, quem tamen, nisi hic semper nomi-
narentur Filii, crederem ceteroqui scripsisse
ηγερεῖς, Nepos, per Matrem. Sed nihil eo
opus. Quin immo ipsa hæc Mater rectius
hinc verbis intelligitur, quippe vere ἀδόπος οὐ
εἶται ἀκεστός, ut paulo ante ostendi. PERIZ.

8 Ευρόπης] Plutarchus in vita ejus. Ευρόπη
ἡ το Καρδιανὸν ιστορεῖ Δέλος πατέρας πρόποδας
οὐ Χερσονήσος Δέλος πατέρας οὐδεῖται. SCHEFF.

Ευρόπης &c.] Cardianus fuit, ex Cherfo-
ne Thraciæ: atque ideo à Macedonibus &
Græcis vilior habitus, quod alieno erat Civitatis,
ut ait Nepos, qui tamen Eum Domesti-
co summo genere fuisse natum tradit. Ex
invidia itaque Macedonum & calunnia or-
tum putem, quod Duris scripsit, teste Plu-
tarcho, qui tamen id non credit, Patrem
ejus fuisse Aurigam, αὐτοκίνητη, inopia can-
sa. Similiter Dio Chrysost. Orat. LXIV.

H h h h

Eu-

Αργεῖος μὲν γένετο ἦν, τὸν ἀδόξου δέ τινος οὐλός.⁸ Εὐμένης δὲ πατρὸς ἀπόρου καὶ τυμβαύλου πεπίστωται γενέδα. Αντίγονος ὁ Φιλίππου,¹⁰ καὶ ἔτερόφθαλμος, καὶ ἐκ τούτου¹¹ Κύκλωψ προσαγορευθεὶς,¹² αὐτοցούσος ἦν.¹³ Πολυσπέρχης δὲ ἐλήγετε. Θεμιστοκλῆς δὲ, ὁ τοὺς βαρβάρους

debellavit, natione quidem Argivus erat, filius vero ignobilis cuiusdam. Eumenes vero patre inope & sisticine natus creditur. Antigonus, Philippi filius, qui & unoculus erat. & ex eo Cyclops appellatus, agricola fuit: at Polysperches latrocinia exercuit. Themistocles

Ευμένης λογίσκεται οὐλός, ἀλλὰ οὐας Βασιλεὺς ἐγένετο. Eumenes Auriæ fuit Filius, sed tamen Rex erat. Satis Oratorie. Nam Rex namquam fuit, sed Satrapa, & Dux copiarum. Noster vero, fuisse inopem ait Patrem ejus, & τυμβαύλων, h. e. Sisticinem. Erant enim τυμβαύλαι vilissimi homines, qui vulgaribus & crassioribus tibiis cantabant ad funera, & τύμβους, sepulcria. Hinc Dio Chrysost. *Orat. XLIX.* ait Veterem quandam Philosophum, ut significaret, non omnes esse Philosophos, qui eam speciem præ se ferant, dixisse ergo per similitudinem quandam, Ισημεῖον (lege Ιουριανοῦ, celebrem Tribicinem) τέττο μείζωνα ἡγαντῶν, τὸν φλεγόνθα Αυλητόν, τὸν τυμβαύλαν, Ismeniam id maxime solitum indignari, quod etiam sisticines appellantur Tibicines. Vides vilitatem hominum, quibus æquiparari nolebant reliqui Tibicines. Sed sequitur istic, εἰς πατεράδος οἶον δὲ, ἐμοὶ δοκεῖ. Corrupta sunt hæc verba & asterisco notata. Cesaubonus indubitate scribendum ait, εἰς πατεράδος δεῖρον δὲ, quasi diceretur, non omnino gravem esse hanc indignationis causam. At Ego legendum pene censem, εἰς πατεράδος οὐσίον, ἐμοὶ δοκεῖ. hoc sensu, non esse hoc de tibicinibus prorsus simile rei de Philosophis dictæ. Nam certe, ut pergit, viles illos sisticines nihil nocere mortuis, quam mali philosophi multa mala faciant, εἰς γὰρ βλασphemούς εἶναι οἱ τυμβαύλαι τὸν τύμβον τεκτούς, εἴδοντες τὸν τύμβον τὸν τυμβαύλον φιλοσοφῶν ἔνοικον πολλὰ χαλεπά ἤργα δοκοῦσσι. Ceterum, ut de Eumenie hōc addam, Suidas turpiter confudit hunc Eumenem Cardianum cum Eumene Pergameno Rege, qua diversorum erant, ad unum referens. Forte & Dio Chrysost. quando hunc Eumenem, ut modo videmus, Regem factum dixit. PERIZ.

II Κύκλωψ] Plutarchus de educat. puerili. SCHEFF. Vide Dionem Chrysostom. orat. II. de fortuna. KUHN.

12 Αυτογένης λογίσκεται πολυσπέρχεν &c.] Hic vero egregiam nobis operam navant MSti. Nam quid

πούς καταναυμαχήσας, καὶ μόνος συνεισ τὰς τῶν Θεῶν ἐν τοῖς χρυσοῖς Φωναῖς, Θράτης οὐλός ἦν, καὶ ἐκάλειτο ἡ μήτης ἡ αὐτοῦ¹⁵ Αέροτον. Φωκίων δὲ, ὁ Χρηστὸς ἐπικλη-

quid tandem sibi volunt hæc verba? Autogénes est, ut ait Hesychius, ὁ διὰ ταῦτα ἐργάζεται, qui per se opus facit. Disertius etiam Thucydides I. 141. & ejus Scholiastes. Suadet ibi Pericles Atheniensibus, ut bellum Lacedæmoniorum non metuant, aut refugiant, etiam' hac ratione, αὐτορεργοὶ τὸν γάρ εἰπον Πελοποννήσοις, οὐδὲ οὐδὲ idια, οὐτε εὐ οὐδὲ χρήσαντες εἰς τοὺς αὐτοῖς. Peloponnesii enim ipso per se opus faciunt, neque privatim, neque publice opes habent. Ubi Schol. exponit αὐτορεργοὶ, διὰ ταῦτα γάρ οὐτορεργοὶ οὐτοις δέλλοι, per se terram colentes, ισοπία servorum, seu, quod servi non habeant. Est ergo Autogénes, homo liber, verum pauper, qui suum opus ipse facit, sed sibi, non alteri, atque ita nemo est alterius Autogénes, & ideo ea vox etiam Servis opponitur à Scholiaste. Varie itaque hærent in loco hoc exponendo Interpretes. Vultejus vertit famulus Polysperche. Kuhnus in Indice maluit, unus ex servis ejus operariis. Mihi, antequam veram hujus loci lectionem ex Codd. cognovissem, jam tunc tamen displicebat omnis illa interpretatio vel Famuli vel Servi. Absurdum enim videbatur, illo sensu non dici simpliciter ταντόν, vel θερέτρον, vel δόλον, sed αὐτορεργοὶ, per se opus facientem, quod famulos vel servos facere, quis dubitet, aut notandum putet? Malebam itaque (Vide Me supra ad I. 31.) interpretari hunc locum de Libero Colono, qui in agro alterius habitaret, cumque mercede conductum sibi ipse coleret. Sed æquum est retractare nunc illa, & veram ex consentientibus MStis reponere lectionem. **Αὐτογένης** &c. αὐτορεργοὶ λογίσκεται διὰ τούτου. Antigonus ergo olim vietum sibi quæferat αὐτορεργοὶ, h. e. agriculta, qui ipse opus suum facit, ut solebant vulgares & tenuioris fortunæ Homines. Hinc de M. Flavoleio, Centurione primipilli, Dionysius Hal. ix. p. m. 567. conjunctim ἄντε δημοτικοὶ, vir plebejus, εἰς αὐτογέnes.

Polysperchon vero latrocinando sibi victimum comparaverat, à quo genere vitæ ingenium ipsius perfidum & crudelē non abhorrebat, ut vel ex infanda patet Herculis, qui Alexandri & Barsines Filius, cæde ab illo inter cœnam perpetrata. Vide Plutarchum *τοῦ δυστυπίας*. Vulgata Lectio πολυσπέρχεν orta forsitan ex eo, quod scriptum fuit πολυσπέρχεν, ut scriptum est in Regio Secundo, & quo modo appetiatur ab aliis, non πολυσπέρχης. Hoc autem errore admisso, mutari debuit διὰ τοῦ, ut Syntaxis constaret. Ut cunque de eo sit, repugnat Vulgata Lectio etiam Historia, quæ semper Antigonum in exercitu Alexandri & post ejus mortem majore in loco & dignitate constituit, quam Polysperchontem, quod aliter haud dubie se haberet, si ille hujus fuisset famulus. Sed extra controversie aleam sunt omnia per Codd. nostrorum & Parisiensem consensum. PERIZ.

13 πολυσπέρχης] Bosius διὰ παραίτης in posteriori editione Nepotis putat πολυσπέρχεν &c. legendum. vide ipsum ad XIX. 5. 1. SCHEFF.

14 Μόνος συνεισ &c.] Respicit Historiam Themistoclis interpretantis feliciter Oraculum de Divina Salamine, & Muris ligneis, in quo reliqui Athenienses hærebant majorem in modum. Ille vero promittebat eis victoriā ad Salamina, si in Naves, h. e. muros ligneos, se conferrent. Vide omnino Herodotum VII. 142. 143. & Polyænum I. 30. PERIZ.

15 Αέροτον] Auctor distichi veteris apud Plutarchum in Themistocle.

Αέροτον Θράτης γάρ οὐλός, ἀλλὰ τεκτούν Τὸν μέγαν Ελλον Φωκαὶ Θεμιστολέων.

Scribendum igitur Αέροτον pro Αέροτον: quod & Faber cenit. Phanias & Neanthes Cyzicenus Euterpen ipsius matrem nominatam scribunt. SCHEFF.

κληθεὶς, πατρὸς μὲν ¹⁶ δοίδυκας ἐγ-
γαζομένου ἦν. ¹⁷ Δημήτερον δὲ τὸν
Φαληρέα οἰκότειχα γενέσας λέγουσιν
ἐκ τῆς οἰκίας Τιμοθέου, καὶ Κύω-
νος. ¹⁸ Τυφέρολου δὲ, καὶ ¹⁹ Κλεο-
φῶντος, καὶ ²⁰ Δημάδου, καὶ τοι
προστάτων γενομένων τῷ δίμου τῶν Α-
θηναίων, οὐδεὶς ἀν εἶται παῖδις τοὺς
πατέρας. ²¹ Καλλικρατίδας γε μὴ,
καὶ Γύλιππος, καὶ ²² Λύσανδρος
²³ εὐ Λακεδαιμονίᾳ Μέδακες ἐκαλοῦ-
το.

Αερότονος] Restitui **Αερότονον**, quod Aucto-
ris est. Et voluit jam ita legi Schefferus &
Faber. Sluisk. vulgatum præfert, at Regius
Secundus, & certe Lugd. per compendium
Αερότονον videntur scripsisse. Nomen hoc fuit
herba. Hesych. **Αερότονος**, παν ίε, Plinius xxi.
21. Abrotонum duorum traditur generum &c.
Hinc ergo mulieribus inditum. Vide Lucianum
Dial. Meretr. i. Sed & Nomen hujus
ipsius, quæ Mater Themistoclis, fuit revera
Αερότονος, ut liquet ex his versibus, qui apud
Plut. in *Themistocle* occurunt, & Athe-
næum xiii. 5.

Αερότονος Θρῆσσα (sic lege apud Plutar-
chum ex Athenæo, ut versus sibi
confest) γυνὴ γένος, ἀλλὰ τεκνοθαγή^{τοι}
Τοι μέχαν Ελαῖος φημὶ Θερμοκλέα.

Respicit hanc Themistoclis Matrem quoque
Plutarchus ἔρωτα, quando ait p. 753. Αερό-
τον οὐδέποτε εἴς αγορὰς γαμεῖν Αερότονον ήταν Θρῆσσα.
An igitur optimum est ex foro ducere Abroto-
num quandam Thressam? Alii tamen Themis-
tocli matrem tribuunt Halicarnassam. Sic
Nepos. Vide & Plutarchum ac Athen. d.l.
PERIZ.

16 Δοίδυκας ιεραζομένης] Hoc ex Idomeneo
sumptum videtur. A quo paululum diffen-
tit Plutarchus. Φασίσσα, inquit, πηγαδόραμα
περιπέπτειν εἰς γένες ἄπικα τοῖς γενέτεροι
σοις. SCHEFF.

Δοίδυκας ιεραζομένης] Δοίδυκας πατρὸς ait
Idomeneus apud Plutarchum, sed qui id re-

cion cognominatus Bonus, patrem
habuit artificem cochlearium. De-
metrium Phalereum, è familia Ti-
mothei & Cononis vernam fuisse
ferunt. Hyperboli vero, Cleophon-
tis & Demadæ, tametsi defensores
populi Atheniensium extiterint, pa-
rentes haud facile quis dixerit. Cal-
licratidas autem, Gylippus, & Ly-
sander Mothaces in Lacedæmonia
vocabantur. Nomen hoc impon-
batur

jicit & refutat hoc argumento, quod Glau-
cippus Hyperidis F. qui omnia contra Pho-
cionem collegit, illud tamen prætermisit, quod
ut putat Plutarchus, non fecisset, si verum
id fuisse. Δοίδυκος Hesychio est ἀλεπόχανος,
cochlear, vel pistillum. Pollux vi. 13. inter
μαχαίραν σκύλην, ταῦτα cognina, refert. PERIZ.

17 Δημήτερον] Vide Laertii *Demetrium*,
ibique Menagium. SCHEFF. Suidas patrem
ejus nominat *Phanostratum*. KUHN.

Δημήτερον &c.] De eo Vide *supra ad III.*
17. Humilitatem generis ejus prodidit etiam
Laertius in ejus *Vita*. Dubitem tamen, si
legendum hic sit οἰκότειχος, ut ita Pateripius,
Phanostratus, fuerit οἰκότειχος εἰς τὰς τρο-
φίας τοῦ Κόρωνος, quod verisimilius est, quam
ipsum Demetrium id fuisse, qui tamen vel
sic erat & ipse profectus εἰς ταῦτα οἰκία.
PERIZ.

18 Υπερέόλας] Plebejus hic erat homo, πο-
νητος & λυχνοπόλις, ut ait Scholiales Ari-
stoph. ad *Eques* pag. 332. Vide & ipsum
Aristoph. in *Nubibus* pag. 183. & ibi Schol.
Sed simul turbulentissimus Demagogus, in-
de passim ab Aristophane, immo & ab aliis
Comicis, teste Plutarcho in *Alcibiade*, ex-
agitatus illo nomine fuit. Celebris est vel
maxime ex eo, quod ultimus omnium re-
gatus est per ostracismum, qui tamen ostrac-
ismus credebatur déhonestatus, quia tam-
ilis & improbus homo fuerat eo affectus vel
honoratus; atque idecirco abrogatus deinde
est, quum institutus fuisse, ut Homines
tantum illustres & meritis suis potentes, at
que

το. Ονομα δὲ τὸν ἄρα τοῦτο ²⁴ τοῖς
τῶν εὐπόρων, οὓς ²⁵ συνεισέπειπον
αὐτοῖς οἱ πατέρες συναγωνιζόμενος ἐν
τοῖς γυμνασίοις. Ο δὲ συγχωρίας
τοῦτο Λυκοῦργος, τοῖς ἐμμένασι τῇ
ταῖς παῖδαις ἀγωγῇ πολιτείας Λα-
κωνικῆς μεταλαγχάνει. Καὶ Επα-
μιών.

que ideo periculosi publicæ libertati, illud
exiliā paterentur. Vide omnino Plutar-
chum in *Nicia*, pag. 530. In hoc exilio in-
terfectus est à Samiis, Thucyd. viii. 73.
Vide & Suidam. PERIZ.

19 Κλεοφῶντος] Ludit hunc Aristophanes
identidem, tanquam peregrinum & barba-
rum, cuius in garris labiis vehementer stre-
pat Thracia birundo, quasi in barbaro sedens
folio. Vide Eum in *Ranis* pag. 244. ubi
Schol. illum ait *Thracem*, & τυρπούν, qui
caseos conficit. Vide & in extremo plane E-
jusdem *Comœdia*, ubi ait Ebriūni venisse in
concionem, & dissuasisse pacem cum Lace-
dæmoniis. Hinc ergo Isocrates in *Or. de Pace* p. 412. Miltiaden ait & Themistoclem
longe meliores fuisse viros, quam Hyperbolum
& Cleopontem, & reliquos, qui nunc concio-
nari sint soliti. Ubi vides hos duos itidem
conjungi. Liquet autem ex his, quam non
fuerint hi Homines *Principes in Rep. Athenæum*, ut hic vertebatur. Demagogi po-
pulares erant, causamque populi in Concio-
nibus agebant, & illustres sæpe viros accu-
fabant. Ideo hic dicuntur οἰκότειχος & δύναμις.
De Demade alia paulo res est, de quo Vide
supra v. 12. Tenuitatem fortunæ ejus ac
dein opulentiam apud Plutarch. in *Phocione*
pag. 755. Praelatum aliquando Phocioni te-
titur Noster xiv. 10. IDEM.

20 Δημόδες] Ipse non negavit. Nam filio
splendidae nuptias sortito, ἐμὲ ψῆφο, inquit,
τοῦ τοῦ τοῦ ποτέ γαμεῖται δὲ οὐ γένεται ηδί-
ατος οὐδὲ γαμεῖται βασιλέως καὶ δούλων συ-
γχωρίας, με uxorem ducente matrem tuam,
οὐ δικαιούμενος. Vide & *Med. I.* εὐ Λακεδαιμονος. Lugd. vul-
garum tuerit, sed legit dein *Mithymnae* æque
ac Paris. B. & C. Male. *Mithymnae* fuere liberi
Homines ex oppidis haud dubie, Laconice
Reip. subiectis, qui Spartanorum filiis jun-
gebantur, perpetui eorum comites & foda-

batur comitibus locupletiorum pu-
erorum iis, quos patres in gymnasia
exercitatum simul cum illis mitte-
bant. Qui vero id concessit Ly-
curgus, eos qui in puerorum cu-
ra & comitatu permanerent, rei-
publicæ Lacedæmoniæ participes
facit.

then. cap. 20. *Desunt hic manifesto verba*
quædam. *Scrls*, ονομα εἰ δι εὐφράτης τοῖς
σύμμαχοις δέλοις κέρδην, εἰς, &c. Mügius,
eruditissimus Nobilis, cujus alio loco feci
mentionem, tantum probat δέλοις inferendum,
quod probo. SCHEFF. Nihil deest. vide *In-
dic. in ss.* KUHN.

Καλλικράτης &c.] Clarissimi hi fuere in-
ter Spartanos, Duces Exercituum, ejusdem
ferme temporis. *Callicratide* complura re-
fert Apophthegmata Plutarchus in *Apoph.*
Laconicis. Vide & Ciceronem *de Officiis* i.
24. & Xenophontem *de rebus gestis Græci-
lib.* i. *Gylippus* vicit Athenienses in Sicilia,
subsidio missus Syracusanis. *Lysander* ex Ne-
pote, & Plutarcho, atque omni Græcorum
Historia, est notissimus. PERIZ.

22 Λύσανδρος] Vide *Athenæum*, loco, quem
mox subjicio. SCHEFF.

23 Μέδακες] In MSS. B. & C. est *Mēgax*.
Inspī. SCHEFF. *Athenæus* lib. vi.
Deipn. Quos Lacedæmonii vocant mothaces,
liberi quidem sunt, sed non Lacedæmonii. De
illis Plutarchus lib. xxv. bistor. hcc prodi-
dit: Sunt Lacedæmoniorum coalumni Motha-
ces. Nam una cum singulis civium filiis,
quantum sufficit res familiaris, unum, duos,
plurēve educando Lacedæmonii curant Mo-
thacas, liberos sane disciplineque ac institu-
tions universa participes. Ex illorum numero
Lysandrum ajunt fuisse, qui Athenienses na-
vali prælio vicit, ob fortitudinem adscriptus,
est civibus. SCHEFF.

Επι Λακεδαιμονίᾳ Μέδακες &c.] Sluisk. εὐ Λα-
κεδαιμον. Med. I. εὐ Λακεδαιμονος. Lugd. vul-
garum tuerit, sed legit dein *Mithymnae* æque
ac Paris. B. & C. Male. *Mithymnae* fuere liberi
Homines ex oppidis haud dubie, Laconice
Reip. subiectis, qui Spartanorum filiis jun-
gebantur, perpetui eorum comites & foda-

μινώδας δὲ ²⁶ πατρὸς ἦν ἀρχαῖος. facit. Sed & Epaminondas patrem
27 Κλέων δὲ ὁ Σικουωνίων Τύραννος, habuit ignobilem. Cleon vero si.
28 καταποντίστης ἦν.

Ies, etiam in Gymnasticis exercitiis. Vide Athenæum lib. vi. cap. 20. Alii eos appellant *Mēdōryos*. Sic Harpocratio, Hesychius, Suidas, & Schol. Aristoph. ad *Plutum* & *Equites*. Sine dubio à *Mēdōn* oppido Laconicæ. PERIZ.

24 Τοῖς τε ἐνπέραις &c.] Variis modis & locis hæc & sequentia tentant Eruditæ. Casaubonus ad *Athen.* d. l. interserit παιδῶν δέλαιοις κέρδην. Meursius in *Misc. Lacon.* II. 6. citat simpliciter ex Æliano, τοῖς τε ἐνπέραις παιδῶν δέλαιοις &c. inde probat, etiam ab Æliano illos dici *servos*. Negligenter prorsus. Kuhnus nihil hic putat deesse, sed in seqq. legit αὐτῶν τις παιδί. Ego vero itidem arbitræ excidisse hic aliquid, sed unicam tantum vocem, nempe παιδαγαγοῖς, & hanc potissimum, quia sequitur, τοῖς ἐμμένεσσι τῇ παιδῶν ἀγωγῇ. Ex quo etiam patet, quam male faciant, qui δέλαιοις interserunt, quum isthæc locutio manendi, suo scil. arbitrio, minime conveniat in *Servos*. Adde Athenæum, quem diligenter legit, & sequi solet Noster, diserte dicere, fuisse Liberos Homines. Id ergo fuerunt haud dubie primitus. At vero postea, quin etiam servos ὄργανες, seu Vernas, ad hunc usum adhibuerint, nullus dubito, quium Grammatici, Hesychius, & Etymol. *Mēdōryos* diserte δέλαιοις dicant. Vide Meursium d. l. sed qui quid discriminis videat inter *Mēdōryos* & *Mēdōn*, non perspicio. In seqq. vero integer est sensus, si hic inferatur illud παιδαγαγοῖς, atque ideo nihil istuc mutandum, nisi tamen aliquid vitii hæreat in illis οἱ συγχρήστοι . . . μεταλλαγχάνει. Certe rarior est significatio *Activa* istius Verbi. Atque idcirco probaverim facile Ego Conjecturam Doctissimi Jensii, qui existimat excidisse οὐρανόποτα, quod librarii neglexerint repetere: & hoc modo locum hunc tentat, οἱ συγχρήστοι τοῦ Διονύσου, συνεχάροντες καὶ τοῖς ἐμμένεσσι . . . μεταλλαγχάνειν. Concessit etiam illis, qui in puerorum &c. ut Reip. Laco. participes deinceps fierent. Speciose prorsus & optimo certe sensu, quo melius nihil habeo, quod ad hunc locum conferam. PERIZ.

25 Συνέπεμπον αὐτοῖς οἱ πατέρες] Quinam sicut illi αὐτοῖς nihil si precedit, ad quod possit referri. legendum videtur συνεπέμπον αὐτοῖς οἱ πατέρες. SCHEFF. Malim αὐτὸν τὴν παιδίν. Sequitur enim παιδῶν paulo post KUHN.

26 Πατρὸς δῆλοφος] Nepos tamen longiori genere ortum ait, sed pauperem à maiori relictum. Vide ibi Gebhardum. PERIZ.

27 Κλέων] Helladius Orthagoram ait ex quo Tyrannum Sicyoniorum evasisse, Brundum Illyriis praefuisse, carbonaria relata. Porum Tonsorem Indianum Regem creatum, *Dionysium* agasone prognatum quod draginta annos, duobus demptis, Siciliam potestate habuisse. His addit *Agathoclem* & figulo Siciliae Tyrannum, & Hermeam, Attarnensem dominum ex servo & eunuccio vide quoque Libanum Tom. II. p. 621. hoc facit illud Gellii: *Multi in vetere memoriam tissimum dignitatis gradum ascenderunt, gloriosissimi prius homines & despiciatissimi. ut exemplum eat Vendidius Bassus*, qui primus de Parthis triumphavit, in quem hi venti per urbis vias jaeti.

Concurrite omnes augures, aruspices: Portentum inuisitatum constatum est nunc.
Nam mulos qui fricabat, Consul factus est.

in N. A. lib. xv. cap. 4. Scitè etiam Ptolemaeo, primo Regi Ægyptiorum, ignobilitas exprobata à quodam Grammatico; interrogaverat eum Rex, τις ἡ ηπλιός παιδί quinam fuit Pelei pater? Grammaticus nihil cunctatus regessit, dicam, si tu prius dixeris, τις ἡ Λάγη, quis Lagi sit Pater? τις ἡ οὐρανός τοῦ Διονύσου, συνεχάροντες καὶ τοῖς ἐμμένεσσι. τις ἡ Λακωνίης μεταλλαγχάνειν. Concessit etiam illis, qui in puerorum &c. ut Reip. Laco. participes deinceps fierent. Speciose prorsus & optimo certe sensu, quo melius nihil habeo, quod ad hunc locum conferam. PERIZ.

Κλέων] Fuit inter ultimos Sicyoniorum Tyrannos, paulo ante Arati tempora, qui patram

tyrannide liberavit. Vide Plutarchum in *Arato*, & Pausaniam in *Corinthiacis* cap. 8. Alius fuit Cleo in Asia minore tempore Antonii & Augusti, itidem ex prædone Opulen-

tissimus. Sacerdos & Dynasta, de quo Strabo lib. xi. pag. 574. PERIZ.

28 Καταποντίστης] Catapontista, forte carnifex. GESNER.

ΚΕΦ. μδ.

Περὶ τῶν ἐν λιθοτομίαις τῆς Σικελίας πολὺν χρόνον Διατριψάντων.

CAP. XLIV.

De quibusdam longo tempore ver-
satis in Sicilia lapi-
cidinis.

In Sicilia lapicidinæ juxta Epipo-
las erant, longitudine unius sta-
dii, latitudine duorum plethrorum.

Erant

satis accommodatus, nec adeo longus & la-
tus, ac postea fuit. Nam querebantur cap-
tivi de angustia loci, & jacebant eodem in lo-
co vivi & mortui, inter excrementsa sua. Dionysius ergo magis rededit in formam car-
ceris idoneam, & varias celas, ac simul redi-
dit latiorem, excisis quotidie per captivos
pluribus lapidibus. Hin Lucianus de Mer-
cede conductis p. 494. alludens ad Philoxeni
Historiam in Latomias has conjecti, quia lau-
dare solebat carmina Dionysii, οὐκ οὐκ εἰπα-
νται, is τὰς λιθοτομίας τῷ Διονύσῳ εὐδόξην,
nisi laudaveris, in lapicidinas Dionysii statim
devenies. Illud vero exemplum alii quoque
secuti sunt Reges vel Tyranni. Unde &
Cicero dixit esse *Regum ac Tyrannorum opus*,
multorum operis penitus excisum. Romani
etiam suum carcerem appellarent lautumias
ex Græco λιθοτομίαις, haud dubie, quia & ipse
ex Capitolino monte ex parte erat excisus.
Liv. xxvi. 27. de incendio quod circa forum
noctu erat ortum, comprehensa & lautumiae,
scil. illo incendio. PERIZ.

2 Περὶ τῆς ιατρολαγῆς] Intellige partem illam Syracusarum, quam Epipolas vocabant. Scri-
be ιατρολαγῆ, & intellige quintam partem Sy-
racusarum ita dictam, quod & Faber notat.
SCHEFF. Ιατρολαγῆ recte se habet. Lapidi-
cinæ erant Syracusis circa Epipolas, ιατρολαγῆ
autem, tradente Thucydide lib. VI. p. 477.
χειροποιητὴν καὶ τινὲς τὸ πόλεας οὐδὲς καὶ πα-

δὲ οὐτῷ τῷ χρόνῳ τοσοῦτον διατριψάντες ἀνθρώποι, ὡς καὶ γεγαμένει, καὶ παιδωτοῖσι. Καὶ τινες τῶν παίδων ἐκέραν, μηδεπώποτε πόλιν ἴδεντες, οἵτε εἰς Συρακύσας ἥλθον, καὶ εἶδον τὸ πόνον ὑπεργένεας, καὶ βόας ἐλαυνούμενος. ἐφευγοντες· οὗτος ἄρα ἐξεπλάγησαν. Τὸ δὲ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπόνουμον ἦν Φιλοξένου τὸ ποικιτοῦ, ἐν τῷ Φασι Λαγκρίσων τὸν κύκλωπα εἰγάζατο, τῷ εὔτου μελῶν τὸ κάλλιστον, πάρούδεν θέμενος τὴν ἐκ Διονυσίου

Erant autem homines, qui in eolo tanto temporis egerant, ut etiam matrimonia contraxerint, & liberos generent. Et quidam illis liberis, quum Urbem nunquam vidissent, quando venerunt Syracusas, & equos jugo junctos, & boves agitatos viderunt, fugiebant cum clamore: adeo exterriti erant. Pulcherrima autem earum, quæ illic erant, spelunca Philoxeni poëta cognomentum habebat, in qua quum versaretur Cyclopem, (ut se runt) suorum pœmatum præstantissimum.

KUHN.

4 Ιωνος ἱστοριῶν μῆβος] Abest caput hoc à Lugd. Codice, & Regio Secundo, quod sane nolle. Nam Sluisk. & Regius Tertius, hisce verbis continuo addit, τὸ βέσιν μῆβος, θριψαν &c. h. e. & boves ados, & agitatos. Nec dubitem, quin, sicut saepi postremis Edd. ex duobus eodem modo definentibus alterutrum est prætermisum, si vel in Perusci Codice à Librario, vel in eius Editione ab Typographo, & ita etiam in legg Aliorum Editionibus, hæc verba male neglecta. Ceterum res ipsa etiam de Regi Familia Adolescente, Eduardo Plantageneta, ultimo Eboracenfum, in Anglorum ad nalibus traditur. Nam & ille à pueri custodia habitus sub Richardo III. & Henrico VII. nulla dein noverat animalia, quin nulla unquam viderat. PERIZ. Ex Suid & Reg. & Mediceo recepi, τοις διαιρέσις.

5 Φιλοξένους τὸ ποικιλό] Satyrici. vide Cuper lib. III. Observ. cap. 15. SCHEFF. Schol Aristoph. in Plutum cum ajunt Poëtam tragicum & Dithyrambicū, quæ vide p. 17. KUHN.

Φιλοξένους τὸ ποικιλό] De Philoxeno Vide quod supra ad x. 9. noravi, & quæ sic Scheffers. Fabula Cyclopis agebat de Eo amante Galateam, & psallente, sed isto nomine

σίου τιμωρίαν, καὶ καταδίκην, & ἀλλ' οὐτῇ τῇ συμφορᾷ μουσουγγῶν ὁ Φιλοξένος.

simum, elaboravit, parvi pendens illud à Dionysio irrigatum suppli- cium & condemnationem, verum etiam in ipsa illa calamitate musi- cam artem exercens Philoxenus.

& ibi erit correctio. Cæterum de Nævio, qui Ennio antiquior, Gellius lib. III. N.A. cap. 3. tradit, quod ille etiam in carcere scrip-

serit fabulas, Hariculum & Leontem, cum ob affidiam maledicentiam & probra in principes civitatis, de Græcorum Poëtarum more dicta, in vincula Roma à Triumviris conjectus esset &c. KUHN. Mediceus, ut Schefferus con- jecrat, μυσοργῶν, quod participium melius re- spondet præcedentibus πορείᾳ θέμενος.

Αλλ' οὐτῇ τῇ συμφορᾷ μυσοργῶν] Faber μυσοργεῖ. At Schefferus μυσοργῶν, malunt, re- luctante Kuhnio. Nemo advertit vim vocula ἀλλ', quæ hic vertenda erat ἐμφανῆς. Etiam, non Sed, ut factum. Sic passim in medio Orationis. Supra III. 47. ιτε δὲ ἔδοξεν ἀμαρτεῖν, οὐ φάνεσσιν αὐτὸν ἀνδρεγαθία ἀλλ' οὐδὲ ὅλην ἔσσεσσι. IX. 41. ιτε δὲ τὸν τὴν καλλικοίνην, ἀλλὰ πυρηνῆτα ἐμνησθεὶς &c. Vide & infra XIII. 1. 22. Maximus Tyr. Diff. VIII. οὐ τὸν οὐργῆν ἀλλὰ πορφορίας πεπτηλάκιος, οὐ ἀδελφῶν Αρμοδίας &c. Ille vero Hipparchus præ ira etiam utrumque exagitavit, & simul Harmonii sororem &c. Lubens autem in proximis superioribus interposuerim voculam οὐ, le- gendo, παρέδιν οὐ δέρμα &c. PERIZ.

ΚΕΦ. μέ.

Περὶ Μίδου, Πλάτωνος, καὶ Πινδάρου, νησίων.

CAP. XLV.

De Mida, Platone, & Pindaro, infantibus.

Φρύγιοι καὶ ταῦτα φένονται λόγοι· Μίδους τὸ Φρύγος ἔτι νησίου καθεύδοντος, μύγματα εἰσέρχεται εἰς τὸ

Phrygiæ fabulæ etiam hæc tra- dunt: infante adhuc Mida Phryge dormiente, formicas in

os

1 Μίδης τὸ Φρύγος] Valerius Maximus lib. I. cap. 10. Cicero lib. I. de divinat. ubi & se-

quentem invenies historiam. SCHEFF. Μίδης τὸ Φρύγος] De Eo Vide me supra ad

II iii i

τὸ τόμα, καὶ πάνι φιλοπόνως καὶ φιλέγως εἰσφέρειν τοὺς πυρούς. ² Πλάτων³ δὲ μελίτιας εἰς τὸ τόμα κηρεῖον ἐγύρεσθαι. Καὶ ³ Πινδάρῳ τῆς πατρώς οἰκίας ἐκτεβέντι μέλιται τροφοὶ ἐγένοντο, ὑπὲρ τὸ γάλακτον⁴ καὶ τὸ θυτιθεῖσαν μέλι.

III. 18. Fabulam narrat etiam Cicero de Divin. I. 36. & II. 31. ut & Valer. Max. I. 6. qui ea re opulentiam ejus significatam, credi tradunt. PERIZ.

² πλάτων³] Val. Max. predicto loco. Plinius lib. XI. cap. 17. SCHEFF.

Πλάτων³ &c.] Hoc prodigium habuimus jaīn supra x. 21. Legitur etiam apud Ciceronem & Valer. Max. dd. II. PERIZ.

³ Πινδάρῳ] Habet Pausan. Bæoticis. Philostratus in Icon. lib. II. & Antipater Poëta lib. IV. Anthol. eis ποιητὰς, ex Notis Codicis Bigotiani. SCHEFF.

Πινδάρῳ³ & πατρών³ &c.] Pindarum à parentibus *expositum* aut abjectum non legi. Sed & Philostratus in Iconibus lib. II. refert à Patre puerum in lauri & mytri ramis depositi-

os ejus irrepsisse, magnoque studio & sedulitate triticum ingessisse. Platonis vero in ore apes favum effecisse. Pindaro etiam, extra paternam domum exposito, apes fuerunt nutrices, pro lacte mel præbentes.

tum, & ita tunc advolasse apes. Pausanias vero in Bæoticis jam adolescenti in via dormienti id accidisse refert. Sed forte erravit Auctor, & *expositum* credit, qui tantum casu quodam depositus erat à parentibus sub dio, ut Plato fuit sic depositus *supra* x. 21. Simile prorsus exemplum de Hierone Syracusano refert Justinus XXII. 4. *Sed parvulum & humane opis egentem apes, congeto circa centem melle, multis diebus aluere.* PERIZ.

⁴ παρεπθέσια] Scribe παρεπθέσια. FABER. Legendum omnino, παρεπθέσια, quodjuba Sluisk. & postulat sensus, qui Aethiæ significatio, neutquam Passivæ, requirit vocem. Id vero quum etiam Faber animadverterit, miror, nullam ejus rationem habet à Scheffero aut Kuhnio. PERIZ.

K E Φ. μτ'.

Περὶ σημείου, μοναρχίαν τῷ Διονυσίῳ δηλώσαντος.

¹ Διονύσιον δὲ τὸ Ερμοκράτες λέγουσι ποταμὸν Διογένειν. Εφερε δὲ αὐτὸν ἵππος, όμοιο μὲν ἵππος ³ χεῖρι τῷ τέλματος ὀλιθανεύει. οἱ δὲ ζόπηδος,

C A P. XLVI.

De prodigo, Dionysio monarchiam portendente.

Dionysium Hermocratis filium, ajunt, flumen trajecisse. Ferbat autem eum Equus, & Equus quidem iste in luto est collapsus:

ille

fuisse, siquidem talis Viri Filium fuisse Dionysium ait Helladius in Chrestomathia apud Photium pag. 1580. Et hinc Isocrates in Orat. Philippum, Dionysium hunc τολοῦσα dicit, seu plebejum, inter Syracusanos, & genet, & gloria, & aliis rebus. Alterius Hermocratis Syracusani, Viri Nobilissimi, qui Athenienses in Sicilia vicit, Filiam deinde

Uro,

¹ Διονύσιος³] Cohærent hæc antecedentibus. porro auctor hujus rei est Philistus, docente Cicerone lib. I. de Divina. & Plinio lib. VIII. cap. 42. SCHEFF.

² Ερμοκράτες] ὄντας, ait Helladius apud Photium, h. e. agaponis. IDEM.

³ Τὸν Ερμοκράτες] Οὐρανότινον, Afinorum Pastorum & agaponis oportet hunc Hermocraten

L I B. XII. - C A P. XLVI.

803

ξ ὥχθης ἐλάβετο, καὶ ἀπήνει, ὡς οὐκ ἔτι τὸν ἵππον ὄντα ἀντοῦ ἀπολιπόν. Ο δὲ ἱκολούθης, & καὶ χρηματίσας ὑπέτρεψεν αὐτὸν· καὶ ἐκεῖνος ἐλάβετο ἀντοῦ τὸ χαίτης, καὶ ἔμελλεν ἀναβαίνειν· καὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἀπειπίσθη μελιτῶν πλῆθος. Εφασαν οὖν ⁵ οἱ Γαλεῶται πρὸς τὸ Διονύσιον ἐρόμενον ὑπὲρ τούτων, ὅτι ταῦτα μοναρχίαν δηλοῦ.

ΚΕΦ.

Uxorem idem Dionysius. Vide Diodorum Siculum lib. XIII. pag. 216. PERIZ.

³ Κατὰ τὸν τέλματον ὀλιθανεύειν] MSti pariter ὀλιθανεύειν, in Aoristo, ut ἐλέγετο, ἡγλάνης &c. Sed & ita Edd. Primæ. Romana & Basil. Sensus autem est, in cœnu subfunden collapsus est. Cicero de Divinat. I. 33. eandem rem narrans ait, submersus equus voraginibus non existit. IDEM.

⁴ Καὶ χρεμπτούσι τὸν τέλματον ὀλιθανεύειν] Errores duo: lege καὶ χρεμπτούσι τὸν τέλματον, id est, & cum binnifit, illum advertit & apud elegantiores scriptores, ea res advertit animalum. Hic vero stuporem certorum hominum nequeo mirari satis. FABER. Dudum ita legit Petrus Victorius lib. XII. cap. I. quem vide sis. KUHN.

⁵ Καὶ χρεμπτούσι τὸν τέλματον ὀλιθανεύειν αὐτὸν] An accipiendo hoc, quasi scriptum esset, χρεμπτούσι τὸν τέλματον ὀλιθανεύειν? An vero legendum essi χρεμπτούσι? ut volunt sane Petrus Victorius, tum Faber, Alique. Atque ita etiam secunda manus Sluisk. Codicis, in quo quum scriptum esset χρεμπτούσι, æque ac in Regio Primo & Tertio, exaravit illa supra tres ultimas literas solum τὸν. In Lugd. postrema syllaba non est expressa. Legitur enim χρεμπτούσι cum T supra scripto. Τετράγραμμον αὐτὸν.

ille vero desiliens, ripam attigit, atque abiit, equo, tanquam non amplius suo, *istuc* relicto. Equus autem sequutus est, & hinniens, reverti eum fecit: & ille apprehendit ejus jubas, & adscensurus erat: tum vero manumejus circumdat apum multitudo. Itaque de his consulentis Dionysio responderunt Galeotæ, monarchiam hæc significare.

CAP.

tem cur mutetur contra Codd. auctoritatē in ἐπιστρέψει, quod item voluit Faber, id vero non satis video, quum utrumque recte dici possit. Certe Homerus, quem sedulo legit Auctor, Iliad. E. 581. de Auriga dicit, οὐδὲ τις τρέψει μάνυς ταῖς οὐραῖς. ille vero retro vertebat Equos solidis ungulis præditos. PERIZ. Mediceus quoque legit χρεμπτούσι.

⁵ Γαλεῶται] Ita Siculis Interpretes portentorum dicebantur. Cicero ante dicto libro. Hic interpretes portentorum, qui Galeotæ tum in Sicilia nominabantur, responderunt &c. Adde Stephanum in γαλεῶται. Hesychio sunt Γαλεῖ. Γαλεῖ, inquit, μάντεις οὐραῖς τῷ Σικαλίων ὄντων. SCHEFF. vide Bochart. I. Chanaan cap. 27. KUHN.

⁶ Οἱ Γαλεῶται] Vates erant Γαλεῖ & Γαλεῖται in Sicilia sic dicit. Habitabant maxime in oppido Hybla, Galeotis inde dictæ. Rationem appellationis ex Hebreo γαλα Galā, revelavit, repetit Bochartus Canaanis lib. I. cap. 28. Sed tamen & Græci Belluam marinam, quæ frequens erat apud Siciliam, sic vocant. Vide Strabonem lib. I. pag. 24. Ut & Stellionem, animalculum terestre. Vide Stephanum Byzant. in Γαλεῶται & Suidam in Γαλεῖς & Ασηγλασθῶται. PERIZ.

I i i 2

ΚΕΦ. μ^ς.Περὶ Αριστομάχης, Δίων^ς
γυναικός.

Διονύσιος^ς ἐλαύνει τῆς Σικελίας Δίωνα, τὴν δὲ γυναικαν αὐτοῦ Αεισομάχην, καὶ τὸ εξ αὐτῆς παῖδα, ἔφύλαττεν. Υπέρον δὲ τὴν γυναικαν ἀκουσαν δορυφόρῳ αὐτοῦ πάντων μάλιστα θεραπευτῇ, οὐ Πολυκράτει, γυναικαν δίδωσι. Συρρεκούσιος δὲ τὸ γένος ἦν. Δίων δὲ παραχαλάβων Συρρεκούσας, ἀποδεσμός εἰς Δοκροὺς Διονυσίου, ἢνταῦθα οὐ μὲν Αρίτη, οὐ δίωνος ἀδελφή, προσε-

[¹ Ελαύνει.] Scribe ἤλαυνε. FABER. Vide supra dicta ad finem cap. 44. KUHN.

[² Γυναικαν αὐτῆς Αεισομάχην.] Quomodo αὐτῆς? cum fuerit uxor Dionysii. Cicero lib. v. *Tuscul. quæst.* Tyrannus Syracusanorum fuit Dionysius, qui cum duas uxores haberet, Aristomachem, civem suam, Doridem autem Locrensem &c. Legendum puto non Αεισομάχην, sed Αερίτην. Arete enim uxor Dionis, Arete à Dionysio alii in matrimonium tradita, ut appareat ex Plutarcho, cuius locum mox subjiciam. SCHEFF. Bene. FABER.

[Αεισομάχην.] Nihil mutant MSti. Atque ideo non dubito, Auctorem ipsum in his Feminis errasse. Certe enim Nepos, Plutarchus, Aliisque, Dionis sororem eandemque Dionysii Majoris Uxorem Aristomachen vocant, at Dionis Uxorem, & Dionysii ex Aristomache Filiam Areten. Sed & ipse Auctor ιτ. 10. Dionis sororem Aristancen appellat, haud dubie pro Aristomachen. PERIZ.

[³ Πολυκράτει] Imo Τιμοκράτει. Plutarchus in *Dione*: τῶν ἀρίστων ἀνεταν ἡ φίλων Τιμοκράτει δίδωσι. SCHEFF.

[Πολυκράτει] Etiam in hoc nomine videtur vel Auctor ipse, vel Librarius errasse: siqui-

C A P. XLVII.

De Aristomache, Dionis
uxore.

Dionysius è Sicilia Dionem expulit, uxorem vero ejus Aristomachen, & ipsius filium custodivit. Postea vero uxorem ejus repugnatum satelliti suo, qui omnium maxime ipsum colebat, Polycrati, conjugem dedit: erat vero genere issy-racusanus. Dion autem quum, fugiente Locros Dionysio, Syracuse cepisset, tum vero Arete, soror Dio-

nis,

περὶ αὐτούν. Η δὲ Αριστομάχη εἶπεν αὐτῷ. Ή δὲ αἰδοῦς ἐγκαλυπτομένη, καὶ οὐ τολμώσα προσεπιν ὡς ἀνδρεῖ, ἐπει βιαζεῖσα τὸν Θεομόντις πρὸς αὐτὸν εὗνης οὐ διεφύλαξεν. Επεὶ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπελογήσατο οἱ Αρίτη, τὴν ἐκ τοῦ Διονυσίου ἀνάγκην^ς καταλέξασα, οἱ Δίων προσηγάγετο τὴν γυναικαν, καὶ τὸν παῖδα, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεμψεν.

ni locum correxit p. 42. nisi quod Αεισομάχη conseruit. confer etiam Euseb. *Θεοποιητ.* p. 764. KUHN.

[Αερίτη] Plutarchus hoc nomen scribit Αερίτη, & tribuit Dionis Uxori, quod faciunt & reliqui. Αριδαίας tamen etiam hoc Αερίτη, nomen est feminarum, ut ex Homeri *Odyssea* constat. Lugd. Codex & Regius Secundus scribit hoc loco Αερίτη, at dein Αερί-

nis, eum allocuta est. Aristomache vero sequebatur, præ verecundia faciem suam velans, neque, tanquam maritum, audens eum alloqui: quoniam vi coacta connubii cum ipso legem non servarat. Postquam autem ea caussam dixisset Arete, necessitatem illam à Dionysio exponens, Dion amplexus est uxorem & filium, misitque eos in domum suam.

, sicuti editur, & occurrit in Sluisk. Paullo ante, minus recte expressa erant illa, ἀποδάρας^ς εἰς Λοχρὸν Διονυσίου. Vertebantur enim, fugato ad Locros Dionysio, quasi apud Locros (hoc enim significant Latine isthæc verba) vietus & in fugam fuisse actus. Ille vero quum Dio rediisset in Siciliam armata manu, aufugit ex Sicilia Locros. PERIZ.
[Καπαλίζασα] Mediceus καπαλίζασα οἱ Διο-

ΚΕΦ. μ^ς.

Περὶ τῶν Ομήρου ποιημάτων.

C A P. XLVIII.

De poëmatibus Homeris.

Οτι^ς Ινδοὶ τῇ ωδῇ σφίσιν ἐπιχωρίων Φωνῇ τὰ Ομήρου μεταγράψαντες ἀδουσιν οὐ μόνοι, ἀλλὰ καὶ

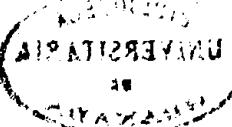
Indi vernacula sibi lingua descrip-ta Homeripoëmata cantant non tam foli, sed & Persarum reges: si

[¹ Ινδοί] Hoc apud neminem aliū mihi leđum. SCHEFF. Dion. Chrysost. id ipsum habet Orat. 53. de Homero. καὶ παρ᾽ Ινδοῖς ἀδεδαμαὶ φωνὴ τῶν Ομήρων ποιῶν, μικραλότων αὐτῶν εἰς τὴν σφετέραν ἀγίλετοντες καὶ φανταστικοὶ φωναί, ὡς τοι^ς Ινδοῖς τῷ μὲν ἀρχαὶ τῷ παρ᾽ Ινδοῖς ποιῶν εἰσιν ἀδίατοι· τοι^ς γὰρ ἄρχεται καὶ φωνὴ φανερωταὶ παρ᾽ αὐτοῖς. τῷ δὲ Περσίου παιημάτων &c. τοι^ς ἀπειρῶν ἔχουσι. apud Indos etiam decantari ajunt Homeris pœsin in illorum vernaculam translatam, adeoque Indos multa quidem astra, que aī ad nos videntur, urfas puta, ignorare ajunt: Sed Priami

calamitates &c. discunt unius viri beneficio. KUHN.

[² Ινδοί] Idem de iis tradidit Dio Chrysostomus Orat. de Homero, ut recte monuit Kuhn. De Persis videmur idem colligere ex Dioniso, & ejus Persicis, apud Athenaeum lib. xiv. cap. 8. Nam apud Eos, æque ac Græcos, cantari solebant maxime Heroum & Virorum Illustrium facta. Homeri autem carmina Heroas & fortis Yiros maxime celebrant. PERIZ.

[³ Τοῖς τῷτον τοσοῖς] Accipiebantur Ii ii i 3 hac

οἱ Περσῶν βασιλεῖς· εἴ τι χρὴ πιστεύειν
τοῖς ὑπὲρ τούτων ἴστοροῦσι.

hæc ita, ut intelligeretur ὅτι τέτοια περιγράφεται: atque ideo etiam in Indice exponebatur ἴσημος ὁ τόπος, recensere aliquid. At vero intelligenda hæc sunt de Populis, τέτοια τέτοιων, scil. ιδεῶν καὶ οἰκεῖων. Nec dubito quin Auc-

K E Φ. μΦ.

Οτι ἀμητίκας ὁ Φωτίος.

Φωκίαν ὁ γέ Φώκου, πολλάκις
τραχηγύσας, κατεγγόνωθη θα-
νάτῳ, καὶ ἦν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ,
καὶ ἔμελλε πιεῖδαι τὸ κάνειον. Επεὶ
δὲ ὥρεζεν ὁ δίκαιος τὴν χύλικα,
οἱ προσήκοντες ἤρουτο, εἴ τι λέγοι
πρὸς τὸν οἰόν· ὁ δὲ, ἐπισκήπτῳ
αὐτῷ, μηδὲν Αθηναίοις μηκικακή-
σειν ὑπὲρ τῆς παρ' αὐτῶν Φιλοτη-
σίας, ἃς τοῦ πίνω. Οὓτις δὲ οὐκ
ἐπαινεῖ καὶ ὑπερθαυμάζει τὸν ἄνδρα,
δοκεῖ μοι μέγα ὁ τοιοῦτος ἐνεγεί-
ούσεν.

KEΦ

1 Φωνία] Plutarchus in *Apophtheg. Imper.*
SCHEFF.

2 Ωρέξει δέ τον κύλινδρον] Cum hac *Phocionis* morte in Carcere conferri debet illa Socratis apud Platonem in *Phædone* in extr. Liquet enim ex eo loco tota ratio hujus supplicii, & vis cicutæ, quæ facilem & placidam hominibus mortem inferebat, pedes primum frigore suo, dein superiora corporis, invadens. Sed & eodem pene modo, ut hic, dicitur primum ὁ μάστος διέσπει τὸ φάρμακον, εἰ κόλποι πτερυγίων, qui daturus est venenum, in calice contritum. Et dein, ὡρέξει τὸν κύλινδρον Σακεστα. Homo iste, qui dabat venenum, hic vocatur δύμιος, h. e. carnifex, mi-

si quid credere oportet illis, quide
his *populis* scribunt.

tor respexerit Ctesiam, qui *Indica* & *Persia* scripsit: forte & Dinonem, qui s^epe in rebus *Persicis* laudatur, etiam à Nostro. Vi- de supra VII. I. PERIZ.

C A P. XLI.

*Quod Phocion haud fuerit vindicta
studiosus.*

Phocion Phocifilius, quum saepe
Prætor fuisset, morti adjudicata-
tus est, eratque in carcere, idque
jam agebatur, ut cicutam biberet.
Quum vero porrigeret jam calicem
lictor, necessarii ejus rogarunt, num
quid mandaret ad filium: ille vero,
præcipio ei, ne infestus aut vindictæ
cupidus sit in Athenienses propter
hanc ab ipsis propinatem, quam
nunc bibo. Quicunque vero virum
in hisce non laudat & majorem in
in modum admiratur, is mihi nihil
egregium intelligere videtur.

CAP

nister suppliciorum. Sic apud Lucian. *Dial.* Meretr. pag. 733. ὃς πάχισα εἰσίδωμις ἀποδέμνειον, ἐλέγουσαν οὐ πόγχων τοῦ Δημίου, quem nullam videtur pessime perirentem, barba à sacrifice tractum. Et pag. 748. Meretrice de Milite, qui cædes suas narrabat, & cum quo ideo concubere nolebat, ἔδει εἴτε ἀπέντι οὐ δημιου, talis homo nibilo melior est carnifice. Max. Tyrius *Diss.* 9. τὸ ξίφος τὸ αὐτὸν, ἀλιστέρες ρῷ φαινεται τῷ ἄριστῳ, ἀλιστέρες οὐ τῷ Δημίῳ, *Gladius* idem, *alius tamen videtur Virtuoso Furti*, *alius Carnifici*. Responsum autem hoc Phocionis habet etiam Plutarchus in *Apophthib.* PERIZ.

KEΦ. V.

C A P . L.

Περὶ Λακεδαιμονίων μὴ ἐσπουδασμέ-
νως περὶ παιδείας
ἐχόντων.

*De Lacedæmoniis nullam operam
liberalibus disciplinis impen-
dentibus.*

Λακεδαιμόνιοι μουσικῆς ἀπέιρως
εἶχον. Εμελε γὰς αὐτοῖς γυμ-
νασίων,

Lacedæmonii Musicæ imperiti
erant. Ipsi s enim curæ erant gym-
nasia,

dicitis, sed & de Poëtis, & facultate dicendi. Sic supra iv. 15. Gelo Syracusarum Rex, horum omnium imperitus, ἄρχος vocatur. Alienos autem ab his omnibus fuisse Laco-
nas, res notissima est. Xenophon in Rep.
Laced. comparationem instituens inter edu-
cationem puerorum apud reliquos Græcos,
& apud Lacedæmonios. Illos ait mittere pue-
ros οὐδὲντας, μαθητουμένους τοῦ γεγόνατο,
καὶ πρωτοτόκους, τοὺς τὰς παιδισκέας, ad preceptores
ut discant & literas, & Musicam, & exer-
cititia palæstra. Hos vero præficere iis Vi-
rum Illustrēm, qui eos convocet, inspiciat,
puniat, si ignavi sint & segnes, atque ita do-
ceat eos multam verecundiam & obedientiam,
πολλῷ αἰδώς καὶ πειθῶς, non ergo Literas &
Musicam. Disertius longe Isocrates in Pa-

μονού ρρ., εἰ παὶ εργάτης τὸν θεόν τοὺς πάντας τὴν πάτην, λέγοντος ὅπερ ἐν κείμενοι δίνουσται καλῶς τὸν πάτην, ὑφαλογεῖται παῖς αὐτῷ. καὶ φασι τοῖς ὕδη στοχάκια τὸν Διοφθερωτὸν αὐτὸν, Lacedæmonii equidem quod didicerint Musicam non dicunt, quod autem bene de arte illa judicent, in confessio apud illos est, οὐκοντες se jam tertium eam à corruptelis vindicasse: At in fine capitum demum πεῖται παιδεῖα in genere mentio fit. His adde illa Ariftot. lib. viii. Polit. cap. 5. οἱ Λακωνεῖς καὶ μαθάνεταις. ὅμως δύνανται κρίνειν ὡραῖς, καὶ φασι, πὰ χρηστὰ τὸ μελόν, Lacedæmonii etiam si non didicerint, recte tamen, ut οὐκ, judicare de bonis malisque canticis possunt. vel etiam coniunge utramque significationem. KUHN.

Λακεδαιμόνιοι μυσικοὶ &c.] Verti Musica, ut voluit Kuhnus, nec tamen in sensu proprio de ipsa Musica accipi velim, ut ille item velit, sed de omni eo, quod Græci μυσικὴν vocabulo designabant. Res manifesta ex seqq. in quibus agitur non modo de Musicis propriis

nathen. p. 658. τοσούτοις, ait, διπλελειμένοις τοῖς παιδείας καὶ φιλοσοφίας εἰσιν, ὡς ἔδει γεγματα μαθάνεσθαι: Illi vero adeo destituti sunt communi eruditione & philosophia, ut neque literas discant. Similiter apud Platonem in Hippia majore pag. 285. ubi quum dixisset, leges ipsorum non permittere peregrinam disciplinam, subiicit tandem, ὥστε εἰδῆμαν ἵκεται τοῖς εἰδῶι τιτισται, ne numerare quidem, ut ita loquar, plerique eorum sciunt. Quid vero dicemus igitur de eo, quod idem Plato in Protagora pag. 342. Sophistas plurimos in Creta & Lacedæmoni esse, sed illos se dissimulare, & fingere se indoctos, ne pateat, eos sapientia potissimum vincere alios Græcos; addens dein, Lacedæmonii τοὺς φιλοσοφίας τὴν λόγους ἀκατά τεπαιδεύσαται, omnium optime ad philosophiam & eloquentiam eruditisi sunt: idque intelligi jam à multis, ὅτι τὸ Λακωνίζειν πολὺ μᾶλλον εἴτι φιλοσοφῶν ἢ φιλογυματεῖν, Laco-

νασίων, καὶ ὅπλων. Εἰ δέ ποτε ἐδέν-
θησαν τῆς ἐκ Μουσῶν ἐπικουρίας, ἢ
νοσήσαντες, ἢ ² ὡδοφορούσαντες, ἢ
ἄλλο τι τοιοῦτον δημοσίᾳ παθόντες,
μετεπέμποντο ἔνοις ἄνδρας, ³ οἷον
ἴστρους, ἢ κατὰ Πυθίχρων.

M. nasia & arma. Si quando autem Mu-
farum auxilio, vel morbo laboran-
tes, vel mente capti, aut aliud quid
simile publice passi, indigerent, a-
ceſſebant homines peregrinos, tan-
quam malorum iſtorum medicos, aut

nicam vitam vivere multo magis esse philoſo-
phari. quam ſtudioſe in gymnaſiis exerceri.
Nempe omnia hæc intelligenda de naturali
ſapienția moralis ſcientia, eamque brevibus
præceptis, quæ ſunt illorum λόγοι, ut ex ſeqq.
liquet, explicandi ratione. Ceteroquin enīn
Orator inter eos nemo fuit, ut diſerte teſtatur
Cicero in Bruto: ſed & artem dicendi apud
eos plane neglefactam ex Thucydide probat
Noſter. Immo ejecṭos ex Cívitate Rheto-
res, & punitos cives, qui Rhetoricam foris
diſcipliſſent, doceſt nos Sextus Empir. adv.
Mathemat. lib. II. pag. 68. Denique omnis
doctrina, ſive Academiac, ſive Lycei, proſuſis ab
illis aberat. Hiuc Maximus Tyr. Differt. 9.
cohibere ſuum amorem, ait, non eſſe adeo diſſi-
cile, nec ſoliſ Philoſophi, ſiquidem & Ageti-
laus id fecerit, Rex Spartanus, εἰς τὴν Λυκέων
τεχνήν, ἀδείαν τοιαῦτην τὸν πόλεαν τὸν
γυναικεῖον μενοῖον ἐργάζεται, Απόλλων τοὺς τὸν
τραγῳδὸν δότες. Theopompus libro nono Phili-
ppicorum inter alia miranda de hoc Baile
tradit, quod aliquando Spartanas mulieres, ſu-
rore correptas expiarit, Apolline hunc ipſi ex-
piatorem annuente. hanc notam Suidas in
fum Lexicon bonâ fide tranſlavit in τὸν
Βάκχον. & in καθαροῖς γυναικῶν μενοῖον, vid.
Indic. in ὡδοφοροῦ. KUHN.

3 Οὐριατῆς ἢ καὶ Πυθίχρων] Lubens valde
deleverim illud, ἢ, & omnia conjuſterem.
Nam qui ſequuntur Terpander, Thales, Tyr-
taeus, ſimul oīοι iāροι, ſimul τὸν Πυθίχρων,
arceſſiti ſunt. De Terpandro Vide Suidas
in Μητρᾷ Λίστῃς φόδοι: de Thaleta Plutarchum
de Musica in extr. de Tyrtaeo res est notiſſima
vel ex Justino. Iatp̄s autem cave proprio
accipias ſenſu, ut certe fecit Cragius in Ἀρ.
Lacedem. lib. IIII. Tab. 8. Instit. I. ubi ei
hoc loco Æliani ait, Lacedæmonios fuſiſſi-
terarum rudes, atque aliunde ſolitos arceſſi
Medicos, vel Alios, quum opus eſſet. At vero
ſenſu Æliani eft, Laconas, ſi quando
indigerent Muſico vel Poeta, ſive ad depel-
lendum infanția quendam morbum, ſive ad
diſtioneſ extingueſtandam, aut alia etiam de
cauſa, arceſſiſſe tunc peregrinos, quia ipſi
non habebant, non Medicos, ſed Muſicos
& Poetas, tanquam Medicos ſibi iſtorum ma-
lorum futuros, idque ex oraculo Apollinis.
Sic certe Plutarchus d. I. τῇ Θαλίᾳ τῇ Κρή-
τῃ, ἐν φασὶ κρητὶ τῷ πυθίχρωντος Λακεδαιμονίου τη-
ρεγνύοντος Δῆμος μενοῖς iāσονθει, ἀπαλλάξαν
τὸν πονηρόντος λοιπὸν τὸν Σπαρτεῖον. Et Thaletas
Cretensem, quem ferunt ex oraculo quidam
advenientem ſanaffe per muſicam Lacedæ-
monios, & liberaffe à peſtilentia, que Sparta
invaſerat. PERIZ.

2 ὡδοφορούσαντες] Mente capti furoreque
correpti. Allufum ad historiam, quam ex
Theopompo Scholiaſtes Aristoph. in Pace
conſervavit. Θεωροῦ, inquit, εἰ τῇ θῇ τῷ

4 Terpandor] Ut coortam Spartæ diſcio-

nam

τετέμψαντό γε μῆνι τέρπανδρον, καὶ Θάλητα, καὶ τυρταῖον, καὶ
τυρταῖον, καὶ Κυδωνίατην τυμφαῖον, καὶ Ἀλκυόνην,

μᾶνα,

nem comprimeret, quod & fecit. Plutar-
chus lib. de Musica prope finem. Suidas in
τῷ Λέσβῳ φόδοι. Legesque ipsorum carmine
complexus eſt. Clemens Strom. I. SCHEFF.
Athenæum vide ſis lib. XIV. p. 635. KUHN.

[Terpandor] Terpander hic fuit patria Les-
bius, ex oppido Antissa. Vide Stephanum
de Urbibus in Atticas. Vixit vel tempore
Lycurgi ipſius, cuius etiam Leges in metrum
redegile & cantilenas dicitur à Clemente Alex.
Stromat. I. pag. 308. vel paulo poſt.
nam certe Carniorum certamine, quod re-
fertur ad Olympiadem XVI. primus vicit.
Vide Athenæum lib. XIV. cap. 9. Apud Cle-
mentem etiani Stromatum I. pag. 333. Hel-
lanicus refert Terpandum ad tempora Mi-
dæ, Phaneas vero Lesche Lesbio & Archi-
locho facit ſeriorem, quo antiquiore ſtatuit
Glaucus Italus apud Plutarch. de Musica init.
Vocatus vero fuit à Lacedæmoniis ex oraculo,
ut ex Suida docuimus. Ad eum ergo re-
ferendum eſt, quod Heraclides de Politiis ait,
Λακεδαιμονίον τὸ Λέσβιον φόδον ἐπιμπον. Τέττα
φόδον ὁ Θεὸς χρηματεύμενος εἰκένετο, Lacedæmoni-
iū Lesbiū cantorem honorarunt; Illum enim
audire Deus oraculum conſulentes juſſit. Se-
davit autem diſtioneſ, ſeu, ut Plutarchus
de Musica ait in extr. τὸν γεροντὸν ποτὲ τῷ
Λακεδαιμονίον σάσιον κρείτιον. PERIZ.

[Tyrtæus] Ut carmine laudaret egregios
eorum bello viros. Plato lib. I. de Legibus,
Plutarchus. SCHEFF.

[Θάλητη] Cretenem. Hunc Pratinas
ſcribit monitu oraculi Pythii Apollinis acceſſi-
tum, ad ſedandam peſtem, qua tunc civitas
laborabat. Auctor is, quem modo dixi, &
Pausanias in Atticas. SCHEFF. Bene Simſoni-
us P. III. Chronici p. 77. legit pro Θάλητῃ
τῷ Θάλητῃ. Nam nomen Muſici illius non
Θάλης fuit, ſed Θάλης. error fluxit à Ro-
mana editione in omnes alias. Hunc Suidas
Gnoſſium, Pausanias vero in Atticas, Gortyni-
um facit. vide & Plutarchum in de Musica
& Athenæum Deipnos. lib. XV. KUHN.

[Θάλητη] Sic Romana Editio, non ex Er-
vore, qui inde fluxerit in alias, ut ait Kuhn-
nius, ſed ex Mſtis, qui ita ſcriptum hoc no-
men exhibent. Veteres autem promiſue mo-

Kk kkk Ar-

μᾶνα, οὐ αὐλαδὸς γὰρ ἦν. Καὶ phæum, & Alcmanem, tibicen enim
Θουκυδίδης δὲ ὁμολογεῖ, ὅτι μὴ erat. Et Thucydides testatur, doc-
τρinas non diligenter eos curasse, in
εὐ

ii

Arcas ille Bacis, qui Lacænas lustravit ex oraculo Apollinis, fuit εἰπόεις Καφίνης, καὶ ἐγκέλαιος Κύδας, ut ex Phileta Ephesio uterque tradit: atque ideo nullus jam dubitem, quin etiam hic pro Κυδωνίᾳ Νυμφῶν, qui unus ex his omnibus est obscurus adeo, immo ignotus plane, legendum sit Κύδας εἰπόεις, h. e. Bacis ille Κύδας diētus, & ex oppido Arcadiæ, Caphya, ortus, quem certe hec prætermittere neutquam debuerat Auctor, quia & ille εἰπόεις πυθόχριτος, οὐτοις iactans lustravit Lacænas μυστήν, ieu, ut Noster ait, μεθφραντός. PERIZ.

7 Νυμφῶν] De hoc mihi nil compertum. Videant alii. In MSS. B. & C. est κλυδωνίᾳ Νυμφῶν. SCHEFF.

8 Αλκανά] Ille vero Lacedæmonius à plenisque dicitur, Vide Meursum in *Laconicus* iv. 17. & Vossium de *Poëtis Græcis*. Suidas etiam insuper dicit εἰπόεις Αλκανά εἰπόεις Μερόδας, h. e. ex certa Urbis parte, sic dicta. Sed tamen diserte Vellejus i. 18. Lacones ait falso sibi vindicare Alcmanem. Et apud Eundem Suidam, Crates eum fuisse Lydum ac Sardianum tradidit. Nempe videtur puer adhuc, quoquaque tandem modo, ex Lydia raptus, & in servitutem venditus, atque ita educatus Lacedæmonie. Certe servus fuit Ageside Lacedæmonii, sed manumissus ob ingenium, Poëta evasit, teste Heraclide de *Politiis*. οὐ δὲ Αλκανά, ait, οἰκεῖος λογοτεχνίας, φύνεις δὲ τοῦ, ηλεθεράνης, καὶ πατέρας ἀπέτοντο. Male istic οἰκεῖος vertitur Verna, quod non fuit. Sed pejus etiam apud Suidam δὲ οἰκεῖος, quod de hoc Alcmane dicitur, Portus accepit, & vertit, quum ex servilibus, servisque parentibus esset natus. At Suidæ mens est, Alcmanem hunc fuisse ipsum prius servum, & ex servitute manumissum. Sic δὲ λόγος, Libertus, qui deinde etiam Απόδοντος dicebantur. Vide Glossarium Græcum Cangii in bac Voce. Res tota liquet ex Epigrammate, de Alcmane, quod exhibet Plutarchus de *Exilio*, init. In quo Alcman dicere fingitur, si educatus fuisse in patria sua, Sardibus, futurum se Gal-

ius.

ἐν οἷς λέγει τῇ τοῖς Βρασίδου. 12 Λέ- iis, ubi loquitur de Brasida. Ait er- γει γοῦν, ὅτι 13 ἦν ἀδύνατο εἰ- go, eum dicendi imperitum fuisse, πεῖν, ὡς Λακεδαιμόνιον, οἶν, ὡς utpote Lacedæmonium, quasi diceret, tanquam idiotam quandam.

CAP.

ΚΕΦ.

rius. Nihil enim certius, quam ponit sèp- simè pro *vero*, *porro*, *sed*, &c. Videatur tantum Catalogus Navium Homeri *Iliad.* B. ubi v. 369. Φόργος αὐτὸς Φρύγας ἴηε &c. Φοργύς porro Φρύγας ducebatur. v. 371. Μύσην αὐτὸς τοις Αἴγαθος ἴηε. v. 374. Νάσην αὐτὸς Καρποῦ ἴηε. Sic paſſim illuc. Pindarus *Pythias* Od. IV. 255. τεττατοῦ εἰπόεις Αρμενοῦς αὐτὸν φυτεύθετο, tertius autem generationibus Nos etiam ab illis sati. Lycophron *Cassandra* v. 168. per ξενιγμata sua enumerans Priami Filios, Τὸν δὲ αὐτὸν, *Sed* Εἴ quartum, sequente mox *Quinto*. PERIZ.

9 Αὐλαδὸς γὰρ λογοτεχνίας] Scribo, Αὐλαδὸς, non, ut Scaliger, αὐλαδὸς, & miror hoc ei in mente non venisse; neque enim Alcman εἰπόεις satis est indicasse. FABER. Scaliger ad Num. *Euseb.* MCCCCVIII. monet αὐλαδὸς legendum esse, & sic reddendum; canebat ad tibiam &c. Nam αὐλαδὸς ait εἰπόεις νιβili, que docto interpreti fraudi fuit. Fabro contra αὐλαδὸς legendum videtur. & sane Suidas etiam de eo: οἰκεῖος τῷ μὲν ἔξαρτοις μελαθέν. SCHEFF. In Editione Basil. Suidæ lego, π. εἰσήγαγε τ. μὲν εἰπόεις &c. Scaligeri lectio à textu proprius abeit. Ideoque accedo sententia ejus. αὐλαδὸς enim non est, qui ipse tibias inflat, sed inflanti accinit μέλος. unde Pausan. in *Phocicis αὐλαδίαις* discernit ab ipsis αὐλοῖς, tibis p. 322. adeoque αὐλαδὸς cum μελαθέν benè convenit. KUHN.

10 Θουκυδίδης] Libro iv. SCHEFF.

11 Ηερί Βρασίδου] Celebris Lacedæmoniorum dux, qui fortiter pro Amphipoli dimicans occubuit, Plutarch. in *Apophth. Lacon.* Suidas. IDEM.

12 Λέγει γοῦν &c.] Reperiuntur hæc apud Thucydidem iv. 84. sed ita, λογοτεχνίας εἰπόεις, αὐτὸς Λακεδαιμόνιον, εἰπόεις. Erat autem non indisertus, ut Lacedæmonius, qui scil. ceteroqui non erant diserti. Codices Ælianii omittunt εἰπόεις, incertum, utrum Auctoris culpa, an libratorum. Ego, ubi attendo ad

Kk k k k 2

interpretationem, quam subjicit Auctor, cre- diderim ejus hoc esse αὐτότητα. PERIZ.

13 Ηερί αὐτὸν] Imo Thucydides: λογοτεχνίας εἰπόεις. Ergo fallit Noster, aut alia in ejus codice, quam hodie in vulgat's fuit scrip- tura. Notavit hoc ipsum Enenkelius ad pre- dictum *Historici locum*, quem vide. SCHEFF. Lego, ut alio, εἰπόεις αὐτὸν εἰπόεις. Il ne par- loit pas mal pour un Lacedæmonien. FABER. Quod sibi Auctor ex Thucydide probandum putavit, id omne, à τῷ, ὡς Λακεδαιμόνιον ar- cessendum. ὡς Λακεδαιμόνιον Thucydidi est idem quod οὗτος αὐτός, tanquam illiteratus & idiota. Ergo Brasidas pro Lacedæmo- nio, i. e. pro idiota, non fuit in dicendo plane rudis, atque adeo inter cæcos Spartanos quantum ad eloquentiam, luscus regna- vit. Quo satis indicata est Lacedæmonio- rum αὐτότητα. Insuper, qui non indisertus, εἰπόεις αὐτὸν εἰπόεις dicitur, frigide satis & je- june laudatur, quod turpius est quam gravi- ter vituperari. Gellius in *Noct. Attic.* lib. xix. cap. 3. vide & Hieronymum com- mentar. in epist. ad *Titum* cap. 11. Sive igi- tur legas αὐτὸν εἰπόεις, sive εἰπόεις αὐτὸν εἰπόεις, perinde fuerit. utrinque enim appetit, non esse, quod admodum laudes eloquentiam in Brasida, utpote Lacedæmonio: quæ natio manu promptior fuit quam lingua. Cum hæc ita sint, nihil Noster Thucydidis sententia decidere existimavit, etiamsi τὸ εἶδος omitteret. Forsan etiam pleonasmo Attico εἰπόεις supervacaneum judicavit, de quo pleo- nasmo alibi. Heinrichus Valelius *notis in ex- cerpta Polybii* ait, ambiguitatem subesse dicto Thucydidis de Brasida, & Ælianum idita explicare, quasi dicere voluerit Thucydides, dicendi imperitos fuisse Spartanos, ac Brasidam fuisse, ut inter Spartanos, facundum. Ergo Brasidas cum suis cibis comparatus εἰπόεις εἰπόεις, non imperitus dicendi fuit, sed extra hanc γένος αὐτὸν εἰπόεις utique fuerit. KUHN.

ΚΕΦ. να.

Πεεὶ δὲ τύφου Μενεκράτους, καὶ πᾶς *De ostentatione Menecratis*, ἡ
οὐδὲ Φίλιππῷ εὐέλασεν
αὐτόν.

¹ Μενεκράτης ὁ ἱατρὸς εἰς τοσοῦτον
προΐηδε τύφου, ὥτε ἐαυτὸν
ὑομιάζειν Δία. ² ἀπέτειλε δέ ποτε
ἐπιτολὴν τῷ Φίλιππῳ τῷ Μακεδόνων
Βασιλεῖ τοιαύτην. Φίλιππῷ Μενεκρά-
της ὁ Ζεὺς εὖ περάττειν. Αντέγραψε
ἔχει δὲ Φίλιππῷ. Φίλιππῷ Μενε-
κράτης οὐγαίνειν. Συμβουλεύειν προσ-
άγειν σεαυτὸν ἐπὶ τοῖς χρήσιμοις. ⁴ Αντί-
κυραν τόποις. Ηνίττετο δὲ ἄρα διὰ
τούτων, ὅτι οὐδεφορεῖ ὁ ἀνὴρ.

Εἰσία

¹ Μενεκράτης] Syracusanus erat hic homo. In eam autem insolentiam & arrogantiam pro- lapsus est, quia curabat optime iugae rōsus, morbos comitiales. Neque vero setantur appellabat Jovem, tanquam *Vita* datorem alii hominibus, vis mōris cū horum τοῦ Ζεύς nōis ἀνδράποις αλλα & iarexūs αὐτῷ, sed & curatis à se imponebat nomina & insignia aliorum Deorum, Apollinis, Herculis, &c. eosque adigebat ad id, ut se comitarentur isthoc ornatu & titulo per Urbes Græcias, tanquam Minores Dii, hanc unam ab iis mercedem pactus. Vide Athenæum lib. vii. cap. io. PERIZ.

² Αντετελε] Mallem ιωτελε. FABER. Αντετελε omnino retinendum, quia sequitur ιωτελε. at ιωτελε simpliciter venit hoc sensu, nec, ut addatur ιωτελε, opus habet. KUHN.

³ Φιλίππῳ Μενεκράτης] Habes eandem historiam apud Athenæum lib. vii. sed ut apud ipsum responsio Philippi defideratur, ita hic epistola Menecratis. Ut igitur integer sit Nostrum, eam exscribam. Sic autem habet: Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ χαιρεῖν. Σὺ μὴ Μακε-

C A P. LI.

Πεεὶ δὲ τύφου Μενεκράτους, καὶ πᾶς *De ostentatione Menecratis*, ἡ
οὐδὲ Φίλιππῷ εὐέλασεν
αὐτόν.

Menecrates medicus eo superbis
elatus fuit, ut se ipsum Jovem
appellaret: misit autem tales ali-
quando litteras ad Philippum Mace-
donum regem: Philippo Menecrates
Jupiter felicitatem. Ad ea rescrip-
tit Philippus: Philippus Menecrati
sanitatem. Suadeo tibi, ut ad loca
Anticyræ te conferas. Significabat
autem per ista, hominem non esse
fanæ mentis.

Lau-

δονιας βασιλεύειν, οὐδὲ ἡ λατελακάς, οὐδὲ οὐ-
γαίνειν τοσοῦτον, οὐδὲ βεληθῆ, δασολύτη, οὐ
δὲ τοῦς τοσούτους σολέας, οὐδὲ τοῦς ἄρρενες ἄνετος, οὐ
δὲ τοῦς πεντέστους, πατέχειν, μέχειν γύρως ζύγος, πο-
χερῆς οὐδὲ μὲν Μακεδόνες δασοφοροῦσιν, οὐδὲ οὐδὲ μη-
λοτες οὐτοῖς. Ζεὺς γὰρ έγειρε αὐτοῖς ποιοῦσιν.
Addē ad meliorem rei intellectum, qua-
bēt Suidas in *Μενεκράτης*. Tetigit & Clemens in *protreptico*. itemque Antisthenes in *Epist. ad Aristippum*, quæ est inter Socraticas &
Allatio editas. Ubi plane conferenda, quæ
Allatius observavit. Cæterum quod Nolle
aliisque tribuunt *Philippo*, id Plutarch. *Agesilaos*. vide in *Apophth.* SCHEFF.

Φιλίππῳ] Hinc hominis ætas cognoscitur
Plutarchus etiam ad *Agesilaum* tam scris-
sisse Epistolam refert in *Apophth.* *Regum & Ducum*. Dubitem, an recte, quum Ath-
enæus d. l. *Archidamum*, *Agesilaos* Filium,
Regem *Philippi* regno æqualem, nominet
ut ad quem talia Menecrates quoque scrip-
ferit. PERIZ.

4 Αντίκυρα] Ita quoque Julianus Imper.
Orat. vii. ad quendam. Αντίκυρας εὐ-
λα-

LIB. XII. CAP. LI.

813

Εἰσία ποτὲ μεγαλοπρεπῆς ὁ Φί-
λιππῷ, καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἐπὶ θο-
νη ἐκάλεσε, καὶ ιδίᾳ κλίνῃ ἀυτῷ
ἐκέλευσε παρεσκευάδαν, καὶ κατα-
κλιθέντι θυμιατήσιον τοῦ παρέθυκε. Καὶ
ἔθυμιάτο ἀυτῷ· οἱ δὲ λοιποὶ εἰτιώντο,
καὶ ἦν μεγαλοπρεπὲς τὸ δεῖπνον. Οἱ
τοίνυν Μενεκράτης τὰ μὲν πρῶτα
ἐνεκαρτέρει, καὶ ἔχαιρε τῇ τιμῇ· ἐπει-
δὲ καὶ μικρὸν ὁ λιμὸς ⁶ ἀδιηλθει-
ἀυτῷ, καὶ ἥλεγχετο, ὅτι ἦν ἀνθρω-
πῷ, καὶ ταῦτα εὐήθης, ἔξαν-
τας ἀπίστων φέρετο, καὶ ἔλεγεν οὐρί-
σθαι, ἐμμελῶς πάντα τῷ Φίλιππου
τὴν ἄνοιαν ἀυτοῦ ἐκκαλύπτειν.

ΚΕΦ.

CAP.

Salsa autem ac festiva hæc Philippi est re-
sponsio, constat nempe in infantibus ac men-
te captis helleborum à priscis datum. Id ve-
ro natura sua violentum ac exitabile nus-
quam melius, quam in insula Anticyra sumi
poterat, quippe cuius incolæ id certa ratione
misericere noverant, vimque ejus ad legitimum
modum temperare. Plinius lib. xxv. cap. 5.
de helleboro: *Druſum* constat hoc medicamen-
to liberatum comitali morbo in *Anticyra* insu-
la. Ibi tutissime sumitur, quoniam sesamoides
adniscit. vide Horat. *serm. i. sat.* Consul-
le quoque Ptolemaeum Hephaestionis apud
Photium, qui inventorem medicinæ hujus
facit *Anticyreum*, temporibus Herculis.
SCHEFF.

Αντίκυρα] Urbs fuit Phocidis, ubi vel op-
timum naſcebatur, vel optime temperabatur,
helleborum, quo cerebrum purgabatur, &
ita mentis infanía tollebatur. Hercules om-
nium primus ab *Anticyre* quodam, qui usum
hellebori invenierit, fanatus traditur. Quem
Ego, Hominem istius oppidi jam ab Home-

ro memorati fuisse existimo, quum Gentile
oppidi sit id ipsum *Αντίκυρα*, quamvis non
ignorem, Pausaniam in *Phocicis* cap. 36. il-
lud Hominis istius Nomen Proprimum putasse.
De *Anticyra* & ejus *Helleboro*, Vide Strabo-
nem lib. ix. pag. 418. Ptolem. Hephaestio-
nem apud Photium pag. 474. Gellium xvii.
15. Suetonium *Calig.* 29. Notissimum est
illud Horatii *Satyr.* 11. 3. *Naviget Anticyram.*
PERIZ.

5 Περέθηκε, καὶ ιδυμιάτο αὐτῷ. Οἱ δὲ λοιποὶ
&c.] Ita distinguebatur, eademque distinctio
etiam in Versione servabatur. At longe ele-
gantius in unam jungitur Periodum opposi-
tio illa αὐτῷ, & τῷ λοιπῷ, prout à me fac-
tum. Sluisk. legit, καὶ ιδυμιάτο αὐτὸς, οἱ δὲ
λοιποὶ &c. PERIZ. Nec aliter Mediceus a
manu secunda.

6 Περηλθει, αὐτῷ] Reposui illud ex supe-
rioribus Edd. & MStis. In Kuhnianam ir-
reperiat nulla auctoritate, sed incuria Opera-
rum haud dubia, απελθει. PERIZ.

Kk kk k 3

K E F. v^o.Τίοι τὰς Αθήνας εἶχασεν ὁ Ιω-
κράτης.

Iσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ
τῆς Αθηναίων πόλεως, ὅμοιαν εἰ-
ναν ταῖς ἑταίραις. ¹ Καὶ γὰρ ἔκει-
νους τοὺς ἀλισκομένους ὑπὸ τῆς ἄπας
αὐτῶν βούλεθαι συνεῖναι αὐταῖς, οὓς
δὲ μηδένα εὔτελος ² οὕτω + ὠθερ-
ρεῖν, ὡς ὑπομεῖναι ἀν συναποστοι τινὶ³
αὐτῶν. Καὶ οὖν καὶ τὴν Αθηναίων
πόλιν ἐνεπιδημῆσαι μὲν εἶναι ἡδίστην,
καὶ κατά γε τοῦτο πασῶν τῶν κα-
τὰ
† ἀντὶ πτερι φρονέν.

De hoc capite vide, quæ notantur Viro
summo Joh. Henr. Boëclero in *Not. ad*
Cornel. Nep. I. 8. 4. SCHEFF.

I Καὶ γὰρ ἔκεινος] Quinam illi ἔκεινος, nam
viro non nominavit. Itaque pro ἔκεινος τὰς
ἀλισκομένους, restituendum ἔκεινος ἐργαστὰς ἀλισκο-
μένους, eorum enim forma captos amatores. FA-
BER. Non video, quid exigit illud ἐργαστὰς,
quippe quod ex sequentibus intelligitur. an
scripsit? ή γὰρ ἔκεινος τὰς ἀλισκομένους. SCHEFF.
Non respuit Atticismus ἔκεινος, utut sequa-
tur αὐτοῖς. KUHN.

Kαὶ γὰρ ἔκεινος τὰς ἀλ.] Non est necesse
forsan, ut hæc mutetur, quum illud ἔκεινος
videatur definiri & exponi per sequentia. Sed
tamen, si quid mutantur, accesserim Scheffero,
legenti ἔκεινος, scil. ἑταίρους. Tanto
magis, quia Lugd. Codex ac Regius 2. ha-
bet ἔκεινος. Neque obstat, quod sequitur
αὐτοῖς, quin immo id ipsum forte librarii cau-
sam errandi dedit. Similis plane Pleonaf-
mus *supra* v. 3. Αριστοτῆλος τὰς τὸν Ηερεμέτεον τη-
λας καλείτας, περὶ ή καληδηνῶν τέτο, φησι Βρέ-
ρα καλεῖσθαι αὐτοῖς. Sic *Aetor. XIII. 17.* παν-
τα τὸν τῶν, ἐφ' ἐς ἐπικεκλητοῦ τὸ ὄνομά με τὸν αὐ-
τὸς. *Psalm. CXLVI. 5.* Μακάριον, οὐ Θεὸς Ια-
κὼν βοηθὸς αὐτοῖς. *Yosue II. 10.* τοῖς δυοις βοη-

C A P. L I I .

*Quibus similes dixerit Athenas
Isocrates.*

Isocrates rhetor de Atheniensium
civitate dicere solebat, eam me-
retricibus similem esse. Etenim qui
illarum venustate capiuntur, velle
rem cum ipsis habere: neminem
abjecte adeo sentire, ut matri-
monium cum illarum quapiam ini-
fustineat. Atque ita & Athenien-
sium civitatem ad peregrinandum
quidem in ea jucundissimam esse,
omni-

λεῦσιν, ἃς ἐξαλεφράσατε αὐτοῖς. PERIZ. proīkē
Parenti legendum videbatur *Ιερότεος*.

2 Οὐτας ὠθερφονέν] Videtur locus ille in
nullo mendo cubare, nisi quis loco ὠθε-
ρονέν malit, ut sit sensus. neminem
tam Jordide & incepte despere. vide *Indices*
in ὠθερφονέν & ὠθερλαμβάνω. Interpr. &
gisse videtur, π. ἔκεινος φρονέν. KUHN.
Ἐντιλας, έπι την ὠθερφονέν.] Nihil mutant MS. neque
opus est ulla mutatione. Voluit Aut-
or, neminem adeo abjecte sentire, cogitat,
ut fustineat &c. Περιφορέν enim non tantum
notat, cunctemnere, supra aliquem cogitat,
aut sapere, sed etiam circumspicere cogitat,
undique rem considerare. Et ita passim apud
Homerum & Hesiodum ὠθερφονέν significat ho-
minem prudentem. Θεογ. v. 894.

Ἐκ γὰρ τῆς ἔμφρατο ὠθερφονέν τίκη γνῶσ-

*Ex Ea enim fatum erat prudentes liberi
nasci.* Hinc ὠθερφονέν Aristoph. *Nφ. Adr.*
Sc. 3. Αιροβατῶ καὶ ὠθερφονέν τὸ Ηλιον, περ αὐτοῦ
incedo, & undiquaque considero Solem. PE-
RIZ.

3 Συνφωνίας] Vide similem de his homini-
bus querelam Aristotelis fugientis ex Ur-

L I B. XII. C A P. L I I .

815

τὰ τὴν Ελλάδα 2/3 φέρειν. ἐνοική-
σαὶ δὲ, ἀσφαλῆ μητέτι εἴναι. η-
γίττετο δὲ 2/3 τούτων τὸς
ἐπιχωρίων τας αὐτῇ ³ σύνοφά-
τας, καὶ τὰς ἐκ τῆς δημιαγωγούντων
ἐπισούλας.

Attica, *supra* III. 36. Adde Senecam de
Otio Sapientis cap. ult. Interrogo ad quam
remp. sapiens accessurus sit? Ad Atheniensium,

omnibusque totius Græciæ civita-
tibus in ea re præstare: ad inhabitan-
dum vero neutquam tutam esse: in-
nuebat autem his verbis, habitantes
in ea sycophantas, atque eorum, qui
populum dicendo regunt, infidias.

*in qua Socrates damnatur, Aristoteles ne dam-
naretur, sicut, in qua opprimit invidia vir-
tutes?* IDEM.

K E F. v^o.Περὶ τῶν μεγίστων πολέμων προφέ-
σεων.

Eμὲ δὲ οὐ λέληθεν, ὅτι τῶν μεγί-
στων πολέμων αἱ ἀρχαὶ δοκοῦ-
σι

1 Πολέμων αἱ ἀρχαὶ] Verum est, ex levissi-
mis causis bella oriū gravissima. Res uxori-
α Delphos olim gravissimis turbis implicuit,
& hereditatis paternæ divisio Hestiaeum, ci-
vitatem Eubœæ, variis motibus concusserit.
Plinius Autor est lib. XXXIII. cap. 1. inter
Capionem & Druſum ex annulo in auctione
venundato inimicitias natas, unde origo bel-
li socialis extiterit. Ita quondam Άτοι &
Arcades mutuis bellis propter unum Apis
(legendum fortè *Apri*) caput se confecerunt
invicem. Carthaginenses & Byzantini propter
myoparonem, Piæti & Scotti propter erep-
tos canes, Helvetii & Carolus Burgundus
propter currum pellibus onustum bella gef-
serunt funestissima. Anton. Ά̄milius orat.
12. memorat Indorum reges εβhinc non multis
annis ob Elephantum candidum gravi &
cruento bello conficiatos. confer Nazian-
zen. *carmin. eleg. 14.* KONIG.

2 Περσονέν] Mutilum hunc locum censeo.
Quæ enim Persis causa belli ex eo, quod
Athenienses Samiusque aliquis inter se con-
tendunt? Noster ipse lib. XI. cap. 27. de Per-
sarum bello aliter. *Darii*, inquit, *uxor A-
tossa*, quod ancillas Atticas & Ionicas habere
desideraret, *Perfis ad bellum Græcis inferen-
dum occasionem prebuit*. Sane *Perfis* dic-
tum, quia à *Perfis* incœptum, etiam *Pausa-
nias* docet in *Messen*. *Eustathius* quoque
meminit in *Iliad. B.* SCHEFF.

3 Μαενδρεόν] *Mæandrii* alicuius meminit
Herodot. lib. III. sed historiam ejus huc per-
tinere non puto. *Mæandrius Polycratis* scri-
ba & successor, à *Perfis* Tyrannide exutus,
Lacedæmonem cum maximis opibus profu-
git, ibi quoque cives muneribus corrumpere
satagens, ut contra Persas secum profici-
rentur. Re comperta magistratus *Mæandrium*
præconio Spartâ ejecerunt. Hactenus veteris
historia apud Herod. lib. III. cap. 43. &
seq. Num vero Athenas deinde migrarit, &
quo pacto dissidium inter Athenienses ipsum-
que *Mæandrius* obortum sit, quo prima
belli *Perfisi* semina jacta sint, id obscurum,
& tacentे historia planè incertum est, erit-
que. KUHN.

Μαενδρεός &c.] *Mæandrius* hic Polycratis
Samii fuit Scriba & minister, atque eo cruci-
suffixo ab Orcete Cambysis Satrape, tyran-
nidem Sami obtinuit, sed æquis administravit
modis. Ea vero depulsus ab Dario Hystra-
pis,

σί πως ένκαταφρόνητοι γέγονέναι.^δ
Τὸν μὲν γὰρ ² Περσικὸν ἐκ ²
³ Μαιανδρίου δὲ Σαμίου πρὸς Α-
Θηναίους Διαφορᾶς τὴν ἀρχὴν ⁴ λα-
βεῖν φασι· τὸν γε μὲν Πελο-
ποννήσιον Διξ¹ ⁵ τὸ Μεγαρέων πι-
γάκιον· ⁶ τὸν δὲ Ιερὸν καλού-
μενον, ἐκ τῆς εἰσπρεξίως τῶν
δικῶν

das quodam modo videri fuisse origines. Persicum enim ex Maeandri Samii cum Atheniensibus simulte ortum duxisse perhibent: Peloponnesium vero propter plebisciti in Megarenses tabellam: Sacrum vero quod vocabatur, ab exactione maledicarum ex sententia Amphyctionum:

Ch₂

spis, qui Sylosontem Polycratis fratrem patriæ suæ imposuit, contulit se ad Græcos, & primum quidem ad Lacedæmonios. Qui cum illi non auscultarent, convertisse se videtur ad Athenienses, neque ab iis quidquam impetrasse, sed è contrario similitate inter ipsum & illos exorta, transiisse tandem ad Darium, eumque incitasse contra Athenienses, maxime postquam illi se junxerant Aristagoræ & Jonibus in Persas rebellantibus, & Sardes Lydiæ Urbem incenderant. Posteriora colligimus ex hoc loco, priora tradunt Herodotus 111. 142. &c. Plutarchus *Apophth. Lacon.* Lucianus in *Necyomantia* pag. 336. & in *Contempl.* pag. 336. Ceterum Alelianus Noster in *Histor. Anim.* simile habet caput, in quo itidem bella ex levissimis initiis orta refert, Vide Eum xi. 27. Sed istic Persicum hoc bellum ortum ait ex eo, quod Atossa, Darii Uxor, desideraverit ancillas habere Atticas & Jonicas. PERIZ.

4 Λαζαν] an είχει? quare historiam. GESN.
5 Tò Μεγάλων πάνοιο] Idem Noster loco
antea laudato. Intelligit autem per tabel-
lam, picturam Minervæ à Phidia elabora-
tam (nam & pictorem fuisse docet Plinius
lib. xxxv. cap. 9.) vel ejus deæ statuam, quam
Pericles fieri curavit, vide Diodor. Sic *lib.*
xii. hist. ubi ab operis Phidiae Periclem fa-
cilegii insimulatum, scribit hoc bellum sus-
cepisse, ne causam ejus rei dicere cogere-
tur. SCHEFF. Quomodo pictura Minervæ
&c. vel ejus Deæ statua, quam Pericles à
Phidia fieri curavit, dici possit πάνοιο Μεγ-
άλων, *tabella Megarenium*, ingenuè fateor,
me non videre. Est potius tabella illa, cui
inscriptum contra Megarenenses decretum, quo

arcebantur finibus, portu, & foro Athenis-
sium, publicè prostabat. πάνων, inquit Pla-
tarchus in vita Periclis, ἡ οὐ τὸ ψήφισμα
γεμμῶντα ἐπύγαρε, tabella, in qua scripsa
extabat decretum, Pericles lege lata regi
prohibuit. Miserant enim Lacedæmonii, quod
decretum contra Megarenses abolendum ca-
rarent suaderentque Atheniensibus. Quide
ex legatis, ad Periclem, qui lege id vetitione
esse dicebat, οὐ δὲ μη καθέλης, inquit, ἀλλὰ φί-
λοι εἰσα τὸ πάνων. & γαρ εἰσιν υπόκριτοι τὸν α-
λύν. Tu vero non tollas licet, at inveni
modo tabellam. Non enim lex est, quae si
etiam vetet. Scholiast. Aristoph. in Pacem,
Περιχλᾶς ἔγραψε τὸ τοῦ Μεγαρῶν πάνων &
Pericles Auctor fuit tabelle contra Megare-
ses propria. Mitto alia loca ex istis Scho-
liis. Cum itaque Athenienses tabulam, quae
Megarenses suis finibus suoque commercio
prohibebant, tollere nollent & obliterant,
hinc bellum statim exarsit Peloponnesiacum.
Hanc explicationem Noster suppedit, in
Hist. Anim. lib. XI. cap. 27. καὶ τὰ μακρὰ πο-
λέμια τούτων τοῖς Ελλησι τὸ πάνων τὸ τοῦ Μεγα-
ρῶν, Interpres vertit, Tabella causam atque
Gracis longissimi belli gerendi cum Me-
garenibus. contra mentem Auctoris, quod
huc ibat, tabella contra Megarenses pro-
pria Gracis materia exstitit belli distin-
ti. e. Peloponnesiaci, qui μακρὰ πολεμ-
vel, ut Diodorus ait, μακρότερος τὸ in-
genitus, ἦ διόδη hic intrusum pertinet ad
p. 226. Diodori, jure merito Gracis dic-
citur, quia duravit viginti septem annos.
Ergo tanti belli causa externa (i. e. φύ-
γεια λεγομένη,) fuit tabula Megarenses At-
tico prohibens commercio, quam Pericle

卷之三

δικῶν τῶν Αμφικτυόνων· τὸν δὲ κα-
τὰ Χαιρώνειαν, Φιλοσοφησάντων Αἴγ-
αίων πρὸς Φίλιππον, ἢ καὶ λαβεῖν οὐ
Φελισάντων.

omnibus modis ratam voluit, ut populus bello distentus alia potius omnia ageret, quam rationem à se exigeret pecunia, quam ipse sub sacro nomine in suos usus averterat. vid. Aristoph. *Pace* & ibi Schol. p. m. 456. Edit. Basil. Posset autem suspicio oboriri alicui, an non ex textu hic loci exciderit ὅτι, καὶ νέος. Non enim temere legas τὸ Μεγάλων μάνιον, sed τὸ νέον νέον μ. π. vid. Hermog. de Invent. cap. 1. & 3. KUHN.

Dix τὸ Μεγαρέων πινάκιον] Recte hunc locum, quem Schefferus nequitam intellexerat, explicuit Kuhnius, cui etiam assentiar suspicanti excidisse Præpositionem κατά, legendumque εἰς κατά Μεγαράς πινάκιον. Tum quia id postulare videtur sensus, seu loquendi ratio, quando quis istum vult exprimere sensum, tum quia de hac tabella, & plebiscito, cum Alii, tum ipse Auctor ita loquitur in Hist. An. d. l. τὸ πινάκιον τὸ κατά τὴν Μεγαράς. Nisi tamen ista loquendi ratio vel defendi possit, ea loquendi ratione, qua Noster *Supra* v. 21. dixit τὰς τὰς πολιμένες τὴν πινάκιον, de facinore Corinthiorum *in liberos Medea*. Sic largitione vulgi apud Tacitum Histor. 1. 46. pro *in vulgus*. vel sumpta sit per incuriam, ex eo, quod nonnulli, veluti Plutarchus *Pericle pag.* 168. dixerunt, πινάκιον, vel ψήφισμα Μεγαράς, quod facile quis non satis in promptu habens Historiam, accipere ita possit, quasi esset ψήφισμα Μεγαρέων. Intelligit autem scitum populi Atheniensis *contra Megarenenses*, quo arcebantur portibus, foris, & finibus Atticæ, supplicio mortis. Vide Aristoph. Acharn. p. 396. & ibi Scholia sten. Thucyd. 1. 67. & ibi quoque Schol. Plutarchum in Pericle. Hinc ortum forsitan alicui videatur, ut de Megarenibus diceretur, eos nullo haberi in numero aut ratione. Plutarchus Sympos. v. 7. τῇ δὲ Δημοκρετίᾳ ἐδόλια, ὥσπερ Αιγαῖον, τὸ Μεγαρέων, ἀερθμὸς ἔδει, ἐδὲ λόγος Democriti imagines, ut Ἐγινεται, aut Megarenenses, nullo sunt in numero, nulla eorum est ratio. Sed tamen legendum istic Αιγαῖον & referenda ergo hujus locutionis origo potius ad oraculum, quod nonnulli Veterani Ἐγινεται in Achaia, alii Megarenibus tra-

Chæronense, Atheniensibus cum
Philippo litigantibus, nec accipe-
re volentibus *Halonesum*, sed reci-
pere, ut suam.

didere datum. Vide omnino Suidam in *γράμματα* &c. PERIZ. Optime hunc locum explicuit Cl. Perizanios. Μεγαρέων πινάκιον enim eodem modo dictum est, quo Μεγαρέων ψήφισμα apud Thucydiden lib. I. cap. 140. ὑπὲν ἢ μηδὲν γράμμα τῇ περὶ βεβήλῳ αὐτῷ πολεμεῖ, εἰ τὸ Μεγαρέων ψήφισμα μὴ καθόλουν, ὅπερ μετά τις τελέσθω. cuius periodi postremam partem allegavit Suidas in *Προύταχτον*. ubi perperam editur καθέλαιν contra fidem MSS. & Thucydidis.

6 Ιερὸν κράτερθνον] Duris lib. II. Histor. scribit suscepimus hoc bellum ob raptum à Phocensi quodam mulieris Thebanæ, cuius nomen Theano fuit. Vide Athen. lib. XIII. Suidas duo bella sacra commemorat, unum adversus Bœotos, qui oraculum auferre Phocensibus voluere: alterum adversus Lacedæmonios propter templum Delphicum. Posterioris meminit etiam Eustathius II. b. At hujus Nostri neminem adhuc legi. SCHEFF. At vero Diodorus lib. XVI. Bibl. p. 425. prolixè tradit, exactionem mulctæ, quæ Phocensibus à confessu Amphiætyonum irrigata erat, quod agros Deo sacratos Delphico colluissent, bello, quod vocant, sacro Græcos inter se collisisse. Ni enim mulctam Phocenses solverent, tota ditione Deo consecrata, extorres agere, patriaque pelli debebant. Phocenses nec pecuniam solvere nec agris Deo cedere, & judicium Amphiætyonum ut ini quislimum rescindere, & duce Philomelo ad arma decurrere. Lacedæmoniis clam pecunia & milite juvantibus. Ita bellum illud sacrum est conflatum, quod. & Φασικὸν dicitur Straboni lib. IX. p. 291. confer Eusebium p. 392. Præpar. Evangel. KUHN.

Ter de Iudeo &c.] Notissimum est hoc Belum, *Sacrum* dictum, quia fingebatur suscep-
tum in vindictam Apollinis, cuius templum
Delphicum à Phocensibus erat occupatum,
quum damnati essent opera Thebanorum. ab
Amphi^{ct}yonibus in ingentem pecunia sum-
mam. Vide hic Kuhnium, & præter Diodoru-
m ab illo allegatum, etiam Pausaniam
Phocic. cap. 2. & 2. ac *Justinum* VIII. FERIT.

7 Καὶ λαβεῖν ὃ δεληστήτω] Adde omnino
ἀπὸ διπλαθεῖν, quae verba e textu Ἀelianī exci-
derunt.

derunt. FABER. Suas erat Atheniensibus Demosthenes. cum lis inter eos eset ac Philippum de Haloneo Samothracia insula, ut acciperent, si reddere eam vellet, contra vero, si dare vellet, non acciperent. Hinc bellum & mox pugna Chæronensis, qua Philippus viator universam Græciam imperio suo subjicit. Vide Athenæum lib. vi. Ceterum post θελητῶν Faber putat addendum, ἀλλ' ἀπολαβεῖν. Mihi necesse non videtur, licet interpres etiam adjecerit. Brevitatis namque Noster ubique studiosus est. SCHEFF. Vide ipsius Philippi Epistolam in fine Orat. iv. contra Philippum. & in primis Plutarch. in vita Demosth. Paul. Leopard. lib. xii. Emend. cap. 6. Philon. ἀπὸ ὄρεων, ubi ait: ἡ ἀπόδοσις ἐπὶ ἀλογοτοιος γίνεται, in alienis εἶται ἀπόδοσις. Volutigitur igitur Demosthenes Philippum non dare ut suam, sed reddere ut alienam, vique ademptam Atheniensibus insulam. KUHN. Καὶ λαβεῖς ἡ δεινοτάτων] Minime integer in his est sensus, neque juvant nos quidquam MSti. Considera, an malis λαθεῖν, latere, scil. in illis turbis Græciae, quas undique excitabat Philippus. Quia enim Athenienses libertatem Græciae afferere tentabant, videri possunt voluisse hisce contentionibus & ar-

KEΦ.

Πῶς ὁ Αριστοτέλης Αλέξανδρον ὄργην
ζόμενον προέντα εἴπει
πατεῖ.

Aλέξανδρον Αριστοτέλης ὄργιζόμενον
προέντα βουλόμενον, καὶ παύ-
σαν· χαλεπαίνοντα πολλὰ, ταῦτι
πρὸς

I. Χειλιππαίνοντα πολλὰ, παύτι &c.] Sluisk. &
Regii 1, ac 3. ξελιππ. πολλοῖς, παύτι &c. At
Lugd. & Regius 2. χελιπ. πολλὰ παύτι, παύτι &c.
Sed discedendi ab eo, quod vulgatur,
hanc magnam equidem video causam: neque
tamen refragabor illi, qui Sluiskianam lec-
tionem amplectetur. Ceterum male hæc ac-
cipiuntur de singulari in quendam ira, quam

mis contra Philippum magis adhuc inclaret. Sed tamen vix dubito, quin recte con-
jicerint Doctissimi Interpretes, recipi ab
Auctore negotium Halonei, Insula prope
Thraciam, quam Athenienses possederant,
sed occupaverant dein Piratae, & his iterum
ademerat Philippus, qui Atheniensibus eam
repetentibus, non reddere, tanquam insulam
Atheniensium, sed, tanquam jam suam, da-
re volebat: quum ē contrario Demosthenes
suaderet Atheniensibus, insulam istam πα-
λαιούσαν, non accipere, si eam dare quasi de
suo vellet Philippus, ἀλλ' ἀπολαμβάνειν, sed
cipere, si eam redderet, tanquam Athenien-
sibus debitam. Vide Orationem de Halone-
so, quæ inter Orationes Dem. cit Septima:
ut & Epistolam Philippi ad Athenienses, que
in Orationibus illis est Undecima. Addit Stephanum de Urbibus, & Leopardum Emend.
xii. 7. Sed pleraque jam allegavit Kuhnus,
Ceterum si ita, tum sane mentio hic quoque
fieri debebat istius Insulae, ut & illius distinc-
tionis, quæ in hoc negotio ab omnibus me-
moratur, & à Demosthene orta est. Quo-
circa putem scripsisse Nostrum, καὶ λαβεῖς
θελητῶν τὸν Αλόνον, ἀλλ' ἀπολαβεῖν. PERIZ.

CAP. LIV.

Quomodo Aristoteles Alexandrum
iratum ad mansuetudinem re-
vocare conatus sit.

Aristoteles Alexandrum irascen-
tem mitigare volens, & tollere
vitium animi, quo pleraque indigne-
fere.

his literis Aristoteles reprimere studuerit, at-
que ideo male etiam vertebantur, sedare sum-
mam indignationem, quum vocula πολλὰ vel
πολλοῖς manifeste satis declareret, agi hic dē Vi-
tio Animī iracundi, quod Aristoteles ideo
generaliter quoque hac admonitione corrige-
re studuit. PERIZ. Mediceus consentit cum
MS. Sluiskiano.

LIB. XII. CAP. LIV.

πρὸς αὐτὸν γέγραφεν. 2 Ο Θυ-
μος καὶ ἡ ὥργη, 3 οὐ πρὸς
ἴσους, ἀλλὰ πρὸς 4 τοὺς τὴν κρέτ-
τον γίνεται σοὶ δὲ οὐδεὶς ισος.

Αριστοτέλης τὰ δέοντα συμβουλεύων
Αλεξανδρῷ, 5 πολλοῖς ὠφέλιμος
γέγονεν, ἐξ ὧν καὶ 6 τὴν πα-
τρίδα κατώκισε κατοκαμένην ὑπὸ^τ
Φιλίππων.

ΚΕΦ.

† ἕττονες.

2 Ο Θυμὸς] Non decet regem seva εἰς inexo-
rabilis ira: non multum enim supra eum emi-
net, cui se irascendo exequat. Seneca de
Clem. lib. I. cap. 51. SCHEFF.

3 οὐ πολλοῖς] Rutgerius lib. I. var. lect.
cap. 6. ita corrigit, ἡ ἔργη & πολλοῖς ut sit
sensus, irascimur superioribus, non inferiori-
bus. Tibi autem adeo nemo superior, ut
ne æqualis. SCHEFF. Explicandus est locus,
non corrigendus. Εἰσιτοῦσαν πολλοῖς
conditionis viris, inquit Philosophus, non irasci-
mur, sed majoribus fortioribusque, qui nos con-
temnere & indiget habere modis uidentur.
Nam λόγος φιλός, proverbo dicimus. Cum
ergo non habeas æqualem, nedum superiorē,
non erit quod cniquam vel tantillum succineas.
Per κερττας, Philosophus intelligit, τοὺς μὲν
πολὺ ψετὰ ὥργα τὴν δύναμιν, eos, qui non longe
nos superant potentia. vid. Arist. lib. I. Rhe-
tor. cap. II. KUHN.

4 οὐ πολλοῖς] Miris se modis mihi, quid-
quid tandem obloquatur Kuhnus, approbat
conjectura Amplissimi Rutgerii, legentis
Varior. Lect. I. 6. & πολλοῖς, non adver-
sus minores. Partim quia justior est opposi-
tio inter πολλοῖς & πολλοῖς, majores & mino-
res, quam νο. & τοις, pares; Deinde quia
falsum est, iram non exerceri in Pares, quum
inter eos maxime exerceatur, quod satis pro-
bat Latina Vox, Simultas pro Inimicitia, ex

ferebat, hoc modo ad eum scripsit.
Indignatio & ira non in pares, sed
in superiores existere solet: tibi ve-
ro nemo par est.

Aristoteles suadens Alexandro,
quæ fieri deceret, multis extitit
utilis, in quibus & patriam à Phi-
lippo dirutam exædificari denuo &
incoli fecit.

CAP.

Similitas, ut Facultas ex Facilitas, formata.
Et ratio ejus rei est, quia inter pares non
statim datur copia, sed tamen spes est ulci-
cendi, quum minores semper ulcisci possi-
mus, & ideo ira nostra vix dignos putemus,
ut vel fabula Leonis Murem contemnentes
nos docet. Denique quia major est vis ar-
gumenti in eo, si dicatur, neminem irasci in-
terioribus, sed potius superioribus. Sequer-
tur enim, eum ergo, qui alteri irascatur,
videri hunc sibi saltem parem, si non supe-
riorem, ducere: quod tanto magis indeco-
rum Alexandro, qui ne parem quidem habe-
bat inter homines quenquam. PERIZ.

4 τοὺς κερττας] Gesnerus κερττας, male:
SCHEFF.

5 πολλοῖς ὠφέλιμος] Idem Ammonius testa-
tur in ipsius vita. IDEM.

ὤφέλιμος] Lugd. ὠφέλιμα. Mox etiam
ἕτερος φιλ. ut & κερττας, quod & primæ ha-
bent Edd. Sed recte Sluisk. tuetur κερττας,
quod maluit Gesnerus, & receperunt poste-
riores. De Patria Aristotelis, Stagira, à
Philippo eversa, & per Alexandrum ad pre-
ces Aristotelis restituta, vide supra III. c. 17.
21. PERIZ.

6 τοὺς πατεῖδα κερττας] Κερττας Gesner.
Historiam habes supra lib. III. c. 17. Gef-
nerianam emendationem firmat MS. C. quam
etiam probo. SCHEFF.

K E Φ. γε.

C A P. L V.

Περὶ τῶν ἀρχῶν Λίσταν ἡ ὑπὸ τῷ ἐλε-
φάντῳ Φονευθέντων, ἡ ἐν ταῖς θή-
ραις, ἡ ἐν ταῖς μάχαις,
ἀποδανόντων.

Tous ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς Θύραις, ἢ ἐν ταῖς μάχαις,
Σπεθανόντας, οἱ Λίγεις θάπτου-
σι Δραπετῶς, καὶ ὑμνούσι τινὰς ἀδε-
σιν. Εγι τὸις ὑμνοῖς η ὑποθήκη
ἐκείνη, ἀγαθοὺς ἄνδρας εἶναί λέγουσα
τοὺς ἀγιτιπάλους γενομένους Θύριῷ το-
σούτῳ. Λέγει γὰς καὶ τὸ ἐνδόξως
Σπεθανεῖν ἐντάφιον εἶναί τῷ θάπτο-
μένῳ.

I Os Libes] Meminit & Cælius *Antiq.*
Lect. xviii. 38. GESN. Ex professo enim
Libyes ~~septentrionem~~, proficiscuntur quasi in ex-
peditionem contra Elephantos, idque ut eo-
rum dentes consequantur, teste ipso Aucto-
re in *Hist. Anim.* vi. 56. Nihil itaque mi-

K E Φ, γς'.

Tί ἔλεγεν ὁ Διογένης ως ἐπὶ Μεγά-
φεων.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἐλεγε πολ-
λὰ, τὴν ἀμαθίαν καὶ τὴν ἀ-
παιδευσίαν τῶν Μεγαρέων διαβάλλων,
καὶ ἔσουλετο Μεγαρέως ἄνδρος = κρίσις
εἶναι

I. Αρχιδας την αναδυομαι] Plutarchus hæc ad
avaritiam ipsorum refert lib. de Cupid. Divit.
adde etiam Laërt. in Diog. SCHEFF.

*De iis, qui apud Libyes ab ele-
phantis occiduntur, vel inter-
venandum pugnandumve
intereunt.*

Libyes eos, qui ab elephantis vel
in venationibus, vel in pra-
liis, imperfecti sunt, magnifice sepe
liunt, & hymnos quosdam canunt.
Est autem hoc argumentum hymno-
rum, fortes fuisse viros dicens eos,
qui tantæ bestiæ obviam ierint. Di-
cit vero etiam, gloriose mori maxi-
mum esse funeris ornamentum ei,
qui sepelitur.

rum, ita ab illis celebrari homines, qui perierunt quasi in p̄celio contra Elephantes. Mox autem malim, Λιγναὶ καὶ Περιζ. MS. Sluisk. Λιγναὶ γένεται καὶ Paulo ante proλιγη MS. Mediceum fecutus edidi λιγνη.

C A P. LVI.

*Quid Diogenes de Megarenibus
pronuntiarit.*

Diogenes Sinopensis multa di-
cebat, inertiam & inscitiam
Megarensum exagitans, volebat
que Megarensis alicujus aries potius
esse.

Kp̄ds eīv̄] Quia hi pellibus tegebantur,
filii nudi incedebant. Laertius. IDEM.
Kp̄ds eīv̄ &c.] Verbum hoc Diogenis &

LIB. XII. CAP. LVI.

Megarenibus commemorat etiam Laertius, & Plutarchus *de studio Divitiarum*, ut jam monuit Schefferus. Sed veram ejus rationem reddit Noster, quod scil. pecora curarent, at liberorum suorum liberalē educationē

K E Φ. γξ'.

Πιεὶ τεράτων τοῖς Θηβαίοις προφα-
νομένων, Αλεξάνδρου ἐπ' αὐ-
τοὺς την δύναμιν
ἀγοράσθη.

C A P. LVII.

*De prodigiis, quæ Thebanis ap-
paruerunt, Alexandro co-
pias adversus eos du-
cente.*

Ηνίκα Αλέξανδρον ὁ Φιλίππων
ἐπὶ τὰς Θίβες ἤγε τὴν δύ-
ναμιν, οἱ μὲν Θεοὶ σημεῖα αὐ-
τοῖς καὶ τέρχτα ἀπέτελλον, προ-
σημανόντες τὰς ᾧ τοις αὐτῶν ὅσον
οὐδέπω τύχας. οἱ δὲ, ² ὡς
ἔγιντο ἐν Ιλλυρίοις Αλέξανδρον τε-
θάνατο, παλλὰ καὶ Βλάσφημα εἰς
αὐτὸν ἀπερρίστουν. ³ Η μὲν γὰρ
ἐν Ογχητῷ λίμνῃ Φοῖβον ^{τῆχον}
ἀνέδωκε καὶ συνεχῆ, ⁴ καὶ ταύρου
μικῆ-

I Oor ἐδίσω] Sensus est, Dii per ista signa denunciaverunt Thebanis fata sua, tam propinqua jam ipsiis, seu tam *juxta eos*, quam nunquam alias fuerunt. Sic Dio Chrysost. Τριαντα. οὐ νέας ἡδη πανομήσιν, τοιούτος γάρ τοι τε ταῖς αὐτὸς πηγαῖς τε δεινές, navibus jam ardentibus ἐπὶ periculo quam proxime ad ipsum pervenientes. PERIZ.

2. Ος ἔφερτο τὸν Ιανεῖον &c.] Vide Justinum
xi. 2. & 4. & Arrianum de Exped. Alex.
lib. I. pag. 18. 19. IDEM.

3 Η μδν γαρ] Eadem habet Diodorus Sicu

Ius lib. xvii. SCHEFF.

Η ρῶν γένει οὐκέτι λίμνη] *Onchestus oppidulum* est Boeotiae apud *Copaidem lacum*, qui hic intelligitur. Ad eum enim sita aliquot oppida, *Copæ*, *Onchestus*, *Haliartus*, *Alalcomenæ* &c. Et *Lacus* iste primo quidem nullum habuit commune Nomen, sed in cuiusque oppidi vicinia, erat illius *ιώρωμα*, ut juxta *Copas*, *Copais*, juxta *Oncheston* *Onchestiæ*, &c. diceretur. Sed quia *Copæ* sita erat ad præcipuum lacus sinum, hinc invaluit tandem, ut ab ea Urbe potissimum

μυκήματι ἔφει. 5 Η δὲ ως τὸν & similis is erat taurino mugitui. Iσμηνὸν καὶ αὐτὰ τὰ τέχη πέρι, καλουμένη Δίρκη, καθαρῷ καὶ ὡδῇ ρέουσα ὑδάτι παρὰ πάντα τὸν πρόδων χρόνον, ἀφοιω καὶ πάρ τὴν ἐλπίδα αἴματος ἀνεπλήσθη. 6 Μακεδόνις δὲ ἐστι γενου Θηβαῖοι ἀπειλεῖν τὸ δαιμόνιον.

Εγ δὲ τῷ κατὰ πόλιν ναῷ τῆς Δίμητρος ἀράχνῃ κατὰ τὸν προσώπου ἐγάλματος 7 ἐξύφευγε τὴν ἐκυτῆς τέχνην, καὶ τὸν ισόν, ὃν εἴσασθεν ἐργάζεσθαι. Τὸ δὲ τῆς Αθηνᾶς, τῆς καλουμένης 8 Αλαλκομενῆς, ἐγάλ-

Fons vero qui circa Ismenum ipsa ουσα κρίη, καλουμένη Δίρκη, καθαρῷ καὶ ὡδῇ ρέουσα ὑδάτι παρὰ πάντα τὸν πρόδων χρόνον, ἀφοιω καὶ πάρ τὴν ἐλπίδα αἴματος ἀνεπλήσθη. 6 Μακεδόνις δὲ ἐστι γενου Θηβαῖοι ἀπειλεῖν τὸ δαιμόνιον.

Tum in Urbe, in delubro Cereris, aranea in vultu statuæ suum opus pertexuit, telamque, quam facere solet. Simulacrum etiam Minervæ, Alalcomeneïdis cognominatæ, sponte inflammatum est,

nullo

scil. ille ἦν: 8 signus ille similis erat taurino mugitui. Optimo sensu, & quem postulat Historia. Nam ita quoque de hac ipsa Diod. Siculus lib. XVII. pag. 494. τὸν οὐρανῷ λίμνῳ μυκήματι ὥστε πληστοῖς φυλάσσειν, lacum ad Onchestum emittere vocem proximam mugitui. Quapropter quum certa sit Vulgaræ lectionis corruptio, quumque emanatio hæc speciosa adeo sit, & probetur ab omnibus, malui ea in Contextu legi, quæ commodum & Historiæ congruentem exhibent sensum, quam quæ nullum. MStini hil nos juvant. Lugd. omisit καὶ, legitque συνεχῆ τὰ ὄρθια τὰ ἔφει. Neque alter Regius 2. ac Prima Manus Tertii. PERIZ.

4 Καὶ τὰ ὄρθια τὰ μυκήματα] Forte μυκήματα legendū: hoc sensu, exauditos esse circa paludem sonos quosdam horribiles, mugituum instar. Vocantur autem hujusmodi Ioni ab Aristotele in *Problematibus* 25. 2. βέβηκο, de quibus nos etiam in *Avium His. in Aerostellari* scripsimus. GESNER.

Καὶ τὰ ὄρθια τὰ μυκήματα] Perplacet eruditissimi Rutgersii correcção, καὶ τὰν μυκήματα. Hoc est, quæ taurino mugitui similis esse visa est. Nam & Diodor. prope in hunc modum. SCHEFF. FAB.

Καὶ τὰ ὄρθια τὰ μυκήματα] Manifestis modis hæc sunt corrupta, & neque Syntaxin, neque sensum habent ullum. Neque versio Vulteji, ita ut portus & stationes contremiscerent, Græcis respondet. Retinuit tamen eam Gesnerus, quia Græca censebat corrupta, neque tamen aliud, quod reponeret, habebat. Et secuti sunt reliqui Ejus exemplum. Sed sicuti Schefferus & Faber, sic & Ego nullus dubito, quin pulcherrime hunc locum emendaverit Elegansissimus Rutgersius Var. Lect. III. 1. legens, καὶ πούρε μυκήματα ἔφει,

scil. ille ἦν: 8 signus ille similis erat taurino mugitui. Optimo sensu, & quem postulat Historia. Nam ita quoque de hac ipsa Diod. Siculus lib. XVII. pag. 494. τὸν οὐρανῷ λίμνῳ μυκήματι ὥστε πληστοῖς φυλάσσειν, lacum ad Onchestum emittere vocem proximam mugitui. Quapropter quum certa sit Vulgaræ lectionis corruptio, quumque emanatio hæc speciosa adeo sit, & probetur ab omnibus, malui ea in Contextu legi, quæ commodum & Historiæ congruentem exhibent sensum, quam quæ nullum. MStini hil nos juvant. Lugd. omisit καὶ, legitque συνεχῆ τὰ ὄρθια τὰ ἔφει. Neque alter Regius 2. ac Prima Manus Tertii. PERIZ.

5 Η δὲ ως τὸν Ισμηνὸν] Iσμηνός fluvius est Thebarum, unde frequens istuc nomen Virtorum Iσmennias. Juxta est fons & rivulus, Dirce, in Iσmenum delabens. Hinc Seneca Oedip. 234. Si profugus Dirce Iσmenna liquoris Hospes. Sed & passim junguntur ideo, Vide Ibid. v. 42. & Herc. Oet. 140. Adde & Strabonem lib. IX. pag. 408. & Pindarum Iσmniis VI. 108. PERIZ.

6 Μακεδόνις] Ita homines vana portentorum interpretatione tibi ipsis blandiuntur, & hostibus exitium portendi credunt, cum pertantur ipsis. id omen (de sanguinis riviis sub flaminis existentibus) in Macedonum metum verte-

ἀγαλμα αὐτομάτως 10 κατεφλέχθη, nullo igni admoto, atque alia mul- πυρός μὴ προσαχθέντος, καὶ ἄλλα ta ejusmodi contigerunt.

verterunt Tyrii, inquit Curtius lib. IV. cap. 2. & cap. 4. Macedones &c. Iosephus de Capt. Jud. VI. si 3 καὶ ὅτι σημεῖον, ἢ μὴ ἔχειν τὸν ἄλλον, ἢ οὐκ εἰσέσθωσι, μίχησι ὅτι ἀλλοτε τὸν σφὸν αὐτὸν ἀπέθρη ἀπλεύχθησαν τὸν ἄλλον. illi vero (Judei) signa partim pro lubitu interpretantur, partim susque de que habuerunt, donec patrio excidio 15 ipso- rum interitu confutata est hec dementia. KUHN.

7 Αράχνη &c.] De hoc prodigio Vide ubi- rius id exsequenter Diodorum Sicul. lib. XVII. pag. 494. Mali autem omnis etiam apud Romanos erat, si araneæ telam in signis militariis fecissent. Vide Dionem Cassium lib. XLVII. init. τὰ σημεῖα τὸ σεργεώματος ἀράχ- νην ἀντιτίθενται, signa exercitus aranearum telis repleta fuerunt. Adde Obseq. de Prodigis cap. 129. PERIZ.

8 Εἴσφευσι] Lugd. εἴσφευσι. Sed rectius Alii Codd. Anton. Lib. fab. 25. ἀπίδησκεν αὐτὸν ιστες εἴσφευσι. Τέχνη notat hic ipsum opus factum. Vide supra ad II. 14. IDEM.

9 Αλαλκομενῆς] De hoc Minervæ cogno-

K E Φ. vi.

Περὶ Διοξίππου.

C A P. LVIII.

De Dioxippo.

Διοξίππος Ολυμπιονίκης ἀθλητὸς τῆς ἡ Αθηναῖς, 2 εἰσήλαυνεν εἰς τὰς Αθηνὰς κατὰ τὸν γόμον τὸν ἀθλητῶν. Συνέρρει τοίνυν τὰ πλήθη, καὶ ἄλλοι ἀλλαχόθεν 3 ἐκκρεμαν-

1 Λιδέας] Plutarchus lib. de Curiositate. SCHEFF.

2 Βιούλων &c.] Vertebarunt, quum more Pugilum Athenas introiret Eques. Sed minus intellexere Interpretes iti morem hunc pugi-

lum Victorum. Nec enim patriam ingrediebantur equo, sed quadrigis vechti. Vitruvius lib. IX. init. Nobilibus Athletis, qui Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea, vicissent, Græcorum majores ita magnos honores constituerunt;

μαννύμενον ἐθεῶντο αὐτόν. ἐν δὲ τοῖς καὶ γυνὴ κάλλαι φρέπουσα ἀπίνησε τῇ θέᾳ. Ιδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Διώξιππος ὡδοχρῆμα ἡττήθη καλλους, καὶ διετέλεσε πότελέπων τὴν ἀνθρωπον, καὶ ἐπιτρεφόμενος, καὶ εἰς πολλὰς τὸ πρόσωπον ἀλλάτιον χροῖς. Εκ δὲ τούτων πολλοῖς ἐγένετο κατάφωρος, μὴ ἄργως ἴδων τὴν ἀνθρωπον. ⁴ Μάλιστα δὲ (δι) αὐτοῦ τὸ πάθος κατέγνω (χρυσῶν κατόπισον Κορινθιογενεῖς ἐπιπράσκετο) ⁵ Διογένης. ὁ Σινωπεὺς, καὶ πρὸς

bant eum: in iis vero & femina, forma excellens, occurrit ad spectaculum pompæ. Videns eam autem Dioxippus confessim pulchritudine illa est victus, & perseverabat acriter intueri mulierem, conversusque respicere, & vultum in multos colores mutare. Ex his vero à multis cognitus est, non oscitanter feminam intuitus. Maxime vero hunc ejus affectum cognovit Diogenes Sinensis, & aureum speculum operis Corinthii,

quod

² Συείδων ἐκκριμανήστε. Nos vero sellis gestoris feminarum oculos subiectentes, & a fronte earum pendentes. PERIZ.

4 Μάλιστα δὲ] Videtur & hic & paulo post aliquid mutandum. GESSNER. Locus nullus est, nil certius; & alii viderunt. Facile supplerem possum, sed & me piget scribere, & quis verba ipsa Æliani reperi posse? hoc dicam tantum, Inversas figuratas in speculis Corinthiacis apparere. Id vero est quod monitum oportuit. Sed abeo. FABER. Hic locus etiam mihi nullus videtur. Puto scribendum. ⁵ Λίστα διατάσσεται αὐτῷ τὸ πάθος. SCHEFF.

Μάλιστα δὲ δι αὐτῷ &c.] Locus hic etiam controversiam corruptus est, atque ideo tatus variis conjecturis à plerisque Editoribus. Sluisk. ut & Regii t. ac 3. non agnoscent illud δι, optime & verissime, si quid video. Sed & Vultejus nullam ejus rationem habuit in Versione, quia sensum plane turbat vel destruit. Velle & sequentia de speculo aureo abessent, cuius in hac Historia nullam omnino mentionem faciunt, neque Plutarchus περὶ Πολυπλοκοῦ. neque Laertius in Diogene. Sed & unde tam cito in fibito hoc casu Diogenes speculum hoc, & aureum quidem, sibi comparavit, in quo prætervectum Athletam proxime adstantibus statim ostenderet? Sine dubio vel aliena sunt hæc verba ab hoc loco & historia, vel certe nullæ, atque ideo uncis ea inclusi, quo facta reliqua optime cohærent. Si quis tamen

re-

πρὸς τοὺς πλησίους, ὅρατε (εἶπε) τὸ ἀθλητὴν υἱῶν τὸν μέγαν υπὸ παιδίσκους ⁶ ἐκτραχηλιζόμενον.

ΚΕΦ.

quod istic vendebatur, sumpsit, ac dixit ad proximos: Videate magno vestro Athletæ collum à puella obtortum.

CAP.

colli & capitis formam inflectere obtorquendo vel retorquendo: sed quod Auctor Ep. ad Herod. IV. 13. πάντα δὲ γυναικες τε τραχηλοπόδια τοῖς ὄφθαλμοις αὐτῷ, omnia sunt nuda & resupinata oculis ejus, id vero aliunde Ego repeto. Neque enim obtortio colli in lucta quidquam facit ad apertiorum visum. Nempe resupinata dicuntur, quæ omnium oculis sunt exposita, quia quorum faciem volebant visendam præbere aliis, veluti hominum, qui ad supplicium ducebantur, eorum capita resupinabant in Cervicem. Hinc Plinius Panegyr. 34. Νικηφόρος καρφοσις τραχηλιζεται. SCHEFF.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς] Hic punctum alii, alii comma ponunt, ut sint juncta præcedentibus: unde oritur sententia, quasi speculum id emerit Diogenes, quod est absurdum. At ille monstrabat tantum effigiem athleta in eo suspenso ad vendendum, eamque inversam. Itaque mallem scribendu hoc modo: ιστιστε. Διογένης ὁ Σινωπεὺς δὲ &c. SCHEFF. Mihi legendum videtur pro δι αὐτῷ, δι δι, sublata etiam interpunctione post κατέγνω, hoc pacto. μ. δι δι παῖδες κατέγνω, χ. χ. K. ιστιστε, Διογένης Σινωπεὺς, in primis per illud, quod venum erat expositum, speculum Corinthii operis, amorem ejus deprehendit Sinensis Diogenes. planior tamen esset hæc verborum construatio. κατέλιστα δι δι ιστιστε κατέρχεται, πλειος δὲ τὸ ιστιστε ισαδουκιστων, οι μὲν ιστιστε γενιμένοις, πλειος δὲ τὸ ιστιστε ιστραχηλιζόται, πλειος δὲ τὸ ιστιστε ισαδουκιστων, οι μὲν ιστιστε γενιμένοις, οι δὲ ιστέρηνοι, Equitatione cum tumultu facta, multi quidem Equitum interierunt, vel exanimati sunt, tanquam ιστιστε, nimio motu quasi suffocati. Atque hinc explicandus haud dubie Hesychius, qui ιστραχηλιζεται exponit εἰποεῖ, excidisse. Nempe qui ita exanimantur seu deliquio, seu morte, eorum caput excidit quasi gradu cervicis suæ, non amplius erectum, sed jam pendulum. PERIZ.

6 Εκτραχηλιζόμενος] Collo obtortum, aut resipientem. Sic Plutarchus περὶ Πολυπλ. Τὸς δὲ πολυπλοκοῦ μοναδίδοις αὐτὸς πατέρα ὄμβλιον θάματος τραχηλιζόμενος καὶ πελαγοδόμενος, Curiosos autem videas similiter in omni spectaculo obtorquere & circumferre vultum. Crediderim facile Fabro Agon. I. II. & Cupero Observ. I. 12. hanc significationem è palæstra ortam, quamvis revera τραχηλιζεται sit quovis modo

M m mm m

ΚΕΦ. ιδ'.

Περὶ ἀληθείας, καὶ εὐεγγεσίας.

Πυθαγόρεας ἔλεγε, δύο ταῦτα ἐκ τῶν Θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δέδοδοι καλλίστα, τὸ τε ἀληθεύειν, καὶ τὸ εὐεγγετεῖν· τοῖς καὶ προστίθειν, οἵτι καὶ ἔοικε τοῖς Θεῶν ἔργοις ἐκάτεροι.

[**Ι. Αληθεία.**] Memorat hoc ipsum Stobæus *serm. xi.* SCHEFF. confer vitam Pythagoræ apud Photium p. m. 712. KUHN.

[**2. Εὐεγγεσία.**] Synesius epist. 31. τὸ δὲ ποιεῖν τὴν μέρον ἔχειν τοὺς ἄνθρωπους καὶ θεούς, ἢ μίμησις οἰκεῖων εἶναι, καὶ συνάντησις ὡς ὁ μιμήσας τῷ μιμέμενον &c. bene alii facere hoc solum habent homines cum deo commune. imitatio porro conciliatio quædam est, idque quod imitatur cum eo conjugit, quod imitandum proponitur. ut vertit Petavius. Philostratus lib. VIII. cap. 3. ὁ λόγος (Indā) τὸ μὲν τὸ ὄλων θύσεως τὸ καὶ τὸ δημιουργὸν οἶδε. τὸ δὲ εὐθυμηθῆναι τῷ ἀγαθῷ εἶναι αὐτόν. τὸ δὲ τίνουν συγχρήντες τὸν ἔχοντα τὸν λόγον καὶ φίλον, τὸς ἀγαθῶν τὸν ἄνθρωπον, θεῖς καὶ ἔχειν. *Philosophia Indorum Deum*

ΚΕΦ. ξ'.

Περὶ Διονυσίου, καὶ Φιλίππου.

C A P. LX.

De Dionysio & Philippo.

Συουσία ποτὲ ἐγένετο Διονυσίῳ τῷ δευτέρῳ καὶ Φιλίππῳ τῷ Αμύντᾳ.

[**1. Ω, ἐκεῖ,**] Mediceus οὐ τὸν θεόν. quomodo Noster sapienter.

[**2. Ήρτος ὁ Φιλίππος.**] Historiam hanc apud Plutarch. habes, omisso Philippi nomine. SCHEFF.

[**3. Οὐν τὸν μίλεν.**] MSS. B. & C. οὐν τὸν

Fuerunt aliquando unâ Dionysius junior & Philippus Amyntæ filii.

λόγος, quod alterius glossa videtur. SCHEFF. Non Parisiensis tantum B & C. sed & Lugd. noster ἐκ τοῦ λόγου. Sed vulgatam preferunt reliqui, & recte. Sic μιμελῶς eleganter. scilicet, *supra cap. 13.* καὶ ἐμμελῶς οὐδὲ τὸ μιμελῶς αὐτός. Similiter *cap. 51.* Philostratus κατετριγμον αὐτός.

C A P. LIX.

De veritate & beneficentia.

Pythagoras dicebat, hæc duo dīvinitus hominibus data esse pulcherrima, veritatem amplecti, & aliis bene facere: & addebat, utrumque cum Deorum operibus comparari posse.

novit universi ejusque nativitatis & effectionis architectum: ideo autem ei in mentem illu[n]isse (ajunt), quia bonus est. Cum igitur has cognata sint, in bareo isti philosophiae & dicti bonos homines aliquid à Deo trahere. his addi quæ concessit Gattakerus notis in *M. Antoninum* p. 240. KUHN.

[**3. Καὶ αὐτοῦ ηδεῖ.**] Reposui ex MSS. & Utrilinguæ, αὐτοῦ ηδεῖ: quod Lugd. liquido & integrè exhibet. At in Sluisk. per compedium scriptioris ultima syllaba non est integrè exarata. Mox Idem Sluisk. τοις τοῖς θεοῖς ἔργον ἐγένετο. Sic Justinus IV. 3. Facinus nulli tyranno comparandum. de qua phrasi Vt de Gron. P. Obj. IV. 8. PERIZ.

LIB. XII. CAP. LX.

827

τοις. Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰκὼς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρρευσαν, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἔκεινο. **2. Ήρτος ὁ Φιλίππος** τὸν Διονυσίου, πῶς τοσάντην τοῦ θεοῦ τὸ πατρὸς λαζῶν ἀρχὴν, εἴτα οὐ διεσώσατο αὐτήν; Ο δὲ ἀπεκρίνατο **3. οὐκ ἔξω μέλους.** ὅτι τὰ μὲν ἄλλα μοι κατέλιπεν ὁ πατὴρ, τὴν δὲ τὸ τύχην, τὴν ταῦτα ἐκτήσατο καὶ διεφύλαξεν, οὐκ ἔτι.

lius. Multi itaque, ut verisimile, & alii oborti sunt sermones, in illis vero etiam iste. Philippus Dionysium rogabat, quomodo, quum tantum imperium accepisset à patre, illic lud non conservasset? At ille respondit non inepte: quoniam reliqua mihi quidem pater reliquit, fortunam vero, qua ea paraverat & servaverat, non item.

fortunæ simulacrum in cubiculo servabant, quod morituri ad successorem transmiserunt, quasi fortunam suam hereditariam eidem relinquerent. Vide Capitolin. in *Anton. Pio*, & Spartanum in *Severo*. Hujusmodi fortunæ paternæ successionem sibi negatam Dionysius dicit, quamvis Parens ipse pronuntiaverat, ei non potuit relinquere ingenium & prudenteriam, qua ipse rem gesserat, & tyrannidem sibi firmaverat. PERIZ. & *Imper.* KUHN.

ΚΕΦ. ξ'.

Περὶ Βορρᾶ ἀνέμου τίμης.

C A P. LXI.

De Boreæ venti honore.

[**Η**ουρίοις ἐπέπλει Διονύσιος, καὶ τελακοσίας ἥγετο ἐπ' αὐτούς ναύων ὁσπι-

Adversus Thuriostis navigabat Dionysius, contraque ipsos trecendas

[**1. Αἰτιωνος.**] Non semel Dionysius senior plus damni à vento adverso & reflante, quam ab ipsis hostibus mari passus est. In Reginorum littore, profigatis hostium navibus sexaginta, ortaque subito procella, septem naves cum militibus mille quingentis defideravit, vixque ipse quinqueremi vectus naufragium effugit. Diodorus lib. XIV. pag. 312. ubi male in textu legitur ιχυρᾶς μαχισθεῖς, pro ιχυρᾶς καμπανθεῖς. videantur praecedentia. KUHN.

[**2. Τὴν δύναμιν αὐτῆς.**] MSti mei pariter, ut & Regii duo, αὐτῶν, scil. ναῦς vel σκαφᾶ. Nequeratio est illa, quamobrem illa MStorum consensus negligatur, aut vulgariter post habeatur. PERIZ.

[**3. Κλῆρος αὐτοκήπων.**] Vertebatur *facultates*. Sed Mens Auctoris est, assignatum fuisse Boreæ, tanquam Civi, præter domum, etiam prædium ex agro publico, quod proprie κλῆρος dicebatur. Etenim quando Urbs contebatur, vel Terra quædam occupata erat, solebat tunc Totus Ager in æquales dividi κλῆρος.

M m m m 2

δοπλιτῶν πεπληρωμένας. Βορρᾶς δὲ ἀντιπνεύσας τὰ σκάφη συνέτειχε, καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν τὴν ραυτικὴν ἤφασεν. Εκ δὴ τούτων οἱ Θουρίοι τῷ Βορρᾷ ἔθυσαν, καὶ ἐψήφισαν τὸν εἶγα τὸν Ανεμού πολίτην, καὶ οἰκίαν αὐτῷ, καὶ τὸν ἀστελλόρωσαν, καὶ καθ' ἑκατὸν ἔτος ἐπετέλουν αὐτῷ. Οὐκούν Αἴγανοι μόνοι, Κηδεῖται αὐτὸν ἐνόμιζον, ἀλλὰ καὶ Θουρίοι Εὐεργέτην αὐτὸν ἐπέγεγχον. ⁶ Παυσανίας

tas naves militibus gravis armaturae onustas ducebat. Boreas vero ex adverso spirans navigia confregit, & navales copias extinxit. Propterea vero rem divinam Boreæ fecerunt Thurii, & decreverunt, ut Ventus ille suus sit civis, domumque ei& agrum assignaverunt, singulisque annis rem sacram ei fecerunt. Non igitur Athenienses soli ipsum Adfinem declararunt, sed etiam Thurii Benes-

ficum

ps, vel prædia, ac singulis unum assignari. Hinc in multis Civitatibus lege vetitum erat, pristina illa prædia vendere. Aristoteles Polit. II. 4. *καὶ δὲ τὸ γε ἀρχαῖον εἰς πολιάς πόλεις μεμιστηρίων, μηδὲ παλαιὸν ἐξεῖναι τὸν πράτυν, κλήρους.* Sic II. 5. legem apud multos esse ait, τὸν παλαιὸν κλήρους θλεότερον. Qualem legem etiam Philolaum Corinthium tulisse ait Thebanis II. 10. *ὅπως ἡ ἀρεθμὸς σώζεται τὸν κλήρον, ut numerus prædiorum, quæ plenissimum ius civitatis dabant, servaretur.* Lycurgus Laconicum Agrum divisit *εἰς τριμετέρους κλήρους, in Triginta millia prædiorum.* Ferebant autem illi κλήρους tantum frugum, unde in annum vivere quis posset. Vide Plutarchum in *Lycurgo* pag. 44. Sed & si quis extrarius Laconico more viveret, civitate donabatur, & particeps fiebat *εἰς ἀρχαῖον θλεότερον ποιεῖς, foris ab initio constituta, ut Idem ait in Institut. Laconicis.* Tali itaque modo & Thurii Boream non tantum Civem adsciverunt, sed &, ut optimo id jure esset, domum & agrum ipsi assignarunt. PERIZ.

⁴ Οὐκούν Αἴγανοι μόνοι] Vide Herodotum lib. VII. & Libanum Orat. XI. quæ vocatur Antiochus. SCHEFF.

⁵ Κηδεῖται] Male Interpres Benefactorem suum & Fautorem. Vertendum erat Adfinem vel Generum. Nam quia rapuisse fingitur Orithyiam, Erechthei Regis Atheniensium Filiam, adfinitatem cum Atheniensibus contraxisse videbatur, & *ἀλλα τὸ κῆδος τῆς, prop-*

ter eam adfinitatem, eos aliquoties in bellis adjuvisse traditur, atque ideo Templum ab iis apud Ilissum fluvium accepisse. Vide Herodotum VII. 189. & Pausan. Atticis 19. Malui autem Adfinem vertere, licet Herodotus eum Γαρβέρον Αἴγανον dicat, quod vulgo de Genero proprie accipitur. Sed vocabulis, Γαρβέρ & Κηδεῖται, notari qualemque Adfinem, five Generum, five Sacerum, five Sororis Maritum, monitum est iam à Doctis. Vide id præclare, ut solet, declarantem Illustriss. Spanhemium ad Juliani Orat. I. pag. 287, 288. Ceterum Ventos etiam pro Diis habitos & cultos à Gracis, satis notum est. Ovidius Metam. VI. 683, hunc ipsum Boream Deum vocat. Hesiodus Boream, Zephyrum, & Notum ex Diis ortos ait Θεογ. 871. at reliquos Ventos ex Typhoeo. Lacedæmonii Ventis equum immolant & adolent in monte Taygeto, ut nos docet Festus in v. October. Sic in Titane, Scyonii agri regione, Ara Ventorum erat, in qua quotannis noctu sacra faciebat sacerdos. Vide Pausaniam Corinth. 12. Addè quæ hic notavit Kuhnus. PERIZ.

⁶ Παυσανίας δὲ φησι &c.] Hæc ab Æliano non sunt, sed ab aliquo studioso, qui hanc θρησκευματικὴν ad oram Codicis addiderat. FABER.

Παυσανίας] In Arcadicis. Ecce verba ejus: *πεντηταῖς εἰς δέξιᾳ τὸν δύο Βορέα τὸν ἀνέμην πάτερνον οἱ Μεγαλόπολις θυσίας θύσειν ἀνὰ πάνι τὸν, τὸν διαν ὄδεστες Βορέας τύπον ἔγειται is Κηδεῖται, καὶ τὸν*

σανίδας δέ Φησιν, ὅτι καὶ Μεγαλοπολῖται.

ficum eum cognominarunt. Pausanias vero etiam Megalopolitas id fecisse tradit.

ubi Orithyæ nymphæ, Boreæ conjugi (Serv. ad lib. x. Aeneid.) mercator navicularius, navigatione feliciter consecuta votum solvit, quod pro secundo cursu conceperat. vid. Raines. Epist. 36. ad Rupert & Nostr. H. A. VII. 27. KUHN. Bacchylides in Anthol. Epig. Grac. lib. VI. cap. 7.

Ενδημος τὸν ἐπ' ἀγροῦ τὸν δὲ ἀνίδηνος τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτη τεφύρω.

Confer Præfat. Paternam Tomo IV. Thes. Antiq. Gr. præfixam pag. 10.

Παυσανίας δὲ φησι &c.] Locus est in Arcadicis cap. 36. ut jam moruit Schefferus. Verba sunt, *πεπόντας Βορέα τὸν Ανέμην Τίνεται, τοὺς οἱ Μεγαλόπολῖται θυσίας θύσειν ἀνὰ πάνι τὸν τὸν Θεῶν δέσποτας Βορέας τύπον ἔγειται is τηρεῖται, ἄρε τωτηρει τεφύρων σφίσιν δέ τον Λακεδαιμονίων τε καὶ Αγιδας.* Factum est Templum Boreæ Vento, & Megalopolitani sacra illi faciunt quotannis, nec quoquam Deorum minus venerantur Boream, quippe qui servaverat eos à Lacedæmoniis & Agide. De quo Boreæ beneficio Vide Ibidem cap. 27. Quare autem hanc laciniam Æliano abjudicet Faber, nulla est ratio. PERIZ.

HORITHYÆ.
L. BARBIUS L. LIB.
THEOPOMPUS
N A V. M E R K A T.
V. S.

Κ Ε Φ. ΣΕ.

Nόμος Περσικὸς τῷ τῶν συμβουλευόν. τῶν τῷ βασιλέᾳ.

Etiā illa Persarum lex erat. Si quis de rebus jam vetitis ambiguisque consilium regi dare vellet,

super

I Tῷ δοπρόποτε] Minus recte hoc accepterunt Interpretes, qui omnēs verterunt, *de rebus quoquo modo vetitis, five à præsentī Rege;* five à superiore. Manifestum

M m m m 3

βασιλεῖ, ἐπὶ πλίνθου χρυσῆς ἔτηκε·
καὶ ἐὰν δέξῃ φράγματα τὰ δέοντα,
τὴν πλίνθον λαβὼν ὑπὲρ τῆς συμβου-
λῆς μισθὸν ἀπέρχεται·² μαστιγού-
τας δὲ ὄμως, ὅτι ἀγτεῖπε βασιλεῖ.
Αὐδεὶ δὲ ἐλευθέρω, κατὰ γε τὴν
ἔμην χρίσιν, ³ οὐκ ἀνταξίαν αντικρί-
νει δεῖ ὑπὲρ τοῦ μισθοῦ τὴν ὕδριν.

super aureo ille stabat latere: ac,
si utilia suadere videretur, latere
consilii præmium accepto abibat;
nihilominus tamen flagris cædeba-
tur, quod regi contradixisset. At
hominem liberum non decet, meo
judicio, minime æquabilem hanc
contumeliam præmio antepone-
re.

stum id est ex seqq. ubi dicitur, licet utilia
comperiantur suafisse, tamen eos flagellari,
quia ἀντεῖπον βασιλεῖ, h. e. Regi, & ejus E-
dicto, contraria dixerunt & suaserunt. Quæ
ceteroqui nihil habent in superioribus, quo
referantur. Aristophanes Ranis p. 229. τα-
κτίζοντες δὲ τοιποτες οὐκ Αἰγύπτιοι, vetita emittit ex
Αἴγυπτῳ. Ubi Vide Schol. qui exp. τὰ ἀπερ-
μένα εἰς ἔργον, que vetita sunt efferti, emitti.
PERIZ. Mediceus διαφέρων.

2. Μαστιγούτα δὲ ὄμως &c.] Sluisk. μαστιγού-
τα δὲ ὄμως, οἱ αντεῖπον βασιλεῖ, in plurali, illi
scilicet homines, qui audent aliquid Regi
persuadere, quod vetitum jam erat. PERIZ.

3. Οὐ κατ' ἀξίαν &c.] h.e. non ex equo, aut
quasi justo pretio. Sic Herodianus II. 3. 15.

K E Φ. ΣΥ.

Περὶ Αρχεδίκης ἑταῖρας.

Aρχεδίκης τις ἡράδη τῆς ἐν
Ναυκράτει ἑταίρας. Η δὲ
ἡ

[**Α**ρχεδίκης] Meminit illius Herodotus lib.
II. verum ipsi Αρχεδίκη est. Neque alter ip-
sius nomen apud Athenæum reperit scriptum
Dalecampius. quamquam Græcus textus Ca-
sauboni cum Nostro conveniat vide lib. XI. I.
cap. 17. SCHEFF. Hoc nomen Græcum à
Græcis mulieri inditum, alia dicebatur Θωνίς,
ut Plutarchus in Demetr. indicat: apponam
ejus verba, ut quæ ad rem faciunt. διπλοῦ-

τὸ μὴ κατ' ἀξίαν ἀνθεῖται, non ex equo, aut
merito, redditum beneficium. Videtur ta-
men illud heic loci aliquantulum frigere, cer-
te longe majorem habere vim lectio alia,
quam ex Sluisk. Codice eruisse videor. Scrin-
bitur istic, ut & in Regio 3. à prima ma-
nu, ἐκ ἀνταξίων. Voluit ἐκ ἀνταξίων, vel
ἀνταξίον. Liquida & elegans est locutio ἀν-
ταξίον πν., vel ἀνταξίον, ἀνταξίων ή. Di-
ferte id etiam confirmari intelligo ab Regio
1. Secundus habet ἐκ ἀξίων. Plutarchus
Ἑρωπῆ pag. 759. de amore, πατὸν τοῦτο τα-
πειλατογόνων ταλάντα ἀνταξίον ἐστοίη, illud ipsum
(jubar) fecit æquabile Talentis, que dicun-
tūr Tantali. PERIZ. Mediceus quoque legit
ἐκ ἀνταξίων, quod adjectivum Auctori restitu-

C A P. LXIII.

De Archedice meretrice.

Archedicen quidam deperibat
meretricem Naucratidem. At
illa

μορδεῖ] ḥ τὸ Δαρματικὸν τὸν λεγομένων Βεργί-
ρεως κελῶν ἀντίπροτος, ἵνει γέρε τις ἐπὶ τῷ Αἰγύπ-
τῳ ἵταρρες Θωνίδος, ἡγετὸς συχῆνος χρυσοῖς· ἵνει
τὸ τῆς ὑπερβολῆς δέσμος αὐτῇ συγχρόνεα, ἢ ταῦθιμη
ἐπανόπτεο. δικλινὸν ἔλαχεν Θωνίς αὐτῷ ἐμοδύρισε
ἄκρωτος ἢ τὸ λόγον οὐ Βόρεος, επέλευθερὸν τὸ μῆδον
πονο, οὐσαν ἡττήν χειροῖς παραδημένον τὸ τοῦ Αἴγυπτον
αλεξάρεν δεῦρο κάκκην τῇ χειρὶ τῶν διατριβῶν τοῦ

L I B. XII. C A P. LXIII.

351

ἢ περίφανον, καὶ δεινῶς Φορτί-
κη, καὶ ἀδρόν τῆς μισθούς, ἢ
λαβούσα· πρὸς δύλιγον ἀντὶ ὧμι-
λησε τῷ δύντι, εἶτα ἀπέκλινεν.
Εργάδεις οὐν ὁ νεανίσκος αὐτῆς,
καὶ τυχεῖν μὴ δυνάμενον, ἐπει-
μὴ πάντα ἢ πλάνοις, ὅντας αὐ-
τῆς συνεγένετο, καὶ φράγμα ε-
παύσατο τὴν ἐπιθυμίας.

similem ferme de Thonide, itidem Ἀgyptia
meretrice, narrat Historiam Plutarchus in
Demetrio pag. 901. nisi quod addit, juveni
litem intentatam à Thonide, mercedem pe-
tente, de qua inter ipsos convenerat. Exi-
stunt itaque Leopardus Emend. XIV. 9. &
Kuhnus ad h. l. eandem fuisse meretricem,
ab Ἀgyptiis patria lingua Thonin dictam, à
Græcis Archedicen. Sed præterquam, quod
nemo Veterum, quantum eidem sciam aut
recordere, Thonin & Archedicen eandem fuisse
tradat, Historia utriusque, licet somnio &
ejus effectu convenient, in ceteris tamen discre-
pat, siquidem Archedices potiri propter am-
plissimam mercedem, quam poscere illa so-
lebat, non potuit hic juvenis parum opulen-
tus: at Thonis pepigerat certa mercede cum
suo amatore, & ideo ad eum dicto tempore
ipsa venit, ut ejus libidini obsequeretur. Sed
quum ille somnio satiatus eam excluderet,
illa paetam mercedem tamen postulavit. Di-
ferte ita Clemens Alexandr. Stromat. lib. IV.
pag. 520. ἐπὸν ἐλεγας Νεανίς μῆδε μῆδη τῇ ἀ-
ειρήδᾳ τὴν παιδα, ἀφίκεσθαι τῇ ὑπεράρχῃ τοὺς αὐ-
τοὺς. Juvenis meretricem amans persuasit illi
prefinita mercede, ad se ut veniret sequenti
die. Sed præcipuum est argumentum, quod
Doctissimi Viri non observarunt, ex utrius-
que ætate petendum. Etenim Thonis vixit
tempore Bocchoridis, Regis Ἀgyptii, quem
judicem habuit in hac lite, ut testantur Plu-
tarachus & Clemens. At Archedice fuit A-
misi Rege, qui temporibus Cyri vixit, ali-
quandiu posterior. Nam Herodotus II. 134.
quum celebret Rhodopin, tempore Amasis
florentem, subjicit cap. 135. Archedicen,
celeberrimam itidem per totam Græciam;

τούς τούς, post hanc Rhodopin, exstitisse. Jam vero inter Bochorin & Amasin duo minimum secula fuerunt interiecta, quum Bocchoris vixerit temporibus primæ Olympiadis.

PERIZ.

² Εν Ναυκράτῃ] MSS. B. & C. Ναυκράτεια. Nihil mutem. SCHEFF.

Ναυκράτη] Præcipuum, immo unicum olim, Ægypti emporium fuit Naucratis, teste Herodoto 11. 179. Nihil itaque mirum, fuisse & in ea celebres in Græciam usque meretrices. Sed & diserte ait Idem cap. 135. φίλεσι δέ κας εν τῇ Ναυκράτῃ ἐπιφρόδιτοι γίνονται αἱ ἡταῖαι, σόλον quodammodo Naucrati amabiles esse meretrices. Adde Athenæum XIII.

7. PERIZ.

³ πρὸς ὀλίγον ἀναμίλησε] Verbum hoc vel non est Græcum, vel contrarium plane notat, seu idem, quod Nomen hinc forma-

ΚΕΦ. ΞΔ.

Περὶ τοῦ Αλεξανδρου νεκροῦ.

C A P. LXIV.

De Alexander mortuo.

O μὲν Φιλίππου καὶ Ολυμπιάδος Αλεξανδρος, ἐν Βασιλῶν τὸν βίον κατατρέψας, νεκρὸς ἔκειτο, ὁ τοῦ Διὸς εἴρη λέγειν. καὶ τασιαζόντων ως τῆς Βασιλείας τῶν ως αὐτὸν, ταφῆς ἀνοίρος ἦν, ἵνα μεταλαγχάνουσι καὶ οἱ σφόδραι πένητες, τῆς Φύσεως τῆς κοινῆς ἀπατούσης τὸν ² μηκέτι ξῶντα κατακρύψῃ. Αλλ' οὐτός γε τελάκοντα πνέεις κατελέλειπτο ἀκοῦσις, ἔως ³ Αρίστανδρος ὁ Τελμισσεὺς, Θεόληπτος γενόμενος, ἢ ἐκ τίνος ἄλλης συν-

Alexander, Philippi & Olympiades filius, quum Babylone animam egisset, mortuus jacebat, qui se Jovis filium dictitārat: dumque illi, qui circa eum erant; de regno inter se contendebant, sepulturæ expers erat, cujus etiam pauperrimi, natura communi postulante, ut eum, qui non amplius vivit, abscondamus, compotes sunt. Verum ille triginta diebus inhumatus, relictus est, donec Aristander Telmissensis, divino numine afflatus,

non tantum in duabus omnium Primis, Romana & Basileensi, sed & in utroque MSto. De re ipsa, & cura etiam ignotos, in quos in via incidebant, humandi, vel terram iis injiciendi Vide supra v. 14. Hinc & IV.

17.

LIB. XII. CAP. LXIV.

833

θυτυχίας ⁴ καταχθεῖς, ἥλθεν εἰς μέσους τοὺς Μακεδόνας, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἔφη, τὸν πάνταν τῶν ἐξ αἰώνος βασιλέων εὐδαιμονέστατον Αλέξανδρον γεγονέναι, καὶ ξῶντα, καὶ ζποθενόντα· τοις λέγειν ἅρα τοὺς θεοὺς πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἔρχεται ὁ ὑποδέξαμένη γῆ τὸ σῶμα, ἐν τῷ τὸ πρῶτον φύκοντεν ἡ ἐκείνου λύχη, πανεδίμον τε ἔσται, καὶ ἀπέρθητος διαίωνος. Ταῦτα μαθόντες πολλὴν εἰσεφέροντο Φιλοκείαν, ἔκατος εἰς τὴν ἴδιαν αὐτοῦ βασιλείαν τὸ ἀγώγιμον τοῦτο ἄγειν ἐπιθυμῶν, ἵνα κειμήλιον ἔχῃ, βασιλείας ἀσφαλῶς καὶ ἀκλητοῦ ὅμιλον. Πτολεμαῖος δέ, εἰ τι χρή πιστεῖν, τὸ σῶμα ἐξεκάλυψε, καὶ μὲν οπούδης ⁸ εἰς τὴν Αλέξ-

reptus. Sic κάτικοι absolute, & κάτικοι ἀνθεῖοι. Supra III. 9. ἐπὶ τοῦ θεοῦ κατίκως σύνθετοι. Polyænus I. 20. 1. Κάτικοι εἰς Μεσσηνίας. Sed & κατέχεται, ac κατεχόμενοι, de hujusmodi hominibus. Vide Cuperum Observ. III. 12. IDEM.

⁵ Λίγειν ἄρα τὰς Θεᾶς τοὺς αὐτὸν] Facillima primam in speciem videntur hæc verba, sed tamen aliter, ac vulgo fit, accipienda ferme putem. Vertunt omnes Editores, Deos ergo SIBI notum fecisse; scil. dixit Aristander. Nihil absoni habet hæc quidem interpretatio, sed tamen haud paulo oportunius & magis appositum mihi videtur, dixisse Aristandrum, Deos itaque de ipso Alexander prædicere, declarare. Eo enim sensu, & maxime in oraculis & responsis Deorum, vocula τοῦ θεοῦ sæpe adhibetur pro de. Sic infra XIII. 23. λέγεται δὲ ὁ λόγος τοῦ ἀλλοθελεῖτος, ἀλλον δὲ τυχόντος. Polyænus I. 10. τὸ τοῦ αὐλητὸς λόγιον, oraculum de tibicinibus. Lucas Euang. XX. 19. ἔγραπτον γὰρ τοῦ τοῦ αὐλητὸς τοῦ τελεσθέντος εἰπεν. Norant enim, Eum Parabolam hanc de ipsis dixisse. Author Ep. ad Hebr. I. 7. Καὶ πρὸς μὲν τὰς Αγγελὸν λέγει: Οὐ πότε

Νηπα

τὰς

4 Καταχθεῖς] Affatus, vaticinatione cor-

Αλεξάνδρου πόλιν, τὴν κατ' Αἰγυπτον, ἐκόμισε. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Μακεδόνες τὴν πονχίαν ἦγον, ὁ Περδίκκας δὲ αὐτὸν διώκειν ἐπεχείρησεν. οὐ τοσούτον δὲ ἔμελε τούτῳ τῆς εἰς Αλεξάνδρου πολωνίας, καὶ τῆς εἰς τὸν νεκρὸν ἕστις, ὅσον τὰ προλεχθέντα ὑπὸ ὁ Αριστάνδρου ἀνέφλεγεν αὐτὸν καὶ ἐζήτησεν. Επεὶ δὲ κατέλαβε τὸν Πτολεμαῖον, ὑπὲρ ὁ νεκροῦ μάχη κατετερψθεὶς¹⁰ πάνι σφόδρα ἐγένετο, ἀδειλφὸν τρόπου τια τῆς ὑπὲρ ὁ εἰδέλου, τοῦ ἐν Τροίᾳ, ὅπερ Ομηρος ἔδει, λέγων, ὑπὲρ Αἰγαίου τὸν Απόλλωνα εἰς μέσους ἐμβαλεῖν τοὺς ἥρως. Ανέτειλε

quæ in Ægypto est, deportavit. Et reliqui quidem Macedones quietem egerunt, Perdiccas vero perseque ipsum cœpit: nec tam curæ ipsi erat observantia in Alexandrum, aut pie-tas in cadaver ejus, quam prædicta ab Aristandro eum inflammabant & incendebant. Postquam vero asscutus est Ptolemaeum, acerrima prorsus pugna de cadavere orta est, similis quodammodo ei, quæ de simulacro Æneæ ad Trojam pugnata est, quod canit Homerus, dicens, pro Ænea Apollinem illud in medios heroas immisisse. At repressit im-

petum

εἰς Αγγέλους αὐτῷ πνεύματα. Et de Angelis quidem dicit: Qui facit Angelos suos Spiritus. Et IV. 13. πάντα γέ γυμνὰ καὶ τεραχηλισμένα τοῖς φραλμοῖς αὐτῷ, πρὸς ἣν ἡμῖν ὁ λόγος, omnia enim sunt nuda ἐστὶ expofita oculis ejus, de quo nobis sermo est. Paulo post Sluisk. εἰ δὲ τὸ πρότερον. PERIZ.

6 Αγάγεισθαι] Αγάγειον ἡ ἀγάγυμον, φορτιον ἐμπολεμον, π. ἀγάγυμα βάρος ἐπὶ τῆς ἀμάξης. GESN.

7 Τὸ σῶμα ἐξελαύψθαι] Recte monet vir Clarissimus Johan. Freinsh. in Com. Curtian. lib. x. cap. 10. ἐξελαύψθαι clam abstulit legendum esse. SCHEFF.

8 Εἰς τὸν Αλεξάνδρου πόλιν] Primo Memphis, deinde Alexandriam, Pausanias in Atticis. Aludit Lucianus in Dial. Dia. & Alex. SCHEFF.

9 Περδίκκας ἐτο] Lege Strab. lib. xvii. p. 394. qui Perdiccas eruptum à Ptolemaeo Alexandri corpus scribit, si vera ejus lectio. SCHEFF.

10 πάνι σφόδρα] Duo isthac verba denda sunt, quippe glossemata sunt τὸ κράτος. FABER. Nihil mutem. v. ind. in Pleon. KUHN.

11 τῆς εἰς Τροία] Legendum ἐτο Τροία. FABER. Homer. Iliad. s. p. m. 107. canit, Apollinem ipsum Æneam eripuisse hostium manibus, & simulachrum ἐπελαύσθαι per omnia simile Æneā, in medium pugnæ distinxisse immisisse, de quo Trojani Græcique inter se acerrime præliati sunt. male igitur interpres quippe quæ post facta & descripta pluribus Athenæo lib. v. SCHEFF. Strabo lib. xvii. Geograph. eandem afferens historiam in alia

(idolo)

τειλε δὲ τὴν ὁρμὴν ὁ Περδίκκας ὁ Πτολεμαῖος.¹² Εἰδὼλον γὰρ ποιησάμενος ὄμοιον Αλεξάνδρῳ, κατεκόσμησεν ἐδῆτι βασιλικῆ, καὶ ἐνταφίοις ἀξιούμενοις. Είτα τοῦτο ἀνταπάτας ἦστι μίαν τῶν¹³ Περσικῶν ἀμάξων, τὸ ἐπ’ αὐτῆς κατεσκεύασα Φέρετρον μεγαλοπρεπῶς ἀγρύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ ἐλέφαντι· καὶ τὸ μεν ὄντως Αλεξάνδρῳ σῶμα λιτῶς, καὶ ὡς ἔτυχε, προσπεμψε πρυπλᾶς ὁδοῖς καὶ ἀτρίπτοις. Ο δὲ Περδίκκας καταλαβὼν τὸ ὁρμοῦ

illud

omnia abit. Dabo ipsa ejus verba, ut Lecto-r in rem præsentem veniat. Ἐφεδρὴ τὸ σῶμα (Ἐ Αλεξάνδρος) ἀφελόμενος τὸ Περδίκκας ὁ Λάγος Πτολεμαῖος, καποκορύκιστον εἰς τὸ Βασιλῶντος, καὶ εἰπρεπόμενον πάντη τὸ πλευρεῖον καὶ ἔξιδιστρον τὸ Αιγύπτιον. οὐ δὲ τοῦ ἀστάτοτο θεοφόρων ιππὸ τοῦ σεραντοῦ, ἐπελθόντος οὐ πτολεμαῖος, οὐ αυτοκατέστητος αὐτὸν εἰς νέστων ἐρήμῳ· σκῆνην τρόπῳ τοῦ ἀποδιανεν, ἐμαρτυρίας τοῦ πατρού, ἐπελθόντων ιππὸν αὐτὸν τοῦ εργατῶν &c. τὸ δὲ σῶμα τὸ Αλεξάνδρος, καποκορύκιστον εἰς τὴν Αλεξανδρεῖαν, οὐδὲ τὸν ἐπιτάπειαν. οὐδὲ τὸν αὐτὸν πούλων. (ναΐτην τὸν αὐτὸν) ἐκπίνον δὲ εἰς γρανιὴν κατέθησεν. Præripuit Perdiccas corpus Alexandri Ptolemaeus Lagi, cum id Babylone devebens à recto itinere buc deflesteret ex merā plus habendi Ægyptumque occupandi libidine. Verum enim vero à militibus interemptus est, cum à Ptolemaeo superveniente in desertā obseßus esset insulā: ille igitur, sarissi confessus periret &c. Ptolemaeus autem corpus Alexandri auferens, Alexandria condidit, ubi etiamnum sicutum est, non quidem in eodem alveo (Hic enim vitreus est.) ille vero (Ptolemaeus) aureo condiderat. Hæc Strabo, simplicius, ut puto, & καὶ ἀληθινος. Quæ vero Noster habet, videntur esse πτολεμαῖος. Sed nondum finis dissensionum. Paulanias enim in Atticis, rem ita perscutus est. Μακεδόνων τὸ παχύτερον τὸ Αλεξάνδρον (Αλεξάνδρος) νεκρὸν εἰς Αἰγαίον κρεπίσθησεν ἀντίτετρον (οὐ πτολεμαῖος) αὐτὸν φρεδεῖη, καὶ τὸ θόρυβον τὸ Μακεδόνων θάστην in Mēmphiς &c. Amasæus vertit: iis Macedonibus, quibus negotium da-

Nn nn n 2 tum

κροῦ Φάσμα, καὶ τὴν Διγοκεναθεῖ-
σαν ἀρμάτην, ἀνεσάλη τὸ δρόμου,
εἰδόμενος ἔχειν τὸ ἄθλον· ὅψε δὲ ἔμα-
θεν ἀπατηθεῖς, ἵνα διώκειν οὐκ εἴ-
χε.

tum erat, ut Alexandri cadaver Aegas repor-
tarent, ut sibi illud traduceret perfuneret, ac-
cepimusque Macedonico ritu Memphi cordidit.
& paulo post de Ptolemaeo Philadelpho. καὶ
τὸ Αλεξανδρεῖον τὸν ἐποίησεν τὸν εἰς Μέμφι-
δος. Εἰ hic erat, qui Alexandri corpus Mem-
phi deportandum curavit. KUHN.

13 Μίαν τὸν Περσικὸν ἀμαζῶν] Intelligit αἰγα-
μάτην splendidissime paratam, cuius faber
fuit Hieronymus quidam, qui eo ope-
re præcipue inclaruit, Athen. lib. v. cap. 9.
Nempe ἀρμάτην est currus Persicus, ut di-
xi pluribus in de re Vehicul. lib. II. c. 16.
& sic statim nominatur. SCHEFF.

Περσικῶν ἀμαζῶν] ἀρμάτην legi jubebat
Parens: sequitur enim καὶ τὸν Διγοκεναθεῖσαν
ἀρμάτην. Differentiam utriusque vocis
ostendit Aristides in Orat. de Roma laudibus.
μετανέστη τὸν βασιλέα, καὶ Σκυθῶν γενάδων το-
τετον διεφέρον, οὗτον οὐκ εἰς ἀμαζῶν μετιήσεται, ἀλλὰ
εἰς ἀρμάτην.

illud cadaveris, instructumque plau-
strum, remisit persequendi impetum,
ratusse jam habere id, de quo cer-
tabatur: at fero rescivit se decep-
tum, quem jam persequi id nequiret.

14 Τὸν εἰς τὸν φέρετρον] Intelligo arcam,
vel lectum funebrem. Sic apud Valer. Mal.
II. 6. 7. Duæ ante portas eorum Arce jacen-
tia, altera, qua liberorum, altera, qua servorum
corpora ad sepulturæ locum Plaustro devehem-
tur. De lecto res est notissima. Anton. Li-
ber. fab. I. Εἰ δὲ τὸ στρατῆς Πελειάς λίθον,
ἢ τὸ σῶμα τοῦ Κτησίωνος ἀφανεῖται. Ex hinc
autem funebri, dum efferebatur, columba
evolavit, & ipsum Ctesyllæ corpus evanuit.
Suetonius Cæsare 84. Lectum pro Rostris in
Forum Magistratus & honoribus fundi detul-
runt. Et hinc Lectice Romanorum, que
primum fuere funebres potissimum. Vide
Lipsum Elec. I. 19. Talis autem lectus
Græcis etiam φέρετρον dicitur. Sic apud Hom-
erum Iliad. Σ. 236. Patroclus in pœlio
caesus, dicitur Κέμπος ἐν φέρετρῳ, jacens in
lecto funebri & portatili. Scholiastes exp.
περφόρῳ κλινίᾳ, lectulo, quo cadavera effi-
runtur. PERIZ.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ τρισκαιδέκατον.

ÆLIANI

VARIAE HISTORIAE

LIBER XIII.

ΚΕΦ. α'

Περὶ Αταλάντης.

CAP. I.

De Atalanta.

Λογος οὗτος Αρκαδίκος 1. ὑ-
πὲρ τῆς Ιασίωνος 2. Ατα-
λάντης. Ταύτην δὲ πατήσ-
γενομένην ἐξέθυκεν. ἔλεγε
γάρ, οὐ Θυγατέρων, ἀλλ' αρρένων
δεῖδα. Οὐ δὲ ἐκθείαν λαβὼν, οὐκ
ἀπέκτεινεν, ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸ Παρθέ-
νιον ὄρος, ἔθηκε πηγῆς πλησίον· καὶ
ἡν ἐνταῦθα ὑπαντρος πέτρα, καὶ ἐπέ-
κειτο

1 Υπὲρ τῆς Ιασίωνος Αταλάντης] Alii omnes
Ιάση τῷ παῖδα nominant, Euripides in Phoeniss.
Et Scholia ejus Αταλάντη, inquit, οἱ Ιάση
μὲν ταῖς, Μελάνισσῃς 2 γυνῇ. Εἰς δὲ τὴν ἄλλην Σχολι-
άντας Θυγάτερη, Ιασσομένης γυνὴ Βοιωτίη. Αλλὰ
Μιλάνισσα ἀπολέσει τὸ Αρτεμίσιον, οὐ μηδὲ μητρὸς
αὐτῆς κυνηγοῦσσα ὡς θυμετών καὶ τὴν Αταλάντην.
ταῖς πρότερον τῷ παρθενίᾳ ἡράπτη, οὔπορος δὲ τῷ

Δistoria hæc est Arcadica
de Jasōnis filia Atalan-
ta. Eam, quum esset na-
ta, pater exposuit: non
enim se filiabus, sed maribus, opus
habere dicebat. Is vero, qui expo-
nendam accepit, non interfecit
eam, sed abiens in montem Par-
thenium, prope fontem depositus: &
erat

Μελάνισσα ραμφῶσι ταῖς Αρτεμίδος.
Αυτὴν δὲ οὐκ οὐκ Μελάνισσα συγχωνεύσασα. Hy-
ginus fabula XCIX. Eodem tempore Atalante
Iasi filia, filium exposuit ex Meleagro natum.
Scholia tamen Apollonii, vocat filiam
Ιάσεως. SCHEFF.

Ταῖς τῆς Ιασίωνος Αταλάντης] Duæ fuerunt
Atalanta, Poeticis ex fabulis celebres. Al-
terā nūn p. 3

κείτο συγηρεφής δρυμών. Καὶ τοῦ μὲν
βρέφες κατεψήφιστο Θάνατος· οὐ μὴν
ὑπὸ τῆς τύχης προυδόθη. Ολίγω
γὰρ ὑπερου, ³ οὐτὸς κυνηγετῶν ἀφι-
ρημένη τὰ ἔσυτης βρέφη, ⁴ ἀρχτό-
πκε, σφειργάντων αὐτῇ τῶν μαζῶν,
καὶ βαρυγομένων ὑπὸ τοῦ γάλακτος·
εἴτα κατά τινα θείαν πομπὴν. οὐδεὶς
τῷ βρέφει, ἐθηλασεν αὐτό· καὶ
αὖτα τὸ θηρεύον ἐκουφίσῃ τῆς ὁδίνης.
καὶ ὥρεξε τροφὴν τῷ βρέφει. ⁵ καὶ
οὐν καὶ αὐθίς ἐπανίλινσα γάλακ-
τος, χὺς ἐποχετεύουσα, (καὶ) ἐπει. ⁶ τὴν
ἔσυτης μάτηης σὺν ἔμενε, τῆς μηδέν
οἱ προσηκούσης τροφὸς ἐγένετο. Ταῦ-
την οἱ κυνηγέται παρεφύλασσον,
+ ⁶ καὶ οἱ ἐξ ἀρχῆς ἐπιβουλεύσαντες
τῷ θηρείῳ εἰς τὰ ἔγχυρα αὐτῆς.
7 Καὶ αὐτὰ ἔκατα τῶν δρυμώνεν κα-
τασκεψάμενοι, ἀπελθούσης ⁷ συνή-

၁၄၃ၮ

terae Boeotica, Schoenei F. quæ cursu certavit cum procis suis, & nupsit tandem Hippomeni: Altera Arcadica hæc. Sed quas ipsi Veteres sèpius confuderunt, tribuentes alteri, quæ erant alterius, & sèpe de iis etiam sibi ipsi contraria tradentes, ut certe faciunt Hyginus fab. 99. & 173. & Apollodorus 1. 2. & 111. 9. Vide & Muretum ad Propert. Eleg. 1. 1. Simsonium Chronicum An. M. 2754, sed maxime Excellentiss. Spanheimium ad Callimachum Hymno in Dianam v. 216. Neque minor discrepantia est in nomine ejus, qui Pater fuit hujus Atalantæ. Nam plerique eum *Fasum* appellant, unde Propert. 1. 1. 10. Virginem hauc vocat *Fasida* penultimâ brevi. Alii vero *Fasum*: certe Callimachus eam dicit *Képho Iacinto*, ubi itidem metri ratio firmat hanc nominis formam. Noster denique *Fasona* nominat, vel ut Lugd. Codex, & Regius B. *Iacoura*, cum quibus facit etiam Schoenastes *Apolloni Rhodensis* qui ut 1. 769. dicit filiam *Iacorū*. Sed

putem pene, istic legendum 1408 vel 1409,
hic vero *Aλάντης*, sicuti Danaë Acrisii E.
vocatur *Ἄργειόν*, Homero *Iliad.* 219.
PERIZ. Adde Meziriacum ad Ovidii *Epyt.*
Heroid. IV. 22.

2 *Αλάντης*] Duæ fuerunt Atalantæ unde
hæc Arcadicæ, altera Archiva seu Bœotica
vide Muretum in *Schol. ad Propert. lib. I. d.*
1. Ita habent notæ Codicis Bigotiani. SCHEE.
Vide rotas Joh. Livinei in eundem locum,
Laetantius in vii. *Thebaid. Statiane:* dux
Athlantes (i. Atalantes) esse certissimum est:
unam Arcadicam, cuius Parthenopœus est fi-
lius: aliam de Scyro, nobilem cursu, quam
Hippomenes currendo superavit, projicien-
tia poma aurea consilio Veneris. adde Ritter-
husii *Commentar.* in lib. II. *Cyneget. Oppi-
ni* p. 49. Hieron. *adversus Fouiniianum* lib.
I. Referunt fabulæ, Atalantem Calydoniam
virginem semper in venatibus, semper in pha-
vis, non tumentes uteros faminarum, sed
que conceptuum, sed expeditam *castra*

τειχαν κατά τούς ἄγρους καὶ τομήν τῆς
ἀρκτου, τὸν Αταλάντην ὑφέλοντο,
καὶ καλούμενην τοῦτο οὐδέπω· αὐτοὶ
γὰρ ἔθεντο αὐτῇ τὸ ὄνομα. Καὶ
εἰτέρφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὄρεισ τῇ τρο-
φῇ καὶ μικρὸν δὲ αὐτῇ τὰ τοῦ σώ-
ματος μὲν τῆς ἡλικίας ἀνέτρεχε, καὶ
ὑπὲρ παρθενίας, ὁ δὲ τὰς τῶν ἀνδρῶν
οὐκίλιας ἔφευγε, καὶ ἐφημίαν ἐπέζει,
καταλαβούσα τῶν ὄρῶν τῶν Αρκαδί-
κῶν τὰ ὑψηλότατα, ἔνθε πᾶν καὶ αὐ-
λῶν κατάρρυτος, καὶ μεγάλα δρῦς,
ἔτι δὲ καὶ πνεῦμα, ¹¹ καὶ βαθεία
τις ὅλη. ¹² Τί γὰρ ἡμᾶς λυτεῖ, καὶ
ἄιτρον Αταλάντης ἀκοῦσαι, ἃς ¹³ τὸ
τῆς Καλυψοῦς, τὸ ἐν Ομήρῳ; Καὶ
πᾶν ἐν κοίλῃ τῇ Φάραγγι σπίλαιον ἔνι,
καὶ βαθὺ πάντα, καὶ πρόσωπον
βαθεῖ κρημνῷ ὠχύρωτο. Κίττοι δὲ
αὐτὸς ἀξειπτον, καὶ ἐπεπλέκοντο

amasse virtutem. KUHN.
3 Ταῦ κυνηγεῖστων] Sluisk. Ταῦ κυνηγεῖται. PE-
RIZ.

4 Aetus $\circ$ vix] Apollodorus lib. III. Ex
Iaso & Clymene Minya filia nascitur Atalan-
ta, cuius pater masculinæ prolis cupidus,
eam exposuit, ad quam ursa sapientiæ
veniens ubera protendebat: eamque demum ve-
nates inventam penes se educarunt &c.
SCHEFF.

SCHEFF. *S. Kuij est nō adīs &c.*] Cohērent hāc cum
sequentibus in unam jungenda periodum
sed de leas, velim, ultimum χ , ante $\tau\omega\mu\tau$,
quia nexus turbat. Επαντλē notat aliquid
infundere & ingerere. Lucianus de Morte
Peregr. init. Κανόνες εἰ τὰ λοιπὰ ἐπαντλέγονται
αὐτῷ, Audivi itaque reliqua, quae ille audito-
ribus suis ingerebat. PERIZ. Cl. Perizonio,
qui ultimum illud χ ante $\tau\omega\mu\tau$ delendum cen-
suit, suffragatur Mediceus.

6 Καὶ οἱ ἑξάργυροι &c.] Legerim cum Gel-
nero, οἱ καὶ ἑξάργυροι. Mox Lugd. his in ἔγγρῳ

οἱ κιτῖοὶ μαλακοῖς δένδροις, καὶ δί αὐτῷ ἀνείσπον· κρόκοι τε ἡ-
σαν περὶ τὸν τόπον, ¹⁴ ἐν μαλακῇ
Φύσιμοι καὶ βαθεῖαι τῇ πόσῃ· συ-
στάτελλε ἃ αὐτοῖς καὶ Τάκινθος,
ἡ ἄλλη πολλὴ χροὰ ἀνθέων, οὐ μό-
νον εἰς ἑορτὴν ὄφεως συγτελεῖν δυνατό-
ν, ἀλλὰ ἡ δύσματι ἐξ αὐτῷ τὸν
ἄρεα τὸν κύκλῳ κατελάμβανον· καὶ
παρ.

tio. Id vero hederæ circum repe-
bant, & teneris arboribus implica-
bantur, perque eas ascendebant;
croci etiam in eo loco erant, in
mollis nascentes densaque herba;
cum iis vero una surgebat Hyacin-
thus, atque alias multiplex florum
color, qui non solum ad pascendos
oculos juvare poterant, sed & odo-

15

τούρας. Forte & II. 20. Vide ibi. PERIZ.
7 Καὶ αὐτὸς ἵκασται] Leg. καὶ αὐτὸς ἵκασται.
FABER. Benè se habet vulgatum. KUHN.
8 Καλεμίνιον τέτο &c.] Απαλάτην est No-
men Proprium Feminæ, formatum à Mas-
culino Ατλας, Ατλαντος. Nam Ατλας dic-
tur pro Ατλας, à Τλάω, Τλῆμι, pro quo &
Ταλάω dicebant, unde & Τάλας. Est autem
Ατλας, vel qui nibil mali fert & susinet, mi-
nime τάλας, vel per A ἐπιτάλας, qui mul-
tum susinet. Vide Eustathium ad Homerum
Odys. A. pag. 19. At Απαλάτος, forinatum
à voce Τάλατος, libra, pondus, quod etiam
usitatum est, notat eum, qui paris est pon-
deris & pretii. Vide Eustath. ad Iliad. B.
pag. 149. PERIZ.

9 Επιφέροτο εἰς αὐτοῖς] Mediceus & Sluiskia-
nus, επιφέροτο αὐτοῖς. ut supra XII. I. επιφέρο-
τατοί.

10 Καὶ τὰς ἦν ἀνδρῶν] Meminit Hieronym.
lib. I. contra Jovin. SCHEFF.

11 Τὰς ἦν ἀνδρῶν ὄριαται ἔφενε] MS. uterque,
& Regii Omnes, legunt τὰς, confluentes
ita hoc verbum hic loci cum Genitivo. Mox
Sluisk. ἦν Αρχαδικῶν τὸν ὑψηλότατον. PERIZ.
Codicis Sluiskiani lectionem utrobique fir-
mat Mediceus.

12 Καὶ βαθεῖα τῆς ὥλης] Sluisk. & Regius
A. καὶ βαθεῖα ἡ τέταρτη σημ. Haud absurde.
Memorat enim omnia jucunda, riuum aquæ,
quercus maiores, auram venti; Supererat ergo
spissa & multa umbra, que isto in Co-
dice exprimitur. Schéfferus hanc lectionem
ad inferius ὥλη annotat ex MS. C. Parisien-
sis, sed haud dubie per errorem vel ipsius vel
Excerptoris. Et ita vere se res habet teste
Cl. Boivinio, qui in Regio C. invenit hic

Sluiskianam lectionem, sed ita, ut in mar-
gine reperiret, tanquam post βαθεῖα addenda,
ἥλη καὶ. Unde Idem censet, plenius hic legen-
dum, καὶ βαθεῖα τῆς ὥλης, καὶ ἡ τέταρτη σημ. PERIZ.

13 Τὸν τῆς Καλυψός, τὸν εἰς Ομήρο] Vide Ho-
merum Odys. E. v. 63. ubi, quum com-
memorasset Mercurium ab Iove missum ad Calypso, ut illa Ulyssem dimitteret, pluribus
describit Ejus Antrum, in quo illa habitat.
IDEM.

14 Βαθεῖα τῆς ὥλης] MS. C. auctius iste hi-
bet, καὶ βαθεῖα τῆς ὥλης καὶ τέταρτη σημ. σημ.
τατοί. &c. SCHEFF.

15 Η μαλακῆ φυσιόδρομος καὶ βαθεῖα τῆς ὥλης] Quid,
obsecro, ad flores humi natos, veluti Cro-
cus, &c. facit, aut ad eos commendando
pertinet, quod nascentur in molli profundi-
que sylva, ut vertit Gesnerus & reliqui Edi-
tores, quum Vultejus Græca reddidisset, sed
æque perperam, nascebantur tum in planatu-
ra, tum in extremo nemore. Quid mul-
tus Egregius hinc est Sluisk. qui liquido exhibe-
tio pro ὥλη, quod verissimum est & Græc
us uti statissimum. Assentiantur Sluiskiano Re-
gii Par. A. & C. sed hic in margine vul-
gatum quoque exhibet. Flores autem pauci-

qui

παρὸν τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζειν, καὶ τὴν εὐωδίαν ἐπιτάσσει. Δάφνα τε
ἥσαν πολλαῖ, Φυτοῦ Διξιά τέλους
ἀκμάζοντος ἱδεῖς προσιδεῖν κόμας·
καὶ ἀμπελοὶ δὲ πάνυ σφύρα ¹⁵ εὐ-
θενεῖτων βοτεύων, πρὸ τοῦ ἀντρου τεθ-
λαῖας, τὸ Φιλεργὸν τῆς Αταλάντης
ἐπεδείκνυτο. Υδατά τε ¹⁶ Διξιά τε
λαῖ καὶ εἰσπέοντα, καὶ καθαρὰ ἴδειν,

x

quia in pratis & sylvis nascentur inter herbas,
& ex herba, dicuntur ἄνθιτον, Flores her-
bæ. Sic Homerus Odys. I. 449. Hesiod.
Theogon. 576. Quintus Calaber xiv. 206.
Sed dignus est, qui hic exhibeat, locus
Homeri Iliad. ε. 347.

χρῶν δια φύεν νεοθηλέα ποιην,
λανάς τοι ἐργούεται, οἴδε Κρόνος, οὐδὲ Υακίνθος
Ποκτὸς καὶ μελανός —

Divina terra produxit recens florentem herbam,
Lotumque roscium, & crocum, & Hyacin-
thum crebrum & mollem. Vides hic quoque
Crocum & Hyacinthum in Herba: Vides
etiam μαλακῆ vocabulum convenire floribus
& herbis. Ceterum βαθεῖα πόσῃ, notat spissam,
densam herbam. Aristoteles in Mirabil. p. m. 1163. καὶ πέφυε σει τοὺς πάνα βαθεῖα.
Arrianus lib. vi. p. m. 435. de Horto, in
quo erat sepulchrum Cyri, καὶ πάνα βαθεῖα
προσίνει, & densam herbam exstiffe. Sic
βαθὺ λόγοι densa fæges apud Hesiod. Afp. 288.
Ubi vide Ill. Grævium. Homerus Iliad. φ.
251. βαθεῖα δὲ κάπασσος πίφην, multus autem
decidit cinis. Sic βαθὺς πλέοντος, magna opu-
lentia, apud nostrum supra III. 18. Emen-
datio hæc, quum à MSis sit profecta, &
ratione atque usu Lingua confirmetur, cer-
tam adeo putavi, ut in Textum recipere haud
sim veritus. PERIZ. Sed & ipse Ælianu-
s βαθεῖα πόσῃ dixit lib. v. de Nat. An. cap.
56. & lib. xiii. cap. 14. ac βαθὺ λόγοι lib.
I. cap. 47.

16 Ευθενεῖτων] Abundabant. Sequitur Auc-
tor Phrynicum, qui ait, Græcos potissimum
Eudæmoniam dixisse, ubi tamen Hœsche-

res ex iis aërem, qui circa erat, re-
plebant, atque adeo dabatur istic,
cum aliae se oblectare, tum jucun-
do odore frui. Lauri porro frequen-
tes erant, arboris semper vigentis
amoenæ visu frondes: vites etiam
valde abundantibus uvis, ante spe-
luncam vigentes, laboriosam Ata-
lantæ indolem declarabant. Item
aquæ

lius multis probat ex Aristotele, Epicteto,
& aliis, usum Activi εὐθεῖας & εὐθείας. Ad-
dunt Phrynicus & Thomas Magister, εὐ-
θεία, vel εὐθείας non dici, sed pro eo εὐθεία-
eis. At vero in Nummis sub Augusto &
Claudio cisis in Ægypto sæpius occurrit
ΕΥΘΕΝΙΑ, teste Spanhemio ad Juliani Orat.
I. pag. 282. Nullum etiam dubium, quin
Idem Vir Illustrissimus ad Callimachum Hym-
no in Delum recte tentaverit Theophrastum
legendo εὐθείας, pro εὐθείας, quum & hic
Sluisk. nobis ingerat εὐθείας cum suprascripto
τοι, Lugd. vero εὐθείας. Nempe raritas
vocabuli corruptionis occasionem dedit libra-
riis. Ex illa tamen, licet corrupta lectione,
reponuerim etiam hic εὐθείας, quando op-
time omnia cohærebunt, quæ nunc hiulca
videntur & lacera in Græcis. Quamobrem
etiam Interpretes in Versione à Græco textu
recedentes liberius omnia in unam conjun-
ixerant sententiam. Ipsum illud εὐθείας, non
Hœschelius tantum, sed & Ill. Spanhemius
ad Callim. d. l. etiam ex Æschilo & Ari-
stide, satis probarunt, ut non opus sit, quid-
quam addi. Ex Regis quoque Par. Codd.
Primus diserte habet εὐθείας cum suprascripto
τοι. Secundus εὐθείας. Tertius εὐθείας.
Unde etiam Cl. Boivinius legendum hic cen-
set εὐθείας. PERIZ. Conjecturam Cl.
Boivinii auctoritate MS. Florentini fir-
matam in contextum admisi. ille enim εὐ-
θείας legit. εὐθείας vero idem valet quod
εὐθείας. Scholiares Apollonii Rhodii ad lib.
I. 115. Argon. καὶ αὐτὸς δὲ Διάνοιο Φλυτες ἀν-
τικέσσοτο, δῶτο τῷ φλυτε τὸν οἶνον, οὐκέτι εὐθείας.
17 Διατελῆ καὶ εἰσπέοντα, καὶ &c.] Quid fibi
vult illud εἰσπέοντα, ita absolute hic positum,
Oo oo o maxi-

χύνυχρα, οσος τε ἀφαίμενοι τεκ-
μήραδει, καὶ καταγωναὶ πίοντι,
χύδην καὶ ἀφθόνως ἐπέρρει· τὰ δὲ
αὐτὰ ταῦτα καὶ ¹⁷ εἰς ἀρδείαν τοῖς
δένθροις τοῖς προειρημένοις ἢν ἐπιτίθεσι,
συνεχῶς ἐπιτρέποντά, καὶ εἰς τὸ ἔμ-
βιον αὐτοῖς συμμαχόμενα. Ήν οὖν τὸ
χωρίον ¹⁸ χαρίτων ἀνάμετον, καὶ
σεμνότατον τε ἄνα καὶ σώφρονα
¹⁹ παρθενῶν ἐδέκενται. Ήν δὲ ἄρα
τῇ Ατταλάντῃ ²⁰ γραμμή μὲν ²¹ αἱ
δορκὶ τῶν τεθηραμένων, τροφὴ δὲ τὰ
τούτων κρέα, ποτόν τε τὸ θύλως.
Στολὴ δὲ ἥδητο ἀστράγυμον, καὶ
τοιαῦ-

aquæ perennes, & pellucidæ visu, &
gelidæ, quantum & tangenti sentire,
& bibenti cognoscere licet, effuse
copioseque adfluebant: ex vero ipsæ
cum ad irrigandum dictis arboribus
utiles erant, dum continuo adflue-
bant, tum ad id, ut diu viverent, eas
juvabant. Erat itaque locus iste venu-
state plenus, & simul venerabilem
maxime castamque virginis habita-
tionem præferebat. Stratum autem
Atalantæ erant pelles ferarum ve-
natione captarum, cibus vero earum
carnes, & potus aqua. Vestitu autem
nog

no

maxime quum in hac ipsa sententia, de his
iplis aquis sequatur ~~ταπέρι~~? Putem pene, prius
ex feqq. esse ortum, atque adeo delen-
dum, legendumque, ~~Διετελή εἰσπρέσσων~~, h. e.
~~perpetuum fluentia~~, ut mox eodem sensu
~~αυτοχθόνων~~. Solent enim Adjectiva se-
pe Adverbiorum sensu jungi Verbis. Sic
Hefiodus præcipit Egyav 695. ~~αὐτοὶ δὲ αὐτοῖς~~
~~γυναικεῖς~~, in flore etatis ducere uxorem. Noster
supra ix. 14. de Ventis. ~~εἴποτε σκληροὶ κατέ-~~
~~πειροι.~~ Sic ergo & ~~ιδατα~~ hic dicuntur ~~έστιτεν~~
~~Διετελῆ.~~ Vide etiam ad ix. 8. PERIZ. For-
te legendum ~~Διετελῆ καὶ ἐνρέσσωνται.~~

18 Χαῖτις ἀράμενος, καὶ σεμνότατον τε ἄμειψα
Quis haud inscitus nec inelegans Scriptor vo-
cūlam ἄμειψα ita in proximo, & sine ulla pla-
ne ἐπιθυμεῖ, iteraret? Friget prorsus ista repe-
titio. Sed pulchram nobis operam hic navant
Lugd. Codex, tum Regius Par. Secundus,
ac à prima manu etiam Tertius, qui veram
haud dubie exhibent lectionem, ex qua ta-
men simul erroris origo perspici facile potest.
Legunt enim χαῖτις ἀράμενος, καὶ &c. Sic
Dionys. Halic. lib. xi. pag. 718. de Virgi-
nio, quum Filiam confodisset, καὶ ἔτσι ἀρά-

μετρῷ ἀματῷ γενέθλιος, οὐ ita plenus cruentus
seu cruentus undique, factus. IDEM.

19 παρθένα] Uterque Codex, & Regius
Omnes, παρθένων. Utrumque Græce dicitur.
Sed hōc magis est Poeticum, aut minus Atticum: at vulgatum convenit præcep-
tis Phrynicis, qui pag. 28. ἵστη λέγε, μὴ μηδεποτε γάρ ὅμιλος τῷ λέγεται καλαμών, το-
πού, ἀνδρῶν, δέον καλαμών, ιστήν, καὶ πάροια.
ἵστη dic, non ἴστω: peccabis ceteroqui simili-
ter illi, qui dicit καλαμών, ιστήν, ἀνδρῶν,
quoniam oporteat dicere καλαμών, ιστήν, οὐκ
milia. Sed & sic habuimus supra VIII.
ἀνδρῶν, & ejusdem formæ est Nomen Ubium in Africa, ιστήν, Hippo Latinis. Se-
& hoc ipsum παρθένων, ex Æliano refertur
das in v. Βεδελυχός, ubi Templum Minervæ
ut videtur, vocat Ælianus & παρθένων
παρθέναν. IDEM. Edit. Rom. παρθένα.

20 Στραμεναι] Leg. στραμην. FABER. VINC
artis opus. KUHN.
Στραμαι] Sic & MSti. Faber tamen στραμ
legi jubet. Et ita στραμην pro lecto funebr
apud Anton. Liber. fab. I. Sed & sequi
tur hic τροφη, ποτος, omnia in singnari. U
ádeo si favissent Codices, facile ego Fabru
fuissem secutus. PERIZ. Apposite igitur M
diceus, quem etiam secutus sum, Dod
simi Fabri conjecturam tuetur.
21 Αι δορυγειθενεαδησαν] More non antiqu
rum modo. Sed imprimis venantium, q
fer

τοιαύτην, οἵαν μὴ ἀποδεῖν τῆς Αρ-
γειαίδῃ. Ελεγε γὰς Σηλοῦν αὐτὴν
καὶ ἐν τούτῳ, καὶ ἐν τῷ παρθένον
εἶναι *ἀγαθὸν τέλον* ἐθέλειν. ²² Επε-
φύκει δὲ ὡκίτη τοὺς πόδας, καὶ οὐκ
ἄν αὐτὴν διέφυγεν, οὔτε Θησεόν,
οὔτε ἐπιβουλεύων αὐτῇ ἀνθρωπῷ.
²³ Φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα
μὲν οὐκ ἀν τις αὐτὴν κατέλαβεν.
Ηρων δὲ αὐτῆς οὐχ' ὅσοι μόνον αὐ-
τὴν εἶδον, ²⁴ ἀλλ' ἵδη καὶ ἐκ Φύ-
μης ἤρατο. Φέρε δὲ, καὶ τὸ εἰδῆ
αὐτῆς, ²⁵ εἴ τι μή λυπτεῖ, *ἀγαγρά-
ψωμεν*. λυπτεῖ δὲ οὐδεν, ἐπεὶ καὶ
ἐκ

feras facilius deciperent. Plutarchus *Orat de fortuna Alexand.* ζῶα ὅργωνται καθέστωτοι, δο-
εγγίς εἰδόποις μετατίθενται. Alludit etiam Ovidiu-
lib. I. *Metam.* ubi de Nympha Peneide:

*Fugit altera nomen amanii
Sylvarum latebris, captivarumque ferarum
Exuvia gaudens*

Potuit tamen hoc imitari voluisse etiam Heros. Schol. Apoll. ad lib. I. σύνθετοις ἡγεμονίαις μεταφέρειν SCHEFF.

22. ἐπεφυκεὶς δὲ ἀντίση] Vide Clementem lib. iv. Strom. ubi ob celeritatem cum primis a poëtis commendatam scribit. IDEM.

23 Φυγέν ιθέλσαν] Muret. in *Schol. Pro pert. lib. 1. el. 1.* corrigendum suspicatur φυγέν ή ιθέλσαν, σὸν αὐτὸν κατέλαβεν, ut rursum notæ *Bigotiani* libri docent. SCHEFF Φυγέν ιθέλσαν Atticè, pro φυγέν ιθέλσαν sin voluisse aufzegere, tum vero nemo illam affecitus sūisset. KUHN.

Φυγέντιον, ἀλλ' εὐταῦρον μὲν ἐστὶ &c.
Muretus ad Propertium I. 1. legit, φυγέντιον
εὐταῦρον ἐστὶ &c. omisssis ἀλλ' εὐταῦρον μὲν
nulla profectio ratione. Immo eleganter it
& ἐμφατικῶς plane in medio Orationis inter-
ponunt Græci illud ἀλλά, in quo consistit to-
ta hujus locutionis ratio. Sic I.II.17. οὐδὲ
δὲ ἐχρῆτος τὸ πατερόν αὐγονίζεσθαι, ἀλλ' εὐ-
ταῦρον γε ἐκπίστησεν κατόπιν της θεοπάτητος λό. I. 28. Φυγέντιον

τὸς ἰχθύς ὄφαντα ἀλλὰ τετόν γε ὡς ἐλασθεῖσον ἐπομ-
νεῖσθαι ΙΙ. 15. τὸς τῷ Εφίρων θρόνοις, ἔνθα εἰσά-
σι καθήκοντα χρηματίζειν. ἀλλὰ τέττας γε τὸς θρόνους
κατέχεται. PERIZ. Cl. Barthius, qui in
Animadvers. ad Papinii Statit lib. IV. Theb.
v. 313. amplexus fuerat emendationem Mu-
reti, in iisdem *Animadver. ad lib. VI. v. 565.*
hunc locum ita corrigit. ἢ νῦν αὐτὸς διέφυγεν συ-
τιῦθεν τῆς Θηρίου, ὅπερ επιστολεύειν αὐτῇ αὐθεντι-
φυγεῖν ἢ ἐθίλεσται ἐκ αὐτοῦ κατέλαβεν. Ser-
vari tamen etiam vocula ἀλλὰ potest, vel τὸς
ἄλλος scribendo vel πρεποφοτανοὶ φυγάς,
ἄλλα φυγάς ἐθίλεσται, ὃ μὴ τοις αὐτοῖς &c.
Haec tenus Barthius. Mediceus hanc perio-
dum ita exhibet: οὐποτε επιστολεύειν αὐτῇ αὐθεν-
τιφυγεῖν, διάκειται ἐθίλεσται, ἀλλὰ οὐταῦθα.

, 24 AM' 1881] Leg. à M. & H. FABER. Non
putem quicquam mutandum. KUHN.

putemus quicquam mutandum. Kuhn.
Αλλ' οὐκ εἰς φύσεις οὐδὲ^{τοι} Ita MSti Omnes, & Mei, & Regii. Faber tamen αλλὰ δὲ καὶ &c. legit. At nihil mutandum putat Kuhnius. Et sane sic etiam *infra* XIV. 22. μὴ μόνον τῆς γλάστης &c. οὐλλαγῆς τῶν εἰς φύσεις διπλεῖσιν ἐπιθεσέαν. Similiter mox pag. seq. οὐδὲ τοι. Et Maximus Tyr. *Diss.* 27. Ηδὲ δὲ τοι. Et ita passim

25° Ει π μη λυσει, Διεγράψωμενος] Sluisk. ει
η μη λυσει, Διεγράψουμενος. Sed nihil eo hic
opus est. IDEM.

ἐκ τούτων προσγένεοιτ' ἀν λόγων τε αὐτem esse nequit, quia ex his etiam ἐμπειρία καὶ τέχνη. Μέγεθος μὲν ὡρὰς, ἔτι πάις οὖσα, ὑπέρ τὰς γυναικας, καλλεῖ δὲ ἦν, οὐς οὐκ ἄλλη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων τῶν τότε. ²⁶ Αρρενοπόλει δὲ, καὶ γοργὸν ἔβλεπε. τοῦτο μὲν καὶ ²⁷ ἐκ τῆς Θηρέου τροφῆς, ἐπειδὴ θυμοειδῆς ἦν, ἥδη δὲ καὶ τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι γυμνασίων κορικόν τε, καὶ ράδινὸν οὐδὲν εἶχεν. οὐ γὰρ ἐπιθαλάμου πρόπει, οὐδὲ ἦν τῶν ὑπὸ μητράσι τύ τίθαις τρεφομένων. Τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦ-

RIZ. Medicus Θηρέας, quomodo Gesnerus correxerat.

²⁸ Αλλοι φύσις εἶχεν] Ita emendavit Gerner. & in textum recepit autor editionis Genevae. Veteres, etiam Romana, habent φύσις, pro φύσις. Est autem φύσις plane id ipsum, quod Latini vocant fuscum. Igitur dubito, an non sit scribendum ἀλλά φύσις, cum præsertim sequatur: περιπλέκεται, κατέλαμψει τὸν αἰγαλόν, καὶ τοὺς ὄρωντας. Δεινὸν δὲ ἦν ἐντυχεῖν τάπεις αἴλλα, ³¹ καὶ τῷ σπανίᾳ. Οὐ γὰρ ἀν αὐτὴν τις εὐκόλως οὐδεὶς

ποτε θεοῖς τροφῆς] Leg. Θηρέας. GESN. Cur θηρέας & non θηρεῖν, ut supra τροφὴ καί τε τροφέμενα. Puto plane nostrum scripsisse jumentum unoque verbo, θηρευτροφῆς. SCHEFF. Cum Gesn. lego θηρέας τροφῆς, ut ante, εἰ δημητρίη τῇ τροφῇ ita loquitur Älianuſ in fragmēnto apud Suidam. πᾶς θηράμενος βρέφη κράσει θηρεύεται καὶ ἀνθρακείων σωμάτων τροφία ἔδειξε, nati infantes ferinorum humanorumque corporum commixtione monstrosi videbantur. Ceterum quid in se rejiculum habeat Viri Doctissimi nota, nemo non videt. KUHN.

²⁹ Εἰ τῆς θηρέας τροφῆς] Gesnerus, probantibus Fabro & Kuhnio, θηρεῖν, h. e. ex ferino victu. Sed non animadverterunt Viri Doctissimi, designari hic ab Auctore Ursam, à qua nutrita est Atalanta, & cuius illa ex uberibus primum traxit alimentum; à qua nutrita etiam habuit, quod θυμοειδῆς esset. Τροφὴ itaque θηρέας hic notat non victum, qualis est ferarum, sed nutritionem atque alimoniam, quam Ursā præstítit Atalante. Et quo minus dubites, ecce veram ex Lulg. Codice & Regio Par. B. lectionem, εἰ τῆς θηρέας τροφῆς. Mox mallem, ἥδη δὲ εἰς & &c. & iungere pene sequentibus, κορεκτὸν &c. PE-

HUC. Perieg. v. 40. οὐδενός δὲ οὐδὲ Αἰγαλίου μέτον εἰς Αἰγαλίου πληντικῶν οἱ ήλιοι.

τοῦτο εἶχεν καὶ μάλα γε εἰκόνα earum genere, quæ à matribus & τροφαῖς, ἀτε εἰν τοῖς κυνηγεσίοις, καὶ corporis molem non habebat: idque merito, quippe quæ venationibus, perque ipsas exercitiorum artes, totum corpus corroborabat. Flava erat ipsius coma, non cura muliebri, & tinctiōibus simul, ac medicamentis, sed naturæ opus erat ille color. Facies vero illi etiam radiis solariis punicea erat facta. & penitus colori rubicundo similis. Quis vero flos tam speciosus existat, quam pulcher esse debeat vultus virginis verecundiam edocet? Duo autem habebat, quæ ad percellendum alios erant idonea, maximam venustatem, & quod præterea etiam terrorē in- jicere videntibus poterat. Nemo sa- ne ignavus homo, eam videns, ama-ret, immo ne obtueri quidem omni-no auderet. Tantus fulgor una cum forma

γένεται εἰς τὸν αἰγαλόν Διονυσίῳ, εἰ τοῦ μαλεροῦ κεκαμένῳ ήλιοι.

³⁰ Καλὸν, ἢ τὸ αἰγαλόν αἰδεῖς] Gesnerus putat abundare illud ἢ. Mihi delenda distinc-tio, & scribendum ἢ pro ἢ videtur, ut sit ab εἰμὶ, locusque exponendus, non in genere, sed speciatim de ipsa Atalanta. SCHEFF. Muretus putat εἰς τὸν καλὸν ἢ τὸ αἰγαλόν. Faber Gesnerum sequitur. malim cum Cl. Scheffero ἢ legere vel εἰν. Auctoris eò ibat sententia. Quid opus est pluribus de pulchritudine Atalantæ emendatissima dicere? Qui enim flos tam pulcher venustusque esse potest, quam facies virginis, quæ erubescere didicit? Hæc probi oris inmodesta verecundia, hic nativus virginis vultus rubor supra omnem florū gratiam ornatumque amabilis existit. vide Suidam in ἑρμηνειᾳ, ubi pro οὐτελής lego εἰδελής. Plinius lib. xxxv. cap. 3. Lanuvi. Atalanta & Helena cominus pictæ sunt nudæ ab eodem

Οοοοοο Τας

Οοοοοο Τας

εἶδεν· ἀλλ' ἀδοκίτως, καὶ ἡ-
πρόπτως ἐπέφυνε, διάκουσα Θη-
ρίου, ἢ ἀμυνομένη τινα, 33 ὥσ-
περ ἀτίς· διάτουσα (δ') ἐξέ-
λαμπεν ἀστραπῆς δίκην, εἴτα ἀ-
πέκριπτεν αὐτὴν ἀγθίουσαν ἢ δρυ-
μὸν, ἢ λόχυη, ἢ τι ἄλλο τι
ἐγγέρη δάσος.

34 Καὶ

formam intuentium oculos perstringe-
bat. Terribilis vero erat in occuren-
do, cum propter alia, tum quodra-
ro conspiciebatur. Non enim facile
quisquam vidi illam, sed necopina-
to & de improviso apparebat alius,
feram persequens, aut alicui repug-
nans, quasi stella quædam: profligens
vero effulgebat tantum instar fulgu-
ris, dein ipsam occulebat vel querce-
tum, vel densior sylva, vel aliud quid
in monte spissum, decurrentem in ea

Et

τὸς μολαιοφθάλμες αἰγλοφανεῖς τε φιλεῖ.

32 Καὶ τὸ σπαίνει] MSS. B. & C. ἢ τὰ σπάνα. SCHEFF.

Καὶ τὸ σπαίνει] Scheffero teste, MSti Parisienses B. & C. habent, ἢ τὰ σπάνα. Dubititem de Vocabula ἢ. Certe Lugdun. Noiter legit, καὶ τὰ σπάνα. Sed &, ne de Parisiensibus amplius dubitem, fecit Humanitas Cl. Boivini, qui me monuit, etiam illos B. & C. sed Hunc in Margine, legere καὶ τὰ σπάνα. Vulgatum præferrit, Sluisk. & Regius A. Utrumvis recte. PERIZ.

33 οὐτερές ἀστέρες] Legerim καὶ οὐτερές ἀστέρες &c. GESNER.

Καὶ οὐτερές ἀστέρες &c.] Nulla prorsus au-
toritate nititur illud καὶ, quod nec MSti,
certe Mei, raro, sed fido plerumque, con-
fensi agnoscunt, nec ullæ Edd. superioris
sæculi, ne Tornæiana quidem Prima. In
Secunda demum Anni 1610. invenio, sed
nulla ratione, nullo titulo, subnimis, &
quasi clam irreperitur. Ejeci ergo illud tan-
quam male fidei, istoc certe loco. Nam
facile largior, sequentia tamen per conjunc-
tionem quandam superioribus necienda, sed
neque negaturum quenquam arbitror, multo
rectius illa, οὐτερές ἀστέρες, referri ad verbum
τετράφυλλη, apparuit, quam ad ἀγθίουσαν, pro-
filiens, tanto magis, quia in sequentibus hisce
alia inest comparatio, ἀστέρες δικέων. Neque
enim convenit, in uno eodemque comma-

te, ut fiebat, legi, tanquam stella, more ful-
guris. Επιφαινεῖ dicuntur hominibus Dii, &
omnia coelestia, maxime Sydera, Att.
xxvii. 20. μῆτραί τις, μῆτραί τις εἰποντα,
Neque Sole, neque Astris apparentibus. Del-
res est notissima. Totum itaque locum, in-
terposita tantum litera δ', sic constitui, καὶ
ἀδοκίτως καὶ ἀπεριστάτως ἐπέφυνε, διάκουσα Θηρίου,
ἢ ἀμυνομένη τινα, ὥσπερ ἀτίς: Διάτουσα δ' (τις
δ') ἐξέλαμπεν ἀστέρες δικέων, εἴτε ἀστέρες. Reliqua autem aliter concepit Sluisk. quam
eduntur. Nempe ἀπεινωτείς αὐτῶν ἀγθίου-
δρυμὸν, ἢ λόχυλον &c. quod si firmarent ali
Codices, non rejicirem prorsus PERIZ. MS.
Sluiskiano adstipulatur Mediceus.

34 Καὶ οἱ ποτὲ καὶ οἱ τὸν ὄμφατον ἰανθίλον vide-
tur ponendum, vel ἵππον, pro καὶ. GES-
NER. οἱ illi ostendit excidisse verbum,
à quo regebatur. ἐπῆλθον putav vel ἐπέτερον, vel
aliud hujusmodi. nisi subintelligas post καὶ
& ipsi, ἵππον, erant proci. KUHN.

Καὶ οἱ ποτὲ καὶ οἱ τὸν ὄμφατον &c.] Locus hic
citram dubium est corruptus, sed nihil nos ju-
vant MSti, ante Mei, nec Regii, nec Medicei,
qui omnes Vulgatum servant. Verum τετρά-
plane divinavit manum Auctoris, & totum
hunc locum recte, ut arbitror, restituit, se-
lix conjectura. Doctissimi Jenisi in literis ad
me datis. Ejicit ille primum ista, temere &
nullo sensu iterata, καὶ οἱ, ac dein γεννήσα-
pro glossemate habet illius τὸν ὄμφατον, quod
& facit Cl. Boivinius. Tum reliqua per-

³⁴ Καὶ οἱ ποτὲ (καὶ οἱ) τὴν ὄμφα-
τον γειτνιῶσαν οἰκοῦντες, μεσάνσης τῆς
μυκτὸς, ἐρασταὶ Θρασεῖς καὶ καματαὶ
βαρύτατοι, δύο τῶν Κενταύρων, 35 Υ-
λαῖος τε καὶ Ροΐκος· ἦν δὲ ἔρε ό
καμῷος αὐτῶν, 36 οὔτε αὐλητεῖδες,
οὔτε αὐτὰ δίπου τὰ τῶν μειρακίων
τῶν καὶ πόλιν, ἀλλὰ πεύκα μὲν
ῆσαν· καὶ ταύτας ἐξέψαντες καὶ
ἀλλα.

Et aliquando finitam viciniam
incolentes, media nocte, amatores
feroci & comissatores molestissimi,
duo ex Centauris, Hylæus & Rhœ-
cūs: erat autem comissatio ipsorum,
non tibicinae, neque vero illa, quibus
adolescentes urbani utuntur in co-
missando, sed tædæ erant: easque ac-
cidentes & inflammantes primo
illo

Anacharsis, sed Auctori usitatum, vel per
Parenthesin quandam, constituit hoc modo,
Καὶ οἱ ποτὲ τὴν ὄμφατον οἰκοῦντες, μεσάνσης τῆς μυκτὸς,
ἴσχουσαι θρασεῖς καὶ καματαὶ βαρύτατοι, δύο τοῦ Κεν-
ταύρου, Υλαῖος τε καὶ Ροΐκος: ὅτι δὲ ἔρε ό καμῷος
&c. ἀλλὰ πόλιν μὲν ἦσαν. Καὶ ταύτας ἐξέψαντες
&c. Ita vero, si ita, ὅτι δὲ ἔρε, usque ad
ἥσσαν, consideres tanquam parentheticam de-
scriptionem illius comedationis, & reliqua
dein, tum præcedentia, tum sequentia illam
parenthesin, conjungas, integrum habebis
sensus, & commodam satis syntaxin. Fir-
mat autem ille hanc emendationem ex lib. ix.
cap. 24. ubi similiter pene Auctori, Σμινθεῖ-
δης ὁ Σνερπίτης εἰς τοστὸν τετράφυλλον εἰσάγειτε: Καὶ
γάρ τοι Σνερπίτης πάλιν ἔρεται τοῦ τρυφῶν, ἢ τοῦ
βίου θρεπτῶν: ὅτι δὲ Σμινθεῖδης καὶ πλίτος. Άδει αὐ-
τειν & supra II. 13. pag. 99. Ο δὲ Αγριοφά-
νες &c. Et pag. 106. Οπερές εἰκανος &c. Et
infra XIV. 20. & 39. Atque ita alibi sapius.
PERIZ. Locus hic dupli mendo deprava-
tus ita emendandus videtur. καὶ οἱ ποτὲ εἰκανοι
(sc. καὶ) γειτνιῶσαν οἰκοῦντες, μεσάνσης τῆς
μυκτὸς, έρεται θρασεῖς, καὶ καματαὶ βαρύτατοι,
ἴσχουσαι οἱ δύο τοῦ Κενταύρου, Υλαῖος τε καὶ Ροΐκος.
τοῦ εἰκανοῦ πρæfert etiam Mediceus.

³⁵ Υλαῖος τε καὶ Ροΐκος] Apollodorus scribit
Υλαῖος: Quin etiam ubi inviolata virginitati
sue à Rhœco & Hyllao Centauris vim parari
perspicit, hi sagittis ab ea perfossi conciderunt.
Meminit & Virgilii II. Georg. nisi quod
pro Rhœco scribat Rhœtum. Puto autem no-
strum esse rectius. Neque Carrionem audio,
qui adversus Turnebum Rhœtus legentem
statuit citius in Æliano, quam in infinitis fe-
re Poetarum locis vitium esse. Nam ut apud
hos in locis plurimis legendum Rhœtus sit,
non ideo & Æliani lectionem necesse est ut

Solebant enim tibias
adhibere in comedationibus jani antiquissimo
tempore. Hinc apud Hesiodum in Chyreo
Herculis 281. νεοί καματοὶ τοῦ αὐλῆς, adolescen-
tes comissabantur ad tibiam. Et Pratinas Phlia-
sius apud Athenæum XIV. pag. 617. de Ti-
bia, καὶ γὰρ τοῦ τετράφυλλης καμένον μόνον. Inservit
enim tantum comedationibus. Sed & hinc apud
Max. Tyr. Differt. vii. Anacharsis Scytha,
rogatus, an esset etiam αὐλητὴς οὐ Σκύθης,
respon-

ἀναφλέξαντες, ἐκ τῆς πρώτης τοῦ οὐρὸς Φαντασίας ἐξέπληξαν ἀν καὶ δῆμους, μήτι γοῦν μίαν παρθένον. Κλάδος δὲ πιτύων νεοδρεπεῖς ἀποκλάσαντες, εἶτα τούτοις ἑαυτοὺς ἀγ- πλέξαντες, εἰργάζοντο σεφάνους. Συν- εχῶς δὲ καὶ θαμνὰ ἐπικροτοῦντες τοῖς ὄπλαις ἀγαντοῖς τῶν ὄρῶν, συνεκκαίοντες καὶ τὰ δένδρα, ἐπὶ τὴν παῖδα ἐπικευόντων, κακοὶ μητῆρες, ³⁷ σὺν ἕρει καὶ ἄντρῳ τὰ ἔδα τῶν γάμων προεκτελοῦντες· τὸν δὲ οὐκ ἔλαβεν ἡ ἐπικευλή. Ιδοῦσα δὲ ἐκ τοῦ ἄντρου τὸ πῦρ, καὶ γνωσίσασα, οἵτινες ποτε ἀρεὶς ήσαν οἱ καμαται, μηδὲν ἀγραπεῖσα, μηδὲν ὑπὸ τῆς ὄψεως καταπλήξασα, τὸ μὲν τόξον ἐκύλωσεν, ἀφίκει δὲ τὸ βέλος, καὶ ἔτυχε τὸ πρώτου μάλα εὐκαίρος. Καὶ ὁ μὲν ἔκειτο, ἐπηνὶ δὲ ὁ δεύτερος οὐκ ἔτι καματικῶς, ἀλλ' ἡδη πολεμικῶς,

εκεί-

illum

respondet eleganter, ἐδιὰ μηπλοι, neque vites, quasi ubi vinum non esset, nullus istic usus foret tibiarum. Miror autem, quid moverit Vultejum, & tot alios Editores, ut Αὐλητεῖς reddiderint tibicinibus, quum extra controversiam sint Tibicinae, & feminæ ad tibias & musica hujusmodi ab adolescentibus maxime adhiberi fuerint solitæ. Sic in Conviviis Stratonis Sidonii πολλαὶ παρίστανται γυναικῶν μετρεψὶ καὶ Αὐλητεῖς, *supra* VII. 2. Et Ifocrates Areop. pag. 354. olin Atticos adolescentes ἐν τοῖς Αὐλητεῖς, non inter Tibicinae, vitam agere solitos ait, ut suo tempore faciant. Immo & in sponsa deducenda Tibicinae potissimum aderant. Vide Terent. *Adel.* v. 7. 7. Sensus autem hujus loci est, comificationem illorum non constitisse, vel non fuisse instructam, cantu tibicinarum, neque illis quibus &c. sed tædis. PERIZ.

³⁷ Καὶ ἀρρενὶς τὰ ἔδα] ὄχλος, vel κάμηλος, vel

tale quid. GESNER. Mihi non videtur. Sermo enim est de specu, in quo habitat Atalanta. Dicit autem speluncæ intulisse natum, pro ipsi Atalantæ, figura notissima, qua continens ponitur pro contento. Mero rūsum legere σὺν ἔργῳ καὶ ἀντροῦ. SCHER. Lege ἀντρῷ id est vociferatione: vox Poem huic rei apta. FABER. Legerem καὶ αὐτὸς illi duo, ut respiciat Auctor ad procos Puppen ταῖς τοῖς θεοῖς ἔχοντας, in omniēn lysiā, contumeliam, injuriamque projecit, antequam Penelope aliquod dñnum nuptiale de- dissent. Hujus farinæ mnesteres Hylæus & Rhœcucus ipsi quoque ante nuptias cum contumelia solverunt nuptialia munera. Nec obstat, quod sequitur οὐεκτελέσθετο. Sæpe enim duali copulatur pluralis, ut alibi exempli probatum. vid. *not. ad lib. VI. cap. 10.* Proinde lege ἔδα & deleatur comma post ὕφει, confer Hesych. in ἀρρενὶς. KUHN.

ἐκείνῳ μὲν ἐπαμύναι Θέλων, ἑαυτοῦ quidem ulcisci, suum vero iræ affectum explore cupiens. At obviām δὲ ἐμπλῆσαι τὴν ὁρμήν. ³⁸ Απίντησε δὲ ἀρρενὶς τούτῳ τιμωρὸς ὁ τῆς κόρης οἰτὸς ὁ ἔτερος. ³⁹ Καὶ ὑπὲ τῆς Ιασίων³⁹ Αταλάντης τοσαύτα.

& tædas manibus gestabant. Cl. Boivinius conjicit ἀρρενὶς, σπύμα, furoris indice. PERIZ. Pro ἀρρενὶς ἔδα, quod etiam exhibet Mediceus, videtur legendum unica litera mutata ἀρρενὶς τὰ ἔδα. Hesychius. Αγεῖς πλέως, ἀγεῖς πλέως. Catullus *Carm. XIX. 14.*

Idem inficeto est inficetior rure,
Simul poëmata attigit.

³⁸ Απίντησε δὲ ἀρρενὶς τὴν θηρωρὸς] Excidit, haud dubie Typographi culpa, καὶ ante τὴν ex prima & Romana Editione, quod reponi eum in locum postulat & sensus & MStorum constans scriptura, atque ideo restitui, quum in omnibus desideraretur Edd. PERIZ.

³⁹ Καὶ ωτὴ τῆς Ιασίων³⁹] Mediceus: καὶ ωτὴ μὴ τῆς Ιασ.

ΚΕΦ. β'.

Πᾶς δὲ Μακαρεὺς ὑπὲ τῆς ἑαυτοῦ ἀπηγείας ὑπὸ τῆς Θεᾶν ἐτι-
μαρίθη.

CAP. II.

Quomodo Macareus ob crudelita-
tem suam à Diis puni-
tus sit.

Μιτυληναῖς ἀνὴρ, Μακαρεὺς ὄνο-
μα, ἵερεὺς τοῦ Διογύσου,

Mitylenæus vir, nomine Maca-
reus, sacrificulus Bacchi, quan-
tum

I Ovros idem] Lege ἔρας. FABER. Videtur verba trajecta. ἔρεις ὄντα μὲν idem, ordo syntaxeos exigit. KUHN.

Oντα μὲν ἔρεις idem] Miror enim vero sollicitari hæc à Viris Doctissimis, Fabro jubente legi ἔρας, Kuhnio verba censente trajecta, idque ordinem syntaxeos exigere. Optime se habet Codicum lectio, modo distinguatur, ut

feci, post idem. Sensus est, quantum ille vi-
deri, vel vijn cognosci paterat. Syntaxis au-
tem, καὶ οὐτα μὲν ἔρεις λο idem. Infinita apud
Græcos, uti quæ dicuntur Gerundia Latinis,
sensu æque passivo ac Activo occurunt pas-
sim posita. Sic καταίσος idem *supra* I. 30. &
alibi. Theognis *versu* 215. de Polypo,

μὲν οὖτος ἴδειν, πράξης τῷ καὶ
ἐπιεικῆς, ἀνοσιώτατος ἐγένετο ἀνθρώπων
τὰ μάλιστα. Ξένου δὲ οὐκοντος παρί-
αυτὸν, καὶ δύντος αὐτῷ ² ωὗλον
καταδίκην χρυσίου πλῆθος, ³ ἐν
τῷ μυχῷ ἐγένετο ἀνακτόρου, τὴν γῆν δια-
σκάψας, ὁ Μακαρεὺς κατέρρεε τὸ
χρυσίον. Χρόνῳ δὲ ἀφικόμενος ὁ ξέ-
νος τὸ χρυσίον ἀπήγει. Οὐ δέ, εἰσ-
αγα

ὅς ποτὲ πέτρη,
Τῇ αὐστηριλήσει, τῷ δὲ ἐφάνη.

*Qui apud petram, cui se applicat, talis apparet aspectu. Nisi additus esset Nominativus
ſt̄o, quem Viri Docti mutare vel loco mo-
vere volunt, sensus foret ambiguus. Nam,
oīa idēū, potest etiam notare, quantum ille
videre poterat, qro oīa aīt̄ idēū lī. Sic l. 4.
n̄ mīson, oīor aīgnat̄, pro, oīev aīt̄is aīgnat̄is aī-
lī. PERIZ.*

2 παρεγεταθέντις] Non multum abludit, quod Herod. lib. vi. habet de Glauco quodam, qui Oraculum consuluit, εἰ ἔχει πά-
ρειματα λαϊστη; *an depositum abjurare licet?* Sed Oraculo pœnam omnibus perjuris pe-
dissequam denunciante, Glaucus veniam sup-
plex petiit cogitati facinoris; cui Apollo re-
gescit. Τό περιφάνιον Εἴδε καὶ τὸ ποῖον ἵον δι-
γενται. *Deum testare* & *ipsum facinus perpe-
trare eodem recidunt.* Utut igitur Glaucus
depositum hospiti suo integrum reddiderat,
cum omni tamen stirpe tunditus interiit.
KUHN.

KUAN. Παραχεταθήνει &c.] Pecunia in Templis, tanquam locis sanctissimis & tutissimis, deponi solebant apud Veteres. Sic Hannibal apud Corn. Nep. cap. 9. Amphoras auro & argento opertas deposit in templo Diana. Immo & commune ærarium Græciæ erat in Templo Deli, Thucyd. lib. 1. cap. 96. Sed res est notissima. Vide Lipsium ad Tacitum Ann. 1. 8. & Rævardum Varior. 1. 15. Paulo ante malim, ζεις γαρ ει. Melior ita erit nexus: & particulæ hæ, quia compendiis quibusdam notari tantum solent, sæpe ideo occurunt nobis corruptæ. PERIZ.

tum quidem ille videri poterat,
mansuetus erat & mitis, at *re ipsa* vel
maxime hominum impissimus.
Quum itaque hospes quidam ad eum
veniret, & ipsi depositum mul-
tum auri daret, Macareus in recessu
templi, eruta terra, aurum defodit.
Interjecto tempore reversus hospes
aurum reposcet. Ille vero *eum*

Quint

3 *Anacorópē*] *Anacoropos* quodvis templum
privatum vero Anacorum i. Castoris & Pol-
lucis. GESNER.

Ev μνχδ τ Araxτορε] Μνχδ dicebant
omnium rerum intima. Sic Hesiodus θιη
119. Tartara locat εν μνχδ χθονε, in inti-
recessu terra. Et Epz. 521. Virginem ει-
cubare μνχδω, νδοθε ειρε. Vide istic Ch.
Graviem in Addendis. Pindarus Pythior
vi. 46. Sapientiam tribuit μνχδ Περιδων. Ju-
lianu Orat. I. pag. 8. divitias μνχδ τ βα-
λεων. Ubi Vide Illustr. Spanhemium pag
68. Araxτορε autem quævis dicuntur templia
ut Araxτες quilibet Dii. Vide Eudent. III.
Virum ad Callimachum Hymno in Apoll. v
77. & 79. PERIZ.

4 Αὐτὸν δὲ τὸ ζεύς κατέθνει] Leve est, fator, sed ne quid præteream sciens, monitum volo, Lugd. Codicem habere γραπτόν. Et sic sane solet Nostr. Plane enim ita supra I. 6. οὐασφέλυτος ἐis τὸ χόρον, τὸ δὲ κατίθεντο καρύκυτος τὸ εἰσώταν βοήθη, ἀνάρρεψαν τὸ γῆ. II. 27. Φεονίδα τοσούτῳ κατατίθεμενος ἐis παντὶ ζω. Et alibi. IDEM.

5 πλούτον] abundat. GESNER. Gesnerus
abundare voluit, quod mihi secus videamus.
Est enim formula interrogationis, vim ha-
bens negandi maximam, & apud Demosthe-
nem occurrit. KUHN.

¶] Prætermisſa erat penitus hujus voci
culæ expositio cum in Versione, tum in Notis,
atque ipso Indice, licet ita absolute posse
ta, sequente insuper particula ð, non possit
non offendere, certe tirones. Sed quid Ti-
rones dico? quum ipſe Gefnerius eam in ma-
gine notaverit abundare, quasi deleri eam vo-
luisset. Et retinuerunt hanc notulam Tirones.

næsianæ ac reliquæ Edd. usque ad Schefferum, qui, ut omnia marginalia Gesneri, removit nec tamen explicuit hanc voculam. At vero non abundat, sed solet ita adhiberi ad aliquid vehementer negandum. Hinc Suidas, Πόθεν, ἀγριλοχός, ἵππος τοῦ Ουδαῖος, est negandi particula, idem notans, quod οὐδαῖος, nequaquam. Proprie idem est, ac si quis diceret, quomodo hic ita se habere posset, ita fieri posset? Et sic apud Suidum in v. αἰσθατῶν ex Eliano, ἐπινερδανῆ, ἢ πάσος ἢ περιπλόκος διηγεῖται αἵρετος ἀναταύτης ηγούμενος. Αἴτιον &c. Non expectans fore, ut illi possint prædictum locum recuperare, & auferre; Nequaquam. Sed ut &c. Sæpe additur γένεσις. Dionys. Halic. lib. vii. pag. 456. ποὺ λαύρι τὸ τοῦ συγχωρετῶν μηδὲ, ἡξι οἱ καλάννοιται· ποὺ γένεσις; ἀλλὰ μὲν ἀναγνοῖσθαι, neque abo-

*totamque incensa per Urbem
BACCHATUR, qualis commotis EXCI-
TA sacris
Thyas, ubi audito stimulant Trieterica
Baccho
Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithae-
ron.*

Ego non puto. Nequam. PERIZ.
6 *temporibus*] Solennia maxime Bacchi sacra tertio quoque anno celebrari solita. Videlicet de Hyginum Fab. 131. & Servium ad *Virgilium* Aen. IV. 302. Hinc Ovidius *Metam.* VI. 587.

*Tempus erat, quo sacra solent Trieterica
Baccho
Sithoniae celebrare nurus.* —

Et ix. 641.

*Utque tuo motæ, proles Semeleia, thyrsi
Ismariae celebrant repetita triennia Bac-
chæ.*

Euripides in Bacchis v. 134. τετερηδῶν, αἱ
χαρεῖς Διέρυσθαι. IDEM.

⁷ Μετὶ τῷ βανχέιον εἰχεν] Minus intellecta haec videntur, certe neutiquam exposita.

Πατέρες ή ανθ. ή τι. ή από πατέρα, ή πατέρα
Π π π π π 3. ή πατέρα

4 ἀντ' ἀυτοῦ δὲ τὸν ξένον κατέθηκε· καὶ ὅτε, ὥστε τοὺς ἀνθρώπους, λανθάνειν οὕτω καὶ τὸν Θεόν. Πλὴν οὐκ ἀπήντησε ταῦτα ταύτῃ. 5 Πό. θερ; χρόνῳ δὲ ἐλίγου διεληλυθότῳ, αἱ μὲν γὰρ Θεοῦ 6 τριετηρίδες ἀφίκοντο· οἱ δὲ ἔθνες μεγαλοπρεπῶς· καὶ οἱ μὲν 7 ωῖ τὸν βακχείαν εἶχεν, οἱ δὲ παιδεῖς αὐτοῦ, δύο δὲ τε, ἔρδον ἀπελείφθουσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ μιμούμενοι τὸν πατρὸς ιερεγύιαν, 8 τῷ βασιλῷ τῷ πατρῷ προσῆλθον, ἔτι καιομένων τῶν ἐμπύρων· καὶ οἱ μὲν γεώτερος παρέσχε τὸν τράχηλον, οἱ δὲ προεύπερτοι, ἡμελημένην εὐρὼν σφαγία, 9 τὸν ἀδελφὸν ἀσέκτεινεν, ωῖ ιερεῖον. Οἱ δὲ χτι τὸν οἰκίαν, ἴδοντες, ἀνεβίσαν. Ακούσασα δὲ η μῆτρη τῆς Βοῆς ἐξεπήδησε, καὶ θεά-

effosso auro, hospitem in ejus loco, cum reposuit: ac quemadmodum homines, sic etiam Deum latere arbitrabatur. Sed non evenerunt hæc ita. Nequaquam. Verum exiguo tempore præterito, Festum Dei tricentericum aderat: ipse vero magnifice sacra faciebat: atque ille quidem Bacchationi operam jam dabat, filii vero ejus, qui duo erant, intus domi fuerunt relicti, patrisque immoderationem imitantes, accesserunt ad aram paternam, ardentibus adhuc sacrī: & junior quidem collum præbebait, adultior vero, quum invenset temere relictam istic secūrim, fratrem ceu victimam mactavit. Qui autem domi erant, quum vidissent, exclamarunt. Mater audi-

to

ἡ παιάνη κίνησις, μάλιστα τὸ δράμαν ἦτον ἐν τοῖς αὐλοῖς, Omnis bacchatio, οὐδὲ omnis talis motus, inest maxime inter instrumenta in tibiis, h.e. congruit tibiis, vel excitatur à tibiis. Noster quoque supra II. 40. Corvos & Canes ait, simulac comedent herbam cœnuttam, βακχεῖσθαι. PERIZ.

8 τῷ βασιλῷ τῷ πατρῷ] Ara, in qua Pater, qui erat Sacerdos Bacchi, sacra facere solebat, & ad quam, τὸν πατρὸς ιερεγύιαν imitari volebant Filii. Ceteroquin etiam Bacchus cognominatus à quibusdam fuit Πατρός. Vide Pausaniam Atticis cap. 43. Sed & à Romanis Liber Pater proprie dicebatur. Ovid. Faſtor. III. 775. ad Bacchum, cuius festo Patres Filii dabant togam puram,

Sen quia tu Pater es, Patres sua pignora
Natos
Commendant curæ numinibusque tuis.

Sed nihil ista ad hanc Aram pertinent. IDEM.
9 τὸν ἀδελφὸν κατέβαν] Addidi ex MStis &

pristinis Edd. ωῖ ιερεῖον, quod turpi incuria Kuhniana exciderat. Paulo post pro Aenea τῇ οὐδὲ οὐδὲ μάτην rescripti volentibus ita MStis, Ακεστασα δὲ οὐδὲ μ. Nescio unde illud οὐδὲ Gesherianam irrepserit, ex qua reliquæ omnes acceperunt. Nam Primæ, Romana & Basileensis, nullam istic particularam ostentant, haud dubie etiam illud culpa Typographi Romani. MStienim pariter δὲ habent, quod rectum est. Sed & in scqq. male exhibetur in Kuhniana οὐδὲ οὐδὲ θυμῷ, quum omnes aliae ex MStis legerint οὐδὲ οὐδὲ &c. IDEM.

10 Στρελέθδης] At quare? Nam ίππος, cognita, utique erant omnibus τῷ τολματῷ, excepta tamen cæde illa Hospitis. Scilicet haud credebant, Sacerdoti mediis in sacris, quasi à præsente Deo, immisius iri tot & tanta mala domestica, nisi graviori quodam facinore, quod ipsi ignorarent, iram Dei irritasset. Plane sicuti Melitenes, quum Parili manibus, qui tantum quod ex naufragio evaserat, echidna adhæreret, inde colligebant confessum, sine dubio eum Homicidam esse,

ομένη τὸν μὲν νεκρὸν, τὸν δὲ κατέχοντα ἔτι τὴν σφαγίαν ημαγεῖν, ωῖς αἴραν ἀρτάσασα τῶν ἐκ τοῦ βασιλεῖου ημίκαυτον, ταῦτη τὸν παῖδα ἀπέτεινεν. Ήτε δὲ ἀγγελία πρὸς τὸν Μακαρέα, καὶ ἀπολιπών τὴν τελετὴν, ωῖς εἶχε, σὺν ὄρμῃ καὶ θυμῷ εἰσεπήδησεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τῷ Σύροι, ωῖ κατείχε, τὴν ἑαυτοῦ γυναικαν ἔκτεινεν. Εκπυτα σὺν ἐγένοντο τὰ τολμηθέντα εἰς πάντας· καὶ συλληφθεῖς ὁ Μακαρέας, καὶ 10 Στρελέθδης, θύμοις, θύμοις, δοαί ἐν τῷ ανακτόρῳ ἐδεχονται· ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς κολάσεσι, τὴν ψυχὴν ἀπέρριψεν. Οἱ δὲ τῷ θεού μάρτυρες σφαγαίς, θύμοις τιμῆς ήλθε δημοσίᾳ, καὶ ἐτάφη, γὰρ Θεοῦ προσάξαντο. Ετιούσι σὺν ὁ Μακαρέας οὐ μεμπτήν τὴν δίκην, 11 τοῦτο δῆ τὸ ποιητικὸν, σὺν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ,

sed

τὸν δὲ τὸ ποιητικὸν] Homericum est, ut jam ostendit Kuhnus ex Iliad. Δ. Sed & Oracula Delphici ac Poëtici, ab ipso Audore jam meinorati supra III. 43.

τοῖς δὲ κοκκὶς μέζασι δίκης τέλοις ἐχι χρονίδοις, άλλ' αὐτῶν κεφαλῆσι, οὐδὲ σφετερίσιος τίκνεσιν εἰλέται, οὐδὲ σύμμα δόρασι εἰπει πήματι βαῖται.

Similiter vero Ælianuſ etiam in lib. τῷ ιερεῖον apud Suidam in Ανεριζατο. Πάντα δέ τον ἔθεσεν, ἀνεμάζεται οὐδὲ τοῦ τῷ ἑαυτοῦ κεφαλῆ, οmnia que perpetravit, suo capite abstergitοις luit. Mox Sluisk. etiam, æque ac C. Paris. teste Scheffero, οὐδὲ τοῦ τῷ παιδαν κεφαλῆ.

12 παιδαν κεφαλῆ] MS. C. κεφαλῆς. videatur utrumque natum ex superiori θυσίᾳ, atque delendum. SCHEFF. οὐδὲ τοῦ τῷ παιδαν κεφαλῆ.

PP PP P 3 me-

φαλῆ, καὶ τῇ τῆς γυναικὸς, καὶ sed & liberorum capitibus insu-
oῦν καὶ τῇ τῷ παίδων προσέτι. per.

meretur, significatque præterea, insu- MS. legere malit αὐτῆς, non male fer-
per. Hesych. οὐσίην, αὐτῆς τέτταν. qui ex rit. KUHN.

ΚΕΦ. γ'.

CAP. III.

Περὶ Βῆλου μνήματος, καὶ κακοῦ τῷ Ξέρξῃ σημέιου ἐν τούτῳ προ-
φανομένου.

Ξέρξης ὁ Δαρείου παῖς, οὐ δὲ Βῆ-
λου ἢ ἀρχαῖον ² Αχοκάρας
τὸ μνῆμα, ³ πύελον ψελίνην εὗρε, ἔν-
θα

[Τοῦ Βῆλος Γέγχαις] Hæc Persicis Cte-
siae defuncta videntur. Scribit autem non
Beli monumentum hoc, sed Belitanū fuisse.
Ecce verba de Xerxe: εἰς Βασιλῶν ἀφίκετο, καὶ
δέντες ἐπιθύμους τὸ Belitanū τίφον, καὶ εὖς Λέ-
Μαρδόνιος. Subjicit dein sequentia. SCHEFF.
Ctesiae τὸ, Belitanū τίφον ita capio, ut Bel-
τανā ex lingua Persica notet locum, in quo
τίφος sepulchrum templumque Beli erat.
ΙΝΕΔ enim ita Persis usurpat, ut ΙΝΕΔ
Arabum regio הַנְּדָרְמֹת Hindorum Regio &c. &c.

ita quoque Belistan vel Belitanā erat
totius regionis, quæ & sepulchretum & tem-
plum Beli in se continebat. Nam τὸ τίφον
est apud Ctesiam ιπτήνην præcedentis, ter-
minatio ē ex Græco est. KUHN.

Τὸ Βῆλος Αρχαῖος] Reposui ex MSS. & Edd.
prīci Βῆλος ή αρχαῖος. Posteriori turpne-
gligentia ex quatuor postremis omissum erat.
Belus autem ille Antiquus est is, qui Babylon-
ia traditur condidisse, & ideo à Babylonii
præcipue colebatur, ut ex Sacris simulacrum
profanis Literis constat. Nempe idem est,
qui Nimrodus, hoc Beli nomine, tanquam
Divino, à posteris ornatus, ut in Babylonii
Originibus ostendi. PERIZ.

² Διασηχώσας τὸ μνῆμα] Non sufficit sensu
& Historia, effuso monumento, ut vertebat-
tur. Unde & mox, παρίστατο δὲ τῷ πυέλῳ καὶ

Xerxes Darii filius, perfonso Ve-
tusti illius Beli monumento,
vitreum solium reperit, ubi jacebat
in

τῷ πυέλῳ Βεργέντιον, exponebatur Adjacebat, em-
subterraneum quoddam & vulgare scilicet &
pulchrum, in quo columna stare non posse-
rit erecta, & quod ideo effodi debuerit. Vo-
luit Auctor idem, quod disertius ait Strabo
lib. XVI. pag. 738. Sepulchrum hoc Beli
fuisse formam Pyramidis quadrata, ex læ-
re coctili structum. Et ita Regum Perse-
orum sepulchra erant πύελοι, turre, Vix
Brissonium lib. I. de Regno Pers. Addit Strabo,
Xerxem Beli sepulchrum diruile, & Alexandum voluisse restituere, sed mortepre-
ventum. Ex Nostro tamen colligas intum
penetrare, in quo fuerit solium seu conditum
relictum integrum. De πύελοι quod sequitur, id tradidit & Ctesias in Per-
sicas apud Photium pag. 116. Ille vero Br-
ybonium hocce sepulchrum dicit non εἶναι,
sed Belianū: id quod Kuhnius pro Beli-
stanā putat dictum, & interpretatur Beli regio
nem, quia ΙΝΕΔ apud Persas regionem da-
tat. Sed præterquam quod absurdum est,
dici ita junctim sepulchrum Beli regionem,
antiquius etiam illud nomen fuit, quam ut
ex posteriori lingua Persica deduci debet.
Adde oportuissimum esse hujus vocabuli sig-
nificationem, iisdem plane literis, in lingue
Hebraica & Chaldaica seu Babylonica, ubi
Belitana notat Belum, seu Dominum, Va-

LIB. XIII. CAP. III.

θα ἦν καίμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαῖῳ. Ou in oleo cadaver. Neque vero ple-
μὴ πεστλίρωτο ἡ πύελος, ἐνέδει δὲ
ἀπὸ τοῦ χείλους & εἰς παλαιστὴν ἵστασι. Παρέκειτο δὲ τῇ πυέλῳ καὶ τῷ πυέλῳ
Βεργέντιον, ἕντες ἐγέγερτο, τῷ ἀνοι-
χτὶ τὸ μητρά, καὶ μη ἀναπληρώ-
σαντι τῷ πυέλῳ, οὐκ ἔτι ἀμε-
νον. Αναγνοὺς δὲ ὁ Ξέρξης ἔδεισε,

pa-

lidum ac potentem. ΙΝΕΔ enim validus est &
robustus apud Hebreos, unde Chaldaeum
erit, solita istic terminazione, ΙΝΕΔ: quod
si maxime in reliquias Chaldaicæ Linguae nunc
forte non occurrat, tamen id olim, ut ista
appellatio, Belitana, fuit antiquissima, etiam
Chaldaeis in usu fuisse, ex Hebraico sermo-
ne, ubi frequens est, colligere licet, plane
ut vicissim Hebraica multa eruuntur ē Lin-
guis Cognatis. PERIZ.

³ πύελοι] MSS. B. & C. πύελοι, & sic
semper Hesychius. πύελοι τοῦ επιβίου τοῦ
επιβίου οὐ πύελοι. SCHEFF. Hesych. πύελοι οὐ
πύελοι οὐ πύελοι, vide Arrian. de sepulchro
Cyri agentem circa finem lib. VI. KUHN.

πύελοι οὐλίδαι] Sic & Sluisk. At Lugd. tem-
per πύελοι, itidem ut B. & C. Parisenses.

Sed minus recte. Nam πύελοι est vas, in
quod sputum ejicitur. At πύελος proprius est
ac primitus. ut arbitrator, loculus, solium, in
quo ipsum cadaver deponebatur, à πύελος, pas-
tabum, unde & πύελος. puto, & Latinorum
Putici ac Puticuli, in quibus cadavera pauperum
abjiciebant & putascebant. Vide Festum in Puticuli, & supra ad XII. 21.
Deinde vero, & frequentissime, solium bal-
neare, quod itidem corpus eorum, qui bal-
neo utebantur, excipiebat. Hoc sensu pas-
sim reperias apud Aristophanem, at priore
apud Pollucem III. 19. qui jungit πύελος
Θίμος & σπόρος, tum Strabonem lib. XV. pag.
730. & Arrianum lib. VI. pag. 435. qui in
Cyri sepulchro ajunt fuisse πύελον ξενολόγον. De-
nique notat & alveum, in quo excipiunt Pa-
stores primum lac, à πύελος, quod primum
lac, seu ἀπανθίσαντα ηγάλαντο significat. Vi-
de Eustath. ad Hom. Odys. T. P. M. 712.
Quod autem Noster dicit οὐλίδαι, id vero in-

inv.

χει προσέταξεν ἐπιχέαν ἔλαιον τὴν ταχίσην· οὐ μή πεπλήρωτο· ὁ δὲ πάλιν προσέταξεν ἐπιχέαν· αὐτὸν δὲ οὐκ ἐλάμβανεν· ἦως ἀπέπει μάτην ἀναλίσκων τὸ ἐπιχεόμενον. Κατακλείσας δὲ ὅπιστα τὸν τάφον, ἀπηλλάγη ἀδημονῶν. Οὐ διεφεύσατο δὲ ἡ τίλη, ὥστα προεῖπεν. Αθρίσας γὰρ εἰδομένοντα μυελάδας ἐπὶ τοὺς Ελλῆνας, κακῶς ἀπήλλαξεν· εἶτα ἐπανελθὼν, αἰχτα ἀνθρώπων ἀπέδανεν, ἀποσφαγεῖς γύντωρ ἐν τῇ εὐνῇ ὑπὸ γυνῶν.

ΚΕΦ.

invicem junctorum. Unde & Author Etymolog. Magni à πέλας vel πελάζειν vocem hanc derivat, quod forsan credit & Phrynicus, quando literam I ex ea removeri voluit. Sed sine dubio ejusdem est originis, cuius παλάμην, palma, qua voce παλαιστὴ interpretatur Hesychius: & πάλη lucta, & παλαιῶν luctor, quæ omnia non dubito à πάλαι mouere, quatere, esse deducenda, unde & πάλᾳ, sors, concussio. PERIZ. τὸ ἴσως, in præcedentibus temere omissum ex MSS. hic revocavi. Polybius lib. I. Hist. cap. 56. τὸ ἴσως πάλη σαδίος. & lib. III. cap. 84. ἵξαντος δὲ τὸν τοῦ ἄλλα τὰς καταστάσεις. Mox pro ἀπαπληρώσανi Mediceus & Slinskianus legunt ωστειαπληρώσαν.

οὐκ ἔστιν ἄμεινον] Lege τοιούτῳ. FABER. Nulla, opinor, justa satis ratione legi hic voluit Faber τοιούτῳ. Nam præterquam quod optimo sensu dicitur, non est illi utile, hoc fecisse, sæpe & maxime in vaticiniis Præsens pro Futuro ponitur, id quod ad Sancti Minervam satis probavi. Sed & propria hæc est phrasis in denunciationibus. Sic plane apud Herodotum I. 187. in Nicocridis, Babylonica Reginæ, sepulchro, μὴ ρύψοι τοιούτῳ, μὴ σπανίσοι τοιούτῳ, & γαπέοντο. Ne tamen, qui non indiget pecunia, alia de causa aperiat: non enim id ei utile. Hesiodus ἔργων v. 748.

pavit, & oleum celerrime jussit in fundi: nec tamen impletum erat ille vero iterum infundi jussit: sed nullum illud cepit incrementum; usque dum animum despondet, frustra insulmens illud, quod infundebatur. Occludens vero rufus sepulchrum, abiit mœstus. Neque vero fecellit in iis, quæ praedixit, columna. Nam quum septingenta millia hominum aduersus Græcos congregasset Xerxes, infelix fuit: dein reversus turpissimum omnium hominum interiit, nocti in cubili à filio peremptus.

CAP.

Μὴ εἴ τοι ἀκινήτους κατίσῃς (ἢ γὰρ ἄμεινον)
Πάλη δυσδεμενοῖς —

Neque super immobilebus collocet quis (non enim bonum est) puerum duodecennem. Et Noste Hist. Anim. VI. 40. οὐ μὴ προσένοσται, οἱ Γέρεις ἢ τοιούτοις. ne attingant, quæ attingi non est bonum. Sed & Latini sæpius eodem modo in comminatione, non erit melius. Livius III. 41. Non erit melius, inquit, nisi de quo consulimus, vocem misisse. Ubi Vide oratione Virum Eruditissimum, Geronivum Patrem. PERIZ.

Ιμο Αρχελάος] Imo Αρχελάος, qui postea hoc finxit: Justinus lib. III. cap. I. Artabani prefector Xerxis, deficiente quotidie regimenterate, in spem regni adductus cum septembris etiis filii regiam vesperi ingreditur, macidatoque rege, voto suo obstantes ejus filii aggreditur. Securior de Artaxerxe puer ab modum, fingit regem à Dario, qui erat adolescentis, quo maturius regno potiretur, occisus. Confirmat hoc & Diodorus Siculus lib. II. SCHEFF. Vide Ctesiam in excerptis Photi pag. 57. KUHN.

Ατο έργων] At Alii occisum ab Artabano Xerxes tradunt, Filium vero, illius fraude, falsa parricidii suspicione oppressum a Fratre, ut ait Justinus III. I. ubi Vide Notas, ut Schefferum hic loci. PERIZ.

ΚΕΦ. δ.

Περὶ Ευριπίδου ἐν ἐπιάσται μεθυσάντο.

C A P. IV.

De Euripide in convivio inebriato.

Αρχελαος ὁ Βασιλεὺς ἐγίασον παρεσκεύασε πολυτελῆ τοῖς ἔταιροις προΐστος δὲ τοῦ πότου, Ξωρότερον πιῶν Ευριπίδης ὑπῆχθη πως κατ' ὀλίγον εἰς μέθην· εἶτα συγκλιθέντα αὐτῷ ἡ Αγάθωνα, τὸν τῆς τραγῳδίας ποιητὴν, ἀειλασὸν κατεφίλει, τεσαράκοντα ἐτῶν που γεγονότα. Τοῦ δὲ Αρχελάου πυθομένου, εἰ καὶ νῦν ἔτι ἐρώμενον αὐτῷ δοκεῖ εἶναι, ἀπεκρίνατο, Ναὶ μὰ Δία· ὃν γὰρ μόνον τὸ ἔχει τῶν καλῶν κάλλιστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπιστον.

ΚΕΦ.

Archelaus Rex sumtuosum convivium amicis apparavit: increbrescente autem comportione, quum meracius biberet Euripides, sensim in ebrietatem est delapsus. Deinde accumbentem sibi Agathonem, Tragicum poëtam, complectens exoscultatus est, annos circiter quadraginta natum. Archelao autem interrogante, an etiamnum ipsi in deliciis habendus videretur? respondit, Per Jovem, omnino: non enim ver solum formosorum est pulcherimum, verum etiam autumnus.

CAP.

Ι Αγάθωνα ἢ τὴν τραγῳδίαν] Meminit Plutarchus in Amatorio & in Apophthegm. Lacon. At non Euripi, verum Archelao dictam hoc attribuit. SCHEFF. In vita Alcibiadis Euripi hoc dictum vindicat statim ab initio. KUHN.

Αγάθωνα] Non Tragœdie tantum, sed & Comœdia fuit Poëta. Vide supra ad II.

21. De Archelao Vide ibidem, & ad VIII. 9. PERIZ.

2 οὐ τὸ μένος &c.] Dictum hoc tribuit Plutarchus etiam Euripi, non tantum in Vita Alcibiadis, ut jam notavit Kuhnias, sed & in Ερωτικῇ. At in Apophth. Regum, à se ipso dissentiens, ascribit illud Archelao. IDEM.

K E F. e.

Tis πρῶτον ἡράδη γενναίων παιδιών.

C A P. V.

Quis primus adamarit formosos pueros.

Ex alio πρῶτον γενναίων παιδιῶν λέγουσι ² Λάιον, ἀρπάσαντα Χρύσιππον τὸν Πέλοπον. Καὶ ἐκ τούτου ³ τοῖς Θηβαίοις ἐν τῷ καλῶν ⁴ ἐδίκει τὸ τῶν ὥραιών εἶραν.

I [Εργοθέων] Idem de Laiο testantur multi, jam à Scheffero & Kuhnio laudati. Quibus adde Hyginum Fab. 85. Voluit idem dicere Hyginus etiam Fab. 271. sed ubi perperam legitur, quem Theseus ludis rapuit, pro, quem Nemesis Laius rapuit, ut literis meis, ad Cl. Munkerum tunc datis, ostendi. Chrysippum hunc, natum sibi ex Nympha Danai-de, recepit tamen Pelops, sed mox amisit interfictum ab Atreo & Thyeste instinctu Hippodamiæ novercæ, ut Idem Hyginus fab. 85. tradit. Adde Plutarch. Parall. 33. PERIZ.

2 Λάιον] Tradit hoc Suidas ex nescio quo veterum, vocabulo Θάμνος. Ubi tamen alios quoque nefarii amoris hujus auētores tradi observat, & imprimis Jovem, raptorem Ganymedis. Athenæus lib. xliii. τὸ παιδί-

K E F. f.

Περὶ Αρχαδικοῦ, Θασίων, καὶ Αχαικοῦ, οἵων ἴδιο τίτων.

C A P. VI.

De Arcadici, Thasiorum, & Achivi, vinorum proprietatibus.

Ey Ήραίᾳ ⁵ οἱ Αρκαδίας ἀκούων περικένει αὐτιπέλους, ἐξ ὧν γίνεται οἴνος, ὃς ² τὸ λογισμοῦ παράγει καὶ ἔκφρονας τοὺς Αρκάδας ποιεῖ, τὰς δὲ γυναικας τεκνοποιούς τίθησιν.

Oti

In Heræa Arcadiæ vites audiontas, unde provenit vinum, quod ab ratiocinio abducit & mentis impotes reddit Arcadas, at mulieres foecundas ad pariendum efficit.

Apud

LIB. XIII. CAP. VI.

859

Οτι ἐν Θάσῳ δύο γένη φασιν οἴνων γίνεσθαι, καὶ τὸν μὲν ἕτερον πινόμενον, εἰς ὑπνον κατάγειν εὖ μάλα βασίν, καὶ 2/3 ταῦτα ἱδύν, τὸν δὲ ἕτερον ἀντίπαλον εἶναι τοῦ βίου, γένη γρυπωνίας ἐμποιεῖν, καὶ ἀναδαμαί παρέχειν.

Ἐν δὲ Αχαιᾳ ⁴ περὶ Κεραυνίαν οἴνος γίνεται.

i [Εν Ηραίᾳ] Desumpta hæc sunt ex libris Theophrasti, quos inscripsit ⁵ φυτῶν ισοείς, lib. ix. cap. 20. Vide Athenæum lib. i. SCHEFF.

εν Ηραίᾳ &c.] Sumptum est hoc caput ex Theophrasti Hist. Plantarum ix. 20. vel potius ex Athenæo i. 24. qui Theophrastum laudat, & ex eo hæc ipsa, ac plura, refert. Ceterum Sluis. Codex legit ποντίνας ἀμπελούς, εἰς ἣν γίνεται. Utrumvis admittatur, perinde est. PERIZ. Siuiskiano suffragatur Mediceus.

2 τὸ λογισμοῦ] Athenæus simpliciter: τὸ πλοῦ αὐτοράς ἐξίστοι ποντίνος, ut temporarius fuisse morbus videatur. SCHEFF.

3 Γίνεσθαι] Vertebatur nasci. Verum ita si sit vertendum, tum sane vitio memorie erravit haud dubie Ælianus, quum Autores, quos sequitur, Athenæus i. 24. & Theophrastus Hist. Plant. ix. 20. diserte tradant, vina hæc à Thasiis parari & confici, non nasci istic. Avni μήτον οἴνος θεατούμενος. Sic uterque. Adde illis Plinius xiv. 18. Thasios duo genera vini diversa FACERE prodit. Erroris itaque intimulat Ælianum Reinesius Var. Lect. iii. 5. Sed dubitem adhuc, quum γίνεσθαι notet etiam fieri. Neque vero hæfitare in hac expositione, nisi Auctor de Vino, quo fugatur somnus, ut simpliciter scribit Plinius, vel, ut Græci illi, ὃς ἀγρυπνεῖ ποτε, nonnulla de suo addidisset, quæ magis convenient in vinum sponte natum, quam ab hominibus vulgo ita factum, velut quod sit vita adversum, & tristitiam pariat, quale vinum cur consulto fieri soleat, nulla est causa. Sed controversia erroris in medio sit relicta, quum constet satis, quid sentire debuerit Auctor. Ceterum quod istic etiam

Apud Thasios duo vinorum genera fieri perhibent, & eorum alterum, quum bibitur, in somnum admodum profundum, & idcirco suavem, demittere homines, alterum inimicum esse vitæ, vigiliaisque inducere, & tristitiam præbere.

In Achaia vero juxta Ceraunium vinum

Vultejum increpat Reinesius absurdī, quia illa, καὶ ἀλλα ταῦτα ἱδύν, retulit non ad οἴνον, sed ad ψυχήν, in eo ipse est increpandus absurdæ & temerariae accusationis. Nam certe somnus βασίς, profundus, seu plane tranquillus, nullis insomniis aut vigiliis turbatus, vere & recte dicitur *ideo suavis*, quod ille perperam negat. PERIZ.

4 περὶ Κεραυνίας] Apud Athenæum legitur Κεραυνία, apud Theophrastum vero ipsum, Καραυνία. Forte Κεραυνία scribendum est. Ita enim Plinius hic locus nominatur lib. xiv. cap. 18. Dicitur in Arcadia fieri vinum: quod fecunditatem feminis importet, viris rauhem. At in Achaia maximè circa Caryniam abigi partum vino, atque etiam si uiram edant gravide, cum differentia in gustu non sit. SCHEFF.

Περὶ Κεραυνίας] Sic sane uterque Codex, & Regii Omnes. Nullus tamen dubito, quin ex Athenæo legendum sit Κεραυνία, quod est Nomen oppidi Achaici versus Arcadiam, sic dicti à Fluvio Κεραυνῷ, qui ex monte Arcadiæ Κεραυνός, ortus, per Achaiam decurrit. Vide Pausan. Achaicis 25. Meminerunt ejus oppidi & montis etiam Alii, sed apud plerosque, culpa librariorum, transiit id Nomen in Κεραυνός, & Κεραυνία. Sic certe Κεραυνός πάντας apud Scholiaen Calimachi Hymno in Diana v. 109. ut & Schol. Apollonii Argon. i. 996. Callimachi citantem istic carmina, licet ex ipso Callimacho, & ejus Metro, fatis pateat legi debere, Κεραυνός. Vide & Munkerum ad Hyginum Fab. 30. Apud Strabonem quoque lib. viii. pag. 387. ubi de hoc itidem oppido agitur, male editur Κεραυνία. At apud Plinius xiv. 18. & ipsum Theophrastum d. l. legitur Κεραυνία, levi prorsus mutatione. Cer-

te

γίνεται, ὃς ταῖς βουλομέναις γυναι-
ξὶν ἀμελῶσαι συμμάχεται.

te *Ceraunie* nomine nullum est in Achaia oppidum, at montes sunt clarissimi in Epiro, & alibi. PERIZ.

Σικαλῶσαι] Sic Theophilus, Græcus In-

K E F. Σ.

Περὶ Θηβῶν ὑπὸ Αλεξανδρου ἀλεξανδρού, *De Thebis ab Alexandro captis,*
καὶ τῷ Πινδάρῳ.

Oτε εἶλε τὴν Θηβαίων πόλιν Αλέξανδρον, ἀπέδοτο τοὺς ἐλευθέρους πάντας, πλὴν ἱερέων. Αφῆκε δὲ τῆς πράσσους καὶ τοὺς τοῦ πατρὸς ξένους. (ι. ὡμήρευσε γὰς παρ' αὐτοῖς οἱ Φίλιπποι, ἔτι παῖς ὁν) καὶ τοὺς συγγενεῖς δὲ τούτων ἀφῆκεν. Ετίμησε δὲ καὶ τοὺς ἔγγονους τοὺς τοῦ Πινδάρου, καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ μόνην εἴσεσεν ἐγένεται. Εφέρευε δὲ τῶν Θηβαίων εἰς ἔξαντος λίους,

vinum crescit, quod mulieres fotum abigere volentes juvat.

stit. Juris Interpres §. 1. *de Exher. liber.*
ἐπιστῆ ἡ γυναικεῖα ἀμελῶση. Vide & Suidam
Sluisk. habet ἀμελῶσην. IDEM.

C A P. VII.

Περὶ Θηβῶν ὑπὸ Αλεξανδρου ἀλεξανδρού, *De Thebis ab Alexandro captis,*
καὶ τῷ Πινδάρῳ.

Quum cepisset urbem Thebanorum Alexander, omnes liberos homines, exceptis sacerdotibus, vendidit. Liberavit vero à venditione etiam patris sui hospites: (et enim pater ipsius Philippus, quem puer adhuc esset, apud eos obfidelem egerat) sed & cognatos eorum liberavit. Etiam Pindari posteros honoravit, ejusque domum solam incolumem stare sivit. Occidit autem

The-

Ι. τῆς πατρὸς ξίνες] Epaminondæ & Pelopida posteros intelligit, horum enim hospitio Philippus Thebis usus est, teste Justino lib. vi. cap. 9. & lib. viii. cap. 5. Item Philonis, de quo vide Plutarchum in *Apophth.* Meminit hujus rei etiam in *vita Alexandri*, scribitque servatos τὰς ξίνες τὸ Μακεδονικὸν ἄνακτον, consentitque Arrianus. SCHEFF.

2. Ωμήρευτος γὰς &c.] Hinc Justinus vii. 5. *Thebis triennio obfes habitus, prima pueritiae rudimenta in Urbe severitatis antiquae, & in domo Epaminondæ, summi & philosophi & Imperatoris, depofuit.* Adde xi. 4. & Plutarchum *Pelopida* pag. 291. 292. PERIZ.

3. Καὶ τὰ δικίαν] Plutarchus *vita Alex.* Plinius vii. c. 29. Arrianus lib. i. Suidas in πλευρᾷ, & alii. SCHEFF. Vide Thom.

ta

Magist. in *vita Pindari*, Trez. in *Chil.* p. 128. KONIGIUS.

4. Εἰς ἀνακομψείαν] εἰς ἀνεργούμενος χιλία
habet MS. C. SCHEFF. Plutarchus, & Diodorus lib. xvii. sex Thebanorum millia perisse memorant. KONIG.

Εἰς αἰράνης μίσεα] h. e. XC. Millia. In gens profecto numerus cæforum unius Urbis, præter 30000 captorum. Quo numero si fuissent Thebani, haud facile capta fuissent Urbs, quum omnium consensu egregie se defendenter. Sed vitiatus est haud dubie numerus ille. Nam & Diodorus Siculos lib. xvi. & Plutarchus *Alexandro* pag. 670. priter perisse ajunt tantum τρεῖς ξίνες χιλία super sexies mille. Neque vero dubito, quin sicut sæpe alias, ita & hic, Plutarchum Na-

L I B. XIII. C A P. VII.

861

λίους, αἰχμάλωτοι δὲ ἐλίφθησαν τεισμύριοι.

ter sit secutus. Sed & præferendum alteri hunc Numerum ipsa dicit Ratio. Nam exercitus Alexandri erat 30000 peditum, & 3000 Equitum, teste Diodoro, sed præter Graecos, opinor, Alexandri socios. Thebani vero longe inferiores erant numero, atque ideo etiam servos suos, & inquilinos, & exsules adhibuere. Οὐβαιν, ait Plutarchus, πολλαπλασίους δύο τοὺς πολεμούς ἀλημαχέτεται, quum Thebani oppositi effent singuli hostibus multo pluribus. Præcipuum tamen est omnium, quod ipsi MSti hunc quoque modestiore Numerum nobis ingerant, modo recte considerentur. Uterque enim Codex,

K E F. η.

Περὶ Λυσάνδρου.

Λύσανδρον τὸν Λακεδαιμόνιον εὐ τῇ Ιωνίᾳ Διοτείσοντα, τὰ

C A P. VIII.

De Lysandro.

Lysandrum Lacedæmonium adjunt, quum ageret in Jonia, Lycurgi

Ι. Λύσανδρον τὸν Λακεδαιμόνιον] Ita Corn. Nepos. *Lysander Lacedemonius*. Tullius in *Catone*. *Lysander Lacedemonius*, vir summa virtutis. Polyænus lib. i. Strat. *Λύσανδρος οἱ Λάκων*. Diodorus lib. xiv. *Λύσανδρος οἱ Σπαρτιάτης*. At Phylarchus apud Athen. lib. vi. Lacedæmonium fuisse negat. Sed ex eo genere, quod ipsi Μόθαces dicebatur, quales liberi quidem, non tamen Lacedæmonii, cum Lacedæmoniorum filiis educabantur. & sic Noster ipse *supra lib. xi. cap. 43.* SCHEFF. Eo ipso loco Auctor innuit Mothacas jus civitatis apud Spartanos obtinuisse, si Spartani unā cum liberis disciplinæ innutriti fuissent. Hoc itaque modo Lysander Laco non natus, sed factus est. Lacedæmonii, inquit Teles apud Stobæum *Serm. 158.* τὰ μετεπόλεα τὰ ἀγωγῆς καὶ ἐμμένοντα, καὶ ξενοὶ, καὶ εἰς ἄλλας, ἀργιας τοῖς ἀείσοις πρῶτοι, eum qui educationis Spartanae disciplinam subit & perfert,

2. Εὐ τῇ Ιωνίᾳ] Nulla enim gens magis instructa erat ad luxuriam. Vide *supra ad ii. 28.* PERIZ.

3. Διαπορύθημα τὸν θιον] Propter consuetudinem, quam cum Jonibus habebat. Erat enim Jonum gens luxui & voluptatibus cum primis dedita, ut alias monuimus. Historiam porro habet Athenæus lib. xi. cap. II. SCHEFF. Versipellis fuit Lysander & modo Jonum, modo Laconum more vixit. Non ita

Qq q q q 3

τὰ Λυκούργου φασὶ νόμιμα ρίψαν-
τα, ἐπίπονα δέ τα, 3 Διγτεφερύ-
φθαρ τὸν βίον.

ita egit Epaminondas, ὃν τε φανέται μὲν εἰ πόλεις σπάλουν δύναχθείσαν· ὃ δὲ φοτάν αὐτῆς (ἢ γὰρ λιγὸν ἄλλως πειθέντα μὲν τοὺς αὐτοὺς ἔχειν τὸν εἰδίκειόν) δολμέτως ὅρκος ἀπέστην, οὐα, φησί, τὸν οὖτις διείσθιτον Επαμινόντα μὲν ἐπιτάχθοις. quem urbes, quo coronas ipsi decreverant, invitabant ad convivium. ille vero epulatum veniens (si enim aliter fecisset vir tante autoritatis, sine dubio male audiūsset) acre bibit acetum; ne scilicet Ε-

K E Φ. 9.

Περὶ Λαμίας.

¹ Λαμία γοῦν ἡ ΑΤΤΙΚΗ ἔταιρα
εἶπεν, ² οἱ ἐκ τῆς Ελλάδος
λέοντες, ἐν Εφέσῳ γεγόνασιν ἀλώπεκες.

Περὶ Λαρυγγὸς] Delendus est titulus: est enim perpetua series. FABER.

I Λάρια γέν] Inepte hæc, quisquis est qui argumenta capitum confecit, ab antecedentibus divulxit, quibus cohærere debent. etiam in MSS. omnibus connectuntur. Fuit autem Lamia Cleanoris Atheniensis filia, tibicina Demetrii. vid. Athenæum lib. xiv. SCHEFF. In Lacedæmonios, domi pugnaces, non foris, jaustum est scomma. vide Paræmiographos de proverbio: *Domi leones, foris vulpes.* Aristoph. in *Pace*

Πολλὰ γένια με οδηγούσι

Οὐτες οἴκει μήδο λέγυτες,

Εγ μείχη σι αλάπεκες.

*Sæpe enim me divexarunt
Dum domi quidem leones.
Vulpes autem in prælia*

Viximus autem in prælio.
Ubi Scholia festes, παρεμπινα ὡς τὸς εἰς Ασία
Λάκωνας ἀποχώσαντας· εἶκος λέπτες, εἰς Εὐθύνην δὲ
ἀλάπτεκες. *Proverbium à Lacedæmoniis in Asia*
male rem gerentibus domi leones, Ephesi vul-
pes: male ibi legitur Λάκωνες pro ἀλάπτεκες.
Nazianzenus in *εἰς τὴν Ἰουμετραν*, vice *versa*

curgi leges, quia molestæ & graves erant, rejicientem, vitæ cultu in luxuriam degenerasse.

paminondas, inquit, dictam, cui domi affi-
vit, deificat. Synesius Orat. de Regno. p.
20. Plutarchus de Adulat. de eodem & Age-
silao: πλέοντοι οὐδικότες αὐθίπασιν καὶ τοῖς
βίοις τὸ περισσόντος αὐτοῖς πατεῖχεν καὶ εἰπεῖ
διαίτη καὶ λόγων καὶ βίᾳ διφύλατος. cum pluri-
mis versati hominibus, locisque ἐν vita gen-
ribus, ubique suos sibi mores, habitum, vi-
tum, linguam ἐν vitam conservarunt. KUB.

C A P. IX.

De Lamia.

Lamia igitur scortum Atticum
dixit, Leones Græciæ, Ephesi
redduntur vulpes.

Πίθηκος ήμιν ἀξέλιως, λέων δὲ νῦν.
Modo qui erat simius, nunc stetit leo.

propius accedit Epictetus Arriani lib. IV. cap.
5. τὸ δὲ τὸ Δακεδαιμονίων λεγόμενον, οὐας λιόντις
εἰς Ερέσιν δὲ ἀλάπηκες, καὶ εἰς ἄρδεν αἴρεσθαι, ὁ
χολῆ λιόντες. ἔτα δὲ ἀλάπηκες. KUHN.

Δακεία γνῶντα Adhæret hoc præcedenti capili.
GESNER. Nescio quid moverit Camillum,
Primum Ælianij nostri Editorem, ut hæc
superioribus in proprium caput distingueret,
quum in MStis pariter jungantur superiori-
bus sine ullo vel minimo Capitis novi indu-
cio. Sed & sensus id postulat, ac usus voca-
læ γνῶντα, quem vide *supra* IV. 7. & IV. 8. init.
De Lamia Vide *supra* ad III. 17. PERIZ.

2. O: en^r Ελλάδος &c.] Antiquius hoc fuit dictum, quam ut ab *Lamia*, quæ post Alerandrum & Antigonum Primum floruit, fuerit inventum: siquidem eo jam usus est Aristophanes in *Pace*, pag. 711. Ceterum Plotarchus in *Sylla*, extr. Lysandrum plane liberat à calumnia istius dicti, & *βίον Δρακτίου*. Nam ait de Eo, pag. 476. ἐδίς ἀγάλασσον, ill.

μειονεκτίδες δὲ ἔξυπη καὶ δυνάμει πληκτήν τοι φαίνεται οὐρανοπεγγύρων, ἀλλά, εἴτε πέπλος, ἐκπεφύσης ταῦτα περιείσθι. Οικού λεόντες, ἐν τούτῳ θρωνοῖς ἀπόλαυσις. Ουτών σάφρονα τοὺς λακωνικούς καὶ κενολογούρην ἐποδέκιντο πινεῖσθαι τὸν διάβατον. Nihil intemperans, neque juvenile in potestate est imperio tanto reperitur fecisse, sed si quis alius, effugisse id, quod vulgo circumfertur, Domi Leones, sub Dio Vulpes. Adeo temperantem est Laconicam et castigatam ubique ostentabat vitam. PERIZ.

K E Φ. 1.

Περὶ Διονυσίου δύο γυναικας ἐν μιᾷ *De Dionysio uno die duas uxores*
ημέρᾳ ἀγαγόντ^Ο. *ducente.*

C A P. X.

Uno die duas uxores duxit Dionysius, Doridem Locrensem, & Aristænetam Hipparini *filiam*, sororem vero Dionis: & cum alterutra vicissim cubabat: atque altera quidem sequebatur eum in expeditionem abeuntem, altera vero reversum excipiebat.

mum hoc nomen, in quo noster *supra* quoque lib. xii. cap. 47. lapsus est. Scribendum autem Aristocle_{sh}. Plutarchus in Dione: Διονος οντις αρχητο διο γυναικες αμα, την μητρα την Λοκρην, ονομα Δωριδα. την δε επιχωλην, Αεισομεχην, θυσιασιην ιππουσιην. Diodorus lib. xiv. de eodem, ιμπνησθωτο την την πλιται την επιτημετατην Αεισομεχην. Valerius Maximus lib. ix. cap. 13. Duarum eodem tempore, Aristomaches Syracusane & Locrensis Doridis matrimonii illigatus, neutrius unquam, nisi excusse complexum petiit. Corrige, & scribe ex Plutarcho aliisque Doridis pro Clividis. SCHEFF.

3 Παρ' ἐκτέχεγεν ἐπιστέπει] Ita & Romana editio. placuit nonnemini legendum ταῦτα ἐκτέχεσθαι επιστέπει conjuncta divellendo. sed vulgatam ego quidem non sollicitaverim. KUHN.

¹⁰ *παρεισηγένειαν τετέλεσεν]* Conjectit nescio quis, teste Kuhnio, sed conjecturam non approbaente, *παρεισηγένειαν τετέλεσεν*. Ego vero vix dubito, veram esse illius Viri *sepius*. Certe Uterque Meus, & Regii omnes, consenserunt.

² Καὶ Αεισηρίτην τὸν Ιωνεῖνον] Falsissimi pari legunt ἀντανέντο, quod ideo recepi. Et

sic de impiis hominibus jam mortuis supra IV. 7. ⁷
τοις μηδὲ τοῖς ἀναπαινόνται, quoniam neque tunc
quiēscunt. Polyænus I. 14. de Exercitibus
Spartanorum & Argivorum, ἀναπαινόνται ἀν-
τεπαινόνται, h. e. quando Spartani se dabant

quieti, etiam Argivi id faciebant. Ceterum
ιστορίας diserte etiam legit Sluisk. at Luge
duas postremas vocis syllabas non exprimit,
incerto Scripturæ compendio abscondit.
Regius 2. habet παγκάρια. PERIZ.

ΚΕΦ. ΙΑ'.

C A P. XI.

Περὶ Περσῶν καταδυλώσεως, καὶ Ισο- De subjugatione Persarum, & Is-
κράτους. crate.

Λόγῳ τις εἰς ἐμὲ ἀφίξετο, λέ-
γων, αἴτιον Ισοκράτην γενέ-
δα τὸν ῥήτορα τοῖς Πέρσαις κατα-
δυλώσεως, ἃς ἐδουλώσαντο αὐτοὺς
Μακεδόνες. ¹ Τοῦ γὰρ πανηγυρι-
κοῦ λόγου, ὃν Ισοκράτης τοῖς Ελλη-
σιν ἐπεδίζατο, εἰς Μακεδονίαν ἐλ-
θοῦσα ἡ Φίμη, πρῶτον μὲν Φί-
λιππον ² ἐπὶ τὴν Ασίαν ἀνέτη-
σεν.

Sermo quispiam ad me pervenit,
qui tradit, Isocratem rhetorem
causam fuisse Persis istius servitu-
tis, in quam redegerunt eos Ma-
cēdōnes. Etenim Panegyricæ oratio-
nis, quam Isocrates Græcis reci-
tavit, fama in Macedoniam quum
pervenisset, primum quidem Phi-
lippum adversus Asiam excitavit
Illo

¹ Τῇ γὰρ πανηγυρικῇ λόγῳ] Quo decem, vel ut alii volunt, quindecim annis elaborato Græcos ad bellum Barbaris inferendum adhortatur. Tertius ipse in oratione ^{περὶ ἀριθμούς}. Et exstat oratio inter alias ipsius orationes. SCHEFF. Plutarchus in *utrum Athenienses bello, an sapientia clariiores?* Pericles, inquit, novem mensibus exactis Samum ex-
pugnavit & altiores gessit spiritus Agamem-
none, qui decimo anno Trojam cepit. Ισο-
κράτης δὲ μηδὲ τρεῖς Ολυμπιάδες ἀνήλεσεν, ἵνα γένψῃ τὸ πανηγυρικὸν λόγον. Isocrates autem tres fere Olympiadas conscribenda orationi, quæ Panegyrica dicitur, impedit &c. σκότει τὸ σο-
φικὸν μηροφρούριον, ποιητος μέρος τοῦ βίου εἰς ἡνα λόρον καταπλικεῖται. Vide quoque Sophisti-
cam in minimis curiositatem abjectumque ani-
mum, nonam vitæ partem uni orationi donan-
tem. Ibid. KUHN.

² Τῇ γὰρ πανηγυρικῇ] &c.] Celeberrimus est ille Panegyricus, οἰδίποτος λόγος; ut ait Dionysius Hal. in *Vita Isocratis*: cui & impen-
dit dicitur X annos, ab aliis etiam Quinde-

cim. Vide Plutarchum in *Vitis X. Rhumu*, & in lib. *Utrum Athenienses bella sapientia illustriores, in extr. & Dionys. Halic. &c. σκότει τὸ σοφικὸν μηροφρούριον*. Ita audiamus: οὐτοις λογοτεχνοῖς, οὐτοις καὶ τοις φιλοτεχνοῖς οὐτοις μηροφροῦριον. Ita erat scitius, ut etiam, qui invidebant nobis, imbrarentur eum & admirarentur magis, quam illi, qui immodece laudabant. Sed tamen neque ipse Isocrates, ut ibidem dicit, Panegyricis Orationibus magnum se operæ pretium fecisse, facturumve, autumabat ad excitando Græcos in bellum contra Barbaros, atque ideo propriam ad Philippum Macedonem composuit & misit Orationem, ut pace inter Græcos conciliata bellum Persis faceret, quæ sine dubio potissimum Philippum *ἐπιτίθεται* κατέστη. Ceterum Sluisk. hic legit, οὐτοις, εἰς τὸν Ελληνικὸν ἐπεδίζεται, h. e. quæ Isocrates recitavit in panegyri Græcorum, non male profecto. Epideikshadæ autem non tan-

LIB. XIII. CAP. XI.

865

τεν. Αποδανόντος δὲ ἔκεινου, Αλέξ-
ανδρον τὸν νιὸν αὐτοῦ, πατρὸν καη-
ρούμενον, ³ τὴν ὁρμὴν τὴν τοῦ Φιλίππου
Διοδέξαοδη παρεσκεύασε.

Illi vero mortuo, Alexandrum si-
lium ejus, hæredem paternum,
ad imperium Philippi suscipien-
dum instruxit.

effe videret, expeditionis ei in Asiam auctor
fuerit & ad Græcos orationem habuerit, sua-
seritque sequentur (Philippum): pulchrum
enim esse (inquit) exteris gentes subjugum mit-
ti, postquam domi liberias salva stabilitaque
fuerit. KUHN.

³ Τῷ ὄρῳ &c.] Sensus est, fecit Alex-
andrum suscipere & excipere imperium Phi-
lippi ad bellum contra Persas gerendum, seu
præparavit ejus animum ad imperium, quem
ceperat Philippus, suscipiendum. Sic Polyæ-
nus I. 26. παροκενάζετο ἐπιτάλαιν τοῖς νοτιώτατοις,
instruebat, parabat, se ad expeditionem con-
tra eos, qui in Insulis habitabant. PERIZ Ar-
istoteles in Θωμασ. Ακομ. Συναγ. pag.
707. ποτὸν ἔκατον ωδῆσανάζεται βαλεῖ.

ΚΕΦ. ΙΒ'.

C A P. XII.

Πᾶς δὲ Μέτων ἐρρύσατο ἑαυτὸν τῆς
ἔξοδου, καὶ περὶ Οδυσσέως
μανίας.

Μέτων δὲ ἀτρονόμος, μελλόντων
ἐπὶ τὴν Σικελίαν πλεῖν τὴν
Αθηναίων ἱδη τῷν στρατευμάτων, καὶ
αὐτὸς τοῖς ἢν τοῦ καταλόγου. Σαφῶς
δὲ ἐπιτίθεται τὰς μελλουσας τύ-
χας, τὸν πλοῦν ἐφυλάττετο δεδίκαστο,

sibi,

¹ Μέτων] De hoc supra actum est. His-
toriam habet Plutarchus in *Nicias & Alcibiade*. SCHEFF.

² Εἰς τὸν Σικελίαν] Ad bellum cum Syra-
cusanis gerendum, quo postea Atheniensium
opes fractæ, ipse etiam Athenæ à Lacedæ-
moniis captæ sunt. Consule Justinum lib.

iv. cap. 4. & sequentibus. IDEM.

³ Εἰς λογοτεχνοῦ] Ipse erat unus & car-
tago. εἰς καπιλόντες autem ille dicitur esse,
qui in numero militiæ urbanæ censetur, &
si res ita ferat, una cum delecta civium ma-
nu in bellum proficiet cogitur. Senes bellū
immunitatem naclī, τοιεὶ τὸ καπιλόντος, supra
cata-

καὶ σπεύδων τῆς ἐξόδου οἱ ἑαυτὸν ρύσαδων. Επεὶ δὲ οὐδὲν ἔπραττεν, ὑπεκρίνατο μανίαν, καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔδρασε, πιγώσαδαι τὸν τὸν γόσσυν δόξαν Βουλόμενον. ἐν δὲ τοῖς καὶ τὴν συνοικίαν τὴν αὐτοῦ κατέπρησεν. ἔγειτνα δὲ αὐτῇ τῇ Ποικίλῃ. Καὶ ἐκ τούτου ἀφῆκαν αὐτὸν οἱ Αρχοντες. Καὶ μοι δοκεῖ ὁ Μέτων ἀμείνον ὑποκρίνασθαι τὴν μανίαν τοῦ Οδυσσέως τοῦ Ιθακοῦ. Εκεῖνον μὲν γὰρ ὁ Παλαμήδης κατεφώρεσε, τῶντον δὲ Αθηναίων οὐδείς.

catalogum erant. Inde καπάλογος ποιεῖσθαι est militem legere urbanum ex iptis civibus. Thucyd. lib. vi. ait Athenientes εἰς καπάλογος εἰς deleictis civium in Siciliam militiè nūlē quingentos gravis armaturæ milites. sequior ætas pro καπάλογος dixit Lijsta. Gloss. Lijsta, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους καμπάν. Verba esse corrupta Homericī pæne oculi viderint. Vulcanius legit, ἵνα τοὺς ιπποδρόμους καμπάν. malim, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους καμπάν. Lijsta, quæ super numeros campi est. Notum ex Vopisco, Zonara & aliis, quod ἀριθμοὶ sunt numeri militares, legiones sc. quorum numerus in listam, quam vocant, missus erat. numerorum duxor &c. KUHN.

4 *Tas μελέσσας τύχας*] h. e. clades, quas in Sicilia accepturi erant. Vide supra ad v. 10. Historiam hanc Metonis habes apud Plutarchum in Alcib. pag. 200. & in Nicia p. 532. Ex quo loco liquet, fuisse hunc Metonem ita in Catalogo seu dilectu hujus expeditionis, h. e. inter eos, qui leeti & descripti erant ad hocce bellum, ut tamen esset ἡ φύσης περιγραφαὶ τῶν τετραγίνων, ad prefectorum quan-dam adhibitus. PERIZ.

5 *Εωτὸς*] Plutarchus ait voluisse eum solum, quem habebat unicum, discrimini eripere, non se ipsum, potuit tamen utrumque factum esse. KUHN.

6 *Τὸν συνοικῶν*] Oixta domus, quæ ab uno vel altero habitatur: συνοικία vero, quæ a pluribus mercede elocata. GESNER.

sibi, & ideo studens ab expeditione se ipsum liberare. Postquam vero nihil proficiebat, simulavit insianam, ac multa quidem & alia fecit, fidem addere volens opinioni de hoc morbo: inter illa vero etiam ædes suas incendit, quæ vicine erant Poecilæ. Et ideo Archontes eum dimiserunt. Atque adeo videatur mihi melius simulavisse insianam Meto, quam Ulysses Ithacensis. Hunc enim Palamedes deprehendit, illum vero nemo Atheniensium.

τὸν συνοικῶν] Kuhnus in Indice voluit intelligi non *unam domum*, sed *viciniam omnem*. At Plutarchus utroque l. d. simpliciter & manifeste suam tantum *domum*, in qua ipse cum aliis habitat, vel *domum plurimum* *ædium*. Sic passim σύνοικοι dicuntur, non *vicini*, sed *contubernales*, *conjuges*. Sic de Hirundine σύνοικος ἀρδάσσων, Anton. Lib. fab. xi. Et Cephalum Aurora rapuit ac fecit σύνοικον, *conjugem*, fab. xli. PERIZ.

7 *Ποικίλη*] Leg. Γοικίλη. Poccile porticus era, in quâ Stoici philosophabantur. GESNER. Rele mea sententia. Est enim ποικίλη porticus nota Athenis, in qua Stoicis docere mos fuit, & sic MS. C. nisi quod deleverit quipiam & vulgatum substituerit. SCHEFF. Porticus illa braccatis illita Medis, dicebatur Ποικίλη, & ita Gesnerus legendum viderat. FABER.

τὴν Ποικίλην] Sic & Lugd. & Regius Par. 2. At Sluisk. ac Regius 1. & 3. ut & Medicus 1. & 2. pariter legunt τὴν Ποικίλην: quod verum fuit Nomen istius porticus, ex quo à Polygnoto picta est. Vide Meursium Attinis Atticis 1. 5. PERIZ.

8 *Παλαμήδης*] Hyginus Fab. xcvi. Philostratus in Heroicis. τὸν λόγον, διεποδίζει ποιητῶν ἔργα, οἷς συγκέντοις μέτροι τὸν Τριάντα Ελλάς, Οδυσσέας δὲ τὸν Ιθάκην μανίαν πλάτειν, καὶ τοὺς ἀρότρα τὴν βάσην ἴστην ξυμβαλλεῖν, Παλαμήδης τοις τούτοις ἐλέγειται τὸν Τολεμάχον, ἢ φυτοῦ νέαν, Historiam, quam multis Poëtarum co-

nunt, quod Gracia quidem Trojanam expeditiōnem suscepit, Ulysses autem in Ithaca insianam mentitus bovem equo ad ararum junxit, Palamedesque ei, obiecto jumentis Tēlemacho, larvam detraxerit, nihil fani habere

dixit (Protelaus.) KUHN.

[Εκεῖνος μὴ γὰρ &c.] Objecto, scilicet Filio, quam bove & equo juncdis araret. Vide Hyginum fab. xcvi. & quæ ibi Munkerus. Sluisk. hic legit κατεφίεται. PERIZ.

ΚΕΦ. ιγ'.

Περὶ Πτολεμαίου εὐεργεσίας.

Πτολεμαῖον Φασὶ τὸν Λάγου, καταπλούσιοντα τὸν φίλους αὐγοῦ, ἡ ὑπερχάρειν. Ελεγε δὲ, ἀμείνον εἴναι πλούτιζεν, ἡ πλουτεῖν.

Ptolemaeum filium Lagiajunt, amicos suos locupletantem, majorem in modum lætari solitum. Dicebat enim, melius est locupletare, quam locupletem esse.

ΚΕΦ.

CAP.

Ι. *Υπερχάρειν*] Lege υπερχάρειν. phrasis Attica, quam & Latini Comici usurparunt. FABER. Quo pacto υπερχάρειν cum καπαπλατίζονται conveniat, fateor me nescire. videtur necessario υπερχάρειν retinendum. KUHN.

Υπερχάρειν] Faber legi hic jubet υπερχάρειν, addito, Atticam esse phrasin. Subsicit vero Kuhnus, se nescire, quo pacto υπερχάρειν cum καπαπλατίζονται conveniat. Ego vero minor etiam pruriginem illam Criticam Fabri, pro auctoritate vel imperio pronunciantis ita legendum, quasi, quod Attici aliquando dixerunt, id semper dicendum fore & aliis. Ceterum locutio convenit, ut supra III. 5. Απίσχεν γε μήν φασι, εἰσὶ δινε τὸν αὐτὸν &c. εἶδε μὲν αὐτὸν. Sic v. 17. ἀλλὰ τῷ Αταρέτῳ &c. & XII. 39. φασὶ γάρ τῷ Σεριερῷ &c. μέγα εφέσια. PERIZ.

2 πλατεῖν] Magua Principum & cælestis

virtus est, ditare suos, non nudare. Indignum enim tanta majestare, accipere ab aliis, quod magnificentius dare poterat. Unde Imperatores Romani, cum ad regnum transirent, privatas opes suis distribuebant amicos. Chrysol. Ser. xxiii. Est consuetudinis, est animi felicis, ut adscitus ad regnum, quod fuit proprium, quod privatum, mix parentibus, mox propinquis, civibus indigentibus liberaliter prorogare: ne sit mendicus animo, qui censu funditus & honore. Hinc intelligentius Antoninus Pius, qui, cum ab uxore argueretur, quasi parum quid suis largiens, dixit: Stulta, posteaquam ad imperium transivimus, τοῦ illud, quod habuimus ante, perdidimus. Ita olim a distandis aliis ipsum imperium auspicati sunt Principes! KUHN.

ΚΕΦ. 18.

Περὶ Ομήρου ἔπῶν, καὶ ποίησεως.

Οτι τὰ Ομήρου ἔπη πρέτερου διηρημένα τὸν δόκον οἱ παλαιοί. 3 Οἰον ἔλεγον,

[Οἰον τὰ Ομήρου ἔπη πεπάλαι &c.] Sluisk. pro πεπάλαι exhibet πεπάλαι omnibus literis, quod videtur melius, maxime quia sequitur confessim οἱ παλαιοί. Neque aliter Regius p. & 3. sed hic in Margine tamen vulgatum præfert. Ceterum de Cantu Poematum Homeri per Partes quod ait, id ex Josephi contra Apion. lib. 1. init. illustratur, καὶ φασι ἐδὲ τὸν τὸν γεγραμμένον τὸν αὐτὸν ποίησιν καθηλεῖν, ἀλλὰ Διομέδην πούλειν, εἰ τὸ ποταμὸν ὑπερβαίνειν, καὶ Δίης τὸν ποταμὸν τὸν αὐτὸν χρῆν τὸν Διομέδην. Et tradunt, neque hunc (Homerum) literis poesin suar proditam reliquisse, sed eam memoria servatam primo, poeta ex canticis variarum partium esse collectam in unum corpus, & ideo multas eam habere discrepantias. Et Eustathius Comment. ad Iliad. A. init. σωστὸν γένε φασι κεφάλην. τῷ μὲν διηρημένῳ οἱ Ομηρικῆς ποίησεως, οἱ εἰδοτες αὐτὴν συντίθεσθαι. Cum enim Homericā Poësis sparsim habita, & particulatim divisa esset, illi, qui canebant, eam tandem conjunxerunt: unde παύλοι dicebantur. Vide istic plura. PERIZ. Mediceus pro πεπάλαι etiam legit πεπάλαι. Mox idem δόκοι παλαι.

[2. Ήδον οἱ παλαιοί] Sic legas apud Theonem τὸν παλαιοῖν, in capite de descriptione, ubi vide quæ notavi. SCHEFF. παλαιοῖν, breviter ut dicam, est Ilias vi. quia in ea Achilli nova arma à Vulcano cusa sunt. Eustath. ibid. KUHN.

[3 Οἰον ἔλεγον, τὸν τὸν &c.] Partes illæ, in quas Homeri Poësis olim sparsa erat, consistebant in diversis argumentis Rerum, unde illæ Partes Nomen suum dein traxere. Author ergo, quum primum illam distinctionem Homericā Poëseos in suas Partes generatim.

C A P. XIV.

De Homeri carminibus & poësi.

Veteres Homeri carmina in certas partes prius distributa cecernuntur.

memorasset, subjecturus quædam illæ Nomina, ait, οἵτινες ἔλεγον, paulo plenius, quem ceteroqui fieri solet. Vulgo enim simpliciter istoc sensu dicitur tantum, οἵτινες, *Veluti*. Sensus ergo est, ad quem modum, sparsæ scilicet Homericæ Poëseos in varias illas Partes, dividuntur, Partes eas designantes appellatioibus, quæ sequuntur. Sic ferme xi. 9. quæ præmissæ, Principios Græcorum vixisse perpetua paupertate, transiiturn ad singulos, subiicit, εἴτε δὲ θρονος, οἵτινες Αρεστίδης &c. ubi dem abesse potuissent, εἴτε δὲ θρονος, maxime si præmissæ affirmationi statim subjecta huius exempla. Quod cum factum non esse maluit Author plenius ista dicere, & ita nec sequentia superioribus. De τῷ οἷον vide etiam quæ notavi ad ii. 44. extr. PERIZ.

[4 τὸν τὸν τὸν μάχην] Est Ilias. n. ut Eustathio docemur. SCHEFF. Pugna ad naves Græcorum depugnata inter vulgatas picturas parietes olim implevit. Qua occasione lepidum Epigramma factum est in militem timidum lib. ii. Epigr. quod ita se habet:

Γεράσιλος τὸν τοίχον, Καλπάρην τὸν τοίχον,
Ως ἔθετο εἰς, ιδὼν τὸν τὸν τὸν μάχην
Ασφυκτόνος καὶ χλωρός &c.

Picta vident, ut mos, miles Calpurnius illa

Quæ propter Grajas prælia facta rati
Concidit exanimem referens Mavoriu
heros,

Et clamat, vivum, Troia turba, capi

Vix tandem integrum sentit sine vulnero
corpus,

Picturæque lubens lytra professus ab.

LIB. XIII. CAP. XIV.

ἔλεγον, & τὴν ἐπὶ Ναυσὶ Μάχην, καὶ δολωνίαν τίνα, καὶ Ἀριτέιαν Αγαμέμνονος, καὶ τὴν Νεάκρα.

nerunt. Quemadmodum dicebant, Pugnam juxta Naves, & Doloniam quandam, vel Dolonis cædem, &

869

Vix.

mine Iliad. i. quoque pars venit ultima, ut ex Platoni Cratyllo videre est p. m. 64. Edit. Basil. Gr. Prior enim περισσεῖα dicitur Straboni l. c., quamvis Casaub. ibidem in alia omnia eat. vide & Philostrat in Heroicis p. 709. Edit. Parisiis. Ilias G. olim dicta ὄχη, vel περιουσία Αλιξάνδρου καὶ Μεσελάς. Ilias Δ. nuncupationem habet ὄχην σύγχυσις. Gloss. Philox. II. E. Διομήδης αρχέσια &c. quæ apud Eustathium inquiras. KUHN.

[Νεάκρα] K. sed apud Eustathium Partibus, quarum Prior incipit à Σομνίῳ Agamemnoni, & exequitur dolum ejus, quo tentabat Græcos, jubens eos redire inglorios in patriam: Altera vero consistit in recensione Navium Græcarum, quæ incipit à Βεστιοῖς. Atque ideo Liber iste variis insignitur nominibus, modo junctum Ονερος καὶ Καπτλόνος, Σομνίου & Recensio, apud Eustathium, modo separatim, prior pars Ονερος, vel Διάποιησια, seu Απόποιησι, Tentatio, à Strabone & Dionysio Halic. Vide Casaub. ad Strab. d. I. Posterior à Βοιωτίᾳ, καὶ εἰς Καπτλόνος τὸν οὖν, quod quidem vel ex vulgatis Edd. Homeri constat. Vide tamen etiam Eustathium p. m. 190. PERIZ.

[8 Πατρόκλεια] Designatur eo Iliados π. Αἰγαίον τὸν τοίχον Πατρόκλου ισορέαν, quia res, que ad Patroclum & ejus pugnam ac mortem pertinent, in ea referuntur. Sic Λόρεξ scil. Εριτός, Πρετίου, quo Priamus redemit Hectorēm ab Achille, denotant Iliados Ω. sicut II. Ψ. τὸν τὸν Πατρόκλῳ Αθλα, h. c. Certamina in Patrocli honorem, & in ejus funere facta. Eustathius hunc librum ait, appellatum & inscriptum ἡγάντα ταπείφοις, certamen funebre. Denique Αφάνοις οἰκιστος, Abolitionis jurisjurandi designat Iliados Δ. quoniam cum jurejurando sancta esset pactio inter Græcos & Trojanos de singulare certamine Menelai & Paridis, ea lege, ut victori cederet Hélène, Trojani deīn, viōto Paride, eam reddere noluerunt, ruperuntque fœdūs, ad vim denuo conversi. Dicebatur ergo hic liber Ορκιος Αφάνοις, ut Noster, vel Σύγχυσις, ut

Rrrr 3.

Eus.

Κατάλογον, καὶ που⁸ Πατρόχλειαν, καὶ Λύτρα, καὶ ἐπὶ Πατρόχλω Αθλα, καὶ Ορκίων ἀφάντην.⁹ Ταῦτα ὑπὲρ τῆς Ιλιάδος.¹⁰ ὑπὲρ δὲ τῆς Ετέρας.¹¹ Τὰ ἐν Πύλῳ, καὶ τὰ ἐν Λακεδαιμονίῳ, καὶ Καλυψοῦς Αὐτροῦ καὶ τὰ περὶ

Virtutem Agamemnonis, & Nāvium catalogum, & Patrocleam, & Redemtionem *Hectoris*, & Certamina in honorem Patrocli, & Patitorum violationem. Atque hæc de Iliade: de Altera vero. Res in Pylo gestas, & Res in Lacedæmone, &

C.

Eustathius, immo etiam, quia Agamemnon circumiens *lustrat* in eo exercitum Græcorum, singuloisque ad pugnam adhortatur, *Επιπλάνοις Αχαρείων*, vel simpliciter *ιππάλησις*, teste eodem Eustathio. PERIZ.

⁹ Ταῦτα ἵστε τὸ Επίπλανον] Turpe hoc est vi- tium postremæ & Kuhnianæ Ed. quæ hic in- tegra quatuor vocabula omiserat, à me jam restituta suum in locum ex Editis simul, & MStis. IDEM.

¹⁰ Υπὲρ τὸ Επίπλανον] Id est Odysseæ, cuius Rhapsodia, quæ *τὰ εἰς Πύλῳ* inscribitur, est rhapsodia Γ. quæ *ἐν Λακεδαιμονίῳ*, rhapsod. Δ. quæ *Καλυψοῦς ἄντρον*, Ε est, quam & *τὰ τῶν θεῶν χειρῶν* nominant. Quæ *Αἰγαίος ξέπλοι* est *rhapsod.* Η. quæ *Κυκλωπία*, *rhaps.* I. quæ *Νεκυία*, *rhaps.* Ω. quæ *Κίρκης νίστερος*, Κ. quæ *Μηνῆς φόρος*, Χ. τὰ *τὰ ἀγρῷ* &c. puto esse *rhaps.* Ω. in ista enim *rhapsodia* de hoc argumento agitur. SCHEFF.

¹¹ Τὰ εἰς Πύλῳ] Hac appellatione intelligit *Odyss.* Γ. paulo melius, quam Eustathius, qui appellat *Αφίξην Τηλεμάχον εἰς Πύλον*, *Adventum Telemachi in Urbem Pylum*, quum in hoc libro referantur omnia, quæ *in ea Urbe* inter Nestorem & Telemachum acta sunt & dicta. Quia vero Telemachus, Pylo de- cedens, abiit Lacedæmonem ad Menelaum, ideo *Odyssæ* Δ. ubi narrantur, quæ illic in- ter Telemachum & Menelaum sunt dicta, appellatur à Nostro *τὰ εἰς Λακεδαιμονίον*, at ab Eustathio *Τηλεμάχος ἀφίξης εἰς Σπάρτην*. Sequens porro Liber. *Odyssæ* Ε. quia descriptionem *Aniri Calypso* continet, à Nostro per illud *Anirum* designatur, sed quia in eo traditur etiam Ulyssis profectio & discessio à Calypso, ideo Eustathius eum vocat *Απίλας οὐδοντας ωργὴς Καλυψοῖς*, *Abnavigationem Ulyssis à Calypso*: Noster vero utroque juncto Li- brum vocat *Καλυψοῦς ἄντρον καὶ τὰ τῶν θεῶν*.

dia, h. e. *Calypso Antrum*, & quæ ad Nāvim, qua profectus est Ulysses, confici- dam pertinent. PERIZ.

¹² Αἰγαίος ξέπλοι] Sluisk. & Regius C. ξέπλοις. Nec dubium, quin vere ita scri- ferint, quum omnia *Iliados* & *Odysseia* in Accusativo utique sint expressa, ac pendeat à verbo *εἶναι*. Cererum Schefferus haec appellatione designari putat *Odyss.* H. in quo nihil est, quod hoc pertineat, quum in eo memoretur tantum *Ulyssis advenus ad Al- ionum*, quam proinde inscriptiōem habet iste Liber, teste Eustathio, at sequens *Odyss.* Ε. continet multos *Sermones Alcinou* pro con- cione Phæacum, & in Coena. Nec dubio, quin iste illa appellatione à Nostro designe- tur: Tanto autem magis, quia proxime sub- sequitur mentio *Od. 1. titulo Κυκλωπίας*, quoniam in eo res Ulyssis apud Cyclopem Pol- phemum exponuntur. Eustathius *Odyssæ* Ε. ait nominari *τὸ Κύρρος Αλκινοὺς* (malum *τὸ διηγήστεον*) *τὸ Κύρρος Αλκινοὺς* & *διηγῆστεον*, h. e. Ea quæ apud Alcinou accide- re ante longam illam *Narrationem* rem suarum, quam sequentibus totis quatuor Libris facit Ulysses, vel *Expositio eorum*, quæ apud Alcinou accidere, ante Narrationem subsequente. IDEM.

¹³ Κυκλωπία] Solcēcismus fuerit, nī- gas, τὰ τῶν Κυκλωπῶν. FABER. Qui potest Δολωπῖα tolerate in *Iliade*, idem & *Κυκλωπία* facile concouget in *Odyssæa*. nec Græce die- ris τὰ τῶν Κυκλωπῶν, sed τὰ τῶν Κύκλων vel *Κύκλωπας*. *Κυκλωπία* enim iam per se designat τὰ τῶν Κυκλωπῶν πραγματεῖαν, ut o- δύστεα librum de rebus ab Ulysse gestis. KIR-

¹⁴ Νεκυία] Neocyam inscribitur *Odyssæum* Δ. Eustath. GESN. Schefferus magnis falso à *Κυκλωπίᾳ* seu *Odyss. I.* traxisse Auctorem putat ad *Odyss.* Ω. Et sane illius Libri inscrip-

περὶ τὴν Σχεδίαν, ¹² Αλκίνου Απολόγους, ¹³ Κυκλωπίαν, καὶ ¹⁴ Νεκυίαν, καὶ ¹⁵ τὰ τῆς Κίρκης, Νίπτρα, ¹⁶ Μηνῆς φόρον Φέρον, ¹⁷ Τὰ εὐ Αγρῷ, ¹⁸ τὰ εὐ Λαέρτου.

¹⁹ Οψὲ δὲ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαι- μόνιος

Calypsus Specum & Quæ ad Ratem pertinent, Alcinoi apologos, Cyclopiam, & Neocyam, i.e. De Mortuis, & Res Circes, Lavationem *Ulyssis*, Procorum cædem. De iis, quæ in Agro facta sunt. De iis, quæ apud Laërtem. Sero autem Lycurgus Lacedæmonius

Veteribus. At nulla, ista in Inscriptione, fit mentio τὸ Νικηφόρον τὸ Κίρκης. Sed & in ipso illo Libro denum v. 358. nihil aliud ejus referunt, quam, quomodo Circe, quæ socios Ulyssis jam mutaverat in suos, tandem vi adacta cum Ulysse fœdus amicitia fecerit, eumque benigne exceperit, atque ideo an- cillæ, alia aliud, præparaverint, quarta vero denum ex iis Aquam, qua Ulysses lavare- fatus, maxime quam mox redeat ad *Odyss.* X. Quapropter prorsus mihi persuadeo, Aucto- rem ea Voce intellexisse *Odyss.* Α. ubi re- fertur *Ulyssis descensus ad Inferos*, quæque ille ibi viderit & audiverit. Qua de causa & iste Liber, & Νικηφόρεια μόνον, ἀλλὰ καὶ Νε- κυία ἐπιγράφεται. Άλι τὴν εἰς κύρην τὸ Οδυστέας τὰς τὰς τὸ Νικηφόρον, propter colloquium *Ulyssis cum Mortuis in Inferis*, eu Libro ex- positum. Sed & ita Longinus τῷ Υψ. cap. 9. hunc Librum citat, τὸ Αἴαντος εἰς Νεκυία σπειρι. Cum quo confer *Odyss.* Α. 562. PERIZ.

¹⁵ τὰ τὸ Κίρκης νίστερος] Circe *Odyss.* Κ. balneum Ulyssi parat. GESN. Miror equidem ab Eruditissimis Viris, qui hec interpretati sunt singula, non esse animadversum hoc liqui- dum adeo distinctionis & interpretationis Vi- tium. Nam quæ sunt illa Νικηφόρη Κίρκης, unde pars quedam Homericæ Poëseos deno- minata fuerit. Notavit primus ad hunc lo- cum Gesnerus, *Circen Odyss.* Κ. balneum Ulyssi parare. Omnes Eum temere, ut vide- tur, sunt secuti. Verum quidem est, longe maximam partem *Odyssæ* Κ. impendi τοῖς τὸ Κίρκης: atque idcirco & Noster sine dubio heic illam denotat ista appellatione τὰ τὸ Κί- ρκης: & Eustathius ait, Οὐκ τὰ τῶν Αἰδελού τὴν Λαερτινόν τὸ Κίρκης Αἰδελαιμόνιον εἰς Κ. Ριζοφό- δια, γένος τὸ έπιγράφεται τὸ παλαιόν. Quia *Odyssæa* Κ. continent res Άθελη, *Laestrigonum*, & *Circles*, ita ergo inscribitur quæque illa à

Nulla est ratio Synta- xeos, quare hoc solum Nominativi formam habeat, quum reliqua omnia sint Accusativi Casus, & esse debeant. Sed & MSti va- riāt. Sluisk. legit φόρος, Lugd. & Regius B. pariter per compendium scribendi videtur velle non φόρος, sed φόρον, quod reposui. Est

μόνι^ο ²⁰ ἀθρόαν πρῶτον ²¹ εἰς τὴν Ελλάδα ἐκόμισε τὸν Ομήρου ποίησιν. Τὸ δὲ ἀγώνιμον τοῦτο ἐξ Ιωνίας, οὐκέτι ἀπεδίησεν, ἔγαγεν. Υπέροχον δὲ ²² Πειστρατόν συναγαγὼν, ἀπέφυγε τὴν Ιλιάδα καὶ Οδύσσειαν.

Est autem Nomen *Odyssæ* x. quam & Eustathius dicit appellatam *Mνημονίαν*. PERIZ.

¹⁷ τὰ ἐν Αγρῷ] Refert & hoc Schefferus ad *Odyss.* Ω. Sed prorsus perperam. Nemo dubitabit, opinor, qui rem & Librum consideraverit, intelligi hac descriptione *Odyss.* z. cuius omnia vere acta sunt in Agro inter Ulyssem & Eumæum subulcum. Unde & Argumentum Libri hoc est, Σεντόνες Οδυσσέως γίνεται ἐν τῷ Αγρῷ παρ' Ευμαῖον, καὶ ποικιλὴ θεοῖς, Exceptio Ulyssis in Agro apud Eumæum, & varia inter eos colloquia. IDEM.

¹⁸ τὰ ἐν Λαετῃ] Caiab. l. c. in Strabon. legit τὰ ἐν Λαετῇ. forte Λαετή, estque pars illa *Iliad.* Ω. quæ continet Ulyssis ἀναγνωστὸν apud Laertem. KUHN.

τὰ ἐν Λαετῃ] His vero designatur demum *Odyss.* Ω. quæ Tres habet præcipuas partes, & Tres itaque hujus generis appellationes: Nempe deductas à Mercurio Animas Procorum in Inferos, seu *Nervias*: Dein res gestas in horto & *edibus* Laerte, cui Patri suo Ulysses se aliquantis per dissimulatum obtulit tandem agnoscendum; Hæc sunt τὰ ἐν Λαετῃ, scil. οἰκα. Sic enim omnino hic legendum cum Casaubono ad Strabonem. Sic iv. 15. ἐν Φαραγγίᾳ γεράρῳ. Hæc autem Secunda Pars reliquias est paululo major. Tertia autem continet pactiones inter Ulyssem & Ithacos ἀγρε ferentes cædem procorum, unde illa Σποδαὶ dicta est. PERIZ.

¹⁹ οὐδὲ δὲ Λυκῆνας] Ali quanto igitur ante Lycurgum ex Auctori sententia vixisse videatur Homerus, secus quam illi sentiebant, qui Lycurgum cum eo collocutum tradidere, quos sequitur Marshamus in *Canone Chronicorum* pag. m. 414. Favet huic sententiae aliquantulum etiam *Epocha Attica*, quæ 23 tantum annis ante, quam floruit jam Lycurgus, & cum Iphito primam omnium Olym-

monius universam Homeri poëmam primus in Græciam importavit. Eam autem mercem secum ex Jonia, quum peregrinaretur, retulit. Postmodum vero Pisistratus, collectis omnibus, Iliadem & *Odyssæam* fecit.

piadem instituit, memorat Homerum, & quod mireris, post Hesiodum quidem, nec id & Alii tradant. Tempus autem illud ei ultra trecentos annos post captam Trojam. Crediderim Ego paulo antiquorem Homericum vel ex hac Historia Lycurgi: sed tamen non admoverim multo propius ad tempus Belli Trojani, quia toties ille de sua etatis Hominibus ait, vix decem homines simul. Οὐαὶ νῦν βροτοῖ εἰσι, quales nunc sunt Homini, facere posse, quod tunc unus fecerit Heros. Varias Veterum de ejus Ætate sententias videt apud Marshamum pag. 412. &c. Ideo

²⁰ Αδρίανος] Id est, συντριψθεῖσιν οὐαρά, in unum corpus redactam, cum antea dispergit circumferretur per rhapsodias. Ulpianus ad Sabinum lib. xxiv. L. 52. §. 2. D. de legatis III. si Homeri corpus sit legatum, & non sit plenum, quantæcunque partes bidentantur, debentur. ipsa etiam *Ilias* dicit οὐαράς τὰ Ομήρου, Homeri corpus. Hesiodus in *Ilias*. Confer Longinum ὡς οὐαρά, & quibus accinit Ausonius:

Quique sacrum laceri corpus colligit Homeri,
Atque notas spuriis versibus apponit.

KUHN.

²¹ εἰς τὴν Ελλάδα] Ex Creta, ait Plutarchus, ubi etiam ante posteri Creophili servabant. Adscribam verba ejus, quomodo leguntur in *Lycurgo* Εκέν (hoc est in Creta) καὶ τῆς Ομήρου ποίησιν ἐντοχά τριπλά, καὶ τριπλά τῆς εἰρηνούς Κλεοφύλα τῆς Διηγήσεως καὶ καθοδῶν ἐν αὐτοῖς τὸ τοπεῖον ιδοντοί καὶ ἀκριβεῖτες τὸ πολιτικόν καὶ παιδιῶντος τὸν λαϊκόν. Εγένετο τοῦτο τὸν τοπεῖον ἀναμεμηρύσεν, ἐγράψατο τοῦτον, καὶ συνέγειτο οὐδὲ διαρρογίαν. Ηγένετο τοῦτο τὸν τοπεῖον ἀπό τῆς Ελλάδος, εἰκόπετον δὲ τοῦτο μέτην τὰ σωραδῖνα τῆς ποίησις οὐ τούχασσεν. γνωσίαν δὲ αὐτὸν καὶ καλιστον τοῦτο τοῦτο Λυκῆργος. Patet ex his verbis, ea que

Homeri carminibus Noster refert, de universo ejus opere, non partibus, accipienda esse. Nota porro, ab Heraclide in republica Spartanorum eadem tradi, sed pro Κλεοφύλᾳ scribi Κρεοφύλᾳ. Consule omnino, quæ notavit Anonymous ad *Longinum* cap. 5. ex Stephano. SCHEFF. Ex *Jonia*, ut ait Noster, ubi apud Creophyli posteros asservabatur. cum Nostro faciunt plerique omnes, & Plutarchus ipse. Dabo locum integrum ex *vita Lycurgi*: ἐπειδὴ τῆς Κρήτης ὁ Λυκῆργος ἐπειδὴ Ασίας ἐπειδὴ, εὐθόρμῳ, ὡς λέγεται, τῆς Κρητικῆς διάτοις ἐπειδὴν τὸν τοπεῖον τῆς αἰτινῆς τῆς Ιωνίκης πολιτείας καὶ τριπλᾶς, ὅποις λαϊκὸς σάμασιν ὑγιεῖναι ὄντα καὶ τοπάδην ἀπεργάταλα, διπλασιῶσι τὴν Διηγήσεων τὴν πολιτείαν. οὐαρά δὲ τῆς Ομήρου ποίησιν εἰντοχά &c. ē *Creta Lycurgus in Asiam solvit eo, ajunt, animo, ut viictum Cretenissimum, vilem sanè & aspernum, cum Ionum sumptuoso luxus componens, differentiam sobrietatis & luxus proprius contemplaretur, quemadmodum medicus sana comparat corpora cum subægris & morbosis: ibi vero (in Asia scil. & in specie Jonia) etiam in Homeri incidens ποίησις, &c. Creophylus etiam, poëta Epicurus, &, ut quidam volunt, gener Home-*

ri Samius fuit aut Chius, adeoque ejus posteri, qui Homericorum poëmatum capsarii, non alibi locorum querendi sunt. Imo sunt, qui Homerum Lycurgi temporibus vixisse volunt. Cicero *Tusc. Quæst.* Lycurgumque in *Chio* cum Homero collocutum Strabo lib. x. ex Ephoro. quod tamen ratio temporum non admittit. v. Simson. *Chronicon* P. 111. p. 21. KUHN.

²² Πειστρατός] Hæc Ælianum sui oblitum scripsisse ait Scaliger lib. i. Poët. cap. 41. At contra probat idem Cicero de *Oratore* lib. iii. *Quis doctior iisdem illis temporibus*, aut cujus eloquentia literis instrucior fuisse traditur, quam Pisistrati, qui primus Homeri libros, confusos antea sic dispositiſſe dicitur, ut nunc habemus. Habet eadem Gellius lib. vi. cap. 17. Pausanias lib. vii. Suidas in *ομηρός*. Epigr. Vet. lib. iv. cap. 4. Eustath. II. A. Addit., quæ notavi supra lib. viii. cap. 2. SCHEFF. Confer Dionysium Thracem MS. apud Langbainum *notis ad Longin.* KONIG.

Πειστρατός] De opera ab ipso navata carminibus Homeri Vide quæ diximus ad viii. 2. PERIZ.

ΚΕΦ. 16.

Περὶ ἀνοίτω τινων ἔργων.

Φασὶ· παχύτατον γενέδαι τὴν δίχονας οἱ τῆς καυαδίας πομπαὶ,

De quibusdam supramodum fatuis.

Comici poëtæ Polydorum quendam stupidissimum mente fuisse

¹ Παχύτατον τὴν Διηγήσεων] Sic Esaias vi. 10. επιχύνεται δὲ ηρεδίαν τοῦ λαοῦ τοῖς. PERIZ.

² Αὐλογίνιον] Leg. αὐλογίνιον: Vultejus videtur αὐλογίνιον legiſſe. Vertit enim illæſam ab incendio, alitisque periculis. GESNER. Sed Vulgatum habet etiam editio Romana, videoturque nil mutandum, cum hæc vox Græcis signet stupidum, & carentem sensu. Hesych. αὐλογίνιον, αὐλογίνη, αὐλογίτος. SCHEFF. αὐλογίνιον δὲ ergo notat corium nulla exercitiorum quasi limâ tenuatum, nullo pulvere subactum. ζωγρίαν enim est in pulvere exercitii, quod ipsum corpora habili mollitie,

tractabilique afficit teneritate, & spissam, cutem poris apertis diuinorūq[ue] facit. Vulgo enim creditum, crassum & obduratum corium prodere ingenium itidem crassum & pingue. παχύδερμος certè *Stolidum* Græcis notat, &, ut Comicus ait, corio *Elephantis circumiectum*. Sunt, inquit Plinius lib. ix. cap. 29. qui subtilitatem animi constare non tenacitate sanguinis putent, sed cute operimentisque corporum magis aut minus bruta esse, ut ostrea & testudines, bovin tergora, fetas, suum obstat tenuitati immensis spiritus, neque purum liquidumque transmitti: sic & in bovine,

S. S. S. mine,

τὸ δέρμα ἔχοντα ἀδιακόνη-
στον, Πολύδερον τίνα, καὶ ἀλ-
λον, Κοκυλίων ὄνομα, ὅστες τὰ
κύματα ἡρθεῖ ὑπὸ τὸ ἄγαν μανία.
Λόγος δέ τις, καὶ Σαυνελάρα
τοιοῦτον γενέσθαι, ὃς ἐν τῇ ληρώθῳ

se ajunt, ceterumque durissimam, qua
vulnerari non posset, habuisse, item
alium quendam, Coccoyleonem no-
mine, qui fluctus præ nūnia stolidi-
tate numerabat. Circumfertur au-
tem narratio quædam, simele his

exst.

mine, cum crassior callosiorve excludat cutis:
cēnū vero non crocodilis ἐστιν tēgoris tri-
buatur ἐστιν solertia. Hinc facile duri posset
descriptio hominis δέρμα ἐλαχίστον habentis.
vide Aristot. lib. I. de Anima & ibi Philo-
poni comment. Note Konigianæ, pro ἐλα-
χίστον, una literula superadditæ legunt ἐλα-
χίστον, qua voce Auctor alibi utitur, nimis.
lib. XII. Hist. Animal. cap. 44. significatque
jaculo impenetrabilis. KUHN.

Ἀλαχίστον] Incertior est vocabuli origo,
quod & ideo à Gesnero rejectum, qui inau-
luit Ἀλαχίστον, ab aliis diversimode est ex-
positum. Vultejus verterat, illāsam ab in-
cendio aliisque periculis, non quod pro eo le-
gerit, aut legi voluerit, ἐλαχίστον, ut cen-
tet Gesnerus, sed quod derivaverit à κάνις,
κινίς. Kuhnus à κοινήσι, in pulvere exerce-
ri, deducit, & interpretatur, corium nulla
exercitorum quasi lima tenuatum, nullo pul-
vere subactum, corium rude, nondum consec-
tum, crassum. Sed hæc videntur longius
petita. Hesychius ἐλαχίστον exponit ἀρι-
θτον, ἀτρατον, quod nihil sentiat, vulnerari
nequeat. Patet ex eo Usus vocabuli, satis
itaque probi, & ita insuper ab illo expliciti,
ut huic Ἑλιανοὶ loco quam maxime congruat.
Sed & Origo ejus facile expediti potest se-
cundum Analogiam derivationum & signifi-
cationis. Deduxerim id enim à ἐλαχίστῳ,
pro quo & ἐλαχίσιον dicitur, quod non modo
notat ministrare, sed & perimere, lacerare.
Hesych. Διαχοῖνος, κατεργασθεῖσα, ἀπλέσθε,
βλάψθε, conjectisse, peremisse, lassisse. Qua
significatione derivandum id est ab obsoleto

κίνη, κίνη, occido, unde apud Hesychium
Κοινή, φόνος, cædes, Κοινόθεα, φθέρεσθαι, con-
sumi, Axones, ἀτραπται, ἀτρατοι, ἀτλάτοι,
intrepidi, non vulnerati, illæsi, & Litera T,
ut solet post K & P, interposita, Κτίνω,
Κτίνω, occido, & Κτίνω, cædes. Forsitan &
κινίς prius, cinis, quia cæsa in pulverem vel

cinerem rediguntur. Konigius apud Kuh-
nium voluit legi Αλαχίστον, jaculo non pe-
netrabile, idque probat etiam Cl. Boivinus.
PERIZ.

3. Πολύδερο] Eustathius Odyss. K. scribi
πολύδερο & Σάννας & Μελιτίδην. Verba quia
proximè hoc faciunt, adscrivo. τὸ μὲν
Σάννας καλέσθαι ὡς δέσποτος κύριος, καὶ τὸ δέ
τὸ Κερτίνος ἐξ εἰπέτων τὸ Κερτίνος πινας δέσποτος
πτορδος μαθόντες πινα Κερτίνον κύριον, Μύρδον Φίρ.
καὶ τὸ θύρος. θύροις ἔγνωρθι καὶ τὸ Μαμάκεδον
τὸ Αρμενίδην, ἢν οἱ Μελιτίδης ἀρεθαῖνεν τοιούτου
καθαροὶ λέγεται, εἰ μὴ ἀλλοὶ τὸ πέντε ἀστερὸν τὸ τέταρτον
ἢ ισοτελεῖ λόγος οἰκιστῶν, in τοιούτοις τὸ τέταρτον περιπολούμενοι Πολύδεροι. Adde his Suidam in Raniis,
Aristophanem in Ranis, quæque illic nota
Scholia ex Didymo. SCHEFF.

Πολύδερο] Eustathius ad Odyss. K. ext.
varios, & ex Historia celebres, recentes
stultos, πολύδερο hunc vocat: addens τὸ
κύματα μετεπόντα, qui fluctus metiebatur. Sed
nihil hic mutant MSti, cum Mei, tum Re-
gii. PERIZ.

4. Κοικυλίων] Cognomen videtur fuisse Ho-
minis, formatum δὲ τὸ Κοικύλαιον, quod est
circumspicere. Aristophanes Θεοφορ. pag.
813. οὐ κοικύλαιος; quid circumspicis identidem?
PERIZ. Βαντίλιων inter fatuos recenset Suidas in v. Μαργάρης. & Schol. Aristoph. Ranis.

5. Σαυνελάρα] Sannas quidem stultus fuit,
a quo stulti omnes sanni dieti, Eustathius.
Fuit & Sannyrion poeta. GESNER.

Σαυνελάρα] Nomen hoc est celebris Co-
mici. Vide supra x. 6. Dubitenni igitur &
integritate hujus loci, idque eo magis, quia
Eustathius d. I. stultos dicat Sannas vulgo
vocari, ab Homine stulto, qui eo proprio
nomine fuerit usus. Τὸ μαργάρης, ait, οὐδέποτε
Σάννας καλέσθαι, ὡς δέσποτος κύριος θραστός.
Καὶ τὸ θύρος Κρατίνος, καρπός τοῦτο τὸ θύ-

ρον οὐδέποτε. Καὶ τὸ Κό-
ρον δὲ, καὶ τὸ Μελιτίδην, καὶ
ἐκείνους ἀρούτες Φασίν.

ΚΕΦ.

cari, tanquam à Proprio quodam nomine. Et
inducit Cratinus, in Coœdia ludens telon
hominem, Theodotiden Sannam. Ceterum
Lugd. legit etiam, ut B. & C. Paris. in τῷ
ληρώθῳ. At vulgatum diserte tuetur Sluisk.
& recte. PERIZ.

6. Ετ τῇ ληρώθῳ] Δάντης est, teste Hesychio,
τὸ μεταξὺ λαυκανίας καὶ αὐχεῖτον. Quod nisi fal-
lor, hoc Joco notat atperam arteriam, in
qua cum circuli sint eminentiores, gradus
hic eos interpretatus esse videtur, quibus vo-
ces ascendant & descendunt. MSS. B. &
C. habent ληρώθῳ. SCHEFF. Simplicius &
magis pro stolido illo fuerit, vocem ληρώθῳ
in protrita sua significatione sumere, qua
notat ampullam oleariam. in illa enim ille
quæsivit scalam, non in hominis aspera ar-
teria. Quis enim affirmaverit, Sannyrionem
fatuum hanc chirurgicam & alias inusitatam
vocis ληρώθῳ significationem unquam didi-
cisse? KUHN.

7. Κόρον] Vide Proverbium Coræbo stul-
tor apud Erasmus. GESNER.

Κόρον] Ex Trojana Historia clarus hic
est. Fuit enim, ut ait Eustathius d. I.
Μύρδων, Φρύξ τὸ θύρος. Mygdon, Phrygia Majoris,
teste Stephano. At Zenobius Centuria IV.
Prov. 58. dicit Filium Mygdonis. Κόρον
(pro Κόρον) τὸ παιδία Μάργδων (lege Μύρ-
δων) τὸ Φρύξ. Videtur id haustum ex Vir-
gilio Ηε. II. 341.

— Juvenisque Coræbus
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte-
diebus
Venerat, insano Cassandra incensus amo-
re.

Ubi Vide & Servium, qui eum Mygdonis &
Anaximena Filium fuisse ait, ac stultum in-
duci ab Euphorione. Stultitia ejus in eo con-
stituit, quod ultimus omnium, ut Eustathius
ait, & ultimis diebus ante excidium Trojæ,

existisse etiam Sannyrionem, qui in
lecytho scalarum gradus quære-
bat. Item Corœbū, & Melitiden,
etiam illos infanos fuisse ajunt.

875

CAP.

ut ex Virgilio liquet, venit Priamo in auxi-
lium. Maie ergo Zenobius ei quoque tri-
buit, quod fluctus maris numerare voluerit,
quem tamen sequitur Diogenianus. Cete-
rum quia jam olim à Poetis stultitiae nomi-
ne celebratus fuit, ideo καὶ ἔρχεται passim
pro Stulto ponitur. Sic Lucianus in Amo-
ribus pag. 1096. Μελιτίδην ἢ Κόρον δια-
stultum me putas esse. Et Philopseude pag.
465. ἀλλὰ εὐφόρος αὐτὸν οὐδὲν τοῦτο, Κόρον διος
ἢ Μαργύρης νομίζει, τὸ περιθετικόν: sed prudenter
examinans ea, stultorum putaret, crederet &c.
PERIZ. Scholia testa ad locum alleg. Lucianus
in Philop. historiam ridiculam de Corœbo re-
fert. ὁ μὲν Κόρονος μαρός οὐ διπληρούστερος ἀνθρα-
πος, τὸ δέ τοις, οὗτος γυναικαίς άρχαγόν (leg. άρχαγ-
μενος ex MS.) μηδὲ εἰσόδαι συγκαθευδόντης ἀντρῆς
διῆς τὸ δέ τοις πενθεράν αὐτῆς φόνος. τὸ οὖτος έχο-
μενον τοῦτον παρεργεῖσιν αὐτήν, (leg. τὸ οὖτος έχομενός
τούτης, παρεργεῖσιν αὐτήν) μέντος αὐτοῦ γυναικός
οὐεψημένος (leg. οὐεψημένης) τὸ θέρος δὲ δύνη
συνέχεσθαι (leg. οὐδόντης συνέχεσθαι ex MS.) τοιούτης
αἵμας διπλαθῆναι, εἰ μὴ μαρί ή αὔρας κατα-
ψηθεῖσιν. οὐτα τοῦ πονηριαν Τοτε τοῦ γάμου γεν-
θεῖσι. Eadem de Margita tradunt Eustathius
ad Hom. Odyss. K. Dio Chrysost. Orat. LXVI.
& Suidas in Μαργύρης. At Tzetzes Chiliad.
IV. de Melitida.

8. Μελιτίδην] Melitiden vocat Cælius Rhod.
Melitides stolidus quidam, & Coræbus ali-
que & ridicula eorum facta memorantur ab
Eustathio in Odyss. K. Vide Indicem in Eu-
stathium. GESNER. Reposui ex Sluisk. &
Regio A. Μελιτίδην, quomodo eum appellat
etiam Lucian. Amorib. d. I. Aristophanes
Ranis p. 258. Suidas in Γελοῖς, Eustathius
d. I. & Apulejus Apol. p. 31. ed. Casaub.
Sed & Analogia derivationis id postulat. Nam
ἀ μίλιτος, quod ejus, qui accusavit Socra-
tem, Nomen fuit, formatur Μελιτίδης. Stul-
titiam hominis, qui vix quinque numerare
poterat, memorant Eustathius & Suidas. PE-
RIZ.

Sssss

Περὶ Αστολλωνιατῶν, καὶ τῆς αὐ-
τῶν χώρας, καὶ περὶ Επι-
δάμιου.

A πολλωνίαται πόλιν οἰκουσὶ γείτο-
να Εσιδέμουν ἐν τῷ Ιονίῳ κόλ-
πῳ· καὶ ἐν τοῖς πλησίον αὐτῆς χω-
ρίοις : ἀσφάλτου ἐγίνεται, ² καὶ
πιμπλᾶ, τὸν αὐτὸν ἐκ τῆς γῆς ἀ-
γατέλλουσα τρόπον, ὃν καὶ αἱ πλει-
σται πηγαὶ τῶν ὑδάτων. Οὐ πόρρω
δὲ καὶ τὸ Αθάνατον δέκινταυ Πηγ.
ὅ δὲ ³ κατόμενός ἐστι λέφῃ ὄλιγος,
καὶ

I Αρφίλτα] *Lego ἀρφίλτης*, nam ἀρφίλτης
gem. fem. elt. Et Aristot. in *Mirabilibus.*
In Apollonia vicina Atlantinorum ajunt nasci
ἀρφίλτης ὄφετῷ, id est, bitumen fossile. Ste-
phano *Taulantii* vel *Taulantini*, populi sunt
Illyrii, ut & *Epidamus* civitas Illyridis, &
Apollonia Epiri. *Atlantinos* populos non in-
venio, quare *Taulatinorum* legerim apud A-
ristotelem. *Taulantii* *Epidamno* vicina gens
ab *Æliano* quoque nominatur in *Hist. A-
nim.* xiv. i. item ab Arriano. GESNER.

Ασφάλτε ὄρυξη] Hæbet hæc omnia apud Strabonem lib. vii. ex Posidippo, quem forte Noster secutus est. SCHEFF.

2. Καὶ πηγαλᾶ] Scil. τὸν ὄχυρὸν ἢ ἄσφαλτον,
ἀντιλλεπτὸν &c. Sensus enim est, nunquam
deficere istic bitumen, haud secus, ac aqua
haud deficit in fontibus suis. Non tantum
Interpres, sed & Palmerius in *Grecia Anti-
qua* I. 28. aliter hæc percepisse videtur. Le-
gi enim vult, καὶ πηγαλᾶ τὸν εἰ τὸν γῆν ἀν-
τιλλεπτὸν τὸν, οὐ καὶ πλέιστον &c. & quæ (fo-
dina) replet lacum ē terra scaturiens, ut pleri-

que fontes aquarum. Mallem, si quid mutari deberet, $\eta\pi\mu\lambda\alpha\omega\tau\eta$, (scil. $\delta\sigma\pi\tau\eta$) $\tau\omega\omega\tau\eta$ &c. Turbaste viros videtur Mutatio Nominativi Elliptici, quem ex superioribus

*De Apolloniatis, & ipsorum re-
gione, atque Epi-
damno.*

Apolloniatæ urbem habitant vi-
cinam Epidamno, in Ionico
finu: atque in proximis urbi locis
fodina est bituminis, quod implet
eam, eodem plane modo è terra exo-
riens, quo pleræque aquarum sca-
turigines. Non procul etiam Immor-
talis ille Ignis ostenditur: qui vero
ardet collis est exiguis, neque in
magnum

credunt esse ἐρυτῆ, quum sensus postulet, ut sit ἀσφαλτός. De qua mutatione Nominativorum vide omnino quæ concessi infra ad caput 40. Ceterum conferendus hic est Strabo lib. vii. p. 316. οὗτος δὲ κρήνη μὲν χλιαρῆ ἀσφαλτού, κυπεμένην, ἡς εἰκὸς, τῆς βάσου τῆς ἀσφαλτίδος. Μέλαχλον δὲ ἐγιν αὐτῆς πλεῖστη λόφου. Τὸ δὲ τρίτην σκαπτηρέταν πέλει πλεύσην, τῆς ἐγκαρυμένης εἰς τὰ ὄργανα γῆς μεταβαλλόντης εἰς ἀσφαλτόν. Sub ea vero (petraignem evomente) sunt fuentes tepidi bituminis, ardente, ut videtur, gleba bituminosa. Effodiatur vero prope in colle. Quicquid autem effuditur, impletur iterum traxit temporis, urra, que in fodinas infunditur, transiente in bitumen. Sic ergo bitumen neque in fodinis, neque in fontibus suis deficiebat. Lucas autem dicitur *Nymphaeum*. Vide lantos istuc à Casaubono, Plutarchum in *Sallusti* p. 468. & Dionem Cassium lib. xli. p. 174. Nostrum vero ex Aristotele in *Mirabilibus p. m.* 1163. sumissile hæc videtur, ita ut aliquid etiam verba ipsius retineat. PERIZ.

3 Καιόμιος λόφος] Πίτρας vocat Strabo,
nomine Νυμφάῖον. De qua vide & Dionem.
lib. xli. & Plutarch. in Sylla, quos laudat.

καὶ οὐκ εἰς μέγα δίκαιοι, καὶ ἔχει
ἀθητῶν οὐ πολὺν, ὅπει δὲ θεῖς καὶ
συντηρίας· καὶ τοῦτο αὐτέντοις ἐπι δέ-
δει εὐθαλῆ, καὶ τὸ πολλὰ χλωρεῖ·
καὶ τὸ πῦρ πλησίου ἐνακμάζον οὐδὲν
λυπεῖ, οὔτε τὴν τῶν Φυτῶν βλάστην,
οὔτε τὴν τεθηλιαῖαν. Καίστορας δὲ τὸ
πῦρ, καὶ νύκτα, καὶ μέση νύμφαν, καὶ
διέλιπτες οὐδέποτε, ἀς Απολλωνίαται
λέγουσι, πρὶν γέ τοι πολέμου γέ πρέσ-
Ιλλυριούς συμβάντος αὐτοῖς.

magnum spatium extenditur, neque
longum habet ambitum, sulphur au-
tem & alumina olet: circumque
ipsum florentes sunt arbores,
multaque viridia: & ignis juxta
exæstuans nihil lædit, neque teneros
arborum furculos, neque frondem,
Ignis vero diu noctuque ardet, ne-
que desit unquam, ut ajunt Apollo-
niatæ, ante bellum, quod cum Il-
lyriis gerere debuerunt.

OTI

Apol-

† Forte addendum φύσις.

Casaubonus. SCHEFF.

4 πονηχλωρά.] Non dubito, quin lector eruditus legere malit, πάνχλωρες, herba viridis, pabulum herbescens. Vult enim Auctor locum indicare & arboribus & herbis gignendis felicissimum, ita, ut ignis non procul terra emicans favore potius videatur, quam laddere arborum florem & solum pabuli ferax i. e. τὴν πηγαλίαν. vide indicem in πάν. Lucem emendationi dabit Seneca Epist. 79. In Lycia, inquit, regio notissima est, Ephestion incole vocant, perforatum pluribus locis solum, quod sine ulla nascientium damno ignis innoxius circuit. Leto itaque regio est, & herbida (πηγαλίας & πάνχλωρα describit) nil flammis adurentibus, sed tantum vi remissa & languida resurgentibus. Strabo lib. XII. Geographia legam πάν, quam optimus in scripta lectione sit sensus. Viaductus Dodicissimum Virum in hanc crisin adegit, quod putaret πονηχλωρά referri ad διάρρη. In quo fallitur, qui qui ita sentit, ut sane sentit Marfil. Cognatus, vertens hunc locum in Var. Observ. IV. 3. quem circa sunt floride arbores multæ ac virentes. At vero per se illa subsistunt, ut solent Adjectiva ἀλετήρια, tamen quam substantiva, adhiberi. Optime ergo dicitur, περὶ αὐτὸν λόφον πονηχλωρά, multa existunt viridia, sive herbae, sive frutices, sive plantæ, sive vites &c. Sic absolute itidem, Αυτὸν δέ τον χλωρέ τάπειν, aridum à viridi resecare, Hesiod. Eγγων 741. Et apud nostrum paulo post, τὴν πηγαλίαν. PERIZ.

Πονὴ χλωρία] Sic & MSti, Mei, & Re-

Οτι Απολλωνίαται ἔγειλασίας ἐπότουν 7 κατὰ τὸν Δακεδαιμόνιον νόμον. 8 Επιδάμνιοι δὲ ἐπιδημῶν καὶ μετεικεῖ παράχον τῷ βουλομένῳ.

Ἐπεὶς εὐπερθές. vidi in Olympo (mons est in Lycia situs) ignem sponte sua in summa montis ex terra visceribus erumpentem; circa montem planta pyragrus vel vitex major, adeo floret, vireisque, & tam densam spargit umbram, ac si à fonte quodam florem suum habeat, &c. non tantum non comburitur planta illa, sed potius magis efflorescit, utut natura possit facile comburi, idque igne circa ipsas ejus radices existente. Gesnerus ad vocem τεθναῖαν forte addendum ait φύσιν. quod fecerit esse potest. KUHN.

Τὸν τεθναῖαν] Faber ex conjectura τὸν διδάσκαλον. Casaubonus vero ad Atheneum XI. I. τὸν δακέλιον, quo vocabulo istic Athenaeus utitur. Sed vulgatum hic tuerunt MSti omnes. Et ideo afféntior Viris Doctiss. Cupe-ro & Kuhnio, qui nihil mutandum censent. Habuimus jam cap. I. ἄμπλοι τεθναῖαν. Sed usitatumissimum est, & de omnibus dicitur rebus in flore naturæ suæ constitutis. Sic de mulieribus Hesiod. Αττ. 276. ἀγλαῖη τεθναῖα, venustrate florentes. Et Θεον. 902. Themis peperit Εὐφύλιο τεθναῖα, pulchram Ireneν. Interpretor autem βλάστον de surculis pullulantibus, at τεθναῖα, non de fructibus, ut voluit Vir Ampliss. in Observ. sed de frondibus, in quibus consistit pulchritudo arboris. Sed & passim δακάς pro virente fronde, aut ramo frondente ponitur. Vide Casaubonum ad Atheneum I. 19. PERIZ.

6. Πολέμος Φαρεσίας] Intelligi credo bellum, quo eos & Epidamnios ac Corcyraeos invisit Teuta Illyriorum Regina, & cuius metu vel causa se permiserunt Romanis, 12. annis ante Bellum Hannibalicum. Vide Polybium lib. II. Jam antea tamen etiam Glaucias Rex Illyriorum, tempore Cassandri, obfedit Apolloniā, sed pace facta discessit, teste Diodoro Sic. lib. xix. PERIZ. Mediceus & Sluisk. ἀλλή τε πολέμος Φαρεσίας.

7 Καλός τὸν Δακεδαιμόνιον νόμον] De qua Plutarch. Instit. Lac. & Damascenus apud Sto-

Apolloniatæ ad Lacedæmoniorum legem peregrinos urbe expellebant: Epidamnii vero potestatem qui vellet, in suam urbem migrandi & in ea habitandi, faciebant.

bæum serm. XLII. SCHEFF. Aristot. lib. II. Polit. cap. 9. KUHN.

Καλό τὸν Δακεδαιμόνιον νόμον] Lugd. Academ. p. 20. De more illo eleganter Theophilus Græcus Instit. Juris Interpres. de Jure Na. G. & Civ. pag. II. i. 22 Δακεδαιμόνιον τὸν ἐπέχρηστον ἔγειλασία, Δυκέζης τὴν τομοθετήσαντο, ἵνα μὴ ἀλλά τὸν τὸν ἔγειλασίαν αἰρόμενον γενιστὸν τὸν Δακεδαιμόνιον νόμον. Lact. Civitas non admittet peregrinos, Lycurgus sanciente, ne peregrinorum commercio cum rumpesceretur, ac deteriores fierent Lacedæmoniorum mores. Vide quos ibi notavit Fabrotius, eadem de Laconibus tradentes. Horum legem & rationem secutos Apolloniatæ, crediderit quis forsū; nam & horum Civitatem ἐθναῖαν, optimis legibus instruant, ait Strabo. Sed secuti sunt potius Corinthios, à quibus fuere conditi. Nam & hi non dabant Civitatem suam peregrinis. Unde apud Senecam de Beneficiis I. 13. cum Aleradum M. victorem jam Asiae, per legatos Civitate sua donarent, & ille risisset hoc officii genus, responderunt. Nulli civitatem unquam dedimus alii, quam Tibi & Heraclio. Ratio horum & plerorumque Græcorum erat, ut suam pristinorum Civium nobilitatem conservarent, ut nos docet Dionysius Hal. II. 2. Sed & Apolloniarum hæc fuit ratio, quod idcirco etiam primos coloniæ suæ ducentes & socios tantum admisere ad Magistratus, tali quis deinceps in confortium civitatis quidem, sed non honorum. adscitis. Aristot. Polit. IV. 4. de Iis, c. τοὺς καὶ τοὺς δέλτας φίροντες καὶ εὐγένεια, καὶ πρεσβύτεροι καὶ δικαιάς, δέλτας ἔντες πολέμον. In honoribus erant soli eminentes Nobilitate, & qui Primi cohortes fuerant Participes, qui pauci erant inter multos. Ceterum utrum expediat admittere, an rejicere, peregrinos, de eo agunt Thucydides libro I. init. & Aristoteles in Politici passim, & maxime v. 3. Dionys. Halic. II. 2. Tac. Ann. XI. 24. PERIZ.

8 Επιδάμνιοι δὲ τεθναῖαν] Nullus dubito,

qui inde Urbs hæc fuerit dicta, quum ab initio, ut videtur, darent Epidamnii, præter morem plerorumque Græcorum, facultatem omnibus in eam τεθναῖαν, quali Urbem τὸν Επιδάμνιον, seu Επιδάμνων, ut loquebantur Dorres, unde τεθναῖαν, τεθναῖον. Nam quod Græci (Vide Appianum Bell. Civ. & Ste-

phanum Byz.) ab heroe quodam Epidamno primum conditam & dictam volunt, fabula est mera, ab iis conficta, qui omnium pene Urbium & Locorum Nomina ad Heroem aliquem, seu notum, sive ignotum, referunt. PERIZ.

ΚΕΦ. Ζ.

Παροιμία, καὶ ωὲι Φρυνίχε.

(Αειθμὸν σφηκῶν) Πτήσαι Φρύνιχον, ως τὸν ἀλεκτρυόν· παροιμία ἐπὶ τὸν κακῶς τι παχύνετων. Υπο-

CAP. XVII.
Proverbium, ζ de Phryniche.

(Vesperum examen) Trepidat Phrynicus, ut gallus quis gallinaceus: Proverbium de iis, qui mali

I. Αειθμὸν σφηκῶν] Vide in Historia Avium nostra in Gallinaceo H. b. GESNER. Imo scribe potius, Αειθμὸν σφηκῶν, hoc est, Aristophanes in Comœdia ejus nominis, quæ hodieque extat. Sic eruditissime Leopardus lib. II. Emend. cap. 12. quem vide. SCHEFF. Ego vero, an aliiquid mutandum sit, valde dubito. Non enim solet Nostrum ita Auctōrem laudare, à quo sumpsit aliiquid deinde per αειθμὸν σφηκῶν sensus proverbii alias pendens suppleri videtur. numerum vesparum i. e. Judicūm tinuit Phrynicus, instar gallici. ipse Aristoph. in Vespis judices Atticos cum vespis subinde comparat, quia εἴσιν μερι & facile irritabiles erant σφηκῶν δικοῦ. Ergo majoris evidentiæ gratia ab Auctōre additum, τὸν αειθμὸν σφηκῶν alias Aristoph. ita effert proverbium.

Πτήσαι Φρύνιχος, ως οὐς ἀλεκτρος.
Timet Phrynicus, gallus ut hospes.

ante Aristophanem Simonides, ni fallor, dixit. Εἴπης ἀλεκτρας δέλτας ως καλίνες πτερών, pertinuit ut servus gallus, demittens alas Plut. in Pelopid. posset etiam dici, vocem αειθμὸν μαλε coaluisse, ex A. i. e. Αεισφάντης, quod è margine in textum venit, & θυμόν, ιαμ. KUHN.

Αειθμὸν σφηκῶν πτήσαι &c.] Eruoite, ut

solet omnia, hunc locum tractavit Doctiss. Leopardus Emendat. II. 12. Et debuisset illi auctoritate Kuhnus. Adagium est antiquum apud Græcos, πτήσαι, ως οὐς ἀλεκτρυόν, vel ως ἀλεκτρως, ut patet ex Plutarchi Alcib. p. 183. Hoc transitulerunt Athenienses ad Phrynicum ex ea causa, quam Auctor hic refert. Inde ergo Aristophanes, Σφηκ, h.e. in Vespis, p. 536. πτήσαι Φρύνιχος, ως οὐς ἀλεκτρως. Censuit itaque Leopardus, pro illis Αειθμὸν σφηκῶν reponendum Αεισφάντης Σφηκ. Sed excipit Kuhnus, Nostrum non solitum laudare Auctores, unde aliiquid sumpsit. Et verum id est. Quapropter persuasiuum equidem habeo, verba illa Αειθμὸν σφηκῶν, quæ nihil pertinent ad hoc proverbium, & quorum etiam sensus est ab eo alienissimus, orta quidem ex compendiose scriptis, in margine primum, ac dein in Textu ipso, Αειθμὸν Σφηκ. Neutrum vero esse Auctoris Nostris. Confirmat me multum in hac sententiâ Lugd. Codex, qui instituta hæc & corrupta nullus agnoscit, & sine ullo indicio vitii caput incipit à πτήσαι. Neque alter Regius Par. B. sed & in Margine Regii C. annotatum est, Vacat in antiquo, h. e. deest. Nam & ita cap. 19. ad Αεισφάντης, quod item à quibusdam Codd. abest, adscriptum est in margine illud ipsum. Atque ideo suspecta hæc uncis inclusi, penitus ejicere non ausus,

Τηνορικού γάρ ² Φρυνίχου ³
τεργυκοῦ τὴν ³ Μιλήτου ἄλωσι,
οἱ Αθηναῖοι δικρύσαντες ⁴ ἐξέσα-
λον δεδοκότα καὶ ὑποπτίσοιτα.

ΚΕΦ.

ausus, quia Sluisk. ea tuerit. De Phryni-
cho abunde eginus ad III. 8. PERIZ.

² Φρυνίχος] Clarius hæc Strabo ex Calli-
sthene lib. XVI. φησι γέ, ait, Καλλισθένης τὸν
Αθηναῖον χιλίας δικρύσαντας Σιναθῆνας Φρύνιχον τὸν
τεργυκόν, διὸ δέρματα ποτίσαντες Μιλήτον ἄλωσιν τὸν
Δαρέαν. Nota non ejectum aut urbe expul-
sum esse Phrynicum, ut Interpres opinatus
est, sed pecunia multatum. Id quod verissi-
mum. Testatur etiam Plutarch. in *Præc.*
Reip. Gerend. ubi habet hanc historiam. He-
rodot. Αθηναῖοι μὲν γέ δὲλον εἰσοισαν τοπεραχθε-
θέντες τὴν Μιλήτον ἀλέσαι, τὴν τε ἄλλη πολλαχῇ καὶ
διὰ καὶ ποιούσαι Φρύνιχον δέρμα Μιλήτον ἄλωσιν καὶ
διδάκτην, ἐς δάκρυα τὸ ἔπος τὸ θέτρον, καὶ ἐξ-
μιλῶσιν αἱ ἀναινίσαντα δικρύσαντα δικρύ-
σαντος, καὶ εἰπεῖται μηδένα κατέβη τέτοιῳ τῷ
δέρματι. Imposuit Interpres noliter nonnemini-
ni ex iis etiam, qui adagia compilavere, ubi
Phrynicus etiam ejectus scribitur. Porro
historiam hanc habet etiam Herodotus lib. VI.
& Suidas, cuius posterioris verba tamen cor-
rupta, & ex Nostro emendanda sunt. SCHEFF.
οἱ Αθηναῖοι οὐδὲλον Φρύνιχον, Interpres reddit,
Athenienses ejecerunt Phrynicum. idque non
male, si theatro ejjectum, explosum, exclu-
sum, intelligas. Gloss. *Explosa* οὐδελόθεντα.
& iterum, οὐδελόθεντα, explosus. Bene Do-
natus in illud Terentii.

Partim sum earum exactus, partim vix
steti.

sensus est, aut displicui, aut in aliquibus vix
placuit &c. Et propriè locutus est. Nam fa-
bulæ aut agi dicuntur aut share. Ergo fabula
cum non stetit, exacta propriè dicitur, ut
ex multis aliis in Terentio locis videre licet.
Ita non urbe, sed theatro locoque scenico
ejectus Phrynicus & mulctam quoque drach-
marum millium dare jussus est. Quod Sui-
dam attinet, ejus verba hæc sunt. Φρύνιχος οἱ
Πέρσαι χιλίας οὐδελόθεντα, ἄλωσιν τεργυκρύσαντες

mali quid patiuntur. Quum enim
Phrynicus tragicus Miletii expu-
gnationem ageret, Athenienses cum
lacrymantes ejecerunt theatro mo-
tuentem ac trepidantem.

CAP.

Milētōn. Phrynicum Persæ mille drachmæ
mulctarunt, cum Tragædiam de Milētō
captivitate ageret, ad verbū descripta om-
nia ex Scholiis in Aristoph. *Nepos*, nisi quod
ibi melius legitur, ὁ (Φρύνιχος) Αἰλοῦν, quoniam
Athenienses &c. confer Tzetzem Chishal.
139. Ammian. lib. XIVIII. cap. 1. Kuhn
3 Μιλήτον ἄλωσιν] Quam expugnarunt Pe-
rsæ tempore Darii Hyrtaspis, VIIis interfeci-
& feminis in servitatem abductis. Αἴγαριν
autem tulerunt id Athenienses, qui jam sibi
quoque metuebant à Persis. Atque ideo Phry-
nicum mulctarunt 1000. drachmis, tanquam
qui domestica sibi mala renovasset, telibus
Herodoto VI. 21. Plutarcho in *Polit. præ-
ceptis*. Strabone lib. XVI. Suida, & Schel.
Aristophanis. Adde Tzetzem ad Hesiodum
Egy. v. 414. sed ubi corrupte Φρύνιχος legitur
pro Φρύνιχος: οὐ καὶ τοῦ Αἰλοῦν τὸ ἄλωσιν
Τεργυκοῖς Φρύνικοῖς εἰσίτει, ζημιῶν ψεύ-
δραχμῶν, ὅτι Μιλήτον τοῦτο Πέρσαι γυρφά-
άλωσιν, οὐδὲ τὸ θέατρον τοῦτο δικρύσαντες
καὶ εἰπεῖται μηδένα κατέβη τέτοιῳ τῷ
δέρματι. Sicut etiam ante Άσσylum veritatis panis di-
dit Phrynicus *Tragicus*, mulctatus mille
drachmis, quod Miletii expugnationem à Per-
sis factam scripsisset, & spectatores in lanta-
tiones coniugisset. PERIZ.

⁴ Εξέσαλον] Ejecerunt, vertit Vultejus sim-
pliciter, quod erroris incusat Scheffens,
quasi mens fuisse Vulteji, Phrynicum in
Urbe ejjectum. Defendit Kuhnus, & accipi-
sensu *explodendi*, *exigendi*, scil. ē theatro.
Et recte prorsus. Nam ne dubitemus
exactum tunc quoque & explosum Phry-
nicum, Herodotus addit præter mulctam illi
dictam, fabulam quoque abolitam ex usu ho-
minum. Sed & εἰλάται notat quoque, in
tione significationis haud dubie ē theatro pe-
tenda, aliquid *contemnere*, *contempnit* οὐ-
cere & aspernari. Supra II. 24. Hdy. I. in
Milētōn πάρησαν οὐδὲλον, πικάπλαντας οὐδὲ
λητες. Ubi Vide, quæ notavi. IDEM.

ΚΕΦ. ι.

Περὶ Διονυσίου.

C A P. XVIII.

De Dionysio.

¹ Διονύσιος, ὁ τῆς Σικελίας τύρα-
νος, τραγῳδίαν μὲν ποπάζε-
το, καὶ ἐπήγει, καὶ οὖν καὶ δεχ-
ματα ἐξεπόνησε τεργυκά. ² ἀλλο-
τρίως δὲ πρὸς τὴν κωμῳδίαν δίκειτο,
ὅτι ³ οὐκ ἦν φιλόγελως.

ΚΕΦ.

Dionysius Siciliæ tyrannus Tra-
goediam quidem amabat, ac
laudabat, atque ideo etiam tragica
faciebat dramata: à Comœdia ve-
ro abhorrebat, quod ad risum non
esset propensus.

CAP.

¹ Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας] Meminit Strabo
alicubi. Consule & Suidam, & Gyraldum,
& Vossium. SCHEFF. Helladius apud Pho-
tium pag. 870. ² πρῶτος Διονύσιος ἦν τὸ έχ-
οντας τὸ κράτος εἰς τὸ τρυφῆς Διογένερον. ³ ίπ-
κέρπος οὐκ τεργυκοῖς γεγένει. prior Dionyshus
&c. potentia, adulatoribus, luxuque corrup-
tus, conatus est etiam Tragædias scribere. sub-
jicit deinde monstra vocabulorum, quibus
quasi gemmis Tragædias ornare voluit. Dio-
dorus lib. XIV. σφόδρα εἰς τὸ ποιητικὸν ιστηγε-
μενίων, insano Poëtices studio tenebatur &c.
Athenis quoque in Liberalibus Tragædiam
docuit vicitque. Idem lib. XV. Plut. ex ejus
quadam tragædia hoc dictum exhibit:

Η γέ τεργυκοῖς ἀδικιας μήτε θύ.

Injustitia etenim Tyrannis est parens.

vid. Philostrat. lib. I. de Vit. Soph. it. Anti-
pkontis. KUHN.

¹ οἱ Σικελίας] In Sluisk. ac Regiis A. &
C. post hæc verba vacuum spatiū integrī
vocabuli est relictum. Et forte addideris
haud male τύγενος, quod unica videtur li-
tera notatum, & ideo facilius excidisse. De

Dionysii studio in Poësin & maxime Tragi-
cam, Cicero *Tusc.* queſt. v. 22. & Alii,
quos Vide hic apud Kuhnium. A Comœ-
dia alienor quidem fuit, sed tamen eam
quoque tentavit, ut tradit Suidas, qui ita in
concordiam redigendus est cum Æliano. Sa-
tis autem φιλόγελως & facetus erat Dionysius
in sacrilegiis suis. Vide Cicer. lib. III. de
Nat. Deor. cap. 34. PERIZ. Hiatus, qui
exstat in Sluiskiano aliisque MSS. commo-
dum supplet Mediceus voce τύγενος.

² Αἰλοτεῖος] At Suidas: θύεται τεργυκοῖς
καὶ κωμῳδίας. SCHEFF.

³ Οὐκ οὐκ φιλόγελως] Aristot. de R. P. cap.
5. οὐκ οὐκ κωμῳδία εἰσὶ μητροὶ φωλοτέρων μὲν, οὐ
μότοις τοῦ πάσαις γηπέδων, ἀλλὰ τοῦ αἰχρέων εἰσὶ τὸ γε-
λοῦσαν μοσχον. τὸ γέ γελοῖσαν εἰσὶν αἰμάτηροι οὐ καὶ αἴ-
χος ἀνθρώπου καὶ τὸ φθαρίκον &c. Comœdia au-
tem imitatio est pejorum, non tam secundum
omnia malorum genera, sed turpitudinis pars
est res ridicula. Est enim peccatum quoddam
& turpitudo sine dolore & innoxia. Ea propter
Tyrannus comœdiā pro re ludicra &
risu amica habuit studioque suo indignam
judicavit. KUHN.

T t t t

ΚΕΦ. Η.

C A P. XIX.

Περὶ τῶν ὑπὸ Κλεομένους ἐνθέντων ὑπὲρ Cleomenis sententia de Homero & Hesiodo.

Ελεγεν δὲ Κλεομένης ² Λακωνικῶς χρή τὸν ἐπιχώριον τρόπον, τὸν Ομύρου Λακεδαιμονίων εἶναι ποιητὴν, ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοντα τὸν δὲ Ησίδον ³ τῶν Ειλώτων, λέγοντα ὡς χρὴ γεωργεῖν.

Cleomenes Laconice secundum patrium morem dixit, Homerum Lacedæmoniorum esse poetam, Hesiodum vero Helotarum: quoniam ille belligerandi, hic agros colendi rationem doceret.

ΚΕΦ.

CAP.

Ι σ Κλεομένης] Plutarchus in *Apophth. Lacon.* SCHEFF. Dio Chrysost. x. orat. 2. de *Regno* refert, Alexandrum Macedonem solum inter Poëtas Homerum lectitasse, quod ejus poesin animadverteret, τῷ τὸν θυμὸν καὶ μεταλλεύσην καὶ βασιλικόν, vere generosam, magnificentem & regiam. Hesiodum autem fabris, opilionibus & agricolis, non ducibus aut rebus legendum idem censuit l. c. KUHN.

Κλεομένης] Fuit hic Anaxandridæ F. ut diversite ait Plutarchus *Apophth. Lac.* Primus ergo ejus Nominis Rex Spartanus, qui vixit tempore Darii Primi. PERIZ.

2 Λακωνικῶς] Hoc MS. B. non agnoscit & est haud dubie ex glossa. SCHEFF. Si textui dempleris Λακωνικόν, sensus perspicuitatem non leviter obscurabis. Cæterum non absimili argumento Meleager Gadarenis Homerum dixit Syrum esse, quia patriæ suæ more introducit in Poësi priscos illos He-

roas piscium abstinentes, cum tamen ad Helleponsum essent piscibus abundantem: Athen. lib. iv. KUHN.

Λακωνικῶς] Etiam à Lugd. abest haec vox ac à Parisi. B. At in Cod. C. annotatum est iterum, *Vacat in antiquo*. Et fam si afuisse ab omnibus Edd. nemo, opinor eam desiderasset, modo Cleomenem scivisse Spartanum fuisse. Nam de homine Lacedæmonio idem est, dixisse eum aliquid Λακωνίῳ, vel, καὶ τὸν ιππικόν τρόπον, quum utique ιππικόν τρόπῳ sit illi Λακωνίος. Nihil tamen mutare sum ausus, quia reliqui Codex retinunt vocabulum. Et utrumque conjunxit Noster etiam *supra* II. 19. Λακωνίον καὶ τὸν ιππικόν τρόπον σφις τρόπον. PERIZ.

3 τῶν Ειλώτων] Vide *supra* ad III. 20. Cragium de *Rep. Laced.* I. II. IDEM

ΚΕΦ. Η.

LIB. XIII. CAP. XX.

883

C A P. XX.

Περὶ τῶν ὑπὸ Κλεομένους ἐνθέντων ὑπὲρ Cleomenis sententia de Homero & Hesiodo.

De quodam lubenter vita defuncto, tantum ut mortuos quosdam videre posset.

Civis Megalopolitanus ex Arcadia, Cercidas nomine, moriens dixit familiaribus suis, secum jucundis cogitationibus hac vita solvi: sperare enim se converturum, ex Philosophis Pythagoram,

ex

testandum ultro censi. PERIZ.

2 εὐθυμέσθως] Interpres omisit: redderem, dixit ad familiares, re considerata vel cogitata. Gl. εὐθυμέσθω, cogito, excogito, animadverto, voluto. Innuitur illum ante serio secum hæc, quæ dixit perpendisse: nisi malis εὐθυμέσθω, latet. KUHN.

εὐθυμέσθως ὑδεσ] Miris hic modis hæsitat Eruditissimus Kuhnius, & in Notis modo secutus vulgatam distinctionem, à Perusco usque profectam, quæ commate separat hæc vocabula, exponit εὐθυμέσθω absolute, re considerata, cogitata: modo suspicatur legendum εὐθυμέσθω, latet. Similiter in Indice modo exponit ex animo, modo præfert item illud εὐθυμέσθω. Vultejus nullam ejus vocabuli in Versione, quæ servata hic est ab omnibus, rationem habuit. Et tamen nihil hic difficultatis est, modo tollatur ineptum illud comma, quod distinguit conjungenda. Syntaxis enim est, ελεγε διαλέθω καὶ ζῆ εὐθυμέσθως ὑδεσ. Neque alia est loquendi ratio in Infinito, quam si in Finito dicatur, διαλέθω καὶ ζῆ εὐθυμέσθως ὑδεσ, h. e. discedat è vita cum jucundis cogitationibus, seu suaviter cogitans de illa spe, quam concepi, brevijam videndi Pythagoram &c. Passim ita junguntur Verbis etiam Infinitis Nominativi, in quo hæsisce hic videntur Interpretes, aequæ ac Gesnerus dein cap. 23. Sic *supra* III. 29. Diogenes de se dicebat, εἰμι πλάνης, τα-

Ttttta

ρικῶν ἐπατάω, τῶν δὲ Μουσικῶν
Ολύμπω, τῶν δὲ Ποιητῶν Ομή-
ρω. Καὶ ἐπὶ τούτοις, ὡς λόγος,
τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν.

KEΦ.

τελός ἐπερμένος &c. v. 17. οἱ δὲ, scil. φασὶ^{τελόντες} μεμικῶς τὸν δρᾶσαν. VII. 5. ὄμοδογεῖται οὐδεστίς πολλὰ εἰδέναι καὶ τεχνῶν αὐτῶν εἴναι. Sic & mox cap. 23. & 38. extr. Imp. Julianus Orat. 1. pag. m. 44. τῷ καίρῳ πάντα διαρέμενος, λαταρί, dum omnia donas aliis. Vide & Budæum Comment. L. Gr. p. m. 1327. Sed & Latini Græcisimum hunc sūpe imitati sunt, ut notarunt Grammatici. Vide Sancti Mīnervam III. 7. extr. Εὐθυμένος est simpli- citer cogitans, Sic Actor. Ap. x. 19. Εὐθυμένος τοῦ θεοφράστου, cogitans de ista visione. PERIZ. Paren̄s meus suspicabatur Ælianum scripsisse, ἔλεγε τοὺς τούς σκέψεις ἀθομημένες, tri- stitia ac morore affectos.

3 Δι τὸν δῆμον τὸν ἔχειν] Idem ante fecerat Socrates, ut videre est apud Platonem in *Apologia*: Cicero verba ejus ita concipit, lib. I. *Tuscul.* quest. Si vera sunt, que dicuntur, migrationem esse mortem in eas oras, quas, qui ē vita excesserunt, incolunt: id multo jam beatius est te, cum ab iis, qui se judicum numero haberi volunt, evaderis, ad eos venire, qui vere judges appellantur, Minoēm, Rhadamanthum, Eacum, Triptolemum, convenire que eos, qui juste & cum fide vixerint, hec peregrinatio mediocris vobis videri potest? Ut vero colloqui cum Orpheo, Museo, Homero, Hesiodo licet, quānū tandem abstimatis? &c. Observa, quā paganis maxima in obeunda morte fuerint solatia, nec enim alia majora habuerunt, uti constat ex quamplurimis ipsorum locis. SCHEFF. Vide Platon. in *Phædone*, ἡ ἀρθρωτὴν &c. Caton. Major. de *Senectute*, sub fine. *Somnium Scipionis* &c. Sed Ethnici de animæ statu post mortem satis diserte & confidenter locuti tandem in dubitationem nullo subnixam fulcimento desinunt. Cicero I. I. Q. *Tuscul.* fatetur nihil ultra quo

ex Historicis Hecatæum, ex Mu-
fiscis Olympum, ex Poëtis Home-
rum. Et post hæc dicta, ut fama
est, vitam reliquit.

CAP.

progrediatur se habere quam verisimilia &
conjecturas. Nos vero, qui Christum se
quimus ducem & βιβλιότερον λέγοι habemus,
fiducia comperta veritatis sinum Abrahæ ca-
lestaque cum sanctis contubernia fide spequ-
certa jam nunc præcerpere jubemur. KUHN

4 Εκαταίω] Illustris hic fuit Historicus Milesius patria, qui & primus dicitur à qui
busdam scripsisse Historiam soluta oratione.
Vixit & floruit tempore Darii Priani. Vid.
Vossium. PERIZ.

5 Ολύμπῳ] De hoc Musico consule Plu-
tarachum libro de *Musica*. Aristophanem
Scholiastem ejus, Eustath. *Iliad.* A. men-
nit & Plato lib. III. de *Legibus* & in *Mino*,
ubi eum optimum Musicæ doctorem apper-
lat. SCHEFF.

Ολύμπῳ] Duo istius Nominis memoria-
tur ex Phrygia celeberrimi Tibicines. Alc-
amasius & discipulus Marsyæ, dudum anti-
Trojana tempora, qui maxime celebravit.
Hyginus fab. 273. interfuisse eum ludis ad
quos Acastus Pelia F. fecerit Argis, & re-
cisse tibiis, sicuti voce ad Olympi tibias vicit
illuc dicitur Eumolpus Neptuni F. Alter ju-
nior, qui tamen refertur à Suida ad tempo-
ra Midæ. Utrique tribuuntur αὐλοφοι ή
μοι, Priori etiam Μίλη, carmina. Vide de
Utroque Plutarchum de *Musica*, init. & Sudam.
Adde Aristoph. *Equities*, pag. 288 & ibi Scholiasten, Aristot. *Polit.* VIII. & Lucian. *adv. Inductum* pag. 540. & *Har-
mon.* p. 639. Pausaniam *Phocicis* cap. 30.
Philostratum *Vitis Sophist.* p. 568. Ovidium
Metam. VI. 393. & *Pont.* III. 3. Hyginus
fab. 165. Aliosque. Ex quibus liquet, Pro-
rem illum, Marsyæ discipulū, hoc No-
mine καὶ τοξοῦ intelligi. PERIZ.

KEΦ. κα'.

Περὶ Φρυγίου ἀγμονίας.

CAP. XXI.

De Phrygia harmonia.

Οτι ἐν Κελαινᾶς τῇ δορᾷ τῷ
Φρυγὸς ἐὰν προσαυλῆ τις τὴν
ἀρμονίαν τὴν Φρύγιον, η δορὰ κινεῖται
εἰς δὲ εἰς Απόλλωνα, ἀτρεμεῖ, καὶ
ἔσκει καὶ κωφῇ.

Si quis Celænis pelli Phrygis tibia
accinat Phrygiam harmoniam,
pellis movetur: si in Apollinem
canat, quieta est, & surdæ similis
videtur.

& αερούδεν. Lucianus de *Sacrificiis* p. 337.
Ed. Salim. καὶ ἡμίφωνος ἥδη τῇ θυσίᾳ ἐπωλεῖ. In-
fra lib. XIV. cap. 23. ἐν Ιλιάδι Αχιλλεὺς ο τῷ
κιθάρῃ πεσαδὼν. Suidas: προσάδω, δοκεῖ. Pol-
lux loc. alleg. καὶ τὸν ἀλητὸν ἀσμα τοῖς ἀνάργειοι
πεσαδόμενον. Aristophanes in *Ranis*. v. 898.

τοῖς δὲ τοῖς Μέσοις η μέλος πεσαδόντας.

3 Εἰς δὲ εἰς Απόλλωνα] Puto locum esse vi-
tiosum, & scribendum, εἰς δὲ οὐς Απόλλωνος,
ut intelligatur modus, ab Apolline sic dictus,
sensusque sit, si quis ipsum canat, hoc fieri.
Pollux lib. IV. cap. 9. νόμοι δὲ αὐτῶν,
Δίος, Αθλῶν, Απόλλωνος &c. Cuperus III.
Obs. cap. 15. εἰς δὲ τὸν Απόλλωνα, quod sensu
pari recedere longius à scripturâ vulgari
videtur. SCHEFF. Mihi videtur δὲ τοις repetendum
ἀρμονίαν, quemadmodum & verbum πεσαδῶν repetitur, hoc sensu, si aliquis modos in honorem Apollinis accinat, im-
mota manet & surda videtur esse. KUHN.

Eis Απόλλωνα] Malis hæc avibus sollicitant
Erudit. Schefferus legit, εἰς δὲ οὐς Απόλλω-
νος. At Ampliss. Cuperus *Observ.* III. 15.
εἰς δὲ τὸν Απόλλωνος, præfatus nihil videre se,
cum quo vulgata lectio cohærebat. At omnia
sunt sana prorsus & plana. Fuit enim inter
τοῖς αὐλοδικοῖς, unus εἰς Απόλλωνα, ab ipso,
ut plerique tradunt, Olympo inventus. Plu-
tarachus de *Musica*, non longe ab initio, λέ-
γεται τὸ πεσαδόνθρον Ολύμπων, αὐλοτὸν ὅπερα τὸ
Φρυγίαν, ποιητὴν αὐλοῦν εἰς Απόλλωνα,
τον πεσαδόναν Πολυκέφαλον. Dicitur enim, supra
dictum Olympum Tibicinem ex iis, qui fuerunt
ex Phrygia, fecisse in Apollinem harmoniam
Tibi-

Tibicinam, quæ vocatur Polycephalus. Addit deinde, Alios eam tribuere Crateti discipulo Olympi, Alios Juniori Olympo. Sensus ergo hujus loci est, ἵνα τὸν οὐρανὸν οὐ μόνον τὸν εἰς Αἰγαλεῖαν &c. PERIZ.

4 Καφὶ] Perperam prorsus vertebatur *Muta*. Nec enim pellis ceciniisse dicitur & ipsa, sed tantum movisse se ad Phrygiam Harmonianam, quæ ad Hymnum in Apollinem Victorem suum & Ultorem Acerbum, quasi surda, nihil se movet. Græca autem vox æque *Surdum* notat ac *Mutum*. Nicarchus *Anthol. Epigr.* II. 30.

Δυσκάφη δύσκαφοι ἴνειντο, καὶ πολὺ μᾶλλον
Ηγεινοὶ τετταὶ τῷ διον καφότεροι.

ΚΕΦ. κ⁶.

Περὶ Ομήρου ναῦ, καὶ ἀγάλ-
ματος.

¹ Πολεμῶν ὁ Φιλοπάτωρ, κα-
τασκεύασσας ² Ομήρῳ νέῳ,
αὐτὸν μὲν καλῶς ἐκάθισε· κύκλῳ δὲ
³ τὰς πόλεις αἰλίετησε τὸ ἀγάλμα-
τον,

I. Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ] Quartus hic fuit Ægypti Rex inter Ptolemaeos Lagidas: Pessimæ notæ Homo, de quo velim videoas Justinum lib. xxix. & xxx. ac Auctorem libri III. *Macchab.* PERIZ.

2 Ομήρῳ νέῳ] Idem fecerunt Smyrnæi teste Strabone lib. xiv. & Cicerone *pro Archia*. SCHEFF. Lucianus in *Encomio Demosthenis* indicat, poëtas Homerum salutare & precari solitos, ut copiam versuum inspiraret, αἰσθατῶν τετταὶ δέσμονος πάντα, τῇ χειρὶ τὸν Ομήρον ἐπιδέξας: τοῦ δέκα τὸν δέκα τὸν πτολεμαῖον νέῳ, πών καθειμένον πάντα κόκκον. venio necessitate adductus ad istum salutandum, manuque designavit Homerum: forte enim nostis illum in templo Ptolemaorum ad dextram collocatum, comam demittentem, inquit Poëta l. c. KUHN.

Ομήρῳ νέῳ] De Templis & Honoribus di-

Surdaster cum surdastro litigabat, οὐ μηδικοῦ magis surdus erat iudex, quam bi duo. Apud Lucian. quidem in *Tragopod. ext.* dicitur Marfyæ pellis in pinu λαζανού φαινεται, lene stridere, ut egregie locum hunc restituit Doct. Jensius, sed nihil illud huc pertinet. Ceterum edidit Perseus, & omnes dein Alii τοιούτοις. At MSti mei pariter καφῆς. Vulnerunt, (nam iota nunquam ferme subclibunt) καφῆς, quod quin recipiendum sit, nullus dubito. Sic II. 44. τοιούτης οὐ μόνον τοιούτης. Vertendum itaque erat, οὐ similiter detur surde. IDEM.

CAP. XXII.

De Homeri templo, & simu-
lacro.

Ptolemaeus Philopator, exstruens
Homero templum, ipsum qui-
dem decore sedentem collocavit
circa statuam vero undique civita-
tes

vinis Homero habitis, ut & de Septem illis Urbibus, quæ de Homero sibi vindicando certabant, Vide Ampliss. Cuperum ad Elegantissimum Marmor *Aπεθάνων* Homeræ, ac Marshamum *Chron. Can. ad Septem* lib. xv. denique Leonem Allatium de Patria Homeri, ubi id agit, ut eum insule Chio potissimum afferat. Stuisk. legit sequentia sic, ἀνὴν μὲν καλὸν καλὸν, ἄνδροι. Atque ita etiam Regii Par. A. & C. probante Cl. Boivinio. Solebant autem Dii potissimum exhiberi sedentes, ut liquet etiam ex illo Marmore *Aπεθάνων*. PERIZ. reliquis MSS. etiam favet Mediceus.

3 τὰς πόλεις] Septem quondam civitates fuere, quarum unaquæque Homerum apud se natum esse volebat. Has M. Varro lib. I. de *Imaginibus* hoc dilticho sibi visus comprehendisse.

Σημ.,

LIB. XIII. CAP. XXII.

887

τοῦ, ὅση ἀντιποιοῦνται τὸ Ουί-
ρου. ⁴ Γαλάτων δὲ ὁ Σωγεάφος
ἔγειρε τὸν μὲν Ομήρου αὐτὸν ἐμούν-
τα, τὸν δὲ ἄλλας ποιητὰς τὰ
ἐμημεριέντα ἀριομένους.

ΚΕΦ.

CAP.

Σμύρνα, Ρόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Χίος,
Αἴγαος, Αθῆναι,
Επαν πόλεις διερχόνται πέντε ρίζαις Ομήρου.

vide Senec. *Epiſt. LXXXVIII.* Ciceronem *Orat. pro Archia*, Gellium lib. III. cap. II. SCHEFF. Jam olim inter Spinofas Grammaticorum quæstiones habita est illa de patria Homeri, *Appion*, illud cymbalum mundi, prodidit se evocasse umbras ad percontandum Homerum, qua patria quibusve parentibus genitas esset: non tamen ausus profiteri, quid sibi respondisse dicaret. Plinius lib. XXX. cap. II. Heliodorus lib. III. *Æthiop.* Ægyptum nobis facit Homerum, Thebis oriundum Hecatompylis. vide locum. Lucianus lib. II. *vera historiæ* ludit more suo & Babylone Homerum natum esse ab ipso Home-ro didicit. Simonides *XIος ἀρδεγ* Homerum vocat apud Stobæum *Serm. ccxlvii*. Sed in hoc non vertitur Salus Græciae, qui plura cupit, videat, præter Herod. in vita ejus Paulan. in *Phocicis*, Gellium lib. III. cap. II. *Antholog.* lib. IV. Theocrit. *Idyll. XVI.* Ciceron. *pro Archia* & alios, qui libros deruder de hoc argumento. KUHN.

4 Γαλάτων] Puto corruptum esse pictoris hujus nomen. Cælius profecto lib. XXI. cap. 44. scripsit *Palaton*, quod jam Hartungus observavit. SCHEFF.

Γαλάτων] Ignobilis hic fuit, certe ignotus

nobis, Pictor. Scholia festi Luciani nuper editus, videtur eum appellare Γαλάτων, Tom. I. pag. 14. Convenit hoc cum Elada, Phidiæ Præceptore, statuario, qui & Tretzi dicitur Γαλατας. Vide Franc. Junium in *Eladas*. Multi autem statuarium & picturam olim exercebant simul. PERIZ.

5 τὰς διακόνες] Alludit Manilius lib. II. teste Scaligero his versibus.

— cuiusque (Homeri) ex ore pro-
fusos
Omnis posteritas latices in carmina duxit,
Annemque in tenues ausa est deducere
rivos
Unius fœcunda bonis —

Volaterranus lib. XVII. mejentem facit ex hoc ipso Eliano, parum diligenter, uti arbitror, inspecto. SCHEFF. Adde illud Poëtæ:

— — — cuius (Homeri) de fonte per-
enni
Vatum Pieris ora rigantur aquis.

Id quod probe agnovit Æschylus, ingenuus profesus; nisi iuxta τεργεδίας τεμάχιον τῷ Ομήρου μεγάλων δείσιων, suas tragœdias esse fru-
stra magnarum Homerii cœnarum. Athenæus lib. VIII. KUHN.

ΚΕΦ. κγ'.

Περὶ Λυκούργου ἢ Λακεδαιμονίου.

Λυκούργος ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ Ευνόμου παῖς, δικαίους βουλητέis ἀποφῆναι Λακεδαιμονίους, ὃς τούτου γε οὐ καλοὺς τοὺς μιθοὺς ἤρισατο. Απίντησε γὰς αὐτῷ τὸν ὄφελμὸν, ἐκκοπῆναι ὑπὸ τῶν Αλκάνδρου· ὡς μὲν τινὲς Φασιν, ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ λίθῳ τοῦ βλητοῦ, ὡς δὲ ἄλλοι οὐχι φοιτᾶ λόγος, βακτηρίας * παθὼν τὸ πάθος. Δέγεται δὲ ὁ λόγος πρὸς τοὺς ἄλλα θείστας,

τοῦ βλητοῦ.

* παθότι.

ΙΟΕΝΟΜΟΣ] Hoc incertum est. Quidam enim Prytanidem parentem ejus nominant. Vide Plutarchum in *Lycurgo* & Suidam. SCHEFF.

ΕΥΡΩΠΟΣ ΠΑῖς] Vulgatam sequitur sententiam, quam omnibus perpensis etiam prætulit Plutarchus. Ex hoc tamen discimus, Simoniden dedisse Lycurgo patrem, non Eunomum, sed Prytanin, qui ceteroquin Eunomi fuit pater. Sequitur Eum Phlegon in *Olympiis*, diserte prorsus. Accedit & Suidas, qui Lycurgum dicit fratrem Eunomi, & tamen *Patrum Charilai*, Turbat hæc etiam magis Herodotus 1. 65. Lycurgum referens ad familiam Eurythenidarum, siquidem *Patrum* dicit & *Tutorem Lebotæ Regis*, qui etate haud paulo major fuit Charilao, cuius Alii eum *Tutorem & Patrum* fuisse tradunt. Pausanias tamen in *Laconicis* cap. 2. sequi videtur Herodotum, nisi quod *Leges Lycurgum tulisse* dicat demum *sub Agesilaos*, Lebotæ nepote. Sed & hunc, & Herodotum, immo & reliquos à recepta sententia recedentes, Erroris accusare haud veretur Meursius in *Regno Laced.* cap. 11. & 16. ut & *Miscell. Lacon.* 11. 5. PERIZ.

2 Δικαίους βλητούς &c.] Sic Plutarchus in

C A P. XXIII.

De Lycurgo Lacedemonio.

Lycurgus Lacedæmonius, filius Eunomi, volens justos reddere Lacedæmonios, pro eo minime bonam retulit mercedem. Accedit enim, ut illi oculus excuteretur ab Alcandro: ut quidam ajunt, ex insidiis lapide iactus, ut vero alia circumfertur narratio, iactu baculi passus id malum. Narratur autem hæc Historia de iis, qui alia volunt, alia vero conse-

quunt.

Apophth. Lacon. Βελιουεντὸν ἐν τῷ αρχῆπεργῷ διάτης τὰς πολίτας εἰς ταφορεστέρας βίος τοὺς πολίτες, τῇ καλοκαραζεῖταις ἀπεργάζεσθαις ἀφοίναις τῷ ξενον. *Volens Cives ex priori genere vita traducere ad magis temperantem vitæ rationem, & honestos strenuosque reddere;* Erat enim remissioris vita. Fuerant scilicet ante κακονομάστηι χρόνον πάντας Ελλήνας, ut ait Herodotus, ac perpetuis conflicitabantur seditionibus, in quibus etiam Lycurgi pater Eunomus cultro coqui fuit occisus. Vide Plutarchum. Mox ut B. & C. Parisi. sic & Lugd. τοῦτο τέταν. IDEM.

3 Υπὲ τέταν] MSS. B. & C. τοῦτο τέταν. SCHEFF.

4 Εξιστῆναι] Stobæus Serm. XCII. πρῶτη ἡ τοῦ τοπικῶν ὄφελμὸν τὸ ἔπειρον &c. cum Lycurgus altero oculo à quodam crivium orbatus esset, populus ei ad pœnam juvenem illum dididit. Lycurgus vero injuriam Spartanæ potentia concoquens, inimicum probis moribus domi sua imbiuit, eumque deinde populo iterum in theatro exhibuit jam alium, & optimus ex pessimo.

Hæc vindicta bonum est vita iucundia ipsa.

LIB. XIII. CAP. XXIII.

889

τας, ἄλλων ἢ τυχόντας. Δέγει δὲ τὴν Εφοροῦ, αὐτὸν ἡ λιμῷ οὐχιαστεράστα ἐν Φυγῇ ἀποθανεῖν.

vide Themist. *Orat.* v. imprimis Pausan. in *Laconicis.* KUHN.5 Αλκάνδρου] Habet hanc historiam Plutarchus in *Lycurgo*, Cicero, & alii. SCHEFF.

6 βλητοῦ] Gesnerus habet βλητόν & παλιόν ποτε παθόν, παθόν. Verum hæc correccio non necessaria videtur. SCHEFF.

7 Αλ/β, βλητοῦ] Male Gesnerus voluit βλητόν, & mox παθόν. Græcisnum hunc satis jam afferui *supra ad caput* 20. Varietas autem traditionis ex eo orta est, quod in seditione simili lapidibus petitus est, & foro ejecitus, simul ab Alcandro inseguente eum percutitus baculo, qua de causa dein baculis in concione haud amplius usi sunt Lacedæmonii. Vide Plutarchum in *Lycurgo*, & *Apophth. Laconicis*, Valer. Max. v. 3. 2. ext. atque Alios. PERIZ.

8 Λιμῷ οὐχιαστεράστα] Sic *supra* VII. 6. Scytha quispiam in frigore & nive erat οὐχιαστεράστην γυμνός. Lucianus de Morte Peregr. in medio: διο τὰς θεατὰς τῷ ολυμπίῳ οὐχιαστεράστην διθάνατο, τοιούτην διθάνατο, οὐδὲ τὸ Δία, τοιούτην διθάνατο πολλὰς αὐτῶν, necesse, ut spectatores Olympiorum perseverent fitim ferre, & per Jovem etiam moriantur ex eo multi illorum. Vide & Suidam in v. Απικαπτίρον, ut jam monuit Schefferus. PERIZ.

ΚΕΦ. κδ'

Περὶ τινῶν ὑπὸ ιδίων νόμων βλα-
σφημῶν.De quibusdam, quibus propriæ
leges nocimento fuerunt.

Λυκούργος ὁ ἥρτως ἔγειψε τὴν ἐλαύνειν τὰς γυναικας ἐν τοῖς μυστηῖοις ἐπὶ ζευγῶν, ἢ τῇ δρόσῃ τοῦτο

I Λυκούργος] Hoc caput argumento con-
junctum est cum superiori. GESNER.

Λυκούργος ὁ ἥρτως] Lycophronis filius Athienensis, genere Ereboutades. Vide Suidam. SCHEFF. Male hic novum commen-
tus est caput, quisquis Autorem primus in capita distinxit. Argumentum enim plane idem utrobique est, agiturque de iis, qui

ἔτεσσι μὲν ἐβάλοντο, ἔτεσσι δὲ ἐτίγον, ad alium scopum collimarunt, quam quem tetigerunt. KUHN.

Λυκούργος &c.] Discipulus Platonis & Iso-
cratis, floruit in Rep. Atheniensium, tem-
pore Philippi & Alexandri. Vitam & laudes
ejus Vide apud Plutarchum in *Vitis* x. *Rhe-
torum.* PERIZ.

VVVVV

M

τούτο ἢ ἐπιεγένθαμ ζημίαν, ἣ μὴ γε
ώτο τάξας ἀποχρώσαν. Πρώτη τῷ
ψηφίσματι ἡπείθουσεν ἡ τούτου γυνὴ,
καὶ τὴν ζημίαν ἔχέτισε καταδίκα-
δεῖσα.

Καὶ τὸ Περικλῆς ἔγραψε, ὅτι
εἶναι Αθηναῖον, ὃς μὴ εἴη αὐτοῖς γέ-
γονεν ἀτοῖον. εἴτα ἀποβαλὼν τοὺς
γηγόνους παῖδας, τὸ ἐπί τῷ νέῳ Πε-
ρικλῆ κατελέωπτο. Δῆλα ἡ ὅτι
καὶ Περικλῆς εἰσύλετο μὲν ἔτερον,
ἔτυχε δὲ ἔτερων.

8 Κλειδένης δὲ ὁ Αθηναῖος τὸ
δεῖν 9 ἐξοπακίζεισι πρῶτος εἰσηγη-
σάμενος, 10 αὐτὸς ἔτυχε τῆς κατα-
δίκης πρῶτος.

ii Σέ-

2 Μὴ ἐλεύθερος &c.] Platarchus d. l. ratio-
nem Legis, & mulctæ modum addit, ιωτὶ¹
ζεύς μὴ ἀπέντα γυναικας ελεύθερας, οἵτις μὴ
ἐλεύθερας ιωτὶ τὸ πλεονόν· εἰ δὲ τὸ φρεγέδιν,
διπτένειν δεγχανεις ιεροσυχηλίας. Mulierem bigis
non proficiens Eleusina, ne supererentur paupe-
res a divitibus Sic Interpres rationem illam
exponit, sed quæ obfcurior est: neque vero
Pauperes in Græcis nominantur. Si locus
recte se habet, malim τὸ ἐλεύθερα referre ad
ipso Viros, non ad feminas, de quibus in
singulari numero egit Plutarchus. Ita sensus
erit, ne Cives damnum fortunarum suarum
facerent, vel pauperiores fierent per divites
feminas, quæ immodicis sumptibus facien-
dis in bigis, reliquas dein omnes in æmula-
tionem sumptuum illorum excitarent: Sic
certe Demosthenes contra Midiam, p. m.
407. inter reliqua luxuriaz argumenta vitio
illi vertit, quod Uxorem suam ducat εἰς μυ-
σθεῖα, ιωτὶ τὸ λευκὸς ζεύς η ἐν Σικυῶν, bigis
equorum candidorum ex Sicyone. Nempe, ut
ex his liquet, ab opulentis hominibus non
vulgares adhibebantur bigæ, sed quæ sumptu
præcipuo, seu pretio ac specie, illas vulga-
res superarent. PERIZ.

3 Επηγένθαμ] MSS. B. & C. ιωσθίας.
prob. SCHEFF. Malæ notæ est τὸ ιωσθία-

id fecisset, mulcta in eam esset con-
stituta, quam ipse definiens idoneam
putabat. Prima vero ipsius uxoris ad-
versus hoc decretum deliquit, &
damnata poenam solvit.

Pericles etiam legem tulit, ne
quis Atheniensis esset, qui non utro-
que parente cive natus esset: deinde
amissis legitimis filiis, cum notho
Pericle relictus est. Manifestum ve-
ro ex his, quod ergo etiam Pericles
alia voluerit, alia vero ipse evenerint,

Clisthenes Atheniensis, primus
quum introduxisset, oportere quos-
dam ostracismo ejici, ipse primus
damnatus est.

Z.

οας. quid enim est, quidve sibi vult? dic &
eris mihi magnus Apollo. interim vulgum
ἐπηγένθαμ retineamus. KUHN.

Επηγένθαμ ζημίαν] Scripturæ vitium ei-
hanc dubium, quando in Notis Schefferi,
eo probante, legitur, MSS. B. & C. Pa-
risienses habere ἐπηγένθαμ, quod Græcum non
est. Volut Schefferus ἐπηγένθαμ, quod di-
ferte exhibet Lugd. Codex, & Parisiensis Se-
cundus, ac Margo Tertii. Sed vulgatum
lectionem, quam & Sluisk. tuerit, præfero.
Supra VII. 15. Ιερὸς ἀφιστήμονος θυσίαν ιωτὶ²
τὸν θεον. PERIZ.

4 Ηγετὸς τὸν τίκτεις διπτένειν] Kuhnus in
Indice putat excidisse particulam, & expo-
nit τὸ τίκτεις de Accusatore, vel Judice, item
estimator, quod facere illi solebant, si esse
ἄγαρ εἰπεῖτο, non ἀλιώπος, ut perperam
illuc legitur, h. e. accusatio criminis, cui pri-
na lege non erat constituta. Sed quum nihil
mutent MSti, & quum absurdum sit Accu-
satoris arbitrio permitti poenam rei, iudicis
vero nunquam ita simpliciter vocetur τὸ τίκτεις
quum denique Plutarchus diserte tradat mul-
tam 6000 drachmarum ipsa lege sanctam
satis patet aliter hæc accipienda; nempe
quam mulctam ipse sua lege definiverit, prout
sufficere putabat. Tārtetus paſſim ita ponit
pro

11 Ζάλευκος ὁ Λοκρῶν νομοθέτης
προσέταξε 12 τὸ μοιχὸν ἀλόντα ἐκκό-
πλεδας τοὺς ὄφθαλμους. 13 ἐπί τοιν μη-
δὲ προσεδόκησε, ταῦτα ὁ Δαίμων αὐ-
τῷ τῷ τὸν δέξαν τῷ τῷ ἐλπίδα
ἐστήγαγεν. Ο γάρ τοι ταῖς ἀλούσ
ἐπὶ μοιχείᾳ, εἴτα ἔμελλε πείσειν
τὰ ἐκ τοῦ πατρός νόμου. Εἰταῦθα,
τὰ μὴ Διαφθαρῆ τὸ ἄπαξ κεκυρω-
μένον, ὑπέμενεν αὐτὸς ὁ εἰσηγησάμε-
νος

pro certi aliquid constituere, definire. Supra
xi. 9. de Aristide, τὰς φίους τοὺς Ελληνος τάξας,
tributa singulis Grecis constituen, præficiens.
Epicletus cap. 40. Τάξον σωτῆται τὰς ταχαναγές τοι
τοῦ φολάζεις, constitue tibi certam vitæ
formum, quam serves. Actor. Ap. xxviii.
23. ταξέπειν αὐτῷ ιμέγεν, diem illi constituen-
tes. Quin sicuti hic de Eo, qui legem fert,
dicitur, ita infra xiv. 22. inst. de Tyranno
civibus suis quid præcipiente & edicente: Κατέ-
ταις ἐπιχωρίοις, μηδενὶ μηδενὶ Διαφθερεῖται. PERIZ.
5 Περικλῆς] Dixi supra ad cap. io. lib. vi.
SCHEFF.

6 Μὴ εἶναι Αθηναῖον] De hac lege Periclis,
de duobus Filiis ejus legitimis, Paralo &
Xanthippo, denique de Filio ejus notho Pe-
ricle, qui tamen dein in Patris gratiam civi-
tate donatus est. Vide supra vi. 10. & quæ
illuc notavi. PERIZ.

7 Επὶ τὸν νόθον Περικλῆ] Nothum Periclem
sibi habuit reliquum & superstitem. Euna-
pius in vita Himerii, ιωτὶ θυσατεὶ τὸ πελοτήν,
quod Hadri. Iunius male reddit. discessit ἐ^τ
vita post filiam, imo, relicta & sibi supersti-
te filia moritur. KUHN.

8 Κλειδένης] Clisthenes hic nepos ex filia
fuit Clisthenis Sicyonii, de quo habuimus
supra xii. 24. Ille vero post Pisistratas ejec-
tos restituit Athenis & intendit Democrati-
am, X. fecit Tribus, & multos peregrinos
ac servos & inquilinos in eas admisit. Vide
Aristotalem Polit. iii. 1. & vi. 4. & Iso-
cratem Areopag. pag. 338. Hinc à Maximo
Tyrio Differt. ix. init. conjungitur cum
Lycurgo & Solone, tanquam præcipua qua-
piam potestate leges ferendi instructus. Utrum
rediens ut erat gladio cinctus prodit in con-

cio-

Zalcucus, legislator Locren-
sium, jussit, ut adulterii convicto
oculi effoderentur: quæ vero mi-
nime exspectarat, ea præter opi-
nionem atque spem ipsi Deus im-
misit. Nam filius ejus damna-
tus adulterii, poenam ex pater-
na lege datus erat. Ibi ve-
ro, ne, quod semel sancitum
erat, irritum fieret, ipse qui legem
hanc

autem Clisthenes hic primus ostracismum in-
duxerit, & passus fuerit, res incerta est,
quia Alii alios rei auctores narrant, sed à ve-
risimilitudine neutiquam abhorrens, quippe
quum voluerit post Tyrannos ejectos αὐξη-
ται τὸ Δημοκρατίαν, ut ait Aristoteles, & ipse
post constitutam ab se Remp. & multos
peregrinos in civitatem ascos, qui omnes
ipsius erant clientes, necessario potentissi-
mus Athenis evaserit, quæ unica ostracismi
subeundi erat causa. De ostracismo & ejus origi-
ne Vide Scaligerum ad Eusebium DCCLXXXVI.
& Meursium Lectoribus Atticis v. 18. Mox
Lugd. auct̄is δὲ ἔτυχε, quod ex Parisiensibus
duobus etiam Schefferus protulit, & sibi pla-
cere testatus est. PERIZ.

9 Επηγένθαμ] Res est plane incerta. A-
lii enim ad Pisistratas, & inter eos aliqui
ad Hipparchum, aliqui ad Hippiam refe-
runt. Alii Achillem, alii Theseum, alii
alios hujus auctores faciunt. Vide Meurs.
lib. v. Att. Lett. & Sam. Petitum ad Leges
Att. pag. 368. SCHEFF.

10 Αὐτὸς ἔτυχε] MSS. B. & C. αὐτὸς δὲ ἔτυ-
χε. placet si præmittatur punctum. SCHEFF.
Legio vulgata multis, ut ajunt, parasangis
melior est illa Codicum MSS. KUHN.

11 Ζάλευκος] Valer. Maximus. lib. v. cap.
5. Cicero lib. ii. de Legibus. Heraclid. de
Rep. Lacon. SCHEFF. Multa in historiis
exuberant passim exempla eorum, qui primi
legem passi sunt, quam aliis tulerant. Cha-
rondas capite truncandum sanxerat, qui gla-
dio succinætus concionem intraret. ipse vero
tumultuaria concione aliquando coacta, rure
rediens ut erat gladio cinctus prodit in con-

cio-

νῷον ὑπὲρ τὸν ἔτερον τῶν τὸν παιδὸς ὁ-
φθαλμῶν, ἀντιδοῦναι τὸν ἐκυτόν, ἵνα
μὴ ὁ νεανίσκος τυφλωθῇ τελέως.

cionem, solutæque legis admonitus, in fer-
rum statim se induit. Valer. Max. lib. vi.
cap. 5. Eutropius Arcadii Cubicularius le-
gem tulerat, qua licebat, τὰς εἰς ἐκκλησίας πε-
ριφύτευτας ή θυσιαστέλλεις ἀφέλλεσθαι, eos, qui ad
Ecclesiæ confugerant, ab ipsis aris abstrahere.
Paulo post collectam gratiam Principis sui
effundens & ad templum confugiens, vi le-
gis suæ ab ara ad capitale supplicium abstrac-
tus est. Suidas in *Eutropiā*. confer Ulpian.
D. 2 2. ad, *Quod quisque juris in alterum*
statuerit, ut ipse eodem jure utatur. KUHN.

12 Τὸν μερικὸν] Heraclides legem istam la-
tam in fures scribit in *Rep. Lacon.* SCHEFF.

13 Μηδὲ περισσότερον] MSS. B. & C. μὴ
περισσότερον. IDEM.

ΚΕΦ. κε.

C A P. XXV.

Περὶ Πινδάρου ἐν ἀγωνίᾳ Κορίνθιος ἡτ-
τηθέντος.

Pindarus poëta Thebis certans,
quum in imperitos incidisset
audi-

I *Kœlīns*] Fuit hæc nobilis apud Tanagras poëtria. Porro de re ipsa Pausanias in *Bœoticis*. In *Gymnasio Corinna picta est*, τε-
mnia redimita, victoriæ insigne, quod *Thebis*
carmine Pindaram vicerit. *Vicisse eam arbitr*
tor lingue causa. Neque enim Durica, uti
*Pindarus, cecinit, sed ea, quam essent Ae-
olenenses percepturi. Vide etiam Plutarchum de*
gloria Att. SCHEFF.

Kœlīns] Tanagras vixit & Poëticam exer-
cuit, & ideo post mortem suam honorata est
istic, teste Pausania in *Bœoticis*, monumento
& pictura. Ab ea non vicit tantum est Pin-
darus, sed & Juvenis ipse illius consiliis in
carminibus recte pangendis est usus. Vide
Plutarchum in lib. *Utrum Athenienses bello,*

an sapientia clariores. PERIZ.
2 *Συνεπάλει*] Vocavit, tensus est obscurior:
forte testem vocavit. GESNER. Livinejuspe-
rat ἐν εὐάλει legendum esse. Et consenti-
Schottus lib. III. *Obser. Hist. cap. 34.* Alter
Robertus Titius. Verba ejus sunt
lib. v. *Loc. Cont. cap. 17.* Quid tandem
quod dicitur, ὁ Πινδαρός συνεπάλει τὸν Κέλην
ego puto pro Κέλην legendum esse εγώ,
vel saltem hanc vocem post illam in verborum
contextu collocari debere, hoc sensu: tantum
abest, ut Corinna in *Carminum conficiendorum*
artificio me superet, canendique artem melius
me teneat, ut si mecum conferatur, perinde
sit, ac si quis cornicem cum cygno contendat.
Notum est autem proverbium, cornix cum

LIB. XIII. CAP. XXV.

893

ἀκροταῖς, ἥτινη : Κορίνθιος περιτά-
χις. Ελέγχων δὲ τὴν ἀμοιβαῖς αὐ-
τῶν ὁ Πίνδαρος² σὺν ἐκάλει τὴν
Κέλην.

ΚΕΦ.

CAP.

dicibus nolenti obtrusam necesse est. KUHN.
Συνεπάλει τῷ Κέλην] Defendant hanc lec-
tionem Pet. Faber *Agonist.* III. 26. & Co-
lomesius *Κεληλ*. *Lit. cap. 11.* sed quæstissi-
mis ac diversis interpretantur modis: Et Hic
quidem συγκαταίνει exponit *Judicem constitue-*
re, quasi *Convocare aliquem*, simpliciter ita
positum, idem sit, quod capere aliquem in-
juria sibi factæ Arbitrum. Faber vero ita
hæc accipit, quasi Pindarus, quem vellet re-
prehendere *Judicūm imperiūm*, in *conspectu*
Corinnae victoris id fecerit, cui ejus rei gra-
tia condixerat, h. e. diem constituerat. At
nullam illa habent veri speciem, nisi etiam
ἐλέγχων hic interpreteris de publica oratione,
qua Auditorum suorum imperiūm declara-
rit, & ad quam audiendam vocaverit etiam
Corinnam. Sed simplicissimum ac verissi-
mum est, vel quod voluerunt Scaliger ad-
versus Rob. Titium, & Livinejus apud Schot-
tum *Observ.* III. 33 legentes ἐν εὐάλει, vel
quod Kuhnus hic loci, diviso tantum voca-
bulo σὺν εὐάλει. Quod ipsum, ne me admi-
fisse ægre feras, dièrte ita exhibit Sluisk. &
ex Regii Par. A. & C. Dum autem Corin-
nam Pindarus appellavit *Suem*, inscitiam ejus
arguit, & simul, ac vel maxime, inscitiam
Judicūm vel Auditorūm, qui *Suem* suæ vel
Musæ, vel Minervæ, prætulerint. Notum
est illud, γε τὸν Αἴθωνα, *Sus Minervam*, h.
e. Indoctus Doctissimum docet, corrigit,
superat. Sic Demades de Demosthene, Δη-
μοσθῆνος ἐπει βέλεται διορθῶν, οὐ τὸν Αἴθωνα,
Demosthenes me vult corrigerem, *Sus Minervam*, apud Plutarchum in *Præc. Politicis*.
Sed & Bœotorum inscitia notata fuit adagio
hoc, γε *Βοιωτία*, De cuius adagii opprobrio
Vide ipsum Pindarum *Olymp.* VI. 152. & ibi
Scholia. Adde hic Kuhnus. PERIZ. Corinna
μητέρα λυγερία cognominatam fuisse do-
cet Suidas. *Κέλην*, Αχελοδάρε (Αχελωδάρε
MS.) γε Προκρήνα, Θεοία, η Ταναγρα, μη-
τέρα Μύρτιδος· ιπανέμασο δὲ Μητά Λυγερή

VVVVV 3

ΚΕΦ. κτ̄.

Πᾶς ὁ Διογένης ἐν ἀπορίᾳ πάντων γενόμενος παρεμφένσατο ἔχυτόν.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἑρμός ἦν, καὶ μόνος ἀπέριπτος. καὶ οὐτέ τινα δι' ἀπορίαν ὑπεδέχετο, οὐτέ τις αὐτὸν ἐξένιζε, τὸν ἄνδρα ἐκτρέπομενος. Διὸς τὸ γέ τρόπου ἐλεγκτικὸν, καὶ ὅτι ἦν πρὸς τὰ πραττόμενα καὶ λεγόμενα, δυσάρεστος. Ήθύμει οὖν ὁ Διογένης, ψυχὴ φύλλων ἄκρα θάδες. ταῦτα γάρ οἱ παρήν. Τοῖς δὲ ἀποπίπουσι γέ ἄρτου θρύμμασι μῦς ἔχοιτο ἐπιφοτῶν. Ο οὖν Διογένης φιλοπόνως κατε-

¹ Οὐτέ οὐτὲ ἐξένιζε τὸν ἄνδρα, εἰπεπόμενος Διὸς τὸ γέ τρόπος ἐλεγκτικὸν] Ita hæc distinguebantur: vertebantur autem, quasi εἰπεπόμενος, referendum esset ad Diogenem, & notaret invenimus, seu eum, quem alii fugiunt & aversantur. Id quod longe secus se habet. Εἰπεπόμενος enim cum Accusativo Personæ proprie notat fugere aliquem obvium, & ideo de via defessere. Nam intelligitur τὸν διός, quod exprimitur ab Auctore xiv. 49. de Milite in Agmine, οὐ τὸν τοῦν εὐλιπτὸν εἰπεπόμενον τὸν διόντας. Hinc jam simpliciter pro fugere, aversari aliquem vel aliquid, ponitur. Dionys. Halic. lib. v. de Bruto Filiorum suppliciis praesidente, εἴτε αἵρετος εἴτε αγοραῖς παρεχόμενος, εἴτε ἐκεῖνος κραυγάσας, τίνος δεινοῦ θεατῶν εἰπεπόμενος, neque ipse foro excessit, usque dum illi puniti jam essent, triste spectaculum fugitans. Epictetus cap. 38. conjunxit ideo tanquam synonyma, φεύγειν καὶ εἰπεπόμενος Διὸς &c. neque eum excipiebat quis-

C A P. XXVI.

Quomodo Diogenes in inopia omnium rerum se ipse sit consolatus.

Diogenes Sinopensis desertus erat & solus jacebat: & neque propter egestatem ipse quenquam domi suæ excipiebat, neque ipsum hostio quisquam accipiebat, fugiens vi- rum propter ingenium ejus ad reprehendendum proclive, & quod ad ea, quæ agebantur aut dicebantur, sese mororum præberet. Animus itaque despondebat Diogenes, & summas foliorum extremitates manducabat: illa enim ipsi suppetebant. Mus vero

acc-

piam, fugiens virum propter &c. PERIZ. ² Φύλλων ἄκρα] Non ignoro veterum Grammatorum aliorumque cibum hunc fuisse. Seneca lib. III. de ira cap. 20. de exercitio Cambylis: Sustinebant famem primo tenetum frondium & cacumina arborum. & Epp. 110. Tunc te admirabor, si scieris, cacumina arborum explementum esse ventris. Aristoph. in Pluto.

— — — οὐτεπέντε δὲ ἡτοὶ μὴ ἄριττοι μαλάχης πίεσθαι. ἡτοὶ δὲ μέλις, φύλλα παραιδεῖν.

Isidorus quoque meminit lib. I. ep. 13. de hoc genere ἄκρειδας, quibus vescebatur Iohannes Baptista, explicandas putat. Quomodo tamen θερμότητα & ἄρτη excidere Diogeni potuerint, si foliorum partes extimis comedit, non dispicio. Puto igitur quedam verba ante ista, καὶ φύλλων ἄκρα πρæcessisse, καὶ μέλις aut similia: Ita enim etiam Plutarchus lib. de Pers. virtut. εἴτε μή τι μή

LIB. XIII. CAP. XXVI.

895

τεσκέψατο τὸ πραττόμενον, καὶ μειδίας, καὶ ἑαυτοῦ γενήμενος Φαιδρότερός τε, καὶ ἵλεως, εἰπεν. ὁ μὲν μῦς σῦτος τῆς Αθηναίων πολυτελεῖς δεῖται οὐδέν· οὐ δὲ, ω̄ Διογένες, ἄχθη, Φησίν, ὅτι μὴ συνδιπνεῖς Αθηναίοις. Καὶ ἐπέρεσσεν ἔχυτῷ εὐκαιρον εὐθυίαν.

ΚΕΦ.

CAP.

συνοφροῦ) καὶ τύρανοι. Ex illis, qui offis viuent, non fur prodit, non hostis, sed calumniatores & tyranni à carnivoris veniunt. Porphy. φύλλων ἄκρας ιμψύχ. Cæterum de mazivid. Marfil. Cagnat. lib. I. Observ. cap. 29. & lib. III. cap. 18. KUHN.

Φύλλων ἄκρα &c.] Vetusissimus hic erat cibus hominum, ante glandes repertas, si fides Ovidio Fast. IV. 393.

Panis erant primis virides mortalibus herbæ,
Quas tellus nullo sollicitante dabant.
Et modo carpebant vivax è cespite gramen,
Nunc epule tenera FRONDE Cacumen erat.

Plura ejus argumenti vide hic apud Schefferum. Sluisk. & Medd. legunt φύλλων, quonotantur folia herbarum hortensium, & oleorum. Vide Suidam in φύλλων, & Schol. Aristoph. ad Acharn. p. 394. Sed vulgatum verius, licet villissimis ejam oleribus, λαζανοῖς, vietatisse Diogenem, ex colloquio illius & Aristippi constet. Vide Laertium in Aristipp. & Valer. Max. IV. 3. 4. PERIZ.

ΚΕΦ. ηξ'.

Περὶ Σωκράτους σώματος.

Oτι τὸ Σωκράτους σῶμα ἐπέπιστο κόσμιον, καὶ σωφροσύνης ἔγκρατες γεγονέναι· καὶ τάυτη ἐνόσου Αθηναῖον πανδημεῖ, καὶ οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπιθανατίως εἶχον, Σωκράτης δὲ μόνος οὐκ ἐνόσησε τὸν ἄσχην. Οτούνυν τοιούτῳ συγὼν σώματι, τίνα ἡγύμενα εἶχε τύχην;

ΚΕΦ.

C A P. XXVII.

De Socratis corpore.

Socratis corpus recte se habere & temperantiæ deditum esse, creditum est: atque ita Athenienses in universum ægrotabant, & hi quidem moriebantur, illi vero lethaliter decumbebant, Socrates autem unus non ægrotabat omnino. Qui vero ejusmodi corpus habuit, quali eum animo præditum fuisse, credimus?

CAP.

1 Τὸ Σωκράτες] Habes apud Diog. Laërtium, vita Socrat. & Gellium lib. II. cap. I. Pestini describunt Thucyd. lib. II. Lucretius lib. VI. SCHEFF.

2 Επέπιστο] MSS. πιπίστο, ut solent plusquam perfecti temporis verba passim etiam sine illo Augmento nobis occurtere. Vide Indicem. PERIZ.

3 Καὶ πάντη εἰσὶν] Lege καὶ ὅταν. FABER. Cuperus distinctionem tantum putat vitiosam, & sic formandam: περισσέας καὶ λιγότερας Αθηναῖοι. Präfero sententiam Cuperi, quem vide ipsum lib. III. Observ. cap. 15. SCHEFF. Nulla textus indiget correctione. & καὶ πάντη significat, itaque. Hesychius: πάντη, ἔτις, τέττα τῷ τρόπῳ. KUHN.

4 Πανδημεῖ καὶ] Turbata hæc sunt in eptis distinctionibus, & ideo ab Editoribus atque aliis Eruditis parum intellecta. Junxerant hæc superioribus per comma, & punctum collocaverant post πανδημεῖ, atque ideo

Faber pro πάντη legi voluit ὅταν. Cuperus vero Observ. III. 15. ita hæc distinguere luisse videtur: οὐκ πάντη εἰσὶν. καὶ εἰπειν πάντη καὶ τάυτη. Εύτοτε Αθηναῖοι πανδημεῖ, &c. Ut sensus sit, creditum est &c. nam ex eo, quod scil. sequitur. Sed non opus est ea divelli, & satis plana sunt omnia, modo post ἄλλο ponas non punctum, sed comma, & expotas ut à me vides factum. Peccentia autem hic designatur celebris illa, in qua & Pericles duos amissit Filios, quos filos habebat legitimos. Vide supra VI. 10. & IX. 6. PERIZ.

5 Ερόσος πλὴν ἀεχλοῦ.] Non repudio. Vt tamen Noster potius scripsisse: εἰσὶν πλὴν ἀεχλοῦ. SCHEFF. Hoc est variare phrasem non corrigerem. KUHN.

ΚΕΦ. ηγ'.

C A P. XXVIII.

Περὶ τὸ οἰκέτου τὸ Διογένες ὑπὸ κυνῶν
Ἀφοστασίας.

De servo Diogenis à canibus
discerpto.

Διογένης οἶκα ἀπέλιπε τὴν πατρίδα, εἰς αὐτοῦ τῶν οἰκετῶν ἴκολούθει, ὄνομα Μάνης, ὃς οὐ φέρει τὴν μετ' αὐτοῦ Αφοστασίαν & ἀπέδρα προτρέποντας δέ τινας Σητεῖν αὐτὸν, ἔφη· οὐκ αἰχρόν, Μάνης μὲν μὴ δεῖθαι Διογένες, Διογένην δὲ Μάνους; Οὐτοῦ δὲ οἰκέτης εἰς Δελφοὺς ἀλώμενος ὑπὸ κυνῶν διεσπάθη, τῷ ὄνόματι τὸ δεσπότου δίκας ἐκτίσας, ἀνθ' ὧν ἀπέδρασεν.

ΚΕΦ.

1 Διογένης] Adde Laertium & Thaletem apud Stobæum serm. xciv. SCHEFF.

2 Απέλιπε τὴν πατερίδα] Patria fuit Sinopeis; eam vero reliquit, fugâ sibi consuens, quem accusareret adulterasse & circumcidisse nummos. Vide Laertium in Diogene. PERIZ.

3 Αὐτὸς τὸ οἰκετῶν] MSS. B. & C. αὐτῷ τὸ οἰκετῶν. SCHEFF.

Eis αὐτῷ τὸ οἰκετῶν ἴκολούθει] Ut B. & C. Parisienses, sic & Lugd. αὐτῷ: quod ferme praturerim vulgato. De re ipsa, & hoc

Diogenis dicto Vide Diog. Laert. & Seneca de Tranquill. An. cap. 8. PERIZ. Editio-nes Perusci & Gesneri præferunt αὐτῷ.

4 Απέδρει] Meminit Seneca de Tranquill. SCHEFF.

5 Τὸ ιδίωμα τὸ δεσπότων] Kuhnius in Indice hæc interpretatur, Domini vice, & alius sum putat ad cognomen Diogenis, quo Kuhnus pauci audiit. Voluisse ergo videtur. jungi

Quum Diogenes patriam relinqueret, unus ex servis eius secutus est, nomine Manes, qui non ferens ejus convictum, aufugit: quum vero nonnulli Diogenem hortarentur, ut eum quereret: An non, inquit, turpe foret, Manen Diogenis non egere, Diogenem vero Manis indigere? Servus autem ille, quum Delphos errando pervenisset, à canibus discerptus est, poenam Domino persolvens pro eo, quod aufugerat.

CAP.

hæc superioribus, ut sensus sit, Servum à Canibus discerptum vice Domini, quasi Canes pro Domino poenam sumpserint de servo. Sed alienum hoc est ac longe nimis pertinet. Repugnat etiam Articulus n. Simpliciter igitur locutione hac Dominum designari putem, vel disertius, illum qui jus & Nomen Domini in hunc servum obtinebat. Sic passim ιδίωμα, nomina, pro ipsis hominibus. Lucas Act. Ap. I. 15. λογοθέτης οἰκετῶν εἰς ἐκεῖνον εἴκοσι. Johannes Apocal. III. Adde xi. 13. ubi dicuntur occisa ιδίωματα ἀνθρώπων septies mille. Sed &, ut hic, ita Act. x. 43. ἀφονού ἀμαρτῶν λαβεῖν Αγ. τὸ οἰκετῶν τῷ Χριστῷ. Etiam Latini: Livius I. 10. Ita per se ipsum nomen Cænatum in agrum Romanum impetum facit, h. e. foli Cænatienses. Vide plura ejus generis apud Vechnerum Hell. II. 8. p. m. 338. PERIZ.

XX XX X

ΚΕΦ. Χθ.

Περὶ ἐλπίδος.

Eλεγεν δέ τὸν Πλάτωνα, τὰς ἐλπίδας, ² ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ³ ὄντες εἴναι.

[Ο Πλάτων] Laertius hoc Aristoteli tribuit, Pindaro Stobaeus in sententiis cap. 110. SCHEFF.

[Ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ὄντες] Sluisk. ut Paris. A. 1708. Male. Ratio autem dicti est, quod sperantes multa sibi inania fingunt, atque iis animam pascunt ac fallunt. Sic Poëta in Eclogis de amantibus, qui vehementissime sperant, & desiderant sua vota,

Credimus? an qui Amant, ipsi sibi somnia fingunt?

PERIZ.

[Ὀντες] MS. A. 1708. apud Stobaeum legitur εὐναντια. SCHEFF. Synesius de insomniis p. 146. πᾶν τόπον, ὅπου ἐστὶ ὄντες πάντοτε καὶ ἐγρηγορότων εὐναντιον. οὐδὲ γάρ ταῦτα τοσούτῳ μήποτε συνίσταται, τὰ φαντασικὰ φύσις, λοιπόν

ΚΕΦ. Λ'.

Περὶ Ολυμπιάδος ἐπὶ τῷ Αλεξάνδρῳ τεθηκότι καὶ ἀτάφῳ μαχεραινόντος.

Oλυμπίας ἡ Αλεξάνδρου πυθομένη, ὅτι πολὺν χρόνον ὁ πάτης αὐτῆς ἀτάφος μένει, βαρὺ ἀνατένουσα, καὶ θρηνοῦσα τῷ μάλα λιγέως, τέκνον,

[Πολὺν χρόνον] Triginta & aliquot diebus. Vide supra lib. XII. cap. ultim. SCHEFF. Vid. Ind. in ταφῇ. KUHN.

C A P. XXIX.

De spe.

Plato dicebat, spes, vigilantium hominum esse somnia.

LIB. XIII. CAP. XXX.

399

τέκνον, εἶπεν, ἀλλὰ σὺ μὲν οὐ παντὸν μεταχειρίζουσαν, καὶ τοῦτο σπεύδων, νῦν οὐδὲ ² τῶν κοινῶν δίκου, καὶ τοσον πάσιν ἀνθρώποις, μεταχειρίζεσθαι, γῆς τε ἄντα, καὶ ταφῆς καὶ τὰς εκεῖτης τύχας οἰκτέρασα, καὶ τὸ ποικίλος τετυφωμένον ελέγχασα.

ejulans prorsus argute, οἱ filii, inquit, Tu vero quem in cælum cooperari volueris, & in id summo studio incubueris, nunc neque communium rerum, & quæ omnibus mortalibus æqualiter obtingere solent, particeps fieri potes, terræ simul sepulturæque: ita & suas miserata fortunas, & filii fastum arguens.

[Τῶν κοινῶν &c.] Sic iv. 7. sepultura vocatur κοινὸς ποικίλος σαμάταν ὅρμης, communitas omnium corporum portus. IDEM.

C A P. XXX.

De Olympiade dolente propter Alexandrum mortuum Cibumatum.

Olympias, Alexандri mater, quum audivisset, longo tempore jam filium suum manerè infelictum, graviter ingemiscens, atque ejulans

[Πολὺν χρόνον] Vide supra XII. 64. ubi triginta dies jacuisse dicitur, ante quam ultio de eo sepeliendo caperetur consilium. Pol.

ΚΕΦ. λ'.

Οτι Ξενοκράτης φιλοικτίης μων ἦν.

C A P. XXXI.

Quod Xenocrates fuerit misericors.

Xενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ εταῖρος Πλάτωνος. τά τε ἄλλα τῷ Φιλοικτίμῳ, καὶ οὐ μόνον φιλάνθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τὸν αλέγων ζώων ἥλει. καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ, ² διωκόμενος Βιζίως Σερούβης ὑπὸ ιεράκου, εἰς τὸν κόλπους αὐτοῦ κατέπι. Οἱ δὲ ἀσμένιοι εδεξίτο ³ τὸν ζέριν, καὶ διεφύλαξεν διπλύφας, ἐπ' ἀντὶ ὁ διώκων ἀπῆλ-

[Ο Καλεκηδόνιος] Vitiosa lectio, pro qua Xαλκηδόνιος subtitutus. Fuit enim Chalcedonius hic Philosophus. Noster infra lib. XIV. cap. 9. Cicero lib. I. Quæst. Academ. Nam cum Speusippum, sororis filium Plato philosophie quasi heredem reliquisset, duos autem præstantissimos studio atque doctrina, Xenocratem Chalcedonium & Aristotelem. Stagiensem &c. Adde Diogenem Laertium in vita ejus.

SCHEFF. Vide Petavii notas in Synes. pag. 22. KUHN.

[Ξενοκράτης ο Καλεκηδόνιος] Sic quidem MSti, cum Mei, tum Regii omnes. Reposi tamen, quod reponendum monuerunt Schefferus, Kuhnius, atque omnes Eruditii, immo & Marzo, Medicei I, quodque ex Marmoribus, & Scriptoribus, non Historicis tantum, sed & Geographis, Strabone ac Me-

la,

X X X X 2

ἀπῆλθεν. Επειδὴ δὲ ἡλευθέρωσεν αὐτὸν
ἘΦΟΣ, ἀστλάσας τὸν κόλπον, ἀ-
φῆκε τὸν ὄρην, ἐπειπὼν, ὅτι μὴ ἔξ-
δωκε τὸν ἰκέτην.

luptate recepit avem, & occultatam
custodivit, donec persecutor ille ab-
iisset. Ubi vero eam à metu liberam
reddiderat, aperto sinu avem dimi-
sit, addens se supplicem non pro-
didisse.

la, denique ex omni Xenocratis vita, satis
constat. Vide Diog. Laertium, & ibi No-
tas. Nec rationem ullam video, quare cer-
ti adeo errores librariorum in ipso contextu
ab Editoribus identidem relinquuntur, quam
ita lectores necessario vel ipsi quoque in er-
rorem præcipitentur, vel certe adigantur eo,
ut Textui nunquam fidere possint, sed evol-
vere semper debeant omnes Interpretum No-
tas. Neque est, quod quis culpam hanc ipse
fius Auctoris memoriae adscribat, quem ipse
supra II. 41. & infra XIV. 9. diserte Xeno-
cratem vocet Chalcedonium, & notissimum
insuper sit, vitio librariorum sæpiissime hoc
vocabulum transisse in illud, quod multo
ipsis notius erat. PERIZ.

² Διαιρίδης βιών εργασία] Tradit Laertius
in ipsius vita. SCHEFF. Contrarium de quo-
dam Areopagita Helladius: ἦργα, inquit,
φύγαν εργασίας εἰς Αρεοπαγίτων εἰς

κατέποντες εἰς τὸ κράτον· ὃ δὴ τὸ περιφυγαῖον, ἢ σύγειν, ἀντελε. τὸ δὲ συνέδριον ἀπεκίνεζεν, οἷς ἐγίνετοντα, τεττα. ἔδει τούτον ἐχει τερασθεῖν, τὸ δὲ τρόπων, accipitrem fugientem
passer in Areopago decidit in finum cuiusdam
Areopagitæ. ille vero clientem, quem seruare
debnisset, occidit. Senatus autem eum, in
impia patrarentem per preconem ordine Areopagi-
tarum movit. Dedit itaque pœnas non pa-
ceruli, sed crudelis ingenii nomine. Photius
Cod. 606. Non possum non adscribere locum
Philonis geminum germanum: μὲν μήτι,
φέσι, καταρίδιον ἐργασίαν, μὲν ζῶντας, μὲν
οὐ προσφευγόντας, ἀντερεῖν. ne disturbes, inquit,
nidum domesticum, ne aveum supplicem ader-
que interdum ad Te configurientem spernas. apud
Euseb. Præpar. Evangel. lib. VIII. p. 399.
KUHN.

³ τὰ ἔργα] Mediceus & Sluisk. τὰ ἔργα
nec aliter in seq.

Κ Ε Φ. λβ'.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἐτάρας τινὶ ἀλα-
χορίαν ἤλεγξεν.

¹ Φησὶ Ξενοφῶν, ὅτι Θεοδότη τῇ
ἐταίρᾳ εἰς λόγους ἀφίκτῳ Σω-
κράτης, καλλίτῃ γυναικὶ σύνη. Αλ-
λὰ καὶ ² τῇ Καλλιτῇ ἤλθεν
εἰς

Quomodo Socrates arrogantiam
jusdam scorti refellerit.

Tradit Xenophon, Socratem ali-
quando in colloquium cum
Theodota meretrice, femina for-
mosissima, venisse. Sed & cum Cal-

listo-

¹ Θεοδότη] Interpres legit Θεοδότη. Sed al-
terum rectum. Ita enim nominatur etiam
apud Libanum *declam.* xv. Xenophontis
locus, cuius mentio hic fit, extat *lib.* IIII.
de dict. & fact. Socratis. SCHEFF.

Φησὶ Ξενοφῶν, ὅτι Θεοδότη &c.] Refert hoc

colloquium Socratis cum Theodote Xeno-
phon *lib.* IIII. *dict.* & *fact.* *Socr.* p. m. 456
& ex eo etiam Athenaeus I. 20. & IIII. 6.
PERIZ.

² τῇ Καλλιτῇ] Meretricem Athenensem
ejusdem nominis, qua sus fuerit cognomi-

nata,

L I B. XIII. C A P. XXXII.

90

eis λόγους, ἢ ἔλεγεν. Εγὼ μὲν,
ὡς Σωφρονίσκου, πρετίων εἰμί σου.
Σὺ μὲν γὰρ οὐδένα τῶν ἐμῶν δύνη
ἀποσπάσκει, ἐγὼ δὲ, ἐὰν βούλω-
μαι, τοὺς σους πάντας. Ο δὲ,
Καὶ μάλα γε εἰκότως. Σὺ μὲν
γὰρ ³ ἐπὶ τὸν κατάντη αὐτὸν
⁴ πάντας ἄγεις, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὸν
ἄριτνον ἥκειν βιβλίους. ὁ δέ
ἡ ἄροδός ἐστι, καὶ ἀνθητος τοῖς πολ-
λοῖς.

nata, memorat Athenaeus xiii. pag. 583.
ex Machone: Sed quæ diversa est ab hacce,
ut ex aetate utriusque liquet, quum hæc fue-
rit temporis Socratici, illa vero æqualis Gna-
thæna, de qua supra xii. 13. PERIZ.

³ Εἰπὶ τῷ κατάντη] MSS. B. & C. τῷ
τῷ κατάντη. An scriptit utrumque Noster
εἰπὶ τῷ κατάντη καὶ κατάντη? quia sequitur ex
opposito, εἰπὶ τὸν ἄριτνον. SCHEFF. Non
puto lectionem MSS. pro emendatione, sed
potius pro explicatione habendam esse. KUHN.

⁴ Πάντας ἄγεις] Malim πάντας. tu omnino
vel plane per declive ducis juvenes, inquit
Socrates ad meretriculam. de re ipfa, ardua
scilicet virtutis viâ, Claud. Minoem ad Al-
ciat. Embl. 131. vide sis. hunc in modum
loquitur Noster *infra lib. xiv. cap. 7.* τὰς
ἴριθες πάντας παίσασι τῆς Εφέροις, ερεβος
omnino se sistere Ephoros. cap. 22. πέποθαι τὸ
αὐτὸν πάντας κακοῦ, planè mali aliquid sibi parti-
ligeret testatur Cl. Boivinius. Sine dubio

Κ Ε Φ. λγ'.

Περὶ Ρόδωπιδος ἐταίρας τύχης.

¹ Ρόδωπην Φασιν Αιγυπτίαν ἐταί-
ραν γενέθλαι ὥραιοτάτην. Καὶ
ποτε

C A P. XXXIII.

De Rhodopidis scorti fortuna.

R hodopin Ægyptiam ajunt, me-
tricem tuisse pulcherrimam.
Et

I Rōdōpē] Strabo *lib.* XVII. Rhodopen no-
minat hanc historiam referens. GESNER. A-
thenaeus nominat Rōdōpē *lib.* IIII. Porro
nitis ardua mihi paragraphi hujus positio vi-
detur, & sic conficienda: Rōdōpē φασιν Αι-
γυπτίαν λόγοι, ἐπάρχου γνώσις ὥραιοτάτων &c. MSS.
B. & C. Αιγυπτίαν λόγοι, ε. γ. a. r. f. SCHEFF.

Transpone, & lege Αιγυπτίων λόγοι. FABER.
Herod. lib. II. ait quidem Rōdōpē floruisse
sub Amasi rege, sed historiae hujus, quam
Noster affert, nihil plane habet. KUHN.

² Ρόδωπη φασι Αιγυπτίαν ἐταίραν παίσασι λόγοι
ἀραιοτάτην] Hoc ordine scripta hæc sunt in
omnibus Edd. Ille vero quem non offendat?

X x x x 3 Con-

ποτε αὐτῆς λουρένης, οὐ τὰ Ὀβίδοξα καὶ τὰ ἀδίκητα Φιλοῦσα ἐργάζεται τύχη προξένησεν αὐτῇ, οὐ τῆς γιώμης, ἀλλὰ τοῦ κάλλους ἀξία. Λουρένης γὰρ, καὶ τῶν θεραπαινίων τὴν ἑδύτη Φυλατίουσῶν, διτὸς καταπτᾶς, τὸ ἔτερον τῶν ὑποδημάτων ἀρπάσας, ἀπὸν ὥχετο, καὶ εἰς μισεῖς Μέρφιν, δικάζοτος ³ Ψαμμίτιχου, καὶ εἰς τὸν κόλπον ἐνέβαλε

τὸ

Et ei aliquando lavanti, inopinatum atque inexpectatorum amans fortuna, conciliavit, quae non illo animo, sed formā erant digna. Quum enim lavaret, ac vestimenta famulæ custodirent, aquila devolans, alterum calceorum quum rapuisset, abiit, & deportavit Memphim, jus dicente Psammiticho, & calceum in ejus sinum injecit. Psammitichus miratus

Constitui itaque verba eo ordine, quem malebat Schefferus, & quem palam præfert Codex Longd. & Regius Secundus, ac Tertiū, sed recentior manus. Sluisk. nihil mutat, nisi quod legit *Aiyanianas*: in quo etiam commodus fatus fons tensus, si abeset illud λόγοι. Nam licet Thracia fuerit origine & natalibus, tamen *Ægyptia* erat & dicebatur propter habitationem, sicuti multæ meretrices dicuntur *Athenenses*, quia Athenis habitant. Neque aliter Apollonius dicitur *Rhodius*, aut Clemens *Alexandrinus*, ut monitum ab Eruditis, immo & Aleman *Lacedæmonius*. Vide xii. 50. Et forsitan hic vox *Aiyanianas*, sive casu, sive consulto, corupta in *Aiyanianas*, causam dedit voci λόγοι, in margine prius adscribendæ, & dein in Textum variis locis inserendæ. Sed & si maxime retineas *Aiyanianas*, modo deleas suspectum illud λόγοι, sensus erit vel sic fatus opportunus, nempe, *Rhodopis* fuisse pulcherrimam *Ægyptiorum* meretricem, vel pulcherrimam omnium *Ægyptiarum* meretricum. Nam φασι ita absolute in initio Capitis sive ab Auctore ponitur. Vide supra viii. 13. ix. 1. xiii. 6. & 8. Ceterum *Rhodopis*, quæ quidem serva Jadmonis & conserva *Æsopi* fuit, in *Ægyptum* abducta, floruit & meretricem egit Naucrati. Vide de ea Herodotum 11. 134. & 135. Strabonem. lib. xvii. p. m. 808. Plutarchum de *Pythia*, Athenæum xiiii. 7. Plinius Nat. Hist. lxxvi. 12. ubi & Pyramiden ultimam ab ea exstructam refert, quod tamen jam olim negarat & refutarat. Herodotus d. 1. PERIZ.. Induxi vocem λόγοι, & pro *Aiyanianas* reposui. *Aiyanianas* auctoritate

codicis Medicci, cujus scripturam conjectura adsecutus fuerat Cl. Perizonius.

² Αξια. MSS. B. & C. ἄξια. SCHEFF. ³ τὰ καὶ τὰς ἀξιας. Λεωφόρης γὰρ τὸ θεραπαινίων] Longd. ἀξιαν, ut B. & C. Parientes. Sed præcet brevius, nec minus concinne, exhibet sequentia, Λεωφόρης δὲ θεραπαινίων τὸν ἀξιαν. &c. h. c. Cum vero lavantis illius vestimenta serrent ancille. Est enim in his quasi repetitio quædam ad nexum faciendum cum superiorebus, καὶ πατερὶ τοῦ λεωφόρης. PERIZ.

³ Δικαιοτῷ Ψαμμίτιχῳ] Cupertus lib. iii. Obj. cap. 15. sic hec ordinat: καὶ εἰσῆρψεν εἰς τὸν κόλπον δικαιοτῷ Ψαμμίτιχῳ τὸν πατέρα τοῦ λεωφόρης. vix opus erit. SCHEFF.

Ψαμμίτιχος] Sluisk. Ψαμμίτιχος, ut Herodotus. Ceterum majoris est momenti, quod hic *Rhodopis* refertur ad tempora *Pjammitchi*, quum Herodotus distere eam tradat it. 134. floruisse tempore *Amasis*: τῷ Αμασίᾳ πατέροιν τῷ ἀκεψότῳ Ροδόπῃ. Jam vero inter ultimum *Pjammitchi* annum & primum *Amasis* interjecti sunt secundum Herodotum anni 47. secundum alios, etiam plures. Neiriquam autem florere tum demum poterit meretricula, quando jam ante 47 annos, & amplius, artem exercuerat, & non seruat Regi. Dicendum itaque: Vel *Ægyptum* de suo addidisse nomen hujus Regis, quum & Strabo eandem referat, Historiam, & verbis ferme similibus, sed sine Regis nomine: Vel erratum in Nomine, sive ab Aliano, sive à librariis, referendaque hanc Historiam non ad *Pjammitchum*, sed ad ejus Nepotem, quem Herodotus *Pjammitchum*, Eusebius *Pjammitten*, Africanus *Pjamm-*

τὸν ὑπόδημα. Οἱ δὲ Ψαμμίτιχος θαυμάσας & τὸν ὑπόδηματος τὸν ρυθμὸν, καὶ τὸ ἐργασίας αὐτοῦ τὴν χάσιν, καὶ τὸ πραχθὲν ὑπὸ τὸν ὄρνιθος, προσέταξεν ἀνὰ πάταν τὴν Αιγυπτίου ἀναζητεῖσα τὴν ἄνθρωπον, τῆς τὸν ὑπόδημα εἴτι, καὶ εὑρὼν γαμετὴν ἤγαγετο.

KEΦ.

CAP.

& Plinius: refutaverit autem eos hoc argumento, quod *Rhodopis* aetate fuerit posterior, *Amalidi* quippe æqualis, nec adscenderit ad tantas opes. Omnia hæc facile conciliabuntur, si diversas Itauinas, ut fecisse videtur sane Athenæus, *Rhodopin* illam Veterem, quæ ad *Regina* fortunas adscendit, & cui ultima Pyramidum exstructa est, ac Posteriorē illam, proprie *Doritam* dictam, quam Charaxus, Sapphus Frater amavit & ex servitute redemit. Nam & hanc, etiam *Rhodopin* vere fuisse cognominatam, quod ignorasse videtur Atheneus, non ex Herodoto tantum, sed & ex Strabone constat, qui disterte ait *Doricham* illam ab aliis nominari *Rhodopen*, immo & ex donario illo veruum Delphis ab ipsa dicatorum ex decimis quæstus meretrici, quod Herodotus & Plotarchus pariter *Rhodopidi*, non Veteri, & à Charaxi amica & *Æsopi* conserva diversæ, ut facit Atheneus, sed posteriori, seu illi ipsi *Amicas*, palam adscribunt. PERIZ. Reposui Ψαμμίτιχος, & mox Ψαμμίτιχος, secutus Codices MSS. & Herodotum.

⁴ τὰ πατέρας τὸν ρυθμὸν τὸν πατέρας, καὶ τὸν πατέρας τὸν πατέρας. Ille vero (Rex) concinnitate cælesti, & facti nobilitate motus. PERIZ.

ΚΕΦ. Λδ.

Περὶ Διογυσίου.

Oτι τὸν Λέοντα ὁ Διογύσιος,
μῆτὴ τὴν πρόσταξιν τὴν κατ’
αὐτοῦ ἀγερῶν, εἰς τρίς τοῖς δευτέροις
ἐκέλευσεν ἀπάγειν, καὶ μετέγνω
τρίς, καὶ καθ’ ἐκάστην μεταποιήσῃ,
κατεφίλει χλαιών, καὶ
καταράμενος ἑαυτοῦ, ³ ὅτι + ὅτε
ἔλαβε τὸ ξίφος. Τελευτῶν ἥτη-

C A P. XXXIV.

De Dionysio.

Dionysius Leonem, post senten-
tiam contra eum pronuncia-
tam, denuo inveniens, ter manda-
vit satellitibus, ut abducerent, at-
que ter animum mutavit, & qui-
tiescunque eum revocabat, exolu-
latus est lacrymans, & execratus
se ipse tunc, quum summis primo

gla-

[οὐ ἡ λέοντα] Quis hic Leo fuerit, ignoro. Hoc scio simillimum de Dionysio facinus extare apud Ciceronem lib. v. *Tuscul. quest.* in hac verba: *Cum pila ludere vellet, tunicaeque poneret, adolescentulo, quem amabat, tradidisse gladium dicitur. Hic cum quidam familiaris jocans dixisset, huic quidem certe vitam tuam committis, arrisiffetque adolescens: utrumque jussit interfici: alterum, quia viam demonstravisset interficiendi sui, alterum, quia id dictum risu approbabisset. Atque eo facto sic doluit, ut nihil gravius tulerit in vita: quem enim vehementer amarat, occiderat.* SCHEFF.

[Αγερῶν] MSS. B. & C. ἀρρών. SCHEFF. MSS. τὸ ἀρρών indicare videntur, idem esse hoc loco ἀγερῶν quod ἀρρών. ita Suidas in illud Lucæ 11. τὸ ἀρρών τοὺς Μαρικὸν καὶ τὸ Ιωνόφ. &c. inquit: ὃν ἡ ἄντας αὐτοῖς κάτιον πορεύεται, τὸ ἀρρών &c. h. e. imprecatio ipsi mortem eo temporis momento, quo prima cepit gladium, seu optans, ut tunc mori esset, quum pr. &c. Sic Phyllis apud Ovidium in *Heroid. Epist.*

denuo invenisset. Fugerat enim Leo, nō latebat, postquam eum comprehendisti occidi que jussierat Dionysius, vel sententiam contra eum pronunciaverat. Perperam expoununt in Indice suo Schefferus *invisen*, Kuhnus, *investigans*. Vultejus proflus præmisserat. PERIZ.

[Ον ὅτε ἔλαβε] Quis non viderit abundare, & supervacuum esse ultimum in, a præcedente ὅτε malè natum: aut legendum ὅτε ποτε. KUHN.

[Ον ὅτε ἔλαβε τὸ ξίφος] Kuhnus delet in vel legendum putat ὅτε ποτε. Non adeo male hoc posterius, cuius sensus foret, exferre se ipse, quod unquam gladium sumpsisset. Nam tamē, quia in exsecrationibus suis pœnitentiam rei jam gestæ factis, solent homines initium istius rei gestæ exprimere, nam ergo illud ὅτε eradere, & legere τοπερος τοτε, ὅτε ἔλαβε &c. h. e. imprecatio ipsi mortem eo temporis momento, quo prima cepit gladium, seu optans, ut tunc mori esset, quum pr. &c. Sic Phyllis apud Ovidium in *Heroid. Epist.*

Quæ fuit ante illam, mallem supra-
fuisse
NOX mibi, dum potui Phyllis boni
mori.

Etiam Lugd. ut B. & C. Parisienses, at posterior tantum in margine, εὐρών. Sed vulgatum ex aliis MSS. inter quos & Sluisk. est, præfero, & interpretor, fugitivum vel latitatem denuo nactus, seu quum

LIB. XIII. CAP. XXXIV.

905

τοι τῷ φίλῳ, καὶ προσέταξεν ἀποσφραγῆναι, εἰπὼν, ὅτι οὐκ ἔτιν, ὁ Λέον, σοι ξῖφος.

Per gladium autem, quem *sumpsisse* dolet, intelligenda videtur vel militia, vel tyrannis, cuius insigne est gladius. Vide Tacitum *Histor. 111. 68.* & confer Xiphilinum in *Vitellio*, ubi is tradendo Consulibus τὸ ξίφος, credebatur τὸν αὐτοκράτορα ἀρχέλου διὰ αὐτὸν ἀντεῖναι, imperatorum potestatem tradendo gladio deposuisse. Clariss. Boivinius distinguendo ante οὐκ juvare hunc locum conatur. Sed verba ipsa Viri Eruditissimi adscribam: *Parebole, seu Excerpta, incipiunt à Voce οὐκ, eaque Vox in uno eodemque Capite aliquando repetitur. Hujus Capitis initium est, οὐκ ἡ λίτη &c. Vox ὅτι repetitur in his Versibus, οὐκ ὅτε ἔλαβε τὸ ξίφος*, que sic vertenda fuerunt; Item quod, cum ille Leo ensim arripueret, tandem metu victus est Tyrannus, & eum jussit interfici. *Nimirum Leo,*

gladium. Tandem metu est victus, eumque interfici jussit, Non licet, inquiens, ὁ Leo, tibi vivo esse.

tertium revocatus, ensim arripuerat, ac Tyrannum terruerat. PERIZ. Parens meus in *Nutit. Dissert. de Morte Jude p. 9.* malebat ὅτε ἔλαβε τὸ ξίφος. Nec tamen huic loco minus idonea videatur emendatio Cl. Kuhni legentis ἐν ποτε, qua particula etiam junctum occurruunt apud Dionem Cocc. in *Exc. Peiresc. p. 657.* ὅσε πὲ τὸ Μαθεδάτη πολὺ δεινὸν νομίσων, ὃν πτε πάντας τὰς εἰς τὴν Ασίαν Ρωμαῖς εἰς μᾶς ἡμέρας ἀπίστενεν, εἰς βεργάριας τε πλῆθος τὸ τρόπον τῶν πτε φονεύεται τομοθήνη, propria quod aliquando omnes, qui in Asia erant, Romanos uno eodemque die occiderat.

[4 Οτε ἔλαβε τὸ ξίφος] Seneca de *Clement. lib. 1. cap. 13.* Hoc inter cetera vel pessimum habet crudelitas, quod perseverandum est, nec ad meliora patet regressus. Sceleris enim sceleribus tuenda sunt. SCHEFF.

ΚΕΦ. Λε'

Περὶ ἔλαφου ἐν γόσῳ Φυσικῆς
Τεχνητές.

Λέγουσι Φυσικοὶ ἄνθρες ¹ τὸν ἔλαφον καθάρσεως δέομενον, ^{† 2} σέλινον

λίνα

† σέλινο.

[τὸ ἔλαφον &c.] Intelligi cervam certum est. Nam *ante partum* hac purgatione cervæ utebantur. Vide *Auctores mox citandos. MSti tamen legunt diserte τὸ ἔλαφον.* Nempe eodem modo, quo *Eque Cimonis supra ix. 32.* & apud *Herodotum vi. 103.* promiscue οἱ καὶ οἱ τεκνα dicuntur. Accedit etiam, quod quæ sequuntur de *morsu phalangiorum*, referenda sint ad totum genus Cervorum, atque ea etiam ratione tanto rectius masculinum hic adhibetur in Nomine Epicœno, de quo Vide *ad Sancti Minervamp. 34.* PERIZ.

[Σέλινον ἔθιται] Scribe σέλινον. Cicero lib. 11. de Nat. Deor. *Cervæ paulo ante partum perpurgant se quadam herbula, quæ se felis di-*

Physici dicunt, cervum, indi-
gentem purgationis, apium
ede-

citur. Quod hi duo ante, id Aristoteles post partum eas scribit facere lib. ix. *Histor. Anim. cap. 5.* Οπι τέλη, inquit, ιθιει τὸ χείρον πεῖται, καὶ ἐπὶ τούτῳ σέλινον ἢ τρίχησι, τὸ φυγοῦσαν ἔτις ἔχοντας τὸ τέλη πάλιν. Corrigi ex his porro nostrum & pro τοι, scribe τὸν ἔλαφον. De cerva enim, non de cerbo sermo est. SCHEFF. Ita etiam legendum putat Doctiss. Bochartus part. 1. *Hierozoici pag. 890.* Sed non opus est mutatione, præseriū cum optimi Auctores genera hæc soleant confundere. Eustathius in *Odyss. K. Jones dixisse* τὸ ξίφος notat, Homerum vero τὸ ξίφος, cum de cervis non loquatur τοτε εἶδος, sed in genere. Quod etiam Nostro accom-

Y y y mo-

λίγα ἐδίεν· 3 φαλαγγίων δὲ 4 κνή-
σμασιν ἔχόμενος, 5 καρκίνους.

modari poterit. Servius ad illud Virgil. lib. iv. *Æn.* sola bubo: sola contra genus posuit &c. sed Virgilius mutavit, referens ad avem. plerumque enim genus relicta specialitate a generalitate sumimus &c. Vide Eudem ad v. *Æn.* p. 368. Phavorinus: ἄγειον αἴσια dicit Homerus: ἔτι οὐδὲ θηλυκῶς λαβεῖν τὸν ἄγειον, po-
teft etiam de feminina intelligi & mare. ἀττικὲς
ἡ ἀνὴ τὸν λέγει, ὡς περ τὸν ἄγειον. ita ille
ex veterum Scholiis. vid. notata ad lib. v. cap.
7. Plinius: *iidem*, (cervi) percussi à phalan-
gio, quod est aranei genus, aut aliquo simili,
cancros edendo sibi medentur. quod autem
σίλιον attinet, quod Viri docti cum σίτελι
permutandum censem, id mihi ab ipso vide-
tur Auctore profectum lapsu quadam me-
moriae. Nihil enim illam magis turbat quam
similitudo nominum, quæ hic est inter σίλιον,
σίλιον vel σίτελι. Plinius de silere diffe-
rens, postea subdit: & quoniam plerosque si-
militudo nominum Græcorum confundit, con-
teximus & de sili. KUHN.

Sílīa iōdīēi] h. e. *Apium*. At Alii Auc-
tores, Græci & Latini, tradunt cervas pur-
gationis indigas, sive ante, ut plerique, sive
post partum, ut Aristoteles, decurrere ad
Seselin. Cicero de Nat. Deor. II. 50. Cer-
vae paulo ante partum perpurgant se quadam
herbula, quæ Seselis dicitur. Plinius VIII.
32. de Cervis agens, Femina ante partum
purgantur herba quadam, quæ Seselis dicitur,
faciliore ita utentes utero. Et xx. 5. de Se-

edere: laborantem vero ex phalan-
gorum morsibus, cancros.

seli, vel Sili; Sunt & folia utilia, in
partus adjuvent etiam quadrupedum. Hoc ma-
xime paci dicuntur cervæ paritura. Aristo-
teles Histor. Anim. IX. 6. post partum natum
ad Seselin currere ait, & sic redire ad fetus.
Quem Ego locum respexisse puto Plinii
VIII. 32. ubi verbi modo laudatis subiecti,
à parte eas etiam seselin adhibere, & post
eā redire ad fetus. Videtur ergo Nostrus
nisi memoriae vitio sit lapsus, emendandus,
pro τίλια reponendo, ut jam monuit Sche-
ferus & Ill. Spanhemius ad Callimachum
Hymno in Dianam v. 165. Σέσελιν. De ipsa
autem herba Vide Salmasium ad Solinum pag.
1002. & Bodæum Stapelium ad Theophrastum
Hist. Plant. IX. 15. PERIZ.

3 Φαλαγγίων 3 κνήσμασιν ἔχόμενοι] Sic An-
ton. Liber. fab. 41. de Minoe, κνήσμα
3 αὐτὸν ἔχόμενον τινὸν ἄπειρον, deprebendens ac-
tem eum in penuria liberorum constitutum,
liberos generare non valentem. Phalangus
exponit Plinius VIII. 27. de hac ipsa med-
icina cervorum agens, Percussi à phalan-
gio, quod est aranei genus, aut aliquo simili, ca-
cros edendo sibi medentur: Nostrus supra I. &
ejusdem mali remedium cervis ait esse huius
sylvestrem. IDEM.

4 Κνήσμασι] Leg. δύγμασι. FABER. Quis
opus est hoc δύγμασι? KUHN.

5 Καρκίνος] Auctor Aristoteles dicto in
SCHEFF. Vide Oppian. lib. II. de Venatione
p. 57. & ibi Rittershusium. KUHN.

K E F. ΛΓ¹.

Περὶ Ευρυδίκης Φιλίππου Θυγα-
τρὸς τελευτῆς.

O λυμπίας 2 τῇ Φιλίππου Θυγα-
τρὶ 3 Ευρυδίκῃ, (4 ἦν δὲ
ἄρτι

1 Ολυμπίας] Duris apud Athenæum lib.
XIII. prodit, πρῶτη γενεθλιαὶ πόλεμοι δύο γενε-

C A P. XXXVI.

De morte Eurydices, Philippi filiæ.

Olympias Philippi filiæ Eury-
dice, (erat vero illa Philip-

pi
καὶ Ολυμπίαδος καὶ Ευρυδίκης, εἰς τὸν μὲν
χικάτερον μὲν τημενίων ταξιδεύει· τὸν δὲ βίον

ἀρα ἐξ Ιλλυρίδος γυναικὸς τῷ Φι-
λίππῳ γενομένη) προσέπεμψε κάνειον,
καὶ Βρόχην, καὶ Ξιφόν· ἢ δὲ αἱρέ-
ται τὸν Βρόχον.

po ex Illyrica quadam muliere
nata) misit cicutam, & laqueum,
& ensem: Illa vero laqueum de-
legit.

lo prolixius, quia ad rem facere videbantur.
Nostrus certe hic passus est humani aliquid,
dum Eurydicen, de qua jam dictum est, Phi-
lliippi filiam facit. Audata enim Illyrica,
quam Arrianus l. c. Eurydicen quoque
dictam innuit, uxor Philippi, (erat enim
πολύτιμη, non filia, peperit Cynnam, Cyn-
na Eurydicen, adeoque confundit Nostrus
Eurydicen Philippi uxorem cum alia hujus no-
minis, quæ Philippi neptis ex filia Cynna. Aut
Nostrus neptem hoc loco θυγατρίης vocat.
Cæterum Philippus Alexandri Magni patens,
habuit quidem matrem Eurydicen, de qua
Strabo pag. 326. τέττα (Αρραβών) δὲ τῷ θυγα-
τρὶ Φιλίππως μάτης Αμύντης Φερδίδης. lege-
rim, η Φ. Φερδίδης μάτης Ευρυδίκην, alias cum
Xylandro lectionem affert Casaubonus, quam
vide: habuit & uxorem hujus nominis, quam
Philippus suscepserat ex Audata Illyrica, quæ
& Eurydice dicta est. Hæc Cynna nupsérat
Amynthæ, ab Alexandro postea occiso, &
filiam Adeam ex matrimonio illo habuit, quæ
mutato nomine Eurydice salutata deinde &
uxor Arideæ data est. Hanc ipsam Eurydi-
cen mater Cynna in bellicis exercitiis educa-
verat, eaque cum exercitu occurrit ad Euia
Macedoniae Olympiadi, cum redditum in reg-
num armata manu pararet. Sed ad prælium
res non devenit, ut quidem Dalecampii ver-
sio vult: siquidem Eurydice una cum mari-
to à Macedonibus deserta & Olympiadi pro-
dita est, cum jam castra castris opposita essent.
Olympias hostibus in potestatem redactis
Philippum, Eurydices maritum, è carcere
protractum Thracum gladiis confodiendum
objecit; in Eurydicem vero muliebrem ira
impotentiam plenius effusura misit ei gladium,
laqueum & cicutam, data optione, ut ex his
tribus munieribus unum pro lubitu in reme-
diū miseriārum sibi sumeret. illa vero co-
ram ministro, qui feralem optionem detule-
rat, Olympiadi similia dona obvenirent pre-
cata, arrepto laqueo, se suspendit. Hæc ex
Diodoro lib. XIX. Arriani excerptis apud
Photium Cod. 192. Athenæo lib. XIV. pau-

2 τῇ Φιλίππως θυγατρὶ] Erudite prorsus
errorem Auctoris eruit & confutavit Kuhn-
nius, perperam dicentes Eurydicen Filiam
Philippi & Illyricæ Mulieris, quorum nep-
tis fuit, Filia Amynthæ & Cynna, Philippo
& Illyrica illa muliere natæ. Erat autem
Uxor Aridei, qui Alexandro successor da-
tus, Philippi quoque nomen accepit, &
Macedoniam obtinuit, sed victus tandem ab
Olympiade Alexandri M. Matre, & una
cum Uxore occisus, quæ quia Philippi erat
neptis, sibi potius deberi regnum, quam O-
lympiadi, clamabat. Mater hujus Eurydi-
ces erat, ut dixi, Cynna, vel Cynane, uxor
Amynthæ, cuius Pater fuit Perdiccas, Phi-
lliippi Frater. Mater Cynna, vel Cynanæ,
Y y y y 2 Illy-

*Illyrica illa erat, dicta Audata, ut patet ex Athenæo xiii. i. qui tamen in *extremo Capitis* etiam Cynanen dicit *Ιλλυρίδη*, forte quia *Illyricam* habuit matrem. Sed Audata à Philippo in matrimonium ducta, cognominata est etiam *Eurydice*, matris Philippi nomine. Prius tamen nomen, *Audata* nimirum, videtur Cynna etiam Filia sua imposuisse. Nam & hæc Filia, Audatae Nepotis, ab Arriano apud Photium pag. 222. dicitur à Matre primum appellata *Adea*, quod fine dubio ex *Audata* nomine corruptum est, vel certe alterum ex altero emendandum: postea tamen & ipsa *μετωνυμίην* *Eurydice*, quo etiam Nomine in Historiis est notissima. *Cynna* ab Alceta fuit occisa, & à Casandro *Ægis* spulta cum Filia *Eurydice* & hujus Marito Aridæo. Vide Diod. Sicul.*

KEΦ. λξ.

Πλεὶ Γέλωνος, ό τι αὐτῷ ἐπεισουλεύγητων.

Γέλων, ο τῶν Συρακουσίων τύραννος³ τὴν τῆς ἀρχῆς κατάτασιν πραττατα εἶχε. τασιώδεις

I *Γέλων*] Historiam habes apud Polyænum lib. i. quanquam aliter is in quibusdam. SCHEFF. Syracusanæ durante bello contra Carthaginenses, cum æs cedendis nummis aliunde nullum suppeteret, statuas Tyrannorum, quibus abundabant, conflandas decreverunt. Judices etiam dati sunt, qui causa rite cognita pronuntiarent, quænam stare vel cadere merenter statuæ. eoque judicio vitit Gelon Deinomeni filius. An fuit hæc statua illa, cuius hic mentio fit? KUHN.

2 *Τὸν ἀρχῆς κατάτασιν πραττατα εἶχε*] Rationem locutionis ita in Indice accipit Kuhniius, ut Ellipsis statuat Præpositionis *εἰς*. Nec videtur ab hac interpretatione abhorrire versio Vultei. Sed tamen quia ratiō est ea Ellipsis in hac locutione, & Auctores ferme, Vel addunt ipsas Præpositiones, *πρός*, *εἰς*, *ὑπό*, veluti II. 42. *ἀποτίνεις ἔχεις* *εἰς*

lib. xix. p. 695. ubi pessime vertitur, quam si *Cinna* esset, & Nomen Viri. PERIZ.

3 *Ενερδίκην*] Idem scribit Diodorus Siculus lib. xix. & Justinus lib. xix. cap. 6. fuit autem uxor Aridæi, qui post Alexandum regnavit. SCHEFF.

4 *Ην δὲ ἄρχεις εἰς* MSS. B. & C. *λέγεται* *εἰς*. IDEM.

Ην δὲ ἄρχεις εἰς Ιλλυρίδην &c.] Lugd. *λέγεται* *εἰς* (voluit vel debuit *εἰς*), quod habet etiam B. & C. Parisenses, sed posterior in margine, teste Scheffero & Boivinio) εἰς τὸν τρόπον φίλον γεννών. in extremo Capitis Sluisk. & Regius Par. C. à primis manu pro *αρχέταιναι* legunt *αρχέταιναι*. Voluisse videatur *ἥρτος*. PERIZ.

CAP. XXXVII.

De Gelone, & iis qui illi insidiati erant.

Gelo Syracusanorum tyrannus mansuetissime imperium gerebat: seditiosi vero quidam struebant.

τὸν Εἰρ. Epist. 64. πρότις ἔχεις τοῖς τὸ λιθόν. Vel Genitivum jungunt huic locutioni. XII. i. καπηλικῆς ἔχεις, τῇ Εἰδης, καὶ διὰ τὴν μέλλον: idcirco malim planissima Symēon ἔχει accipere hic in sensu regendi, genetivus. Sic Hesiodus Aor. 97.

IHSUS ἔχειν θόρον ἄρχεια, τῇ ἀκυπέδαινῃ σθένῳ.

recta regere, habere, celerem currum, & robur celerium equorum. Et v. 248. τὸν αὐτὸν μάχην ἔχει, Illi vero pugnabant, pugna agebant. *Katæstasis ἀρχῆς* notat hic ratione imperii, ipsum imperium. Dionys. Halic. xi. de judicio Virginis, ἀρχόμενον τὸν τὸν στοίχον, quum in initio res judiciorum adhuc esset. Sic ἡ Διάλογος κατæstasis, ratio rationis apud Galenum. PERIZ.

LIB. XIII. CAP. XXXVII.

deus δὲ τινες ἐπεισούλευον αὐτῷ· ἀποθέμενος οἱ Γέλων, εἰς ἐκκλησίαν συκαλέσας τοὺς Συρακουσίους, εἰσῆλθεν ὥπλισμένος οἱ Γέλων, καὶ διέξελθεν, καὶ ἡσαντα αὐτοῖς εἰργάσατο; καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἐξεπάλυσε, καὶ ἀπεδύσατο τὴν πανοπλίαν, εἰπών πρὸς πάντας· Ιδοὺ τοίνυν ὑμῖν ἐν χιτωνικῷ³ γυμνὸς τῶν ὅπλων παρέπηκα, καὶ δίδωμι χρῶμα οἱ, τι βούλεσθε. Καὶ ἐθάμασαν αὐτοῦ τὴν γνώμην οἱ Συρακουσίοι· οἱ δὲ καὶ τοὺς ἐπιστολεύοντας παρέδοσαν αὐτῷ κολάσου, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐδωκαν. οἱ δὲ καὶ τούτους εἴσαστε τῷ δήμῳ τιμωροῦσαδεῖ. Καὶ εἰκόνα αὐτοῦ οἱ Συρακουσίοι ἐγένετο· ἐν ἀρχῷ χιτῶνι, καὶ ἦν τοῦτο τῆς δημαρχίας αὐτοῦ ὑπόμνημα, ό τοις εἰς τὸν μὲν ταῦτα αἰώνα μέλλουσιν ἔργην δίδειν.

KEΦ.

CAP.

3 *Τυμῶν τῷ ὄπλῳ*] Lugd. τῷ ὄπλῳ. Sed minus bene. Historiam licet paullo aliter relatam Vide & supra vi. ii. atque ibi Notas. PERIZ.

4 *Καὶ διδωμι*] Addendum εἰπε FABER. διδωμι absolute positum pro συνχρόνῳ vel ἴστητε.

5 *Ἐν ἀρχῷ χιτῶνι*] Hic erat ornatus plane domesticus. Domi enim non erant veteres cincti. Hinc eleganter Hesiodus Egy. 345. vicinum præfert cognato, quia, ubi desideras opem,

Γέτορες ἀλαζονεῖς οὐκού, ζάναντο δὲ πησοί,

Vicini distincti (h. e. ita ut sunt domi suæ)

accurrunt, cognati vero prius cinguntur, & se ornant. Indecorum enim erat & inhonestum prodire in publicum sine cinctu. Atque ideo, quod Balbus publice in supplicio sumendo, *pranxus*, *nudis pedibus*, *Tunica Soluta*, *inambulaverit*, reprehendit Asinius Pollio apud Ciceronem Famil. Ep. x. 32. Similiter Neroni vitio vertitur, quod *in publicum aliquando prodierit sine cinctu & discalceatus* apud Suetonium cap. 51. Sed & ignominiosus erat, militibus certe, *tunicatum distinctumque* stare in publico, (Suet. Aug. 24.) vel luctus publici indicium, qui omnem ornatum respuit. Ideo reliquias Augusti legerunt Equites tunicati & distincti, *pedibusque nudis*, ibidem cap. 100. PERIZ.

ΚΕΦ. λη̄.

Περὶ Αλκιβιάδου.

C A P. XXXVIII.

De Alcibiade.

Iχυρῶς Ομηροῦ ἐθαύμαζεν Αλκιβιάδης, καὶ ποτε διδασκαλεῖσθαι πάσῃ προσελθὼν, ῥαψῳδίαν Ιλιάδον ἔτει τοῦ δὲ διδασκάλου μηδὲν ἔχειν Ομήρου Φίσαντόν, ἐντρίπτας αὐτῷ κόνδυλον εὖ μάλα τρεπόν, παρῆλθεν, ἐνδεξάμενόν ὅτι ἐκεῖνόν ἀπάιδεντός ἐστι, καὶ τοιούτους ἀποφένει τοὺς παῖδας.

Οὐτόν τοις ἐπὶ κρίσιν καλούμενόν θανατικὴν ἐκ Σικελίας ὑπὸ τῶν Αθηναίων, οὐχ ὑπήκουεν, εἰπών· Εὐη-

θείς. **A**lcibiades admodum in preciosum habuit Homerum: & quum aliquando ad scholam puerorum venisset, Iliadis rhapsodiam quandam petiit: quum vero ludimagiſter se nihil Homeri habere affirmaret, inflixit ei pugnum plane durum, abiitque, declarans ita, eum imperium esse, & tales reddere pueros.

Ille ad judicium capitale è Sicilia vocatus ab Atheniensibus, obtemperare noluit: Stultum est, in-

quiens,

[*Ῥαψῳδίαν Ιλιάδος*] Plutarchus in *Apophth. Imperat. SCHEFF.*

Ῥαψῳδίαν Ιλιάδος ὡτε] Verterat Vultejus *Iliadis carmina*, at in Tornæfianis, & ceteris dein omnibus, reperio versum, *Iliadis Rhapsodiam* quendam. Utrumque defendi potest ex significatione & usu vocabuli *ῥαψῳδία*. Nam certe singulæ partes, seu Libri, Iliados ita dicuntur, ut patet ex Edd. Homeri: sed & ex ipsis Auctòribus priscis. Lucianus *adv. Inductum* p. 542. ἀναγίνεται τοις, εὐτῷ λαζαὶ τῷ βῆται τῷ Ιλιάδος *ῥαψῳδίᾳ*, legat tibi quis, sumens ejus (Homeri) *Secundum librum Iliados*. Sed audiamus Eustathium *ad Iliad. A. init.* Καὶ ἔτοις μὴ τὰ Ορηγικά εἰκονίσασσα γεγραμμένα καὶ *Ῥαψῳδίαν* ἐλέγοτο· οἱ δὲ εὐτῷ *ῥαψῳδία* τῇ Ποιημάτῃ συνάλλητο, οἱ μέρη, Ποιητική μὲν γῆ ἢ ὅλη βίστος, Ποιημάτῃ δὲ τὸ τὸ γράμμα, οὐγενεῖς γῆ ἢ *Ῥαψῳδία* τὸ Αλφα, τὸ Βῆται, τῇ τῷ λοιπῷ. Οἱ δὲ πλέοντες τῷ παλαιῷ τῷ τῷ ὅλῳ Ομηρικῷ ποιημάτῳ *Ῥαψῳδίαν* λέγονται, τῇ *Ῥαψῳδίᾳ* τὸς εὐτῷ ἀδερτας. Manifestum ex his, & singulos libros, Alpha, Beta, &c. Iliados dici *Rhapsodias*, & tamēn à pluribus Veterum etiam totum opus Epicæ istius Poëseos, seu totam Iliada, vocari *Rhapsodian*.

— — — Det Primos Versibus annu,
Mæoniumque bibat felici peccore fontem,

LIB. XIII. CAP. XXXVIII.

411

τοὺς τὸν ἔχοντα δίκην, τῷ Σητεῖν (μὴ) ἀποφυγεῖν, εἰς τὸν Φυγεῖν. Εἰπόντος δέ τινος, οὐ πιτεύεις τὴν πατρίδι τὴν περὶ σου κείσιν; οὐ δὲ εἶπεν, οὐδὲ τὴν μητρίδι. Δέδοκα γὰρ μὴ ἀγιούσασσα, καὶ σφαλεῖσα τοῦ ἀληθεῖος, εἴτα τὴν μέλαιναν ἐμβάλῃ ἀντὶ τῆς λευκῆς φύφον. Πιθόμενον οὖν, ὅτι θάνατόν αὐτοῦ κατεγγέλθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Δείξομεν οὖν, εἶπεν, ὅτι ζῆμεν· καὶ ὄρμήσας πρὸς τοὺς

Δα-

agere:

h. e. Homerum diligenter legat. Quin immo Homeri *Catalogum Navium* ex Iliados secundo Libro pueri, qui in Scholis docebantur, ut memoriter recitarent, lege lata sanxisse nonnulli ex Græcis dicuntur apud Eustath. *ad Iliad. B. p. m.* 199. quia ex eo inter Græcos probari solebat jus populorum in varias Urbes. Ceterum hoc exemplum, & proximum, totum ab Auctore Nostro ex Plutarcho *Apophth. Regum & Ducum* pene ad verbum descripta sunt. PERIZ.

2. Επὶ κρίσιν &c.] Polyenus i. 40. 6. plenius, εἰσὶ τὰς κρίσιν τὴν τοιούτην τοῦ Βεμάνη, καὶ τῶν Μυστηρίων, *ad judicium de Hiermis* noctu mutilatis, & *Mysteriis Cereris* vulgatis & ludibrio habitis. Res est notissima ex Thucydide, Plutarcho, Nepote, & Justino. IDEM.

3. Ζητεῖν μὴ διπλούσιον] Leopardus negotiōne censet omittendam lib. xiv. cap. 15. SCHEFF. διπλούσιον est judicio absolvi criminis. διπλούσιον, διπλούσιον διπλούσιον τὸ τοπογραφικόν, καὶ διπλούσιον ἀστατός, inquit Thomas μάργινος, φυγέντων vero est simpliciter fugere. Ergo Alcibiades capitisi accusatus stultum esse inquit, illum, qui reus est criminis, periculōsum judicii aleam subire & διπλούσιον i. e. criminis absolvi velle, cum φυγέντων, fugere, sine periculo possit. Caterum τὸ μὴ delen- dum ex Plutarchi *apophthegmatibus* satis liquerit, vel Atticè παρέλασε. KUHN.

4. Μητρίδι] Apud Plutarchum est μητρίδι, predicto loco, nec aliter in *Alcibiade*. Sed videtur nostrum rectius respondere vocabulo πατρίδι, quod præcedit. Vide *Indicem. SCHEFF.* Patriam Græci communiter πατρίδα, Cretenses μητρίδα vocarunt. Plato lib. viii. de *Republ.* διελέγονται τῷ πάτερι φίλοι μη-

expressi. Retinere enim voculam debui, quia retinent pariter omnes MSti, etiam Regii. Sed tamen unci inclusi, quia certum habeo adulterinam esse, idque cum ex significatu vocis, διπλούσιον, quæ notat *judicio capitisi absolvi*, ut vel ex ipsis Lexicis constat, tum ex Plutarchi *Apophth.* unde, ut dixi, Noster hæc hausti. Verba Plutarchi sunt, εἰπὼν, αὐτὴν (Neutrum plurale, nisi malis ex Nostro, εἰπεῖσθαι) εἴται, τὸ Νηλον ζητεῖν διπλούσιον, εἴτε φυγέντων. Ubi liquido διπλούσιον ποταπεῖται *absolutionem*. Sic Dionysius Halic. lib. ix. de Servilio Consulari, τὸν εἰπεῖν δίπλων διπλούσιον, *ad judicium de Hiermis* noctu mutilatis, & *Mysteriis Cereris* vulgatis & ludibrio habitis. Res est notissima ex Thucydide, Plutarcho, Nepote, & Justino. IDEM.

5. Ζητεῖν μὴ διπλούσιον] Leopardus negatiōne censet omittendam lib. xiv. cap. 15. SCHEFF. διπλούσιον est judicio absolvi criminis. διπλούσιον, διπλούσιον διπλούσιον τὸ τοπογραφικόν, καὶ διπλούσιον ἀστατός, inquit Thomas μάργινος, φυγέντων vero est simpliciter fugere. Ergo Alcibiades capitisi accusatus stultum esse inquit, illum, qui reus est criminis, periculōsum judicii aleam subire & διπλούσιον i. e. criminis absolvi velle, cum φυγέντων, fugere, sine periculo possit. Caterum τὸ μὴ delen- dum ex Plutarchi *apophthegmatibus* satis liquerit, vel Atticè παρέλασε. KUHN.

Ζητεῖν μὴ διπλούσιον, εἴτε φυγέντων] Elegantissima locutio, sed quam librarii, quia non intellexerunt, corruerunt, addita vocula μὴ, quæ addita sensum parit, quem in Versione

Αλικεδαιμονίους, ⁶ τὸν Δεκελεικὸν ἔξηψε πόλεμον ἐπὶ τοὺς Αθηναῖους.

⁷ Ελεγε δέ, μηδὲν παράδοξον ποιεῖν Λακεδαιμονίους, ⁸ ἀδεῶς εἰν τῷ πολέμῳ ἀποθνήσκοντας· τὸν γὰρ ἐκ τῶν νόμων ταλαιπωρίαν ⁹ ἀποδράσκοντες, θύνατον ¹⁰ ὑπὲρ τῶν πονῶν τὴν ἔχοντος προθύμως ἀλλατίαν.

Εἰώθει δέ, Φασιν, ἐπιλέγειν ταῖς ἔκυτοις πρέξεοιν, ὅτι τὸν τῶν ¹¹ Διοσκύρων Σῆμα βίον, παρ' οὐμέρας τεθηκός τε, καὶ ἀναβίους. ¹² Εὐημερόσας γὰρ,

† ἔχειν.

μητρίδα τε, Κερτεῖς φασί, τῇ πατρίδᾳ ἔξει τε καὶ θεῖες, οlim dilectam sibi, ut Cretenses agunt, matrem, patrīamque subditam habebit nutrietque. Cum igitur quidam Alcibiadēm interrogaret. Tūne πατρῖδα calculum de Te permittere abnueres? ille, ne μητρίδι, quidem, inquit, quod dulcissimum nomen est, quam πατρῖδα, tantum darem. Confer Nostrum Hist. Anim. lib. xvii. cap. 35. ubi Κερτικᾶς, amorem patriæ, φίλιαν μητρίδα ait, & iterum, cap. 40. ἐκ ἀρχήστορας τὸν ἀδεῖ μητρίδα εἶναν τὸν αὐτὸν (Πατρίδα) nec forte peccaverim, si eadem (Patriam) dixerō matrem. in qua loca etiam Leopardum incidisse postea vidi lib. xiv. Emend. cap. 15. KUHN.

Οὐδὲ τῇ μητρίδῃ] Apud Plutarchum editur, οὐδὲ τῇ πατρί. Sed prætulerim cum Leopardo, Scheffero, & Kuhnio, quod apud Nostrum occurrit, & disertius opponitur τῇ πατρίδῃ. PERIZ.

⁵ Καὶ σφαλέσσον τῇ ἀληθεῖα] Hæc de suo, & ut videtur, explicationis gratia addidit Ælianuſ. Nam Plutarchus bis, tantum ait, μητρῶς ἀγνοούσας, τῷ μέλαντα βάλη θύφον ἀντὶ τῆς λευκῆς. Vide Eum in Aporphib. & in Alcibiade p. m. 202. Referri autem illud videtur tantum ad injectionem calculi, qua quis imprudens, & nesciens quid faciat, errare posset atrum calculum injiciens, quum candidum vellet & putaret se injicere. At Noſter videtur id alio accepisse fensu, & ad causā

agere: & contendens ad Lacedæmonios, Decelicum bellum adversus Athenienses excitavit.

Dicbat autem, nihil miri facere Lacedæmonios, intrepide mortem in bello oppentes: effugientes enim ærumnas, quas ex suis legibus sustinent, alacriter cum labbris istis commutant mortem.

Dicere etiam solitus erat, ut ajuncte rebus à se gestis, se Dioſcurorum vitam vivere, alternis diebus morientem & reviviscentem. Nam

quum

veritatem retulisse, addita hac interpretatione. In seqq. reposui ex MStis Ιεροῦ IDEM.

⁶ Δεκελεικὸν] Vide Cornel. Nep. vii. cap. 4. SCHEFF.

Τὸν Δεκελεικὸν &c.] Sic dictum à Decelis, oppido Atticæ, quod consilio Alcibiadi minoriverunt Lacedæmonii, & præſidio dein inposito Athenienses quasi in obſidione tenebant eo tempore, quo eorum copiæ erant in Sicilia. Inde ergo ortum initium belli, quod x. duravit annos. Vide Thucydidem vii. 19. & supra i. 5. PERIZ.

⁷ Ελεγε δὲ μηδὲν τῷ μητρίδῃ &c.] Sic Sybarita quispiam, cum interfuisset Laconum φίλοις, seu communis cœnæ, dixisse fatur, jure fortissimi omnium sunt Lacedæmonii. Mallet enim vir sapiens vel millies mori, quia ita vili viuere vivere, apud Athenæum iv. 6. IDEM.

⁸ Αδιῶς εὐ τῷ πολέμῳ ἀποθνήσκοντας] Idem quondam de iis ferebat Sybarita quidam de Serino apud Stobæum sermone xxvii. SCHEFF.

⁹ Αποδιδέσσοντας] Sluisk. tum Regius Pa. A. & priua manus B. ἀποδιδέσσοντας, quod malim, certe maluerit Gesnerus, qui propter syntaxin volebat legi ἔχειν. Sed nihil talis emendatione erat opus. Clariss. Boivini legendum censet, ἀποδιδέσσοντας, θεωρεῖν πόνων, ἀνέχειν, πεφύμας ἀλλάζειν. Postea, inquit, addo ἄν, quod post similem fili-

γὰς, εἰ τῷ δῆμῳ ισθεῖσοι θεοῖς ρυμίζειν· κακᾶς δὲ ἀσταλλάξεις, ¹³ τῶν νεκρῶν μηδὲ ὀλίγον ἀλλαγέσειν.

bam facile exciderat. Cui facile adſentior. PERIZ. Ex MSS. edidi ἀποδιδέσσοντας.

¹⁰ Ταῦτα τὸν τέλον ἔχειν] Gethier. ἔχειν. Vide Indicem in Conſtructio. SCHEFF.

¹¹ Διοσκύρειν] Quorum altero vivo, alter moritur, & vice versa, ut et in fabula, quam habes apud Servium ad Virg. vi. Porphyrium ad Homer. Hyginum fab. 80. Lucianum dialog. Apoll. & Mercurii. SCHEFF.

¹² Εὐημερόσας &c.] Perperam hæc distinguntur, & ideo perperam hæc quoque explicantur, etiam in Indice, ubi tamen Interpres tanquam obscurior carpitur. Εὐημερόσα notat maxime rem in bello feliciter gestam, seu victoriā. Diodorus Siculus lib. ii. de Sardanapalo, postquam ter vicerat Arbacen, τοῖς φερούμενοις ἀνημένοις μετεπεσθεῖσι, prioritas vicitoris elatus in contemptum hostium & negligentiam. Et lib. xv. p. m. 581. τὸ διβοστῶν ἀλλὰ τῷ εὐημερίῳ μετεπεσθεῖσιν. Vicerant enim Boeoti Corinthios, & in Urbem compulerant. Sicut ē contrario ἀπαλλάξεις simpliciter dicitur de iis, qui infeliciter rem gerunt in bello. Vide supra v. 9. & xiii. 3. Denique contraria hæc de Alcibia-

K E Φ. Λθ'.

Περὶ Εφιάλτου.

C A P. XXXIX.

De Ephialte.

¹ Εφιάλτης, στρατηγοῦ ὀνειδίσαντος αὐτῷ ² τὸν πενίχνην, Τὸ δὲ ἔτερον,

I Εφιάλτης, στρατηγῆς ἀντεῖκαν πολεῖς] Ridicule: scripferat Ælianuſ, Εφιάλτης ὁ στρατηγός, ὀνειδίσαντος ἀντεῖκαν πολεῖς. res plana est, & de qua haud addubites. FABER.

² Στρατηγῆς] Quis hic στρατηγός? an miles adhuc sic respondit suo duci? at quis tandem duos militi suo objicit paupertatem? ego puto

Ephialtes, quum dux quidam ei paupertatem exprobraret, Cur non,

στρατηγές, aut στρατηγῶν scribendum. SCHEFF. Ephialtes demagogus Atheniensis στρατηγός habuit inimicum Periclem vel Aristodicum, quorum hic vel ille ei paupertatem exprobravit, quod facile se agnoscere ait, dummodo addatur, illam inopiam à nulla alia sibi provenisse causa, quam à liberalitate, de qua

Zz z z

Hec

έπερος, ἔφη, διὰ τί οὐ λέγεις, ὅτι non, inquit, etiam alterum dicas, quod justitiam colam?

Heraclid. in Athen. repub. & a justitia. Nam ut Plato lib. I. δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκος παντεχός ἔλαστρος εἶχε, vir justus ubique minus habet quam injustus, id quod Philosophus I. c. prolixius probat. Servus apud Plautum in Rudeente, ad Dominum, qui suum esse negavit, alienum quod erat:

Isto, inquit, tu pauper es, cum nimis sancte pias.

Unde inusti τὸν δικαιοσύνην ἀλλότερον ἀγαθὸν τὸν δίκαιον, justitiam verè alienum bonum nuncupare solent. Nihilominus tamen νέμουσος ἀνὴρ δίκαιος δὶς αὐτὸς τὸν δίκαιον εἴρει πειρατῶν συνοικῶν τὸν αἰχμέτων, legum justitiaeque cultor se, ob id ipsum, quod justus est, pauperem vivere non erubescit, inquit Synesius Orat. de Regno p. 30. KUHN.

Εφίαλτος, σερτηνῆς &c.] Sluisk. Εφίαλτος. Voluit, opinor, superioribus hæc jungi, & Alcibiadi adscribi hoc responsum. At non erat ille pauper, quod Ephialtes fuit, sed dives: neque vero justitiam suam magnopere

Κ Ε Φ. μ'.

Περὶ Θεμιστοκλέους.

Στρεπτῷ κείμενῳ ἐπὶ τῆς γῆς
χρυσῷ Περσικῷ ὁ Θεμιστοκλῆς παρεῖτο παιδὶ εἶπεν. Οὐκ ἀναιρόεις, ὁ παῖ, τὸ εὑρεμα τόδε;
Δεῖξας τὸν τρεπτόν. Οὐ γὰρ οὐ Θεμιστοκλῆς εἶ δῆπον.

Οτι

Στρεπτῷ &c.] Ab Lugd. Codice exemplum hoc abest totum. Plutarchus idem bis refert in Vita Themist. & in Polit. præcepis pag. 808. sed paulo aliter. Torques enim hos deprehendit eum ait, quem inspicere cadavera Persarum in litus ejecta post victoriā navalem, & monstrasse non puero vel

fervo, sed comiti & amico. PERIZ.

Χρυσῷ Περσικῷ] Persæ enim torques illi modi portare solebant. Plutarch. in Præcepis Reip. ger. Vide quoque que nos scripimus in Systemate de Torquibus veterum. SCHEFF.

Τὸν αὐτὸν ἄμιδα] Alibi IX. 18. compasse se querubus dicitur, quas homines sube-

Οἱ ἡτίμαστοι αὐτόν ποτε Αθηναῖοι, εἴτα ἐπὶ τὴν ἀγχὺν αὐτοῖς παρεπάλουν. Ο δὲ, οὐκ ἐπαιρὼ τοὺς ταιούτους ἄνδρας, οἵτινες ³ τὴν αὐτὴν ἀμύδα καὶ οἰνοχόην ἔχουσι.

Πρὸς ⁴ Εὐρυζάδην τὸν Λακεδαιμόνιον ἔλεγε τι ὑπενεγκτόν, καὶ σ ἀνέτενεν αὐτῷ τὴν ⁶ βαστηρίαν. ο δὲ, πάταξον μὲν, ἀκουσον δέ· ηδε δέ,

subeant in pluvia, iisque tum se tegant, at sceno tempore eas prætereuntes vellicent. Apis est matula. Vide Aristophanem in Vespa p. 488. & ibi Schol. ut & Athenæum I. 14. Et hinc Athenienses ut ignominia afficerent Demadem, ejus statuas κατεχάνεται εἰς ἀμύδας, teste Plutarcho in Præc. Polit. Est ergo hoc οὐδὲ εἰς ἀμύδας, sicut εἰρεῖται quodammodo οὐκέτε εἰς πυλῶν, ut loquitur D. Paulus Ep. ad Roman. IX. 21. PERIZ.

Εὐρυζάδην] Plutarchus Apophtheg. Imp. & vita Themistocli. SCHEFF.

Εὐρυζάδην] Spartanus erat, & classi totius Græciæ præfector, quia Spartani tunc terra & mari duces erant Græcorum. Rex tamen ille Lacedemoniorum non fuit, quod perperam ait Nepos Themist. cap. 4. immo neque ex regio genere, ut diserte id tradit Herodotus VIII. 42. PERIZ.

Ανέτενεν] Scribe ἀνέτενεν, intentavit, non autem extendit. FABER. Atqui intentare est in versione etiam Vulteji, & ἀνέτενεν ab ἀνατένεν, quod idem significat. Nil igitur mutandum est. SCHEFF.

Ανέτενεν &c.] Etiam hic Faber jubet legi, νομοντενεν αὐτῷ &c. atque addi mox ὁ Εὐρυζάδης. Prius neutquam est necessarium. Nam ἀνατένεν non notat ita simpliciter extendere, sed vel maxime verbata, aut similia instrumenta, sursum elevata alteri intentare. Stc Noster Hist. Anim. IV. I. Ταῦτα, ταῦτα παλαιών ο μάλιστα πλεονοντενεν ποιεῖται εὐελλαγή, ex hostib[us] igitur, qui proximus erat, intentans gladium, percussurus eum erat. Et de Jove intentante fulmen Anton. Lib. fab.

Athenienses quum aliquando eum ignominia affecissent, deinde vero rursus ad imperium vocarent: Non, inquit ille, laudo tales homines, qui eodem vale & pro mattula & pro urceo utuntur.

Eurybiadæ Lacedæmonio quidam dixerat contra ejus sententiam, qui id eo baculum illi intentabat: Themistocles vero, percutere me quidem, sed

Ζεὺς δὲ βροντήτας ἀνέτενεν τε καρανόν. Μοῖρας δὲ ινάλουνται τοις ἄστοις &c. Jupiter, quum tonnisset, intentavit illis fulmen, h. e. voluit fulmen in eos mittere, sed Parca prohibuerunt, quia non erat fas &c. Sed & de falce Polyænus I. 18. ἀψινηχεῖ τόποις Κίρρος, ὃς τοις ἀμύδας, teste Plutarcho in Præc. Polit. Est ergo hoc οὐδὲ εἰς ἀμύδας, sicut εἰρεῖται quodammodo οὐκέτε εἰς πυλῶν, ut loquitur D. Paulus Ep. ad Roman. IX. 21. PERIZ.

Εὐρυζάδην] Spartanus erat, & classi totius Græciæ præfector, quia Spartani tunc terra & mari duces erant Græcorum. Rex tamen ille Lacedemoniorum non fuit, quod perperam ait Nepos Themist. cap. 4. immo neque ex regio genere, ut diserte id tradit Herodotus VIII. 42. PERIZ.

Ανέτενεν &c.] Etiam hic Faber jubet legi, νομοντενεν αὐτῷ &c. atque addi mox ὁ Εὐρυζάδης. Prius neutquam est necessarium. Nam ἀνατένεν non notat ita simpliciter extendere, sed vel maxime verbata, aut similia instrumenta, sursum elevata alteri intentare. Stc Noster Hist. Anim. IV. I. Ταῦτα, ταῦτα παλαιών ο μάλιστα πλεονοντενεν ποιεῖται εὐελλαγή, ex hostib[us] igitur, qui proximus erat, intentans gladium, percussurus eum erat. Et de Jove intentante fulmen Anton. Lib. fab.

Zzzz αὐτῷ

δὲ, ὅτι ἀ μέλλει λέγειν, τῷ κοι-
νῷ λυσιτελεῖ.

αὐτὸν (Ἄβραμ) εἶπεν οὐ τὸ γῆς σύ &c. Καὶ
ἔξελθω (quis? nisi Abrahamus) οὐ γῆς Χαλ-
δαιῶν κατέκανεν τὸ Χαρράν. Κακέθει, μητὰ τὸ
ἀποθανεῖν τὸ πατέρευ αὐτῷ, μετάκιστεν (iterum ὁ
Θεός) αὐτὸν εἰς τὴν γῆν πάντην. Εἴτη passim in
S. Scriptura; Sed & apud Nostrum. Veluti
VIII. I. Παρέκθιτ δὲ (Σωκράτης) μάχεται Χαρ-
μίδης ἢ Γλαύκων. ἀνεγνώσατο γάρ (Χαρμίδης)
αὐτῷ, εἰς μέλοι. IX. 4. ἐγκλητοῦποτε δὲ Πολυχρό-
της, ὃν τὸ Σμερδίνην ἐπήρετο (Αγακρέων) τῇ ιάσεᾳ

ΚΕΦ. μα'.

Περὶ Φωκίων.

Oδυρομένων τῶν μὲν Φωκίων^①
μελλόντων ἀποθήσκειν, εἴτεν
οἱ Φωκίων, εἴτα τούτοις ἀγαθᾶς,
Θουδίππε, μετὰ Φωκίων^② ἀπο-
θήσκων;

ΚΕΦ.

I Οδυρομένων] Plutarchus in vita ejus, &
in Apophth. sed Εὐτασσο, non Θείατων appellat,
cui hæc dixit. Habes eandem historiam
apud eum in Praec. Pol. & de sui lande. Ci-
ceronem quoque lib. I. de Invent. SCHEFF.

Οδυρομένων &c.] Sluisk. ἵστορερδίνων, at pri-
ma manus Regii 3. πονηρομένων. Forte voluit Κινυρομένων. Sic ἵστορερδίνων supra IX.
I. Ceterum qui cum Phocione morituri erant,
fuerunt ejus in Rep. amici, optimatum de-
fensores, inter quos Thudippus iste, cum
quereretur, οὐτε φαντάρετο τῷ Φωκίῳ οὐτα-
πολέμετος, quod præter jus & aquum cum
Phocione periret, seu illius amicis & factioni
accenseretur, responsum tulit, quod Auctor
hic refert, & Plutarchus in vita Phocionis,

sed audi tamē: noverat enim,
quæ dicturus erat, reipubl. esse utilia

(Πολυχρότης) τὸ Ποιητικὸν τὸ δὲ παρόδης ἀνθο-
ρρον. XIII. 3. Ο δὲ (Ξεξῆς) πάλιν τοσοῦτο
ἐπιχέιρι, αὐτὸν δὲ ἐπὶ ἐλαύνονταν (ἢ πόντον) ἐ-
πειπε (Ξεξῆς) μάχην ἀναλίσκων &c. Deinde
rum, & διεψεύσατο δὲ ἡ τύχη, οὐταντον
θρονος γὰρ (ὁ Ξεξῆς) &c. Vide & caput 16.
Sed & alibi ita. PERIZ.

6 Βακτρίαν] Post βακτρίαν repetendum
fuit ἡ Ευρυνίδης. FABER.

CAP. XLI.

De Phocione.

E julantibus iis, qui cum Phocione
morte erant mulctandi, tumulo
ro Phocio, Non ergo, inquit, οἱ
Thudippe, amas cum Phocione
mortem oppetere?

CAP.

& in Apophth. ubi tamen Hominis istiusmo-
men corrupte legitur. Reponendum em-
est simul ex Nostro, & ex ipso Plutarcho
Phoc. Θείατων. PERIZ.

2 Αποθητῶν] MSS. B. & C. διαθέντων
quod puto præferendum. SCHEFF. Mitti-
mè, siquidem MSS. iterum, ut jam sepius
observatum, explicant potius quam contigit
vulgatam lectionem. Est enim ἄποδην
hoc loco eleganter positum pro ἄποδην
more Attico. KUHN.

Αποθητῶν] Etiam Lugd. ut B. & C. Pa-
ris. διαθέντων, sed male. Vulgatum agnoscit
Sluiskianus, & Paris. A. Et eadem con-
structione Plutarchus Apophth. ἐπὶ ἀραιῶν
ἀ Εὐτασσο, μετὰ Φωκίων^③ διαθετόντων. PERIZ.

LIB. XIII. CAP. XLII.

ΚΕΦ. με'.

Περὶ Επαμινόνδου.

C A P. XLII.

De Epaminonda.

Επαμινόνδας¹ ἔφευγε δίκην Θαύ-
του ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Λακωνί-
κῆς, ² ὃς ὑπολαβὼν τὴν βιωταρ-
χίαν τέσσαρας μῆνες ³ ωρᾷ τὸν
νῦμον. Τοὺς μὲν οὖν συνάρχοντας ἐκέ-
λευσεν εἰς αὐτὸν τὴν αἵτιαν ἀναφέρειν,
ὅς ἐκβιάζετας ἀκούτας. Αὐτὸς δὲ

πα-

Ι Εφευγε δίκην Θαύτῳ] Optime Interpres
Vultejus, *capitis arcessebatur*. Nec debauisset
eo nomine reprehendi à Scheffero in *Indice*
v. Δίκη Ubi ille exponit, pānam effugit:
Et Interpretē perperam vertisse ait, additis
continuo aliis locis, in quibus δίκη pānam
notet, quod nemo negabit. At phrasi ista,
φεύγειν δίκην, denotari proprie reum esse, ac-
cūgari, etiam vulgaria docent Lexica, mul-
tiique probant exemplis. Ita vero etiam Plu-
tarachus in *Publicola* p. m. 103. init. Νόμος
οἱ δῆμοι ἀπὸ τῆς Υπάτου τῷ φεύγοντι δίκην ἐπιχε-
λεύθεται διδόντες, Lex, quæ reo permittit provocare
a Coss. ad Populum. Et in *Pelopida* pag.
290. ὃ δὲ πολὺντος φύσιος ἐκαλεῖτο πα-
τροπειαῖς αὐτοῖς, θαύτας γὰρ ἀμφοτεροι δίκαιοι ἐφύ-
γον ἐπιχελόντες, οἱ &c. Civilis vero inuidia
præparabat illis hand pulchram exceptionem;
ambo enim, reversi, *capitis accusati* sunt, eo
quod &c. Disertius etiam Ἀschines *contra*
Ctesiph. pag. 302. questus corruptam esse ju-
diciorum formam artibus Denosthenis, οἱ
ῥῆγες κατέγοροι ἀπολογεῖται, οἱ δὲ φέύγοντι δίκῃ
γρυφῶς, κατηγορεῖ, Accusator enim se tueri debet,
Reus vero accusat. Et sic sæpius ibidem.
Hinc jam θαύτην est absolvi, evasisse accu-
sationem, ut monuimus supra cap. 38. Ratio
autem locutionis hujus esse videtur, quod
qui rei sunt, non amant. sed metuunt, hor-
rent, fugiunt judicium. PERIZ.

2 Ως ὑπολαβὼν] Lege καπιλαβὼν. aliud enim
est retinere, aliud excipere vel recipere. FA-
Z z z z Z de

Epaminondas reversus è Laconi-
ca capit is arcessebatur, ut qui
Bœotarchiam quatuor menses con-
tra legem gessisset. Collegas igitur
jussit in ipsum culpam conferre,
tanquam coactos præter suam vo-
luntatem. Ipse vero in forum ingre-
sus,

BER. Mallem διπλασίᾳ hoc sensu, quasi in-
tercepit, quod secundum leges aliis debe-
batur. SCHEFF. Putarem hunc locum ex
Plutarchi *apophthegmatibus* ita legendum:
ἐπιστρατεύεσθαι βιωταρχίαν, ut qui sibi Bœotarchiam
per quatuor menses prorogaverat. Sæpius enim
hoc libro Noster Plutarchi pāne ipsa verba
descripsit: conferatur Capit. 38. Nostri cum
iis, quæ Plutarchus in *Apophtheg.* de Alci-
biade habet, & apparebit facile, quod dixi.
Appianus in *Syriacis.* v. 3, inquit, τοῖς Θε-
δίχοις οἱ δῆμοι τὸν ἐργάζεται μῆνας ἐπὶ μεθῆναι. at
illi (Epaminondas cum suis) *successoribus* per
semestre tradere imperium recusarunt &c. Sed
nec vulgata est rejicula. ὑπολαβὼν enim pro
ὑπολαβὼν *intercipiens* sumitur. KUHN.

Υπολαβὼν τὴν βιωταρχίαν τέσσαρας &c.] Mul-
ta in hoc capite sunt corrupta, sed plura ab
Interpretibus & Editoribus, inscrita parti-
tim Linguae, partim Historiæ, minime
intellecta. Historia respuit versionem Vul-
teji, quasi Epaminondas Bœotarchiam qua-
tuor tantum menses gessisset, idque ip-
sum contra legem, quum fensus esse de-
beat, illum gessisse hoc munus quatuor
mensibus supra tempus legitimum, ut mo-
nuit jam Kuhnus. Ceterum Faber mo-
re suo, *Lege*, ait, καπιλαβὼν, aliud enim
est retinere, aliud excipere vel recipere. Ve-
rum id quidem, sed locus hic sine dubio,
etiam ex sententia Kuhnii, aliter est emen-
dandum, & ex Plutarchi quidem *Apophth.* un-

παρελθὼν εἰς τὸ δικαγόνον, οὐτε, ἔφη, βελτίων ἔχει τῶν ἔργων τοὺς λόγους. ⁴ Εἰ δὲ μὴ, οὐχὶ ἀποκτένειν αὐτὸν, ⁵ ἐπιγράψαι μέν τοι τῇ σῇλῃ, ⁶ ὅτι μὴ Βουλο-

sus, non meliores *ip̄sis* rebus gestis rationes *sui defendendi* habere se dicebat. Sin minus illae placebant, rogabat, ut interficerent se quidem, verum inscriberent

CO.

de Auctor caput hoc sumpit ferme ad verbum. Ille ergo ait, ἵστελλε τῇ Βοιωτεῖα τιοσεγεινας, h. e. adjicere Bœotarchia quatuor menses, optimo sane sensu. Neque alter in Pelopida p. 290. ἢ τὸν πόλευτον τοῦ Βοιωτεῖαν ἴρεος, πελαγεῖς ἀλειπόδοντο μῆνας, quod, cum Lex juberet, ut primo anni mense tradarent Bœotarchiam aliis, quatuor integros menses adiecerant. Ex Ælianii Codd. forsan quis malit ἰσιλαθῶ, h. e. assumens ad Bœotarchiam quatuor insuper menses. Et ita ferme Pausanias de hac ipsa lege in Bœoticis cap. 14. Τεθάραν δ' ἵστελλεται ἰσιλαθῶν ἀνδρες & ἀρχῆς, sancitum autem erat, ut moreretur, qui ex imperio aliquid supra iustum tempus caperet. Prætulerim tamen illud Plutarchi. Certe alterutrum genuinum esse non dubito, maxime quum & Sluisk. & Regius 3. à prima manu, æque ac Plutarchi Codices, diserte exhibeant τῇ βοιωτεῖᾳ. Historiam habes apud Plutarchum & Pausaniam d. l. & Corn. Nep. in Epaminonda cap. 7. Hic vero errat, quando ait, imperium Epaminondæ & collegis fuisse abrogatum criminibus adversariorum, quamvis in eo suffragantem fibi Appianum Syriacis p. m. 184. habere videatur, quippe qui etiam tradit Thebanos, revocasse Epaminondam & collegas ἵσιλες, quia accusabantur. Disertissime enim reliqui iustum & legitimum Bœotarchia tempus fuisse illis exactum, & ita primo ineuntis anni mense accipere debuisse successores tradunt, inique iis non admissis crimen illorum collacionant. Mox Sluisk. etiam ἵσιλες, ut Plutarchus, non ἵσιλες. PERIZ.

³ Πέρα τὸν νότον] Interpres: Bœotarchiam quatuor integros menses contra legem gessit. Falso: non enim quatuor tantum, sed & plures menses gerere licet. Melius igitur habet modo: quatuor menses ultra, quam legibus concessam erat. Cornel. Nep. Epam. cap. 2. Quatuor menses dintius quam populus pref-

serat, gessit imperium. KUHN.

⁴ Εἰ δὲ μὴ] Elegans & elliptica locutio, quam Auctor adhibuit pro hisce Plutarchi, εἰ δὲ εἴ τι πάντας εἰσάγει τὰς δίκας, εἴ &c. si vero oporteat omnino aliquid dicere ad judices, tum se rogare. Sensus ergo est, si vero aliter res se habeat, si ista res gesta satis placeant, nec sint idonea ad se defendendum. Sic Dio Chrysost. de Troja non cap. A ἡδεῖον αὐτοῖς Αχιλλεῖς, μὴ διατελεῖν εἰ δὲ μὴ, πότες αὐτὸν εἰκάσει φίλος, qui nunquam fecisset Achilles, non mente captus sin autem aliter se res haberet, h. e. fin etiam facturus id fuisse Achilles, omnino tunc non inhibuisse Phenix. Adde Lucam Enarr. XIII. 9. PERIZ.

⁵ Επιγράψαι τῇ σῇλῃ] Columellam intelligit, cui elogium seu titulus demortui inscribatur, quæque post imponebatur sepulchro. Cicero lib. 11. de Legibus. Sepulchris novis nivit modum. nam super terræ tumulum nivit quid statui, nisi columellam tribus cubi non altiore. Cornelius periculum vocat titulum, quem columnæ voluit incidi. Undum, inquit, ab iis petravit, ut in periculo conscriberent &c. pro ἐπιγράψαι in MSS. B. & C. est ἵσιλες. SCHEFF.

⁶ Επιγράψαι μὴ τῇ σῇλῃ] Lugd. ut B. & C. Par. ἵσιλες. Sed Sluisk. cum Plutarcho, ἵσιλες. Intelligitur autem columnæ sepulchralis, in qua scribi solebat breviter vita & res gestæ Hominis, hic ante notari debebat causa damnationis. Dicit Appianus d. l. ait rogasse eum, καὶ μὴ ἐπιγράψαι, sepulchro ut inscriberent. Qui autem? Nempe hunc esse eum, qui vicet Lacedæmonios ad Leuctra &c. & qui ab sua patria occisus sit, quia, ut patriæ suæ prædederit, fecerit contra leges. Vel, ut hic ait Plutarchus, ἵσιλες τῇ σῇλῃ in iudicium, inscriberent columnæ damnationis suæ titulum. Ita vero accipiens etiam est Cornelius Nepos in Epam. cap. 8. ubi rogat

βουλομένους Θηγαῖνος ἱνάγκαζεν Επαμινόδας, τὸν μὲν Λακωνικὸν πυρπόλησα, τὸν δὲ πευτακοσίον ἐναυτοῖς ἀδικώτον σύσαν. ⁸ οἰκίσκι δὲ Μεσσίνη

columnæ, Epaminondam Thebanos nolentes coëgisse, ut Laconiam, quingentis ante annis intactam ab hostibus, incendio vastarent: Messenam

utique Pericles Spartanorum agros vastaverit, si fides Justino III. 6. 13. immo totam Spartam depredatus fuerit III. 7. 5. Ille vero, quod reliqui tradidere de Peloponneso, proprie de Sparta accepit per errorem. Vide Thucydidem II. 25. & Plutarchum in Pericle, p. 170. extr. PERIZ.

⁸ Οἰκίσκι δὲ] Hunc locum, qui manifeste corruptus est, facile fuit emendare ex Plutarcho, quod fecit Gesnerus sic . . . οἰκίσκι δὲ . . . ἵστο Σπαρτακός τος & προτυρνίζεται δὲ λεγερεμ ὅντας τοις τοις &c. FABER. Putat Gesnerus locum sic scribendum esse: οἰκίσκη Μεσσίνη δι τὸν τελεκόντα καὶ τελεκούντα. Abundare dein hæc verba. οὐντεῖται δὲ, & mox legendum esse, οὐντεῖται δὲ εἰς λεπτὸν, vel εἰς αὐτὸν. Ego censeo hæc nos-trum ex Plutarcho habere, cuius ista verba sunt in Apophthegm. Imp. ὃν μὴ βελομένος Θεοὺς Επαμινόδας ἱνάγκαζε τὸν Λακωνικὸν πυρπόλησα, πιτακοσίον οὐλατοῖς ἀδητοῖς έστιν. οἰκίσκι δὲ Μεσσίνη δι τὸν τελεκόντα καὶ Διονυσίου, οὐντεῖται δὲ εἰς οὐντεῖται εἰς ποτινή Αρχαδεῖς, διποτινή δὲ τοῖς Ελλησι τῷ αὐτονομίᾳ. Scribendum igitur ex his pro οὐντεῖται δὲ, οὐντεῖται δὲ εἰς. Cuperus οὐντεῖται δὲ. Ego non dubitem præferre lectionem Plutarchi, qui convenit in cæteris omnibus, nisi quod per τελεκούντα habet Αἰγαῖον & pro οὐντεῖται εἰς αὐτὸν, οὐντεῖται εἰς ταῦτα, quomodo etiam haud dubie apud Nostrum scribendum, quamvis MSS. quoque nil mutent, nec recedant à lectione vulgari. SCHEFF. Non dubium est, quin Nostrus ut alia, ita numerum quoque Plutarchi secutus sit, Pausanias in Messeniacis tradit, Messenios Peloponneso extortes fuisse per trecentos annos, & in patriam postliminio rediisse anno ducentesimo, octogenimo septimo post expugnationem Eiræ. Dinarchus Orat. contra Demosth. Μεσσίνη τετρακοσία τρεις καροκίσκας, anno quadrageinta primo Messenam restaurarunt. KUHN.

⁸ Οἰκίσκι δὲ Μεσσίνη &c.] Primum rep-

sui

δι' ἑτῶν τελάνοντα καὶ αγκοσίων· συντάξαι δὲ καὶ συναγαγεῖν εἰς αὐτὸν Αρκάδας· ἀποδουναὶ δὲ τοῖς Ἑλλησι τὴν αὐτονομίαν. Καὶ αφέντας αὐτὸν αἰδεσθέτες οἱ δικασταί. Επανελθόντα δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ δικασθέντοι, ¹⁰ Μελιταῖον κυνίδιον ἔσαι-

Messenen vero conderent post ducentos atque triginta annos: conjungerent vero & colligerent in unum locum Arcadas: & Græcis libertatem suam redderent. Et ita absolverunt eum judices pudore duci. Reverso autem illi ē foro Melitensis

catellus

viii.

σαι οἰκισμού ex Sluisk. Regiis Par. 1. & 3. & Mediceis 1. ac 2. atque ex ipsa Historia, denique & ex Lingua usu. Pausanias *Bœot.* 14. de Epaminonda, ἡτοι τοὺς οἰκισμοὺς τρίτην Μεσσήνην, τοὺς οἰκισμοὺς Μεσσηνίους τοὺς τὸν ἐπονούντας. Ita se convertit ad condendam Messenon; Et conditor Messeniorum, quin nunc sunt, est Epaminondas. Sic d. l. p. 378. dicit eum modo οἰκισμού, modo & κτίσμα τὴν Μεσσήνην. De Usu Linguæ, & discrimine significationis inter οἰκισμούς & οἰκισμούς Vide supra ad VIII. 5. unde etiam liquebit, quam sæpe hæc confusa sint à librariis. Neque aliter factum in Diodoro, apud quem etiam illud οἰκισμούς invasit locum alterius, p. 379. in hac ipsa Historia. In hoc autem Ælianii loco tanto minor est hæsitatio, quia omnes, Gesnerus, Schefferus, Faber, sic emendandum censem. Emendandus ergo etiam Plutarchus in *Apophth.* d. l. ubi item male οἰκισμού editur. Historiam Conditæ Urbis proorsus Novæ Vide apud Pausan. *Messenicis cap. 27.* nam antea Urbs ejus Nominis nunquam existiterat, quum Messene fuisset regionis Nomen. Vide ibid. cap. 1. Deinde vero vitium etiam sequentia contraxisse videntur. Nam diserte Sluisk. & Regiis 1. ac 3. ut & Medicei 1. ac 2. legunt ἢ h. e. Αγροτούς, plane ut Plutarchus ait. At Lugd. & Reg. 2. etiam magis minuunt numerum, legendo ἢ h. e. ιατρούς, centum; Reposui, quod longe major numerus MStorum volebat, & Plutarchus ipse. Quamvis, ut vere dicam, neque ille numerus mihi placeat, aut congruat cum Historia, prout ab aliis traditur. Neque habeo, quod dicam ad tñndum eum, nisi Ælium, vel potius Plutarchum, quem ille descripsit, alios fecutum Audtores, quam qui ad nos pervenerunt. Diserte enim Pausa-

νε· διὸ πρὸς τοὺς παρόντας εἶπε· Τοῦτο μὲν ἀποδίδωσιν εὐεργεσίας μοι χάριν, Θηβαῖοι δὲ, πολλάκις ὑπὲρ εμοῦ ἐν παθόντες, ἔκεινά με θεάνταν.

catellus adulabatur caudā: quapropter dixit ad præsentes: Hic quidem, pro beneficio gratiam mihi refert, at Thebani, sæpe à me beneficiis affecti, in capitale me judicium vocarunt.

Jam vero, ut ad Ælianum & Plutarchum redeamus, neutiquam probabile est, induci ab iis Epaminondam invenientem plus iusto, certe plus quam ab aliis fit Auctoribus, spatium illius temporis, quod quo longius fuit, eo magis ad ipsius pertinebat gloriam. Crediderim certe, Epaminondam expressum hic potius, ut vere & commode poterat, longius illud spatium, ab eo tempore repetendum, quo Messene venit in potestatem Laconum, nempe i. τ. h. e. annos 50 & 300. Sed nihil ausim definire contra Codices. Tanto magis, quia etiam istam Chronologiam turbant illi, qui Secundum Bellum Messenicum, & Tyrtæi, qui isti bello interfuerunt, ætatem, 40. vel 50. annis serius locant. Vide Valegium ad *Excerpta* pag. 38. Supereft jam, ut succurramus Gefnero & reliquis, qui non perceperisse videntur vim vocula ἀλλα, quia addi volunt ad expendum, ut putant, senium, τὸ Σπαρτιάτων ἔτον, ut ita dicatur, illam tuisse Spartanis subjectam PER tot annos. Atqui ἀλλα hic notat post. Sic Isocrates in laudatis modo verbis, ἀλλα τελεόστων ἐτῶν κατανίσσονται. *Aet. Apost.* xxiv. 17. διὰ τούτων πλείστων, post complures annos adsum. Noster xiv. 7. ἀλλα δίκαια ἡμερῶν τοῖς Εφόροις παρείσασθαι. Plutarch. *Quæst. Rom.* 42. Nundinas Romæ esse ait διὰ τούτων ἡμερῶν. h. e. post exortos identidem nonos dies. Et ita passim apud Græcos. PERIZ.

9 Συντίξεται δὲ συναγαγεῖν &c.] Duo enim vero mirari hic fatis non possum, unum, unde tandem hanc adeo nihili & nullius sensus lectionem sumperferit Camillus Peruscus, alterum qua ratione affirmare potuerit Schefferus de hoc simul & proximo superiore loco, *MStos nihil mutare, nec recedere à lectione vulgari*, quum nulli MSti, qui quidem sunt excusii, habeant illud τελεόστων, & hujus loci vulgarem hanc lectionem. Nam non tantum duo Mei, Sluisk. & Lugd. qui ceteroquin, ubi vel minimi variant Codici-

ces, discrepare & ipsi solent, sed & Regii Par. & duo Medicei pariter legunt hæc eodem proorsus modo, quo scriptit Plutarchus, οὐντεῖ δὲ καὶ συναγαγεῖν, in quo nulla superest hæsitatio, nisi quod ex codem Plutarcho legendum insuper sit τεττὸν pro ἐπονού, quod tamen habent hic etiam MSti. Loquitur autem Auctor de eo, quod Epaminondæ consilio Arcades relictais pagis coierint in unam Urbem, quæ ideo dicta est *Magna Urbs*, Μεγάλη πόλις. Pausanias *Messenicis cap. 28.* hac de re ait, Αργεῖδων εἰς πλατανῶν πόλιν, *Arcadibus in unam collectis Urbem*. Historiam vide in *Arcadicis cap. 27.* Quod vero reddiderit Epaminondas *Græcis αὐτονομιαῖς*, seu, ut ait apud Nepotem, *universam Græcum in libertatem vindicaverit*, id testantur etiam Elegi statu illius inscripti, quibus declaratur, ut ait Pausan. *Bœot. cap. 15.* τῆς Ελλῶν ιστάσεται ἐλευθερίου διὰ αὐτῆς, *Græcis obvenisse libertatem per eum*. Et certe dicitur diserte in iis, Epaminondæ consilio

Αυτόροπος δὲ Ελλὰς πᾶσας τοῦ ιερουδεστή,

Sui juris Εὖ in libertate esse omnis Græcia. Nec sine causa. Nam Lacedæmoniorum imperium in reliquam Græciam tunc concidit. IDEM.

10 *Melitænū κυνίδιον*] Parvi sunt canes, ex insula Melita inter Siciliam & Africam, teste Strabone lib. vi. pag. 277. *Melitænū, οὗτοι τὰ κυνίδια, ἢ κυλλάσται Melitænæ.* Alii adscribunt insulæ Melitæ, inter Epirum & Italianam. Vide Stephanum de *Urbibus*, & ibi Notas. Habentur autem tantum voluptatis causa, ταῦτα τιγλαῖ, ut ait Suidas. Tribuuntur ergo feminis à Plutarcho de *Animi Tranquill.* pag. 472. ubi ridet eum, qui ἔχει fert, quod non simul sit validus leo, τοῦ κυνίδιος Melitænū, τοῦ κυλλαῖ κύνεως γυναικὸς τιθλικύτερος, & canis Meliteus in finu vidua nutritus. Blandiebantur autem & assultabant ultro Dominis, ut hic fecit erga Epaminondam. Unde apud

Aaaa

Lu-

Lucianum in *Sympofo* pag. 856. scurra quispiam in convivio Alcidamantem Cynicum vocat *Μελιταῖον κυνίδιον*, haud dubie, quia ul-

ΚΕΦ. μγ'.

Περὶ Τιμόθεου.

Oτι Τιμόθεος, ὁ τραπηγὸς Αἰγαίων, ἐπιγένετο εὐτύχης εἶναι, καὶ ἔλεγε τὴν τύχην αἰτίαν εἶναι, † ³ Τιμόθεος δὲ οὐδενός. ⁴ Καὶ οἱ Σωγράφοι δὲ καθεύδοντα ἐποίουν αὐτὸν κωμῳδῶντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἴτα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀπήρητο ἐτάσσειν ἡ Τύχη, ἔλκυσα εἰς κύρτον τὰς πόλεις.

Πυνθανομένου Θεμιστοκλέους τίνος, τῇ τι μάλιστα ἥδη εν τῷ βίῳ; ὅδε ἀπεκρίνατο, ⁵ τὸ θέατρον ιδεῖν Ο-

λυμ-

† Τιμόθεος.

¹ Εἰσιδέν] Sluisk. πεπίστευτο. Ceterum celebratam hanc Timothei Felicitatem respicit Auctor etiam *supra* II. IO. ὅτε εἰ ἀκμῇ τὸς θυγατρὸς λόγῳ, καὶ πρετόλεις πάστοι. At III. 16. ait eum Urbes cepisse, πεπίστοντα καὶ διδάσκοντα λόγῳ, non autem vi & machinis, ut Demetrius Poliorcetes fecerit. Et forte hinc orta est ab inimicis hæc fabula & opinio fortunæ ejus. Picturam refert etiam Suidas & Plutarchus in *Apophthegm.* PERIZ. Mediceus quoque legit πεπίστευτο.

² Τὴν τύχην αἵπατα εἶναι] Lege τὴν τύχην πάντα αἵπατα εἶναι. FABER. Non ausim aliquid inserere textui. Ceterum Plutarchus monet eum, qui se laudare sine invidia velit, ut pleraque à se gesta Deo & Fortunæ, non sibi deberi profiteatur. Unde Achilles apud Homerum, hoste cæso, Θεοῦ, inquit, τὸν αἷρα διαποταδεῖ τὸν θεόν. *Dii virum mibi domandum dederunt.* Eadem mente Timoleon αἴτορος τιμῆς, aram fortunæ, rebus ad sen-

C A P. XLIII.

De Timotheo.

Timotheus, Prætor Atheniæ, felix esse credebatur, dicebatque fortunam rerum benevolentiarum causam esse, Timotheum vero nullius. Sed pictores dormitatem eum in tentorio, ludentes pingebant, deinde suspendebatur fortuna stans supra caput ejus, urbes in rete quoddam trahens.

Interrogante Themistoclem quodam, quanam re per universam vitam maxime fuisset delectatus? respondebit

LIB. XIII. CAP. XLIII.

923

λυμπιάσιον ἐπιτρεφόμενον εἰς ἐμὲ, εἰς τὸ γάδιον παρίστα.

spondit ille, Quum viderem ludis Olympicis, totum theatrum oculos in me convertere venientem in stadium.

in *Apophthegm.* Quid multa? Legerim prorsus cum Kuhnio, ἐλεγον, scil. vulgo homines: sermone illo ab inimicis ejus primum orto, cui sermoni commenta sua dein addiderunt pictores. Sed & verbum illud τιμόθεον, vel πεπίστευτο, de re, quæ vulgo creditur & fertur, dici solet. Vide *supra*, ad I. 14. Ita vero paulo durior evadit *Construcción* sequentium, Τιμόθεος δὲ οὐδεὶς, pro quo Gesnerus voluit *Tiμόθεον*. Sed in vulgata *Lectio* nihil profecto erat eā crisi opus. At in hac emendatione videri potest major queripam inesse hæsitatio, quia in ea Alii sunt, qui hæc dicant. Sed neque sic male se res habet. Nam ita v. 17. οἱ δὲ (sc. φασι) μερινῶς τὸ τρόπαιον. ⁶ ΧΙΙΙ. 23. ἀστίνοτος γὰρ αὐτῷ, τὸ οφθαλμὸν ἐπικοπόν, ὃς μὴ οὐτε φασι, λιθῷ βληθέν, ὃς δὲ &c. *Βικτυερά παῖδες τὸ πώλῳ.* Vide & *infra ad* XIV. 18. PERIZ.

3 Τιμόθεος δὲ οὐδεὶς] Gesnerus *Tiμόθεον*: Vi-

ΚΕΦ. μδ'.

C A P. XLIV.

Περὶ Θεμιστοκλέους καὶ Αριστίδου
Φιλονεκίας.

De Themistoclis & Aristidis concertatione.

Tous αὐτοὺς ἐπιτρόπους ἔχει Θεμιστοκλῆς, καὶ Αριστίδης ὁ Λυσιμάχου, καὶ διὰ ταῦτα τοι, καὶ συνεπάideύθησαν συνεπάideύθησαν διδοκάλων. ⁷ ἐστασιαζότες δὲ εἶται παῖδες ὄντες· καὶ πα-

Iisdem tutoribus usi sunt Themistocles & Aristides Lysimachi filius, atque ideo etiam, & simul educati sunt, & à communi præceptore simul instituti: nihilo tamen minus discordes fuerunt etiam quum

¹ Εσαπολιτῶν] Vide Plutarch. in *Aristide* ab initio. SCHEFF. Herodot. lib. VIII. cap. 79. Cyrill lib. VI. contra Julian. παῖδες τὸν αὐτὸν βάσιν τὸν τοῦ πατέρος συνεπάideύθησαν εἰς τὸν πατέρος πόλιν τὸν αὐτὸν Αθηναῖον ποτὲ, τοῖς αὐτοῖς πολιτείαιντο καὶ εἰς τὸν πατέρος πόλιν τὰ

περίγυματα; μὴ αὐτὸν τοῦτον ἐπειν, ἐπειδὴ βασιλέων αὐτοῦ τὸ ὄρος τὸ θεμιστοκλεῖον &c. (Aristides) adeo erat acerbus & maligno ingenio, &c. ut Atheniensibus aliquando interrogabiles, ὡς εἰσοδήμων αὐτὸν Αθηναῖον ποτὲ, τοῖς αὐτοῖς πολιτείαιντο καὶ εἰς τὸν πατέρος πόλιν τὰ

Aa aa aa 2 fieri,

Ελεῖα] Quis obsecro? Non utique Timotheus, qui hanc fabulam ægre ferebat, adeo ut pro concione de rebus à se gestis aliquando diceret, Nullam partem in his Fortunabat. Vide omnino Plutarchum *Sulla* p. m. 454. Adde Apophthegma illius contra hæc invidorum & inimicorum fabulas apud Plu-

ρέμενεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεκία ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας καὶ εἰς ἔχατον γῆς.

fieri, quam si ipse una cum Themistocle in batarium conjecturatur. Forte ipsum urebat gloria Themistoclis ob rem mari bene gestam contra Persas &c. KUHN.

[Επωνομαζεῖται &c.] Confer Plutarchum Aristide pag. 319. & Themistocle p. 113. Utroque rationes itius simultatis repetit ex simulatione amoris, quo eundem puerum pariter amaverint, &, quæ potior est ratio, ex diversitate maxima indolis. Illud vero val-

quum adhuc essent pueri, & ea contentio permanxit illis à prima etate usque ad extremam senectutem.

de in iis laudabile, quod, quum tempore Reip. id postularent, inimicitiae nullam habuerunt rationem, ut fecere in bello contra Xerxen. Vide Herodotum VIII. 79. & Plut. in Aristide pag. 323. Sed & quoniamque exirent τῷ προσέπειαν ἡ σεπτηνία, in hitionem vel ad auncenium pariter exercitum, simulationem in finibus Atticis depositorum, ac reduces repererunt. Vide Plutarchum Præceptis Polit. p. 809. PERIZ.

ΚΕΦ. μέ.

Περὶ Διονυσίου ἀταρηθείας.

Oτι¹ Διονύσιο² τὴν μητέρα διέφευρε Φαρμάκοις. Λεωτίνη³ δὲ τὸν ἀδελφὸν σῶσα δυνάμενο⁴, ² ἐν τῇ γαυμαχίᾳ περιεῖδεν ἀπολλύμενον.

[Διονύσιο²] Junior vide Plutarch. de fort. Alexand. Orat. II. qui à nostro paulum discrepat & Diodor. Sicul. SCHEFF. Si Plutarchi auctoritate standum, non Junior hæc perpetravit Dionysius, sed Pater: οὐδὲ πατὴρ, inquit, I. c. οὐ πολεῖτῶν μυέλεις οὐ καὶ πλεῖς ξελαῖν, τοῦδε δὲ τὸν ἀδελφὸν τὸν φεύγοντας πολεῖτος, σὺν ἀναμένειν δὲ τὴν μητέραν, γεννᾶν ἔτινα διλύγοντας ὑμέρας διποθανεῖν θύερον, οὐδὲ διποθανεῖν, οὐδὲ τρεπαγδίαν γεγένθας αὐτὸς.

Η γὰρ τυραννίς ἀδικίας μήποτε έρει.

ἔρεις η̄ θυγατέρευ τὸν ἀδελφὸν, τὸν δὲ ταφρούλινον ἀνθρακον, τὸν δὲ διηγούντων. Sed Pater eius (Dionysii Junioris) qui civium decem millia⁵ quod excurrerit, interfecit, qui fratrem invidia agitatus hostibus proddidit, qui matrem jam anum non sicut post aliquot dies sua morte extingui, sed præfocavit, qui denique in Tragedia scripsit:

C A P. XLV.

De Dionysii crudelitate.

Dionysius matrem per venenum necavit. Leptinem verò fratre, quum servare posset, neglexit in navalni proelio pereuntem.

Namque Tyrannis mater omnis injuria.

nibolominus filiarum hanc nominavit Αἴγαλον Virtutem, illam Σωφρονίην, Temperantiam, aliam Δικαιονίην, Κακονίην. Diodor. lib. II. ait Leptinem in prælio fortiter Carthaginibus resistenter occubuisse; destitutus fuit et à Dionysio fuit in dentissimis hostiis globis, ut ex Nostro supplendum. Fuit autem ea pugna terrestris, non ναυαρία, & cundum Diodorum. KUHN.

[Διονύσιο²] Major haud dubie, ut non tam diserte tradit Plutarchus Orat. II. de fort. Alexandri p. 338. sed & liquet ex eo, quod Auctor Fratrem illi tribuit Leptinum, qui revera frater fuit Majoris, & ejus Cid praefectus. Unde Diod. Siculus p. 21. Καὶ Νεκραῖον ιστᾶντες αὐτὸν Λεωτίνην οὐδὲ Cujus fidei etiam sæpe in bellis permitit Στρατος, sicuti Junior Dionysius Philistio: Dionem Chrysost. Orat. LXXIII. init. PERIZ.

LIB. XIII. CAP. XLVI.

[2 Εγ τῇ γαυμαχίᾳ] Perit terrestri in prælio, ut tradit Diodorus lib. xv. pag. 339. Crediderim autem ab Auctore intelligi præ-

lium navale, quo, vietus & fugatus, vix evasit Leptines, quodque Dionylius ex litore prospectavit. IDEM.

ΚΕΦ. μέ.

Περὶ δράκοντος εὐεργεσίας ἀναμνηθέντος.

C A P. XLVI.

De draconē beneficii me more.

Πάλις ἐστὶ τῆς Αχαΐας αἱ Πάτραι. ² Πάλις παρ' αὐταῖς δράκοντα μικρὸν ἐπίστατο, ³ καὶ ἐτρέφε μὲν πολλῆς τῆς κομιδῆς. Αὐξηθέντος δὲ αὐτοῦ ἐλάλει πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς ἀκονοτα, καὶ ἥδηρε μετ' αὐτοῦ, καὶ συγκάβενδεν αὐτῷ. Εἰς μέγιτον δὲ μέγεθος ἐλάσθων ὁ δράκων, ὑπὸ τῶν πολιτῶν εἰς ἐρημίαν ⁴ ἀπελύθη. Τετέρου δὲ ὁ πάλις, νεανίας γε-

Urbis est Achaïæ, dicta Patræ. In ea puer draconem parvulum emebat, magnaque eum cura alebat. Quumque ille adolevisset, loquebatur cum eo, quasi cum intelligenti, & ludebat ac dormiebat cum ipso. Quum vero ad maximam magnitudinem draco pervenisset, in solitudinem à civibus est dimissus. Postea quum puer, jam adolescentis

[τῆς Αχαΐας] Reete. Patræ enim oppidum Achaïæ. Corrigendus ergo noster lib. VI. Histor. Anim. cap. 36. ubi Arcadem hunc puerum fuisse scribit. SCHEFF.

[2 πάλις] Nomine Thoas. Plinius lib. VIII. cap. 17. Hæc fidem etiam Democritu afferrunt, qui Thoanem in Achaja servatum à dracone narrat. Adde quæ sequuntur, & præterea Cononem apud Photium, qui integrum historiam prolixius aliquanto & ut Noster explicat, excepto quod Cretensem dicat eum puerum fuisse. SCHEFF. Philo Jud. de Dracone: ζῷος ἐστὶ τὴν κλίνην ποικίλον καὶ συντὸν εἰ τοῖς μελισσαῖς, καὶ τοῖς ἀλκυλοῖς ἔταιρον, καὶ τοῖς χειρόποτας ἀδικοῖς ἀμύνασθαι δικτυάτον. animal est motu varium, & omnium sagacissimum, & ad pugnandum paratum, ulisciisque eos quame maxime potest, qui se laceffunt, in de Agricult. KUHN.

[Πάλις παρ' αὐταῖς &c.] Plinius Nat. Hist. VIII. 17. Democritum facit Auctorem hujus narrationis, & Puerum Thoanem vocat, atque Arcadem fuisse ait. In quo illi suffragatur, ab se ipso discrepans, Elianus

Hist. Anim. vi. 63. Conon vero apud Photium pag. 434. Cretensem dicit puerum, nisi tamen & istic pro κρητικόν legendum sit Αρεάδι. PERIZ.

[3 Καὶ ἐτρέφε] Sicut nimirum veteribus fuit usitatum. Vide Sueton. Tib. cap. 71. & ibi Casaubonum. Adde quoque Suidam, voce Ηεραλέης, ubi simile quid. SCHEFF. Et Lampridii Heliogab. p. 864. Philostratus in Heroicis Ajaci Locrensi, inquit fuisse καρπῶν δράκοντα πεντάποδον τὸ μητό. ἐν ξυμπίνει τε τῷ ξυρίνει τῷ Αιώνι ποτῷ οὖδὲ οὐγένειαν τῷ ξυνεμερόν, οἷς κύναι, cicurem Draconem in quinque cubitos porrectum, qui bibit versatusque est cum Ajace, wie dux & instar canis fidus comes. Heraclides Ponticus etiam καὶ δράκοντα ἐτρέψει καὶ οὐρανοῖς εἰχε συνδιαιτάρηρον αὐτῷ καὶ τυγχανόδοντα, & nutritivit draconem & cicuravit mensaque & letri habuit consortem &c. &c. Suid. in Ηεραλέης ex Diog. Laert. in vita ejus. adi & Doctiss. Bochart. P. I. Hieroz. p. 522. KUHN.

[4 Απελύθη] Dimissus est. Sluisk. ιπλανθή. Sed probum est, quod vulgatur. Sic Plutarchus

γενόμενον, ἀπὸ τινὸς θέας ἐπανίστη, λητᾶς περιπεσών μετὰ τῶν συνηλίκων, βοῦς γενομένης, οὗδον ὁ δράκων, καὶ ‘τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινεν, αὐτὸν δὲ περιεσώσατο.

tarchus de Garrulit. pag. 508. ἀλλ' ἔχει τὸ ἄλλο πεποίησθαι, καὶ διπλούμενον, γρίψης, εἰπεῖν, ἡ βασιλεῖη, sed ex casa sua usque ad viam publicam eum prosecutus, ac jam discedens, dixit, Vale, ὦ Rex. In Historia Animalium dicitur, dum dormiebat, deportatus cum lecto in sylvam. PERIZ.

5 Επειδὴν] Suspicer post iniurias excidisse particulam ή. KUHN.

6 Καὶ τὸν μὲν] Scribe, καὶ τὸν μὲν. FABER. mallem καὶ τὸν μὲν servare ac mox scribere τὸν δὲ. ita enim solet alibi. SCHEFF.

fescens factus, revertens à speculo quodam, cum æqualibus intrones incidisset, clamore factus ecce draco adevit, & alios in fugam vertit, alios interemit, ipsum vero servavit.

Tὸς μὲν διεσκόρπισεν, τὸς δὲ &c.] Nullo jure mutare hæc volunt, Faber, præferens τὸν & Schefferus, τὸς δὲ. Nam ut hic, ita / vi. i. Tὸς δὲ ἡνδρὸν ἀπέλιτον γενόμενον, οὐ διπλούμενον. Et sane eleganter videtur hæc varietas, quam quod illi volunt, quum insuper etiam Lucianus in Soliloquio init. & Thomas Magister arguant sollicitum illam phrasin, ἡ μὲν, ἡ δὲ, licet completem tamen, & ipse Lucianus, ea sint usi. Vix Clariss. Grævium ad illum Luciani Diagm. PERIZ.

ΑΙΛΙΑΝΟΤ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ τεσσαρακονταετον.

ÆLIANIANI

VARIAE HISTORIAE

LIBER XIV.

ΚΕΦ. α'

CAP. I.

Πᾶς ὁ Αριστοτέλης εἶχε πρὸς φιλοδοξίαν.

Quomodo Aristoteles erga honores affectus fuerit.

Aριστοτέλης ὁ Νικομάχου, σοφὸς ἀνὴρ καὶ ὁν καὶ εἶναι δοκῶν, ἐπεὶ τις αὐτοῦ ἀφείλετο τὰς ψηφιδεῖς αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ² τίμας, ἐπιστέλλων πρὸς Αντίπατρον περὶ τούτων, Φησίν. Υπὲρ τῶν ἐν Δελφοῖς ψηφιδέντων μοι, καὶ ὁν ἀφῆρμαι νῦν, οὕτως ἔχω, ὡς μή τέ μοι σφόδρα μέλειν ὑπὲρ αὐτῶν, μή τέ μοι μηδὲν μέλειν. Οὐχ ἀν δὲ ἢν φιλοδοξία

ARISTOTELES filius Nicomachi, re ipsa & opinione hominum vir sapiens, cum quidam ei decretos sibi Delphis honores ademisset, scribens de his ad Antipatrum, ait: De iis, quæ Delphis mihi decreta sunt, quibusque nunc privatus sum, sic me habeo, ut neque magnopere de iis laborem, nec tamen nihil omnino curem. Neutquam erant hæc ambitionis:

¹ Επεὶ τις ἀφείλετο] Addidi ἀντεῖ ex MSS. omnibus in eo consentientibus. Videtur excidisse hæc vocula, quia mox sequitur ἀντ. At illud construendum cum ἀφείλετο, ut fo-

let hoc verbum sibi adsciscere Genitivum, quum Dativus iste participio jungatur. Honores autem, qui decreei Delphis sunt Aristoteli, incertum est. Statuam putat Kuhnus. Et

Εἰα ταῦτα, οὐδ' ἀν καταγνοίν ἔγωγε³ τοιούτον τι Αριστοτέλους. Αλλ' εἴ φρονῶν φέτο, μὴ δύοιον εἶναι, τὸ ἀρχήν τινα μὴ λαβεῖν, τὸ δὲ λαβόντα ἀφαιρεῖνται. Τὸ μὲν γὰρ οὐδὲν μέγα, τὸ μὴ τυχεῖν. τὸ δὲ ἀλγενὸν, τὸ τυχόντα εἶτα διπλαρθῆναι.

KEΦ.

tionis: neque sane ego tale quidem Aristotelereprehenderim. Ille vero recte sentiens putavit, non esse simile, quædam prorsus non accepte, aut, quum acceperis, iis poliorum. Non enim grave est illud, non adipisci: at, quum adeptus sis, deo privari, id molestum est.

CAP.

Et sane statua illi erat posita Olympiæ, incertum à quo, ut refert Pausanias *Eliacis* 11. 4. Sed & vetus ille interpres Latinus *vitæ Aristotelis* à Nunnesio editus ait: *intantum fuit honoratus a Philippo & Olympiade Matre Alexandri, quod sibi (h. e. Aristotelis) construxerunt vel constituerunt cum eis (pro secum) statuam.* Aliis quoque honoribus alibi affectus fuit, veluti quod Stagirite altare ei exstruxerunt, & festum celebrarunt, dictum *Aristotelea*, teste Ammonio in *Vita Aristot.* & illo Interpretæ. Ut adeo quum Auctor nihil definiat, & variis honorari modis Aristoteles potuerit, in medio res sit relinquenda. PERIZ.

2 *Τίκλῳ*] Statuam apud Delphos Alexander positam intelligo. Græci enim hunc honorem modo bene meritis dabant, modo eventebant pro sua illa levitate. Dio Chrysostomus itidem conqueritur, Corinthios sibi decretam statuam sustulisse in *oratione Corinthiaca*, ubi inter alia inquit, Corinthiis *τίκλας εἶναι δυνατές, τὰς δὲ ἀλπίας εἶναι ἀθανάτες, honorēs esse mortales, infamiam immortalem.* tota oratio commentarii loco erit legentibus hoc Nostri caput. KUHN.

3 *Τοῖστας πι]* Lege τοῖστας πι, tale qui IDEM.

Τοῖστας τοις Αριστοτέλες] Culpa hæc sine dubio est Cam. Perusci, qui ita primus edidit, quum liquido uterque MS. & Regii omnino offerant illud, quod Kuhnus videt legendum, τοῖστας. PERIZ.

4 *Αρχήν λια &c.]* Interpres vertit dignitatem aliquam, cum tamen ἀρχήν hoc loco adverbialiter, & πιὰ neutro genere sumatur, ut sensus fit: *acerbius esse, quadammodo non accipere, quam acceptis spoliis dicimus ἀρχήν μὴ φῦναι, omnino non nasci.* KUHN.

Αρχήν λια μὴ λαβεῖν] Recte hæc explicat Doctiss. Kuhnus. Verterat Vultejus, & renumerunt omnes, dignitatem aliquam, quia λια hic notet res quas quis accepit, ἀρχήν in negatione significare solet prorsus ac nino. Sic 111. 14. Σάλαμψα δὲ τιδευτικά δύναται. Et cum articulo. IX. 29. Λαὶ μὲν εἰσι, τὸ μηδὲ ισιδημένη τὸ ἀρχήν. Et alibi. PERIZ.

5 *Η λαβόντες]* Lege καὶ λαβόντα. FABER significat hoc loco *ωδηστέλλεται*, ita quod καὶ. KUHN.

KEΦ. β.

Περὶ Αγησιλάου, καὶ τὸ Ραβέρων εἰπορκούντων.

De Agesilao, barbarorumque perjuris.

Οτι τοὺς Θρακάντας ὄρκους τῶν Βαρέρων¹ ἐπηγέρσει Αγησίλαος.

2 ὅτι τοὺς Θεοὺς³ ἐχθροὺς αὐτοῖς ποιούμενοι ταῖς ἐπιορχίαις, ἀυτῷ Φίλους καὶ συμμάχους πατεπράξαντο.

Barbaris illis, qui jurisjuraendi religionem violassent, gratias agebat Agesilaus, eo quod pejorando illi Deos sibi ipsi infestos redderent, ipsi vero amicos & auxiliares conciliarent.

I Επηγέρσει Αγησίλαο] Non laudavit proprie, ut vertitur, sed gratias iis egit, grata habuit eorum facta, utpote sibi utilia. Et ita diserte ajunt gratias egisse Tissapherni, Persa perjuro: Polyænus 11. 1. 8. χάρα οἴδα τισαφέρη τῆς ἐπιορχίας, εἰστὶ μὲν γὰρ πολεμίους τῆς Θεᾶς ἐπιοίσται, οἵτινες δὲ συμμάχοις. Et Xenophon de rebus Græc. lib. III. p. 291. & de Agesilai Landibus, init. Tissapherni legatos renunciare jussit, εἰς πολεμήσαντας τοῖς θεοῖς &c. PERIZ.

2 Οπὶ τὰς θεάς] Vide Cornel. Nepot. xvii. cap. 2. §. 4. & Xenoph. in vita ejus. SCHEFF. Sunt pæne ad verbum Xenoph. lib. vii. Hist. quæ Noster habet: confer Polyænum p. 88. KUHN.

3 Εχθρὸς αὐτοῖς] Lugd. & Regius 2. ac recentior manus Tertiij, εἰστοῖς ξεχθέσι, quod videtur melius. Et ita Polyænus in verbis modo laudatis, εἰστὶ μὲν γὰρ &c. PERIZ.

KEΦ. γ'.

Περὶ ἀσωτίας.

CAP. III.

De prodigalitate.

Τιμόθεος¹ πρὸς² Αριστοφῶντα ἀσωτον ὄντα, πικρότατα κατικό-

Timotheus ad Aristophontem prodigum, acerbissime eum incre-

I Τιμόθεο] Habes hæc apud Stobæum ferm. xi. SCHEFF. Stobæus *Serm. LXVI.* paulo plenius ista ex Ælianico, qualis tum existabat: Τιμόθεος ἡ Κόνων³ τοῖς Αριστοφῶντας τὸ Αξιούτα, πάντας ἀεισιτεῖχοντα λόγους εἶπεν, ιτανὴς ἀσωτος δοῦλος ἡ Αριστοφῶν, πικρότατα αὐτὸς καθικεῖτο οἱ Τιμόθεος, εἰστὶ δέ, &c. Cui nihil satistis est, illi nihil turpe est. Quod dictum etiam in avarum quadrat, uti videre est apud Valer. Max. lib. vi. cap. 4. ubi resursum, cum Serv. Sulpic. Galba & Luc. Aurel. Cotta

Consules de Hispania provincia acriter inter se contendissent in Senatu, Scipionem Æmilianum, sententiam rogatum dixisse: *neutrū mibi mitti placet, quia alter nihil habet, alteri nihil est satis.* quo dicto Cottæ paupertatem & Galbae inexplebilem avaritiam exprobavit. KUHN.

2 Αριστοφῶν] Inimicus ille fuit & Accusator Timothei, quando is in exilium pulsus est. Hinc Plutarchus in lib. de Exilio neminem ait esse tam degenerem, qui malit esse

Bb bb bb Clo-

Τιχόμενος ἀυτοῦ, εἶπεν· ὃς οἰκανὸς increpans, dixit, Cui nihil satis est, illi vero nihil est turpe.

Clodius expellens, quam Cicero expulsus, & Aristophon accusator, quam Timotheus, qui Patria cessit. Idem & iphicrati adversarius fuit, ut discimus ex Plutarchi Politicis preceptis. Jaetare etiam solebat hic homo, se septuages quinque violatarum legum accusatum fuisse, quod ei exprobrat Æschines contra Ctesiph. pag. 203. ubi appellatur Αριστοφῶν ἐκεῖνος ἡ Αἰγιλία. Athenaeus lib. xiiii. pag. 577. Rhetorem dicit, & legem ab eo latam statim post ejectos xxx. Tyrannos, ne quis sit Civis, nisi qui Matre Civie sit natus, ipsum vero dein tamen ex Scorto παιδισκούσαται, h. e. liberis genuisse. Ceterum dictum hoc Timothei etiam Stobæus Sermone LXVI. refert ex Ælianō, & pluribus quidem verbis, sed quæ satis patet aliunde addita, vel per modum explicationis præmissa. Nam ita ait, Τιμόθεος ὁ Κόρων τοῦ Αριστοφῶντος Αἰγιλία, πάντας ἄριστα ἔχοντα λόγους, εἶπεν. Επεὶ γὰρ ἀστροῦ ἦν ἡ Αριστοφῶν, πικρότατα ἀντεῖ καθίκετο ἡ Τιμόθεος, εἶπεν, ὃς οἰκανὸς ἐστι, ἀλλὰ τέττα γε ἀ-

χρὴ ἐστι. Voluit scilicet, quicunque in latis incondita adjectit, sive Stobæus, sive librarius, declarare, Oratorem fuisse Aristophontem hunc, quod oportunius ex Plutacho didicimus, & certe ad hoc Timothei dictum nihil faciebat. Sed neque recte illi Stobæi exponunt interpres. Venti enim priora illa debent, ut commodus existet Iesus, Timotheus Cononis F. contra Aristophatem Azenensem, qui omnium optime perturbat, orationem habuit. Quia vero ille interpretans erat homo, acerbissime eum interpretari Timotheus, dicens, cui &c. Ceterogia enim frigidissima & ineptissima tautologique prodit in iis, εἶπεν, εἶπεν, atque ideo interpres in versione prætermiserunt penitus illi εἶπεν. Αἰγιλία vero dicebantur ab uno epigis Atticis, de quo Vide Meursium & Spiniūm. Et ea descriptione à Demosthenèt Æschine plerumque ornatur hic Aristophon. Denique, ut & hoc addam, Caput hoc in MStis incipit. Οὐ τιμόθεος &c. PERIZ.

ΚΕΦ. δ.

C A P. IV.

Περὶ Αριστείδου ὑπὸ γαλῆς δημοχέρτος, De Aristide à mustela vulnerata
καὶ ἀποθύσκοντος.

Οἱ Αριστείδης ὁ Δοκρὸς ὑπὸ¹
Ταρτησίας γαλῆς δημοχεῖσι,
καὶ

Aristides Locrensis vulnerata
mustela Tartesia, morientis

quæ,

1 Υπὸ Ταρτησίας γαλῆς] A sele Tartesia. γαλῆ Ταρτησία antiquis erat in deliciis & pretio ob magnitudinem. vide Hesychium, γαλῆ καὶ καλύψασα. Aristophan. in Vespis habet. γαλῆ ἀρπακτικής, felibus rapacior, inquit Lucianus in Piscatore. γαλῆ Βούτης Θάλασσας, felis Hecatae famula. Anton. fab. 29. γαλῆ προκατεῖ. Nostr. lib. ix. Hist. Anim. ii. μὲν διεὶς &c. τὸ γαλῖνον περιείχετο κατέκαιον. quod interpres reddunt. mures &c. nihil pejus quam felis vocem perhorrent. confer omnino Nostrum lib. xv. H. A. cap. ii. Nicepho-

rum Gregoram lib. vii. cap. 2. de felis in atramentum sutorium delapsā. Simile voce γαλῆ mendosus est. γαλῆ, inquit, Σῶν. γαλένης δὲ τοῦ θεοῦ οὐ καρδία οὐ πατεῖ δὲ τὸ σῶμα ισόθυπος. θίξει, γαλῆ, αἴρει αὐτὸν σύκεταν ψευμάτων. Legit εἰς τὸ γαλῆ ισόθυπον δίκην δῶν γαρίτων σύγκεταν ψευμάτων. ex Artemidori lib. vii. cap. 28. inde Suidas hæc omnia ad verbum delinquit. explanationem dabat Casaubon. in Theop. Char. cap. 16. Felis etiam Mustela vel Murrina dicitur. Excerpta Vet. Glff. numeri

LIB. XIV. CAP. IV.

931

καὶ ἀποθύσκων, εἶπεν. 2 ὅτι πολὺ ἀντὶ 3 ἕδρας ἦν ἀντεῖ δημοχέρτης ὑπὸ λέοντος ἢ παρδάλεως ἀποθανεῖν, + εἶπεν οὖν ἔδει τινες τῷ Θανάτῳ προφάσεως, ἢ ὑπὸ Θηρίου τοιεύτου. τὴν ἀδοξίαν, εροι δο-

que, dixit: Multò sibi jucundius futurum fuisse, mori ex leonis vel pardalis morsu, siquidem aliquam mors causam requireret, quam ex talis bestiolæ morsu: ignominiam ille,

μοιογος. 1. μυολόγος quasi dixeris murilegus. Ilidor. lib. xii. Orig. cap. 2. Oppianus lib. ii. Cyneget. vocat.

Αιλέρης κακοεγγύς,
Τοι τε κατοικίδιοισιν ἐφωλίσαντο καλίδης,
Καὶ πυθός, ἀπαλῆς, ὀλιγοδερνίας τε μυοέρης.
μυστελας (ita vertit Rittersh.) maleficas,
Et que domēsticos armantur adversum
nidos,
Et parvos, teneros, imbelliesque glires:

Philes μὲν ζῶντις ιδιοτυπος Sect. 89. de muribus

Οὐς τῇ γαλῆ τείχοσα καὶ πλάκῃ τῷ βρόχος,
καὶ παγίδες ἐξετελεῖ καὶ βερχὸν σίας.

Bersmannus vertit.

Quos stridulus felis, tabella funium,
Nexusque tollunt atque lardi portio,

confer Stobæum p. m. 300. KUHN. Locum Artemidori a Cl. Kuhnio allegatum ita repräsentant libri manu exarati. Εἰς γὰρ ισόθυπος δίκην τῇ γαλῇ, καὶ ἀλγήν δῶν γὰρ τῷ ἀντεῖ τούτης γεγμάτων. hanc scripturam tuerit etiam codex MS. Suidæ.

Ταρτησίας γαλῆς] Celebrata est Tartesia, sive Mustela, sive Felis, ut vult Kuhnus, per Collectores Adagiorum, qui pene omnes eam memorant. Vide Diogenianum, Suidam, Hesychium, & adde Erasmus nosfratrem. Interpretes autem plerique vertunt Felis Tartesia. At Erasmus dubitat Chil. i. Cent. 2. Adag. 72. Vox hec γαλῆ Feleme significet, an Mustelam, quoniam inter eruditos controversiam esse video, relinquo alii judicandum. Atque ita Casaubonus quoque ad Theophrastum, & Munkerus ad Anton. Liberalem Fab. 29. Res ita se habet. Antequam Homines satis distinguere possent animalia, tunc ubique, quæ non multum di-

5. Αλκιμῆς γαλῆς δυραπόντις, τὸ δὲ γαλῆν πα-

B b bb bb 2

ἔμοι δοκεῖν, ἐκεῖνο τοῦ δῆμαρτος ille, ut mihi videtur, istius mortis πολλῷ βαρύτερον Φέρων, ἢ τὸν θάνατον multo gravius, quam ipsam mortem, ferens.

εὐθραῖον, καὶ τὸς τοῦ ἀδηνῶν λόγου διστοπόν. Additum Enstathium ad Hom. Iliad. t. p. 1239. Thebani vero ut partum hunc augustiorem redderent, & ne viderentur Mustela rem divinam facere, interposuerunt Junonem fabula, & ex Γαλῆ fecerunt Galinthida feminam, cui proinde eos sacra facere ante ipsum Herculem ait Anton. Lib. d. l. Sed & Alii (Vide Ælian. Hist. An. xv. 11.) tradunt Φαλῆν fuisse Feminam istius nominis veneficam, impudicam, & quæ fædam venerem exerceret, & ideo conversam in hoc animalculum ab Hecate, quam tamen Ant. Lib. ait constituisse illam sibi ministram, *ἰερὰ Δίκαιον.* Satis liquet & hanc fabulam ex ea ortam opinionem, quod Mustela ore pariant, seu ex illa ἀμύφῳ ἐννῇ, & ὡρίζομέν Αφροδίτῃ. Sed ut ad γαλῆν & Mustelam conferendas redeam, Aristoteles Hist. Anim. ix. §. 101. cum superiore §. de Testudine egisset, subjicit, Ηδὲ Γαλῆ, ὅτε φερετο μάχην, ἵπατε τὸ πίκαντο, Mustela, quando cum serpentibus pugnat, comedit ratam. Additum huic Plutarchum de Solertia Anim. p. 974. qui Aristotelem descriptit, quamvis minus accurate, (nam quod de sola testudine dixerat Aristoteles, ὅτε φερετο φάγη, ille refert ad utramque, testudinem & mustelam, scribens ideo etiam φάγαν) & ipsum Ælianum Hist. Anim. iv. 14. At Plinius eadem ex Aristotele tradens, diserte Mustelam dicit, non Felem: VIII. 27. Testudo Cunicula, quam bubulam vocant, pastu vires contra serpentes resovet: Mustela rufa, in murium venatu cum iis (serpentibus) dimicazione conserta. Adde xx. 13. & xxix. 4. ubi eadem de Mustelis tradit. Similiter Aristoteles de Generat. Anim. III. 6. refutat opinionem illorum, qui crediderunt Γαλῆ ore parere, idque ortum putat ex eo, quod parvos plane edat catulos, eosque ore transferat sæpe de loco in locum. Hoc ipsum vero de Mustela tradit & Plinius xxiv. 4. & Plautus Sticho III. 2. 44. Denique infestæ erant muribus Γαλῆ, seu Mustela. Hinc Homerus in Batechom. v. 52. inducit Murem, qui maxime metuat γαλέων, οὐ καταλαβούσα κατὰ τρόγλου ἐπέντε, quæ ἐξ cavernarum, τὸς τοῦ ἀδηνῶν λόγου διστοπόν.

vel, ut plerique Alii, reddunt simpliciter Felis, & omnia Adagia ab Γαλῆ formata Felis adscribunt, & quia hoc ipso in loco Kuhnus malebat exponi à se Tartezia. PERIZ.

2. Οὐ πολὺν αὐτὸν. Adde quæ Cl. Freinsheimio notantur ad lib. III. cap. 5.. Curtius verbis: Non in acie saltē &c. SCHEFF. Et Cupero lib. I. Observ. cap. 8. KUHN.

3. Ιολὴν οὐδὲν &c. Huc facit commune proverbium: λέων μὲν καὶ φαρέτω, me leo vel devoret, quo deprecabantur mortem ignobilem à inimicis & venenatis animalculis illatam,

Epicetus apud Arrianum lib. II. cap. 9. οἱ μὲν ἕραν μεγάλα θνεταί εἰσιν, οἱ δὲ θνετάζεται κακῶν οὐδὲ μικροί, ἀφ' ἣν ἐστιν εἰσέν, λέων μὲν καὶ φαρέτω. IDEM.

4. Εὔπε ψεύδεται &c. Male hæc à superioribus divulgata, cum sequentibus, οὐ ταῦτα θ. τ. conjunguntur in versione, hoc modo, quando quidem necesse fuisset aliquam mortis occassione existere, non ab ejusmodi contempta bestiola. Alium esse Auctoris sensum ex mea versione satis clarum est. PERIZ.

ΚΕΦ. Λε'

C. A. P. V.

Τίσιν ἔχρωντο οἱ Αθηναῖοι πρὸς τὰς ἀρχὰς.

Quos Athenienses ad reipublicæ gubernacula delegerint.

*Ο*υ μόνοις τοῖς ἀρχοῖς ἔχρωντο Αθηναῖοι, πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς τραπεζίας ἐπιτηδεῖοι, ² ἀλλὰ γὰρ καὶ ξένους προπροῦντο, καὶ τὰ κοινὰ αὐτοῖς ἐνεχείριζον, εἴπερ οὐν αὐτοὺς ἀγαθοὺς οὐτας κατέγγωσαν, καὶ ἐπιτηδεῖοι εἰς τὰ τοιαῦτα.

3. Απολαΐδωρον τὸν Κυζικηνὸν πολλάκις τραπεζὸν εἶλοντο, ξένον οὐτα, καὶ Ηρακλείδην τὸν Κλαζομένιον. Εὐδειζάμενοι γὰρ, οἵτι ἀξιοί λόγου εἰσιν, εἴτα οὐκ ἐδεῖται ἀριζοῖν ⁴ η οὐτας τούτων ἀρχεῖν εἴναι. Καὶ υπὲρ μὲν τούτων εἴπαινεν χρὴ τὴν πόλιν, ⁵ μὴ κατα-

Athenienses non solum civibus, ad Magistratus & imperia idoneis, usi sunt, sed sæpe etiam peregrinos delegerunt, eisque rem publicam permiserunt, siquidem eos strenuos esse viros cognovissent, & ad talia idoneos.

Apollodorum Cyzicenum sæpe bellum ducem crearunt, quamvis esset peregrinus, item Heraclidem Clazomenium. Quum enim se dignos laude præstitissent, non judicati sunt indigni, qui Atheniensibus præcessent. Atque ob hæc laudare oportet.

1. Οὐ μόνοις τοῖς ἀρχοῖς MSS. B. & C. ἀστριγοῖς. SCHEFF. Iterum MSS. explicant vulgatam. KUHN.

2. Απολαΐδωρον τὸν Κυζικηνὸν πολλάκις τραπεζὸν εἶλοντο, ξένον οὐτα, καὶ Ηρακλείδην τὸν Κλαζομένιον. Εὐδειζάμενοι γὰρ, οἵτι ἀξιοί λόγου εἰσιν, εἴτα οὐκ ἐδεῖται ἀριζοῖν η οὐτας τούτων ἀρχεῖν εἴναι. Καὶ υπὲρ μὲν τούτων εἴπαινεν χρὴ τὴν πόλιν, μὴ κατα-

Civitatem, & Honorum consortium egi ad IV. 6. & VI. 10. De ἀλλὰ γὰρ Vide supra III. 17. 30. PERIZ. Mediceus οὐ μόνοις τοῖς.

2. Απολαΐδωρον τὸν Κυζικηνὸν πολλάκις τραπεζὸν εἶλοντο, ξένον οὐτα, καὶ Ηρακλείδην τὸν Κλαζομένιον. Εὐδειζάμενοι γὰρ, οἵτι ἀξιοί λόγου εἰσιν, εἴτα οὐκ ἐδεῖται ἀριζοῖν η οὐτας τούτων ἀρχεῖν εἴναι. Καὶ υπὲρ μὲν τούτων εἴπαινεν χρὴ τὴν πόλιν, μὴ κατα-

3. Απολαΐδωρον &c. Sumpsit hæc Ælianus ex Platonis Ione, prorsus in extremo, ubi Socrates Ionem his verbis alloquitur. Ω βίλη Ιων, Απολαΐδωρον & γιγιάσκεις τὸν Κυζικηνὸν, οὐ Αθηναῖος πολλάκις ειπὼν Στρατηγὸν ήρωον, ξέ-

ταχαριζομένην τάλης τοῖς πολί-
ταις, ἀλλὰ γέμουσαν καὶ τοῖς
γένει μὲν μὴ προσήκουσι, διὸ ἀρετὴν
δὲ ἀξίοις τιμᾶσθαι.

ΚΕΦ.

CAP.

νοῦ ὄντα, καὶ Φανόδειν τὸν Αἰδίον, καὶ Ηεκλείδων
τὸν Κλαζομένιον, τὸν δὲ τὸν πόλις ζέντοντας, οὐδει-
καίνους δὲ ἀξίοις λόγος εἰσὶ, καὶ εἰς σεαυτούς καὶ εἰς
τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἔγειται. *O optime Ion, Apollodo-
torum ergo Cyzicenum non nosti, quem Athenienses
peregrinum hominem sāpe suarum copiarum Duce-
rem crearunt? Et Phanosthenem Andriū, & Heraclidem Clazomenium, quos
itidem peregrinos, sed declarantes, se pretii
alicuius esse, civitas hēc jam producit ad Du-
catus & alios Magistratus?* Patet ex his etiam
etas illorum Hominum. Sed miror, qui-
bus fidiculis extorquere ex hisce potuerit A-
theniæ maledicentiam Platonis in hos ipsos
Homines. Ait ille lib. XI. cap. ult. p. 506.
ὅτι δὲ καὶ δυσμένες ἦν (οἱ πλάτων) αὐτοὶ ἀπαντας,
δῆλος καὶ σχῆμα τοῦ Ιων ἐπιγεφράμενος, καὶ φί-
πτῶν μὲν κυκλοῦσι πάντας τὰς Ποντὰς, ἔπειτα
καὶ τὰς ωτὸς Γέδειν ἀπεγεφράμενες, Φανόδειν, Απολ-
λέων, καὶ Ηεκλείδων. *Quod vero etiam ma-
levolus fuerit in omnes, manifestum ex iis,
que in Dialogo, qui Ion inscribitur, occur-
runt, in quo primum male loquitur de omni-
bus Poëtis, deinde etiam de iis, qui à populo
producebantur, Phanosthene &c.* Atqui in
toto Dialogo nusquam sit illorum mentio,
nisi in Verbis modo laudatis. Quæ vero in
iis maledicentia? An quod dicuntur ἀδικη-
σθαι, δὲ ἀξίοις λόγος εἰσι. Quid dicam? Ma-
nifesta nimis est δυσμένεια, malevolentia, ipsius
Atheniæ in Platonem. Nam & ejusdem gen-
eris est, quod de Poëtis ait, quibus nihil
istic detrahit Plato, sed ludit tantum Rhapso-
dos, Homeri recitatores & Interpretes, qua-
nus ἡγετεῖ: sed perperam. PERIZ.

Iis fuit *Ion. PERIZ.*4 τὸν Αἰδίον ἔρχεται] MSS. B. & C.
αὐτὸς ἔρχεται SCHEFF.

5 Επανεῖν] Laudat Noster Atheniensis
quod virtutem in peregrinis estimari, ne
ubi natus, sed uti moratus quisque fuiri
spectarint. Oltori enim & cauponis men-
necessum est, oleum & vinum ex nobilitate
soli commendare, vinum Thasium, olus Pthi-
sum. quippe illa terræ alumna multum ad-
liorem saporem juverit, & regio secunda,
calum pluvium, & ventus clemens, &
apricus, & solum succidum. Enim vero
mo hominis extrinsecus in hospitium corp-
i immigranti, quid ex ipsis vel addi vel min-
ad virtutem vel malitiam potest? quando in
in omnibus gentibus varia ingenia proveni-
quoniam videantur quædam stultitia vel
lertia insigniores. apud socordissimos Syle
Anacharsis sapiens natus est: apud Atheni-
ses catos, Meletides fatuus. Apuleius in Ap.
Nobilis hic (equus est) quocunque veni a
gramine, cuius clara fuga ante alios, & pri-
mus in aquore pulvis. KUHN.

6 Μὴ καλοχειροφύλων τάλης] Est elegans
locutio, qua significatur minus vere & rati-
judicare de quibusdam in gratiam aliorum,
seu id, quod verum & rectum est, prodi-
alici. Sic IX. II. καλοχειροφύλων καὶ τοῖς
καταν. Vide & de judicio Fame per gratia
I. 23. Paulo ante Lugd. iterum, ut B.
C. Paris. ἀράξιον Γαύδιον ἔρχεται, quasi haec
solum Apollodorum essent referenda, quin
natus ἡγετεῖ: sed perperam. PERIZ.

ΚΕΦ. 5.

Αριστίππου γνώμη περὶ εὐθύ-
μias.

CAP. VI.

*Aristippi sententia de bila-
ritate.*

Aristippus prorsus fortiter & ve-
re visus est loqui, præcipiens,
neque ob præterita torquere se, ne-
que in antecessum ob futura. Idem
animi esse documentum tranquilli,
hilarisque cogitationis argumen-
tum. Jubebat autem in singulos tan-
tum dies animum intendere, & por-
ro

pertinere videtur insipientibus &c. Plut. Ἀριστίππος. confer M. Antoninum lib. III. &
ibi notas Gattakeri p. 112. 270. KUHN.

3 εφ' ιμέραι] Vel legendum cum Sluisk.
& Regio B. εφ' ιμέραι, plane uti statim se-
quitur, οὐτε ιμέραι τοῦ περιπ., non πίραι, Et ita
Hesiodus Εγ. 43. οὐτε ιμέραι, etiam uno
die, & v. 102. εφ' ιμέραι οὐτε ιμέραι, interdiu
& noctu. Et 799. οἱ επ' ιμέραι τάρα ιμέραι,
qui ad opus hoc optimi. At εφ' ιμέραι notat
vel sub diem orientem, vel usque in integrum
diem. Sic ιμέραι πλέστοι τῆς ιμέραις, III. I. Et
Actor. Ap. III. I. ιμέραι οὐτε ιμέραι, sub
horam nonam, seu, paulo ante, circiter. Vel
(quia haud dubie sunt & ali Codd. qui reti-
nent vulgatum, & certe Lugd. ut & Regius
A. per compendium ita hoc scribunt, ut ultimæ literæ non sint expressæ, sed tamen ιμέ-
ραι videantur velle) uno vocabulo ιμέραις.
Sic III. 29. Βλοτήρων τὸ ιμέραιον, νικητην
brens semper unius tantum diei: Et hinc ιμέ-
ραι dici etiam cœpit, quod caducum & sin-
gulis diebus mutari potest. Sic de vita &
natura hominis VIII. II. Alterutrum certe
genuinum esse Auctoris, nullus dubito. PE-
RIZ.

4 Τὸ μὲν γὰρ δύσπολοτεσσαρά] Eudemus lib. III.
δύσπολες δὲ τὸ κινητεσσαρά τὸ ἀπορέοντες μόνον, τὸ δὲ πα-
τεληλυθότες θρέπει, τὸ δὲ τούτοις τέσσαρα εἰσίν. Στατικὴ οὐδὲ
τούτοις τὸ μὲν οἰκετεῖ, τὸ δὲ θάνατον, τὸ δὲ παρόντες,

τῆς ἡμέρας ἐπ' ἐκείνῳ τῷ μέρει, καθ' ὃ ἔκαγ^Θ οὐκ πράττει τι, οὐκέτι. Μόνον γὰρ ἔφασκεν ἡμέτερον εἶναι τὸ παρὸν, μήτε δὲ τὸ φθάνον, μήτε τὸ προσδοκώμενον· τὸ μὲν γὰρ ἀπολωλέναι, τὸ δὲ ἀδηλον εἶναι, εἴπερ ἔσται.

αὔτοιο γένεσις τοῦ μηδέποτε άτομοιον. quemadmodum motus pars inseparabilis sola existit, praterita autem jam perierunt, Εἰς futura nondum est: ita Εἰς tempus partim abiit, partim necdum est, præsens autem est semperque fit aliud atque aliud. Simplicius Commentar. in IV. Phys. fol. 137. & Archytas in de Universo (αφεὶ τοῦ πυρὸς) apud eundem, ὁ ζεύγοντος, inquit, τοῖς τῷ πυρὶ πανταῖς

K E Φ. ε.

Νόμος Λακωνικὸς περὶ τῆς ὁ σωματῶν χρόας, καὶ εὐφυίας, καὶ ὁ ὑπερσημειώτων.

Λακεδαιμόνιο^ς οὐτ^{ός} ὁ νόμ^{ος}.
ὁ δὲ νόμ^{ος} ἔχειν λέγει, Μη-
δένα Λακεδαιμονίων = ἀναμδρότερον ὅρ-
μα τὴν χρόαν, ἡ τὸν 3 ὄγκον του
σώματ^{ος} ἔχειν 4 ὑπέρ τὰ γυμνά-
σια. Εδόκει γὰς τὸ μὲν ἀργίαν ὁμο-
λογεῖν, τὸ δὲ οὐχ ὁμολογεῖν ἀνδρα.
Προσεγέγεγραπτο δὲ τῷ νόμῳ, καὶ
διὰ

I Αγαθονίος ἢ ἄτος ὁ νόμος] *Auctor Agatharchides teste Athen. lib. xii. & Plutarch. de Inst. Lacon.* SCHEFF.

2 Αναδρότεροι τὸν χρίσαν] Color corporis
ἀναδρότερος est albedo Lacedæmoniis, ut quæ
ἐποκτήσαφηνεν, in umbra educatum hominem
arguit. Hujusmodi corpora habebant Persæ
quia nunquam se soli nudos ostenderant in
palæstris. Quare Agesilaus in Asia contra
Persas exercitum ducturus, omnes captivos

ro istius diei illam *tantum* partem;
qua quisque quid ageret, aut cogi-
taret. Solum enim ajebat præfens
nostrum esse, non autem præteri-
tum, neque futurum: illud enim
jam periisse, hoc an eventurum
sit, incertum esse.

εὐπ., ἡ ἀμυνθῶς καὶ μέσοις εἰπ. ὁ δὲ τὸ μὲν παι-
ληλυθός ὅτι ἐπὶ ἐπὶ, τὸ δὲ μέίλιον οὐδὲπα οὐπ., η
γῆ ἀμερὲς καὶ ἀδιάτετον, πᾶς ἀνταρέσκει τοῦ
ἀλάθειαν, tempus vel omnino non est, vel ob-
scure ἢ vix est: cuius enim preteritum
est amplius, futurum autem nondum, praefat
denique sine partibus ἢ indivisibile existit,
quomodo posset illud esse revera? KUHN.

C A P. VII.

*Lex Laconica de corporum colore,
et bono habitu, item de
præpinguis.*

Lacedæmonia Lex hæc est: ju-
bet autem illa lex, ut nemo La-
cedæmoniorum minus virilis appa-
reat colore, aut corporis molam
habeat supra quam exercitia ferant.
Nam hoc Segnitiam declarare, illud
non declarare Virum videbatur.
Adscriptum vero erat legi, ut etiam
decid-

nudatos venundari voluit, ut milites ex colore viderent, cum effeminitatis se pugnatores. λευκῶν ἀνδρῶν ἔδεν ὄφελος, alborum virorum nullus est usus, proverbio Graci dixerunt. Ipsi enim πολυτελεῖα ἀγρύνει λευκήν, corpulentiā otiosam οὐδὲν albam, exercitiis exceperant, vel emendabant, τισσεύδησι καὶ τὸ μέτρον τισσὸν οὐδὲν νεκρωπέρος, rubicundi οὐδὲ moderatè nigricantem à sole trabentes colorē. Lucianus de Gymnas. vid. Arist. lib. 1. de

διὰ δέκα ἡμερῶν πάντως τοῖς Εφόροις τοὺς ἐφίσους παρίσαδμα γυμνοὺς δημοσία. Καὶ εἰ μὲν ἦσαν εὐπαγεῖς, καὶ ἔργομένοι, καὶ ὁ ἐκ τῶν γυμνασίων οἰονεὶ Διαγγλυφέντες, καὶ διατερεύεντες, ἐπηκοῦντο· εἰ δέ τι χαῖρον ἢν αὐτοῖς τῶν μελῶν, ἡ ὑγρότερον, ὑποιδόύσῃς καὶ ὑπαναφυομένης διὰ τὴν ράβυμίαν πιμελῆς, ἀλλ’ ἵταῦθα μὲν τὸ ἐπαίσχυτο, καὶ ἐδικαιοῦντο. Επίθεντο δὲ καὶ Φροντίδα οἱ Εφόροι καθ’ ἐκάστην πολυπράγμονειν τὰ περὶ τὴν τολῆν, εἰ

Gen. An. cap. 20. foeminas ipsas distinguit in
λευκοχρόες καὶ θιλυργίς & μίλανος καὶ ἀφέντως
KUHN.

Aιασδρέεον δέργαθε] Sumpta hujus Capitis pleraque ex Athenæo xv. 12. Vel, quem ille laudat, ex Agatharchidæ libro xxvii. itata-
iων, η τετράς γυναικες, δεκατέλεις επαρτε, **supra**
quam solent ceteroqui mulieres. **XIII.** I. Τὸ
μέγατος ἵππος τελείς λόγος γυναικες, magnitu-
dine erat **supra** adultas Feminas. **PERIZ.**

Delevi prius ἡ, volentibus ita MStis pariter. Neque sensus illud requirit, quin potius in supervacuum aspernatur. IDEM

Anopētēget ius Χρονία erant nomines alii, non exusti sole, nec indurati exercitiis, quorum idcirco color, tanquam feminus & mollis, mox dicitur ἔχει ὄμολογόν αὐτῷ. Vide hic Kuhnium. Athenaeus ait κῆπα αὐτὸν πέρητες εἶναι. PERIZ.

Εγκρίτες.
 3 Ογκος ^{σφαρας}] Galenus lib. v. ογκων
 ait, si corpus plus justo crassius habitiusque
 fuerit, id provenire vel à molliori fricatione,
 vel rarioribus & infrequentibus exercitiis, vel
 somno multo, vel ventre astricto, vel cibo lar-
 gius sumpto coctoque. Ergo multiplicata exer-
 citia obesum nimis & præpingue corpus ad
 justum redigunt modulum, ventremque ca-
 χρος τι, η εποχαι, η εποστειλιτη, οι ο απο-
 ροι, προσημινα τε, η άγοτη, η αρδεινη ιαφά-
 ρυτη, qui semper laborant bono colore, &
 carne, & viribus sunt prædicti, at qui non labo-
 rant, inflati, & deformes, & imbecilli appa-
 rent. Quare addit, haud facile quem reper-
 turum homines Spartanis magis validos, &
 magis aptos corpore ad omnia agenda. De re
 ipsa Vide supra 11. 5. & ibi Notas. IDEM.

7 Επαύροι καὶ ἐδιαισθέντες] Eadem pene Ephorus de Gallis apud Strabonem lib. iv. p. 199. ἀκεῖν ἀντεῖς, μὴ παχεῖς ἔνεις, μηδὲ τεργάσσοντες τὸν δὲ ψερβαλέμενον τῶν γένων τὸ τῆς ζώνης μετρόν, ζημιῶδει, exercere se in id, ne pingues sint, neque prominentem habeant ventrem: Ex juvenibus autem si quis excédat cinguli mensuram, eum puniri. De Romanis Censoribus, qui itidem Equitibus nimis pinguis et corpulentis, Equum adimere solebant. Vide

εἰ ἔκατα αὐτῆς μὴ ἀπολείπηται τοῦ κόσμου τοῦ δέοντος. ⁹ Εδει δὲ ὁ φυτοῖος ἐν Λακεδαιμονίῳ εἶναι ¹⁰ κρέας μόνου. Ο δὲ παρὰ τοῦτο ἐπιτίμενος, ἐξηλαύνετο τῆς Σπάρτης, ὡς τὰ τῶν νεούτων καθίστια.

Οι αὐτοὶ Ναυκλεῖδην τὸν Πολυβιάδου ὑπερσαγκοῦντα τῷ σώματι, καὶ ὑπέρπαχυν ἀλλα τρυφὴν γενέμενον, ¹¹ ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῶν Σεωμένων κατίγαγον, καὶ ἡπείλησαν αὐτῷ Φυγῆς. ¹² προτίμουν, εἰν μὴ τὸν βίον, ὃν ἔσιου τότε, ὑπάτιον ὄντα,

καὶ

† αερίσιοι.

Gellum Noct. Attic. vii. 22. Sed & Epaninondas volebat milites suos exercitos non tam athletice, quam militare in usum, atque ideo etiam infestus erat τοῖς πολυτάρχοις, ἐπειδὴ quendam ejicit ex castris, ut refert Plutarchus in Apophth. Regum. PERIZ.

ἢ τὰ σολήνα] Nam neque hanc partem neglexerat Lycurgus Legislator eorum, ut in reliqua, sic & in vestitū inducta aequalitate miranda. Vide Cragium de Rep. Laced. lib. iii. Tab. 6. Inſtit. 1. & 2. Στολὴ notat omnem vestitū, de quo Vide supra ad iii. 24. Κόρης autem non significat hic aliquem ornatum, qui in supervacuis conficit, & vulgo ornatus appellatur, & quo sensu Heraclides de Politiis ait, τὸν τὸν λακεδαιμονίου γυναικῶν Κόρην ἀφήγεται, Mulieribus Lacedæmonie ornatus omnis ademptus est, at qualis? nempe, qui sequitur, Κούρη, χρυσοφορεῖ. Comam alere, aurum gestare. Notat vero hic illud ipsum, quod Lex præscribebat. Hoc enim istic erat decorum, quod justum, licet vilissimum. Sic ἴντελα καὶ Κόρης σερατωτίδες dicitur, quando exercitus officio suo bene fungitur, apud Imp. Julianum Orat. i. p. 23. & rediſſe τὰς Κόρης, ad officium, p. 20. Noster etiam conjungit ideo ταφρούτιλον τρίσια Κόρην, vi. 12. h. e. temperantiam, & vita ac morum rationem congruentem legibus. Et hinc Κόρηιοι homines probi, modesti. Aristoph. Pluto p. 10. Τὸν τὸς δικαιούς καὶ σοφούς, καὶ Κορηίους μόνος Βαθύτιλου, quod ad iustos, &

vestitum, an ejus singula justo ornatu non sint destituta. Coquos vero Lacedæmonie esse oportebat solius carnis. Qui vero præter illud quid novisset, ejiciebatur Sparta, perinde atque ægrotantium piacula.

Idem Nauclidem, filium Polybiadæ, nimium corpore ingravescens ac præpinguem per luxuriam factum è concione spectaculatum abduxerunt, & exsilii multam ei minitati sunt, nisi vitam, quam tunc vivebat, vitiosam, magisque

Ioni-

sapientes, & Modestos solos iturus essent. Ita D. Paulus i. Tim. iii. 2. Episcopum vult esse præter alia etiam τάσσοντα, Κόρην, h. e. non, ut ineptus quispiam Orator exponebat, nitide ornatum vestitum, verum modeſte & decoro viventem. Sed & ita compus Socratis creditum fuit Κόρην ταῦτα τρισιά τριετίς, iii. 27. Quod quid est aliud, quam agere illud omnia congruentia legibus naturæ, & ideo valetudine naturali vigere? Maxime convenit huic loco, quod Auctor Hist. Anim. vi. 10. de Simiis ait, quæ ad oppidum Indiæ Latagen concunata ex Sylva, ubi Saturatae cibarij, discedat rursus in suas sedes σὺν Κόρην, decenter, non quidquam eorum, per quæ transeunt, ledant. Et Athenæus xv. 21. p. 656. referens Simonidi quotidianum victum ab Hierone nullum liberaliter prorsus, at illum vendidili pleraque, rogatum autem, quare id facere, respondisse, ut ita pateat omnibus τοῖς λιπήσις μεταλλοπέτεια, καὶ οὐκ ξεριζόντες, Hieroni magnificencia, & mea frugalitas, seu tempore rantia. IDEM.

9 οὐτοῖς] Adde supra lib. iii. cap. 4 SCHEFF.

Εδει δὲ οὐτοῖς &c.] Solum permittebant coquis suis sal & acetum pro condimento. Plutarchus de Valetudine, εἰ Λάκων ἢ οὐλας δόντες τὸν ποτηρέα, τὰ λοιπὰ κατέστηνε τοῖς Λαcones acetum & sal dante, & reliqua (condimenta) jacent cum in p[ro]sternim

καὶ ¹³ Ιωνικὸν μᾶλλον, η̄ Λακωνικὸν, & λοιπὸν μεθαρμόσηται. Φέρειν γὰς αὐτοῦ τὸ εἶδος, καὶ τὴν & σώματος

τος

Ionicam, quam Lacedæmoniam, reliquo tempore emendaret. Etenim ipsius formam, & corporis habi-

tum,

legeretur quod ad hanc rem faceret, facile tamen fuisse hoc mendum purgare propter verbum κατίστασθαι: aliqui enim dixisset & αντίστασθαι. FABER. Interpres verba εἰν τὸ εὐκλητικόν, τὸ θεωρίων κατίστασθαι ita reddit, εἰ concione, spectantibus universis, deduxerunt, ac si legislet, πάντων θεωρίων sufficit, me judice, τὸ θεωρίων legere cum Romana, hoc tenet: εἰ concione spectatorum producerunt, ut omnibus ejus aquaculus esset spectaculo, nec amplius ipse unacum aliis civibus ludos spectandi licentiam haberet. Forte tum agebantur Hyacinthia, quod festum imprimis πάντας & totius urbis concursu celebratum Athenæus notat. Ceterum præter hunc Nauclidem alii quoque vixerunt, qui Lycurgi legibus contemptis in peregrinum luxum Spartæ lapsi sunt. Apud Theopompum Pharax adeo non patriæ disciplinæ tenax fuit, ut ob deliciarem victum Siculus crederetur esse, non Spartanus. Gnosippus ἀστρος, prodigus, juvenum cæterorum commercio prohibitus est ab Ephoribus, Athen. lib. iv. His adde Pausaniam & Archidamum Reges, qui libenter domo aberant, cum luxuriosius, quam domi leges ferebant, inter peregrinos viverent, & tandem, ipsos Ephoros. Arist. lib. ii. Polit. cap. 9. KUHN.

10 Κρέας μόνα] Nam Λακωνικὸν δέπανον erat πρέσπιον καὶ ζωμὸς μίλας, carnis parum cum iugulo atro. Potesta tamen Arei & Acrotati temporibus, qui paulo ante Cleomenem Lacedæmonie regnabant, luxus & quæ luxum sequuntur vitia, Spartam quoque inundarunt. Athen. lib. iv. KUHN.

II Ex τὸ εὐκλητικόν] Corruptus est hic locus. Historia se ita habet, uti refert Athenæus: Λακεδαιμόνιοι Ναυκλεῖδην τὸ Πολυβιάδες παντελᾶς παντεργάτες τῷ σάρκῃ καὶ παχὺν ἀλλα τρυφῶν γενέμενον, κατεβάσαντες εἰς μίσθιον τὴν εὐκλητικήν, καὶ Λυτούρης πολλὰ διεδικτεῖτο εἰς τὸν κοινὸν οἰστροφῶν, παγ' ὀλίγοις ἐξεβαλοῦσαν τὸ πήλινον. Deduxerunt eum, inquit, in concionem ad populum. Videlicet ut universi craftiū & saginam ejus corporis, ut rem monstrosam oculis subjecerint, nec Ephori modo, verum tota civitas de ea judicaret. Legendum igitur apud Nostrum εἰς τὸν εὐκλητικόν. &c. SCHEFF. Ex historia: quæ apud Athenæum, est leg. εἰς τὸν εὐκλητικόν, ut notavit Schefferus; addo amplius, si nil apud Athenæum, καὶ Λυτούρης πολλὰ διεδικτεῖτο εἰς τὸ κοινόν, ὡς

Cc cc cc 2

τρι-

τοις διάθεσιν, αἰχμήνη καὶ τῇ Λακεδαιμονί, καὶ τοῖς νόμοις.

τρυφῆν, παρ' ὀλίγον ἐξέσαλον εἰς τὴν πόλεων, Nacliden &c. quum deduxissent IN medium concionem, οὐδὲ ibi Lysander multa illi publice approbria ingessit, tanquam luxurianti, parum aberat, quin eum ex civitate ejicerent. Videmus ex his IN concionem ducentum, & ibi accusatum, judicatumque. Quapropter lubens etiam hic legerim, εἰ τὸν ἐπικλητὸν Φεωνίων, in concionem spectantium, quod postremum Auctor de suo adjecit, sive intellegere spectaculo publico intentos, sive in concionem vocatos, ut viderent hunc hominem, & ita turpitudo corporis ejus pateret

ΚΕΦ. η.

Πῶς ὁ Πολύκλειτος καὶ Ἰππόμαχος τὴν τὸ πολλῶν ἀγγοιαν ἔξαλεγξαν.

Δύο ἑκόντας εἰργάσατο¹ οἱ Πολύκλειτος καὶ τὸ αὐτὸν, τὴν μὲν τοῖς ὄχλοις χαριζόμενος, τὴν δὲ κατὰ τὸν νόμον της τέχνης. Εχαρίζετο δὲ τοῖς πολλοῖς τὸν τρόπον τοῦτον· καθ' ἑκατὸν τῶν εἰσιόντων μετετίθει τι, καὶ μετεμόρφου, πειθόμενος τῇ ἑκάστου ὑφηγήσει. Προύθηκεν οὖν ἀμφοτέροις.

tum, dedecus adferre tum Lacedaemoni, tum legibus.

omnibus. PERIZ.

12 Προτίμου] Gesnerus *προτίμου*. BECKER. GL. *προτίμου*, multa, pœna, Vedic. legit, multæ pœna. KUHN.

Προτίμου] Sic iterum MSti pariter Omnes. Gesnerus tamen, Faber, & reliqui, probant *προτίμου*. Et videtur id rectius.

Diodorus Sic. lib. I. p. 83. εἰν δὲ τὸν τρόπον δόξῃ μὴ δικαῖος ἐγκαλεῖν, μεγάλοις ἵστοσι τὸν πόνον, si vero Accusator vijsus fuerit inique accusare, magnis subiicitur pœna. PERIZ.

13 Ιωνος] De hac re bis jam monuit SCHEFF.

C A P. VIII.

Quomodo Polycletus & Hippomachus imperitiam vulgi redarguerint.

Polycletus eodem tempore duo simulacra fecit, alterum multitudini obsecutus, alterum juxta artis normam. Obsequebatur autem multitudini hoc modo: sententia singulorum, qui intrabant, & commutabat aliquid, & reformabat, morem gerens unius

cujusque

1 Δύο ἑκόντας] Vide supra lib. II. cap. 6. SCHEFF.
2 Πολύκλειτος] MSS. B. & C. una voce auctius. Πολύκλειτος οἱ ζωγράφοι. SCHEFF. οὐ γέ, Polyclete! Opinio enim, quam semel vulgus penitissimis sensibus imbibit, efficacius opere ipso, quam verbis arguitur. Præterea ψευδοφοῖς ἀπαγγείλοις λόγοι ἐξαρκεῖ δεῖξαι τὸ γράφειν ἀπηλάχθει πραγμάτων. Ἐργος γὰρ λόγος, φοῖς, ιχνότερος, piætoriam profidentibus sufficit ad sui excusationem, rationem exigentibus monstrare

Scotii

LIB. XIV. CAP. VIII.

241

pax. καὶ οὐ μὲν ὑπὸ πάντων ἐθαυμάζετο, οὐ δὲ ἑτέρᾳ ἐγελάτο. Υπολαβὼν οὖν ἔφη οἱ Πολύκλειτοι, ἀλλὰ ταῦτη μὲν, οὐ φέγγετε, οὐμεῖς ἐποίσατε, ταῦτη δέ, οὐ θαυμάζετε, εἴγω.

3 Ιππόμαχος] οἱ αὐλητὴς, ἐπειδὴ τῷ μαθητὴς αὐλῶν & θαρτε μὲν

XV

Stoici, Cynici? quis enim placere potest populo, cui placet virtus? malis artibus popularis favor queritur. similem te illis facias oportet: non probabunt, nisi agnoverint &c. confer notam Gattakeri in M. Antonini lib. IV. p. 125. & 332. Cæterum hic ipse Polycletus, cuius statua vulgi judicio obnoxia fuit, τροχὸς dictus est, cum fixisset statuam, quæ omnem membrorum symmetriam inter se accurate complectebatur. vid. Simplicium in II. Physicor. Aristot. fol. 73. Plinius, autem scribit, secisse illum, quem canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes velut à lege quadam: solusque hominum, inquit, artem ipse secisse, artis opere judicatur. Quod autem sequitur de tibicine, id non ab ludit ab Antigenidis dicto, quo discipulum ad populim frigenter consolatus est, inquietus: mihi canet & Musis. Orator autem, quoniam tam veritati fideique quam ostentationi subservit, sordidos quoque & pullatos reveretur, præsertim si latior sit scena & corona diffusior. Nonne, inquit Plinius, si prima quæque improbari putas, debilitaris & concidis? opinor. quia in numero ipso est quoddam magnum collatumque consilium, quibusque singularis judicii parum, omnibus plurimum. itaque Pomponius Secundus, scriptor tragediarum, si quid forte familiarior amicus tollendum, ipse retinendum arbitraretur, dicere solebat, ad populum provoco. atque ita ex populi vel silentio, vel assensu, aut suam aut amici sententiam sequebatur. Tantum ille populo dabat! Haec ille lib. VII. ep. 17. Sed hæc hactenus. ad Polycletum ut redeam, Dion

Chrysostomus paulo aliter historiam percepset: videlicet suisse quandam pictorem, qui emendatissima equi imagine publice proposita, puerum prope astantem notare sibi que renunciare jussit, quid quilibet prætereuntium in imagine illa vel desideraret, vel laude dignum censeret. Quo facto pictor spectatorum diversa judicia, penicillo accuratè secutus, eam imaginem ad latus alterius collocavit. Tum vero liquido apparuit, quantum vulgi censura aberasset ab artis regula. Artificis enim manus omnibus numeris absoluta videbatur. Altera autem ex vulgi sententia picta, nec equum referebat, nec equi umbram. vid. Dionis orat. II. *περὶ φθίσις*. KUHN.

Πολύκλειτος] Etiam Lugd. addit οἱ ζωγράφοι, prorsus uti B. & C. Paris. sed posterior tantum in margine. Verum errant in eo librarii. Statuarius enim fuit Polycletus, inquit ea arte præstantissimus. Patria fuit Sicyonius: vixit 100. annis ante Lysippum, seu, quod idem est, ante Alexandrum Magnum, posterior tamen Phidia, sed non multum. Siquidem Polycletus æqualis fuit Hippomico (Vide infra cap. 16.) is autem æqualis Pericli, qui uxorem, quæ illius primum fuerat, duxit. Nota porro est Periclis & Phidias amicitia. Sed & Plinius Phidiam floruisse ait Olympiade LXXXIII. at Polycletum LXXXVII. Conjugit Eos etiam Maximus Tyrius Difert. xxvi. ut quorum alter Mineruam, immo & Scriptores posterioris temporis, quia *ινέργεια* interpretabantur plerumque de piætatis, crediderunt sæpe, eos, qui sta-

Cccc 3 tuarii

χρὶ τὸ αὐλημα, ἐπηνέδη δὲ ὑπὸ ab arte inter canendum, & nihil omni-
τῶν παρόντων, καθίκετο αὐτοῦ τῇ nus laudaretur ab auditoribus, per-
ράβδῳ, καὶ ἔφη, κακῶς πύλησες· cussit eum virgā, & dixit, Perpe-
ρὸν γὰς ἀν οὗτος σε ἐπήκουν.

ΚΕΦ.

tuarii erant, fuisse pictores. Ita Scholia stes Luciani miratur Polycletum à Luciano in Philopseude induci statuarium, ἀράλυσεν ποιόν, qui fuerit pector: insigni errore. Sed & Tzetzes Chilidae VIII. Epigr. 191. statuarium ait fuisse simul & pictorem. At Tu Vide Junii Pictores, ubi de Polycleto omnia reperies congesta. Ipse etiam Ἐλιανος infra cap. 16. Polycletum diserte ut statuarium describit. Et res notissima est ex Plinio, Pausania, & aliis. PERIZ.

3 Ιωακώπος ἐ αὐλητής] At hic supra lib. II. cap. 6. est γυμναστής, quod & Reinefius epist. 35. ad Rupert. monuit. Posset dicere, sermonem esse de duobus nominis ejusdem. Sed non viderur uterque idem etiam facere potuisse. Mallem credere, Nostrum hic alios fecutum Auctores. SCHEFF. Quid si Noster supra ἄκρας tibicinem dixerit γυμναστόν, exercitatem? γυμναστός γέ εἰναι αἱ σπερταὶ αἱ μῆτραί φύεις γυγνόρραια εἰς αὐλητούς, exercitatio enim est, cum tibia inflantur non sine quadam spiritu & digitorum moderatione. Galenus lib. II. ἀεὶ ὕγειαν. SCHEFF.

Ιωακώπος ἐ Αὐλητής] Auctor priorum oblitus, refert hic denuo, quod jam supra II. 6. retulerat, & insuper errat vel memoriam vitio, vel corruptum forsan fecundus codicem. Nam quem hic Tibicinem, istic Athletam seu Gymnasten dixerat. Neque est, quod in consensum redigere eum studeat Kuhnus quaestia interpretatione vocis Γυμναστής, exer-

citator, quasi etiam exercitium sit tibias inde. Nam diserte istic non ipse modo γυμναστής dicitur, sed & discipulus ejus ἀδελφός qui τῷ ἀντὶ γυμναστήριον πελματικά πέπληται. Et præterea ex aliis constat, Hippomachum hunc fuisse ἀθλητόν, non ἀδελφόν, & istic monuimus. Error itaque haud dubius est, qui facillime etiam oriri potuit inter has vocabula, Αθλητής, ἀθλῶν, ἀγλητός, & Αἴρης, ἀνδρῶν, ἀνδημα, ἡγλητός. PERIZ.

4 Ημαρτε ρῷ τῷ τῷ αὐληταῖς] Si peccare vere, nullum est dubium, quin male cecinit neque tum ratio objurgationis erat petenda ex eo, quod auditores eum laudassent, inquitamen solo consistit tota hujus narrationis & argutia. Id enim vult dicere Auditor, Magistrum hunc increpauisse discipulum suum, tanquam qui male fecerit, hoc solo argumento, quod populus, in judicando cetero quin errare solitus, eum laudaverit. Quapropter si quis bene attendat ad mentem Auditoris, existimabit, opinor, mecum, excidit hic vocalam μῆδην, legendumque, ημαρτε ρῷ &c. vel ημαρτε ρῷ μῆδην. Nam revera eum male fecisse oportuerat, ut illatum ratione male fecisse argueretur: nec supra II. 6. quidquam peccasse arguitur. Regius A. legit ημαρτε δὲ κρητὶ &c. ut adeo etiam illa varietas aliquid vitiū videatur prodere. PERIZ. Vulgatam lectionem tamen MS. tuetur.

CAP.

ΚΕΦ. Σ.

Περὶ Ξενοκράτους καστερίας.

C A P. IX.

De Xenocratis patientia.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὑπὸ οὐ πλάτωνος, ¹ εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος, ² οὐδέποτε ἤγανάκτει, φασιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν παροξύνοντα αὐτὸν ὑπὲρ τούτου, ἵνα τι ἀποκρίνηται τῷ Πλάτωνι, ὅδε καὶ πάντα ἐμφρένας καταστράψων τὸν ἄνδρα, ἔφατο· ἀλλὰ τούτο ἔμοι συμφέρει.

¹ Εἰς τὸ ἄχαρι βαρύτερον τῷ ἥθει fuisse ait Plutarch. lib. de præc. Conjug. indeque Platone eum sæpe jussisse θύειν τὰς γάμους. Adde Laert. SCHEFF.

² Οὐδέποτε ἤγανάκτει φονοῖς] MSti οὐδέποτε. Sed, quod miror, retinent illud φονί, pro quo tamen, quum nullum illud habeat sensum, legendum est sine dubio, φονί, pro ἀφονί, ut fertur, quod sèpissime ita ἐλλεπιδικῶς occurrit. Vide Indicem. Res liquida est, & ideo in textum admissa. IDEM.

ΚΕΦ. Ι.

Πῶς ὁ Φωκίων ἀντέσκωφει εἰς τὸν Δημάδην.

Προείλοντο τῷ Φωκίωνος Αθηναῖοι τὸν Δημάδην στρατηγεῖν. Ο

C A P. X.

Quomodo retaxarit Phocion Demadēm.

Athenienses Demadēm præ Phocione exercitus ducem creant.

¹ Τὸν Δημάδην στρατηγεῖν] Rhetorem & Rem publicam ad Macedonum Antipatrique numerum gubernare solitum. Platarch. in Phocione. SCHEFF.

² Τὴν γυναικὸν χλαμύδα] Irrisit Demades,

homo insolens, paupertatem Phocionis, quam tamen ille non dissimulabat, quippe paucis & tenui victu contentus, atque opes ac munera opulenta respuens. Vide supra I. 25. Atque hinc Antipater dicere fuit solitus

Ἐπροτιμηθεὶς, καὶ μέγα Φρονῶν, runt. Ille vero prælatus, & ex eo ap- προσελθὼν τῷ Φωκίων, χρῆσόν μοι, ἔφη, τὸν ρυθμὸν χλαμύδα, ἢν εἰώθεις Φορεῖν τὸν τραπηγίαν. Καὶ ὃς, οὐδὲ ποτε, εἰπέν, οὐδὲν δύνατον σὺ αποφένεις, ἐπ’ ἀντί τοιοῦτον.

litus de his ipsis hominibus, duos se Athenis habere amicos, Phocionem & Demades, quorum Illi nihil ut accipiat persuadere possit, Hunc vero multa dando explore nequeat, Vide Plutarchum in *Phocione*, & in *Apophth.* Tenuem illius victum ipse Demades vidit, & miratus est, addens, *miror te, Phocio, qui Remp. geras, quem tali possis prandio uti*, teste Eodem Plut. de *Amore divitiarum*. PERIZ.

3 πεὶ τὸν σεργηγίαν] Legendum τὸν τὸν, i. e. per tempus imperii sui. FABER. Ego nihil mutem. vide Ind. in Ἀρι. SCHEFF.

πεὶ τὸν σεργηγίαν] Reposui, quod volebat Faber, παρεῖ, quia id ipsum omnibus literis exhibent Lugd. ac Regius B. immo & A. sed per compendium scripturæ: & postulat Græcæ Linguæ usus. Sic supra 11. 4. παρεῖ τὸν διεν, in lite, in judicio. Ubi Vide quæ notavi. Sic τὸν σεργηγία, confessim,

rogans, quum adiisset Phocionem, Comoda, inquit, mihi sordidam istam chlamydem, quam gestare fo- lebas, quum Dux essem. Et ille, Nun- quam, inquit, quicquam tibi sor- didum deerit, dum talis fueris.

proprie in ipsa re, ut Latini in loco, unde est illico. Πεὶ τὸν σεργηγίαν notaret tempus, quod proxime præcessit τὸν σεργηγίαν. Sic 11. 30. Πεὶ πλάθεται ἄγονος, circa id tem- pus, quo forum impletur hominibus. PERIZ.

4 Οὐδεὶς ποτε &c.] Nam luxuriosissimus erat homo, omnia in ventrem effundens, & ideo sordidus adulator non tantum populi, sed & Macedonum, Alexandri & Antipati, à quo quam non potuerit expleri dando, modo ostendimus. Eleganter de hoc Homine Plutarchus de *Amore Divit*. Ipse semper (ιεὶ τὸν γατέον ἑμμαχάγα) populo affestabatur, ut vestrem expleret, sed Athenas existimat (μικρὸν τὸν ἀστικὸν ἴσθισιν) exiguum intemper- tia subsidium, ex Macedonia etiam alebatur. Unde quum jam senex esset, dicebat de eo An- tipater, Nihil ex Demade, ut ex vidima, reliquum præter ventrem & linguam. Vide & supra v. 12. & xii. 43. IDEM.

ΚΕΦ. ια'.

Πῶς δεῖ εἶναι τὸν ἀρχούντα εἰς τοὺς ἀρχομένους.

3 Φιλίσκῳ πρὸς Αλέξανδρον ἔφη ποτε, δόξης Φρόντιζε, ἀλλὰ μὴ ἕστι Λοιμὸς, καὶ μὴ μεγάλη Νό- μος, ἀλλὰ Εἰρήνη καὶ Τυγία. λέ- γων,

Qualem debeat se rex erga sub- ditos gerere.

Philiscus ad Alexandrum aliquan- do dixit, cura gloriam, vē- rum ne sis Pestis, neque magnius ali- quis Morbus, sed Pax & Valerudo: signi-

1 Φιλίσκῳ] Eginensis hic fuit, & literas docuit Alexandrum Magnum, Auditor Dio- genis Cynici. Vide Suidam. PERIZ.

2 Τυγίᾳ] Respicit Deam, quæ Bonæ Va-

LIB. XIV. CAP. XI.

γαν; τὸ μὲν βιαῖος ἀρχεῖν καὶ πι- κρῶς, καὶ αἱρεῖν πόλεις, καὶ ἀπολ- λύειν δῆμος, Λοιμὸν εἶναι. 3 τὸ δὲ ὑγείας προσειδεῖ καὶ σωτηρίας τῆς ἀρχομένων, Εἰρήνης ταῦτα ἀγα- στα.

in *Corinth. cap. 23*. Sic apud Romanos Dea- fuit *Valeudo*, quæ hoc nomine insignita, exhibetur Serpentem manu tenens in Nun- mis Genit. *Aciliae*. Ceteroqui *Salutem* hanc Deam vocabant, & jungebant *Aesculapi*. Livius XL. 37. *Valeudinis Publicæ* caufa dona tradit vota *Apollini*, *Aesculapi*, & *Sa- luti*. Terent. *Hecyra* III. 2. 3. *Quod Te, Aesculapi, & te, Salus, ne quid sit bujus, oro.* PERIZ.

3 τὸ δὲ ὑγείας &c.] Verba hæc turbata & suis emota sedibus videntur, quæ in ordinem ita restituerem. τὸ δὲ σωτηρίας σωτηρίας τὸν ἀρχομένων, ὑγείας καὶ εἰρήνης τοῦτο ἄγεται. Nec ma- le profecto. Niisi quis ita malit, τὸ δὲ Τυγίας, σωτηρίας τῆς σωτηρίας τὸν ἀρχομένων. Εἰρήνης τοῦτο ἄγεται. PERIZ.

945

significans, violenter & acerbe imperare, expugnare urbes, & po- pulos exscindere, Pestilentiae esse: valetudinis vero & salutis subiectorum curam gerere, ea esse Pacis commoda.

tis vero de salute prospicere, sanitatis bonum opus est & pacis. dictum est ante. μὴ τὸ λα- πεῖς &c. ἀλλὰ εἴτε καὶ ὑγεία, subiectumque, quid pestis, reliquum erat dicere, quid pacis sanitatisque esset. judicer B. L. KUHN.

τὸ δὲ ὑγείας σωτηρίας &c.] Minus hæc vi- dentur respondere superioribus, ubi ipse Alex- ander jubetur Deam Valeudinem & Pacem imitari, atque idcirco Kuhnius malit ista hoc ordine legere, τὸ δὲ σωτηρίας σωτηρίας τὸν ἀρχομένων, Τυγίας καὶ Εἰρήνης τοῦτο ἄγεται. Nec ma- le profecto. Niisi quis ita malit, τὸ δὲ Τυγίας, σωτηρίας τῆς σωτηρίας τὸν ἀρχομένων. Εἰρήνης τοῦτο ἄγεται. PERIZ.

CAP. XII.

Tί ἐπράτειν ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορῶν.

Quid fecerit Persarum rex iter faciens.

Persarum Rex iter faciens, ne τα- dium eiobreperet, tabellam te- nebat,

1 Οτι ὁ Περσῶν] Particulam ὅτι ignorat Me- diceus.

2 Αλύν] Αλύν, δισφορεύ, ἀδημονεύ, δυπε- θεῖ &c. GESNER.

3 Φιλίσκῳ] Regibus non licet esse ita otio- sis, ut suæ majestatis videantur oblii, & ad ludicra illiberalia descendant. Ipsum enim otium eorum Regium respire debet animum. Illustris extat in hac rem sententia Plutarchi in *vita Demetrii*: οὐ φίνε ὁν, inquit de De- metrio, καὶ θεωρητής, σὺν εἰς παιδίσκος, οὐδὲ εἰς ἄγαρδος ἀχρήστης ἐτρέψει τὸ φιλότηχον, οὐτε πειθα- λῆς ἀλλοι αὐλάντες καὶ ζωγραφεῖτες καὶ τορβατεῖτες. Αέρος δὲ Μακεδον τραπεζία μικροὶ καὶ λυχνίδε-

τεπταινόμορφος, ἵπποι χολάζοι, διῆμοι. Ατταλος δὲ Φιλομήταις ἐκπίνει τὸν φιλοκακόδεις βασιλεὺς, καὶ μέροι δοσκούμενοι καὶ ἐπιτίθενται, ἀλλὰ καὶ κόντεις καὶ ἐπε- πτεύονται καὶ δοξύκονται, αὐτὸς εὖ πειθαλέας καὶ παιδεύονται καὶ δέσμοι. οἱ δὲ Παρθένοι βασιλεῖς ἐπιτίθενται, τὰς ἀκίδας τὴν βελώ- χονται, αὐτοὶ τὸν φιλότηχον, ἀλλὰ καὶ Δημη- τρεῖς τὸν βάντων καὶ βασιλικόν, καὶ μέγας οὐ με- δόδος εἶχε, ἀμφὶ τὸν φιλότηχον τὸ φιλότηχον τὸν φίλον. Η Διονυσίας καὶ Φρονίματος συνεκφεύγει, οὓς μη μονοὶ γνωμένοι, τοιαύτους ἀλλὰ καὶ καίρους ἀξίας φιλοτηθεὶς βασιλικός. cum esset ingenio ad exco- gitanda nova nato, non consumpsit solertia in rebus

εἰχε, καὶ μαχαιρίου, ἵνα ξέν τοῦ τοῦτο εἰγύδοντο ἀι βασιλέως χεῖρες. Πάντως γὰρ, οὐκ εἰς τὸ βιβλίον, οὐ διάνοιαν, οὐ η σωθῆντι τι καὶ σεμιὸν ἀναγνώσκη, η γενναῖτι καὶ λόγου ἔξιν βουλεύται.

rebus jocularibus, que tempus tantum fallunt, ut alii Reges, tibiis canentes aut pingentes & tornantes. Aēropus certe, Macedo ille, otium suum fingendis mensis lychnisque minutiis impendiit. Attalus Philometor hortos regios herbis venenatis conservit, non tantum byssyamo & helleboru, sed & cicuta atque dorycimo; ipse easdem sua manu sevit, plantavit, fructumque earum & succos cum studio addidicit, suoque legit tempore. Parthorum Reges se putabant esse aliquid, cum spicula telorum ipsi inciderent & exacerberent. Verum Demetrii opera manuaria quoque regia erant, & ars cum splendore se exscrebat, ipsis rebus una cum singulari artificio mentis spiritusque magnitudinem oculis ingerentibus, ut non opibus tantum & inventione, sed manu etiam regis digne viderentur. Quapropter merito de oblectamentis Regia majestate indignis usurpaveris illud Synesii: τὰς ταῦτα ἀλλοῖς ἀ πρέψει, νῦν μὴ ταῦτα ἔχειν οὐ πρότερον, νῦν δὲ τὰς καὶ λόγους ἐσερφάσῃ; Quonam hac pacto inter se convenient, modo summis se miscere rebus, modo ad virgulta & virilia converti? quibus verbis Eſſaeos Hebræorum perstringit, qui à divinarum rerum contemplatione magno saltu ad calathos, sportulas & alia ex vitilibus texenda delapsi sunt, cum honestius in literis humioribus otiolum collocare potuissent. vide Dionem Synesii pag. 46. & seq. KUHN.

Φίλιεσιν] Tabellam tenuem, sic dictam, quia tales tabellæ ex tiliæ fieri solebant, quæ à Græcis φίλια vocatur. Hinc πίνακις φίλιεσιν, tabella tiliacea, in quibus scribebatur olim. Habebat & membranam Tilia inter corticem & ipsum lignum similem papyro, atque ideo primitus etiam ad scribendum adhibitam. Suidas, φίλια, εἶδε δέρμα, ξύλον, βιβλίον πανέργειον, species arboris; habens membranam, similem byblio papyro. Sed tamen prævaluit, ut in tabellis scriberetur, quæ ex Tilia olim, sed vel maximis etiam ex

nebat, & quo id raderet, cultellum atque hoc faciebant Regis manus. Prorsus enim neque libellum habebat, neque meditationem, ut vel serium quid aut grave legeret, vel egregium aliquid & memorabile cogitaret.

Buxo erant formatæ. De Tiliaceis disertus est locus apud Herodianum I. 17. λαβὼν γραπτέαν, τέτταν δὲ τὸ εὖ φιλόρας εἰς λεπτόν ποιῶν, sumens tabellam ex eo genere tabellarum, quæ ex tilia in tenues laminas sunt formatæ. De Buxceis Eustathius ad Iliad. G. p. 319. Πάλαι γάρ ποτε πίνακιν, οὗτοι οὐδεὶς, καὶ ταῦτα εἰς πόνες μαλισκα, τὰ γυρήματα εἴκαζον: εἰ τὸ Γερφεῖν δὲ παλαιᾶς ἴνεργειας δομα: οὐδεὶς γάρ θινει ἐτοπιστος σοιχεῖα, τῷ δὲ ξενι Γερφεῖν εἰλέγετο. Olin enim tabellis, aut laminis, & iis maxime εἰναι, literas incidebant. Sed & vox γράφειν est antiquæ actionis nomen: littere enim scalpis quibusdam exprimebantur, scalpe autem dicebatur γράφειν. Tabella autem istæ etiam scalpendo & radendo poliebantur, quod itidem voce ξέν & ξέν denotabatur. Hinc & porticus dicebatur ξένι, quæ portes habebat politos, & sagittæ arque hastæ ξεῖοι & ξεῖοι, quarum lignum erat iidem scalpendo politum. Perperam ergo vertuntur mox illa, ἵνα ξέν τέττα, quo id scinderet. Immo vero sensus est, quod id scalpendo sollikeret. PERIZ. Salmasius in notis ad Termitian. de Pallio pag. 164. φίλειον tenuum interpretatur.

4 Βασιλέως χεῖρες] MSS. B. & C. αἱ καὶ βασιλικαὶ SCHEFF.

Αἱ βασιλίων χεῖρες] MS. C. Paris. in margine, αἱ χεῖρες αἱ βασιλικαὶ. Nec aliter Ludi. Sed Sluisk. vulgatum tuerit. Et hoc præfero propter sequentia. PERIZ.

5 οὐκ εἶχον δὲ βιβλίον] Sicut alias solebant viri magni Principesque. Exemplo est Alexander, qui Homerum omnium expeditiū locum & comitem habebat. Vide Lipsium in Monitis Pol. cap. 8. SCHEFF. Vide Lipsium in Photis Biblioth. p. m. 250. KUHN.

οὐκ εἶχον Lege, εἰς τίχνην, neque id ei conjectura, sed ex consensu MStorum, habens membranam, similem byblio papyro. Sed tamen prævaluit, ut in tabellis scriberetur, neque

neque libellum dicitur habuisse quem legeret, neque serium quid meditari solitus in itinere. Ineptum vero est, quod fit in vulgata lectio-ne, tribuere manibus φίλορας, & βαλεύσθαι, cogitationem & deliberationem, quæ reguntur à verbo εἶχον secundum MStam, vel εἶχον secundum vulgatam lectionem. PERIZ.

6 Αναγνώσκειν] Malim utique αναγνώσκειν, η γενναῖτι καὶ λόγου ἔξιν βουλεύται.

Athen. habet ἀναγνώσκειν, sic & MS. C. SCHEFF. Gesnerus ἀναγνώσκειν, & verum est. FABER.

Αναγνώσκειν] Repofui ἀναγνώσκειν, quod Syntaxis postulat, & Sluisk. codex, ac A. Paris. teste Boivinio, qui tamen legendum putat ex B. Pat. οὐ η σωθῆσθαι η καὶ σφερὸς αναγνώσκειν, η γεν. &c. PERIZ.

K E F. 17.

Περὶ τῶν Αγάθωντος τραγῳδῶν.

C A P. XIII.

De Tragœdiis Aga-thonis.

Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντίθετοις ὁ Αγάθων. Επεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθόμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περιπετεῖν αὐτὰ τῶν εἰκείνου δραμάτων, εἰπεν· ἀλλὰ σύγε, γενναῖτε, λέληθας σεαυτὸν, τὸν Αγάθωνα ἐκ τοῦ Αγάθωντος ἀφανίσων. Οὐτος ἐκόμα, ἐπὶ τούτοις πλακεῖνος, καὶ ὥστο τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν ταῦτα εἶναι.

Multis & sæpe utitur antitheticis Agatho. Quum vero quidam, velut emendaturus ipsum, ex fabulis ejus tollere illa vellet: Tu vero, inquit, οὐ Bone, non animadvertis, sic tollere te ex Agathone Agathonem. Adeo ille in iis sibi placebat, & suæ illa tragœdiæ compositionem in iis consistere, putabat.

Et iterum cap. 4. Agathonis hanc p̄sona allegat:

Τέχνη τύχην ἔτερης η τύχη τέχνων.

Fortuna ut artem, sic & ars fortunans amat.

& huc facit illud ex Athenæo lib. v. Deipnos.

Ει μὴ φράσα πάλιθες, οὐχι στιθφράσω.

Ει δὲ σύφραστα ποτε, οὐχι πάλιθες φράσω.

quod Dalecampius vertit.

Si vera dicam, tibi voluptati hand ero:
Si sim voluptati, hand tibi vera dixero.

Hoc namque duntaxat negatum etiam
Deo est,
Quæ facta sunt, insecta posse reddere.

vid. etiam Aristot. Rhetor. ad Alexan. cap. 27. & seq. KUHN.

Dd dd dd 2

A-

[*Antitheta*] *Antitheta* argutæ sunt & quæstæ oppositiones contrariorum. Veluti quod Epicurus dixisse fertur apud Laertium, Κρείττην ἐν λογισμῷ ἀτυχέν, ἢ ἀλογίσως ἀτυχέν, Melius est cum ratione bona infelicem esse, quam sine ratione felicem. Vide Ciceronem *Oratore* cap. 49. & Quintil. *Instit. Orat.* ix. 3. *Voxuum Rhetor.* v. 12. & hie Kuhnium. Hujus autem Agathonis *Antitheta* risit etiam Plato, ut ait Athenæus v. 2. haud dubie, ut nimis quæsita & crebra. Sic Erato apud Plutarchum *Sympo.* iii. i. init. accusare dici-

ΚΕΦ. id.

CAP. XIV.

Περὶ Στρατονίκου τῆς κιθαρῳδῶν.

Στρατονίκου τὸν κιθαρῳδὸν ὑπεδέξατό τις ἀμφιλαφῶς, ὁ δὲ ὑπερήποδη τῇ κλίσει· καὶ γὰρ ἔτυχεν οὐκ ἔχων καταγωγὴν, ἀτε εἰς ξένην ἀφικόμενος. Υπερησπάζετο γοῦν τὸν ἄιδρα διὰ τὸ πρόχειρον τῆς κοινωνίας τῆς κατὰ τὴν σέγην. Επειδὲ καὶ ἄλλον εἶδεν εἰσιόντα, καὶ ἄλλον, καὶ τρόπον τινα ἄλλεις τοὺς αὐτοὺς τὴν οἰκίαν πᾶσι τοῖς καταλύειν.

[*Στρατονίκος*] Straboni lib. xiv. est *Στρατονίκος*. Porro de Platone hæc commemorat Eustath. *Iliad.* z. SCHEFF.

[*Στρατονίκος*] Atheniensis hic fuit; Vixit temporibus Alexandri & Ptolemæi, occisus à Nicocle Rege Cypriorum ob jocum acrimonem. Vide Athenæum viii. 8. 9. &c. ubi quam plurima ejus dicta refert, ejus simile factum de Platone tradit Eustathius ad *Homerum Iliad.* z. 15. PERIZ.

[*Ακλειστοί οἰκιαί*] Imitatur Callimachum, qui Hecali attribuit, φαλακροί σίγοις ἀκλειστοί, non clausum hospitalitatis tectum, unde corrigendus Suidas, qui in ἵραν habet τάχος ἀκλειστοί. quid enim? paupercula anus murum vel arcem possedit? non credo, legoque εἰ-

τούς τὸν καλὸν Αγαθόνα, δὲ πρῶτον οὐ ταχύδοιλος, φασι, ἐμβαλέν τῷ πατούλῳ τὸ κραμαστόν, μηδεὶς ἐδίδακτε, quem primum tradunt in Tragediam immisisse διὸ infernissæ colores dicendi, quando composuit ἢ agendum dedit fabulan, quæ appellabatur *Myfi*. Patet etiam ex eo, nimium quantum delectatum esse Agathonem coloribus, seu Figuris & Schematicis, ad quæ referuntur etiam *Antitheta*. Agathonis ἀτατον *Vide supra* xiii. 4. & Me ad ii. 21. PERIZ.

De Stratonicō citharoēdo.

Stratonicum citharoēdum studiōle quidam ædibus exceptit, ille vero valde gavisus est invitatione: ne que enim hospitium habebat, quippe qui in peregrinam regionem venisset. Majorem itaque in modum amabat virum propter illam facilitatem recipiendi se in communionem tecti. Quum vero videret & alium introire, iterumque alium, & quodam

γοῦν vel σίγον ex Scholiis Aristoph. in *Acharnens.* ubi ad βῆτην Comici proverbiale,

Τὸς δὲ ξενίζει, θδεποτέ γ' ιγ' η θύρα.

Callimachi versum ex Hecale habet.

————— τον δὲ οὐ πάντες ιδεῖν
Ηρα φιλοξενής της σίγος ἀκλειστοί.
Illum (Hecalem) omnis donabat bonus
viator,
Οστια defesso quod claudere nulla solebat.

Homerus *Iliad.* z. Aylum quendam ab hospitalitate commendat his versibus:

Αφει

LIB. XIV. CAP. XIV.

949

λύειν προρρημένοις, ἐνταῦθα ὁ Στρατόνικος ἐφη πρὸς τὸν τοῦ ἀκόλουθον, ἀστιώμενον ἐντεῦθεν, ὡς παῖς. Εοίσαμεν γάρ ἣ ἀντὶ περιτερᾶς ἔχειν φάτλας, οὐτέ τέοντας εὑρόντες παρδοκεῖν.

ΚΕΦ.

CAP.

Αφει βίβλοι, φίλοι δὲ τῷ ἀνθρώπῳ, πάντας γὰρ φιλέσαντες, οὐδὲ οὐτὶ εἰκία γενεῖν. Dives opum, miroque hominum successus amore, Namque omnes adamans, qua fert via, struxerat ædes.

ubi τὸ φιλεῖν εἰσὶ ξινοδοχεῖς φιλοφροσύνης πίθεται, de hospitalitate accipiendo. Eustath. in *Odyss.* A. Damnat autem Poëta ἀκεχανοφιλοξενά, οὐς καλὸν οὐ πάντας ἀκεκταντο ξενίζειν, καὶ μάτις, εἴπερ τύχη, φαλακράτες, hospitalitatem sine judicio δὲ delectu exercitam, ut quæ promiscua & inutilis est; quasi non honestum sit, omnes sine discrimine tecto recipere, eosque aliquando peccatos. Eustath. in b. l. subditque, Platonem aliquando hospitio exceptum liberali à peregrino esse, ejusque prolixam in se comitatem admodum laudasse. cum vero eundem vidisset aliis atque aliis recipiendis facilem; ἐπιτιθέντος η τὴν ξενίαν ἀπειπάσθε, discessit, hospitioque nuncium remisit. similis, vel eadem cum Nostri historia videtur esse, hæc de *Platone*. Præterea semper apertas, vereque Tribunitias peregrinantibus foreς Κύδων, aliquis habuisse dicitur, ut proverbio dictum fuerit. οὐτὶ ήσαν οἱ Κύδωνοι.

4 Αἰδη φεστισσῶς &c.] *Vide Erasmus in Proverbio, Palumbem pro columba.* GESNER.

Dd dd dd 3

ΚΕΦ.

Περὶ τῶν Ὅμων Σωκράτους λόγων.

C A P. XV.

De Socratis sermonibus.

Λόγῳ τις¹ διεφόίτα, λέγων,
τοὺς Σωκράτους λόγους ἐοι-
κέναι τοῖς² Παύσων³ γεγόμμασι.
Καὶ γάρ τοι καὶ⁴ Παύσωνα τὸν
Ζωγρέφον,⁵ ἀκούσαντα παρὰ τι-
να⁶ γεγένθαι ἵππον⁶ καλινδούμενον,
τόνδε γράψαι τρέχοντα. Αγαρά-
κτοῦντ⁷ οὖν⁸ τὸ πινάκιον⁹ ἐκδύν-
τ⁷, ὡς παρὰ τὰς ὄμολογίας γρά-
ψαντ⁸, ἀπικρίνασθαι τὸν Ζωγρά-
φον.

¹ Διεφόίτα] Lego Algoritæ, FABER. Cor-
rectoribus istis textus non eget. KUHN.

² τὸς Σωκράτους λόγων] Hierocles dixit,
καὶ οἱ ιστοί τὸς Σωκράτους λόγων. ἀπάντας γὰρ
εἴησαν πανταχοῦ, ὅπερ ἂν πάσσω. Socratis ser-
mones similes esse tesseris. Non enim excidere
eos, ut cunque ceciderint. Suidas in Ιεροκλ. sc.
IDEM.

τὸς Σωκράτους λόγων] Socratis Sermones com-
parantur picturis Pausonis, quia per enigma-
ta loquebatur, quando increpabat vitia, ne
homines illis vitiis deditos offendenter: atque
ideo primo asperitu non statim intelligeban-
tur, sed ut intelligerentur, larvæ enigma-
tum detrahi iis debebant, seu converti debe-
bant, ut non tantum prima eorum & exte-
rior species cerneretur, sed & interior sensus
per nosceretur. Sic de Æsopi fabulis
Phædrus prefat. libri III. Servitus obnoxia,
Quia que volebat, non audebat dicere, Affec-
tus proprios in fabellas transfluit, Calumniam
que fictis elusit jocis. De Socrate etiam Se-
neca de Benefic. v. 6. Vir facetus, & cuius
per FIGURAS sermo procedere solitus erat,
Derisor omnium, maxime potentium, maluit
illi natus negare, quam contumaciter & su-
perbe. Accesit celeberrima Socratis hysteresis,
que itidem faciebat, ut Sermones ejus quasi

Verbum quoddam ferebatur, quo
dicitur, sermones Socratis
picturis Pausonis similes esse. Pau-
soniem enim pictorem, quum audi-
visset à quodam, ut volutantem se
equum pingeret, currentem eum
pinxit. Quum igitur is, qui tabu-
lam pingendam locarat, indignare-
tur, tanquam contra pactum ille pin-
xit, respondisse pictorem: Verte
tabu-

inverti deberent, quando reconditus eorum
sensus quærebatur, remota Ironica locuti-
onis specie. Significat id Seneca, quando
Derisor omnium dicit. Sed diserte memori-
rat eam Lucianus in Demonst. p. 999. τὸ
πλὸν Σωκράτους εἰρωταί τοις πεπιθυμοῖς, non ad-
mittens aut imitatus Socratis Ironiam, seu
Ironicum loquendi genus. Ceterum Plutarchus
de Pythia p. 396. idem hocce Pausoni
factum transfert itidem ad dicta vel scrip-
ta hominum. Nam quum illud retulisset,
subjicit, τὸν φυσικὸν θεον τὸν λόγον πάγιον,
τὸν ἀναρπίσθιον, (Lege ἀναρπίσθιον) illud, αἱ
Bio, pati etiam quoddam sermones, quum fur-
runt inversi. Quomodo autem id patientur,
seu quomodo invertuntur, declarat exemplo,
sed itidem ibi corrupto. Sequitur enim, τὸ
τὸν πλὸν χρηστὸν ἔποι φύσιστον ἐν τοῖς
Θεοῖς θεοῖς, ἀλλὰ τὸν θεον μὴ ἔποι, ὃν φαῦλος θεο-
στον. At quæ in his appetit inversio, aut quæ
differentia inter τοὺς φυλᾶς & φαῦλος θεοῖς, in
quo tamen summa loci totius consistit? Deinde quæ ratio, non bene se habent, quia Dei
sunt? Sed quid plura? Delenda est omnino
vocula τοις, & dein pro ἀλλα legendum ἀλλα.
Sensu elegantissimo. Idcirco & oracula non
nulli dicent bene composita esse, quia Dei sunt,
Alii, non esse Dei, quia male composita sunt.

LIB. XIV. CAP. XV.

951

φον. θτὶ τρέψον τὸ πινάκιον, & καὶ
ὁ καλινδούμενος ἔτσι σοι ὁ τρέχων.
Καὶ τὸν Σωκράτην μὴ σαρῶς Δι-
λέγεσθαι, εἰ γοῦν τις τὸν αὐτὸν
τρέψει, ὄρθοτατα ἔχειν. Οὐκ ἐσού-
λετο δὲ ἄρχε απεχθάνειν τού-
τοις,

τὰς λόγους.

In his jam manifesta est inversio rei, & judi-
cii de ea mutatio. Erant autem in superio-
ribus accusata oracula, ut qua plerique con-
tra & metri legem & vocabulorum usum pec-
cent, atque ideo non sint Apollinis, Dei facun-
dissimi & Musarum Præsidis. Cui accusa-
tioni hic respondeatur, ostendendo, quam di-
versis modis ratiocinentur vulgo homines.
PERIZ.

[Παύσων¹⁰] Pictor fuit celebris, tempore
Aristophanis, à quo in Pluto pag. 64. irri-
detur ob paupertatem. Vide istic Scholia-
sten, ut & ad Thesmoph. p. 819. Paupertas
ejus tam celebris evasit, sed haud dubie per
Aristophanem, ut propterea cum Iro Homerico conjungatur, & ejus nomen æque ac
illius pro quovis paupere ponatur, apud Sui-
dam in voce Ασκληπιάδης. Solitus autem fuit
pingere potissimum pecora & bestias, de quo
Vide, quæ notavi supra IV. 3. IDEM.

[Παύσων¹¹] Habet Plutarchus lib. de Py-
thia oraculis. & Lucianus in Encomio De-
mostenis. Sed apud hunc postremum nō solum
legitur; perperam, ut opinor. Pauson certè
Aristophani in Pluto, ejusque Scholastæ,
Aristoteli Poët. & Polit. VIII. Suidæ, aliisque
dicitur. SCHEFF.

[Ἀνάστατη¹²] Error manifestus, quid autem
scripsit Ælianu non video: sed tamen cum
de pretio & pacto agatur, debuit dicere ἴση-
λογίας τοις πατέραις. Satis est monuisse. FABER.
Mihi deesse quid videtur. SCHEFF. Quid
hic possit desiderari non video. cum Pauson
ex aliquo audiret vel intelligeret, equum sibi
pingeret voluntatem &c. Nihil planius dici
posset. KUHN.

[Καλινδέμενος]¹³ Refert eandem hujus pictu-
ris historiam, cum Plutarchus de Pythia, ut
jam dixi, sed qui scribit πτώσης ἀλινδέμενος,
quod ejusdem tamen est significationis, licet

tabulam, & ita volutans tibi esto
equus, qui nunc est currens. Ita
vero etiam Socratem non explicite
differere, si quis autem eas disserta-
tiones convertat, planissimas esse.
Noluit enim vero ille inimicitiam
exer-

diversæ originis: nam ab ἀλίᾳ, ἀλιδεᾳ, ut à
κυλίᾳ, κυλούσῃ, & κυλιδεᾳ: Tum Lucianus
in Demostenis Encom. p. 930. qui idem ha-
bet verbum, quod Noster. Et ita ille etiam
in Anacharsis, init. de luctatoribus, εἰ τῷ πη-
λῷ καλινδέμενοι, ἀποτελοῦσι, in luto se voluntan-
tes, tanquam porci. Adeo Thucyd. II. 52.
Ceterum male in Luciano editur Nomen
Pictoris πάσσων, quum ab omnibus Aliis
πάσσων dicatur, ut monuit iam Schefferus.
PERIZ.

[Ἐκδότη¹⁴] Qui locaverat pictori tabulam
pingendam. Sic Lucianus d. l. πάσσων τὸ
Ζωγράφῳ φασιν ἐκδοθῆναι, γράψας ἵππον καλινδέ-
μενον, Pausoni ajunt pictori locatum, ut ping-
ret &c. Et dein, ὡς οἱ ἔποι γράφονται ἵππον
τὸν ἐκδότη, cum illo adhuc pingente adstaret
locator. Demostenes adv. Midiam p. 388.
ἐκδότη δὲ μετὰ Δημοσθένες τίθισθαι γενούσιν, ὡς
παποχθάνειν, cum mibi (fabro) locasset De-
mostenes coronam auream faciendam. Con-
tra qui conduit aliquid faciendum, dicitur
ἐκλαβεῖν. Plutarchus itidem d. l. ixlabōν ἵπ-
πον ἀλινδέμενος γράψαι, quum conduxisset, ac-
cepisset locatum sibi, ut pingere Equum, qui
volutabatur. IDEM.

[Ἐτσι]¹⁵ ἔτσι malum. KUHN.

Καὶ ὁ καλινδέμενος ἔτσι σοι ὁ τρέχων] Lugd. &
Regius B. ὡς ὁ καλινδέμενος ἔτσι σοι τρέχων.
Omittunt posteriore articulum δι: ego ve-
ro mallem priorem omissem, quod sensus
videtur postulare, vel sensum, quem niente
conceperis, perspicue exprimendi Ratio. PE-
RIZ.

[Ἐτ τοις ἀνταρταῖς]¹⁶ Scilicet Algoritæ. Nisi
quis malit cum Gesnero emendare, ἀνταρταῖς
λόγως. SCHEFF.

[Ανταρταῖς]¹⁷ Sic & MSti, nisi quod Lugd.
στρέψῃ, Aoristo Optativi. Anta¹⁸ refertur ad
senium, & vim verbi Algoritæ, sicuti mox
iterum

τοῖς, πρὸς οὓς διελέγετο, καὶ διὰ exercere cum iis, ad quos verba τοῦτο αἰνιγματώδεις αὐτοὺς παρέχετο καὶ πλαγίους.

iterum fit, αἰνιγματώδεις ἀντὶς παρέχετο. Sic Anton. Lib. fab. 37. Εἰλητὴ ἐπὶ παθοεινοτήτων, φυτῶν τοῖς ἀντὶς, Grecanavis si appellat, accedunt ad Eos, scil. Græcos, Ho-

mines istius navis. Præcessit hic etiam in initio Capitis τῆς Σωκράτεος λόγου, de quibus toto Capite dein agitur, & qui ideo semper intelliguntur. PERIZ.

ΚΕΦ. 15.

Περὶ Ἰππονίου Φιλοτιμίας.

Iππόνιος ὁ Καλλίου ἔσούλετο ἀνδράντα ἀναπομονῆς τῇ πατρίδι ἀνάθημα. Επεὶ δέ τις συνεβούλευε ὡς τῷ Πολυκλείτῳ κατασκευάσαι τὸ ἄγαλμα· τούτῳ ἐφη προσέξειν

C A P. XVI.

De Hipponici ambitione.

Hipponicus Calliae filius statuam erigere Patriæ dedicatam, in animo habebat. Quum igitur quidam ei suaderet, ut à Polycleto faciendam curaret statuam: negavit

se

[**I**ππόνιος] Hipponicus hic æqualis fuit Pericles, vel paulo major, licet diutius viixerit. Nam certe Pericles, teste Plutarcho, p. 165. uxorem habuit, quam ante habuerat Hipponicus, & ex qua genuerat Filium, ab Aristophane sibi exagitatum, Calliam, de quo egimus *supra* iv. 16. & 23. Opulentissimus autem fuit hic Hipponicus. Unde Plutarchus in *Alcibiade* p. 195. qui Gener illius fuit, eum ait habuisse δέξια μεγάλα καδίναντα πλεύτες καὶ γένος, gloriam & potentiam magnam ex divitiis & nobilitate generis. Opes unde accepit non Ipse, sed ejus Avus, docet Athenæus xii. 9. p. 537. Nempe Diomnestus Eretriensis Civis à summo Duce Perfarum ingentem vim pecunia accepit apud se depositam. Eam ille retinuit, Peris omnibus in bello extinxit. Sed quum dein Darius bellum inferret Atheniæibus maxime & Eretriensibus, hi sibi inreuenentes detulerunt suam quisque pecuniam ad amicos Athenienses, & ita Diomnestus quoque suam ad Hipponicum Calliae. F. qui omniem eam retinuit, quum omnes Eretrientes, Urbe à

Peris occupata, essent occisi. Ea pecunia dein pervenit ab illo Hippónico ad Hippónicum Patrem Calliae, ipsum γενοντας ἀντίκανον, οὗ τὸν πλεύτην λαβόντος, ortum ab eo, qui depositum accepérat. Posteriorem hunc Hippónicum, eum esse credo, de quo Noster agit, & superioris fuisse non Filium, sed Nepotem, quia à Nostro & Thucydide dicitur, non Hippónici, ut male putant Interpretes Athenæi, sed Calliae F. dein quis Aristophanes in *Avibus* pag. 554. inducens Epopem Filium Philoclis, Nepotem Epopis, cuius Avus iterum fuerit Epop, addit ἀριθμός τοις Ιππονίος Καλλίου, καὶ Ιππονίος Καλλίου, quia si diceres, Hipponicus Calliae, & ex Hippónico Callias. Vides ex hoc loco illud certe, divitem illum & luxuriosum Calliam, qui Aristophanis tempore vixit, fuisse natum ex Hippónico Calliae Filio. Sed & sibi in illa familia repetita fuisse hæc Nomina alterna, ex eodem loco videtur colligendum. Nam quod semel Nepos unus gessit nomen avi paterni, in eo nihil sane erat notatum dignum. Quin illo etiam sensu accepit ista Scholiales, sed

ἔξει τοιούτῳ ἀναγνωτι, οὐ τὴν se hujusmodi donario appliciturum δέξαντο οὐχ ὁ ἀναγνεῖ, ἀλλ' ὁ esse animum, cujus gloria non ad ποικίλας ἔξει. Δῆλον γάρ, οὐς οἱ consecrantem, sed ad artificem sit reditura. Certum enim esse, ut qui spectarent artem, Polycletum essent, non vero Hipponicum, admiraturi.

ΚΕΦ.

CAP.

sed modum excedens, & temere Aristophanem accusans mendacii, dum ait, λέγεται δὲ νολεύσαδει τῷ ιππονικάτῳ, οὐ οἱ Ιππόνιοι καὶ οἱ Καλλίου ἄνδρες εἰς Λευκόχην ἀπὸ πατέρων τοῖς παῖδας καθίσκοντο, ὅπερ εἴσι Φεῦδροι. Οἱ παῖδες οὐ γένεται Καλλίας Φανίστας πατρός εἴσιν, οἱ νεωκόροις ιωσῆς τὴν περίπλου καὶ πατητούσις ἀλυμπιαδα. Dicitur mentioni, contra Historias in eo, quod Hipponicus & Calliae à majoribus per successionem alternando à Patribus ad Filios devenerint, quod falsum est. Primus enim Callias, qui Equo vicit Olymp. LIV. patrem habuit Phanippum. Tuerim ergo Aristophanem, cuius non ea est sententia, Hipponicus & Callias sibi invicem successisse ab omni ævo in illa familia, sed supra sesquiculum: & simul expediamus seriem illustris hujus familie. Verum est, primum Calliam habuisse Patrem Phanippum, ut testatur etiam Herodotus. vi. 121, 122. Ille Callias inimicissimus fuit Pisistrato, & ejus ex Urbe ejecti bona emit. Ejectus autem est Pisistratus secundum, anno tertio Olymp. LIV. Callia istius Filius fuit Hipponicus, Idem Ille, apud quem Diomnestus Eretriensis sua bona deposituit ingruente Bello Marathonio, Olymp. LXXXII. Vide Athenæum d. l. qui eum Hipponicum etiam Calliae F. & Ammonem cognominatum ait. Hujus, qui illo tempore jam proiectæ statis fuisse debuit, si ætas Patris ejus respiciatur, Filius iterum fuit Callias Hipponicus apud Herodotum VII. 151. qui ad Artaxerxes Xerxis F. Longimanum missus est legatus. Confer Suidam, qui ait missum, ut jurejurando De Polycleto Vide *supra* cap. 8. PERIZ.

E e e e e

δισματησίᾳ, pœnas daturum æternas & in exemplum iturum. KUHN.

7 εὖ μὲν τινες &c.] Sic Euripidem, Agathonem, Pausaniam ad se vocavit, Vide supra II. 21. & XIII. 4. Ipsum etiam Socratis.

ΚΕΦ. ιη̄.

Πᾶς ὁργιζόμενός τις τὸν οἰκέτην τιμω-
γῆσαι ἐσούλετο.

Aνὴς Χὶς ὁργιζόμενός τῷ οἰκέ-
τῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύ-
λην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ολυμπίαν
ἀξω. Πολλῷ γὰρ φέτο πικροτέρου,
ὡς τὸ εἰκὸς, εἴη τιμωτας ἐκεῖνος,
ἐν Ολυμπίᾳ τε καὶ θεώμενός ὑπὸ²
τῆς ἀκτῆς ὅπταδας, ἢ ἀλεῖν
μύλην τρέχοδείγατα.

ΚΕΦ.

1 Εν Ολυμπίᾳ θεώμενος &c.] Similiter Caligula apud Suetonium cap. 26. Populum R. vexavit in gladiatorio munere, reductis interdum flagrantissimo Sole Velis, & tune emitti quenquam vetuit. Nempe Romani, sed sero, ad arcendos solis radios, spectantium confessum velorum umbraculis texerunt, teste Valerio Max. II. 5. 13. qui tamen in eo ait, Campanam imitatos luxuriem. Vela hæc trabibus & malis erectis erant intenta. Vide omnino Lucretium IV. 73. &c. At in Olympiis expositi erant spectatores pluviae & radiis solis, id quod tradit etiam Arrianus in Epictetum I. 6. ut monuit jam Schefferus. De mola & pistrino res est notissima ex Comicis. PERIZ.

2 Θεώμενος] Reposui θεώμενός, non ex lumen mea, sed jubente id Codice utroque, & Regiis duobus. Lugd. etiam legit ἐκάνο. Nec mouere quem debet, quod movisse videtur Editores, In finito jungi Nominativum. Frequens enim id Græcis, & Nostro. Vide supra XIII. 20. & ibi Notas, tum cap. 23. & 38. IDEM.

3 Τῆς ἀκτῆς] Vide Arrianum ad Epict.

tem rogavit, ut ad se veniret, sed qui respon-
dit, Nolle se ad eum venire, à quo acciperet
beneficia, cum reddere illi paria non posset,
testa Seneca d. l. Vide hic etiam Kuhnium.
PERIZ.

CAP. XVIII.

Qua pœna quidam iratus servum
suum afficere voluerit.

Homo quidam Chius, ira contra servum incensus, Non, inquit, in pistrinum ego tē detrudam, sed Olympiam ducam. Putabat enim ille, ut appareret, multo graviorem esse pœnam Olympiæ à radiis solaribus torrii spectantem, quam molere pistrino traditum.

CAP.

cap. 5. ubi habes de hac molestia. SCHEFF. Lucian. in Herodoto ait, ludos Olympicos habere στροφεῖαν καὶ στριψίαν, καὶ καλύπτειν τὸν καρπόναν ὥχλον, angustias locorum, & tabernacula, & tuguriola, & astum suffocantem turbamque miscellanæam. in Peregrini morte idem docet, fuisse aliquem, qui aqueductum Olympiæ suis sumptibus faciendum curavit, καὶ ἐπαυτοὺς διψεῖς ἀπολαύσεις τὸ μηρόντας, providitque ne amplius siti perirent spectatores ludorum, aut morbis acutioribus, οὐ τοις Διός τὸ ξυρὸν οὐ καρέας εἰς πλάνην τοῦ πλανήτου, qui haec tenet ob loci siccitudinem in densa multitudo invaluerant. Basilius Hom. VI. Hexaem. monet, cautum fuisse legibus pangyricis, ut spectatores in stadio federent, γυμνῇ καθαλῇ, nudo capite. adde Agonem Olympicum incidisse in id tempus, cum ferventissimus annus est. Bene igitur dominus servo minatur, Olympiam se missurum hominem, ut ibi pistrino graviora sustineat. Thales etiam, Milesius ille, obiit θεώμενος γυμνὸς ἀγῶνα, πληγεῖς οὐ τοῦ οὐχ λόγου θεῶν τοῦ θεώμενος. Suid. in Θαλῆς ex Laerti confer & Pindarum Od. III. Olymp. KUHN.

ΚΕΦ. ιη̄.

Περὶ Αρχύτου σωφροσύνης ἐν
λόγοις.

De Archytæ in loquendo mo-
destia.

Aρχύτας τάτε ἄλλα ἦν σώφρας,
καὶ οὐκ καὶ τὰ ἀκοσμα ἐφυ-
λάτητο τῶν ὄνομάτων. Επεὶ δὲ
ποτε ἐβιάζετο τι εἰπεῖν τῶν ἀπρε-
πῶν, οὐκ ἐξενίθη, ἀλλ' ἐσιώ-
πησε μὲν αὐτὸν, ἐπέγραψε δὲ κα-
τὰ τὸ τοίχου, δέξας μὲν ὃ εἰπεῖν
ἐβιάζετο, τὸ οὐ μὴν βιαζεῖς εἰ-
πεν.

Archytas, quum aliis in rebus mo-
destus fuit, tum vero etiam
verborum obscenitatem vitabat.
Quum vero necessitas aliquando
postularet in honestum aliquid dice-
re, evinci non potuit ut id diceret,
sed tacuit id quidem, inscripsit au-
tem in pariete, monstrans quidem,
quod dicere adgebatur, neque ta-
men dixit coactus.

1 Αρχύτης] At Stoici suo quamque rem no-
mine appellaverunt. sic enim differunt, nihil
esse obscenum, nihil turpe dictu. & οἱ σοφὶς
ἀνθρώπων οὐσι (ita enim lego). itaque cre-
pitus ajunt εἰκότε liberos ac ructus esse oportere.
οἱ stoicain impudentiam! Ego, inquit
adhaec Cicero. lib. IX. epist. fam. 22. seruo τὸ
servabo (sic enim assuevi) Platonis verecun-
diam. KUHN.

Αρχύτης] De Archytæ hoc Tarentino, qui
ιδωμένοτον τῷ τοῖς πολοῖς ἐπὶ πάρη, in
admiratione erat apud populum proprie omnis
generis virtutem, ut ait Laertius, egimus
nos jam supra III. 17. 5. PERIZ.

2 οὐ μὴν βιαζεῖς εἰπεν] Lugd. εἰπεν. Sed
longe præfero vulgatum, quod & Sluisk.
tuetur. IDEM.

ΚΕΦ. ιη̄.

Περὶ τῆς Φληγάφου ιστορίας.

Συβαίτης ἀνὴς παιδαγωγός, (τὸ
γὰρ οὐκ μέν τῶν ἄλλων Συ-
βαι-

De ridicula quadam historia.

Sybarita quidam pædagogus, (nam
& hi cum reliquis Sybaritis
luxuriæ

1 οὐ θεῶν] Sluisk. & Regius C. δὲ θεῶν.
Sic I. 34. ἀμφοτέρους δὲ οὐτὶ τὸ Αρχύτερον θεῶν.
Et proprio de pueris ducendis & edu-
candis: hinc παιδάνη ἀγῶνα, XII. 43. sed &
hinc hoc ipsum παιδαγωγός vocabulum. PE-
RIZ.

2 Επιτελητὴν αὐτῷ ιχυρότατο] MSS. B. & C.
i. ἀ. παρότατο. SCHEFF. Lege παρότατο.
KUHN.
Επιτελητὴν αὐτῷ ιχυρότατο] Sic & Sluisk. &
Regius A. Unde liquet ē MStis hanc
lectionem à Perusco editam. Quapropter
Eeeeee 3 ter

βασιτῶν καὶ αὐτοῖς ἐτρύφων) τὸ παιδός, ὃν ἦγε οὐχὶ τῆς ὁδοῦ, ιχθέδι τελευτήσαντος, καὶ ἀνελομένου, ἐπέπληξεν αὐτῷ ιχυρότατα. Γελοῖτατα δὲ αὐτὸς τὸ εὑρίμα παρὰ τὸ παιδός ἀρπάσας κατέτραγεν. Οτε τοῦτο ἀνελεξάμην ἐν ισοειδεῖς Συβαριτικαῖς, ἐγέλασα, ἔδωκα δὲ αὐτὸς μηνίν, μὴ βασκίνας διὰ Φιλανθρωπίαν γελάσας καὶ ἄλλον.

ter licet & Lugd. æque ac Regii B. & C. legat περόπολη, non tamen idoneam satis rationem hanc duco id, quod receptum est, rejiciendi, ut fecit Kuhnus. De hujusmodi enim rebus recte satis adhibetur illud ιχυρός. Sic Plutarchus *Apophth. Lacon.* Ιχυρός ἀντίτιτος ποιητας, studiose, vehementer qua-

ΚΕΦ. κα'.

Περὶ Συάγρου ποιητοῦ.

Oτι Συάγρος τις ἐγένετο ποιητής μετ' Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον,

luxuriaæ indulgebant) quum puer, quem ducebat per viam, in sicum incidisset, & sustulisset, vehementissime eum objurgavit. Ipse vero ridicule prorsus, quum eripuissest puero, quod inventum erat, devoravit. Quum id legerem in Sybariticis historiis, risi, memoriam vero prodidi illud, non invidens humanitate quadam etiam alteri risum.

siverunt eos, qui id fecerant. Sed & Noster prorsus codem modo *supra* III. 19. Καὶ Σπενσίατο πάντα ιχυρῶς ἐπειπλῆσ. PERIZ.

3 Τὸ εὐεγμένον τὸ παιδός] Mediceus, οὐερεμένον τὸ παιδός αρπάσας κατέτραγεν. & mox Idem, καὶ ισοειδεῖς Συβαριτικαῖς.

C A P. XXI.

De Syagro Poëta.

Poëta quidam nomine Syagus exstitit post Orpheum & Musæum,

¹ Συάγρος οὗ] Adde Eustath. in *præfatione ad Iliadas.* SCHEFF.

² Συάγρος οὗ &c.] Citat hæc Æliani Nostri Eustathius in *præfatione ad Homeri Iliada* p. m. 3. PERIZ. Cl. Konigius pro Συάγρῳ legere malebat οἰαρψός, teste Cl. Kuhnio *ad lib. xi. cap. 2.* de Syagro egerrunt Viri Doctissimi L. Allatius *de Patria Homeri cap. 4.* & Fabricius *lib. i. cap. 34.* Biblioth. Gr. qui μετ' Ορφίᾳ καὶ Μουσαῖον veritatem cum Orpheo & Musæo, sive iisdem quibus illi temporibus.

³ Ορφίᾳ καὶ Μουσαῖον] De Orpheo egimus *supra ad VIII. 6.* Musæus fuit secundum quoddam Orphel discipulus. Duplicem facit Musæum Suidas; Alterum *Thebaicum*, Filium

Thamyre, Nepotem Philammonis, quem memorat etiam Pausanias in *Phocicis cap. 1.* quamvis Thamyre Filium non dicat, sed aqualem illi statuere videatur, neque illum, sed Orpheum, εἰς μάνην, in omnibus, imitatum addat: Alterum vero Atheniensem, vel Elefsinum, qui vixerit temporibus *Cecropis secundi*, & Filius fuerit Antiphemi, cuius illud Pausanias sèpius meminit. Veluti in Atticis *cap. 14.* ubi carmina illius citat, sed quæ utrum illius sint, dubitat, & hunc ipsum etiam cum Orpheo jungit. Adde *capit. 25.* & in *Phocicis cap. 5. & 12.* Pater fuit Eumolpi, ut tradit Suidas & Scholia Sophoclis *ad Oedipum Col. v. 1047.* quod à Pausanias *Phoc. cap. 5.* confirmatur. Sed Scholia

LIB. XIV. CAP. XXI.

959.

τὸ λέγεται τὸν Τρωικὸν πόλεμον πρῶτον φίσαι, ³ μεγίστης οὐτοῦ θέσιος λαβόμενος, καὶ ἐπιτολμήσας ταῦτη.

hastes ille alios *Museo* tribuit Avum, Proavum, Abavum, quam Suidas, & ad seriora rejicit tempora, dum quartum facit ab Eumolpo Thrace, qui bellum gessit cum Erechtheo, Atheniensium Rege, cujus Filius fuit *Cecrops II.* PERIZ.

3 Μεγίστης φίσαι &c.] Sic II. 13. de Aristophane Socratem exigitante, λαβόμενος τούτους εὖ καθά περιελάθη. Vult autem dicere

sæum, qui dicitur prius Trojanum bellum cecinisse, maximo illo argumento occupatus, idque etiam ausus aggredi.

Auctor quasi per admirationem, Syagrum maximo sane arguento fuisse occupatum, idque, licet magnæ esset operæ, aggredi ausum. Lugd. & Regius B. inox legit ταῦτα, sed male, ut opinor. Nam ut Noster, sic plane & Plutarchus *Bruto in extr. pag. 1010.* δὲ οὐος Πομπαῖος ἐπιτολμήσας τῇ τύχῃ, & ne quantum quidem Pompejus, ausus tentare fortunam. IDEM.

ΚΕΦ. κα'.

Περὶ τυράννου καλύπταντο τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηκόους φίσαλέγε-
δας ἀλλήλοις.

C A P. XXII.

De tyranno probibente subdi-
tos à mutuis col-
loquiis.

Oτι τὸ Τρύζον τις τύχειν φίσαλόμενος ἔξελεῖ τὰς συνωμοσίας, καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπισυναλάς, ἔταξε τοῖς ἐπιχωρίοις, ² μηδένα μηδενὶ φίσαλέγειν, μήτε κοινή, μήτε ἴδια. Καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα ³ ἀμύχανον καὶ χαλεπόν. Εσφίσαντο οὖν τὸ τύχειν πρόσαγμα, καὶ ⁴ ἀλλήλοις ἔνευον, καὶ ἔχειρονόμουν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἔνεώρων δρίμον, καὶ αὐτόλιν γαληναῖον, καὶ βλέψαμα Φαιδρὸν,

Tyrannus quidam Tryzus, violentis coniurationes tollere & insidias contra se, præscripsit suæ regionis incolis, ut nemo cum altero, neque publice neque privatim, sermones misceret. Et erat res plane tristis ac dura. Itaque illud tyranni mandatum eluferunt, & sibi invicem innuebant, ac manuum gestibus utebantur alter erga alterum, torvoque vultu sese in vicem

¹ Τρύζον] Quis hic fuerit, non invenio, dubitoque an bene scriptum sit hoc nomen. SCHEFF.

² Τρύζον] An per compendium Scripturarum pro τρύζον; Certe οὐ & νο frequenter inter se permutantur in MStis, ut liquet ex Mysia & Myria toties confusis, aliquique exemplis, quæ Vide apud illustrem Virum, Gronovium Patrem, *Observ. IV. 15.* ut &

Clariss. Bentlejum in *Dodictissima Epistola ad Millium*, Joh. Malela subiecta, pag. 75. &c. Sed & jam olim in pronunciatione Y locum οι exceptit, sicut apud Latinos V sèpissime substitutum est in derivationibus diphthongō OE, vel OJ. Sic à μην, pæna, punio, à Πεννος, Punicus. Qua de re pluribus egi in *Animad. Historicis cap. 10.* p. 438. PERIZ.

2 M-

δρὸν, καὶ ἐπὶ τοῖς σκυθρωτοῖς καὶ ἀνηκέσοις ἔκατεν αὐτῶν συγωφρυωμένοις ήν δῆλοι, τὸ δὲ πῦχης πάθος ἐκ τῆς προσώπου τῷ πληρούν. Ελύσει τὸ τύραννον καὶ ταῦτα, καὶ ἐσίενε, τέξεδοι τι αὐτῷ πάντας κακὸν καὶ τὴν σιωπὴν, φέρει τὸ δὲ κημάτων ποικίλον. Αλλ’ οὐκ ἔκεινος καὶ τοῦτο κατέπαυσε. Τῶν τις οὖν ἀχθόμενοι τῇ ἀμυχανίᾳ, καὶ δυσφορῶν, καὶ τὴν μοναρχίαν καταλύσας δῆλον, ἀφίκετο εἰς τὴν ἀγορὰν, εἶτα ἐκλαεῖ τὰς πολλοῖς ἄνθες καὶ τὸ λαόν τοῖς δάκρυοις. Περιέστησαν οὖν αὐτὸν καὶ ὥσπερ τὸ πλῆθος, καὶ ὀδυσσεῖ κακένοις οὐνεῖχοντο. Ήκεν ἀγγελίᾳ ωδῇ τὸν τύραννον, ὡς οὐδεὶς αὐτῶν χρήτοις νεύματι οὐκ ἔτι, δάκρυα δὲ αὐτοῖς ἐπιχωρίζει. Οἱ δὲ ἐπειγόμενος καὶ τοῦτο πάντα, μὴ μόνον τῆς γλώττης καταγιώσκων δουλείαν, μηδὲ μόνον τῶν νευμάτων, ἀλλ’ ἡδὲ καὶ τοῖς ὄφθαλμοις τὴν ἐκ Φύσεως ἀποκλείων ἐλευθερίαν, ηὔ ποδῶν εἶχεν, ἀφίκετο οὖν τοῖς δορυφόροις, ἵνα ἀνατείλῃ τὰ δάκρυα. Οἱ δὲ οὐκ ἐφῆσαν ιδόντες αὐτὸν, τὸν τὸν δαλεροῖς.

² Μηδίνα μηδεὶς Διολέγεσθαι] Tacitus Agric. de temporibus Domitiani: *Dedimus profecto grande patientie documentum, et sicut vetus artas vudit, quid ultimum in libertate esset, ita nos quid in servitute, ademptio per inquisitiones et loquendi audiendique commercio.* SCHEFF.

³ Αμύχανοι] Significat hic rem gravissimam, tristissimam. Sic Herodotus Θεογ. 836.

Καὶ τὸν ἔπειτα ἔργον ἀμύχανοι ἤματι κέντη.

Et sane evenisset res gravissima illo die. Et Εγγρ. 494. τοῦτο καρδιῶν ἀμυχανία, malebys-

vicem intuebantur, dein iterum sereno hilarique, & in asperis ac gravissimis malis quisque superciliapalam contrahebat, animi affectum ita per vultum alteri declarans. Sed hæc etiam tyrannum male habebant, credebatque, silentium quoque illud per varietatem vultuum prorsus mali quid sibi pariturum. Ille ergo etiam hoc vetuit. Eorum itaque aliquis dirissimum hoc malum graviter & ægre ferens, & disfolvere tyrannidem desiderans, venit in forum, deinde stans ibi multis & turbidis flebat lachrymis. Circumstabat igitur eum & circubat multitudo, ac in lamentationem erumpebat & ipsa. Nuncius itaque ad tyrannum venit, neminem eorum nutu amplius uti, at lacrymas iis in vultu abundare; ille vero festinans, ut & hoc prohiberet, non solum linguam nutusque servitutis damnans, sed jam oculis quoque, quam habent à natura, libertatem adimens, quantum potuit pedibus, advenit

mis duritia. Polyænus II. I. 14. Καὶ διὰ τὸ μετέπειτα, ἐτί metus erat gravissimus. PERIZ. 4 Αλλάκτεινοι] Loquebantur igitur nubibus, & quicquid metuebant dicere, significabant affectibus. Hieron. in epist. de vitando suspecto contubernio. ubi iterum, Taciti, inquit, oculi et sermo silens et totius corporis habitus trepidationem interdum vel securitatem loquuntur. de Pantomimis vetus Poëta inter alia canit;

Tot linguae, quot membra viro: mirabili
ars est,

Quæ facit articulos ore silente loqui.
KUHN.

5 mag.

τὸν, καὶ ταῦτα τῶν δορυφόρων ἀπόσαντες, τὸν Τύραννον τὸν ἀπέκτειν.

advenit cum stipatoribus, ut lacrymas reprimeret. At illi non viderunt eum prius, quam raptis continuo armis satellitum, tyrannum interficerunt.

⁵ πελέσθοις οὐκ αὐτὸς καὶ τελεῖλθοι τὸ πλῆθος.] Nescio qui hoc ita me præterierit & se felicit, quum manifesto legi debeat πελέσθοις, οὐκ ac πελέσθοις, & syntaxi id postulante, & Cod. Sluiskiano. Lugd. ut solet, per compendium scribendi ultimas literas in incerto reliquit. Alterum tamen occurrit in omnibus Edd. sed male. Syntaxis hæc vocabuli πλῆθος cum verbo plurali est notissima, & Græcis Latinisque usitata. Livius I. 41.

⁶ Συνέχοντο] Sic & Faber: At mihi videatur scriptisse συνέχοντο, quoniam & sensus & ratio orationis sic requirit. SCHEFF. Indicta hæc mallem. συνέχοντο enim per « dicunt Græci, nunquam συνέχοντο per ». Res nota πλῆθος καὶ τὸ πλῆθος KUHN.

⁷ Απέκτεινεν] In utroque Codice legitur Απέκτεινεν.

ΚΕΦ. κγ'

Περὶ Κλεονίου, καὶ Αχιλλέως μουσικῆς τὴν ὄργην ἀνατέλλειν
Φιλούντων.

CAP. XXIII.

De Clinia & Achille musica
solitis iram repri-
mere.

¹ Κλενίας ἀνὴ τὴν σωματικὴν τὸν τρόπον, Πυθαγόρειον δὲ τὴν σοφίαν. Οὓτος εἰς ποτε εἰς ὄργην προήχθη,

Clinias moribus fuit vir probus, doctrina autem Pythagoreus. Is si quando in iram proiectus esset,

¹ Κλενίας] Refert hæc Chamæleon Ponticus apud Athenæum lib. xiv. & confirmat Basilius libro, quo docetur, quid ex gentium libris proficere possumus. Vide Vossium de Musica §. 16. SCHEFF. Clinias quidem ex secta sua disciplina iram Musicā exarmavit. Galenus vero in de curandis animi morbis alia contra iram alexipharmacata habet. quo pacto autem ipse sibi hunc affectum curaverit, audire operæ pretium fuerit, ιώ, inquit, μετέπειτα δὲ τριτοῦ ἀκοντα, τετάρτῳ αἴσθησιν &c. ego adhuc adolescentulus, his auditis, cum vidissim hominem, qui foras celerius referare volebat, sed re ad lumen non procedente, clamorem moribus, januamque calcibus petebat, iactisque in ipsos Deos convitiiis, truci effera-toque oculorum obtutu insaniem præse ferebat,

² Κλενίας] Tarentinus fuit, & Platonis aequalis ac amicus. Vide Diogenem Laertium in Democrito n. 40. atque ibi Menagium. Factum hoc Cliniae Noster habet ex Athenæo xiv. 5. qui Auctorem laudat Chamæleonem Ponticum. PERIZ.

² εἰκονῶν μεταλλεύσεως] Elegans circumlocuta

ίχθη, καὶ ² εἶχεν αἰδητικῶς ἐαυτῷ
εἰς θυμὸν ἔχαγομένου, ὡρόχριμα
πρὶν ἢ ἀνάπλεως αὐτῷ ἢ ὄργη, καὶ
ἐπίδηλος γένεται, ὅπως Διάκειται,
τὴν τοῦ λύραν ἀμοσάμενος, εκιθέριζε·
πρὸς δὲ τοὺς πυνθανομένους τὴν αἰτίαν
ἀπεκρίνετο ἐμελῶς, ὅτι ⁴ πραύομαι.
Δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ ἐν Ιλιάδι Αχιλλεὺς,
ὅτι τῇ κιθάρᾳ προσάδων, καὶ τὰ
κλέα τῶν προτέρων διὰ τὸ μέλος εἰς
μήμην ἐαυτῷ ἔγων, τὴν μῆναν καὶ εὐ-
τάξειν,

effet, atque in iracundiam se fert
ipse sensisset, confessum prius quam
consummata esset ira, & eluceceret in ipso, quo ageretur affectu,
adaptatam pulsabat citharam: in-
terrogantibus vero causam rei, re-
spondit eleganter, Lenior ita. Vide-
tur autem mihi etiam Achilles in
Iliade, quum accinit cithara, veter-
rumque res gloriosas cantando sibi
ipse in memoriam redigit, indigna-
tionem

locutio ³ συναπόθεσμα, quod est sibi esse con-
scium aliquid rei, ejusque sensum intus per-
cipere. Ita ægrotus, cum sentit morbum
libenterque agnoscit, medicis dicitur habere
vix συναπόθεσμα. Arriani Epictetus lib. II.
cap. 2. ἕρχῃ φιλοσοφίας &c. συναπόθεσμα ⁴ αὐ-
τῆς ἀσθετίας, πρινοφορίας initium est sua imbe-
cillitatis sensus. Antoninus lib. VII. de Vita
sua, εἴ τοι καὶ οὐναπόθεσμα ἀμαρτίαις σύχνεται,
τοι τοῦτο εἴτε αὐτία; si quis etiam peccati sensum
perdiderit, quenam vivendi causa supereft?
τοι οὐναπόθεσμα opponitur ἀπολυγκάς, ὁ ἀν-
θρώπος, qui non sentit se peccare ac perire.
KUHN.

*Ei*χεν ἀναθηπάκας ἐαυτῷ ἐν θυμῷ ἔχαγομένῳ] Sic
& Sluisk. & Regii A. C. Haud male. Ne-
que etiam rejiculum plane, quod Lugd. &
Regius B. ἔχαγομένῳ, Participio, ut sae-
pe fit à Græcis, posito pro Infinito. Prius il-
lud simile est illi, XII. 2. καὶ τὸ πρῶτον ὀλί-
γῳ ἐμελῶς φθονερίαν ἔντονος. Polterius illi, XII.
64. extr. ὅψις ⁵ ἐμελῶς ἀπαντήσις, pro ἐαυτῷ
ἀπαντήσιμη. PERIZ.

3 Τὸν λίγον ἀριστομένῳ] Ex præcepto &
exemplio, magistri sui Pythagoræ, de quo
Seneca lib. III. de Ira cap. 9. Pythagoras
perturbationes animi lyra componebat. Adde
Quintil. Institut. IX. cap. 4. Jamblichum
de vita Pythag. I. cap. 25. Censorinus de
die Natal. cap. 12. Pythagoras ut animum
suum semper divinitate imbueret, priusquam
se somno daret ⁶ cum esset expurgatus, cytha-
ra, ut ferunt, cantare conseruerauit. Porro

de hoc musicæ effectu testatur etiam Mai-
mus Tyrius Differt. XXI. δειπν., inquit, in-
λαφροῖς οἰκτοῖς, δειπνὸν ἐπιτρέπει θυμός, ἡγε-
της οὐναπόθεσμα σωφροσύνη. Adde Plutarchum de
Musica & exemplum Orphei apud Ovidium
lib. X. fab. I. & Davidis, Sauli emotum ani-
mum cithara fono mitigantis apud Samue-
lem in Bibliis. SCHEFF. Adi Aristot. lib.
VIII. cap. 5. & Piccarti Commentar. in lib.
KUHN.

Δέος ἀρμοστίμῳ εκιθέριζε] Promiscue hic
sumuntur, ut apparet, vocabula Lyra & Ci-
thara, de quo Vide jam supra ad III. 31.
extr. PERIZ.

4 πραύομαι] De illa Musices vi, à Pytha-
gora & Pythagoreis agnita, Vide hic Scheff-
rum & Magium Miscell. IV. 13. IDEM.
5 πρῶτον &c.] Interpretes subobscure, ex
spoliis &c. primam arripiuit citharam. Indi-
gitat autem Noster, præcipui titulo hanc ci-
tharam ex spoliis sibi sumpsisse. Achilleum,
Homerumque in animo habuit, qui Iliad. i.
impense laudat hanc citharam, canique in-
ter alia,

Τὸν ἄρετον εἰς σύνεσιν πολὺς Ηετόνος δίλει,
τῇ ὥρᾳ θυμῷ ἐπερπτο, καὶ δέ εἴη εἰς ἀριστόν
Quam tulit ex præda Ηετονίς μεν
perdens.
Quaque animum pavit recinens bene gese
virorum.

Est itaque ⁷ ηδίαις πεάτη hoc loco idem quod

γάλειν. Μουσικὸς γὰρ ὁν, τὴν κι-
θάραν ⁸ πρώτην ἐκ τῶν λαφύρων
ἔλαβε.

Καρπίτος vel πρωτίλεια, cithara eximia & jure
præcipui debita duci, confer Grotium lib.
III. de I. B. & P. p. m. 624. KUHN.

Πρώτην εἰς τὴν λαφύραν &c.] Intellige non
ita primam, ut alia dein ceperit, sed solam
& præ aliis. Interpres enim horum esse de-
bet Athenæus, quem Noster sequitur. Ita

K E F. ad.

Περὶ τινῶν χρημάτων πρετόλων ὑπὲ
τοποτάν, καὶ τοὺς δανει-
στὰς διποτενάγτων.

De quibusdam pecunias aspernatis
supra alios cives, & iis, qui
credidores occiderunt.

Xρημάτων κατεφρόνησαν, καὶ μεγα-
λοφροσύνην ἐπεδείχαντο, ὄφωντες
ἐν πενίᾳ τοὺς πολίτας ὄντας, πλου-
τοῦντες αὐτοῖς, ἐν μὲν Κορίνθῳ Θεο-
κλῆς, καὶ Θρασωνίδης, ἐν δὲ Μιτυ-
λίῃ Πρᾶξις. Καὶ οὖν καὶ ἄλλοις
συνεβούλευον ἐπικουρίσαι τῆς πενίας
τὴν ἀνάγκην τοῖς ἀπορουμένοις. Επεὶ
δὲ οὐκ ἐπείθον, ἀλλ' αὐτοῖς γε τὰ
ἐαυτῶν ¹ ἀρῆκαν χρέα, καὶ ² ὀναρ-
το οὖν εἰς ἀργύριον, ἀλλ' εἰς αὐ-
τὴν τὴν ψυχὴν. Οἱ γὰρ μὴ ἀφε-
θέντες, επιθέμενοι τοῖς δανεισταῖς,
³ προβαλόμενοι τῆς ὄργης τὰ ὅ-
πλα, καὶ εὐλογωτάτην χρέαν,

τὴν

Pecuniam neglexerunt, animique
magnitudinem declararunt, vi-
dentes, quam ipsi opulentissi essent,
cives suos rerum penuria laborare,
Corinthi quidem Theocles & Thra-
sonides, Mitylenis vero Praxis. At-
que adeo aliis etiam suaserunt, ut
paupertatis necessitatē egentibus
relevent. Quum vero id illis non
persuaderent, ipsi tamen remiserunt
sua debita, fructumque ex eo per-
ceperunt, non quidem pecuniæ, sed
ipsius vitæ. Etenim illi, quibus de-
bita non fuerant remissa, quum ex
insidiis invasissent creditores, præ-
ferentes

Mediceus & Editio Romana ὄντων præferunt.

3 προβαλόμενοι τῆς ὄργης τὰ ὅπλα, καὶ ἐνδογά-
μτικα χρέα] Probaλόμενα proprie dicimus ar-
ma, quando ea exferimus in pugnam, &
protendimus adversus hostem. Sic II. 44.
Προβαλλομένοι δὲ οὐναπόθεσμα, Ubi me
Vide

F ff ff 2

την ἀμάχον καὶ τὴν ἐκ τῶν ἐπειγόντων ἀνάγκην, ἀπέκτενεν τοὺς δαρειάδες.

Vide. Hic autem sensus est, *protendentes arma, qualia ira suppeditat, vel ipsam iram, & necessitatem loco armorum.* PERIZ. Avo in *Antegeesi de Centesimis & Unciis Usuris p. 519.* hic locus ita scribendus videbatur: ~~αεβαλό-~~

ΚΕΦ. κε'.

Πλῶς τις ἔπεισεν ἐν πολιτείᾳ
οὐρόνοις καθέξε-
δω.

¹ Ετασίασάν ποτε πρὸς ἄλλην
λους οἱ Χῖοι, ἀνδρεότατα νο-
σήσαντες νόσου ταῦτην βαρυτάτην.
² Αὐτὴν οὖν ἐν αὐτοῖς, πολιτι-
κὸς τὴν Φύσιν, πρὸς τοὺς σπου-
δάζοντας τῶν ἑταίρων ³ πάντας
ἐκβάλλειν τοὺς ἐναντίους, ⁴ μη-
δαμῶς, ἔφη, ἀλλ᾽ ἐπεὶ κεκρα-
τήκαμεν, ⁵ οὐ πολιτώμεδά τινας,
ἵνα μὴ τοῦ χρόνου προΐστοτος, οὐκ
ἔχοντες ἀντιπάλους, ήμιν αὐτοῖς ⁶ ἀρ-
ξόμενα

¹ Ετασίασάν ποτε, &c.] Seditiosi prorsus, ut ait Auëtor, vere fuerunt Chii. Ut quoniam Regem suum, Hippoculum, in seditione occiderint, refert Plutarchus in lib. de Virintibus Mulierum. Hac etiam de causa mutarunt sæpe formam Reip. Sic Oligarchiam quum haberent, durius imperitanter sustulerunt, teste Aristotele Polit. v. 6. Sed & inde modo hæc, modo illa, factio ex Urbe ejiciebatur in exilium. Vide Eudemum Arist. Polit. v. 3. & Diodorum Siculum lib. xiii. p. m. 189. Ceterum aliter, quam siebat, di-

ferentes arma, quæ suppeditabat, & æquissimam rationem, summam illam & ex urgentibus rebus ortam necessitatem, occiderunt creditores.

μνοι τῆς ὁργῆς τῶν ὄπλων τὸν εὐλογούστερον κρίνειν, τὸν ἀμάχον τὸν δὲ τὴν ἐπειγόντων ἀνάγκην, πρε-
texentes armorum ire plenam rationis inopiam & indomitam omnium necessariorum indigen-
tiam.

CAP. XXV.

Quomodo persuaserit quidam, con-
cordiam in republica ut
retinerent.

Seditionem aliquando adversus se
invicem agitarunt Chii, gra-
vissimo hoc morbo laborantes vehe-
mentissime. Quidam igitur interil-
los, homo ab natura factus ad temp.
popularem, ad eos ex amicis,
qui omnes adversarios ex urbe vo-
lebant ejicere, Nequaquam, inquit,
sed quoniam superavimus adver-
sarios, relinquamus aliquos, ne pro-
cedente tempore, non habentes ad-
versari.

stinx sequentia, scilicet commate posito pos-
tū, quod Edd. reliquæ posuerant post in-
driente. PERIZ.
² Αὐτὴν οὖν τοὺς πολιτεύοντας] Nomine Ono-
mademus, ductor & caput alterius partis. Plutarchus lib. de reipubl. gerend. praecip.
ubi fatuum hoc ejus dictum esse confirmat. Habuit Onomadenus in animo Arcanum illud dominationis, quo quidam male callidi negant quidquam principi adversus subditos salubrius, quam si contentiunculas inter ipsos foveat, & alat, de quo Lipsium vide lib. vi.
polit.

LIB. XIV. CAP. XXV.

ξώμενα πολεμεῖν. Καὶ εἰσὼν ἔπει-
σε, καὶ γὰς ἔδοξε καλῶς λέγειν;
ἐπεὶ οὗτος ἔλεγεν.

polit. cap. 3. SCHEFF.

¹ Αὐτὴν οὖν τοὺς πολιτεύοντας] Nomen ei fuit Onomademo, ut refert Plutarchus, non tan-
tem in lib. de Rep. Ger. sed & in lib. de
Uisitate ex inimicis capienda. Priore qui-
dem loco ait, *stultum, εὐνός,* videri id con-
silio hujs Demagogi, nam *Demagogum*
fuisse tradit. At posteriore loco adfert, tan-
quam idoneum exemplum, ex quo liqueat,
utilitatem etiam ex inimicis posse capi. Et
sane in utramque partem de eo disputari po-
test. Cum Onomademo sensit Scipio Nasica,
qui servandam censebat Carthaginem, *ne
metu ablatu amula, luxuriari felicitas Urbis
Romæ inciperet,* ut ait Florus II. 15. Con-
tra sequius cessit Israëlitis, quod Philistæos
reliquerunt in terra Canaanæ, quum delere
eos potuissent, sicuti iusserat Deus. Sed nuf-
quam magis veritas hujus consilii elucet, &
nusquam minus ei auscultatur, quam in dis-
fensionibus Civilibus & Ecclesiasticis. Sul-
lanae partes extinxerant Marianos, adeo ut
neque eorum liberos ad Remp. admittere
vellent, sed mox ipsi in bellum civile eru-
perunt. Neque aliter res gesta est in Eccle-
sia. Oppressis tantum quod Arianis sub Theo-

versarios, nobis ipsis bellum infera-
mus. Atque hoc quum dixisset eis
persuasit. Nam recte dicere vide-
batur, quum ita loqueretur.

dofio, mox sub ejus Napote ex ipsis Ortho-
doxis novæ lites, factiones, hæreses, Ne-
storianorum, Eutychianorum, Pelagiano-
rum, ortæ sunt. πολιτεύοντας mihi est hoc in
loco, qui indolem & naturam habet idoneam
ad Remp. Democraticam regendam. Vide
supra ad II. 20. PERIZ.

³ Πάττας εὐέλεγεν] Leg. πάττας omnino,
necessario. FABER. Sed forte non est ne-
cessarium. SCHEFF.

⁴ Μηδαμᾶς] Vide Gruteri discursum in hec
Taciti: *otiosa porro armatorum manus facile
lasciviant.* Summa rei eoredit. Non esse
hostibus ita amputandas pennas, ut renasci
nequeant. Nam διος ἀντιπλοι, metus hostium
semper animo obversans, eos virtutis est: quo
remoto, arma in viscera sæpe vertunt sua,
qui intra pacis leges vivere nesciunt. KUHN.

⁵ Υπλισόνεια πατεῖ] Lugd. & Regius B.
πολειτώμενα, quod videtur exhortationi ma-
gis congruens. PERIZ.

⁶ Αρχάριδα] Uterque Codex & Regii ἔρ-
γωμα. Et ita Plutarchus utroque in loco,
ὅτις, ἵψη μὴ τεῖς τὰς φίλας ἀρξάμενα Διορίπερθα. Ergo & illud reposui. IDEM.

ΚΕΦ. κε'.

Περὶ Ανταγόρου Αρχεσίλαον λο-
δορίσαντ^⑤.

¹ Αρχεσίλαον τὸν ἐξ Ακαδημίας
² Ανταγόρας ὁ ποιητὴς ³ ἐλο-
δορεῖτο, ⁴ προσφθαρεὶς ἀτῷ, καὶ
ταῦτα

De Antagora, conviciis Arceſi-
laum proſcindente.

Αrceſilaum Academicum Anta-
goras poëta probris infecta-
batur, malo suo cum eo conflicta-
tus,

¹ Αρχεσίλαος &c.] Illustris hic fuit Philo-
sophus, Conditor Academiæ Mediae vel No-
væ, quæ erat φίλη πάττας, *ιπάχα,* de omnibus
affectionum exhibens. Ex Æolide Asia oriun-

dus, vixit & floruit tempore Demetrii Po-
lioræ, & Antigoni Gonatas, æqualis Epic-
uro, qui per invidiam detrahere illi studuit.
Vide Plutarchum *adv. Coloten,* pag. 1121.

ταῦτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Οἱ δὲ σφόδρα μεγαλοφρόνες ἔνθα ἔώρα μάλιστα συνεπῶται πολλοὺς, καὶ ἔνταῦθα ἐπορεύετο Διδαχεγόμενοί, ἵνα ὁ λοιδόρων ἐν πλείσιν ἀρχηγοῦ. Οἱ γοῦν ἀκούοντες ἀπειχέρεφοντο, καὶ μανίαν ἐπεκάλουν τῷ Αυταγόρᾳ.

KEΦ.

tus, idque in foro. At ille magnam prorsus, ubi quamplurimos homines stare videbat, eo ibat, disserens simul, ut ita conviciator coram pluribus turpiter se daret. Quapropter qui id audiebant, avertebant se, & insaniæ Antagoram accusabant.

CAP.

& Laertium in *Eius Vita*, ac Ciceronem passim. PERIZ.

² *Ἀνταρχεῖς*] Rhodius hic fuit. Refert eum Vossius ad tempora Antigoni Primi, & sequitur in eo Plutarchum, qui in *Apophth. Regum* memorat dictum Antigoni illius ad hunc *Antagoram*, castra ejus secutum, & *Antagoræ* responsum. Dubitem tamen, an erraverit Plutarchus, & ex eo Vossius, in *Antigono* designando, qui, opinor, non Primus fuit, sed Secundus, Gonatas dictus. Nam ab Athenæo VIII. 5. eadem Historiam narrante, simpliciter *Antigonus Rex*, à Pausania vero in Atticis, *Rex Macedonum* vocatur, quod Gonatas fuit, non ille Primus. Accedit, quod hic *Arcesilaus*, quem Noster *Antagoræ* jungit, maxime floruerit sub Antigono Gonata, ad quem legationem suscepit pro Patria, & cuius Filii Alyconei (de cuius morte Noster *supra* III. 5.) natalem una cum aliis celebravit, ut ex Laertio constat. Adde compoississe *Antagoram* carmina in mortem Polemonis, Cratetis, & Crantoris, qui post Xenocratem demum praefuerunt Academiæ. Quæ carmina item à Laertio referuntur. IDEM.

³ *Ελεύθερον*] Bene & pro philosopho egit Arcesilaus, hominis convitia generosa patiencia concoquens. Hoc enim illud est cer-

tamen, quod alias Philosophus se subitum negavit, *ἴδιοι πάντες εἰναι αὐτῷ χάροις οὐτε φίλοις, quia, qui vincit in eo deterioris est conditionis quam virtus.* Philo de *Agricult.* Huc facit illud Seneca libr. de *Re fortuit.* male de te loquuntur: sed mali. moverer, si de me M. Cato, si Lælius sapiens, si alter Cato, si duos Scipiones ista loquerentur. Nunc malis diffidere, laudari est. Non potest ullam autoritatem habere sententia, ubi qui damnandus est, damnat. KUHN.

⁴ *Προφθερεὶς αὐτῷ*] Gesnerus αὐτῷ. Quod videtur melius, & sic MS. C. SCHEFF. Proba correctio. vide Indicem in *προφθερεὶς*. KUHN.

Προσφθερεὶς αὐτῷ] Lege cum Gesnero & Kuhnio αὐτῷ. Nam ita Sluisk. & Regius A. & C. ut & Med. 1. Postulat id etiam Græcæ linguae ratio. Vide Kuhnium in *Indice*. Lugd. & Regius B. lacunam præferrunt, legendo *προσφθερεὶς . . . αὐτῷ, κατὰ μὲν &c.* PERIZ.

⁵ *Ἐνταῦθα ἐπορεύετο Διδαχεγόμενοί*] Morephilosophorum, qui in foro etiam & circulis docebant. Vide *Ind. in Διαλέξεων*. Observavit istam consuetudinem Beatus Paulus *Actor.* XVII. 17. unde de eo Lucas: *ἀλέγετο ϕόβον καὶ τοῖς σεβασθοῖς καὶ εἰ τοῖς λόγοις πᾶσαινεντοῖς τοῖς Διδαχεγόμενοῖς.* SCHEFF.

ΚΕΦ. κξ'.

Περὶ Αγησίλαου.

Ἐγὼ δὲ ἐπανῶ μάλιστα ἐκείνους, οἵσοι τὰ ὑποφύσιμα τῶν κακῶν ² Φθείροντες ἀεὶ, ταῦτα ἐκκόπιουσι, πρὶν ἡ δυνάμεως τινὸς ³ ἐπιλαβέσθαι. Αγησίλαος ⁴ οὐκ συνεπούλευσεν, ⁵ ἀκρίτας ἀποκτείνειν τοὺς συνιόντας μόντων ὑπὸ τὴν ⁶ τῶν Θεράπειαν εἰσβολήν.

ΚΕΦ.

CAP. XXVII.

De Agesilao.

Ego vero illos potissimum laudo, quicunque nascentia mala opprimentes semper, exscindunt ea, priusquam vires aliquas acceperint. Agesilaus igitur suasit, ut indicta causa occiderent eos, qui sub impressionem Thebanorum coitionem noctu fecerant.

CAP.

PERIZ.

¹ *Οοτὶ πὰ παροφθερεὶς*] Vide Arnold. Clap. mar. lib. IV. de Arcan. Rerum publicar. cap. 12. & imprimis virum suo tantum, hoc est, omni adjecto majore nomine compellandum Johan. Henricum Bacleram in *Characteribus Vellejanis* cap. 5. §. 9. Bene Cyrilus Hierosol. τῷ μὲν ἄρχεται τῷ κακῷ, οὐ μὴ παθουμίσται τέλος, πέλεκας ὑπερον τῷ πῦρ πολυπραγμοῖς. ἀρχόμενος ἴφθιμημά, θεραπεύεται τῷ κακῷ, οὐ μὴ πυρωθεῖται, τῷτε ζητήσει τὸν πόλεμον. eradica malum, antequam radices agat, ne, si primum te gesseris fucordius, postea secures ignemque circumspicias. Exorienti lippitidini in tempore medicinam facito, ne exceca-
tus demum medicum queras. Catechesi. 2. Synes. Orat. de Regno p. 24. ἀεχθεὶται τῷ κακῷ, καρτύνεται δὲ σχίζεται, orta primum mala vincuntur, vincunt autem progressa. KUHN.

² *Φθείροντες*] Corrigendum *ϕθείροντες* FABER. Sed hoc genere Noster utitur & alibi. vide Indicem in *Φθείρα*. Hesych. *Φθείρεται, πλανάται, ἀπίλατος*. SCHEFF.

Φθείροντες] Male Faber hoc sollicitat contra fidem Codicum. *Φθείρεται* enim Græcis notat etiam perdere aliquid quoquo modo. Sic II. 25. *Φθείρεται πολλὰ μυελάδες τῷ βαρεῖται*, h. e. occidere. Hesiodus *Βεγαν. 176.* de quinto & ferrei seculi Hominibus, *ὅτε πολλὰ παύσονται καρκίνοις, ἐδὲ τὸ νύκτας, φθείρεται, Neque unquam interdiu, neque noctis, cessant à labore, quo consumuntur.* Sic *Διδαχεγόμενοι* supra II. 6. *νόμος, II. 22. πόλεοις X. 2. h. e. abolere, irrita reddere.* KUHN.

³ *Τὰς Θεράπειαν, ἐποιοῦται*] Duce Epaminonda, qui tum Spartam prope occupaverat. Habes totam historiam apud Plutarchum in *Agesilao*. SCHEFF. Johannes Sarisburiensis lib. VIII. de *nugis Curialium* hunc in modum historiam persequitur: *Agesilaus, cum adversus Rempublicam Lacedæmoniorum ortam seditionem de nocte competeret, leges Lycurgi continuo abrogavit, que de indemnatis suppliciis sumi vetabant: comprehensis autem & interficili fontibus, ē vestigio easdem restituit, simul utrumque providens, ne salutaris animadversio vel injusta esset, vel jure impeditur. ex Valer. lib. VII. cap. I.* KUHN.

⁴ *Τὰς Θεράπειαν*] Sluisk. *Αδωματος, sed male.* Accidit enim illa coition, quum Epaminondas & Thebani ipsam Urbem Spartanorum invaderent. Vide Plutarchum in *Agesilao* pag. 614. PERIZ.

К Е Ф. хи'.

C A P. XXVIII

Περὶ Πυθέου ῥήτορος.

De Pythea rhetore.

Ω νείδισέ τις τῷ ρήγοι πυ-
θέα, ὅτι κακός ἐτι.
Ο δὲ οὐκ ἴμηνσατο· τὸ γὰρ
συνειδὸς οὐκ ἐπέτρεψεν ἀυτῷ 3 Απε-
κρίνατο δὲ ἔκεινο, ἐλάχιστον χρό-
νον τῶν πεπολιτευμένων Αθηναῖς γενέ-
θαι κακός. Μέγα Φρονῶν, δῆλον,
ὅτι μὴ διὰ τέλους ἦν τοιοῦτος,
καὶ ἱγούμενος μὴ ἀδικεῖν, ἐπεὶ
μὴ τοῖς πονηροτάτοις παρενεβάλε-
το. Ευήδες δὲ τοῦτο τοῦ Πυ-
θέου. 4 Οὐ γὰρ μόνον ὁ ἀδι-
κήσας,

I Ωνείδιοι τὸ πέμπτον Πυθίαν] Lugd. & Regius B. ὁ πέμπτος Πυθίαν. Utrumque recte dicitur. Et ideo nulla est ratio recedendi à recepta lectione, quæ etiam usitator. Sic Polyænus I. 22. ὡνείδιον καὶ τὸ πέμπτον φίλων σεργάνην, exprobravit ei, quod ita passus esset se ab ipso incitari contra suos amicos. De Pythea Vide supra ad VII. 7. PERIZ.

2 οὐ κακός εἰναι] Nam ob aës alienum à cre-
ditore in vincula conjectus, aufugisse dice-
batur. Vide Suidam. Si tamen est is Py-
theas & non aliis Atheniensium Archon,
cujus mentio est apud Diodor. Siculum lib.
xv. SCHIEFF. Pytheas, de quo jam sermo
est, inter demagogos Atticos censetur, &
admodum juvenis ad Rempublicam accessit.
Unde etiam, contradicere ausus illis, qui
Alexandrum inter Deos referendum volue-
runt, ab adversariis audiit. ἔτι δὲ τὸν πρό-
περγυνάτων τολμᾶς λέγεν τηλικύτων; Tunc adeo
juvenis audes de tantis rebus dicere? At ille,
Alexander, inquit, quem Deum scivis, me
ipso junior est. Plut. de τιθυλη. Hic Py-

Exprobabat quidam Pytheæ rhe-
tori, ipsum malum esse homi-
nem. At ille non negabat: neque
enim conscientia id illi permittebat.
Respondit autem hocce, se minimo
tempore, inter eos, qui rempubl.
Athenis administrassent; malum
fuisse. Magnifice, ut appareat, dese
sentiens eo, quod non semper talis
fuisset, putansque se non male facere,
siquidem cum pessimis non connu-
meraretur. Stolidum autem est illud
Pytheæ.

theas postea Mαccedonum partibus studens in Arcadia Demostheni, qui Gr̄ecos contra Antipatrum sollicitabat ad defectionem, ad convitia usque restitit. Ajunt autem Pytheam dixisse: καθάπερ οίκιον, εἰς τὸ ὄντος εὐφύτη γάλα, πακόν ή πάντως ἔχειν ρομίζονται τὸν τῷ πόδιν ἀνάγκην τοσοῦ, εἰς τὸ Αἴθωναν προσέσθι περιγίνεται. quemadmodum domum, cui lac asinīnum infertur, omnino mali aliquid atere existimamus: ita urbem quoque male se baberi necesse est, quam legati Atheniensium ingrediuntur. Quod simile Demosthenes invertens dixit: τὸ τὸ γάλα Εἴ ὄντος εἴσιν οὐδεις, η τὸ Αἴθωνας τοῦτον θεωρεῖν δύο εἰσὶ σωτηρεῖς τῶν νοσών, Εἴ ασιν λακ ad sanitatem corporis facere, Εἴ Athenienses venire ad reddendum salutem agrotantibus. Plut. in vita Demosth. KUHN.

3 Απικέσατο δὲ ἵενος] Secutus sum MStos, quando reposui *ἵενο*, quum Uterque Codex, ut & duo Regii, in id consentirent. Mox Lugd. & Regius 2. ac Margo Tertii, τὸν πολιτευόμενον, quod mihi magis placet. Nam impudens nimis foret mendacium,

*χήρας, κακός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν-
γόνος ἀδικησάτι, πατέρα γε ἔμοι
χριτῷ.*

Pytheæ. Non enim solum qui male fecit, malus est, verum etiam qui male facere cogitavit, me quidem judice.

4 Οὐ γέ μόνον] Juvenalis *Satyræ* XIII.

*Nam scelus intra se tacitum qui cogitat
ullum
Facti crimen habet.* SCHEFF.

K E Φ. κθ'.

C A P. XXIX.

Οτι Λύσανδρος χρήματα εις Σπάρτην έκομισεν. Quod Lysander pecunias Lacedæmonem importaverit.

¹ Οτι Λύστανδρος ἐκόμισεν εἰς Λα-
κεδαίμονα χρήματα, καὶ ἐδί-
δαχε τοὺς Λακεδαιμονίους προσφέρομεν
εἰς τὸ ² πρόταγμα τῷ Θεῷ, τὸ κε-
λεῦν, ³ ἀβάτον ἔνοι χρυσῷ καὶ ἀρ-
γύρῳ τὴν Σπάρτην. ⁴ Γῶν οὖν Φρο-
νουστιφοι

¹ Λυσανδρος σκόμιστον] Plutarchus *Instit. Laced.* & vita *Lysandri* Athenaeus lib. vi. cap. 4. SCHEFF. vid Paus. *Bæot.* p. 307. KUHN.

οἱ Λυσανδροὶ &c.] Accusatur passim hoc nomine Lysander, quod pecuniam, quam ex bello & præda hostili redegerat, non quidem sibi vindicaverit, sed publice misericorditer in patriam, quæ antea ferreis tantum nummis utebatur. Vide Plutarchum in *Lycurgo* pag. 58. & *Sulla* pag. 477 præter eos, quos notarunt Schefferus & Kuhnus. Sed tamen, si verum volimus, necessitas quædam fuit admittendi publice pecuniam, seu habendi publici ærarii, ex quo cœperunt longinqua bella gerere, & imperium sibi condere, quippe quam ad rem pecunia requiritur. Quin illi ideo, quod pecunia ad id idonea etiam post Lyfandrum essent destituti, non potuerunt diu illam potentiam, quam sibi armis paraverant, tueri, ut breviter ostendit Aristoteles in *Polit.* 11. 7. sed uberioris & clarioris Poly-

bjus vi. 47. & 48. Ut adeo Lacedæmoni causa maiorum, quæ à Thebanis dein sunt passi, non tam extiterit pecunia à Lyandro invecta, quam nimis ambitio & imperii parandi studium, in quo ipso à Legibus Lycurgi Jain recedebant, quippe quibus Resp. eorum neutiquam erat formata ad aliena bello acquirenda, sed unice ad sua tuenda. Nihil tamen minus verum est, inventa jam pecunia tempore Lyndri, tum vero exortum istic quoque inter privatos studium habendi, & sic sensim interisse eorum virtutem pristinam, corruptis civitatis moribus: adeo ut dein neque suam satis tueri posuerint libertatem contra Macedonas, & tandem domesticis turbis agitati in tyrannidem inciderint. PERIZ.

νούντων τινὲς διεκάλυσον, Φρόνημα ἔτι κεκτημένοι Δακωνικὸν, καὶ Λυκούργου καὶ τοῦ Πυθίου ἀξιον. Οἱ δὲ προστέμενοι, διεβλήθησαν· ἡ δὲ ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν ἀρετὴ καὶ μηρὸν ὑπέληξεν.

KEΦ.

CAP.

Θεοπόμπῳ τοῖς βεστιεῦσι χρημάτος ἴδεται, ἀφίστηται σπάζεται δὲ, ἀλλοὶ δὲ. SCHEFF. Cicero l. II. Offic. quod Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nullā re alid nisi avaritia esse perituram, id videtur non solum Lacedemoniis, sed ἐν omnibus opulentis populis prædictisse. Alioquin Spartæ secundum Lycurgi leges materia avaritiæ nulla erat. Ferrum enim pro numismate, pondere quidem & crassitatem ingens, sed valore exiguum, in usu erat, quique decem minarum pretium possidebat, non marsupio, non area, sed toto horreo & ingenti apothecâ ad affervandum has ferreas opes domi suæ indigebat. Porphyrius lib. IV. de abstinent. animalium. Hinc Theophrastus ἐπὶ πλεῖστον ἀξιον τῷ ἀπλετον Spartæ esse dixit ibid. KUHN.

3 Αἰσαντὸν εἴναι χρυσὸν] Vide Justinum lib. III. cap. 2. Xenophontem de republ. Spartanorum. SCHEFF.

4 Τῶν δὲ φροντίστων] Leg. τοῦ δὲ τοῦ φροντίστων. FABER. Non necesse est. Nam coherent φροντίστων φροντίστων Δακωνικοί. SCHEFF. vid. Ind.

Τῶν δὲ φροντίστων &c.] h. e. Sapientium, prudentium quidam. Male Faber interponendum censuit εὖ. Nam φροντίστων utrum absolute possum notari sapientes. Sic Hippodus Egypt., 202. Νῦν δὲ αὐτὸν Βασιλεὺς ἔτιστο. φροντίστων, Nunc fabulam Regibus narravō, licet δὲ ipsi sint Sapientes. Et Sthenelus, Antiquus Poëta, apud Athenaeum lib. X. pag. 428. Οὐ γάρ δέ φροντίστων εἰς ἀφροδίτας ἀναβάλλεται, Vinum etiam Sapientes Homines in amentiam rejicit. Historiam autem admisit in publicum usum pecunia, & eos, qui contra dicere, habes apud Plutarchum in Lysandro

rent adhuc Laconicam mentem, & Lycurgo Pythioque dignam, arcuerunt pecuniam, quantum in se erat. Qui vero eam admiserunt, male audiverunt: & quæ à principio viguerat ipsorum virtus, paulatim cessavit & desit.

ΚΕΦ. Α.

CAP. XXX.

Πᾶς δὲ οὐτοῦ ἐκθεῶν ἐκτὸς ἐσούλετο. Quomodo Anno se ipsum voluerit pro Deo venditare.

Ανων δὲ Καρχηδόνιον ὑπὸ τρυφῆς ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὅροις οὐκ ἔχοντες, ἀλλὰ ἐπενεσές Φύνδας ὑπὲρ ἐκτοῦ πατασπείρεος κρείτινας, ηδὲ τὴν Φύσιν, ἥπερ οὐκ ἔλαχεν. Ορνίδας γάρ τῶν φίδικῶν παμπόλλους πριάμενον, ἔτρεφεν ἐν σκύτῳ αὐτοὺς, ἐν διδάσκων μάθημα λέγεναι, Θεός εἶτιν Αγαν. Επὶ δὲ ἐκείνοι μίαν Φωτὸν ταύτην ἀκούοντες, ἐγκρατεῖς ταῦτας ἐγένοντο, ἀλλοι ἀλλοσες διέφερον, οἰόμενον διαρρέεσαν τὸ ὄρνιθαν

anno Carthaginensis præ nimio fastu noluit intra hominum fines permanere, sed consilium cepit famam de se spargendi præstantiorē, quam pro natura, quam fortitudo erat. Itaque plurimas aves ex iis, quæ canere possunt, quum emisset, in tenebris eas aluit, unam docens doctrinam canere, anno est Deus. Quum vero illæ unam hanc vocem audientes, eam eloqui jam poterant, aliam alio versus dimisit, arbitratus, hoc avium carmen de

multum fidei ejus Periplo habuerint ipsi Veteres, ut ostendit ibidem Vossius. Illud vero etiam cum hujus Hominis indole convenit. PERIZ.

2 Οὐ δέ τοι πεπονι] Sic in nihilum abiit commentum Heraclidis, qui ut videretur Deus, suo loco draconem jussit efferi, de quo Lactitius. SCHEFF.

3 Καὶ ἐλευθερίαν λαβόμενον] Male ita Perucus, & ex eo Ormes dein Editores. Repusū ἐλευθερίας, quod pariter jubeant MSti cum Mei, tum Regii omnes. Et sic semper Auctor, ut iam in Indice monuit Kuhnius, qui idcirco etiam hic ex conjectura ita legi invenit. Supra VI. I. θεούχιος λαβόμενος. Mox δὲ Interpretes male exponunt videtur, quum intelligi debeant loca, ubi agere aves erant solita. Sic I. 6. de Testudinibus marinis, ἐπισπεύσας ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιούτον νησόν. Superiora aliter distinxii & verti, quam factum erat, Vide Indicem in Nominativus, qui (οἰόμενος) hic ponitur pro Genitivo Ab-

G g gg gg 2 soluto,

τὸν περὶ ἑαυτοῦ μέλος· ² οἱ δὲ τὸν πτερὸν ἀπολύσαντες ἤπαξ, ³ καὶ ἐλευθερίας λαβόμενοι, καὶ εἰς ὥδη τὰ σύντροφα αὐτοῖς ἐλθάντες, τὰ οὐκεῖται ηδον, καὶ τὰ τῶν ὄργων ἐμουσούγοντο, ⁴ μακρὰ χώρειν εἰπόντες Αννων, καὶ μαθήμασι τοῖς ἐν τῇ διυλείᾳ.

soluto, nisi quis legere contra Codd. malit ~~ἀπόρθητον~~, sed quod non est opus. PERIZ.

⁴ Μακρὰ χώρειν εἰπόντες Αννων] Sic recte editio Gesnerus. Alii typographorum vitio ~~ἀπόρθητον~~, quod & mea prior retinuit. At om-

divulgatum esse: illæ vero postquam semel solverant alas, libertatemque adeptæ erant, & in loca, in quibus ab initio educatæ fuerant, reverſa, naturalia sibi cecinerunt, & avium cantus ediderunt, longum valere dicentes Annoni, & iis, quæ in servitute didicerant.

nium peſſimè Faber μακρὰ χώρειν εἰπόντες Αννων, ² quod in Notis emendare neglexisse miror. SCHEFF. Princeps, id est Romana editio ante Gesnerum legit, μ. x. εἰπόντες Αννων recte. KUHN.

ΚΕΦ. λα'.

Περὶ Πτολεμαίου Τρύφωνος ἐπικαλουμένου.

CAP. XXXI.

De Ptolemæo, qui cognominabatur Tryphon.

⁵ Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων, (τοῦτο γὰς αὐτὸν ἐκάλουν ἐκ τοῦ βίου) γυναικὸς ὄρατος ἐντυχεῖν αὐτῷ βουλομένης, ὁ δὲ ἔφη, ἀπηγρέασέ μοι ² ἡ ἀδελφὴ, οὐδὲ γυναικὸς καλῶς

Ptolemaeus Tryphon (hoc enim nomine vocabant eum ex vita genere) quum speciosa quædam mulier colloqui cum eo cuperet, tum ille, yetuit, inquit, me soror ser-

monem

¹ Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων] Cognomine hoc insigniunt Fasti Siculi Ptolemaeum Tertium, seu Euergeten, Philadelphi F. Et accedit ad eam sententiam Trogus, ut ex ejus libri xxx. Prologo colligitur, ubi de hoc Ptolemaeo legitur, *Mortuo Ptolemaeo Utrusphone Filius ejus Philopater Antiochum Regem vicit*. Sed pro corrupto vocabulo *Utrusphone* reponendum *Tryphon*, non tantum Rutgerius Var. Lect. v. 7. & Valerius ad Excerpta Polybii, sed jam ante illos etiam Scaliger ad Eusebium Ann. 1771. monuerunt. Plinius tamen vii. 56. diserte cognomen hoc tribuit ejus Filio, *Ptolemaeum Philopatorem* ait, qui *Tryphon cognominatus est*. Et con-

gruit ita cum Nostro, qui illi Adelphū tribuit Uxorem, quod in Philopatorem convenit, non in Euergeten, quippe qui Magi Cyrenarum Regis Filiam, suam Ανέλη, uxorem habuit. Adde & Vitam Hominis. Nam vere *luxurius*, fuit Philopator, (Vide Justinum xxx. 1.) fecus quam superiores Reges Ægypti. Vide Polyb. v. 34. PERIZ.

² Η ἀδελφὴ] Eurydice, Soror simul & Uxor ejus, sed quam postea interfecit, incensus amore κυρῆς γυναικὸς, Agathoclia, quæ forsitan est hæc ipsa, cuius facetiam laudavit & approbavit Philopator. De Utique Vide Justinum d. l. IDEM.

3

LIB. XIV. CAP. XXXI.

973

λῆς λόγοι δέχασθαι. ³ Η δὲ ἀτρέπτως πάντι καὶ ἐμπελῶς, ⁴ παρὰ καλοῦ λάθεις ἦσε, εἶπε. Καὶ ἔκεινος ἀκούσας ἐπήνεσε.

³ Η δὲ ἀτρέπτως πάντι &c.] Sluisk. ἀτρέπτως Voluit ἀτρέπτως, quod & Lugd. ac Regii B.

C. habent. Atque ita etiam supra v. 6. quidam Codices legunt, nec male, ut istic monui. Quapropter in textum illud hic receperissim, nisi Vulgata Lectio à Camillo Perusco haud dubie etiam ex Codice MSto esset prolatæ, & planum satis atque oportunum haberet sensum. PERIZ. Vulgarum etiam firmitat Medicus a secunda manu.

⁴ Παρὰ καὶ λάθεις ἀδελφὸς] Ambigua & tecta locutio; quæ turpiculum infert sensum & κα-

monem à speciosa femina accipere. At illa intrepide prorsus ac festive respondit, A specioso acciperes utique. Et ille, quum hoc audivisset, laudavit.

³ Λαζαρίου Ptolemæi perstringit. χαρίσθαι & λαζαρί verba sunt, quæ Græcis dicuntur καρμφατι. KUHN.

⁴ Ήσει καὶ λάθεις ἀδελφὸς] A pulchro acciperes utique, scilicet sermonem. Quasi diceret, quid interest, utrum colloquaris cum pulchra femina, an cum pulchro puer, quem non rejiceres? Sei fine dubio simul turpiculi quid Elliptica hac locutione significavit, quum Capere & Dare etiam in oblitōnis sint. PERIZ.

ΚΕΦ. λβ'.

Περὶ Τιμανδρίδου οὐκ ἐπανέσαντο πλουτεῖ τὸν.

CAP. XXXII.

De Timandrida, qui filium obquisitas opes non laudavit.

¹ Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ, Τιμανδρίδας ὄνομα, ἀποδημόσας, ² τὸν ἀπέλιπε μελεδωνὸν τὴν οἰκίας. εἴτα ἐπανελθὼν χρόνῳ ὕστερον, καὶ εὑρὼν τὸν οὐσίαν ποιησάντα, τὴν ἀπέλιπτι, πλείω, ἔφη, πολλοὺς ἀδικεῖαδας ὑπὸ ἀυτοῦ Θεούς, τε,

¹ Λακεδαιμόνιος &c.] Quando hic Homo vixerit, ignoror: sed vixisse oportuit seniori tempore, quando jam opum & divitiarum usus ac studium incessit Lacedæmonios, de qua re, aut ejus rei primis initiis, egit Autor paulo ante cap. 29. Nisi enim ita se res haberet, Filius Timandridæ neque voluisse neque potuisset ita augere paternas opes. PERIZ.

² Τὰ μετατρέπεται] Cicero lit. i. posse

Lacedæmonius quidam, nomine Timandridas, quum peregrinationem suscepisset, familiæ & bonorum curatorem reliquit filium: deinde quum revertisset aliquanto post, & comperisset eum fecisse patrimonium amplius, quam ipse reliquerat,

liberalitate uti non spoliante se patrimonio, nimirum est pecunia fructus maximus. Hoc præceptum migravit vidua illa, quæ non εἰς ταξιδιον ἐξ superfluo, sed εἰς τὸ οἰστρίματον ἀπωτεῖ βίον, ἢ εἰς τὸν τελείων, ex pauperie omnes, quas habebat, facultatulas jecit in sarcum ærarium. Quia vero pauci hoc capiunt verbum, ideoque ad minimum liberalitas exercenda, εἰς τὸν τελείων, pro copia præsentis, proque ratione rei familiaris, quam quidem dilabi

Gg gg gg 3

τε, καὶ οἰκείους, καὶ ξένους.
Τὰ γὰρ περιτὰ τούτων εἰς
ἔκείους ἀναλίσκειν 3 ὑπὸ τῶν
ἐλευθέρων. Τὸ δὲ, ξῶντα μὲν
Φαινόντα πέντα, τελευτήσαντα δὲ
καταφωρᾶντα πλούτου, ἀλλὰ
τοῦτο τῶν εὐ ἀνθρώποις ἐτιν
χιγού.

ΚΕΦ.

dilabi finere, etiam Christiano flagitiosum est. Ut autem homini in seculo viventi merito turpitudini ducitur, si paupertatem, cuius gloria vivus affectabat, divitiis posthumis simulatam arguat: ita maxime iis, qui se in mundo renunciarunt, virtio vertendum, quod morientes amplas opes sæpe reliquauit, & hoc ipso contentur, se pleno mansuacio de contemptu divitiarum disputasse. Hieronymus suo tempore hujusmodi Clericum, monachum, eremitam vidit, ut patet ex epist. ad Rusticum. vidimus, inquit, nuper & planximus, Crœsi opes unius morte detrehensas, urbisque stipes, quasi in usus pauperium congregatas, stirpi & posteris derelictas, &c. & paupero posse, contra omnium opinionem plenis sacculis morimur divites, qui quasi pauperes viximus. in Ep. ad Eustach. de Virgin. servanda. Quid ante plures annos Nitrie gestum sit referemus. Quidam ex fratribus parcius magis quam avarior, & nesciens triginta argenteis Dominum esse venditum, centum solidos, quos linea texendo acquisierat, moriens dereliquit. Initum est inter Monachos consilium (nam in eodem loco circiter quinque millia divitis cellulæ habitabant) quid factò opus esset? alii pauperibus distribuendos dicebant, alii dandos Ecclesiæ, nonnulli parentibus remittendos. Ma-

querat, multos dixit ab illo Deos, & familiares, atque hospites, injuriis affectos. Etenim quæ in facultatibus abundant, ea in illis à liberalibus hominibus erogari. Illud vero, pauperem quidem, dura in vivis agas, videri, at quum vita sis defunctus, divitem deprehendi, id turpisimum inter homines existit.

CAP.

carius vero & Pambo & Isidorus & carri, quos Patres vocant, sancto in eis loquuntur Spiritu, decreverunt, infodieados esse cum adest, dicentes: Pecunia tua tecum sit in partitionem! Nec hoc crudeliter quisquam pati facit: tantus cunctis per totum Ægyptum terror invaserit, ut unum solidum dimisiffi, si criminis. KUHN.

Τὰ γὰρ περιτὰ τέτον] Quorum τέτον] Αντημέτρων? Sed hoc Vocabulum nusquam apparet in superioribus, in quibus τὸ περιτόνετον Auctor, nec quidquam aliud posuit, quo referri possit illud τέτον. Mallem, si metes foret arbitrii, τὸ περιτόνετον & περιτόνετον. Postea enim περιτόνετον ponitur pro τέτον, seu iis que ad significandam vitam requiruntur. Sic Ant. Lib. fab. 17. βίος εὐδαιμονία. Hesiodus Εργα, 230. τοῖς φίσαι γαῖα πολὺς βίος, Illis fert terra multum vicius, h. e. frugum, unde homines vivunt. PERIZ. Parens meus legebat αἴτην τὸ τέτον, que in bonis abundant.

3 γένος τὸ λαενθέντων] Liberatis animi hoc est de suis divitiis sententia. Καὶ οὐαὶ τοῖς εἰς τὴν εἰρήνην· εὐεξίᾳ, ἐστὶ τὸ λαενθέντων τοῖς μη, utor iis (divitiis) nec ut alienis. mee enim sunt: nec ut meis: nam cum bonis viris eas habeo communes, Philostratus lib. VII. de Vit. Apollon. cap. II. KUHN.

ΚΕΦ. λγ.

Περὶ Πλάτωνος, καὶ Διογένους.

De Platone & Diogene.

Διελέγετο ὑπέρ τινων ὁ Πλάτων,
παρὸν δ' ὁ Διογένης ὀλίγου
ἀντῷ προσέχειν. Ηγανάκτησεν οὖν
ἐπὶ τούτος ὁ Αρίστων, καὶ ἔρι,
ἐπάκουος τῶν λιγῶν, Κύον. Καὶ
οἱ οὐδὲν πλεῖστα πράχθεις, ἀλλ' ἔγω,
εἶπεν, οὐκ ἐπανίλθειν τὸ ἐκεῖνον, οὔτε
ἐπράθην, αὐτοὶ τοιούτοις οὐκέτε.
αἰνιγγί-
μενος αὐτοῦ 3 τὴν εἰς Σικελίαν
οδοῦν.

Εἰώ.

† εὐεξία.

I τὰν λόγων] MSS. B. & C. Γλόγως. SCHEFF.

Vulgata prætulerit ego quidem. KUHN.

Επίκρισις τὸ λόγων] Ut Paris. B. & C. sed hic tantum in margine, sic & Lugd. επίκρισις τὸ λόγως. Sed nihil mutandum, quum vulgata servent Alii Codices, & Sluisk. ac δέσποιντες notent etiam sermones perpetuos, seu ipsius Philosophorum. Supra v. 9. de Aristotele, παρεπονεῖται εἰς πλεῖστον, καὶ τὸ λόγων τὸ λόγων, ἀμέντων πιθανού πολλῶν. Et infra cap. 47. PERIZ.

2 Εὐεξίαν] Nisi erat necesse legere εὐεξίαν, quod tecum Gefnerus: nam & apud Herodianum εὐεξίαν pro illuc occurrit, & apud alios, ut εὐεξία pro εὐεξίᾳ. FABER.

Εὐεξίαν εἰς τὸ λαενθέντων] Plato, cum primum in Siciliam ad Dionysium tyrannum venisset, ibique multa contra tyrannidem disputasset, Dionysius eum Polidi tradidit, à quo in Æginam abductus & venundatus est. Postea exorato Dionysio semel iterumque in Siciliam remeavit. Ad quod hoc loco alludit Diogenes. Cæterum contrario modo hanc ejus sententiam Laert. proponit in ipsius vita hisce verbis: πλάτωνος εἰπόντος αὐτὸν τύραννον, τοῖς εὐεξίᾳ γὰρ εἰπαντίθοντο εἰς τὸ περιτόνετον. Mitor non observans viros doctissimos, qui

Plato de quibusdam differebat, Diogenes autem præsens parum ipsi attendebat. Quamobrem indignè id tulit Plato, & Audi, inquit, sermones hosce, Canis? Et ille nihil perturbatus, At ego, inquit, nunquam eo sum reversus, unde venii, quod canes solent: obscurè ita taxans ipsius in Siciliam profectionem.

Ajunt

eum ediderunt. SCHEFF.

Εὐεξίαν εἰς τὸ λαενθέντων] Gesnerus legendum censuit εὐεξίαν, quod proprie est illuc, sicut εὐεξίαν, illinc. Sed intercedit Faber, monens etiam apud Herodianum εὐεξίαν pro illuc occurtere. Et sane occurrit I. 17. 4. ubi tamen Stephanus itidem legi voluit εὐεξίαν. Verba Herodiani sunt, αἰνιγγία πράχθειν εὐεξίαν, ratius nequinem co (in cubiculū) intraturum. Sluisk. & Med. I. hic habent εὐεξίαν εἰς τὸ λαενθέντων, καὶ τὸ λόγων τὸ λόγων, ἀμέντων πιθανού πολλῶν. Et infra cap. 47. PERIZ.

Et hoc est quod in 9° sit mutatum, propter sequentem vocalēm aspiratam. Ceterum εὐεξία & εὐεξίδι notare etiam illuc, certum est, (Vide II. 13. p. 103. ubi ait, καὶ περιεργοὶ δὲ εὐεξίδιοι τὸ εὐεξίδιον καὶ εὐεξίαν) atque adeo promiscuum in usum has voculas adhibuisse Grœci videntur. Planè uti promiscue itidem κατειλέντες οὐδὲ Σικελιανοὶ & Σικελιανοὶ dicunt. Vide supra IV. 18. Allitus autem Diogenes ad id, quod Plato ad Dionysium rediit, postquam ab eo Polidi traditus jam fuerat, ut venderetur, qui etiam Æginæ vendidit eum Anniceridi, à quo statim dimisitus est Plato. Vide Plutarchum in Dion., & Diog. Laërt. in Platone. Dicitum autem illud Diogenis Cynici refert etiam Laertius

Εἰώθει δέ, Φασιν, ὁ Πλάτων περὶ Διογένους λέγειν, ὅτι ἡ μαινόμενος οὐτῷ Σωκράτης ἐσίν.

Laertius in *Diogene*, n. 40. sed ita, ut ironice responderit Cynicus, Ναὶ, ἔφη, ἐγὼ γὰρ ἐπινήσω τὸν τοῦ πεπρωτωτοῦ. Sane, inquit, Ego enim redii ad illos, qui me vendididerunt.

PERIZ.

³ Τὸν εἰς Σικελίαν ὁδὸν] Non utique primum iter, sed secundum, seu redditum in Siciliam,

ΚΕΦ. ΛΔ'.

Παρὰ τὸν ἔμαθον τὰ νόμιμα οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ περὶ τῶν ἐκείνων δικασῶν.

Αἰγύπτιοί Φασιν παρ' Ερμοῦ τὰ νόμιμα ἐκμουσαθῆναι. ² οὗτοι δὲ

Ajunt Platonem de Diogenes olim dicere, illum esse Socratem furentem.

postquam venditus jam fuerat. Quapropter dubitem an scripsit Auctor *περὶ*, quod *ascensum*, sed & *reditum* notat, unde eolens suu frequens est *ἐπαροδος*. IDEM.

⁴ Μαινόμενος] Adde Laertium, & quæ ad eum observavit Menagius, p. 143. SCHEFF.

C A P. XXXIV.

A quo jura didicerint Ægyptiū, & de judicibus illorum.

Ægyptii jura à Mercurio se edoc-

alii

runt. KUHN.

Οὐτων δὲ καὶ ἔκαστοι τὸ παρ' ιωνῖον] Sic & MSti. Nec ratio est satis idonea, quare hoc mutatum voluerit Schefferus in ἔκαστα. Recte Kuhnii vulgariter tuetur, & ostendit plerasque gentes originem legum suarum ad Deos retulisse. Sed & diserte Livius in hanc rem, in *prefat.* Datur *hac venia antiquitati*, ut *miscendo humana divinis, primordia Urbiūm* (addo, omnium pene rērum suarum) *augustiora* faciat. Vide etiam fabulas, quas commenti sunt Etrisci, Romani, aliique, ad venerationem quandam conciliandam Haruspincæ, Auguratu, Libris Sibyllinis, apud Ciceronem de *Divinatione*. Nec quidquam illis concesserunt Christiani sequioris temporis, quorum innumeræ pene fabulæ circumferuntur, ea unice gratia confitent, ut Monasteriis ioforum & templis, vel Ordinibus sacris, auctoritatem divinitatis adderent. PERIZ.

³ Δικαστοὶ &c.] Sic apud Israëlitas, ante Reges constitutos, quando non erat extraordinarius Judex, quales memorantur *Libro Iudicium*, tunc Summus Sacerdos judicabat simul Populum, ut patet ex *Historia Eli*, qui

LIB. XIV. CAP. XXXIV.

977

δὲ καὶ ἔκαστοι τὰ παρ' ιωνῖον σεμνύειν προΐρηται. ³ Δικαστοὶ δὲ τὸ ἄρχαιον παρ' Αἰγυπτίοις οἱ ἵερεις ήσαν. Ηἱ δὲ τούτων ἄρχαιον ὁ ⁴ πρεσβύτατος, καὶ ἐδίκαζεν ἀπαντας. Εδει δὲ αὐτὸν εἶναι δικαιοτάτου ἀνθρώπων, καὶ ἀφειδέστατον. ⁵ Εἰχε δὲ καὶ ἄγαλμα ωᾶς τὸν αὐχένα ἐκ σαπφείρου λίθου, καὶ ἐκαλέστο τὸ ἄγαλμα Αλήθεια. Εγὼ δὲ ἱξίου, μὴ λίθου πεποιημένην, καὶ εικασμένην, τὴν Αλήθειαν περιφέρειν τὸν δικαστὸν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἔχειν αὐτήν.

ΚΕΦ.

qui 40 annis judicavisse Israëlem dicitur *I. Sam. iv. 18*. Cui succedit dein Samuel in hoc judicandi munere, tanquam Propheta Dei. Vide *caput vii*. Similiter Majores nostri, teste Tacito de *Moribus Germ.* *cap. 7*. Ceterum neque animadvertere, neque vincire, ne verberare quidem, nisi *Sacerdotibus* permisum, non quasi in pœnam, nec *Ducis iussu*, sed velut *Deo imperante*. Quid? quod apud Romanos quoque fasti ac nefasti dies, & pleraque etiam *Civilis Juris*, in manu & cura Pontificum fuerint. Unde *Livius ix. 46*. *Civile jus repositum in penetralibus Pontificum* ait, & *Pomponius JCTus de Origine Juris* §. 6. *Omnium harum (Legum, seu xii. Tabularum) & interpretandi scientia, & Actiones apud collegium Pontificum erant. Ex quibus constituebatur, quis quoque anno præcesset privatis.* Neque vero judicabant tantum suos cives apud plerasque Orientis populos, sed & aliquando Reges ipsi, vel Regibus dignitate proximi erant illi Sacerdotes, ut ex multis constat exemplis, ipsius *Judaæ post tempora Macchabeorum, Comannæ in Cappadocia, Cypri, Tyri, &c.* De Ægyptiis Sacerdotibus Vide *Diodorum Sicul. lib. i. pag. 66*. Mox etiam *Lugd.* cum *B. & C. Paris.* legit *πρεσβύτερος*. Non item Sluisk. & Regli duo vulgata lectioni suffragantur. *Mox reposui, καὶ σκαλέσθησα*. Excederat *π* ex Schefferianis, tum illa Fabri, & Kuhnii. PERIZ.

hh hh hh

⁵ Αφειδέστατο] Vultejus vertit *syncerissimum*. Gefuerus malit, *qui minime parcebat cuiquam*. Et sane vocabulum hoc notat vel *liberalissimum*, vel quod malim hic loci, *severissimum*. Vultejus videtur legisse, vel legi voluisse, *ἀφειδέστατο*, h. e. *integerissimum*. *Sic xii. i. 5* ποικιλαὶ τὸ ἄλλων παλαιῶν προσημένη θεοὶ τὸ θεῖον, καὶ τὸ τρίτον τὸ αἰώνιον. PERIZ. *ἀφειδέστατο* legit quoque P. Faber *lib. iii. Semest. cap. 18*.

⁶ Εἰχε δὲ καὶ ἄγαλμα] *Diodorus Siculus Hist. i. ιφίσης θεοῦ τοῦ τε φεγγάλου τοῦ χρυσοῦ ἀλόσος ἡγεμόνος ζώδιον τὸ πλευτελὸν λίθῳ, ὃ προσηγόρευεν αἰνίδειαν.* Vide, quæ notavi hac de re in *Systemate de Torquibus*, nuper edito. SCHEFF. ⁷ Εἰχε δὲ καὶ ἄγαλμα &c.] *Diod. Sicul. lib. i. p. 68.* ait summum Judicem apud Ægyptios habere circa collum aureis catenis dependens simulachrum, quod appellant *Veritatem*. Illud autem suspendere ipsum ex collo, quoties lites disceptari incipient. Congruens hisce, quod apud Israëlitas iussu Dei Moses fecit Aharoni *pectoralē judicis* vel *juris*, ornatum gemmis, suspensum catenis ante pecus, inque eo *Urim & Thummim*, quod posterius vertunt *Graci* τὸν *Αινθεῖαν*. Vide *Exodi xxviii. 30*. Ceterum *Lugd.* & *Regius B.* legunt hic, non *π*, sed *σκαλέσθησα*. Sluisk. & Regli duo vulgata lectioni suffragantur. *Mox reposui, καὶ σκαλέσθησα*. Excederat *π* ex Schefferianis, tum illa Fabri, & Kuhnii. PERIZ.

Περὶ Λαϊδῶν.

De Laide

Οτι Λαὶς καὶ Αἴγινη ἐκαλεῖτο.
Ηλευχε δὲ αὐτῇ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο τὴν ἡδοὺς ἀγριότητα, χρήστην πολὺ ἐπράττετο, καὶ ἔτι μᾶλλον φέρει τῶν ξένων, ἃ τις ἀπαλλάσσεται.

Lais etiam Axine (*Securis*) nun-
cupata est. Illud autem cog-
nomen ejus ingenii sævitiam re-
darguebat, quodque multum exi-
geret, & plus etiam à peregrinis,
ut qui citius discedant.

KEΦ.

I ODE ANDS] Eadem ex Aristophane Byzantio supra retulit lib. XII. cap. 5. Unde patet, quod jam alias est observatum, non omnibus numeris absolutum & expolitum esse hoc opus. Nec enim alias eadem bis repetiturus videtur: & sane in MS. B. hoc caput non legitur. Porro de re ipsa Suidam consule SCHEFF.

A^{et}en] Bipennem vertendum esse ex sententia Reinesii, monuit me vir Amplissimus, Georgius Styrelus per literas. Nam ipsa Reinesii opera videre hactenus non licuit. Sed, ut verum fatear, non satis intelligo, quomodo bipennis *τὸν ἀγείροντα θεόν*, qua de Noster, & lucrum tantum *ωδῆς τὸν θεόν* exprimat. Adde, quod *ἀέτην*, non bipennem, verum *ασιάμ* proprie significet, quod adeo cum vitio in Laide notato non convenit, ut potius virtutem notare debere videatur ei oppositam. *Ασία* enim est, qua expolimus quid & elegantiū efficiimus. Igitur ego quidem *ἀέτην* puto scribendum, & exponentium de inhospitali, seu immitti aut dura adversus hospites. Ut sit dicta, sicut olim Pontus Axenus vocatus ob frequentiam Piratarum, hospites & advenas deprædantium, aut incolarum inhospitalē feritatem. Sic olim suspicabar. Nunc plane in sententiam. Cl. Reinesii concedo. Nec enim utroque loco, hic inquam, & *Supra lib. xii. cap. 5.* idem vitium committi potuisse wideretur. Sed & Helychio *ἀέτην* est *πύρων πάνταν*, quo ge-

nere non tam fabri, quam milites solent uti
SCHEFF. Scheff. & ξεν. turpe & miserabile; nol-
lem factum; si memor fuisset Plauti, nunquam
aliquid tale scripsisset: atqui Plautus Greco-
vertebat, dolare, dedolatus, &c. FABER
πέλευς vel ξεν. sape notat δοτριπλασια
morum asperitatem. ὁ Τίμης πέλευς dudum pro-
verbio innotuit, de quo Photius p. m. 223
& Suidas in Τεύδης οὐρίας. Bene igitu-
Laüs ξεν., dolabra, secundum Glossas veter-
res, bipennis, securis fuit vocata, quod ni-
mium pro meretricio exigeret, & facultate
amatorum attenuaret, ut fabri ligna dedolum-
Cl. Rupertus Observ. in Sallustium. KUHN
On Λαüs, η Αξιν &c.] Vide jam supra XII
5. & qua istic notavi. A Lugd. codice
aque ac à B. Parisiensi abest hoc caput. PG
RIZ.

On Δαΐς καὶ Αἴγιν &c.] Vide jam *supra* XII. 5. & quæ istic notavi. A Lugd. codice æque ac à B. Parisiensi abest hoc caput. RIZ.

2. Ηλευχή δὲ αὐτῇ τῇ ἐπάνωμη τέτο τῷ φύσει
γελόντε] *Supra* XII. 5. legitur, ἡλευχή δὲ αὐτῇ
τῇ ἐπάνωμη τέτο τῷ φύσει ἀγ. Illud
etiam firmat hic loci Codex Sluisk. Et quod
ad sensum perinde est, sive *avris*, sive *avri*
legas, licet alterum illud sit paulo planius
& usitatus. At turpis est incuria tot Editio-
ribus, qui, postquam semel ex Gesneriano
vitio hand dubio typographi, exciderat *avrum*
omnes. dein Alii id similiter prætermisserunt
licet exsistet in *locis cit.*, tum hic in *Roman*
& *Basil*. Edd. ut & in MS. Sluisk. PERI-

CAP

K E Φ. λγ⁶.

C A P. XXXVI.

Οτι γελοῖοι οἱ διὰ τοὺς πατέρας μέγα *Ridiculos esse, qui propter majorum virtutes altum sapiunt.*
Φεροῦντες.

¹ Γελάχι δὲ ἐξετίν επὶ τοῖς μέγα
Φρονοῦσι διὰ τοὺς πατέρας, ²
τοὺς ἄνω οὐ γένους. εἶγε Μαρίου μὲν
τὸν πατέρα ³ τούκ ἰομεν, ⁴ αὐτὸν
ἢ θαυμάζομεν διὰ τὰ ἔργα. καὶ

Ridere fas est illos, qui propter parentes, & majores generis sui, altos spiritus gerunt: si quidem Marii patrem quidem ignoramus, ipsum tamen ob res gestas

I Γελῶν ἔξεις] Etiam hoc caput *supra*
habuit lib. xii. cap. 6. SCHEFF.

2 *Ovr. ιστρ.*] Intellige certo, vel ita, ut de eo vulgo constet. Quemadmodum Latini quoque ex ignotis eum dicunt esse parentibus, cuius parentes nullis factis egregiis inclarucie. Docet Plutarchus, quando parentes ejus nominat. Γενοῦθος, ait in *ipsum* vita, γένειαν παντάποτον ἀδίξων, αὐτογενῶν δὲ τριαντάποτα, πατρὸς μὲν ὄμωνίbus, ματρὸς δὲ φελκιασ. Horatius hos tales vocavit *nullis majoribus ortos*, *serm. 1. sat. 6.* neque differt mutum, quod habet Albinus *quest.* in *Genesim* de Melchisidec. h. ipsum vide. IDEM.

3. Aut̄ 3. θεωμέσην] Ergo generis humilitas nil obstare potest, quo quis minus etiam ad sumnum dignitatis glorieque fastigium enitur. Solarium eorum, qui cum optimi sint, felicitate nascendi defituuntur. Quorum cum semper aliqui sint reperti, ne in posterum quidem arbitror defuturos. SCHEFF. *Quis fuit Marius, si illum in suis infexerimus majoribus? humilius.* In consulari nibil habet clarus, quam se auctorem. Pompejum si hereditariae extulissent imagines, nemo Magnum dixisset, Servium Regem tulit Roma, in cuius virtutibus humilitate nominis nibil est clarus. Quid tibi videntur illi ab arato citati, qui paupertate sua beatam fecere rempublicam. quemcunque volueris, revolve nobilem, ad humilitatem pervenies. Senec. lib. i. *Controvers.* 6. de Marii novitate quadam petenda sunt ex Sallust. in *Bell. Iugurthino*: Valer. lib. II. cap. i. vid. Senecam de hoc

argumento ep. 44. & qui omnia fere huc pertinentia congesit, Tiraquell. de Nobilit. cap. 22. & seq. KUHN.

4 Kártava] M. Porcius, de quo Maxim. Valerius lib. III. cap. 4. nomen suum Thufculi ignobile, Roma nobilissimum reddidit. Plutarchus ita in ipsius vita: ὁ προύοντα μαρτυρεῖ ἀγράτων γενορέται δοκίμεται, εὗται δὲ Κάρτας ὁ πατέρας Μάρκος, οἰς ἀζαδός αὐτὸς οὐ σπουδῶν ἐπιστητῆς. SCHEFF.

Kaj Katora ĝi Intelligit Censoriam, seu
Priscum, προσέρχεται, ut loquitur ipse supra
xii. 6. ubi ejus Patrem quarendum esse,
h. e. obscurum esse, ait. • Ibidem etiam de
Mario eadem videas tradi. Quare & respi-
cienda sunt, quæ istic de his duobus notata.
PERIZ.

FERIZ.
5 Σερβίλιος] Lego Σέρβιος & sextum regem
Romanorum intelligo: Auctor de viris il-
lustri. Servius Tullius P. Corniculani & Ocri-
fie captiva filius. Seneca epist. cxi. De
Servii matre dubitatur, Ani pater nullus,
Numae nepos dicitur. Adde Maxim, Valer.
supra dicto loco. SCHEFF. Lego Σέρβιος τέλ-
λιος. FABER. Non dubito. quin legendum
sit Σέρβης, syllaba λι. ex subsequenti voce
inclusata. Servius enim servà natus fuisse
dicitur. Livius lib. i. pag. 74. 75. quo re-
spexit Suidas his verbis, Σέρβης ονομα τελλιος,
ονομα τελλιος. Inscriptio vetus tabulae æreæ
Lugdunensis. Servius Tullius si nosfras sequi-
mus, captiva natus Ocresta, se Tuccos, Cæli
quondam Vivonnea Sodalis fidelissimus. vide
electio Stevvechii in lib. v. Arnob. p. 120. KURN.

ΚΕΦ. λέ.

Περὶ Λαΐδος.

Oτι Λαΐς καὶ Αξίνη ἐκάλειτο.
Ηλεγχε δὲ αὐτῇ τὸ ἐπώνυμον τοῦτο τὴν ἡθούς ἀγριότητα, χότι 3 πολὺ ἐπράτιστο, καὶ ἔτι μᾶλλον ὥδη τῶν ξένων, ἄτε ἀπαλλαττομένων θάττου.

ΚΕΦ.

Iοῦ Λαΐς] Eadem ex Aristophane Byzantio supra retulit lib. XII. cap. 5. Unde patet, quod jam alias est observatum, non omnibus numeris absolutum & expolitum esse hoc opus. Nec enim alias eadem bis repetitus videtur: & sene in MS. B. hoc caput non legitur. Porro de re ipsa Suidam consule SCHEFF.

Αξίνη] Bipennem vertendum esse ex sententia Reinesii, monuit me vir Amplissimus, Georgius Styzelius per literas. Nam ipsa Reinesii opera videre haec tenus non licuit. Sed, ut verum fatear, non satis intelligo, quomodo bipennis οὐλή ἀγείρεται οὔτε, qua de Noster, & lucrum tantum ὥδη τὸ ξύνω exprimat. Adde, quod Αξίνη, non bipennem, verum asciam propriè significet, quod adeo cum virtute in Laide notato non convenit, ut potius virtutem notare debere videatur ei oppositam. **Ascia** enim est, qua expolimus quid & elegantius efficiamus. Igitur ego quidem Αξίνη puto scribendum, & exponentum de inhospitali, seu inimici aut dura aduersus hospites. Ut sit dicta, sicut olim Pontus Axenus vocatus ob frequentiam Piratarum, hospites & advenas deprædantium, aut incolarum inhospitalē feritatem. Sic olim suspicabar. Nunc plane in sententiam. Cl. Reinesii concedo. Nec enim utroque loco, hic inquam, & supra lib. XII. cap. 5. idem virtutem committi potuisse videatur. Sed & Hesychio Αξίνη est θεραπεύτης, quo ge-

CAP. XXXV.

De Laide.

Lais etiam Axine (*Securis*) nuncupata est. Illud autem cognomen ejus ingenii saevitiam redarguebat, quodque multum exigenter, & plus etiam à peregrinis, ut qui citius discedant.

CAP.

nere non tam fabri, quam milites solent uti. SCHEFF. Scheff. Αξίνη turpe & miserabile; nollem factum; si memor fuisset Plauti, nunquam aliquid tale scripsisset: atqui Plautus Graeca vertebat, *dolare, dedolatus, &c.* FABER. πίλεντος vel Αξίνη sepe nota ἀσπίδας οὐλῶν, morum asperitatem. Ὡς Τίνης πίλεντος dudum proverbio innnotuit, de quo Photius p. m. 225. & Suidas in Τίνης συντάξῃ. Bene igitur Laïs Αξίνη, dolabra, secundum Glossas veteres, bipennis, securis sicut vocata, quod nimum pro meretricio exigeret, & facultates amatorum attenuaret, ut fabri ligna dedolant. Cl. Rupertus Observ. in Sallustium. KUHN.

On Λαΐς καὶ Αξίνη &c.] Vide iam supra XII. 5. & quæ istic notavi. A Lugd. codice, æque ac à B. Parisiensi abest hoc caput. PERIZ.

2. Ηλεγχε δὲ αὐτῇ τὸ ἐπώνυμον τὸν τὸν οὐλήν οὐλόμενα] Supra XII. 5. legitur, ηλεγχε δὲ αὐτῇς τὸ ἐπώνυμον τὸν τὸν οὐλήν οὐλόμενα. Illud αὐτῇ firmat hic loci Codex Sluisk. Et quod ad sensum perinde est, sive οὐλής, sive οὐλῆς legas, licet alterum illud sit paulo planius, & usitatus. At turpis est incuria tot Editoribus, qui, postquam semel ex Gesueriana, vitio hanc dubio typographi, exciderat οὐλή, omnes dein Alii id timenter prætermiserunt, licet existet in loco cit, tum hic in Romana & Basili. Edd. ut & in MS. Sluisk. PERIZ.

3. πολὺ ἀπεγίνετο] Vide Gellium lib. I. cap. 8. SCHEFF. Mediceus πολὺ ἀπεγίνετο.

LIB. XIV. CAP. XXXVI.

979

ΚΕΦ. λέ.

CAP. XXXVI.

Οτι γελοῖοι οι διὰ τοὺς πατέρας μέγα **Ridiculos esse, qui propter majorum virtutes altum sapiunt.**
Φρονοῦντες.

Γελάνη δὲ ἔχεται ἐπὶ τοῖς μέγα φρονοῦσι διὰ τοὺς πατέρας, χότις ἡνῶς γένερος. εἶγε Μαρίου μετὸν πατέρας τοὺς ιούκες, αὐτὸν ἡ θαυμάζομεν διὰ τὰ ἔργα. **Καὶ**

Ridere fas est illos, qui propter parentes, & majores generis sui, altos spiritus gerunt: si quidem Marii patrem quidem ignoramus, ipsum tamen ob res gestas

I Γελάνη ἔχεται] Etiam hoc caput *supra* habuit lib. XII. cap. 6. SCHEFF.

2. Οὐκ ιούκη] Intellige certo, vel ita, ut de eo vulgo constet. Quemadmodum Latini quoque ex ignotis eum dicunt esse parentibus, cujus parentes nullis factis egregiis inclarucie. Docet Plutarchus, quando parentes ejus nominat. Γενέρος, ait in ipsius vita, γενέαν πανταποιον ἀδόξου, αὐτεψηγῶν δὲ καὶ ποτέ, πατρὸς μὲν οὐλόμενος, μητρὸς δὲ, φαλκινας. Horatius hos tales vocavit *nullis majoribus ortos*, serm. I. sat. 6. neque differt multum, quod habet Albinus *quest. in Genesin* de Melchisidec. h. ipsum vide. IDEM.

3. Αὐτὸν δὲ θαυμάζουμεν] Ergo generis humilitas nil obstare potest, quo quis minus etiam ad summum dignitatis gloriæque fastigium enatur. Solutum eorum, qui cum optimi sint, felicitate nascenti destituntur. Quorum cum semper aliqui sint reperti, ne in posterum quidem arbitror defuturos. SCHEFF.

Quis fuit Marius, si illum in suis inspexerimus majoribus? humilius. In consulatu nihil habet clavis, quam se auctorem. Pompejum si hereditaria extulissent imagines, nemo Magnum dixisset, Servium Regem tulit Roma, in cuius virritibus humilitate nominis nihil est clarus. Quid tibi videntur illi ab aratro citati, qui paupertate sua beatam fecere rempublicam. quemcumque volueris, revolve nobilis, ad humilitatem pervenies. Senec. lib. I. Controvers. 6. de Marii nōvitate quadam petenda sunt ex Sallust. in Bell. Iugurthino: Valer. lib. II. cap. I. vid. Senecam de hoc

argumento ep. 44. & qui omnia fere hoc pertinentia congesit, Tiriacell. *de Nobilit. cap. 22. & seq.* KUHN.

4. Κάτων] M. Porcius, de quo Maxim. Valerius lib. III. cap. 4. *nomen suum Thusculi ignobile, Roma nobilissimum reddidit.* Plutarchus ita in ipsius vita: οὐ προγόνοις πατέρων ἀγνώστων γενούσιος δοκίμων, εὐτὸς δὲ Κάτων οὐ πατέρα Μάρκον, οὐ ἀγαθὸς αὐδρας οὐ σπλαγχνὸς επινεῖ. SCHEFF.

Καὶ Κάτων δὲ] Intelligit Censorium, seu Priscum, προσεύχετο, ut loquitor ipse *supra* XII. 6. ubi ejus Patrem quarendum esse, h. e. obscurum esse, ait. •Ibidem etiam de Mario eadem videoe tradi. Quare & respicienda sunt, quæ istic de his duobus notata. PERIZ.

5. Σερπίλιος] Lego Σερπίλιος & sextum regem Romanorum intelligo: Auctor de viris illustribus. Servius Tullius P. Corniculani & Ocriſſie captivæ filius. Seneca epistol. c. viii. De Servii matre dubitatur, Anci pater nullus, Numæ nepos dicitur. Adde Maxim, Valer. supra dicto loco. SCHEFF. Lego Σερπίλιος Τάλιος. FABER. Non dubito, quin legendum sit Σερπίλιος, syllaba ιι. ex subsequenti voce inculcatā. Servius enim servā natus fuisse dicitur. Livius lib. I. pag. 74. 75. quo respxit Suidas his verbis, Σερπίλιος νεφελος, οιον δελα. Inscriptio vetus tabule æreæ Lugdunensis. Servius Tullius si nefros sequitur, capivra natus Ocriſſia, si Tūlīos, Caius quondam Virvenne Sordalis fideliſſimus. vide electa Stevvechii in lib. v. Arnob. p. 120. KUHN.

Hh hh hh

KUHN

Κάτων δὲ, οὐ καὶ Σέρβιον, καὶ gestas suspicimus: item Catonem, & οὐ Οσίλιον, καὶ τὸ Ρωμύλον.

[καὶ Σερβίλιον] Manifestus error librariorum, quem deprehendere & corrigere facile erat. Neque vero Schefferus, neque Kuhnius, cesserunt monere, legendum esse Σερβίον, & intelligi Sextum Romanorum Regem, Servium Tullium, serva natum, ut paucim dicunt apud Livium. Addo insuper, Lugd. Codicem & Regium B. diserte id exhibere: quapropter religio mihi nulla fuit vitium hoc scripturæ abolendi. Ascendit autem Auctor ab inferioribus ætate ad superiores. Nam qui sequitur, Tullus est Hostilius, tertius Rom. Rex, de quo etiam Valer. Max. III. 4. 1. *Incunabula Tullii Hostiliī agreste rugurum cepit, ejusdem adolescentia in pecore pascendo fuit occupata.* Livius hunc illustri

ΚΕΦ. λ^ῃ.

Περὶ ἀγαλμάτων, καὶ εἰκόνων.

Φιλῶς δὲ τὰ ἀγάλματα, μηδὲ τὰ εἰκόνες, ἀργῶς ὄραν. ² Εγίγνεται τὰς χειρουργίας σοφὸν, καὶ ἐν τούτοις. Καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τὶς καταγγέλλειν ἔχοντα ταῦτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἔκεινο. Τῶν Μουσῶν οὐδεὶς οὐδέποτε, οὔτε γραφίκος

avo ortum ait, & similiter Dionysius Halic. lib. III. init. ubi utrumque eum nobili genero ortum tradit. Ceterum major in hisce apud Nostrum est Ellipsis, siquidem intelligendum, καὶ Κάτων &c. Θωμάζουν, πιθανὸν δὲ αὐτὸν εἰπεῖν. PERIZ.

6 Οσίλιον] Tullium puta tertium regem Romanorum, de quo nominatus Valerius. SCHEFF.

7 Ρωμύλον] Nam quod de Marte dicitur, fabulosum est. vide Dionysium Halicarnassum, & Plutarchum in vita ejus, qui Amulium imposuisse ipsi scribit, de quo dolo epimus nonnihil in nostra Exercitatione Politica in vitam Romuli. IDEM.

C A P. XXXVII.

De statuis & imaginibus.

Neque statuas, quas plastarum nobis ars exhibit, neque imagines oscitanter spectare soleo. Nam artes opificum habent aliquid, quod docere nos possit, etiam in hisce. Et multa quidem atque alia deprehendere quis potest ita se habere, in illis vero etiam hoc. Nemo pictorum

I. Φιλῶς δὲ Extat & hoc caput supra lib. XII. cap. 2. SCHEFF.

2 Εἴτε γάρ περ τὰς χειρουργίας &c.] Lege τῆς χειρουργίας. FABER. Vix probare possum. vid. indicem in σοφὸς. SCHEFF. Bene sanus est textus. Qua ratione σοφία manuariis artibus tribuatur, Aristoteles innuit lib. VI. Ethic. cap. 7. τὸν δὲ σοφὸν, inquit, εἰ τὰς τέχνας τὰς ἀκεραιότερὰς τὰς ποχιὰς διαδέδουεν, οἷον Φειδίας, Λιδύριος σοφὸς, καὶ Πολυκλετος, ἀγέλευστος, εἰδῆδα μὲν ἐν τοῖς ἀλλοι σπουδαίοτεροι τῷ σοφίᾳ οὐκ ἀπειλήσθησαν. sapientiam autem dico, Poëticam, Musicam,

tem in artibus illis attribuimus, qui in illis accuratissimi sunt: ex gr. Phidiam (dicimus) sapientem lapidarium, Polycletum, statuarium: Hic equidem sapientiae nomine nibil aliud designamus, quam artis virtutem præstantiamque. Philostratus lib. VIII. Vit. Apollen. cap. 3. οὐσίας vocat id genus artes, τολμῶς δὲ, inquit, σοφὸς μὲν, ποιητὴς, μυστῶς, ἀγροτοῖς. σοφίας δὲ τὰς ἑπτάς τὰς μη ἀγοράντις: οὐσίας τοις ἀκεραιότεροι τὰς ποχιὰς διαδέδουεν, οἷον Φειδίας, Λιδύριος σοφὸς, καὶ Πολυκλετος, ἀγέλευστος, εἰδῆδα μὲν ἐν τοῖς ἀλλοι σπουδαίοτεροι τῷ σοφίᾳ οὐκ ἀπειλήσθησαν. sapientiam autem dico, Poëticam, Musicam,

LIB. XIV. CAP. XXXVII.

φίκος ἀνὴρ, οὐτε πλαστικὸς, οἶος τε ἐγένετο φευδίστατα καὶ κινητὰ αἱλότερα τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἰδη παραπληθεῖς ήσαν. ἢ τὶς οὕτως νεανίκως εὐάνθη ἀηδιούσης, οὐτε ὥπλοισμένας ήσαν ἐργάσασθαι; Ομολογεῖ δὲ τοῦτο, ὅτι δεῖ τὸν ἐν Μουσαῖς Βίον εἰρηνικὸν τε ἄμα, καὶ πρέπειν, καὶ διξιον ἐκείνων.

manuariis artificibus tribuitur, ut ex gr. Phidias dicatur statuarinus σοφὸς h. e. peritus, eximius in illa arte. At neutiquam id sensit Auctor, qui ait se non oscitanter inspicere statuas aut picturas, quia artes hæc etiam aliquid habeant eruditum, & quod ad docendos nos pertineat, quod observatu dignum sit ad sapientiam. Quale dein est illud, quod sequitur, & cui dein subjicit, Ομολογεῖ δὲ τύπον, οὐ δέ &c. Sic passim σοφία pro eruditione, scientia liberali. Vide supra ad II. 31. Εὐτρόπος, scil. χώρας ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων, quæ res utique partem quandam constituant istarum χειρεργιῶν. PERIZ.

3 Οὐστε ὀπλισμένας &c.] Hac de re Vide Me ad XII. 2. ubi idem traditur. IDEM.

ΚΕΦ. λ^ῃ.

Περὶ Επαμινόνδου, καὶ Πελοπίδου.

C A P. XXXVIII.

De Epaminonda & Pelopida.

Επαμινόνδου τοῦ Θηβαίου πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα καλὰ οἶδα, ¹ ἐν δὲ

I. Εὐ δὲ τοῖς] Mediceus εὖ δὲ τοῖς.

2 Εὐτρόπος Πελοπίδης &c.] Neque hunc locum recte videntur perceperisse Editores, nisi quod Vultejus satis bene; Dicebat ad Pelopidam, non prius interdiu discedendum ē foro esse, quam &c. adfeceris. At Gesnerus maluit, non prius discedere SE ē foro quotidie,

Epaminondæ Thebani multa quidem & alia pulchra novi, in iis vero

quam &c. adfecisset. Atque ita dein omnes. At vero voluit Auctor, quod & vidi Vultejus, Epaminondam præcepisse, seu consilium dedisse Pelopidæ, ut ne decederet &c. Sic passim λίγον, & similiter: IV. 6. καὶ ἀπικεντροῦ ὁ Θεὸς, τὸν κακὸν ἵσταν τὸ Ελλάδον μὲν κινεῖ, h. e. ut ne moverent. Et v. 14. Νόμος ἔτος

Hh hh hh 3 ATQ-

δὴ τοῖς καὶ τόδε. ² Εἰτέγε πρὸς vero etiam hoc. Dicebat ad Pelo-
πονίδαν, ³ μὴ πρότερον ἀπαλ-
λάτεαδα ⁴ τῆς ἀγορᾶς ήμέρα, πρὶν
ἢ φίλον τοῖς ἀγχαλοῖς τινὰ προσπο-
ρίσαι νεώτερον.

Αττικὸς, πάντας ἐπιβάλλειν αὐτῷ γῆν &c. Intel-
ligitur enim λέγων, quod ceteroquin addi so-
let. Vide supra iv. i. init. & xiv. 7. init.
Addit. his XII. 49. πρότοι, ἡ λέγει τοῖς τ
ἥρη, precipiat filo, mandet quid ad filium.
Suidas in v. Διὰ φρονήδος. ex Eliano, ὁ Θεὸς
λέγει, εἶτας μὴ πολυταγμοῖς, Deus respon-
det, ne illi multa motuantur. Et v. Ιδαῖον,
ex Eodem, οὐχι γνῶντες τὸν ἀδάλματος ιερός, ὅπερ
ἐπιστᾶται, λέγει ποιηταῖς μεταβολῶι βίσι, species
itaque imaginis sacrae, in somnio adstantes, pre-
cipit mutare vitam. Aristophanes Pluto 1.
2. I. Εγώ μὲν οὐράζειν λέγει τοι: Εἰ μοι,
Κλάσσειν ἔγωγε τοι λέγω, γέβο τε δολεῖ, flere.
Vide & infra cap. 43. Ημέρα, quod deleri
vult Faber, ponitur, uti καθ' ἡμέραν, quoti-
die, Belgice, daegs. Sententia ipsa similis
est dicto Titi Vesp. qui recordatus quondam
super cunnam, quod nihil cuiquam tota die pra-
stissem, memorabilem illam vocem edidit, A-
mici, diem perdidii, ut refert Suetonius Tito,
cap. 8. PERIZ.

ΚΕΦ. Λθ'.

Πᾶς ὁ Ανταλκίδας ἦλεγε δέοντος μύ-
ρῳ βεβαμένου αὐτῷ
πεμφθέν.

Ο Περσῶν βασιλεὺς, (βούλομαι
γας τι ὑμῖν καὶ Φαιδρὸν εἰ-
πεῖν)

C A P. XXXIX.

Quomodo Antalcidas munus sibi
missum, unguento tintatum,
reprehenderit.

Persarum rex (volo enim etiam
jucundum aliquid vobis dicere)
coro-

¹ Ο. Περσῶν βασιλέως] Artaxerxes. Vide Plutarchum in Artaxerxe, & in Sympof. lib. vii. quest. 8; Athen. lib. ii. SCHEFF.

² Εἰς μύρον βέβαυς] Fuit is Artaxerxes Mne-
mon, ad quem Antalcidas missus est. Vide Plutarchum in Artaxerxe, p. 1022. ubi, ut

& in Sympof. vii. 8. extr. eandem hancce
remi narrat, ut monuit jam Schefferus. PE-
RIZ.

³ Εἰς μύρον βέβαυς] Quod coronatum genus
Græci γένεσιν vocabant. Alias unguentum
in theca mittere solebant. Seneca lib. iii.

LIB. XIV. C A P. XXXIX.

πεῖν) σέφανον ² εἰς μύρον βέβαυς, (δι-
πέπλεκτο δὲ ρόδων ὁ σέφανος) ³ ἐ-
πεμψεν ⁴ Ανταλκίδα, πρεσβεύοντι
ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς αὐτόν. Ο δὲ, δέ-
χομαι μὲν, ἔφη, τὸ δέοντον, καὶ ἐπαι-
ώ τὴν Φιλοφροσύνην, ἀπόλεσας δὲ
τὴν ὄσμὴν τῶν ρόδων, καὶ τὴν τῆς
φύσεως εὐωδίαν, διὰ τὴν ἐκ τῆς τέ-
χνης κιβωτίαν.

de ira cap. 33. Unguentum δὲ coronam misit.
Fuit porro hæc corona ἡ αὐτὴ τῇ βασιλείᾳ,
Antalcidas cum ob amicitiam missa, tum
principie, quod regem adorasset. SCHEFF.
Et urbes Græcas Asia Regis imperio sua
pace subjecerat. Unde Plutarchus in Pelopida:
δοκεῖ μάλιστα τὸ Ελλών, Ανταλκίδας λαρυγ-
τὸν λαοδαμίον, δὲ τὸ σέφανον, ὃ πιὼν περιέκει-
το, βέβαυς εἰς μύρον ἀπίστελε. videtur (Rex Per-
sarum) inter Gracos maxime honorasse Antal-
cidam Lacedæmonium, quod coronam, quam
in computatione gestaverat, unguento delibera-
tum ei misit. Plini. lib. xxii. cap. 30. coronas
unguentis madidas luxuriæ fæminarum imput-
tat. KUHN.

³ Επεμψεν] Διπό δέοντος, uti auctor est Plu-
tarthus. More scil. veterum, qui amicis

ΚΕΦ. μ'.

Περὶ Αλεξανδροῦ τὸ Φεραίων τυράννου
ἀμότητος.

C A P. XL.

De Alexandri Pheræorum Tyrani
crudelitate.

¹ Αλέξανδρος ὁ Φεραίων Τύραννος
εἰ τοῖς μάλιστα ἐδόξεν ἀμότη-
τος εἶναι. ² Θεοδώρου δὲ τὴν τῆς
τρα-

I. Αλέξανδρος] Habes hæc apud Plutarchum de fortuna Alexandri Or. ii. SCHEFF. Idem in vita Pelopida ita scribit: τεγγυόδον δὲ ποτε θάνατος Εὐελπίδος Τραϊανού, ἦχθος ἀπὸ τοῦ Τραϊανοῦ, τῷ πέμψας αὐτὸν σπελεόν θάρρον, καὶ μετὰ ἀγωνίσισθαι θάψας τὸν θάρρον. ἐπὶ οὐκέτι κρατεροῦν ἀπλαθεῖ, ἀλλὰ αἰχμούρον τὸν

τραγῳδίας ποιητοῦ ὑποκριτού 3 τὴν Αερόπου σφόδρα ἐμπαθῶς, ὅδε εἰς δάκρυα ἔχεπεσεν, εἶτα ἔχεται τὸ θεάτρου· ἀπολογούμενος δὲ ἐλεγε τῷ Θεοδώρῳ, ὡς οὐ καταφρονήσας, οὐδὲ ἀτιμάσας αὐτὸν ἔχετο, ἀλλ' αἰδούμενος, εἰ τὰ μὲν ὑποκριτοῦ πάθη οἷος τε η ἐλεῖν, τὰ δὲ τὰ ἔχοντο πολιτῶν οὐχί.

rem sperueret, sed quod puderet, in civium oculis Hecubes Andromachēisque malis illacrimari, post tot cives sine ulla miseratione à se casas. KUHN.

Αλέξανδρος ἢ Φεραίων Τύραννος] Nempe Principatum Thessaliam, quem ceperat & constituerat Egregius ille Jason Pherætus, de quo ēgimus supra ad xi. 9. in Tyrannidem converterunt ejus successores & Fratres. Quibus mox sublati successit hic Alexander ex Fratre Jasonis natus, & Jasonis Filiam, Theben, uxorem habens. Crudelissimus autem fuit Tyrannus, & ideo à Thebe, Uxore illa, & ejus Fratribus, occisus. Vide Plutarchum in *Pelopida*, Xenophontem *Ἑλληνικῶν* vi. p. m. 351. Diodorum lib. xv. pag. 374. Sed qui ex illis videtur emendandus, in eo certe, quod Alexandrum dicat ἀδελφὸς Polydori, qui Polydorus fuit, & antea dictus fuerat ipsi Diodoro, æque ac Polyæno vi. 1. 7. *Frater Jasonis:* & porro Alexandrum Polydoro ab se occiso successisse, quum successerit Polyphroni, Fratri Polydori & Jasonis, eumque Patruum quoque suum intermerit. PERIZ.

2 Θεοδόρου δὲ Γ &c.] Plutarchus hoc ipsum referens in *Pelopida* pag. 293. non Poetam, sed *Tragœdiū* dicit, & egisse Euripidis *Troadas*. Similiter in *Orat. 11. de Alexandri M. Fort. in initio*. Et sane celeberrimus fuit ejus nominis *Tragœdus*, quem Aristoteles *Polit. VII. 17. ext. appellat* τὸ τραγῳδίας ἵπτεται. Eum Pausanias in *Atticis cap. 37.* ait ἵπτεται τραγῳδίας τὸν αὐτὸν ἄντα, optime omnium fuit temporis egisse *Tragœdiam*. Nominat eum etiam Plutarchus de

esse credebatur. Theodoro vero tragicō poëta, magno cum affectu & committeratione Aëropen agente, in lacrymas effusus est ille, surgenque theatro excessit: verum excusans se apud Theodorum, affirmavit se non idcirco abiisse, quod illum aspernatur, aut contumelia afficeret voluisse, sed quod puduisse ipsum, si quidem ad histrionis mala posset misericordia duci, ad suorum vero civium non item.

sui ipsius Lande, circa finem, ὁ τὸ τραγῳδίας ἵπτεται Θεοδόρου. Et in *Sympo. IX. I. Θεοδόρου Τραγῳδίας*, ubi ait Ejus Uxorem, certamine instante, non admisisse eum, at peracto certamine dixisse vitori, Αγαμέμνονος τῷ, ὃν εἶναι ἔστι οἱ. O Agamemnonis Fili, nunc illa sunt permissa tibi. Ex his pene dubitem de Veritate narras Lectionis. Sed forte Noster iecutus hic est alios Auctores, quam Plutarchus, & Theodorus ille simul fuit Poeta & Actor, ut multi fuere Græcorum. Sic supra xiiii. 17. Phrynicus Tragicus agebat ipse suam Tragœdiā. Vide & Jos. Birneſium *Tractatu de Tragœdia Veterum*, Euripi di præmisso, §. 8. Et adde, de *Theodoro* hoc ipso, ut opinor, Hesychium in *Πελειδόσφυτα* dicitur, ita cognominatum fuisse Σεδωρος τὸ Καρπονὶ τὸ τραγῳδία. Ubi credo τὸ Καρπονὶ esse inserta. Addit autem, τὸν δὲ ποιητὸν αὐτὸν γεγενέναι, quidam vero eum Poetam fuisse ajunt: simul ergo ποιητὸν τὸ τραγῳδία. PERIZ.

3 τὸν Αρέστον] Plutarchus, ut jam significavi, egisse ait *Troadas* Euripidis, & ideo excusasse Alexandrum, abiisse se, ne consiperetur lachrymans mala Hecubæ & Andromaches, qui civium à se occisorum malis nunquam afficeretur. An ergo legendum hic τὸν Ερέστον, Hecubam, in cuius certe persona quamplurima occurribant, quæ φίδης ἐμπαθῶς ab Hippomone agi deberent? Sed alios forsitan, ut modo dixi, fecerunt est Elianus Auctores. Aerope fuit uxor Atrei, adulterata à Thyeste. Vide Hyginum fab. 86. Eam egisse potuit, quum Pelopidarum facta multam dederint materiam Tragœdiis. Etiam

EIAM Carcinus Aëropen composuit, ut dediti ex Plutarchi lib. *Utrum Athenienses bello, an sap. &c. circa finem.* IDEM.

4 Τὰ μὲν ὑποκριτᾶς &c. J. Lugd. ὑποκριτᾶς. At mox Sluisk. ἑλεῖσα. IDEM.

ΚΕΦ. μα'.

Περὶ Απολλόδορου μανίας διὰ τὸν οἶνον.

Οτι Απολλόδωρος πλεῖστον ἀνθρώπων πίνων οἶνον, οὐκ ἀπέκρυψε τὸ ἔχοντο κακὸν, οὐδὲ ἔτερον πέμπειν τὸ μέθην, καὶ τὰ ἔαυτῆς κακά. ἀλλὰ γε τὸ

Apollodorus, plurimum omnium vini bibens, non occultabat suum vitium, neque celare conabantur ebrietatem, & ejus mala: sed incensus & inflammatus à vino, multo

I Απολλόδωρος] Puto loqui, de tyranno Cassandrenium, de quo, & quomodo ad Tyrannidem venerit, habes apud Polyænum lib. vi. SCHEFF. Noster H. A. lib. xv. cap. 15. hanc Apollodorum vocat *Kαρκανόρεας* KUHN.

Ον Απολλόδωρος &c.] Apollodorus hic fuit Tyrannus *Cassandra*, Urbis ita à Cassandro, qui eam restituit, dicitur, quum antea *Potidea* fuisse vocata. Paulo autem post, quam firmulaverat magnum Democritæ studium, tyrannidem invasit, quam & truculentissime exercuit. Vide Polyænum vi. 7. & Excerpta Diodori à Valesio edita pag. 265. 266. Victor est & sublatus ab Antigono Primo, occupata Cassandra, si fides Polyæno iv. 6. 18. Meminit ejus tanquam crudelissimi Tyranni, una cum Phalaride, Polybius in Excerptis de Virtut. Et Vit. p. m. 1368. Adde Plutarchum in lib. de Sera Numinis Vind. & Pausaniam in *Messen.* cap. 5. PERIZ.

2 Ετὸν φοιτητος] Benè. Nam ferè vinsentiam crudelitas sequitur. violatur enim exasperaturque sanitas mentis. Quemadmodum difficiles faciunt oculos diutini morbi, etiam ad minimam radii solis offenditionem: ita ebrietates continuae efferant animos. Nam cum sæpe apud se non sint, consuetudine insaniæ durata vita, vino concepta etiam sine illo valent. Seneca ep. 83. Proverb. xxxi. ii Δυρδί

εὺς θυμάδας ἔτιν, οἷος μὲν πίνωνται, proceres iracundi sunt, vinum ne bibant &c. Ideo-
γε non mirum est, si Athenodorus vino.
pariter & innata crudelitas inflammatu-
sus ἔχειν φουκάρειον πίνωνται, τοιούτοις Ελληνο-
ν Βαρέτοις ἴπτεται, omnium, quoniam un-
quam vel apud Græcos vel apud Barbaros ty-
rannidem exercuerunt, maxime cadium av-
idus fuit, ut Polyænus judicat lib. vi. p. 437.
Nec possim accedere sententia Casauboni,
quā non putat eō crudelitatis venisse Apol-
lodorum, ut θερζεῖς suos (judices puta, qui
ipsum affectatæ Tyrannidis accusatum & in
pulla-veste cum uxore & liberis poenam sup-
pliciter deprecantem misericordia ducti cri-
mine exsolverant) cremarit. ea propter in
Polyæno legit ἐνδέκατος, non ἔκανε: aliud
enim omnino suadent hæc verba Polyæ-
ni: μάλιστα δὲ τὸς ἀφίντας διηγεῖται ὡμᾶς ἵπα-
σται, τὸν σωτηρίαν ἱαφέραν εἰς τὸν ιαυτὸν ερε-
πτωτας, οὐκ εἰς τὸν εἰπεῖν φιλαθρωπίαν. Quæ
sane, volunt, Apollodorum ideo præ alis
crudeliter judices se absolventes crimine com-
bussisse, quod existimaret, se non ipsorum
beneficio & humanitati, sed suis artibus, hu-
militati scilicet, sordibus, aliisque reorum
ad delinquentes judices stratagematibus salutem
suam debere. KUHN.

3 Ερύβητος φοιτητος] Ebrietas crudelem fe-
cit M. Antonium. cum capita principum ci-
vitatibus carnanti referrentur, cum inter appara-
tissimas

ii ii ii

Ἐν οἴνῳ ὑπαναφλεγόμενῷ καὶ ὑπεξ-
απτόμενῷ, ἐγίνετο 3 Φορικότε-
ρῷ, πρὸς τὴν φύσην, καὶ τὸ σῶμα
ἔχων 4 ἐνδόσιμον.

tissimas epulas luxusque regales ora ac manus dolor incitat in furorem. Macrob. lib. vii.
proscriptorum recognosceret, cum vino gravis,
Saturn. cap. 3. KUHN.
sitiret tamen sanguinem. Intolerabile erat,
4 Εὐδόκιμον] Incitandi vim habens. Sic et
quod ebrius faciebat, etiam si sobrius faceret:
dīmēta pro incitare, Polyænus 1. 10. ἡ αὐτῆ
τὴ κυβετήσιον εἰδίδωτο τοῖς μαχεῖσι, Tibia dat
pugnantibus impetum, & animum invadendi
intolerabilius, quod hæc in ipsa ebrie-
tate faciebat? Seneca epist. 83. Nam sicut in
præcipitistantem vel levis tactus inapellit: ita
hostes, incitat in hostes. 1. 21. δέκα αἱρετούσι,
vino vel infusum vel aspersum parvus quoque
opinonem injiciens. PERIZ.

ΚΕΦ. μ⁶.

Ξενοκράτους γνώμη.

Ξενοκράτης ὁ Πλάτωνος ἔταιρός
ἐλέγει, 2 μηδὲν Διοφέρειν, οὐ τοὺς πόδας, οὐ τοὺς ὄφθαλμούς, εἰς
ἄλλοτριαν οἰκίαν τιθέναι. Εἰ ταυτῷ
γὰς ἀμαρτάνειν, τόν τε εἰς ἀ μὴν δὲ
χωρία βλέποντα, καὶ εἰς οὓς μὴ
δὲ τόπους παράσχοντα.

ΚΕΦ.

Xenocrates discipulus Platonis,
dicere solebat, nihil interesse,
pedesne, an oculos, in alienâ quis
domo defigeret. Eodem enim modo
peccare, tam eum, qui oculos in
loca, in quæ non convenit, ver-
teret, quam eum, qui, quo non
oportet, ingredieretur.

CAP.

1 Ξενοκράτης ὁ Πλάτωνος ἵναπει] Vertebarunt
familiari, sed malui discipulus, nam id pro-
prie erat. Vide supra 111. 19. & xiv. 9.
Continentiam Xenocratis laudat Valer. Max.
1v. 3. 3. PERIZ.

2 Μηδὲν Διοφέρειν οὐ τὰς πόδας &c. τιθέναι &c.] Verba sunt Plutarchi ἀεὶ πολυπορευόμενος. Ita vero etiam Pericles monuit Sophoclem, formam pueri cuiusdam impensis laudantem, Ducem debere puras (νεραπεῖς) non so-
lum manus babere, sed & oculos, ut ait Plu-

tarchus in Pericle pag. 156. vel, ut Valerios
Max. 1v. 3. 1. extr. Prætori non solum manus à pecunia lucro, sed etiam oculos à libidino-
so aspectu, continentes esse debere. Apud
Romanos etiam, qui rem furtivam aliena in
domo quærebant, lanceam ante oculos tenebat
propter matrum familias aut virginum præsen-
tiā. Vide Festum in Lance. Adeo ne illuc
quidem, quo pedes inserre licebat, fas erat
oculos circumferre. PERIZ.

XIV. CAP. XLIII.

ΚΕΦ. μγ¹.

Περὶ Πτολεμαίου, καὶ Βερενίκης.

CAP. XLIII.

De Ptolemaeo & Berenice.

Ο μὲν Πτολεμαῖος, Φασι, (σ-
ποτὸς δὲ, αὐτὸν ἐαν δι)
2 χαζῆτο ἐπὶ κύβοις, καὶ πεττεύων δι-
τέλει. Εἰτά τις αὐτῷ παρτὸς ἀν-
γίωσκε τῶν κατιγνωσμένων τὰ ὄν-
ματα,

ὅπε ὁ Ζεῦς. Et Hist. Anim. IV. 7. Ακένος τὰ
Σκυθῶν Βασιλέα (τὸ δὲ ὄνομα εἶδος τῷ) ἴστωρ ἔχειν,
Audio Regum Scytharum (nomen autem ejus
scimus prætermitto) equum habere. Ptolemaeū
autem hunc, Euergeten, seu Tertium, fuisse
crediderim, ut cujus tempori, regno, otio,
& indoli magis conveniat Historia, quam
Primi seu Soteris, qui uterque, Primus ac
Tertius, Uxorem habuerunt Berenicen. Forte
autem levi mutatione rectius legas οὐσος δὲ
λιγὸς αὐτὸς, εἴη δα. Certe ita itidem de uno ex
Ptolemaicis Hist. Anim. VIII. 4. (οὐσος δὲ
λιγὸς εἰς εἰκόνας ἐρεῖ). Quotus autem ille fuerit,
ipsos (Ægyptios) interrogate. PERIZ. Pto-
lemaeū nunc Lagi filium fuisse suspicatur
Ampl. Rutgerius lib. I. Var. Lect. cap. 6.

2 Καθῆσος εἰς κύβους] Quod est immane pror-
sus ac tyrannicum. Suetonius de Caligula
cap. 32. Sape in conspectu prandentis vel co-
messantis serie questiones per tormenta habe-
bantur. SCHEFF. De eodem Seneca inter
alia crudelitatis exempla commemorat, quod
& equites Romanos & Senatores uno die fla-
gellis cecidit, torcit, non questionis, sed animi
gratia, lib. III. de Ira cap. 18. KUHN.

3 Καὶ τὰς κατιδίκας &c.] h. e. sententias
judicū in reos, quæ continebant criminā &
eorum probationes. Dicebantur à Romanis
Elogia. Suetonius Calig. 27. Custodiārum
seriem recognoscens, nullius inspecto elogio, du-
ci omnes imperavit. Ubi Vide Galaudonum.
Amm. Marcell. XIV. 5. Ideoque fertur, ne
minem aliquando ob hæc vel similia preme ad-
dictum à judicibus, oblato DE MURE Elo-
gio, revocari jussisse Imp. Constantium, quod
II. Θρακῶν Βασιλεὺς, (τὸ δὲ ὄνομα λεγόμενος)

I i i ii 2 in exo-

ματα, ον και τας καταδίκας αὐτῶν προσεπέλεγεν, ἵνα ἐκεῖ ο παρασημήτας τοὺς ἀξίους θαράτω. Βερείκη δὲ οὐ γαμετὴ ἀυτοῦ, λαθοῦσα τὸ βιβλίον παρὰ τοῦ πατός, εἶτα οὐκ εἶσε τὸ Αγγειοδίκαιον τὸ πᾶν
† ἀρρωσθῶσα.

inexorabiles quoque Principes factitarunt. Li-
quet ex eo, Morem fuisse, ut Principibus
offerrentur Elogia eorum, qui jam pœna ad-
dicti erant à iudicibus, & Principes tunc solitos vel revocare eos à pœna, vel pœnæ permittere, quod declarabant subscriptione,
de qua egimus in Disquisit. de Praetorio, &
eius Diff. II. §. 24. Totam damnationis talis rationem, huic etiam Historie congruentem, habemus apud Sulpicium Sev. Hist. Sacra lib. II. extr. Imperator causam Præfecto Euodio permisit. Qui Priscillianum genino iudicio auditum, convictumque maleficii, &c. Nocentem Pronunciavit, redigitque ad custodiam, donec ad Principem referret. Gestis ad Palatium delatis, censuit Imperator, Priscillianum sociosque ejus Capitis damnari oportere. Sic ergo & Rex Aegypti, custodiarum, seu Nocentium, & jam à iudicibus damnatorum, κατηγορίων, seriem recognoscens, dum ad lans ille legebat singulorum nomina & elogia, adnotavit, vel adnotari jussit, quasi subscribens damnationi, quos Capitis supplicio affici oporteret. In crimina ipsa inquirebatur à iudicibus, qui reos pronuncia- bant innoxentes, pœnæ autem ipse, quæ in liberis Populis in criminis communiter Legibus erant statuta, decernebantur in singulos reos à Principibus & Regibus pro ea potestate, quam sibi supra Leges vindicabant. Ηαγον- μηνοδικον verti adnotare, quia hoc apud Latinos proprium est huic rei vocabulum. Vide Ampliss. Cuperum Observ. I. 15. extr. PERIZ.

Επιας Αγγειοδίκαιον] Legendum Αγγειοδίκαιον, prorsus legi male Gesnerus ἀρρωσθῶσα. FABER. Nihil equidem mutaverim vel hoc nomine, quod Αγγειοδίκαιον proprium iudicis verbū sit, Latinoque cognosci respondeat. Αγγειοδικον est cognoscere, causam audire,

torum nomina legebat, & ipsas con- demnationes corum insuper recita- bat, ut ille, quinam mortis suppli- cium commeruisserint, adnotaret. Be- renice vero uxore ejus, rapto libello è pueri manibus, neutquam permi- sit,

examinare, retractare. Seneca lib. I. de Clem. cognitus de filio T. Arrius, advocavit in consilium Cesarem Augustum &c. Caesar futura erat cognitus, non Patris. Glossa Philox. cognitio, Αγγειοδικον. (quanius Thomas à Mâysen notet in Eclogis Atticis Αγγειοδικον dicendum esse, non Αγγειοδικον cognitio, Αγγειοδικον, cognitor, ιδιον, γνάσις, quæ omnia ad jurisdictionem pertinent. conf. Budæum Comment. L. G. p. m. 51. KUHN.

Oux εἶτε Αγγειοδίκαιον &c.] Locus hic haud dubie multis modis corruptus est in Vulgatis Edd. Primum enim centui jam olim legendum Αγγειοδίκαιον, quod & Fabrum velle postea vidi, quum Gesneri illud Αγγειοδίκαιον non explaret sensum, qui requiritur. Miror Kuhnium, qui nihil vult mutari, quia Αγγειοδικον proprium sit iudicis verbum, & Latino Cognoscere respondeat. Verissime hoc posterius. Nam certe Αγγειοδικον notat cognoscere, iudicare, decernere quid, etiam in rebus suis. Sed hoc ipsum argumento est, legi hic debere Αγγειοδίκαιον quum sequatur τὸ πᾶν, scil. βολία, quum si Auctor scrip- sisset Αγγειοδικον, additurus fuisset haud dubie πᾶν, scil. κατηγορίας. Deinde vero exputare nequeo, utrum consulto an culpa librarii editum sit in Kuhnianæ simul Contextu & Notis, τὸν ίσι, quum omnes alii ex MStis legant τὸν ίσι, & ipse in Notis nullam omnino faciat mutationis istius mentionem. Consulto tamen factum videtur, quia in vulgato, τὸν ίσι, φίσα &c. repertur utcunque licet parum commodus. Sed & Alii vulgatam lectionem variis modis tentarunt. Gesnerus pro τὸν ίσι legi voluit τὸν at Rutgerius Var. Lect. I. 6. τὸν ίσι, per Interrogationem, annon oportebat &c. Sed minime hæc sollicitanda. In errorem indu-

xit

πᾶν τὸ σύν εἴτι. Φίσα, πάνιον οφίδη προσέχειται τὴν διάσοιαν, οὐ πέρ αὐθέρπου ψυχῆς Διάλογοί εἰσι, καὶ μὴ πρὸς πατεῖται γνώμενον. Οὐ γὰρ οὐδείς εἶναι τὸ πάντι τὴν τῶν κύρων, καὶ τὴν τῶν σωμάτων. Πρὸς ταῦτα δὲ Πτολεμαῖον οὐδη, καὶ οὐδέποτε κυβεύων μετὰ ταῦτα οὐπέρ τὸν αὐθέρπου κρίσιας οὔκουσιν.

KEΦ.

† Επει (φίσα) πάνιον οφίδη προσέχειται.

xit doctissimos Editores perversa distinatio, & Lingua hac in parte ignorantia. Legendum enim ex MStis, Sluisk. Regio A. & Medicis I. & 2. τὸ πᾶν εἰπεν· Φίσα πάνιον οφίδη προσέχειται (sic quoque pariter illi Codices, & recte omnino: adde sequi utique etiam γνώμενον, non γνωστὸν) τὸ Αγγειοδίκαιον &c.

Jungant isti Codd. τὸ Αγγειοδίκαιον superioribus, optimo sensu, sed parum ab Editoribus intellecto. Nempe τὸ εἶτε τὸ Αγγειοδίκαιον, est, prorsus non permisit. Constat negationem apud Græcos intendi iteratione, sed vel maxime hanc viam habet vocula ίσι. Sic supra VI. 6. γαμετὴ δὲ ἀποίκει τὸ Αγγειοδίκαιον, h. e. indutatis prorsus, ubi vide omnino, quæ annotavi exempla, & in negando quidem disertissima. Deinde vero φίσα Αγγειοδίκαιον τὸ Αγγειοδίκαιον significat, monens, jubens ita facere. Verba enim dicendi cum Infinito constructa, occurunt sepe istum in sensu adhibita. Aristophanes Plato I. 1. 46. & Εὐριπ. τὸν εἰπούσαν Θεόν, Φίσουσαν οὐ ταθίσατα, ὥστε τὸ γένος τὸ επιχάρειον τείνον, non intelligis mentein Dei, que jabet te clarissime exercere & imbuere filium moribus patriæ. Lucas Act. Apost. XXII. 24. ητὰς κατέχειν ἀνεργούσαν αὐτὸν, mandans ut flagellis examinaretur. Sic λέγει, δύπλειαδικον, isto sensu cum Infinito usurpata, Vide supra ad caput 38. Similiter ἀπέκειν, audire. eadem Syntaxi, & sensu, supra cap. 15. de Pictore, ἀπέκειν οὐδεὶς λέγει, γράψατο, quum à quodam accepisset mandatum pingendi equum:

7 Πτέσιν κύρων] Huc facit locus in Apocalypsin Senecæ, ubi immanem Claudii Imperatoris perstringit crudelitatem, quæ tam facile homines occidebat, quam jaetus in talorum ludo infeliciter cecidisset. Hic δὲ P. C. inquit, qui nobis non posse videtur μυστικατείται, tam facile homines occidit, quam canis excidit. vid. Janum Rutgerium lib. IV. Variar. Lectio. cap. 17. KUHN.

CAP.

quam locutionem itidem sollicitabant Faber & Schefferus, sed infeliciter. Ita vero plana jam sunt omnia & liquida, atque ideo, & quia MStorum ea est lectio, unde Editiones adornari debent, admisi eam in locum vulgaritæ, quæ nullum habebat sensum. PERIZ.

5 Oux εἶτε φίσα] Gesner. Επει (φίσα) πάνιον οφίδη προσέχειται. Melius, mea opinione Rutgerius lib. I. var. Lect. cap. 7. οὐδεις (φίσα) πάνιον οφίδη προσέχειται τὸ Αγγειοδίκαιον τὸ εἶτε αὐθέρπου ψυχῆς Διάλογοί εἰσι. Hoc est, Ακόντιον oportebat te relictis ludicris vel maxime animum advertere, si quando de salute hominum acturus es? SCHEFF.

6 Πρὸς πατεῖται γνώμενον] MSS. B. & C. τὸ πάνιον IDEM.

Πρὸς πατεῖται γνώμενον] B. & in margine C. Paris. teste Scheffero & Boivinio πρὸς πατεῖται. Atque ita & Lugd. πρὸς πατεῖται γνώμενον. Sed tamen vulgatum, quod & Sluisk. facit, præfero. Nam ita & supra X. 21. οὐ μὴ πρὸς τὸ ιπηργίαν ήσαν. II. 6. τὴν οὐρανον τὴν πρὸς Κείταρα. PERIZ.

7 Πτέσιν κύρων] Huc facit locus in Apocalypsin Senecæ, ubi immanem Claudii Imperatoris perstringit crudelitatem, quæ tam facile homines occidebat, quam jaetus in talorum ludo infeliciter cecidisset. Hic δὲ P. C. inquit, qui nobis non posse videtur μυστικατείται, tam facile homines occidit, quam canis excidit. vid. Janum Rutgerium lib. IV. Variar. Lectio. cap. 17. KUHN.

ΚΕΦ. μδ.

Δακωνίκος νόμος τῷ φιλαργυρίας.

Aλακωνίκον μεριχίον ἐπρίστο χωρίον ὑπερέων, εἴτα ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἔχθη, καὶ ἐγνώσθη. Τὸ δὲ αἵτιον τῆς κατεργάσεως ἦν, εἴτινας ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν ὕπερτατα ἡγε. Ηγέ δὲ Δακωνίκον ἐν τοῖς μάλιστα ἀρδεκόν καὶ τούτῳ, μὴ πρὸς μόνης πολεμίους τοῦ θετετάχθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀργύριον.

I [Επειδὴ χαρέσθαι] Fundum emit. inoxicios porcellum. FABER. Quid puer faceret cum porcello? Mallem servare lectionem receptam, & explicare de avicula. Hæc namque pueris in deliciis. Hesychius χαρέσθαι, τερπνός. SCHEFF. Non agnoscō laudatam Lacedæmoniorum gravitatem in eo, quod puerum porcellum vel aviculam minoris ementem in judicium vocarint mulctarintque. Nec μεριχίον, puerum significat, sed adolescentem, τερπνόν, ut ipse Auctor postea explicat, juvenem, qui jam sui juris erat, agrumque vel prædiūm eenerat pretio vilissimo, & propterea à Magistratu avaricie notatus damnaturque est. Cæterum aut omnia me fallunt, aut Hesychii χαρέσθαι est avicula illa, quæ vulgo dicitur χλωρία, Noster lib. IV. H. A. cap. 47. χλωρία &c. ὁ μὲν θῆλυς χλωρίας ὥστα καλέσται, ὁ δὲ ἄρρεν, χλωρίαν καλέσται ἀντὸν &c. lutea, ita siemella dicitur, marem vero vireonem dicunt. vid. Plinii lib. I. cap. 2. apud Phavorinum certè legitur χλωρία per in fine. nec omissione aut vocis collocatio loco non suo in Hesychio infrequens, ut φλεγμός & χλωρίας, σιληνός & σιλεγγός, σικλάνθ & σικλόψ, φιλάζετο pro φιλάζετο, de quo Notis in Anton. Liberal. prolixius egi. quidni ita sit cum χλω-

CAP. XLIV.

Laconica lex de avaritia.

Lacedæmonius quidam adolescentis vilissimo pretio fundum emerat, ita deinde ad magistratus est ductus & mulctatus. Ratio vero damnationis hæc erat, quod quem juvenis esset, acerrimo lucri studio teneretur. Fuit autem Lacedæmoniorum etiam illud vel maxime virile, ut non solum adversus hostem in acie starent, verum etiam contra argentum.

Μή πέρος δόξεις ἦσαν, ηδίλως τοφες αἰψὺς γενέσθαι.

Ne specta, ne quærere gloriam, studens repente sapiens esse. Et ès apud nostrum I. 28. Sluisk. hic legit τὸ ἔχειν ἐρδάνειν ἡδ. ἡρα, quæ vitii sunt manifesta, orti forsan ex eo, quod variam lectionem, τὸ, & τὸ, voluit exhibere

utramque. IDEM.

3 παρεπιδήσας] Contra avaritiam, non quidem Laconicam, sed aciem Christianam dabit Prudentius in *Psychemachia*. KUHN.

4 Αλλὰ καὶ πέρος ἀγρύπνοι Sluisk. ἀ. π. π. ἀγρύπνοι. Sed quod ab hoc loco & capite est alienum. PERIZ.

ΚΕΦ. μέ.

Περὶ τινῶν γυναικῶν ἐπαίνου
ἀξίων.]

Γυναικας τῶν Ελλήνων ἐπαίνουεν,
1 Πηνελόπην, Αλκητήν, καὶ 2 τὴν
Πρωτοπλάστην. Ρωμαίων, 3 Κορη-

CAP. XLV.

De quibusdam laude dignis mu-

lieribus.

Mulieres laudamus, ex Græcis, Penelopen, Alcestin, & Protesilai uxorem: ex Romanis vero, Cor-

1 Πηνελόπην, Αλκητήν, καὶ τὸν Πρωτοπλάστα] Celeberrima est Penelope propter pudicitiam inter tot procos, absente marito, sancte servatam, ex Homero, quem Alii, ut solent, Poeta sequuntur. At Lycophron *Meretricem* appellat, & Duris Samius cum omnibus procis concubuisse tradidit, atque inde ortum & dictum *Pana*. Vide Lycophr. *Cassandra* v. 772. & ibi Schol. Alcestis Admeti fuit Uxor, pro quo voluntaria morte obiit, atque ideo ab Hercule ad vitam est reducta, vel remissa à Proserpina. Vide Apollodorum I. 9. 15. & Hyginum fab. 51. & 243. ut & 251. ubi ab inferis rediisse dicuntur Alcestis hæc, & Protesilaus propter Laodamiam Acasti F. Nempe Laodamia fuit hæc Protesilaus Uxor, quæ rogavit Deos inferos, ut ad se vel semel remitteretur Protesilaus. Hinc Plutarchus in *Euphemidem* ait, *soli Deorum Amori obsequi Pluto-nem*, & ideo remisisse Alcestin, Protesilaum, & Eurydicem Orphæi. Protesilaus autem mox iterum decedente, desiderium ejus non sustinens, periisse etiam dicitur Laodamia. Vide Hyginum fab. 103. & 104. Alcestin una cum Eudæne celebrat Noster etiam in *Hist. Anim.* I. 15. PERIZ.

2 τὸν Πρωτοπλάστα] Laodamiam scilicet, quæ marito ad bellum Trojanum profecto & in excensione è navibus ante omnes cæso ab

hostibus supervivere noluit. Philostratus in *Heroic.* ait eam apud inferos, εὐδαιμόντα γυναικῶν πειστεῖν. οὐδειμερότερον, cù αἱ Λακεστίς τε ἡ Αδμήτη καὶ Ευαδήν ἡ Κατωνίας καὶ αἱ παντες θεοὶ σεφερούστε καὶ χρησταὶ, mulierum gloriofissimam vivere, dum co loco est, quo Alcestis Admeti, & Eudæne Capanei, earumque similes modestie & bona. Servius *Aeneid.* vi. refert, quod, cum maritum in bello Trojanō primo periisse cognovisset, optaverit, ejus umbram videare: qua re concessa non deserens eum in amplexu ejus periiit. KUHN.

3 Κορηνίαν, καὶ Πορνίαν] Satis nota & ha- sunt ex Historiis Romaniorum. Prior fuit *Cornelia*, Scipionis Africani majoris Filia, Mater Gracchorum, laudata multum à Valerio Max. iv. 4. 1. & Seneca *ad Helviam* cap. 16. etiam Eloquentia nomine à Cicero-ne in *Bruto* cap. 58. *Porcia Catonis* fuit Uticensis filia, Uxor M. Bruti, quæ, aedita marii clade & nece, sibi quoque mortem consivit. Vide de Ea *Plutarchum in Bruto*, & Valer. Max. 111.2.15. & iv. 6. 5. PERIZ.

4 Κεστίλα] Puto *Ovesitalia* legendum esse. *Cestilia* enim ignota, *Vestilia* vero uxor clarissimorum apud Romanos civium. Vide Plinii lib. VII. cap. 5. Sed nostrum video nunc placuisse etiam Reinesio ep. 35. ad Rup. SCHEFF. *Lego Σικηλίας.* FABER. vid. HIC

λίαν, καὶ Πορκίαν, & καὶ Κετίλιαν. Εδυνάμη δὲ εἰπεῖν καὶ ἄλλας, ἀλλ' οὐ βούλομαι τῶν μὲν Ελλήνων εἰπεῖν ὅλιγας, ἐπικλέουσα

Corneliam, & Porciam, & Cestiliam. Possem quidem & alias referre: sed nolo Græcorum paucas dicere, & Romanorum nomini.

bus

Hieron. lib. i. contra Jovinian. *Kετίλιαν* habet Editio Romana, a quâ id acceperere omnes infecutæ editiones, nec dubium est quin mendosa sit vox illa. Ego quidem conjectim scripsisse Nostrum olim *Καντίλιαν*, ut designaret Tanaquilem Tarquinii Prisci conjugem, quæ longe celebrior fuit apud Romanos, quam ulla vel *Vestilia* vel *Sextilia*. Eadem vero & *Gaja Cæcilia* vocata est, ejusque laxam cum colo & fuso in templo Sangi durasse, prodente se, auctor est M. Varro &c. Plinius lib. viii. cap. 48. KUHN.

[καὶ *Κετίλιαν*] Illa vero ignota est plane, & ideo forsitan, vel quia mendosa scriptum repiebat ejus nomen, prorsus eam omisit Lugd. Codex, & Regius B. Sed & Erradii omnes variis modis Nomen hoc emendare student. Reinesius ad Rupertum Epist. 35. p. 237. & Schefferus legunt *Ουεριδίαν* ex Flinio Nat. Hist. vii. 5. At istic nulla *Vestilia* istius laus, sed quod varios partus, modo septimo, modo octavo, aut undecimo mente ediderit. Hanc ob rem ineptum cit eam inter Tres omnium Romanarum mulierum laudatissimas velle referri. Faber *Σεξτίλιαν*, sed ex conjectura nullis rationibus fulta. Vofsius ad Vellejum Pat. ii. 88. & ex illo, legit *Σεξτίλιαν*; Sed ipse dubitat de hac *Servilia*, à nemine, præterquam à Vellejo commemorata, atque ideo erroris a Vellejo commissi suspecta, (Vide & Rupertum ad Reines. Ep. 34. p. 196.) certe minime celebri. Certioris Historia foret *Sextitia*, quam laudat Tacitus Ann. vi. 29. ut quæ Maritum, Mamercum Scaurum, sub Tiberio bortata fuerit, ut damnationem voluntaria nece anteiret, atque ipsa mortis ejus pariceps extiterit Kuhnius tandem in Addensis legi vult, assidente Cl. Boivinio, *Καντίλιαν*, & inteligit Tanaquilem, Tarquinii Prisci Uxorem, quæ & *Cæcilia* fuit diæta. Ea vero celebrata est *Tanaquilis* nomine in Historiis, ut magni animi & spiritus mulier, unde nomen ejus pro imperiota in maritum matrona ab

Ausonio in Epistolis usurpatum, in hisce, *Tanajnil tua nesciat illud*. Porro nomen ejus, *C. Cæcilia*, non occurrit in Historiis, sed ex reconditis & incertissimis traditionibus haustum est, Nempe in nubendo sponsa dicebat. *Ubi tu Gajus, ego Gaja*: id vero dici ajunt, quia Tarquinii Prisci Uxor, vel, ut alii, Nurus, dicta *Gaja Cæcilia*, proba fuerit lanifica. Vide Festum in *Gaja*, Plinium Nat. Hist. viii. 48. & Plutarchum in Question. Rom. 30. Neutiquam ergo celebre adeo est illud ejus nomen, neque laudata valde ipsa hæc femina, in Historiis. Quid plura? Vix dubitem scripsisse Auctorem, mutatis tantum duabus literis, *Κλοιλίαν*, *Clæliam*, quæ ex Historiis est notissima, & laudatissima, statua Equestri, quod, quam obses esset data Porsennæ, equo consenso Tybrim traheretur, & ita *viris lumen virtutis* pretulerit, ut ait Valer. Max. iii. 2. 2. ab ipso populo honorata, atque ideo inter feminas Romanorum maxime celebres, & fortitudinis ac virtutis nomine laudatas, minime praeterenda. Laudant eam omnes, Livius, Florus, Valerius Max. Seneca Consol. ad Marciam cap. 16. Dionysius Halic. Plutarhus in *Publicola*, & Alii. PERIZ.

[Ως ἀν μή με τοι δογιν] Ælianu meo quidem judicio scripsiferat ος αν μή τοι δογιν, &c. Sic enim multo, multo inquam elegantius foret. FABER. Nihil elegantiæ vulgatae lectioni deesse videtur. Plato enim & Demosthenes Græcorum sine controversia elegantissimi ita loquuntur. exempla dabit Budæus in Comment. L. G. p. m. 456. 57. KUHN.

[Μὴ μή τοι δογιν &c.] Faber putat scripsisse Auctorem, μή τοι δογιν, idque elegantius multo affirmat. Reluctatur Kuhnus, & in Notis nos ablegat ad Budæi Comment. L. G. nec male; sed in Indice miror eum rejecisse itidem Fabri conjecturam, sed hac ratione, quia & Noster Hist. Anim. vi. 51. ος αν μή δογιν ἀργοδάς ἔχει αὐτῷ, ne ejus videar ignorans. Atqui hæc ipsa utique est locutio, quam

Faber

δὲ τοῖς τῶν Ρωμαίων ὀνόμασιν, σ ὡς
ἀν μή τοι δογιν χαρίζεσθαι ἐμαν-

τῷ διὰ τὴν πατρίδα.

Faber præfert. Et sane ita solet Noster supra ix. 32. ος ἀν μή δογιν δι' αἵνας ἔχει πατ-

της,

I. 25. ος ἂν μή δογιν πάντη τοπερφορεῖ τῷ

Αλεξανδρε.

Quapropter & Ego pene putem

scripsisse Nostrum, sed paulo alteri, quam

volet Faber, ος ἀν μή δογιν χρεῖ. &c. με

videtur ortum ex repetita vocula μή.

Ceteroqui non negaverim δογᾶ etiam Active su-

mi pro, puto, existimo. Theocritus Idyll.

xv. 93. Δωρεῖσθαι δὲ τῆς (δογᾶ) τῆς Δωρεῖσθαι,

h.e. Doribus (puto) licet Dorice loqui. Dio-

nys. Halic. lib. vii. p. 418. extr. ἐκ ἄκρων

εἶναι δογᾶ, non intempestivum fore arbitror.

Anton. Lib. fab. 5. πάγινται τῇ μητρὶ, τῷ πατέ-

ρέλῳ εἴναι δογᾶ, rem habet cum matre, putans

eum esse Timasdrum. Matthæus Euang. III.

9. μὴ δογᾶτο λέγειν, ne in animum inducatis

dicere. Sed hujusmodi in locis sæpe additur

Pronomen reciprocum, μη, τοι, οι vel ει-

της. Lucianus de M. Peregr. τῶν τέσσαρων μη

δογᾶ, illa omisurum me puto, illa omisurus

miki videor, omittere decrevi. PERIZ.

ΚΕΦ. μετ'

Περὶ Μαγνήτων Θεραπείας κτι τῷ
Ἐφεσίον.

CAP. XLVI.

De Magnetum acie contra
Ephesios.

Oι Μαγνήδρω παροικοῦντες ² Μα-

γνῆτες, Εφεσίοις πολεμοῦ-

ντες, ἐκατὸν τῶν ιωταίων ἦγε αὐ-

τῷ συστριβοῦ, θηρατὴν κύνα, κὺ

άκοντην οἰκέτην. Ηνίκα δὲ τοι συμ-

μέση,

Magnetes, accolæ Mæandri, quum bellum contra Ephesios gererent, singuli equites commilitonem secum duxerunt, canem venaticum, & servum jaculatorum. Quum vero

iοι Μαγνήδρω &c.] Duæ fuerunt in Asia Magnesiae, altera ad Fl. Mæandrum, item Castabalenium, sub Sipylo monte. Bellum hoc contra Ephesios feliciter fuit gestum, & simul antiquissimo tempore, quippe jam ante Archilochum, qui vixit tempore Gygis Lydorum Regis, vel Romæ conditæ. Vide supra x. 13. De Urbe hac, & Bello contra Ephesios Vide Strabonem lib. xiv. p. 647. ex quo etiam patet, Urbem paulo post fuisse eversam à Cimmeis illis, qui Treres dicebantur. Sed postea restituta fuit. De canibus venaticis ad bellum adhibitis Vide hic Schefferum & Kuhnium. Syntaxin, οι Μαγνῆτες ἔρεσθαι ηγετο, ex-plicoi III. I. 11. & x. 16. I. PERIZ.

² Μαγνῆτες] Meminit Pollux lib. v. cap. 5. Fuit hæc & Colophoniorum consuetudo &

Castabalenium. Plinius lib. viii. cap. 40. Propter bella Colophonii, item Castabalenis cohores canum habuere. Et prima dimicabant in acie nunquam detrectantes, hæc erant fidissima auxilia, nec stipendiiorum indigna. Vide Polyænum lib. v. & lib. vii. ubi simile quid de Alyatte refert. Adde Nostrum lib. vii. Hist. An. cap. 38. ubi & Hyrcanis ait fuisse in usu. Vegetum quoque lib. iv. cap. 26. Æneam Poliorc. cap. 22. & 31. SCHEFF. Ptolemaeus canem aluit Molossicum, Briareum dictum, qui ipsi semper in præliis aderat custos pugnæque socius: ventre mortui rescipto, cor ejus pilis obsitum deprehendebant. Photius p. m. 245. 46. Pollux lib. v. cap. 6. ait Μαγνῆτες μὴ τὸς ἐπὶ Μαγνῆδρον τριφενῶν, πολίμων οὐτεστισάς, πολύποιος ηπειρῶν καὶ ποταμῶν

K k k kk

μίξαι, ἐνταῦθε οἱ μὲν κύνες προ-
πηδῶντες ἑταῖροι³ τὴν παρεμβο-
λὴν, Φοῖβοι τέ, καὶ ἄγειοι,
καὶ ἐντυχεῖν ἀμείδικτει ὄντες· οἱ
δὲ οἰκέται προσωριῶντες τῶν δε-
σποτῶν, ἡγεντίζον. Ήν δὲ ἄρα,
ἐπὶ τῇ Φθαρούσῃ διὰ τὸν κύνα
ἀταξία, καὶ τὰ παρὰ τῶν οἰκε-
τῶν δράμενα⁴ ἐνεγύν. Εἴτα ἐκ
τρίου ἐπέλεγαν αὐτοῖς.

verò jam concurrendum esset, tum
prosilientes canes aciem hostium tur-
babant, quum terribiles essent, &
truces, & in occurso minimemites.
Servi vero ante dominos prosilien-
tes, jaculabantur. Erant autem post-
quam turbata jam erat acies hostium
per canes, etiam illa, quae à servis
fiebant, utilia ad victoriam confi-
ciendam. Ita tertio demum loco ipsi
hostem invadebant.

*αἱ οὐρανοὶ κύνες. Magnetas ad Meandrum
colentes canes alere, qui in bellis satellitum
& armigerorum vices impleant &c. Strabo lib.
iv. p. 138. Κελτοὶ καὶ αὗται τὰς πολέμους χρήναν
καὶ τοὺς ἵππους, Celte & illis (canibus Bri-
tannicis) utuntur in bello & suis domesticis.
Bello natus erat ille etiam Canis, quem Ha-
des, Rex Molosorum, habuit, Tricerber-
umque dixit. Erat Regi filia omnium pul-
cherrima, quam amore impulsus Pirithous
noctu rapere, puellā non invitā, consti-
tuerat. Parens vero, re sibi detecta, canem
fuum, omnibus ursis lupisque fæviorem præ-
foribus alligavit, qui miserum illum amato-
rem, cum ad constitutum tempus consilium
exsequi vellet, ravidis mortibus laceravit, &
confecit. Eandem canis ferocitatem virgo,
opem suo latura Pirithoo, experta est. Hinc
Proserpinæ raptus, hinc Orci Cerberus &*

alia, quæ in Poëtis utramque paginam fa-
ciant, in libros dimanarunt. Suidas in voce
κύνη. vide sis Solinum Polyhist. cap. 25. Val.
Flaccum. III. Argonaut. KUHN.

3 Τὸν παρεμβολὴν] Παρεμβολὴ ἡ τὸ ὅριον πα-
ρέδεσι, εἰνὶ ὑπεριτάν παρὰ ὑπεριτάν ποιητικὴς ἡ
ἡ τῶν ἀρούρων, εἰνὶ ὑπεριτάν πολὺ ψιλός. GESN.

Τὸν παρεμβολὴν] Significat hic Aciem, alibi
etiam Castra. Sic in ipsis Act. Apost. XXI.
34. εἰλέσθη ἄγοσθα εἰνὶ εἰς τὸν παρεμβολὴν,
jussit eum duci in castra, in quibus agebat
præsidium Urbis. Sed res est notissima. PER-
RIZ.

4 Ενεγύν] Leg. εἰνεγύν. & ita in Codice
Vulteji esse debuit; vertit enim non obser-
vum. FABER. Malim εἰνεγύν, ut noteatur,
multa cum hostium strage inventos esse ser-
vos. KUHN.

ΚΕΦ. μ^ζ.

C A P. XLVII.

Περὶ Ζευξίδ⁵ Ελένης εἰκόν⁶, καὶ De Zeuxidis imagine Helenæ, &
Νικοστράτου ζωγράφου.

O⁷τι Ζευξίς ὁ Ηεράκλεωτης ἔγρα-
ψε τὴν Ελένην. ² Νικόστρα-
τον⁸

Zexus Heracleota Helenam pin-
xit: Nicostratus itaque pictor
obstu-

I⁹Ζαξίς] A Crotoniatis magno pretio con-
ductus pinxit Helenæ simulachrum, quia eum
in muliebri corpore pingendo plurimum aliis

præstare creditum. vide Ciceron. lib. II. Rhetor. statim ab initio. KUHN.

Ζευξίς ἡ Ηεράκλεωτης] MSti Mei pariter, &

τὸν οὖν ὁ ζωγράφος ἐξεπλάνητο
τὴν εἰκόνα, καὶ τεθηπὼς τὸ γεφύ-
μα δῆλος¹⁰ ἦν. Ήρετο οὖν τις αὐτὸν
προσελθὼν, τί δὴ πατέων¹¹ οὗτος
ταυμάζει τὴν τέχνην; ὁ δὲ, οὐκ ἂν
με πρώτην, εἶπεν, εἰ τὸ τοῦ
εμούς ὄφαλον¹² ἐκέντησο. ¹³ Εγὼ
δὲ οὐ φάνη τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν λόγων,
ἄλλ’ εἴ τις ἔχει πεπαθυμένα
ώτα, ὥσπερον οἱ χειρουργοὶ τεχνικὰ
ὄμματα.

& Regii B. C. ac Med. uterque, εἰς ζιῦξι,
quod ideo admisi. De ejus Helena Vide su-
pra IV. 12. PERIZ.

2 Νικόστρατος¹⁴] Legendum puto Νικόστρατος¹⁵,
qui celebris plane pictor fuit, & quem Zeu-
xidi jungit etiam Plutarchus in lib. de Virtutib.
Mal. in initio. Vide & Junii Pictores,
qui multam facit Nicomachi mentionem, at
Nicostrati nullam, nisi ex hoc Ηλιανοὶ loco.
Regius B. legit Νικόστρατος. IDEM.

3 οὐτῷ θωμάζει] Mallem, θωμάζει? sic
enim sequentia melius convenienter. SCHEFF.
Malim θωμάζει, admiretur, quod MS. C.
confirmat, notante Scheffero. KUHN.

τι δὲ πατέων¹⁶ εἴτε θωμάζει] Schefferus mal-
let θωμάζει, sed male. Kuhnus θωμάζει,
id quod confirmatur à Sluisk. & Regio C.
ac Med. 2. At Lugd. & Reg. B. legunt
θωμάζει, quod videtur omnium optimum,
quum & mox sequatur ἔχο. Alterutrum
certe verum est, & recipiendum. PERIZ.

4 τοὺς ἐμὸν ὄφαλον¹⁷] Scilicet γεγυμασθόντες
εἰ γεφύρη καὶ τεχνής, in arte pingendi exerci-
tatos & artificios. Ut enim Graci prover-
bio dicunt, διπλῶν ὄφατον εἰ καθίντες γεφύραται
(πίγλιον,) duplo plus vident, qui literas (artem)
didicerunt. Ideoque usū venire solet in poe-
matibus, in picturis, ut delecentur imperiti,
laudentque ea, quæ laudanda non sunt, ob-
eam, credo, causam, quod insit in his aliquid
probi, quod capiat ignarus &c. Cicero lib.
III. Offic. Huc facit. quod de Cano Tibi-
cine Plutarchus tradit, eum scilicet dicere sol-
litum, nescire homines, quod se ipsum magis
obstupescerat ad illam imaginem,
& manifestum erat eum picturam
vehementer admirari. Accedens
itaque quidam rogabat eum, Quid
ipsi evenisset, ut adeo artem admiraretur? At ille: Non, inquit, id
me rogares, si meos haberes oculos.
Ego vero illud etiam de orationibus
dixerim, admirari scilicet eas, sed
tantum si quis eruditus habeat aures,
sicut opifices habent oculos artis
peritos.

tibia delectet, quam ceteros; si scirent, non
mercedem daturos esse auditionis, sed petituros
à cenente. Habebat enim Tibicen acris li-
matiusque aurium judicium, quam alii artis
ignari, adeoque dulcedo cantus intimus ejus
animum demulsum. Ita in omnibus aliis se res
habet. Apostolus ad Hebr. cap. v. τοὺς Αἴγι-
τειον καλέπτε καὶ τοὺς αἰδηπέσιαν γεγυμασθόντα,
ad discrimen tum bonitum mali sensuum instru-
menta uisu subacta, requirit. Medici ad dif-
ferentias pulsuum rite cognoscendas τὸ γεγυ-
μασθόν τότε λογιστὴ καὶ αἴρει, exercitatum rationem similemque tactum advocant. Paulus
Αἴγινeta lib. II. confer Galenum lib. I.
methodi curandi. In oratione quid sit com-
positione jucundum, numeris absolutum,
verborum genere illuminatum παπιδεμένα ἀ-
τα, eruditæ aures judicant. vide Ciceronem
de Oratore p. 377. & seq. His adde quæ Sto-
bæus ex Plutarchi Amatori nobis conserva-
vit Serm. CLXXXIV. (Ingens enim in eo scrip-
to lacuna facile apparat) καὶ γένθις ὄψεις, καὶ
ἀκούς ἀκοὴ φύει τε μᾶλλον διηδρωται, καὶ τεχνη
συγγεγύματα πρὸς τὴν Θεολογίαν Αἰδηπέσιαν. εἰ δὲ μορφαῖς
καὶ ἀρχαῖς καὶ μέτεον εἰ τὸ Μετοπόν. εἰ δὲ μορφαῖς
καὶ θεοῖς εἴτε τὸν Ζώνα (I. ζωγράφων cum Gesnero)
φύεις. ὅπῃ εἴσει ποτε Νικόστρατον λέγοις πρὸς ἀ-
θητῶν ιδίατην φύσαντα, μὴ καλή ἀντα φωτίην
τὴν Ζευξίδ¹⁸ Ελένην. λάβε τὸν ἐμὸν ὄφαλον¹⁹, καὶ
θεοῖς τοι φάνησται. πολλοὶ δὲ μυρεῖοι, τοῖς τὰ
φρεσκοῖς καὶ τὸν Δίας ὄφαλον τοῖς τὸ γεφύρα
εἴ τις συνθέται Αἰδηπέσιαν ιμάν κεῖσθαι θάσοι. πατ
& visus visu & auditus auditu tum naturā
consummatio est, tum arte exercitatio ad
discer-

discernendum meliora. In concetu equidem & modulis Musici, in figuris vero & imaginibus pictores, plus ultra vulnus hominum sapient. Ita Nicomachum ait aliquando idiotae alicui, qui Zeuxidis Helenam pulchram sibi videri negabat, respondisse: cape meos oculos, & statim Dea tibi esse videbitur. Quin etiam ex unguentariis multi circa odorata & coqui circa ea que gustum afficiunt, usu & consuetudine sensus acutiores habent, quam nos. Hæc Stobæus. Philonem etiam audiamus ἀπὸ Στοβαίου. ὅσπες, inquit, ἀλλὰ μυσική τῷ μυσικῷ καὶ ἀλλὰ πάντῃ τέχνῃ τῷ εἰκάσῃ καθηλωμένη. ἔτι καὶ ἀλλὰ σοφίᾳ τῷ εἰδεῖ θεωρεῖ. σοφία ἡ εἰ μόνον φωνὴ τρόπῳ ἐξαρχεῖ & ἀρχεῖ ἐστιν, ἄλλῃ καὶ αὐτὴν ἴρα. quemadmodum per Musicam

ΚΕΦ. μβ'.

Τίταν ὁ Αλέξανδρος οὐ πώποτε.

Oτι ὁ Αλέξανδρος Πτολεμαίου τὸ δεξιὸν ύφωράτο, ἡ Αρρίου

ea quæ ad artem hanc pertinet, & per singulas artes, quid quæque habeat artificiosum, intelligitur: ita etiam sapientia virtute contemplatur, quid sit sapiens. Sapientia autem non tantum instar lucis instrumentum est ad vindendum, sed se ipsam quoque intuctur. Aristot. lib. I. de Moribus cap. I. ἔργον τεκνίου καὶ γυνάκει, καὶ τέταυ εἰσὶν ἀγαθοὶ καρτητοὶ, καὶ τοσοὶ ἀργοὶ εἰ πεποιηθεῖσι. ἀπλῶς δὲ οὐδὲν παντεύθυντο. KUHN.

5 Εγὼ δὲ ἀντὶ φαινοῦ τοῦ] Legē τὸν αὐτὸν. FABER.

6 Εἰς τὸν ἔχει] Legendū τοῦ, jubentibus id pariter MStis, tum Meis, tum Regiis omnibus. PERIZ.

C A P. XLVIII.

Quos Alexander suspectos habuerit.

Alexander Ptolemæi solertiam habebat suspectam, Arriæ vero

babet, Ludo: Viciſſitudines enim laborum semper amo) ſpeciem habet ſtudii ludendi cum ſodalibus. Sequitur deinde Caput ſuperius, ſeu 47. hujus Libri, de Zeuxide & Nicoſtrato, ac tum demum hoc caput 48. ſed ita, ut præmittatur ei caput 16. libri XII. idque ipſum cum proœmio, quali Auctor ſapere uituit, ſed quod iſtac tamen non occurrit, quodque ideo hic dēſcribam. Λέγεται Αλέξανδρος ὁ φιλίστας ζηλοτυπάντα πρὸς τὰς ἑταῖρas. Αἱρεθῆναι, καὶ βατκιαῖναι μὲν πάσι, & μὴν ἀλλὰ τὰς αὐτὰς αἵτινας. ἀπόκριθεν γὰς Περδίκκας μὲν, ὃς οὐ πολεμικός, Αὐτοριάρχης δὲ, ἐπεὶ σεργητεῖς ἀγαθοὶ ἐδίκει, Σελινύς δὲ, ἐπεὶ ἀδρεῖς οὖν. Αὐλιγάρχης δὲ αὐτὸν ἐλύπη τὸ φιλόμουρον, Αἴθιλλος δὲ ἀκριθεῖτο τὸ μέγαν καὶ Πτολεμαῖος δὲ τὸ δεξιὸν ύφωρεῖ. Αρρίου δὲ & cetera hujus Capitis. h. e. Alexander Philippi F. dicitur in maximam emulationem adversus amicos animo fuſſe compositus, & invidiſſe omnibus, neque tamen ob easdem causas. Nam Perdiccam quidem aversabatur &c. Reliqua enim vide jam versa ſupra d. l. XII. 16. Por-

10

ἡ ἐδίδιε τὸ ἄτακτον, τὸ γε μὴν vero intemperantiam timebat, at Pythonis novarum rerum studium.

CAP.

do Athariam, modo Aphariam Nam unus idemque est homo, præfectus ſatellitibus Alexandri, & ideo ad Philotam capiendum ſeu in custodiam redigendum adhibitus. Peſſime autem τὸ ἄτακτον vertitur hic turbulentiam. Notat enim vero illud intemperantiam. Sic ἀντικλῖνει & contraria ſignificat temperanter vivere. Unde Epicetus cap. 35. eum, qui ſe præparat Olympiis, ait debere ἀντικλῖνει. Similiter apud Suetonium Domitianus cap. 10. Άelius Lamia, cui uxorem ſuam abduxerat Domitianus, quum is laudaret illius vocem, respondit, εὐπολιτεῖ, q. d. non mirum eſt, meam cantantis vocem eſſe minime fuſcam aut obſcuram, quum Venere abstineam, & temperanter vivam, abducta uxore, & ſic cum ea adempto mihi Veneris uſu, qua vox corrumpi ſoleat. Sed & hic ipſe Arrias vel Tarrias, licet jam ſenex, luxuriosus tamen fuit & intemperans vere homo, & ideo pecuniae ſemper indigus. Vide Plutarchum d. l. PERIZ.

3 πύθων] Mentio hujus apud Curtium lib. x. cap. 8. & Arrianum lib. vi. SCHEFF. Vbi recte πύθων legitur. Rebus Indicis male πύθων Κρατιᾶ, pro πύθων Κρατιᾶ. Photius in excerptis πύθων leviore mendo: aliud erat πύθων ο Σωτικλεῖς, de quo Arrianus lib. iv. ait, quod Regis familiæ præfuerit. KUHN.

Νεωτεροποιὸς πύθων] Ut Arrias ita vivebat ἄτακτος, ut ſemper indigeret pecuniæ, ſic Python, vel Pithon, revera fuit homo μεγαλεπιζόλος, ut ait Diodorus Siculus, lib. xviii. p. 591. h. e. qui facile res magnas aggrediebatur, & poſt mortem Alexandri miſcuit rebus

conſtituendis ſe quam maxime, ut videre eſt apud Curtium x. 10. Sed & Mediæ deinde præfectus, contra Antigonum mox dimicato veniebat, agitabat res novas, apud Diodor. Sic. lib. xix. p. 690. Fuerat inter præcipiosos Alexandri armigeros, quos ſeptem numero, & omnes potiſſimos Alexandri amicos, enuemerat Arrianus lib. vi. p. 433. PERIZ.

Kk kk kk 3

ΚΕΦ. μθ.

Διὰ τί ὁ Φίλιππος τοὺς τῶν δοκιμωτάτων νιόὺς τῷ εἰατοῦ
δερπάναν εἶχεν.

CAP. XLIX.

Quare Philippus clarissimorum hominum filios sibi ministrare voluerit.

Oti φίλιππος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ δοκιμωτάτων τοὺς νιέις προσελαμβάνειν, περὶ τὴν εἰατοῦ δερπάναν εἶχεν, οὐτὶ παν, Φασιν, ἐνυπελέγων αὐτοῖς, οὐδὲ διαυτελέγων. ἀλλ' ἐκ τῶν ἑραντίων, καρτερικοὺς αὐτοὺς ἐκπονῶν, καὶ ἔτοιμους πρὸς τὸ τὰ δέοντα πράξιν προφεύνων. Πρὸς δὲ τοὺς τυρῶντας αὐτῷν, καὶ εἰς τὰ

επι-

Philippos, amplissimorum in Macedonia hominum liberis assumatis, eos in ministerio suo habuit, neutiquam, ut ajunt, libidinose eos tractans, neque ad vilia adhibens: sed è contrario patientes eos laborum faciens, & ad ea, quæ opus esset, peragenda promtos atque paratos reddens. Eis vero,

qui

1 Οἱ φίλιπποι &c.] Ut Noster, ita Arrianus, etiam disertius, ad Philippum refert lib. iv. p. 268. istius instituti originem. Neque multum eis aduersatur, quod Valer. Max. iii. 3. ext. i. exemplum rei sub Alexandro factæ narrans, *Vetus* jam Macedonia more nobilissimos Pueros Regi Alexandro præficio fuisse tradit, quum vetustum iam tunc habeti potuerit, quod sub initio Philippi coepérat. Sed & oratorie dictum puto, quando apud Curtium viii. 8. 3. ipse Alexander se quasi excusans, & causæ serviens, more patrīo, ait, & ab antiquissimis Macedoniae Regibus usurpato, jussisse se castigari Hermolaum, qui erat inter illos adolescentes. Quamvis etiam ille locus de sola castigatione qualcumque armigerorum & satellitum Regis accipi possit, ad Philippum autem referri id proprie, quod *Nobilissimorum Macedonum liberos* ad id ministerii munus adhibuerit. Credibile enim est, Satellites & apparitores fuisse jam olim Regibus ex ipsa Macedonum gente, sed Philippum, qui primus non tantum potentiam & maiestatem Regum illorum majorem in modum extulit, sed & ipsam gentem ex pauperissima & incultissima opulentam fecit, (Vide Arrianum lib. vii. p. 456.) at-

que adeo sibi quo demum variis Macedonum familiis addita est opulentia, dignitas, & nobilitas, illum ergo cœpisse etiam Primum liberos potissimum præcipuorum civium in id ministerium pristinis conditionibus recipere. Moris autem istius meminit etiam Curtius v. 1. 42. & Livius xlvi. 6. PERIZ.

2 Τῶν εἰς Μακεδονίαν] Refert hic noster, quasi primum ea coniunctudo à Philippo fuerit instituta, & sic Arrianus lib. iv. Curtius, ab antiquissimis Macedoniae regum hoc usurpatum scribit lib. viii. cap. 8. cum quo fecit Maximus Valer. lib. iii. cap. 3. Adde ante dictum Curtium lib. viii. cap. 6. SCHEFF.

3 Εὐαστίων] Philippus ipse, ita enim consuetudo postulabat. Curtius: *castigandi verberibus eos nemini potestas præter ipsum regem erat.* SCHEFF. Jus & potestas eos castigandi penes Regem fuit. Sed suis manibus Regem usum in illos, id equidem non affirmaverim. Curtius l. viii. aliud docet. *Hermolaus*, inquit, *puer nobilis ex regia cohorte &c. jussu ejus (Alexandri) verberibus affectus est.* Arrianus lib. iv. κατόπιν αὐτὸν τελετηλαπήγαν λαβεῖν, jussit eum iratus verberari. ideo εὐαστίων, ἀστικεύειν, flagellavit, occidit Philippus, non ipse, sed per alium. KUHN.

EPI.

LIB. XIV. CAP. XLIX.

999

ἐπιτατέλομενα ῥαθύμως ἔχοντας, διέκειτο, Φασι, πολεμίως. Αρθόντος γοῦν: ἐμετίγωσεν, ὅτι & τὴν τάξιν ἐκλιπών ἐξετράπετο τῆς ὁδοῦ διψήσας, καὶ παρῆλθεν εἰς παροκέως. Καὶ Αρχέδαμον ἀπέκτενεν, ὅτι προστάζεται ἀυτοῦ ἐν τοῖς ὄπλοις συνέχειν εἰατοῦ, ὅδε ὑπελύσατο, & (ἥλπισε γὰρ διὰ τῆς κολακείας χρήσιμης χειρόσαλμη τὸν βασιλέα)

6 ἀπε

qui ex ipsis vel luxui se dederent, vel negligenter jussa facerent, infestus fuisse prohibetur. Aphthonetum igitur flagris cecidit, quod quum sitivisset, ordine derelicto, de via deflexerit, & cauponis tabernam intraverit Archedamum vero mortem mulctavit, quod quum eum continere se in armis jussisset, ille ea solvisset, (sperabat enim assentatione

ris modis absumptum est. KUHN.

6 Άτε ἀνὴ τὸν Γενεθλίου ἡν.] Superiora satis coherent, nec abjudicanda Auctori, contra quam sentiunt Schefferus, Faber, & Kuhnus. Redditur enim iis ratio, qua ausus fuerit ille contra disertum Regis imperium ὑπολύσασθαι. At hæc ferme & mihi suspecta sint, siquidem vulgata Edd. recte distinxerint superiora. Sed putem, delendam esse maiorem distinctionem post τὸν λόγον, & sequentia usque ad τὸν Parenthesis includenda, atque ita ultima superioribus jungenda, ut à me in contextu factum. Ita enim sensus, qui ceteroqui nullus est, constabit. Scilicet veterat Rex, ne *armis solutis*, missisque hostibus, involarent in prædam, quia sic sæpe parta jam victoria rursus amittitur. Ille vero quum *resistere non posset lucri & prædae rapiende studio*, fecit contra Regis edictum. Sperabat enim, se assentatione sua ita cœpisse Regis animum, ut facile ei veniam esset daturus. Ceterum Lugd. legit κερδάνειν, at Sluisk. & Regius C. κερδεῖ. Porro subiectum huic Capiti Lugd. iterum ex Libro xi. Caput 29. seu ejus potissimum partem, quæ dictum Platonis de Agrigentini continet, idque sine ulla notatu digna mutatione. Neque aliter Regius B. teste Clariss. Boivinio. PERIZ.

7 Τῷ κερδάνειν ἡν.] MSS. omnes Γενεθλίου ἡν. In MS. B. adjicitur: ὅτι πλάτων ίδιον Ακραγαντίνος εὐαστίων πολυτελέως, καὶ ὄμοιος δειπνοντας εἴπιν. Ακραγαντίνοις εἰκοδομῶσι μὲν, οἱ ἀτε βιωσόρδην· δειπνοῖσι δὲ, οἱ αὐτοῖς τεθηκόμενοι. Desunt sine dubio non pauca. Atque hæc sunt,

ε ἀτε ἀνὴς οὐτοι 7 ε κερδαί-
τεν ων.
tione & obsequio cepisse Regisani-
num) quippe vir lucro deditus.

sunt, quæ dum omne genus librorum
perlustramus, ad Aelianum adnotare pla-
cuit. Varia ea quidem & mixta, ut nec
tempore eodem scripta. Faciunt tamen,
nisi omnia me fallunt, ad meliorem ejus
Intellectum, proderuntque non quidem eru-

ditis, juventuti tamen, cui soli omnia
nostra studia sunt consecrata. Quod si vitam
Deus dederit, haecque denuo sub incudem
revocare permiserit, operam daturi sumus,
ut & plura & doctiora proponamus. SCHEFF.

FRAGMENTA,

Quæ vel apposito Aeliani nomine laudat Suidas,
vel stylo Indice Auctori Nostro asse-
renda sunt visa

JOACHIMO KUHNIO.

P R A E F A T I O
J A C. P E R I Z O N I I.

Nolui ejicere prorsus hæcce Fragmenta, quæ ex Suida colligit Cl. Kuhnus, ne quid hic prætermissum esset, quod ad Æliani *Variam Historiam* pertinere videretur. Quamvis, ut vere dicam, ne unicum quidem ad eam pertinere crediderim, & incertissima sint certe ea, quæ *Stylo Indice* dicuntur *Auctori afferenda*. Reliqua apud Suidam præferunt quidem Æliani nomen, sed incertum, hujus, an alterius cuiusdam: nam plures fuisse Ælianos, quis negare prorsus ausit. Deinde pleraque, si non omnia, manifeste sunt sumpta ex Æliani *Libris πονοίας*, seu ὁ Θεός Εὐαγγεῖος, de *Providentia*, seu *Divinæ providentiae manifestis documentis*, partim diserte id testante Suida, partim probante ipso Excerptorum argumento. Quatuor tantum in hisce omnibus reperies fragmentis, quæ Suidas nominatim adscripsit Æliani πονίλη ἀφρυῆσι, vel ποικ. ἴτορια, *Variæ Narrationi*, vel *Variæ Historiæ*, (Vide Ασέλγεια, Δῶς, Κάκη, & Φιλιωθέντες) sed quæ non dubito vel ipsius Suidæ ἀμαρτήματι μηδουνὶ τribuenda, vel Librariorum Errori & Audaciæ, non tantum, quia in hac Nostra Æliani *Historia* nusquam occurunt, sed & quia aliud nihil, quod ex ea constet vere sumptum, habet Suidas. Sed de his Vide præfationem nostram, in qua ex professo de Auctore & hoc ejus Opere agimus. Ceterum etiam fragmenta hæc nostro more vertimus, seu eorum versionem, quam fecerat Kuhnus, ita emendavimus, ut Latina Græcis accuratius responderent. Notulas etiam quasdam aspersimus, & Kuhnianis adjecimus, utrasque autem literis K. & P. distinximus.

A.

Aσανίσος. ἐχρήσατο Αιλιανὸς
ἐν τῷ περὶ προνοίας τῷ Ασα-
νίσῳ ἀντὶ γέ, ἀνεύ οὐδόνης.

Αεληχρόν κατέτρεψεν οὖν τὸν βίον
πρᾶσις καὶ σὺν γαλήνῃ καὶ αεληχρῷ θα-
νάτῳ, οὗπερ οὖν ἐπαινεῖ καὶ ὁ Ομηρός
δοκεῖ μοι.

Αέραις, & Δᾶς, & Υστερόφυγος,
& Υφει. τὰ πρίτορα ἐπὶ κλίναις βε-
βλημένα μάλα ἄεραις καὶ τρωματίς ψει-
τινούπερηφάρω κεκοσμέναις ἐπιθέντες,
ὑπὸ δασῶν ἐπακμαζόνταις τῷ πυρὶ,
καὶ ὑμέναιος ἀδουσῶν γυναικῶν κο-
μιδῶν μὲν χορείας γαυμῆς καὶ κε-
τόνων.

Αγαμακ. ἐπεὶ καὶ τὴν γέ Μενέλεω πρὸς
τὸν γέ Πριάμος Πάσιν οὔτε ἐπαιγὼ γέτε
ἀγαμακ.

Αγεταῖ. τὴν γέ ἀδελφὴν αὐτῷ Ιό-
νας οἱ Μαυρούσιοι ἀγεταῖ.

Αγγώ-

¹ Quæ in hac voce profert Suidas, eadem
paupilio emendatius leguntur in Lexico MS.
cujus Excerpta quædam edidit Vir omni laude
major, Bernardus Montefalconius *Part. II.*
Bibl. Seguer. pag. 469. ubi pro *εἰς τῷ* rectius
legitur *εἰς τῷ τρίσῳ*, & *ἀσπασίας*, pro *ἀσπα-
σίᾳ*. Quod adverbium eodem sensu adhi-
buit Auctor lib. x. *de Nat. An. cap. 14.* ισ-
τος γὰς ἵππος ἀγεταῖς εἰς τῷ ταῖς ἀκηνοῖς τῷ
ἥλιος φαῖται καὶ *ἀσπασίας* βλέποντες.

² Lib. IX. *de Nat. Anim. cap. II.* τὸν (γά-
ταρο) εἰς τῷ δύγματος τῷ ἀσπασίῳ πέζος εἶναι,
καὶ, οἷα Ουρίζειται εἴσαι, αεληχρόν.

³ *Odyss.* A. v. 234. scilicet. K.

⁴ Sermo est, quantum conjicio, de mu-
liere quadam ad stuprum raptâ à Tyranno.
cum autem cives armis captis mulieris pudi-

Ælianus inde *Providentia usus*
est voce ἀεληχρῷ, pro si-
ne dolore & cruciatu.

Finavit igitur vitam placide &
tranquille & morte facilis, quam
Homerus etiam laudare videtur.

Dimidias partes (*mulieris*) con-
jectas in lectos admodum delicatos,
quum stragulis magnifica quadam
textura ornatis imposuissent,
sub splendidibus igne faculis, &
mulieribus hymenæum canentibus,
cum nuptiali, & conviciante, seu
fescennina, chorca ad sepulturam
extulisse.

Quoniam & Menelai pugnam
cum Paride Priami filio nec laudo
nec admiror, *Gc.*

Sororem vero ejus Maurus ille
Jubas dicit uxorem.

Mo-

citiam ulturi concurrerent, & cum satelliti-
bus tyranii fortiter pugnarent, Tyrannus
videns suos passim cædi, furore & amore
amens virginem in duas partes dissecurit, quas
deinde cives, Tyranno cæso, pompa nuptiali
extulerunt ad sepulturam. K. Non
putem, sed siquidem de femina hæc sunt ac-
cipienda, retulerim tum fane potius ad illud
fragmentum, quod sequitur in *Adwæ*, ubi duo
amatores utviderunt, virginem quandam discer-
pisse traduntur. Ejus itaque hæc sint *iulius*. P.

⁵ Lego *ἰαΐδης*. quomodo MS. atque
ipse Suidas in v. *Ἄεραις*, & *Υφει*. In v. *Δᾶς*
Editiones exhibent *ἰαΐδης* pro *ἰαΐδης*,
quod ibidem præfert MS.

⁶ Portus vertit, *ipſi ducit habendam ux-
rem*, i.e. ipſi tradit in matrimonium, ut eam
ducatur

Αγνῶτας. Vide infra locum inte-
grum in *Μίδωνα*.

Αγονία. τὸ διεφθέρετο ἡ νεολαία, καὶ ἦν
ἀγονία, καὶ μέντοι καὶ γυναικῶν καὶ τὸ ἀ-
γέλην τῆς τετράποδος.

Αγριός. ἀποτέλεσα τοὺς ἀγριωτάτους
ἢ δορυφόρους, ἐξηρπασε τὴν γυναικά, καὶ
πρὸς βίαιον ἔχοντα ποτησμένην καὶ θρηνοῦσαν.

Αδωρ. λαβόντες ἐκάτερος τὸ κό-
ρυς τὴν ἄδαρον μοῖραν, τῷ ἑαυτῶν λέ-
χει, τεργικός ἀνείσθω ποιητής, ἑα-
τούς κατέσφαξαν.

Αδρόν. τινὰς ωφελασσόντας ἀδροῦ
μιδοῦ ἐστι Βυζάντιον ἐλέθειν πε-
δεῖ. καὶ αὐθίς. Εκάπον τὴν τέ-
χνην ἐπιδεικνυμένου ἐπὶ μιδοῖς ἀ-
δροῖς.

Αετιδεῖς, οἱ ἀετῶν παῖδες, Αιλιαρός.
καὶ πελαργιδεῖς οἱ τῶν πελαργῶν.

Αθλητὰς. τοιγαροῦν οὐ μόνον
ταῦτα ἔχειν αὐτοὺς παρεκενάζειν,
ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ
βελνυσίας ἀθλητὰς εἶναι. Τί γαρ
τὸν δίχρων καὶ δευτέρων αὐτοῖς οὐ
προσῖν; οὐ τι τῶν καλῶν καὶ
σπουδαίων οὐκ ἀπήν;

Ακκιζόμενος. Vid. in *Κείτεως*, &
Τυρπᾶς.

Ακμὴ

ducat uxorem. K. Male Portus, &
contra ipsius Suidæ interpretationem. Neque
P.

⁷ Supplementum hujus fragmenti in *Noo-
nia* vide. K. & *Ιπροποίεος*.

⁸ Videtur *Ælianu*s loqui de puella inter-
procorum manus diserpta. K.

⁹ Hoc fragmentum *Ælianu* adscribit Sui-
xlixi. pag. 411. & lib. li. pag. 454. & Sue-

Moriebatur *juventus*, & sterili-
tas mulierum pariter & armeni
quadrupedis erat.

Missis satellitum sævissimis quibus-
que, rapuit mulierem, & per vim stu-
pravit quiritanem plorantemque.

Uterque partem puellæ haudqua-
quam sibi donatam capientes, suo
se in thalamo, ut *Tragicus* aliquis
diceret, interfecerunt.

Quosdam adsumens, ingenti sti-
pendio Byzantium ut irent, inducit.
Et iterum, (*simodo* *Ælianum* desig-
nat τὸ αὐθίς. K.) Singulis, ingen-
ti mercede proposita, artis speci-
men exhibentibus.

Αετιδεῖς dicuntur pulli aquilarum,
*Ælianu*s. & πελαργιδεῖς ciconia-
rum pulli.

Non tantum efficit, ut illa habe-
rent, verum etiā ut ceteram in-
justitiam & impunitatem exerce-
rent. Quid enim rerum turpium
& flagitosarum illis non inerat?
aut quid honesti bonique non de-
cerat?

Ακμὴ

tonium *Caligula*, 26. atque ibi Torrentium.
P.

⁷ Vide. K. & *Ιπροποίεος*.

⁸ Vide. K. & *Ιπροποίεος*.

⁹ Hoc fragmentum *Ælianu* adscribit Sui-

xlixi. pag. 411. & lib. li. pag. 454. & Sue-

L 11113 in

Ακμὴ καλῆ, καρπὸς καλῆ. ἐπὶ οὐν τῆς ὁξύτητος Αἰλιανός Φυτιν. Εν ἀκμῇ δὲ ὡν τῆς τότε ὁδύνων, καὶ ὡν ἥλγει, οὐκ ἔχει τὴν ὁδὸν τὴν πορεύουσαν εἰς αὐτοῦ. εἰ δέ τινι καὶ θύσαι ἐξ ἐντοπίου ἐκελεύετο, καὶ τούτων ὅλιγωρας ἦν, Φύσει τε ἀμφὶς ὡν καὶ Φιλοχρήματος. Εν ἀκμῇ τοῦ κακοῦ μήμη τις εἰσῆλθε τὸ Σαμοθράκων, καὶ γὰρ οὖν τετελεσμένα αὐτοῖς ἦτον, &c. Καὶ αὖθις. Υπὸ πολλῶν δικρίων τὴν ἀκμὴν τῶν ὄμμάτων ἀφίρημαι, καὶ αὖθις Αἰλιανός. καὶ αὐτὸς τὸ ἤρατος ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἦν.

Ακόλατος. Αντε Αερᾶς Ευτελίδας τούνομα, ἀκολάτῳ τῇ γλώττῃ καὶ ἀκράτορι κακῶς πάντας ἀγορεύειν ἀρρώσημα ἔχει· ἐμίσει δὲ καὶ τοὺς εὖ πράτιστας.

Αλῆται. οἱ δὲ ὑπὸ Ρωμαίων ἐκτρέψαντες διεξάνθησαν, ἀλῆται δέντρο κακεῖσος τὸ ζῆν τελοῦντες.

Αλοῶ. ² οἱ μέν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις, οἱ δὲ, ὁ, τί ποτε παρέπιπτεν αὐτοῖς ὑποχείριον, ἀλοῶντες αὐτὸν, ἀπορράγησαν τὴν ψυχὴν ἴναγκασαν.

Αμαχος. ιχθύων δὲ ἀπηγέγκαντο πλῆθος ἀμαχού, &c.

Au-
in Notit. Diff. de M. J. cap. 2. atque eadem verba ex Theopompi lib. XLIX. descripsit Athenaeus lib. VI. cap. 17. e. quo Noster, ut solet, hæc desumit atque in opus *περὶ στρατῶν*, vel *στρατοῦ ἵπατεων* contulit: perinde atque aliud Fragmentum, quod addito Aeliani nomine in v. *Επανάτης*, exstat apud

Ακμὴ, i. e. momentum temporis vel matura occasio vocat. Aelianus itaque voce illa utitur in significatione acuminis. Cum igitur dolor iste, & mala, quæ eum urebant, acutissima essent, viam, quæ ducebat ad suas, (ædes scilicet) ignorabat: sin alicui Deorum sacra facere somnio monebatur, nec illa curabat, à natura quippe homo imperitus, & avarus. In summis malis memoria animum subiit Samothracum, quibus ambo erant iniciati. Et iterum: largioribus lachrymis oculorum corrupi aciem. Et iterum Aelianus: & ipsum imperium in acie novaculae erat.

Arcas quidam, nomine Eutelidas, petulant & impotente lingua omnibus maledicendi morbo laborabat: oderat vero illos quoque, quibus res erant secundæ.

Illi vero quum à Romanis expulsi essent, dispersi sunt, vitam exigentes huc illuc oberrando.

Alii quidem pugnis, alii vero clavis, alii lapidibus, alii denique omni eo, quod in manus incidebat, percutientes cum, animam efflare coegerunt.

Abstulerunt autem copiam piscium maximam.

In

Polybium in *Excerpt. Vales.* pag. 21.

¹ Aliud hoc est fragmentum sive Aeliani, sive alterius, in quo in eandem significacionem adhibetur ἀκμή. P.

² Hoc fragmentum repetit Suidas in v. *γενεράτειον*.

³ Vide

Αυφιοσητεῖν. ἡμιφιοσῆτον γὰρ, ἔτερος ἔτερος ³ προβαλλόμενοι.

Αναβολή. ⁴ Δοξίας δὲ καὶ Ζεὺς ὁ Πατὴρ ἀναβολὴν Θαράτου ἐψηφίσαντο Φαλάσιδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρας Χαρίτων καὶ Μελανίππω προσενέθη.

Αναδένειν ⁵ εἴπερ οὖν τὰ Επικούρου βεβλία καταφλέξας, καὶ τῶν ἀδέων τε καὶ ἀσεῶν καὶ ἐπειδηλυμένων τιμάτων τὴν ⁶ σποδὸν ἀναδένοντας ὑγρῷ, καὶ ἐπιπλασάμεν ⁷ τὴν ηδὺν καὶ τὸ θώρακα πάγτα καταδηνοῦ ταρίχις.

Αναπολεῖ. ⁷ μόνον ⁸ ὁ Θαλάσσιος σκάρης τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητὰ, ἀλλὰ μηρυκάτα.

Ανασῶσθαι. ⁸ οὗτι προσδοκῶν τὸ τόπον τούς προειρημένους δυνήσεισθαι αὐτοὺς ἀνασῶσαι καὶ κομίσασθαι. πόθεν; ἀλλ' οὐαὶ ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησαν κακία (leg. κακῶν. K.) Φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ τε καὶ προφανεῖ κινδύνῳ ⁹ ισχάσι κολασθέντες.

Ave-

³ Ανεά, quæ sequuntur apud Suidam etiam Aeliani sint, valde dubito. K.

⁴ Vide lib. II. Hist. Var. cap. 4. vide & vocem Φάλασιδος. huc videtur pertinere aliud fragmentum de iisdem in voce Αρτίπος. K. Hoc Fragmentum existat apud Euseb. lib. V. de Prep. Euang. cap. 35. observante Cl. Kuster.

⁵ Confer voces Καλαδίση, Στίγματα, Ταντά. Videtur malagma ab AEsculapio alicui agroto Epicureo prescriptum, his verbis denotari, in voce Καταδίσην, videor mihi videre aliquid, quod huic fragmento affine est. K.

⁶ In ιωαδίση, quod hic nullum gignit sensum, videor mihi videre reliquias τοῦ οὐρανοῦ, confer vocem ιωαδημίλην. K. Ni-

In ambiguo erant, alii alios in medium proferentes.

Apollo autem & Jupiter Pater decreverunt Phalaridi dilationem mortis in biennium, eo quod mittit se Charitoni & Melanippo præbuisset.

Si igitur Epicuri libros comburen, cinerem impiarum & effeminatarum literarum humida cera miscuerit, ventremque cum totto pectore illum linteolis obligaverit.

Solus marinus scarus cibum ruminat, ut & balantum greges, qui utique ruminant ingesta.

Non quod speraret, illos posse prædictum locum recipere & occupare. Nequaquam, (lego enim πόθεν; similis locutio extat in Var. Histor. I. xiii. c. 2. K.) sed ut pro eo, quod ignaviā ante commiserant, altero eoque manifesto periculo reliquis cohortibus coæquati punirentur.

Omnium

γλαδίση. Verum ex MS. & hoc loco, ibidem reponendum αναδίση.

⁷ Vide H. A. II. cap. 34. ubi non αναδίση legitur, sed αναπλέσαι μιδίαι. KUHN. Confer v. Σηρες.

⁸ Sermo est de militibus, quibus ob priorem ignaviam in alia pugna datum in mandatis, ut novo fortique facinore maculam eluant. K. Sic ferme Metellus Macedonicus ad Contrebiam in Hispania. Vide Vellejum Paterc. II. 5. P.

⁹ In ιωαδίση, quod hic nullum gignit sensum, videor mihi videre reliquias τοῦ οὐρανοῦ, confer vocem ιωαδημίλην. K. Ni-

Αγειάσατο. πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνηδέσατο, καὶ ἔτισε τῇ εἰατού κεφαλῇ. οὗτος Αιλιαῖος ἐν τῷ ἀβί Θείῳ Εναργειῶν.

Αινάδαι. οἱ δὲ, οὐδὲ γὰρ ἔχον ἀνήδαι τὸ πρόταγμα, ἐπ' Ἀντιγόνων τίθενται τὴν κρίσιν, ὑπὲρ τοῦ τίνα χρή. Λοκρικὴν πόλιν πέμπειν διορύν.

Αινέγκατο. Αιλιαῖος περὶ Κροῖσου. οἱ δὲ αινέγκατο ἄρα τενάξας, καὶ ἐς τρίς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα.

Αἴσιοι. οἱ δὲ τὰλλα ὡν ἀνόσιοι, τοῦτο γοῦν πείθεται τῷ Θεῷ.

Αἴσιοι. οἱ δὲ τοὺς θεοσύλας ἀπέκτενε καὶ ἔθηκεν ἀνόσους, τοῦτο δῆ τὸ Ουρηικόν.

Αἴσιοι³ 3 Σαταυρῖνοι⁴ ἐπίρρητοι⁵ καὶ βεδελυρὸς τῷδε⁶ Ουεσπασιανοῦ ἐστὶ τὴν βουλὴν ἐνεγράψη, Ουεσπασιανοῦ σοφισταμένου τοῦτο. Αξιώσει γὰρ αὐτὸν πειθαρέα, κακία δεῦς οἱ ἀκερδεῖ μὲν, σεμνὸν δὲ ὅμως τὸδε ἀθλον. Αιλιαῖος Φησιν ἀντὶ γε τημῆ.

Αἰσεία. ἐπεὶ δὲ ἀισεία ἦν, οἱ μὲν ἐπὶ τὸν Φόρον ὑπεθήγητο.

Αἰπαγτᾶν. ἀνεγάρωτο δὲ ὁ πολιορκῶν, καὶ ἐστὶ τοῦτο οἱ τὸ γε χειμῶνοι⁷, εἰ μὴ καθ' ὕδαιν ἀπαγτήσαντος τὸ τέλος ὥρμησατο.

Aipe-

hil eo opus, ut ex mea liquef versione. P.

¹ Gonatae opinor. P.

² Odys. Ω. 537. P.

³ Sine dubio Aponius, Vide Tacitum in Historiis. Saturninus Antonius vix reperi-

Omnium, quae perpetravit, poenas suo capite luit. Ita Ἀelianus in lib. de Divina Providentia declarationibus.

Illi vero, neque enim imperium detrectare poterant, Antigoni arbitrio permittunt, quantum tributi civitas Locrensum pendere debeat.

Ἀelianus de Croeso. ille vero graviter ingemiscens alta voce exclamavit, Solonemque ter vocavit.

Ille vero, cætera quidem impius, in hoc tamen Deo paret.

Ille vero sacrilegos interfecit, redituque in Patriam privavit, ut Homerus ait.

Antonius Saturninus, infamis & impurus homo, à Vespasiano insenatus allectus est, id quod Vespasianus artibus ridiculis perfecit. Nam illum honore exornavit, malitia indulgens sterile hoc quidem, sed venerabile tamen præmium. Ἀelianus.

Ille vero, quia nox erat intemperata, ad cædem alacri animo se accingebat.

Obsidens autem in crucem actus est, & hoc finis hyemis alieno tempore intervenientis ipsi attulit.

Ro-

tur. P.

⁴ Vide votum Aiponii circa finem, & Aiponius. P.

⁵ Sustulit distinctionem, & junxi frequentibus, ut oportebat. P.

⁶ Vide

Ἀπειθεῖν. οἱ γὰρ Ραμαῖοι, ἐνθα δὲ τοῖς ἔχθροῖς ἐνέτυχον, ἐνταῦθα διπονοὶ καὶ πηγαίζοντο, εἴτε εἰν ἀπειθεῖσι οἱ τόποι καὶ τραχεῖς, εἴτε καὶ εὐφυῖς δέξαδαι ὄπλιτας καὶ εὐήλατοι.

Ἀπειπόν. ὀλίγοι μὲν ἀπεῖπον περιθῆναι οἱ τὸν Θράμβον.

Ἀπίντα. Αιλιαῖος περὶ τῆς ἐν Κάναις τῶν Ραμαίων ἡπτῆς τοσοῦτον ἀρετὴν τοῖς ἀπίντησε τὸ πταῖσμα. Καὶ αὖθις. Μέγιστον δὲ πάθον τῇ Λακεδαιμονίῳ τοῦτο ἀπίντησε. Καὶ αὖθις. Οὐ μὴν ἀπίντησέν οἱ τὰ δὲ ἐλατίδον.

Ἀπώντα. οὐ μὴν ἀπώντατο οὐδεν, ἀλλ' εἰςέζεε ξῶν κακοῖς Θηρίοις, οἱ μὲν εὐλαῖς, οἱ δὲ, ὅτι οὐ ταύταις, το Φθειρόγεια μήν.

Αρίσταρχος Τεγεάτης, ⁸ οἱ τῶν τραχαδιῶν ποιητὴς νοσεῖ τίνα νόσον. ἔπει δὲ αὐτὸν ιάται Ασκληπιός, καὶ προστάσει χαετήσει τῆς ὑγείας. Οἱ δὲ ποιητὴς τὸ δράμα τὸ ὄμώνυμον οἱ νέμει. Θεοὶ δὲ ὑγείας μὲν οὐκ ἀν ποτε μιάδον αἰτίσαιεν, οὐδὲ ἀν λάθοιεν. Η πῶς ἀν; εἴγε τὰ μέγιστα ημῖν Φρεγί Φιλανθρώπῳ καὶ ἀγαθῇ παρέχουσι προΐκα, ηλιόν τε ὄρφνη, καὶ τοῦ θεοῦ γε τοσοῦτον τῆς παναρχοῦς ἀμιδὶ μεταλλάσσειν ἀκτίνος, καὶ χρῆσιν ὄδατος, καὶ πυρὸς συντέχους μυρίας ἐπιγονάς, καὶ ποικίλας ἄμα καὶ συνεργοῦς ἐπικουρίας,

καὶ

fرعا.

to non debuit extorquere n. N. L. K.

⁸ Hoc fragmentum ex Ἀelianī opere Ἀγοραῖς depromisit Suidas: quod etiam a Cl. Küstero observatum fuit.

καὶ ἀέρῳ σπάν, καὶ ἔχει τροφὴν
ζῶν τὸ εἶ αὐτοῦ πνεῦμα· ἐθέλουσι
δὲ ἄρε τοῖς τοῖς μηροῖς, μῆτε ἀ-
χαρίστους εἶναι, μῆτε ἀμνύμονες οἵμας,
καὶ ἐν τούτοις ἀμείνονας ἀποφάνοντες.

Ασέλγεια. πολὺς δὲ καὶ ἀσέλγης
τίκτεται ἐκεῖνοι, Φοινὶς Αἰλιανὸς
ἐν τῷ ωδῇ Ποικίλης ἀφρυγόσεως·
γένεσις δὲ αὐτῷ αὐλάρες Βαστεῖς καὶ
Φάραγγες, διὰ ὧν ἀθούμενοὶ ἐκτίνει
λαβρότατα.

Ασκληπιάδης. ὁ δὲ ἀθλίως νόσῳ,
ωδειπνήμονίαν καλοῦσιν οἱ Ασκλη-
πιάδαι παιδεῖς αὐτὸν, πιεζόμενοὶ,
τὰ μὲν πρῶτα ἔδειτο τὸ ἀνθρώ-
πῳ ιατρικῆς.

Αταλαίπωρον. εἴ τι τὸ προτέρε τὸ λό-
γου ὑγίεις οὐ. ἀλλ' ἐκεῖνοὶ τε
ἀνασανίσω γεγένη τε καὶ ἀτα-
λαίπωρος τὸ ἀληφίας ἀκοῇ διεσπαρμένοι
εἰς τὸ πλῆθος, ἀλαταὶ ἄλλως. ὁ δὲ
μοὶ ἀληφίης οὐ.

Αταδαλία. ὁ δὲ Σερούλιος πολ-
λὰ καὶ ἀταδαλαὶ ἐφρασύνετο κατὰ τὸ
Παύλου.

Ατεγκτός. οὐκτόν γε μὴ καὶ δά-
κρια ἐμβαλοῦσα, ὡς καὶ πάντας τοὺς
ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεργίμονες τέγχου.
Γὰ μὲν πρῶτα θέρει καὶ πειρωντο
αὐτὸν

¹ Leg. γε. P.
² Polfrema hæc à Suida non tribuitur
Ælianum, sed ex incerto Auctore proferuntur. At eadem in Voce hæc iterum ex Ælia-

fruamur: aquæ etiam usum nobis
præbeant, itemque ignis cuius ope
infinitæ commoditates vitæ nostræ
accedant. Aërem præterea haurire
nos sinant, ut spiritu ejus vitam
nostram sustentemus. Dumigitur exi-
guam ejusmodi gratiam a nobis refer-
ri sibi jubent, id volunt, ne ingrati nec
beneficiorum immemores simus,
per hæc ipsa meliores nos reddentes.

Multus vero ibi vehemensque
nascitur *Ventus*, ait Ælianus in
lib. de Variâ Narratione: giguitur
autem in profundis convallibus &
cavernis, per quas propulsus fertur
vehementissime.

Ille vero morbo, quem me-
diorum filii vocant pulmo-
nis inflammationem, miserrime
cruciatus, primum quidem medi-
cam opem ab hominibus petebat.

Si quid sani prior habuit histo-
ria: at illa, inexplorata scriptio-
ne & subito veritatis auditu in vul-
gus dispersa, temerè circumfer-
tur: hæc autem veritati affinis mihi
videtur.

Servilius autem contra Paulum
multa & iniqua facinora ausus
est.

Commiserationem equidem &
lachrymas injecit, ita ut etiam
omnibus rigidis & duris lachrymas
excuteret. Primo quidem sacerdo-
tes

no habes. H, δὲ ἀτεγκτός οὐδὲ οὐ πάντας, καὶ ἀπο-
λατος, καὶ οἱ ἀποτελεῖται πάντα, καὶ καθόντας ἐχόμενοι
τὸ τρέπετον. Erat autem Puer ille immotus &
minime suavis, atque imperabat ei gravissima,

αὐτὸν πραύνειν καὶ ἀντέχειν τὴν ὥρην·
Βιάλος δὲ καὶ ἀτέγκτως οὐχικείμενον,
τὸν μὲν ἀπερρήτων, καὶ ἡ μὴ ἴδειν
λόγου οὐ, τούτων οὐκέτονον οἱ, τὸ
δὲ πρώτων καὶ εἶ τὸ οὔτε τοῖς θε-
σαριμένοις οὔτε τοῖς δεῖξας ἐμελλέ τι
ἀπαντήσειν δεῖνον, παρεῖχόν οἱ βλέ-
πειν ταῦτα.

Ατέλετός. Μυστηρίων τελουμένων τοῦ
Θεοῦ, ἀτέλετός μὲν ἀνθρωπός, ἀνό-
σιος δὲ, οὐκέτονος μυηθῆναι καὶ τὸς
νόμους, ἀλλὰ δύναις τὸ δίκαιος πολυ-
περγυμοσύνης, μυστικῶν νοσήματός,
χάριν. Καὶ ἐπὶ τούς ἀνελθὼν λίθου
ἔωρε τὰ γινόμενα· ἐκ γάρ τοι τὸ τὸ λίθος
κατώλιθε, καὶ Βιάλα τὴν πληγὴν ωδή·
πειών ἀπέθανε.

Ατεράμονες. Vide in Μέλιτος.

Ατιμάζω. ταῦτα τοι οἱ Διόσκου-
ροι οὐκέτονοι οἱ Φανῆναι πάλιν.

Ατιμώρητος. οὐ μὴν ἀτιμώρητος ἐ-
γένετο μενοι τοὺς παιδας τοὺς ἀλογ-
θέντας. Εγεραλκής γάρ η νίκη γενο-
μένη, τὸ πλησίον οὐ.

Ατρέπτως. ὑπὲρ τῶν μελλόντων
ἀτρέπτως τε καὶ παναληθῶς προ-
θεστίουσα.

Ατυφία. οἱ δὲ εἰργαίως ἐγαλμένοι
ἄνθρωποι φόρον ἀγοντες τὴν ιερουργίαν
πάντας ἀτυφότατα ἐκεῖνοι, Αἰλιανὸς
Φοινὶς.

Αυτοχέδιον. Ρωμαῖοι δὲ οὔτε εὐ-
πραγίαν ωδένειν, οὔτε νίκην τε-
λεσθεῖν.

¹ cum ultimis periculis conjuncta. P.

² Editiones Suidæ non agnoscunt τὸ δίκαιον,
& pro τοτέροις exhibent ἄρρενας. Hinc

tes conabantur placare ipsum & à
proposito absterrere: sed cum vim
spiraret, immotusque in sententia
manceret, arcana quidem sacra, &
quæ videre nefas erat, non ostend-
dunt, sed prima initiorum, & ex
quibus nec videntibus nec mon-
strantibus mali aliiquid nasci pote-
rat, ipsi dabant inspicienda.

Cum Mysteria Dearum celebra-
rentur, homo non initiatus, sed
impius, initiari ex lege nolebat,
sed potius poenas dare curiositatis,
morbi infelicissimi. Et lapidem quen-
dam conscendens spectabat, quid
gereretur: ex lapide igitur delap-
fus, & vehementiori casu concidens
periit.

Propterea Castor & Pollux non
dignati sunt illi denuo apparere.

Non tamen evenit, ut verberati hi
pueri manerent inulti. Victoria
enim vicissim se inclinans in alte-
ram partem, propinquorum erat.

De futuris recte pariter & per
omnia vere yaticinata.

Illi vero pacis habitu induti,
absque satellitibus venierunt sine
ullo fastu, victimam adducentes,
ait Ælianus.

Romani non amabant rem pro-
spere gestam contra leges, nec vic-
toriam,

forte legendum, ἀλλα λαζαθητερά τοι (sic
MS.) πολυπεργυμοσύνης δυτυκῆς καίειν.

λεθῖσσαν, ἵνε ὁ ἄρχων μὴ ἐκούνησεν, ποπάζοντο, οὐ μὴ αὐτοχεδίαστοι εἰς τὰς πρᾶξεις οἱ ὑπίκοοι. Καὶ αὖθις. Υπὲρ μεγάλων ἱκεν καὶ ἀδυνάτων αὐτοχεδίασθναι.

Αὐτόχρημα. αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὲρ τὰ εσκαμμένα, τὸν ναῦν Ασδρύνα Φεύγει ἐπειγομένην, τὰς χεῖρας ἐπιβαλὼν εἴχετο ἔφρωμένως ἢ πρύμνης ὁ ² Κλάτιος.

Αργῆμα. ὁ δὲ ὄντας εἶδε τοὺς ὄφθαλμους ἐξορύτεοδα, καὶ ἡγιέστερος δέομενος τὴν πήρωσιν τῆς ὄψεως, λέγων, ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμέρων ὑπερον, ⁽³⁾ οὐδὲ ἐψύχουσατο) ἀνηρέθη γοῦν μὲν τοσάντας ἡμέρας.

Αφροδίσιον. ὁ δὲ διῆλθε τῷ λόγῳ Φιλοτίμωστε καὶ σὺν ἀφροδίτῃ σὺ μάλα θεῖτη.

B.

Βαθύτατα. αἰθρίας γὰς οὔσης, ς παγκλίω ἡμέρᾳ, ἀφριὰ ς ἀδοκήτως νέφη συνδραμεῖν, οἷα δύπου βαθύτατα, ς καταρρήξου πάμπολυν ὑετόν.

Βδελυρός. ⁴ καὶ ἦγε πασῶν βδελυρωτέρα, καὶ τὸν παναγέτατον παρθενών τῶν ἑαυτῆς ἐνέπλησε κακῶν.

Bou-

¹ Ad hanc historiam spectant illa Valerii Maximi lib. III. cap. 2. 10. Qualis demum roboris illi milites? qui vebcmenti icta remorum concitatam fugae Punicam classem, nantes labrico pelagi, quasi camporum firmitate, pedites in littus retraxerunt.

toriam, cuius Imperator ipse nullam ceperat partem, ne subditu in rebus gerendis suo arbitrio uterentur. *Et iterum.* Venire de rebus magnis, & quæ per ipsos confici nequirent. Confestim transtra transfliens, quum navi Asdrubalis fugere properanti manum injecisset, puppim valide retinuit Collatius.

Ille vero per somnium oculos sibi effodi vidit, supplexque oculorum jacturam deprecabatur, dicens, post duos dies ad vos adveniam, (nec fecellit) nam post totidem dies interfectus est.

Ille vero oratione rem persecutus est ambitiose & sine multa admodum venustate.

Cum enim cælum serenum esset, & Sol toto die fulsisset, subito & præter omnem exspectationem spississimas nubes repente coactas fuisse, & ingentem imbretem effudisse.

Et illa una omnium impurissima etiam sanctissimum Minervæ Virginis templum, quod παρθενῶν dicitur Athenis, suis replevit libidinibus.

Ille

² Adde vocem Κλάτιος.

³ Ita constituendum putavi hunc locum.

⁴ Mirum ni alludatur ad Historiam, quam in Demetrio Plutarchus habet de meretriculis in Parthenona a Demetrio introductis. K.

⁵ Hac

Βουλυτός. ὁ δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, ὅρμη τῇ σωθῇ τῷ Ασκληπιοῦ ἐς τὸν δεσπότην ἀσκολιάζων ἔρχεται, καὶ ἐπὼς λελαθημένον καὶ κυλλὸν, ὥσπερ οὐ μαρτυρούμενος ς ἐμφαίνων οὐδὲ ἐπεπόνθει, καὶ ὑμνεῖ τὸν Σωτῆρα, ἥπις οὐδὲ Θεον Φωτῆ, καὶ ἐδεῖτο ἀρτίπιους θεῖναι ἑαυτὸν, καὶ ὕδριον ἀδομένου τοῦ Παιᾶνος τῷ Ασκληπιῷ, ἑαυτὸν ἀποφαίνει τῷ χορευτῶν ἔνα, καὶ (εν) τάξει τὰς, ὥσπερ οὐ παρά τινος λαβὼν χοροδέκτου τὴν τάξιν, ὡς οἵσι τε οὐ, συγάδειν ἐπιφράτο, τῷ ὄρνιθεϊ μέλει, σύναδον τι ς συμμετέλεις ἀναμέλωσιν. ⁶ Καὶ ὁ μὲν ὕδρασε τὸ προσταχθέν· ὁ δὲ ὄρης πρὸ βουλυτοῦ ἐπ' ἡμέραν βαδίζων, καὶ τῷ πτέρυγε κρούων, ς βαίνων μακρῷ, καὶ αὔρων τῷ τράχηλον, καὶ τὸν λέφον ἐπιστέων, οἷον ὄπλιτης γχύρος, τὴν εἰς τὰ ἄλο-

⁵ Hæc dicta de gallo gallinaceo, qui peditibus debilis à domino, cui in deliciis erat, Serapidi vel Aesculapius oblatus est, ut agro medicinam faceret. Quo facto ipsa avis pristino vigore lata variis modis gestire coepit, atque adeo solitra Aesculapius se debere professus est. Si conferatur H. A. lib. xi. cap. 31. ubi de equo à Serapide curato sermo est, non levis illustratio accedit argumento: nec dubito, quin fragmentum sit e libro Eliani, quem scriperat τοῦ θεοῦ Ιαγετᾶ. hæc ex Suida εἰ νοεῖται, Κυλλᾶ πτερ., Συρῆ, Ασκολιάζων, (sed ubi Elianus non nominatur. P.) βουλυτὲς collegi. hoc facere videtur, quod extat in voce Αλικράτη: ibi enim narratur, Dominum galli gallinacei Aspendium, & ipsum gallum Ταναγρæum pugnacemque fuisse, quem sanatum dominus Aesculapius consecravit, quasi fer-

Ille vero (*gallus gallinaceus*,) ut mihi videtur, instinctu Aesculapii altero claudicans pede ad Dominum venit, & alteri insistens porrigebat mutilum alterum claudumque, quasi ostendens & professus, quæ passus esset, laudabatque Servatorem qua valebat voce, rogabatque, ut pedem sibi restitueret in integrum, & cum mane Pæan caneretur Aesculapius, adjungit se choro cantantium, & loco suo, quasi à præcentore sibi assignatus esset, consistens, quantum poterat, accinere conabatur, cantu avibus solenni aliquid satis concinne & consonum resonans. Et ille quidem (Dominus) imperata fecit: avis autem ante vesperam utroque pede ambulans, & alas concutiens, & gressu incedens grandi, & collum erigens, cristamque quatiens, ut folet alacris miles, providentiam erga

vum & ministrum Dei. Hujusmodi pugnacem gallum gallinaceum etiam Diogenes Aesculapius sacravit, qui superstitiosulos coram Aesculapiu humi se ita prosternentes, ut facie terram contingenter, invaderet, rostraque & πλήρεισι suis bene contereret. eum Laertius πλάκτων i. e. μοχύμων lib. vi. Suidas ἀσπατῶν appellaret. Aristoteles quoque meminit τὸν ἀστερίν τοις ἵποις ἀλεκτυόνων apud Athenæum lib. ix. K.

⁶ Mallem sequentia, quæ sola sunt ex v. βουλυτὲς, ponit post illa, ἀρπάσει θεῖναι ιατρόν. Quæ vero istic sequuntur, ex v. Ασκολιάζων sumpta, junguntur à Suida primis Verbis hujus Fragmenti, continuo post ἔρχεται, siue ullo novi Fragmenti indicio, aut ultra istic Eliani mentione. P.

⁷ Portus reddit ἀρφοῖς βαδίζων, ad utrumque vadens, significans nescio quid. K.

Min mm mm 3

In

ἀλογα προμήθειαν ἐπεδείχιστο.

Βέβλον. ὁ δὲ Απόλλων¹ καλένει, ἀπόδοθαι τῷ Νικάνοις Φάνελλον βύ-
βλου τετεχοσίων χρυσῶν· ἐὰν δὲ μὴ
ἔφελη, ἀεὶ προσεπιτιμᾶν καὶ ἐπαυ-
τεῖν τοῦ χρυσοῦ προστιθέντα, ἔως
ἀν ἀπειπῶν δῶ, ὅσον ἀν αἰτη-
δεῖς τύχῃ τῇ ἐπὶ πάσαις Φωνῇ, καὶ
τέφραν ἐγγάσσασθαι, καὶ βρέχαντα
τῷ τοῦ Μαρίας λίμνης ὄδατι, ἐπι-
πλάσαι τὸν ὄφελλον.

Βραγχίδαι.² οἱ ἐν Διδύμοις τῆς
Μιλησίας οἰκοῦντες, Ξέρξη χαρζό-
μενοι, τὸν νεῶν τοῦ ἐπιχωρίου Απόλ-
λων³ τοῖς βαρβάροις προύδησαν· καὶ
ἐσυλήθη τὰ ἀναθήματα πάντα
ὅτα. Δεδίοτες οὖν οἱ προδόται τὴν
ἐκ τῶν νόμων καὶ τῶν ἐν ἀρχει τιμω-
ρίαν, δέονται Ξέρξου μιδὸν λαβεῖν τῆς
κακῆς ἐκείνης προδοσίας, μετοκι-
δῆναι⁴ ἐν χώρᾳ τηνὶ Ασιαῖ⁵. ὁ δὲ
πειθεται, καὶ ἀνθ' ὃν εἶχε κακῶς χ
άσεσθαι, ἐδώκει ἀντοῖς οἰκεῖν, ἐν-
θει οὐκ ἔμελλον ἐπιβίσσεωδαι τῆς
Ελλάδ⁶ ἔτι, ἀλλ' ἔξω ἢ δένη
ἔσεδαι⁷ κατειληφότος αὐτοὺς τὸν
ἐκείνων γένος. Κατὰ λαχόντες τὸν χω-
ρον, ἐν οἰωνοῖς οὐδαμῇ χρηστοῖς πόλιν
ἐγείρουσι, καὶ τίθενται Βραγχίδας ὄ-
γυρα αὐτῇ. Καὶ ὅντο μὴ μόνους α-
ποδέραιν Μιλησίους, ἀλλὰ⁸ τὴν
Δίκην αὐτήν. Οὐ μὴν ἐκάθευδει⁹
τὸν

erga ratione carentia se exserentem
declarabat.

Apollo vero mandat, Nicanori
fasciculum papyri quadringentis
vendat aureis: quod si recularet,
preium semper augeret, & iden-
tidem plus argenti peteret, donec
fatigatus daret tandem, quantum
ultima indicatione erat petitum,
& *papyrus* in cineres redigere, &
paludis Mareotidis aqua madefac-
tam oculis inungere.

Qui in Didymis Milesiorum ha-
bitabant, Xerxi gratificantur, tem-
plo Apollinis, qui istic colebatur,
Barbaris prodito, quod spoliatum
est donariis, quae erant quamplu-
rima. Proditores itaque leges ci-
viumque suorum ultionem veriti,
hanc pessimæ prodigionis merce-
dem à Xerxe petunt, ut in quen-
dam Asiæ locum transportentur:
ille annuit, & pro sacrilegiis dedit
sedes inhabitandas, unde nunquam
in Græciam reddituri essent, sed
à terrore, quo tenebantur, & ipsi
ipsorumque posteri immunes dege-
rent. Regione itaque per sortem
divisa, urbem malis utique avibus
condunt, & Branchidas vocant. Et
jam non Milesios tantum, sed &
ipsam Nemesinse effugisse putabant,
Verum Dei providentia neque hic
dormivit.

¹ In voce Φάνελλος.

² Res ipsa & stylus clament, Ælianii esse
hæc omnia. K. Si ita, (nam Suidas certe
id neutruum significat) tum haud dubie tra-

dita sunt illa in Ælianii Libro θεοῦ Θεοῦ
Επαργεῖν. P.

³ MS. οὐ κάρη θεοῦ Ασιαῖ. & paulo post:
λαχόντες δῆ τὸν χώραν.

⁴ Mer-

τοῦ Θεοῦ πρόσωπο. Αλέξανδρος γὰς,
ὅτε τὸν Δαρεῖον νικήσας, τὸν Περ-
σῶν ἀρχῆς ἐγκρατῆς ἐγένετο, ἀκούσας
τὰ τολμηρέα, καὶ μισήσας αὐτῶν
τὴν γένους διαδοχὴν, ἀπέ-
κτεινε πάντας, κακοὺς εἰναὶ κρίνων
τοὺς τὸν κακῶν ἐγγόνους, καὶ τὴν
ψευδώνυμον πόλιν κατέσκαψε καὶ
ηράντε.

Γ.

Γένεσις. ἔγειν οἱ καὶ τὸ ἀρρώστημα
ἢ τὴν γένεσιν λαβόν.

Γοργόν. καὶ ἐγέκειτο τὴν ἐξ αὐτῶν
προφέροντες, καὶ τὸ προσίοντες, ὡς
εἰσεῖν, Γοργόνα κατεσύγασαν, ἀλλ'
ὡς πρόλαλον ὅτα καὶ ιταμόν.

Γύνης. ⁵ ποδαπὸς ὁ γύνης; τίς
πάτρα; ⁶ κακὴν σοφίαν μετιών,
καὶ τοὺς ἀθέους Επικούρου λόγους
καὶ γύνηδας ἐπασκῶν, καὶ τὴν
ἡδονής, ἢν ἐκείνος ὅμηρος ὁ χλού-
νητε

⁴ Mendum agnoscerem in *αερίστητες* cum
Æmil. Porto, mutaremque in *αερίστητες*,
malleimque in sequentibus turbata ita consti-
tuere, ἀλλ' οὐδὲς *κατεσύγασαν* &c. Sermo est,
inquit Suidas, Ælianii verbis de Diopithe A-
thenieni, ὃς γένους ἐστι τὸν Φάνελλον εἰ πε-
ριεῖ μέναντα, τοῦτο τελεῖν. Μέτρον ἐν ἀψίδην πο-
ρι ἀκαν, καὶ κατέμενε τὸν Περσαῖν, καὶ αὐτὸν οἱ
τυρρηνοὶ εἰς δίκλινον τελεύτην. Qui legem tulerat,
ut civi in Pyraeo pernoctare capitale esset, sed
cum ipse aliquando invitus opprimente vespera
in Pyraeo noctem manifisset, inimici lege sua
eum capitibus accusarunt. Vide Suidam etiam
in Διοσπέρῳ & Ωψιδῃ, ubi videoas hanc histo-
riam κατὰ ἄντες debet libro Ælianii θεοῦ Θεοῦ
Επαργεῖν. Confer & V. H. lib. xiiii. cap.
24. K. Longe aliter autem Ego posteriora

dormivit. Alexander enim, de-
victo Dario, Persarum potitus im-
perio, & inaudiens perpetratum
facinus, odioque habens illorum
generis successionem, interemit
omnes, existimans etiam malos
esse, qui ex malis sunt orti, &
falsi nominis urbem solo æquavit
evertitque.

Unde originem duxerat ipsius
imbecillitas.

Et instabant ei, suam ipsius pro-
ducentes & intentantes, ut italo-
quar, Gorgonem, & ita Homini
ceteroqui garrulo & impudenti
(*Diopithi*) silentium imposuerunt.

Quis ille effeminatus? quæ
patria? malæ sapientiæ studens &
Epicuri atheam & effeminatam phi-
losophiam exercens, & ex vo-
luptate, quam semivir ille & mol-
liculus

hujus Fragmenti curarem. Nempe distin-
guendum omnino post Γοργόν, & sequentia
dein sic sunt emendanda, καὶ κατεσύγασαν ἀλλα
λας περι. h. e. & in silentium redegerunt ho-
minem, qui ceteroquin erat γαργύλος τοις αυ-
δασ. P.

⁵ Ex dictis in Epicurum jaētis Ælianu
nobis sifistitur. Confer vocem Χλεύη. K. Ali-
num hoc ab Æliano videtur, Suidas certe
eum neque in Γύνη, neque in Χλεύη nomi-
nat. Prima etiam verba, hujus Fragmenti,
ποδαπὸς ὁ Γύνης; οὐ πάτρα, sunt Aristophani-
nis, quod Portus liquido docuit. P.

⁶ Auctor hujus Fragmenti de quodam A-
thenieni agit, qui ante Stratociem Daduchi
munere fungebatur. Confer v. Δαδυχοῦ.

μῆτε καὶ γύνης, καταγονῆσις, καὶ εἰς ἐν δέσμῳ την ἀφύκτω πεδῆσις.

Δ.

Δαιδαλόχειρ. ἦν δὲ τὰ λυχνία ἀργύρου πεποιημένα, καὶ τέχνης θαυματῆς δαιδαλα.

Δεκάζεδα. πολλοὺς διέφευρε Νομάδων, δεκάσας εἰς προδοσίαν.

Δειθέντα. αἷματί τε δευόμενοι οἱ τοῖχοι τῶν δωματίων, καὶ εἰς τὸ διέδων ἀνέβηρε λύθρον, καὶ πάντων τὰς διανοίας ἔξεπληγεν.

Διαρκῶς. ὁ δὲ, οὐ γὰρ ἐληλύθει τὰ ἔρδον, ὑπερίδετο, καὶ τὸν ἐλπίδα ὑπὲρ τὸ παρόντων ἐλάμβανε εἰς τὸ κρεῖτον, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῆς ἐνεκαρτέρει.

Διαφορότης, ἡ διαφορὰ, παρ' Αἰλιατῷ.

Διὰ Φροντίδος ἦν αὐτῷ. ὁ δὲ Θεὸς λέγει, ³ ἐκείνους μὴ πολυπεχυμογεῖν αὐτῷ γὰρ εἴναι διὰ Φροντίδος.

Διερρύη. διέρρει τοίνυν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπων κλέος σοβαρώτατον.

Δίκην. ⁴ καὶ ὁ μὲν ἔξετρίζει πίτυος δίκην, σιφεῖς εἰς θάλασσαν, καὶ δίδωσι δίκας αὐτῷ γένει.

Διοιάσι. ⁵ τούγομα, ⁶ ἕκπορος τὸ ἐπιτίθεντα, δολιχέσσας πολλάκις πολλοὺς πλοῦς τοῦ κέρδους ὑποθύγοντος, καὶ περρωτέρω τῆς Μαιώτιδος ἐκκουφίσας, φεύγαλ-
λεται

¹ Pro ἐλευθερίᾳ, quod Portus reddit, solum erat animus, legi ἐλευθερίᾳ. K. Conjecturam Cl. Kuhnii firmat MS.

² Lib. II. V. H. cap. 21.

liculus celebrabat laudibus, fascinatus, & vinculo quodam inextricabili constrictus &c.

Candelabra autem erant argentea, & admiranda arte fabricata.

Multos ex Numidis corripuit, pecunia ad proditionem data.

Et sanguine irrigati parietes cubiculorum, & ex pavimentis cruentebullit, & omnium mentes perculit.

Ille vero, non enim illum latuerat quod in urbe acciderat, valde gaudebat, & meliora omnia de praestribus sperabat, & magis magisque strenue perseverabat in obſidione.

Deus autem respondit, ne ipsi multa moliantur: sibi enim rem totam curae esse.

Dimanabat de hoc homine fama splendidissima.

Ille quidem pinus instar extirpatus est, in mare projectus, & cum toto genere suo poenas dedit.

Quidam Dionysius nomine, mercator vitæ genere, lucro instigante, multis navigationibus saepe confectis, & ultra Mæotidem productis, ingentes sibi com-

parat

³ Apollinis verba esse videntur, sua sevitate defensuri contra Brenni insultus. K.

⁴ Hoc fragmentum Æliano adtribuit Cl. Kusterus: adde lib. VI. cap. 13. V. H.

⁵ Leg.

λεται πλοῦτον εὖ μάλα ἄδρον, parat divitias, emitque puellam Collachia ὠνεῖται κόρην Κολχίδα, ἥ τὸν ἐλησαντο Μάχλιας, ⁷ τὸν τῶν ἔκει Βαζεάρων. Οτι Διογένης εἶχεν ἑρώτα παῖδα, καὶ πικρὸς ὁ πατής, οὐ συνεγίνωσκε νέου ρευμάτων, ἀλλὰ ἀνείρυων αὐτὸν καὶ ἀναστέλλων τοῦ πόθου, μᾶλλον οἱ τὸ πάδι ⁸ παράξυνε, καὶ ἦν τοῦ κακοῦ δεινὴ επίτασις. Εξερρίπιστο γάρ οἱ ἔρως, ἐμποδὼν ισταμένου τοῦ Διογένους, καὶ εἰς τὴν παρούσαν νόσον μᾶλλον ἔχηπτετο οἱ νέος. Ήκεν οὖν εἰς Δελφὸς, ὡς ἐώρα Φιλόνεκον ὃν τὸ κακόν, καὶ δυσαναρχεῖται ἄμα καὶ φεύγαλγάν, ἔρωτας, εἰ οἱ πέπαυται νοσῶν ποτε οἱ παῖς, οἱ δὲ οὓς εἰδεν οὐ πάντα φρεγήγεροτα, οὐδὲ ἔρωτικας συγγνώμονα ἀνάγκας, λέγει ταῦτα.

Definet filius tuus amare, cum levī juventute

Veneris amabili conflagraverit animus æstro.

Iram igitur tempera tristem, ne que intende

Prohibendo: tuis enim ipse contraria facies cogitationibus.

Si vero mitior fueris, celeriter obliviiscetur

Amorum, & resipiscens turpi cessabit libidine.

His

Λήξει παῖς σὸς ἔρωτος, ὅταν κούφη νεότητι
Κύπριδος ιμερόντι καταφλεγθῆ
Φρένας οἴστρῳ.

Οργὴν οὖν πρήνον ἀμειδέα, μηδὶ ἐπιτείνειν

Κωλύων πράσαις γὰρ ἐναντία σοὶ-
ει λογισμοῖς.

Ην δὲ ἐφ' ησυχίην ἔλθης, λήθη τά-
χος ⁷ ἔξεις

Φίλτρων, καὶ γύνας αἰχρᾶς κατα-
πάνσεται ὄρμης.

Ακού.

⁵ Conf. v. Κέφη.

⁶ Leg. παπύστρα. P.

⁷ Leg. ιατρεῖον. P. MS. ιατρική.

⁸ Leg. ίξα. K.

Nn nn nn

Ακούσας τόνυ ό Διογένης ταῦτα, ὃ μὲν Συμὸν κατερόεσσεν, ἐλπίδος δὲ ὑπεπλήθη χρῆσης, ἔχων τῆς τοῦ παιδὸς σωφροσύνης ἕγγυητὰς ἀξιόχρεας, καὶ ἐν ταυτῷ βελτίων ἐγένετο· ὁ πατὴρ ἡμερώθεις τε καὶ πραύθεις τὸν τρόπον· τοῦτο τοι καὶ ὁ τραγικὸς Αἰμων ὁ τοῦ Σοφοκλέους ἀπεδεῖχατο, τῆς Αντιγόνης ἥρων, καὶ πικρῷ Συγομαχῶν πατρὶ, τῷ Κρέοντι, καὶ γάρ τοι καὶ² ἐκεῖνος ὅμοιας ἐλαυνόμενος, ξύφει πρὸς τὸν ἥρωτα καὶ τὸν πατέρα τὴν γόσιν διελύσατο.

Διόσκουροι, καὶ μέντοι καὶ Διοσκούρων ἦν ἀγάλματα δύο, γενίαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρεῖας ἐκάτεροι, ὅμοιοι τῷ εἴδετο, καὶ χλαμύδας ἔχοντες ἐπὶ τῶν ὄψεων³ ἐφημένην ἐκάτεραν, καὶ ξύφη ἔφερον τῶν χλαμύδων ἡγεμένα, καὶ λόγγχας εἶχον παρεπῶσας, ἐν αἷς ἔρεισαντο, ὃ μὲν κατὰ δεξιὰν, ὃ δὲ κατὰ λαϊάν.

Δολιχέουσι. Vide Διονύσιον.

Δόλων, οὗτος καλεῖται ὁ ὥστε τοῖς Κυρηναῖς τὴν Αρτεμίν Θεραπεύειν γυναικεῖον θίασον, ὡς Φησιν Αἰλιανός.

Δᾶς.

¹ ο πατὴρ] Dele articulum. P.

² Prima Hujus Fragmenti verba tribuuntur Älianu à Suida in v. Δολιχέων, sed & in iis diserte agitur de Dionysio quodam Mercatore, cujus Nomen & Historia qui convenient in Diogenem, acerbum illum in Filii amores Patrem, non video, quum neque in tota illius Diogenis Historia ullam Älianii mentionem Suidas faciat. In extremis malim, ὅμοιας ἐλαυνόμερος τοὺς τὴν πατέρα, ξύφει τὴν γόσιν διελύσασα, similiter conficiens cum amore εἰς τον πατέρα, gladio morbum

His auditis Diogenes iram compressit, & bonam spem de filii temperantia concepit, idoneos ejus sponsores jam habens, eadem que opera pater quoque melior evasit, moribus mitior & lenior factus: idem in tragedia Sophoclis Haemon demonstravit, Antigones amore flagrans, & cum duro parente, Creonte scilicet, colluctatus. Nam & ille simili modo vexatus gladio morbum abruptit, ut amoris & parentis saevitiam effugeret.

Stabant etiam Castoris & Pollucis gemina simulachra, juvenes scilicet ingentis staturæ, ambo genis imberbes, similes faciem, chlamydiasque gestantes fibulis super utrisque humeris revinctas, & gladios ex chlamydibus suspensoe gestabant, hastasque dextrâ alter, alter sinistrâ, adstantes habebant, quibus innitebantur.

Ita appellatur mulierum thiasus apud Cyzicenos Dianam colens, ut ait Älianu.

Älia-

abrupit. Adde in v. Καπηροφων iterum ex Äliano alia referri Verba, inque iis mentionem Dionysii, & Pueri, ut adeo rectius illud conjungeretur cum hocce Fragmento, quam quod hic sequitur de Diogene. Certe illud, collatis inter se istis locis, satis est manifestum, male à Kuhnio in Latinis expressum hic esse Diogenis nomen pro illo Dionysii, quasi etiam in Græcis pro eo, tanquam corrupto, reponendum id foret. P.

³ Leg. ιφημένας ἐκατέραν. K.

4 Con-

Δᾶς. Αἰλιανὸς Ποικίλη Ιστορία περὶ τῶν Ρωμαίων γυναικῶν.⁴ Αἱ δεξιέμενοι τῷ πύρρῳ τὰ δῶρα, ἔφασαν, ὃ idēν μὲν αὐταῖς πρέπειν, καὶ ἀξία εἶναι τοῦ πέμφαντος Πύρρου· ἀγότιον δὲ αὐταῖς εἶναι Φορέν.

E.

Εθέλγετο. οὐ μὴ ἐθέλγετο ὁ ὑπατός, τοῖς ὑπηρέταις οὐκ ὄργην βεβούμενος.

Ἐκ καταλόγου. τὴν γάρ τοι πληθὺν καὶ τοὺς ἐκ καταλόγου ἐώντας, Αἰλιανός Φησι.

Ἐκδικον. τετόλμητα μὲν αὐτῷ τὸ ἔκδικον ἐκεῖνο καὶ παράνομον ἔργον.

Ἐκπαθής. η ἐκπαθής δὲ γεγονότα καὶ πρὸς τὰς ἀκερατοσοσίας, ὡσεὶ καὶ μετ' ἡμέραν πλεονάκις μεθύοντα, καταφατὴ γενέσαι τοῖς φίλοις.

Ἐκπλεα. ἐδόπτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτίθεα ἐκπλεα παρεῖχεν. Καὶ αὐτὸς Αἰλιανός. Οἱ δὲ κατάραντες εἰς αὐτὸν, καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες.

Ἐκφυλος. ἐκάτερος δι ἀργαγῆς τὴν κόρην ποίησασθαι ἐμαίνοντο. Πόλεμος οὖν ἐκφυλος ἐγένετο καὶ ἐνακμάζει καὶ μάλα ἀδόκητος, οὐκ ἔχων σύτε

⁴ Confer P. Victorium lib. xxii. cap. 12. K.

⁵ Videur in hoc Fragmento desiderari vox δᾶς, quam ex Hesiodo adfert Suidas: hanc suspicionem auget quoque MS. qui pro

Ælianu Varia Historia de Romanis matronis. Quædona à Pyrrho accipientes, dixerunt, fas quidem sibi esse, illa inspicere, nec Pyrrho, qui miserat, indigna videtur: nefas autem sibi esse, eadem gestare.

Nihil tamen Consul leniebatur, lictoribus iratus & dira minitans.

Nam multitudinem & illos è catalogo, i. e. ordinarium & in cohortes lectum militem, mitto jam, inquit Älianu.

Aufus quidem ille est nefarium illud & iniquum facinus.

Vino etiam mero immōdice addictum, adeo, ut & de die sèpius mero gravis in conspectum veniret amicis.

Vestes vero & necessaria abunde suppeditavit. Et iterum Älianu. Illi in eum (portum) appellentes, & humanitate abundantissima excepti.

Uterque vero puellam ut raptu sibi acquireret, plane infanibat. Bellum itaque oritur insolens inviolique prorsus præter exspectationem,

nem,

ιδᾶς præfert Ηδᾶς. Legendum igitur putem

ιφασκη.

⁶ Vide & v. Καπηροφων. K.

⁷ Conf. Not. ad v. Αθλητές.

N n n n n 2

1 Pro

οὐτε γεννάειν, οὐτε εὐπρεπῆ τὴν ὑπόθεσιν.

Ελεδόην. εἰδὲ Πολύποδον, οὐτε ἔχει μίαν κατυληθήνα, καὶ ἔτι ἐπτάπους, ὡς Φησιν Αἰλιανός.

Ελοιδόρησ. ὁ δὲ Κλέανδρος ἐλοιδόρησ τὸν ὄπτατον τῆς ἐν Αιγύπτῳ ἀρχῆς καμῳδῶς, καὶ ωδῆλοις αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲν ἀδίκουτα.

Εμμελῶς.³ οἱ δὲ ὄμολογίας ἐμμελεῖς ποιησάμενοι πρὸς τοὺς Αρκάδας, τοὺς αἰχμαλώτους ἐκομίσαντο.

Εμπλαστόμενοι. τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπλαστόμενοι, ἀσέσφατοι αὐτὸς ὡς πολεμίους.

Εναύειν. Videantur Ιερογεγματεῖς, & Ιαχὴν, & Σείρην, unde suppleri & connecti potest locus hunc in modum. ¹ Εὐνύης Αιγυπτίων βασιλεὺς δίκαιος πάντων. ἐπεταφέ δὲ τῷ τρόπῳ οὐδέποτε τούτου ἄλλα μὲν ἐκ Θεοῦ ἀγαθὰ, καὶ μέντοι καὶ ιερογεγματέα φύουσιν οἱ Αιγυπτίοι λόγοι κατ' αὐτὸν γεγένεδαι, θεοφιλῆτε καὶ ἐσ πολλὰ λυσιτελῆ, ὅμοια αὐτῷ Ιαχεῖν, ωστάπτων καὶ ἐπανιδῶν ² ἀντίπαλα, καὶ ἐν ταῖς ὁδύναις καὶ νόσοις σοφιστὴν ἄκρον, ὃς λοιμῶν ἐπιδημίας ἔσβεσε, καὶ τὴν ἀμφὶ τὸν κύριο τὸ σείρεον πρωτίστην ἐστιολήν καὶ ὅρμην τὴν ἐμπύρον ἡμέρωσε οὐδέποτε, διὸ καὶ πολυτελῶς ἐτάφη. Καὶ εἴποτε δημοσίᾳ

nem, nullam habens honestam vel decoram causam.

Species Polypodis, quæ unum habet cirrum & septem pedes, ut ait Αἰλιανός.

Cleander autem Consulem ob Αἴγυπτον administrationem Comico more conviciis proscidit, eumque, licet nihil mali fecisset, imperio exiit.

Illi vero cum bonas fecissent pactiones cum Arcadibus, captivos receperunt.

In amicos & suos irruentes, interfecerunt eos tanquam hostes.

Sinues Rex Αἴγυπτον admodum justus fuit: ejus autem Viri moribus data sunt à Deo tum alia bona, tum etiam illud, quod, ut Αἴγυπτον historia tradit, illius tempore sacer scriba exstitit Deo charus, & ad multa utilis, Iachim nomine, amuletorumque & incantationum peritus, tum in doloribus & morbis summus artifex, qui pestilentias ingruentes extinxit, & primum Canicula exortum astuofumque sideris influxum mitigavit, ideoque magnifico funere elatus est. Et si quando morbus epidemicus invalesceret,

5 Nihil

¹ Vide Dionem in *Commodo*. K.

² Pro ὑπαίθρῳ Vir doctissimus Joannes Mastonius ὑπαρχεῖ legit & pro καμῳδῶς, ωδῇ Κοριδῷ. cui emendationi ex parte fayet MS. exhibens Κοριδῷ.

3 Vide & Suidam in *ομολογίᾳ*. K.

4 Leg. Σινόης. K.

5 Αιππαλα] Sic quidem in v. Ιαχεῖν, at in v. Ιερογεγματεῖς legitur pro eo ἡμετέρος, h. e. peritum. P.

μοσία νόσος⁶ ἐπεπόλασεν, ἐπὶ τὸ σηκὸν τῶν φοιτῶντες οἱ ιερογεγματεῖς, καὶ τὰς δεύτερας ιερεγρίας ἐπιτελοῦντες, ἐκ τοῦ βαμοῦ πῦρ ἐνεύοντες, καὶ ἐξάπτοντες πυρεῖς χεῖ πόλιν, καὶ τοῦ δυσώδεος ἀέρος τὴν φθοροτοίον ἐκείνην νόσον μαραντούντες καὶ λεπτύναντες, τοῦτο δὴ τὸ κανότατον, τὴν νόσον ἔσβεσαν τῷ πυρί.

Εραύηματα. καὶ τίνα εἶται αὐτοῦ διδοκαλίαν ἐναντάμενοι, κατὰ ἐμμηνόντος ἐς τὸ εὖ καὶ καλῶς, Αἰλιανός φησι.

Ειέκρινον. Ρωμαῖοι πολεμοῦντες, οὐδέντα τόπου, οὐτε ἐνέκριναν, οὐτε ἀπέκρινον, ἀλλ’ ἔθα ἐτυχού, ἥγωντο.

Εννίος. Ρωμαῖος ποιητής, δὲ Αἰλιανός δὲ ἐπανεῖν ἀξιόν Φησι. Σκιπίωνα γὰρ αἴσιον καὶ ἐπὶ μέγα τεξάραι τὸν ἄνδρα Βουλόμενον, Φησι, μόνον δὲ Ομηρού ἐπαξίους ἐπαίνους εἶπεν Σκιπίωνος. Δῆλοι δὲ ὡς ἐτεθῆπει τοῦ ποιητοῦ τὴν μεγαλόνιαν, καὶ τῶν μέτρων τὸ μεγαλεῖον καὶ ἀξιάγατον καὶ ὡς ἐπανέσου δευτέρου Ομηρός ἐτιν καὶ κλέος ἀνδρῶν πυργώσου τε καὶ ἀφαί, εἴτε ὡς ἐπίκηρη τὸν Αχιλλέα, καλῶς ἤπιτατο δὲ ποιητής οὐ Μεσάπιος.

Ἐξαμβλίσκειν. καὶ τὴν τῶν τετραπόδων ἀγέλην ἐξαμβλίσκειν ἔφασαν.

Ἐξάγητη. Θυγάτηρ δὲ, ἡπερ ἦν τὴν ἐκείνου μηχανῶν καὶ ἐπιβουλῶν ἀμαδῆς, ἐξάγητης γίνεται τοῦ κακοῦ.

Ἐξ-

6 Nihil in his Αἰλιανοῖς, nisi quod En-

ret, facri scribæ ejus fanum ad-euntes, & quæ oportet facientes sacra, ex ara ignem accendent, rogisque passim per urbem excitat, aeris fætidi exitiale illum morbum consumentes & attenuantes, nova plane via morbum ignis beneficio extinguunt.

Et quosdam doctrinæ quasi igniculos ab eo accidentes, deinceps bene & recte eos in vita sua exhibuerunt, ait Αἰλιανός φησι.

Romani bellum gerentes nec elegerunt loca, nec rejecerunt, sed, ubi fors illos deprehenderat, pugnabant.

Ennius, Romanus Poeta, quem laude dignum Αἰλιανός ait. Cum enim Scipionem prædicare, virumque in cælum laudibus ferre vellet, solum, ait, Homerum laudes Scipione dignas dicturum. Patet inde, quod Poetæ suspexerit magnitudinem spiritus, carminisque majestatem veneratione dignissimam: quodque Homerus maxime idoneus fuerit ad laudandum, & virorum gloriam exaggerandam & extollendam, ex iis, quæ de Achille cecinit, Mespapius ille Poeta probe noverat.

Et ipsum quadrupedum gregem abortire ajebant.

Filia autem, quæ machinarum ejus infidiarumque ignara erat, à malo immunis mansit.

Cum

ηπαῖνον ἀξιόν, dixit. P.

Nn nn nn 3

i Pre

Ἐξεκύλησαν. ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἔβαλλυκησαν αὐτὸν, ἐπηλυγησάμενοι τὴν κεφαλὴν ἡνίκα τὸ δῶσαν.

Ἐπήκουον. ἔφερον Φόρμα τὸ μέγεθος ἔχον πέρα χρώματα τὸν ἀνωτέρω γένετο.

Ἐξημελώσαν. ἀλλὰ χρώματα γε οὐ ἔλαπις ἔξημελωτο αὐτῇ. Καὶ αὐτὸς Αἰλιανός. ² Ἐξημελωτὸς δὲ οὐκοιος θεού λαίδας τῷ ἀνοσίῳ ἀποσφραγίζεται.

Ἐξωλέπτερον. σύνοδοι τινες εἰς αὐτὴν ἐγένοντο καὶ συμφοιτήσεις ἀκολάσσων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀσελγῶν καὶ μαρακίων ἔχαλη βίοι προηρημένων.

Ἐπαρτήσας. οὐ δὲ εἰς πέρας οὐγαγεῖ αὐτοὺς, κακὴν δουλείαν ἐπαρτήσας αὐτοῖς. Καὶ αὐτὸς Αἰλιανός. Μὴ ὑποδιξαδεῖ τὰς ψυχὰς αὐτῶν σὺν εὐμενείᾳ, ἀλλ’ ἐπαρτήσας τὰς δι’ αἰώνες τιμεῖς αὐτοῖς. *Addē* Κατηγοροῦτο.

Ἐπίκερπος. οὗτος τὸ Θεῖον ἐτίθετο πάροιδέν· ἀδελφοὶ δὲ ήσαν τρεῖς, οἱ μυρίοις ἄρρωτῆμασι πειπλακέντες ἀπέθανον οἰκτίστα. Οὐγε μὴν Επίκουρος ἔτι νέος οὖν αὐτὸς, οὐ φάδιος ἀπὸ τῆς κλίνης οἵος τε ἡ κατίεναι, ἀμβλύωτῶν τε χρήστων τὴν ἡλίου αἴγυλην δειλὸς οὖν, καὶ τῷ Φαιδροτάτῳ τε χρήστηρετάτῳ τῷ Θεῷ ἀπεκθανόμενος, καὶ μέν τοι τὴν γένετον τὴν αὐγὴν ἀπετρέφετο· ἀμάτε τε αὐτῷ διὰ τὸ κάτω πόρων ἀπεκρίνετο. Τοσαύτη δὲ ἄρα η σύντηξις η γένετος η, οὐδὲ ἀδυνατεῖν (ἢ ἀδύνατον εἶναι) καὶ τὴν τὸν μα-

τῶν

¹ Prae pudore scilicet. πὸ ἀστον προχειρί τ. ἢ. vel τὸν ἀστον. K. vel forte διὰ τὸν ἀστον, propter intemperantiam. P.

Cum autem in theatrum produxissent illum, velato erat capite more prodigorum.

Videbant spectrum magnitudine sua ipsum navis malum longe excedens.

Verum enim vero hæc quoque spes ei ad irritum recidit. *Et iterum* Άλιανος. Sed sacrilegii quod mente agitaverat irrita fuit impio illi, quem obtruncaretur.

Conventicula ad illam & concursus erant virorum intemperantium & impudicarum mulierum juvenumque perditam vitam sectantium.

Ille ad ultima eos deduxit, malam servitutem illorum cervicibus imponens. *Et iterum* Άλιανος. Non suscipere animas illorum benevole, sed æterna illis imponere supplicia.

Ille divinum numen nihili faciebat: Fratres autem erant tres, qui plurimis morbis impliciti miserime extincti sunt. Ipse autem Epicurus adhuc juvenis non facile potuit lecto descendere, cæcutiens, solisque splendorem refugiens, & Deorum omnium serenissimo clarissimoque inimicus, sed & ignis fulgorem aversabatur: sanguis etiam ipsi per inferiores measuras excernebatur. Tanta autem tabes corporis erat, ut nec injec-

tas

² Vide & in Ημέλω. K.

³ Illud habet Suidas in v. Συντήξη.

4 Vid.

τῶν Φέρεν ἐπιβολήν. Καὶ Μητρόδωρός τῷ Πολύδινος, ἀμφω τῷ ἑταίρῳ αὐτῷ, κάκιτα ἀπέθανον ἀνθρώπων. Καὶ μέντοι καὶ διὰτελεῖς οὐρανοῖς μιθοῖς οὐδαμῇ μεμπτόν. Ουτῷ δὲ ἄρα ηδονᾷς. ⁴ Ητοιον Επίκουρος, ὃτε διὰ τὸ ἔργάτων ἐν ταῖς Διονυσίαις αὐτοῦ ἔγραψε, τῷ μὲν πατρὶ καὶ τῷ μητρὶ ἔγραψε, τῷ τοῖς ἀδελφοῖς ἐπαγγείλειν ἀπαλλαγὴν τούτους, καὶ Μητρόδωρῳ καὶ Πολυχίνᾳ τοῖς προειρημένοις, εαυτῷ δὲ διοστᾶς, διὰστατίας τὸ πλέον προτιμῶν καὶ ἔγταῦθα οὐ Σοφός· καὶ τραπέζας λίθοις τε πεποιηθεῖς, καὶ ὡς ἀναθηματά τε ἐν τῷ τάφῳ προσέταξε τεῖναντας οὐρανοῦ προτέρην τε καὶ ὀφοφάγος τοιούτος. Καὶ ταῦτα ἐπέσκεψεν, οὐκ οὐν ἐν φιλοσοφίᾳ· λυτήσαντας ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις ηδονῶν καὶ ἔκεινων σὺν αὐτῷ τεθηρεούμεναν. Εξήλασαν δὲ τοὺς Επικερείας τῆς Ρώμης δόγματι Βελῆς κοινῶν· καὶ οἱ Μεσσήνιοι δὲ ἐν Αρκαδίᾳ τοὺς ἐν τῆς αὐτῆς Φάτνης ἐδηδοκότας έξήλασαν, λυμένας μὲν εἶναι τὸν λέγοντας, κηλίδα δὲ φιλοσοφίᾳ προσβάλλοντας διάτεμαλακίαν καὶ ἀβεστητα, καὶ προσέταξαν πρὸ τὸν ἡλίου δυσμῶν ἔξω τὸ ὄρον τοῦ Μεσσηνίας γῆς εἶναι αὐτοὺς, διὰ τὴν φορηθεύσαντας

δέ

igitur,

⁴ Vid. v. Ημέλω.
5 Hoc illustre fragmentum ipse Suidas in voce Φάτνη Άλιανο nominatum vindicat, & si absque testimonio esset hujus Grammatici, stylus tamen satis superque Άλιανum proderet. K. Suidas in v. Φάτνη ex Άλιανο laudat hæc verba, καὶ οἱ Μεσσήνιοι τὰς ἐν τῆς αὐτῆς Φάτνης σιονεὶ ἐδηδοκότας έξήλασαν, τοτέστι, τὰς Επικερείας, τὸν λυμένας εἶναι λέγοντας. Occurrunt ea etiam in Longa hac narratione Suidæ de Epicuro, & Epicureis, sed quam Ego ex Variis ab eo Auctoriis collectam putem. Quin illa ipsa verba ex Nostri Variorum certe Historia minime videntur sumpta, siqui-

dem ille ix. 12. illud ipsum de Epicureis, quos Romani & Messenii Urbe sua expulerint, refert, sed aliis Verbis, & quæ non possunt haberi pro contrafictis ex longiore hac narratione, sed manifeste sumpta sunt ex Atheneo xii. 12. cuius libri pleraque in Varias suas contulit Άλιανος. P.

6 Leg. ἐπιφραδίτων. quomodo Suidam scripsisse constat ex v. Επιφραδίτων. ubi etiam προφθητικά legitur cīκαδητα. Ceterum MS. hoc loco legit, εὐλαβεῖται. διαὶ ιστεῖς εὐλαβεῖται λίγοτε τὸ εἰρα, καὶ οὐτε Τιμῆς, ποτε οἱ αὔχοντες τὴν πόλιν, τὰ αὐτὰ καὶ οἱ Κρήτες οἱ.

i Ma-

δὲ τοὺς ιερέας καθῆρα τὰ ιερὰ, τούς τε μὴν Τιμούχους (καλοῦσι δὲ ταῦτα τοὺς Αρχοντας Μεσσίνοι) καὶ τὴν πόλιν καθῆρα πᾶσαν, οἵα δίποι λυμάτων τινῶν καὶ καθαριστῶν ἀπηλλαγέντων. Οτι ἐν Κρήτῃ Δύκτιοι Ἐπικουρείων τίνας ἔκει ωδεάλλοντας ἐξήλασαν, καὶ νόμος ἐγράφη τῇ ἐπιχωρίᾳ Φανῇ. τοὺς τὴν θύλαιν σοφίαν, καὶ ἀγενῆ, καὶ αἰχράν ἐπινοήσαντας, καὶ μέν τοι καὶ τοῖς Θεοῖς πολεμίους, ἐκκεκρύχθας τῆς Δύκτου³ ἐὰν δέ τις καταφρούων τῷ νόμῳ ἀφίκηται Θραυσμόν⁴, καὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου πάρ’ αὐτὸν ποιήσηται, διδέδω ἐν κύρων πρὸς τῷ ἀέχειν ημέρων εἴκοσιν, ἐπιρρέμενος μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ μελίταις καὶ μύκις δεῖπνον, καὶ ἀναλάσσωσι χρόνῳ τῷ προερημένῳ αὐτούς· τούτου γε μηδιελθόντος, ἐὰν ἔτι ωδῇ, καὶ τὰ κρητινοῦ ὠδεῖδω τολήν γυναικείαν ωδειληθεῖς.

Επιμηθέντα. Vide in Φιλίμων.

Επλημμέλησαν Vid. in Ανασώσων.

Ἐρρε. + ὁ Ξενοφάνεις, καὶ Διαιγόρας, καὶ Ιππανες, καὶ Επίκεροι, καὶ πᾶς ὁ λοιπὸς ὄχλος τῷ κακοδαιμόνωντε καὶ θεοῖς ἐχθρῷ ἐρρεδε.

Ἐρκος. ὁ δὲ Σόλων τῆς παρούσης τύχης τῷ Κροίσῳ κατεφρόνησεν, ἐκείνος τε

igitur, ut ante solis occasum finibus Messeniæ ditionis facerent, ejectis vero illis, ut sacerdotes templæ, & Timuchi (Magistratus suos ita vocant Messenii) etiam urbem lustrarent, ac si sordibus & purgamentis quibusdam liberata fuisset. In Creta etiam Lyctii Epicureorum nonnullos eō delatos expulerunt, lexque lingua vernacula scripta est: eos qui muliebrem, ignavam, turpemque Philosophiam introduxerunt, Deorumque hostes vivunt, Lycto publice exire jussos: si vero quis, spreta legis sanctio-ne, urbem intrare ausus fuerit, nervo vel numella apud Curiam ut vincitus sit per viginti dierum spatium, nudus melle & lacte perfusus, ut apes & muscæ epulas ex eo habeant, & intra prædictum tempus absument: eo autem elapo, si adhuc vivat, stola muliebri induitus de saxo in præceps ut dejiciatur.

O Xenophanes, Diagoræ, Hippones, Epicuri, & omnis turba miserorum & Diis inimicorum in malam rem abite.

Solon autem præsentem Crœsi fortunam spernens, vitæ totius finem

¹ Malim θᾶλαν ex Suida in voce Ευμολπίας. K.

² MS. ἀγενῆ μελέστες, τοῦ αἰχράν.

³ Vid. in v. Κύφων.

⁴ Hoc fragmentum à Suida excerptum esse ex Ἀλιανῳ libro de providentia non equidem dubitaverim, quamvis Suidas nos id celet. K.

⁵ Vide

λθού τε τῷ βίου παντὸς τὸ τέλον ἀναμένειν, μηδὲ προπηδᾶν, μηδὲ ἐπεγόμενον τοῖς εὐδαιμονίοις ἐχιτὼν ἐγκαταχρέψειν· ἀτέκμαρτα γέροντος καὶ ἀδηλατικαὶ τὰ ἀνθρώπινα, ἥτοι ἀνέκατω λυχνίης εἰσω τῷ ὅδοντων ἔρχεται.⁵ Ον δὲ ἐγὼ τιμοσάμην πρὸ παντὸς συγγενέαδας καὶ πᾶσι Τυράννοις καὶ τοῖς ἐπὶ μέγα πλούτου πρόκειται.

⁶ Ερυκένα τὰ τιμιώτατα εἰς ἀστίκων ἀφιειδεῖστην.

Εσάλιεν. ἐπει τοίνυν ὑπὲρ τῶν ἀχάτων ἐσάλιεν ἡδη, κορίζουσιν αὐτὸν οἱ προσήκοτες εἰς Ασκληπιού.

Εδενε. Vide Ασκαλαδίζειν, vel Βουλυτός.

Eī-

Non

⁵ Vide in τιμοσάμην, & in περίπατον.

⁶ Alia lectio est in voce Ρυμένην. Hanc lectionem firmat Hesychius. Dum ἡμέραν explicat τῷ Αἰστορεωτίζειν. Sed suspicor Suidam non intellexisse voces Latinas, Rerum bona, quibus delicatuli & gulosi utebantur, cum lautissimum cibum indigitarent. Horatius sane merulas & fine clune palumbes, vocat Res Suaves, Satyr. ult. & Plautus in Casina, Bona multa niki faciam, inquit, id est, cuticulam curabo & bene vivam. Cornel. in Ages. cap. ult. habet, ignorantia Bonarum Rerum, i. e. deliciarum & mensa secundæ. Græci vocant, απειροκαλίαν vel λιβύην. Ἀλιανός itaque ipsa nepotantium verba, quibus innuitur, homini tūm demum bene esse, cum palato bene est, vernacula idiomatica proposita magna cum emphasi. Suidas autem, Latinæ linguæ ruditus, Latina Græcis literis scripta, ut verè Græca, in suam farraginem contulit. K. Alienissimæ hæc sunt. Juandas tantum est Suidas tollenda distinctione post Ερυκένα, quod est Imperfectum tertiae Personæ à Verbo ἡμέρα, ἡμέρια, unde ipse Suidas illud deducit, & quod Hesychius exp. διατκοεσίων, dissipo. Sæpe autem Suidas ab initio statim integrum proponit sententiam vel dictum alicuius Auctoris. Vide Εις μὲν οὖν ἀνθρωπον &c. Quatuor enim sunt Versus Aristophanis, in Diphthongo Ει, sequente Μ, expliciti. Adde quatuor alia continuo istic sequentia dicta, singula ab Ει μὲν incipientia. Sic Ειτεις τὰ τελεῖα ωδῆ τῇ αὐλῇ. Conjugenda certe hæc ita & construenda esse, manifestum ex v. Ρυμένη, ubi junctim ea exhibet, licet corrupte. Αιλιανός τοῦ ἐρύκεντος εἰς ἀστ. ἡδη, διπλά Σερπετον Ρυμένην ἡμέραν. Emendanda isthæc evidentur ex hoc loco, καὶ ἡρύκεντος τοῦ διπλοῦ τῷ Ρυμένην ἡμέραν. Ceterum nexus & constructio Verborum inde jam clarissima est, quod unice facit ad liquido intelligendum hunc Suidæ locum, in quo explicando versamur. Sed indubiam plane rem facit meamque interpretationem Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 1134. ubi ait, διπλά τάττε δὲ τοῦ τε κυνίτεος οἱ Αιλιανοί Ρυμένεις καλεῖται, καὶ πάχα τοῦ ἡδη τῷ Αιλιανῷ καμένη ἀποθετούσαι λέπτους, τῷ Ερρομένῳ, εἰς πιέτα θεού τοῦ ἡδη τοῦ φερχούσα, εἰς οἰς λέγεται: οὐτοπίδα τοῦ κρόνου τοῦ εἰς ἀστέαν ἡρύμενα τὰ λιμενίτη. Ex eo vero etiam mortuus ipsos Apollonius vocat Ρυμένεις, & forsitan etiam illa apud Ἀλιανόν posita difficultis vox,

Οοοοο Ερύκε-

Επόρησεν. Confer Σκληροῖς.

Ερχεται γαρ τὸν ἔχον : ἀνίναθαι τὸ πρόσταγμα.

Ετισαν. ἀντὶ ὧν οἱ Φωκεῖς ἔτισαν δίκας λαυτάτας.

Εὐάγκαλον. ὁ δὲ Αἰνεῖας τὸν Πατέρα ἐπιθέμεν^ς τοῖς ὄντοις, ἐξῆγε Φόργον, ὃς νιᾶς φιλοπάτορες καὶ τούτον εὐάγκαλον, σύτῳ Φῆσιν ² Αἰλιανός.

Ευερμία. Μιθριδάτης δὲ τὸν ἀποδημίαν Δεκούλλας ³ ἐκεῖνον κατέγραψεν εὐερμίαν εἶναι. Καὶ αὐτὸς. Ασπαζόμεν^ς εὐερμίαν καιροῦ, καὶ ἀνάγκης καλούσσης, μὴ εἴκαν κάκη.

Ευμολπίδαι. ⁴ εἶτα μέντοι παρ' οὐδὲν Θέμεν^ς τὰ σεμνὰ Ευμολπίδῶν καὶ Κηρύκων, καὶ τὰν ἄλλαν γενῶν, ιερῶντες διτων καὶ θεοφίλων. ἐπίφροντο δὲ καὶ Θῆλυν σεφίαν προελέμεν^ς.

Ευοῦχος. ⁵ ἀντὶ τοῦ ἦν, εἰ δοίη μεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι, 2/3 τὸν Επικουρὸν λόγων τὸν ψυχὴν ⁶ ἐκευελαῖς, καὶ Θῆλυς γενόμεν^ς ὁ χλούντης τε καὶ γύννις, ⁷ ὡς περ επι-

Non enim poterant detrectare imperium.

Pro quibus Phocenses gravissimas dederunt poenas.

Æneas autem humeris Patrem imponens, extulit onus, idque filio pio portatu facile, ita ait Ælian.

Mithridates autem Luculli discensus in parte felicitatis suæ deputavit. *Et iterum.* Amplexus optimam occasionem, & re ita exigente, ignorans non cedens, aut succumbens.

Deinde spretis venerabilibus mysteriis Eumolpidarum, Cerycum, & aliarum familiarum, vere sacrarum & Diis chararum: infamem vero & feminam sectatus Philosophiam.

Vir quidam erat, si virum demus eum esse, Epicuri enervatum Philosophia gerens animum, & in feminam degenerans emasculatus ille semivir, quasi oblitus & gestiens ostendit.

Nomen Substantivum, & vertens Cupidius, delicias. P.

¹ Vide & in Αγναθαῖς. K.

² Idem, sed alter, III. 22. V. H. P.

³ MS. ιαντὸν κατέγεαψεν.

⁴ Hoc fragmentum Æliano vindicaverim, solo adductus stylī colore, qui sine dubio Ælianum exhibebit, si conferantur, que voce Εὐίνερος adduxi. Perstringit autem Philosophus Atheniensem quandam, qui Epicuri dogmata maluit sequi potius, quam Deos Patrios colere. K.

⁵ Hoc fragmentum confitatum ex duobus locis, quorum alter in Εὐερμίᾳ, alter in Ιφάρτη extat. Æliani autem esse non dubium est.

ἐπιλαθόμεν^ς (εαυτοῦ), καὶ ὡς οὐ μέλει ⁸ τῷ Αθηναϊῳ θεῷ δεῖξαν Φλεγόμεν^ς, ὥησεν εαυτὸν Φέρων εἰς τὸ μέγαρον, ἔθιξε δίποι τῷ μὲν Ιεροφάντη μόνῳ παρελθεῖν Θεμίτον ἢν κατὰ τὸν τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἐξῆν. Επεὶ δὲ οἱ ἐτολμήθη οἱ τὸ τόλμημα, Φρίκη τις αὐτὸν πελέρχεται, καὶ νοσεῖ ⁹ νόσον μακροτάτην.

Ἐρήδοιτο. καὶ αὐτῷ τῶν συγενῶν τίνες ἐφίδοντο, ὡς τὰ αὐτοῦ διαδέχομενοι. ἐκείνῳ γάρ μὴ εἶναι παῖδες, ἀτε φύσιμον βίον καὶ λάγην τὸν εἰς ἐταίρας καὶ πότους προπρομένω. Καὶ αὐτὸς. Ο δὲ ἐσπευδεῖ Θέλων ἐφηδῆναι αὐτοῖς.

Ἐφλέγετο. ὁ δὲ Ιάσων ὁ Θεταλὸς ἐπὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐν Δελφοῖς ἐφλέγετο.

Z.

Ζώη. ¹⁰ ο δὲ εἰς τιν^ς πανδοκέως ἐλθὼν, ἤξιον τυχεῖν καταγωγῆς. ο δὲ ἐδέξατο καὶ πῦρ ἐξέκαυσε, καὶ πῶς τὴν ζώην του Χρυσίου, ἢν ἐπήγετο οἱ ζέν^ς, ο πα-

ostendere, non curare Deum res humanas, irrupit in ipsum adytum, quod videlicet solum Hierophantam secundum leges mysteriorum fas erat intrare, ipsi vero minime licet. Quum vero audacissimum hoc facinus designasset, horror illum & morbus invasit longissimus.

Et quidam ex propinquis ea re gaudebant, utpote hæredes ejus futuri: illi enim non esse liberos, utpote vitam sectanti molliorem & in scorta & comedationes lascivius diffluentem. *Et iterum.* Ille vero properabat, volens illis rebus animum gaudio explere.

Jason autem Thessalus cupiditate donariorum, quæ Delphis erant, totus ardebat.

Ille vero ad cauponem quendam ingressus, diversorio excipiebat: caupo vero exceptit, & ignem accendit, & forte zonam auri, quam hospes secum ferebat,

tur, ostendere volens, Deum non curare res humanas. Nam recte sequentia emendavit Kuhnlius ex v. Μέγαρος. Ceterum cur Æliano hæc & multa alia tribui debeat, nullam video rationem. P.

⁸ Portus legit, τῇ Αθηναϊᾳ θεῷ, vel τῇ Αγναθαῖς, id est, Minervæ. Malim ex ipso Suida, voce Μέγαρος, Φιλορωτέαν τῇ Θεῃ. K.

⁹ Lege ex voce Φερίκη, τόλμηστι οὐδεμία τ. K.
io In Φερίκη legitur ιδού μακροτάτη. K.
ii Confer vocem Καταγωγῆ, & Τιμωρῶν Θ. K.

Oo oo oo 2 i Hoc

*παγδοκεὺς ἐθέσατο,
χρῖμα ἐπεφθάλμια.*

xai παρα- bat, animadvertisit, statimque ocu-
los in eam conjetit.

H

Ηιελω. ταῦται λόγιοι εἰς πέ-
δας ἥχθι· οἱ δὲ σπασάμενοι τὰ
ἐγγυερίδια, τούτοις ἀπέσφαξαν, ότι
ἔζημελω μὲν ή ἔννοια τῆς Geo-
συλίας τῷ ἀνοίᾳ· ἐπαύσαντο δὲ
τοῦ δέους οἱ Δελφοί.

Ημίσεια. ἀδελφῷ δύω ἥτην· δο-
τοίνυν ἔτερον ἀποθανὼν, καὶ πα-
δά ὄφρανον ἀπολέσων, τὸν ἀδελ-
φὸν ἐγράψει καὶ τοῦ οὐν
ἐπίτρωτον, καὶ τὸ χρημάτων, ὃν ἔκει-
υω κατέλιπε, μελεδωνόν. Ο δὲ ἀνό-
σιος ὁν, τὰ παιδὸς σφετερίσαδμα γλυ-
χόμενον, εἴτα μέντοι καὶ τὰ οἰκεῖα
προσατώλεσε. Δεομένῳ δὲ πολυναρίξ
τινος καὶ βοσκῆς τυχεῖν τοῖς τὸ κρείτου,
ἀπεκρίνατο,

Νίσις οὐκ ἐνόησεν ὅτῳ πλέον
ἥμισυ παγτός.

Παιδεύσεως ταῦτα ἔχεται, καὶ φυ-
χὴν καθάπερ, καὶ Βίον κοσμᾶι, καὶ
σωφροσύνην ἐγτίθησι, καὶ δικαστήν ρο-
μόβεται.

Præter exspectationem in retia
incidit: illi vero strictis pugioni-
bus illum obtruncant, & cogita-
tum sacrilegium impuro illi non
successit: Delphi vero timore liberati
sunt.

Erat par fratum, quorum alter moriens & filium pupillum relinquent, fratrem testamento scriptum tam filii tutorem, quam bonorum, quæ illi relinquebat, curatorem. Ille vero, homo nefarius, quem pupilli bona intercepere studeret, mox sua insuper amisit. Cum autem quandam curam fui & mutationem fortis in melius peteret, respondit (Deus)

*Dimidium stultus toto band
plus esse putavit.*

Hæc eruditio nis non nihil habent, & animum purgant, & vitam communem instruunt, modestiamque inculcant, & iustitiam sanciunt.

Et

i. Hoc fragmentum loqui videtur de Jasone occiso, antequam expilare potuerit templum Delphicum. Confer vocem Εφέσεων supra. K. Haud dubie de Alio agitur, qui in ipso conatu spoliandi Templi per infidias fuit occisus, quem Jason, Vir sane egregius, (Vide me ad xi. 9.) domi peremptus fuerit. V. Diodorum lib. xv. Conveniunt hæc ma-

gis in Fratrem Trophonii. Vide Paulan.
Bæot. Hoc autem Fragmentum ex parte jam
habuimus in Εξιηγελωσει, ubi tanquam ex Α-
lianō id attulit Suidas. P.

² Leg. ἔγειρε ex MS.

3 Hoc fragmentum Ælianó etiam i^o evi-
dēt λίξις asserit. K. Adde & vocem Mελάδωνος,
ubi quædam ex his Ælianó diserte tribuon-
tur.

*Ηγεμόνεσσαν. καὶ ἐδόκει τοῖς
ἄνθρωποι ἀκρατῶς ἴνεμαδάαι.*

Et videbatur nimio erga mulierem amore percitus.

Ηζομεν κομισύμενοι παρ' ἀνδρῶν ἀρ-
σίων καὶ θεοδόρων δίκαια. Οτι τὴν
δίκην Φησίν οἱ παλαιοὶ εἰθεῖάν τε εἰ-
ραγ καὶ ἀκλινῆ καὶ ἄτρεπτους, καὶ
τοῦτο αἴδουσι μὲν πλεῖστοι, οὐδὲν δέ
καὶ ἀνάγκη. Φύσιν γὰρ δῆστου τὸ δί-
καιον τοικύτην εἴλυχεν. Ησίοδος δὲ
αὐτὴν λέγει καὶ παρθένον καὶ ἀδιάφθο-
ρον, τῆτε ἄλλη, καὶ μέντοι καὶ
ἐπ' εὐνῆς ἀφροδίσιου, αἰντίθεμενος,
ὅτι μὴ χρὴ δολεῦ τὸ δίκαιον,
μίτε ἄλλως πειδέντα, μίτε λέ-
χει θεατρεύετα. Φησὶ δὲ με-
τέντην αὐτὴν τιμωρούμενην τούτους,
οἵσπερ σὺν ὕερις μέμψης κακῆ καὶ
χείτλια ἔργα. Τοῖς γε μὴν ἐκί-
νην σίενοσι, τάντε γῆν τὰ οἰκεῖα
θεύσιν Φησίν ἀγεῖτὰ, καὶ τὴν Θέ-
λατταν χορηγεῖν, ὅτα τίκτει καὶ
τρέψει, μάλα ἀρθίνεις. Ακούω δὲ
αὐτὴν καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ Δίος κα-
θεῖση Θέρω, καὶ κοινωνὸν τῶν ἀφί-
των βουλευμάτων εἴρει. Καὶ Ουη-
ρός δὲ μέγα αὐτῆς τὸ κράτος ὑμεῖ,
καὶ λέγει, τοῖς ἀτιμάζουσιν αὐ-
τὴν μηνεῖν τὸν Θεὸν, καὶ λά-
βους κατατλεῖν ὑετούς· αὐτὴν καὶ
χειμάρρους ἐπ' αὐτοὺς ὥθειδα, ἀφ-
νίξειν

fur-ut & in voce Πελούμενός. P

4 Nec si qui factum sit, ut ad hanc illa literam retulerit Kuhnus, quum apud Suidam occurrant in voce Δίξις. Sed neque Ἀλιανι esse tradit Suidas. Ultima laborant perversa distinctione, & ideo perperam quoque sunt versi à Porto æque ac à Kuhnio. Genitivi ὑπέρευσ καὶ ἀτ. referendi non ad ἔργα, ut ab his sit, sed ad πράγματα. Ita vero, & si insuper ἐγλαύξθω accipiatur active, nihil in iis supererit difficultatis, quæ in illorum interpretatione est maxima, adeo ut etiam vocalam & interponi, vel ἀπερτίσεις legi, voluerit Portus. Kuhnianam versionem rejici, & meam Græcis congruentem reposui. P.

Qo 00 00 3

νίζει πόλεις αὐτῶν, καὶ ἔργα, καὶ πόμπινας, καὶ ταύτη κολάζει τῇ τιμωρίᾳ ὑπέρως ύπάταδαλίας, ἔργα ὑπομένοντας πραϊδεῖσθαι.

Ηρτηταί. ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐδίτο τῆς τῶν ἀνθρώπων ιατρικῆς, καὶ ἐκείνων ἡρτητοί.

Ηρφαί. γυναιῶν ἔργον καὶ τομηρὸν ὑποίης ἀντικρὺς τοῦτο δράσασα.

Θ.

Θέμις. εἰ Θέμις ύπερ τῷ Ιμεραίῳ πρὸς Ουροφορον τὸ ὄμρα ἀνατίθειν.

Θεμιτόν. Vide in Φιλόμων.

Θεοκλυτίσαντες. σύδαιμη Φορητὸν εἶναι τὸ βίον ἔσυτῇ μὲν τὴν εὐίνην τὴν ἀδεσμονού πεπιστεκτήνα, Θεοκλυτοῦσα, καὶ μυρίας ἀράς Εφεσίοις ἐπαρωμένη, εἰ μὴ πράξαιντο τιμωρίαν τούτων τῷ τοῦ Τυράννων, ἔσυτὴν διέφθειρε.

Θεόπομπός. ² ὅτι Ασκληπίος καὶ τῶν ἐν παιδείᾳ ἦν προμηθεύς. Φθύγουν Θεόπομπον ρινώμενόν τε ύπερ λειβόμενον ιάσατο, καὶ κωμῳδίας αὐθίδις διδίσκειν ἐπῆρεν, ὀλόκληρον καὶ σᾶν καὶ ἀρτεμῆ ἔργασάμενον.

¹ Leg. τέταν. K. MS. τέπις.

² Fragmentum ad Ἀελιανού pertinere inter alia Suidas quoque fatetur voce Φθύη, (ubi tamen ex Ἀελιανῷ adfert hec tantum verba, φθύη γῆς Θεόπομπον τὸ Αἴγαλον ἴναριθμον καὶ λειβόμενον ιάσατο ἐν Ασκληπίῳ. P.) Cæterum in vulgaris editionibus Suidas male interpungitur. Major enim distinctio apponenda τῷ πατέα. Sequentia vero, ut hic leguntur, con-

εορμ, arva, gregesque extingueret, & hac illos poena afficeret injuria & improbitatis, sustinentes ita res magis se dignas.

Ille vero primum implorabat medicam opem hominum, & ex iis totus pendebat.

Cum generosum & audax & Heroina dignum fecisset facinus.

γό. Καὶ τοῦ δέκαντα καὶ τοῦ ὑπὸ λίθῳ Θεοπόμπου, (πατρόθεν ὄμολογοντος αὐτὸν τοῦ ἐπιγράμματος· Τισαμενοῦ γὰρ ἦν οὗτος) εἴδωλον Παῖειας λίθου. ύπερ τὸ ἱδαλμα τοῦ πάθους μάλα ἐναργές· κλίνη ύπερ τὴν λίθου· ἐπ' αὐτῆς κεῖται νοσοῦ τὸ ἐκείνου Φάσμα, χειρουργία Φιλοτέχνος παρέστηκε δὲ ὁ θεός, καὶ ὥργειοι τὴν παιάνιον χείρα, καὶ παιᾶς νεαρὸς ὑπομεδίῶν καὶ οὖτος. Τί δὲ ἄρει νοεῖ ὁ παιᾶς; ἐγὼ συνίκη τοῦτο, Φιλοπάτην ποιητὴν ὑποδηλοῦν. Γελᾶ γὰρ, καὶ τῆς Κωμῳδίας τὸ ιδίον διὰ συμβολῶν αἰνίτεται. Εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτέρως, κατείτω τὸ διάστοιο γνώμην, ἐμὲ δὲ μὴ ἰσχλείτω.

Θηρέων. σ τὰ γεννώμενα Βρέφη, πρόσοι Θηρέων τε καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων, τεράστια ἐδόκει.

Θρέμματα. οὐ γὰρ δέντρο ἀφίγματος τραπέζαν κεκυφέναι, καὶ Θρέμματος ἀλόγου δίκην παιάνεδα, καὶ ἀρχῶν τε καὶ τιμῶν κρεμαδα, καὶ θευμάτων αὐλὰς, καὶ τραπέζας, καὶ Σατερέπτας. οὐδὲ μοι καλλάς αὐθρωπίνων δέλεάρει ἐστιν, οὐδὲ χρηματίζομαι.

I.

Species

juncta planum gignunt sensum. Ἀειμιος Portus autem vulgarem secutus interpunctionem, ita Suidam interpretatur, ut dicat, Theopompum docuisse comœdiām, Ἀειλαπίου inscriptam, quam, quod quidem ego sciam, nullibi allegatam videmus inter Theopompi fabulas. Neque dixeris in honorem Ἀειλαπίου hujus nominis fabulam elaboratam à Theopompo, cum gratitudinem suam

alio

alio modo testatam fecerit, posita videlicet statua & imagine sua in lepto lapideo artificis manu morbum palloremque profitente. Labitur enim Portus iterum in eo, quod χειρουργία φιλότεχνος explicat de ingeniosa Ἀειλαπίου ob-

rurgia. Vid. Ἀειλιανοῦ Ind. in χειρουργίᾳ. K.

³ Vid. in πατέας λίθῳ.

⁴ Pro τῷ λέπει λέπει. K.

⁵ Confer vocem Τισαμενοῦ. K.

I.

Indálmata. ὅφις οὖν ἴνδáλματ^ον
ιεροῦ, ὃντας ἐστάτα, λέγει ποίκι-
λοι μεταβολὴν βίου.

Ιππίας οὐθ^ο δ' εἰς Αθηναῖς ὄφ-
ῆντος καὶ τὸ ὑπέρον ὀμότητ^ον προΐχετο
αἵτιαν τὸ Ιππάρχου θάνατον, καὶ πι-
κρὸς ἐκ τούτων δισπότης κάτω τοῦ
χρόνου γενόμενος, ὅπως οὐκ ἀπώντα
ὑλοτογιαν γοὺν οἱ Κεκροπίδαι αὐτὸν ὁ
δὲ ἐκπεσὼν τῆς πατρίδ^ο, ἐπήγειτο
τοὺς Πέρσας συμμάχους, ὅπῶν ὃν εἰ-
χεν ἔφωτα Δαρεῖ^ο τῆς Αττικῆς, διὰ
τὴν ἀτοποῦ ἐκείνην σκουδῆν, ἵνα τὰ
σύκα τὰ Αττικὰ μὴ ἐν ἐλευθερίᾳ γῆ-
ἴτι, ἀλλὰ δούλῳ γένηται τῇ ἐκείνου.
Ιὸν μὲν οὖν Ιππίας ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ
πατρίδα οὐν τοῖς Πέρσαις, καὶ ἐκ-
πλάντιον τοὺς Βαρβάρους, μέγα ἐπίλα-
ρε, καὶ ἀτε γέρων ἥδη, εἶχε τοὺς ἐ-
δόντας κραδαίνομένους. Εκ τοίνυν τῆς
Βιάλας κινήσεως τοῦ πλαγμοῦ εἰς ὅδον
ἐξερρύθη, καὶ κατώλιθεν εἰς τὴν
Φάρμακον, καὶ εὐρεῖναν ἀδύνατ^ον ἦν,
ἐπειδὲ ἡττήθησαν οἱ Βαρβάροι, Φεύγων
αὐτοῖς εἰς Λῆμνον ἀφίκειται, καὶ κάμ-
ψει νόσῳ, καὶ τὴν ὅφιν τυφλοῦται, αἴ-
ματ^ον ἐπιφρένσαντός οἱ Δημο^ρ τῶν ὀ-
φθαλμῶν, καὶ ἀλγειῶν ἀπέθανε, δί-
κας ταύτας δοὺς τῇ πατρίδι, ἐπει-
τοὺς Βαρβάρους ἤγει ἐπὶ καταδουλώσει
αὐτῆς, μηνίσαι τε τοὺς πατρῷς Θεούς.

Iχυρός. οὐτως ἀρα = ai iχυροι.

Species igitur sacræ imaginis per
somnium adstant, jubet illum vitæ
rationem immutare.

Hic iræ in Athenienses & crudeli-
tatis, quam postea exercuit, causam
prætexuit Hipparchi cædem, & ex
eo tempore acerbus Dominus postea
factus, nihil tamen inde profecit: ex-
pulerunt itaque eum Cecropidæ: il-
le vero patria ejectus, socios belli
Persas adduxit, cum videret, qua
Darius cupiditate Atticæ regionis
teneretur, propter insanum illud
desiderium, ne sicut Atticæ am-
plius in libera, sed sua sibique sub-
iecta terra provenirent. Cum ita-
que Hippias cum Persis in patriam
suam moveret, & jam barbarorum
instrueret aciem, vehementer ster-
nutabat, & utpote ætate gravis, den-
tes habebat vacillantes. Ex vche-
menti itaque sternutationis motu
unus ei dens excussus est, & in arc-
nam decidit, nec reperiri potuit. De-
victis autem barbaris, iterum profu-
gus in Lemnum proficiscitur, ubi
morbo laborans, & sanguine per oculos
effluente excæcatus, misere
obiit, poenasque dedit patriæ,
quod ad eam subjugandam Persas
duxisset, & patrios Deos iratos
expertus est.

Ita sane poenæ atroces in auto-
res

¹ Mallem *εὐτέλειαν*. Sequitur enim Noster
Herodotum, qui habet *διέποστος*. K.

² Vide *H. V. lib. XIII. cap. 24.* & con-
fer Suidam in *voce Ηπίαν*. K.

τιμωρίαν πολλάκις εἰς τὰς εὑρόντας res suos recidunt sæpiissime, &
αὐτὰς ἀειτρέπονται, καὶ ὅσα προ-
έταξαν παῖς εἰς ἔτερον, αὐτοὶ πεπόνι-
σαν.

K.

Kαθημαξυμένος. Γύναιος ἐκ Συρίας
καθημαξυμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ προσ-
ίντ^ο. Εταίρα γὰρ ἦν ἐμφαῖς, καὶ
τῶν ἐν τοῖς μίμοις διὰ ἀκολασίαν ὀφε-
παθεσέρα, τοῖς τε Φαινομένοις ἐς τὴν
κοινὴν ὅφιν χήμασιν ἐκκαλουμένη τοὺς
ὅραντας ἐς τὰ πάθη τοῦ σώματ^ο,
καὶ κατατείνουσα τὸν δῆμον, καὶ ὅσον
μὲν τοῦ δῆμου, πρὸς συάδην τινὰ καὶ
μανικὴν ἀσέλγειαν.

Kάκη. ὅστις τάξιν ἔλιπε, θα-
νατοῖ ἄρα ὁ νομοθέτης αὐτὸν, κάκη
τὴν τάσιν, ἢν ἐτάχθῃ, λιπόντα.
Αιλιανὸς ποικίλη ιστορία. Οὐδεὶς οἰκέ-
της μυημονεύεται κάκη εἶχας, προ-
δοῦντα τὸν δεσπότην. Καὶ αὐτὸς.
Ανάγκης καλούσης μὴ εἴκειν κά-
κη.

Kακοδάίμων. **E**υφρόνι^ο κακοδαί-
μων ἀνὴρ ἔχαιρε ἐπὶ ταῖς Επικού-
ρων Φλυαρίαις, 3 καὶ ἐξ ἐκείνων κα-
κὰ εἰρύσατο δύο, ἀθέος τε καὶ ἀκ-
λα^ος εἶνα.

Kαλλιγόλας ὁ Γάι^ο, διὰ τὸ
ἐν τερατοσέδω γεννηθίαν, ὡς Φησιν
Αιλιανὸς ἐν τῷ θεῷ Ζείων ἐναρ-
γεῖσιν.

Kā.

³ Vide & *Epirum.* K.

Muliercula ex Syria à quolibet
adeunte exercita & stuprata. Erat
enim professa meretrix, & iis, quæ
in mimis sunt, affectus impudicos
lascivius exprimens, gestibusque
in oculos incurrentibus provocans
spectatores in pruritum corporis,
populumque, & qui cum populo
μὲν τοῦ δῆμου, πρὸς συάδην τινὰ καὶ
μανικὴν ἀσέλγειαν.

Quicunque suam stationem de-
serit, illum legislator occidit, quod
ignavia adductus locum, in quo
collocatus fuerat, deseruerit. **A**ε-
lianu^s *Varia Historia.* Nec ullus
memoratur servus suum prodiisse
Dominum ignavia adductus. **E**t
iterum. Necesse exigente non
oportet succumbere ignaviæ.

Euphronius vir infelix gaudebat
Epicuri nugis, & ex illis duo hau-
serat mala, ut impius pariter &
intemperans esset.

Cajus dictus est Caligula, eo
quod in castris natus esset, ut ait
Aelianus in *opere de manifestis di-
vinæ potentiae argumentis.*

Qui

Pp pp pp

Κάσος. Ρωμαίων γοῦν ὁ τούκος τὴν μουνάξ μάχην, ἀνεδέιτο τεφάρῳ ἀγρότεως, καὶ πών κάσος ἄμαχος, Φησίν Αιλιανός.

Καταγράφων. τοίνυν διονύσοις καταγράφων ἐαυτῷ λύτρει πλεῖσται ὑπὲρ τῆς κόρης, ἢ χρυσίου πάμπολον, πήντες ἀπόλοιτο αὐτῇ.

Καταδαρθένειν. καταδαρθένοντί οι τῶν τις ιερέων ἐδόκει λέγειν, μίαν εἰραν σωτηρίας ὕδων τῷ ἀνδρὶ, καὶ ἐν τῶν ἐφεγέρτων κακῶν Φάρμακον.

Καταδεύοντι. Vide supra Αναδέύοντι.

Κατάλογος. Vide Εκ καταλόγου.

Κατέσειε. καὶ θραχρῆμα ἡ οἰκία κατεσέδητη προνή.

Κατεύχεδαι. ³ αἱ δὲ κατεύχαμεναι τὸν χώρον πάντα ἔκεινον Λακωνικῶν αἴματι ἐπικλυδῆσαι, ἐαυτὰς ἀπέφρεγαν.

Κατήνυχοντο. ⁴ κατήνυχοντό τε τοὺς ταῦτα δρῶντας, ἀχώρις τε καὶ ἀτάφους κυρὶ καὶ ὄρησιν ἐκεφίναι, καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν μὴ ὑποδέξαδαι σὺν εὐμένεια.

Κηδεύειν. καὶ ἄλλως αὐτοῦ παλλακίδι ἐπιμανεῖς, ὡς ἥδη Θεραπαίνη, τὸν ἄθλιον ἐν νεκροῖς ἡρίθμουν, καὶ οὕτη κηδόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, ὠδύρον-

το

² Vide supra in Διάνοιᾳ. K.

³ Scedasi filias designat Ἀelianus his verbis, de quibus Plutarchus in vita Pelopidae. K.

⁴ Hæc esse Ἀeliani patebit ex inspectione vocis Επαρτήνης. K.

Nullam video rationem, quare Ἀelianus in Linguam Græcam reperit hoc Latinum vocabulum, quod nulli Romanæ tantum rei est proprium. Crediderim Nomen hoc fuisse viri, qui in tali certamine fuerit ἄμαχος, sive jam integrum illud sit, sive corruptum. P.

Κίσμ. ή δὲ Κλεοπάτρα καὶ ἄλλα εἰγύσατο ἀσεβεῖς ἔχόμενα, ἢ μοι σιγῶντι κόσμον φέρει, τούτεστιν εὐπρέπεια.

Κούφη. Vide in Διονύσῳ.

Κράσις. ω̄ πιεῖν ἑδίδου κράσει δικαία μὴ κιρνῶν· ὥρεγε δὲ μὴ αἰτοῦντι Φιλοφρονούμενῷ ἀκάριως, ω̄ ὁστὶ τὰ δεῖπνα ωδόστιθοι.

Κρίσεως. κρίσεως δ' ὡς ἐν ἀκολάσοις εὐθίεις οὐ δίμιαρτε ω̄ τὴν αἱρεσιν τῆς μιμάδος. Σὺν κάλλει γὰρ λαμπρῷ τοῦ σώματος, ποικίλως ἕσκυπτο τὴν εὐαπάτητον παιδίαν, υγρᾶς κραδαγομένη, καὶ τοῖς ποσὶ χαμαίπετης, εὐτολῷ γινομένη ἐνίκα πάντας τοὺς τῶν θαυματοποιῶν ἔχοντας, Φωνήτε ἔχουσα ἱδεῖαν, καὶ ταύτην μὲν τέχνης ἀφίσσα, οὐδὲν τῶν ἐπ' ἀσματὶ² θαυμαζομένων ἐκρίθη δευτέρᾳ· ἂτε δὴ οὐκ ἀπειρῷ ἔρωτικῆς ωδεργίας, ἀκκιζομένη οὐν καιρῷ, καὶ πρὸς ζηλοτυπίαν εὐφυῶς ἀγουσα τὸν ἄνδρα, αὐτῇ μὲν πλούτου οὐκ εὐκαταφρόνητον οἶσεν, ἔκεινον δὲ κατὰ βασίου τηκόμενον τῷ ἔρωτι ἀπήλαξε τῶν τῆδε. Καὶ αὖθις. Τοσοῦτον προέλαβε τῇ Φυγῇ τῆς κρίσεως τῆς ω̄ τὴν μάχην.

Κυλλοῦ πήρα. Vide Βουλυτός.

Ku-

tibus statim ab initio. Sine dubio corrupta hæc sunt, vel potius ad aliud pertinent vocabulum, male huic vocabulo subjecta, sicuti & id, quod apud Suidam sequitur ex Aristote-

Cleopatra autem & alia perpetravit impietati affinia, quæ tacuisse me decebit.

Et potum non ita temperatum, ut par erat, præbebatur: eumque non petenti porrigebat intempestiva humanitate, & super vacanas epulas apponebat.

A recto autem judicio, ut inter intemperantes, non aberravit circa electionem mimæ. Nam præter eximiam corporis pulchritudinem, varie in disciplina illa ad fallendum idoneā exercita erat, molliterque crispans spinam, & pedibus humi volitans, & bene exornata præstigiatorum magistros superabat, cumque voce esset suavi, eam etiam ex arte emittebat, ut nulli eorum secunda haberetur, qui cantu excellebant: nec rudis amatoriæ rei, tempestive dissimulando desideria, & virum callide in æmulationem amoris conjiciendo sibi quidem divitias comparavit non contemnendas, illum vero paulatim amore tabescentem vitâ privavit. **Et iterum.** In tantum pugnæ inclinationem in partem alterutram fugâ prævertit.

Nihilo-

phane. P.

¹ Suidæ hæc est explicatio. K.

² Ita legendum in v. Υγρᾶς. ubi vulgo θαυμαζόμενος, & αὐτῇ pro αὐτῇ editur.

3

Κυμάίνει. ὅμως ή ψυχὴ ὑπὸ τῷ πόθῳ αὐτοῦ κυμαίνεται καὶ Φλέγεται, ejus fluctuat æstuatque, siue im-

καὶ ἀκράτῳ εἴσατο³ ὥν, εἰσῆλατο εἰς τὸν νεών.⁴

Λ.

Λάδη. ⁵ **Αιλιανός.** Λέγουσι δὲ, ὅτι οὐδὲ προσθέτους οὐδὲ ἐπακτούς κόμας ἐκ τῆς Ὑβρεως ω̄ λάδης ἐσ τὴν χρέιαν παρελάμβανε, ἀλλὰ ὃς εἶχε συμφυεις, ἀσκῶν καὶ ἐκτείνων. Καὶ αὖθις. Οι δὲ Μεσηνοι οὐν λάδην καὶ γέλωτι, ω̄περ ἀθυρια τῶν Σπαρτιατῶν, τὰ πρῶτα τοῦ Διὸς ἀραβίατα δίεσπειρουν.

Λαρύγξας. οὗτοι οἱ ἀετοὶ⁶ λαρύγουσι τῷ ἐλεφάντῳ τὰ σπλάγχνα, δείξας τὰς σημαῖς.

Λευτήρ. ίνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευτῆρα ἀφαίσσωσι.

Λῆξις. **Αιλιανός.** Καὶ θάπτει τὸν νεκρὸν τοῖς καταχθονίοις θεοῖς ἀποδίδους τῆς ἐκείνων λῆξεως ήδη. Καὶ αὖθις. ⁷ Λῆξει οὐ μὰ Δία εὐκλήρῳ χρόνῳ τὰ Αιγυπτίων κακὰ, τὰ ἐν τῇ πόλει τῷ Αλεξανδρου, ἐγκατέσκυψε ω̄ τῇ Ρώμῃ.

Λίπα. ὀπόταν γὰρ προσίωσι κινδυνεύοντες, λίπα ἀλεύφονται.

Λίχνη. ἀντὶ λίχνου ὅμια καὶ ἀσελ-

fa legebatur, sed verum Auctoris nomen ex MSS. restituit Cl. Kusterus.

⁶ Hæc dixit nescio quis Romanorum dux, K.

⁷ Hæc repetit Suidas in Εγγράφην, ubi Auctorem hujus fragmenti Οὐάρενα vocat.

ἀσελγὲς ἡ πιάνων κακὴ ἐτίάσει, τὰ
ἃ Φερεφάτης ὄργια ἐδίψησε Θεάσα-
ῶν, ἀτέλετος ὁν.

Δύκ^Θ χατών. ὁ δὲ ἐδεῖτο τοῦ Θεοῦ
ἔσπικουρησαι τε αὐτῷ, καὶ λύκους κε-
χυρότας² ἐναφένται τοὺς τὰ ἐκείνου
ἔαυτοῖς καταγράφοντας, ἵνα μὴ αὐτὸς
ὄφλη γέλωτα ἄλλοις, ἀλλ' ἐκεῖοι
αὐτῷ.

M.

Μαρτύρωμα. ἀλλὰ τοσοῦτον μαρτυρόμεθα, ὡς αὐδὴ ἀδικοῦμεν Ζεύσιν Δίος χάρεν.

Μέγα. ὅλιγου χρόνου διελθόντ~~ς~~,
ἔχλω μέγα κακούργων, εἴτα μέν τοι
ἐν ὅψει πολλῶν ³ κατεπήδημ ξεν.

Μεγάλιον Ερετειχόν προστεφοίτησε
Ζήνων πλείον[◎] χρόνου, ἔπ' ἀν
καὶ εἰς ἄνδρας ἀφίκετο· ὑπέρου
οὐν εἰς τὴν Ερετρίαν ἐπανῆλθε,
καὶ αὐτὸν ὁ Πατηρ ἤγετο, ὁ,
τι ἄρα μάθοι σοφὸν ἐν τῇ το-
σαύτῃ Διοτελεῖ τοῦ χρόνου; ὁ
δὲ δείξειν ἔφη, καὶ οὐκ εἰς μα-
κρὰν ἔδρασε τοῦτο. Χαλεπήναι[◎]
γὰς αὐτῷ γέ πατρὸς, γέ τέλ[◎] πλη-
γὰς ἐντείναντ[◎], ὅδε τὸν ἱσυχίαν
ἀγαγὼν καὶ ἐγκαρτερόσας, τούτῳ,
ἔφη, μεμαθηκέναι, Φέρειν ὁργὴν πα-
τέρων, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν.

Μελές-

lascivum oculum pascens, Proserpinæ desideravit videre initia, cum sacrī non initiatus esset.

Ille autem Dei opem implorabat,
& ut vellet lupos hiantes redde-
eos, qui jam res ipsius sibi tribue-
bant, ne ipse aliis, sed illi sibi,
risum & ludibrium deberent.

Sed eo usque testamur, nos non
facere injuriam Jovis Hospitalis
gratia.

Brevi interjecto tempore con-
victus magni facinoris, & ita co-
ram multis vivus combustus est.

Adolescens quidam Eretria oriundus diu Zenonis in Scholam itaverat, donec virilem ingressus erat ætatem: postea domum redux à Patre interrogatus est: quidnam sapientiæ tanto temporis spatio addidicisset? respondit, se id re ipsa demonstraturum. Nec dictores diu abfuit. Cum enim Pater indignatione commotus verberibus quoque filium afficeret, ille tacitus patiensque injuriæ, hoc se didicisse ait, ut parentum iram æquo animo ferre posset.

三三

¹ Vide & *Maura*. K.

² Malim ἀναφῆναι. K. neque aliter MSS. & Edit. Cantab.

3 In voce Επιφέρη legas i, μ., κ., κγ̄ ζᾱν c̄-
μετφέρη. K.

4 Stobæus Serm. 198. K. Utrum apud
Suidam hæc occurrant, nescio. Certe Sto-
bæi sunt omnia, qui ea tanquam ex *Ælian*
Varia Historia exhibet, sed disertiora & ex-
pressiora paulo. Vide *Ælianum* IX. 33. P.

Μελεδωνός. ὁ δὲ τὸν οἶδον ἀδελφὸν
κατέλιπε τὸν νιοῦ ἐπίτροπον, καὶ τὸν
χρημάτων μελεδωνόν. ὁ δὲ ἀνόισις
ῶι, καὶ τὰ τὸ παιδὸς σφετερίσασαι
ἐγλίχητο. & paulo post. ὃς ἦν Νέ-
ρων ἀπελεύθερος, ἀπολειψθεὶς με-
λεδωνός τὸν Ρώμην καὶ ἔροπος, ὅτε
Νέρων ἐστι Αχαΐαν ἐξωρειῆτο.

Μέλιτ[◎]. οὗτ[◎] ἐρεῖ γενίου Α-
θηνῶι τῶν εὖ γεγονότων καὶ πλουσίων·
μειράκιον δὲ ἦν τὸ γένος[◎] Διοκρε-
πῆς, καὶ τὴν ὄψαν ἀμάχον. Καὶ τῷ
μὲν ἔργῳ[◎] Μέλιτ[◎] ὄνομα ἦν, τῷ
καλῷ δὲ Τιμαγέρας, ὡς Φασιν. Ήν δὲ
ἀτεγκτός τε καὶ ἀμείλικτ[◎] ὅδε ὁ
παῖς, καὶ οἱ πολλὰ προσέτατα καὶ
ἐστίσσοντα χινδύνων ἔχόμενα τὸ ἔργό-
των, καὶ ὅμοι τῷ ὀλέθρῳ ἐλαύνοντα.
Καὶ ἦν τὰ πράγματα, κύρας τε ἀγα-
θῶν καὶ ὁ Θηρευτικὸς ἐκ τῆς ἀλλο-
δαπῆς ἄγειν, καὶ τὸ ἵππον αὐτὸν τῷ
πολεμίῳ ἀπαγαγεῖν, ὅτου δὴ, γεν-
ναιόν τε καὶ Θυμικὸν, καὶ ὁ ἄλλου
χλαμύδα ὠραίαν, καὶ τοιαῦτα ἔτε-
ρα· καὶ τελευτῶν, ὄρυζάς οἱ προσ-
έταξε κομισαὶ ὅτου δὴ τροφίμους,
καὶ οἰκέτας γέρος Θηρατόν.[◎] Εἶδει
δὲ καὶ τοῦτο κατεπράξατο ὁ ἔγ-
θεος Φίλος ἔκεινος, ὃ ἐδωρεῖτο γε τῷ
καλῷ τὸ μέγα καὶ τίμιον κτῆμα
τούς προειρημένους, ὃ δὲ ἀτέρα-
μων ὡν καὶ ἐς τοσοῦτον ἀπέσ-
σατο ἀει τὸ δῶρον. Οἱ τοίνυν
Μέλιτος Φλεγόμενος τῷ ἔρωτι ψ

Confer v. *Hūtch*. P.

6 MS. Θηραπεία.

7 MS. ५८८

Ille vero fratrem suum filii tutorem, rerumque curatorem reliquit: sed impius ille pupilli opes sibi vendicare discupivit. Qui (*Helius*) erat Neronis libertus, à Nerone, cum in Achaiam iret, relictus Romanarum rerum curator & custos.

Hic Athenis amat adolescentem ex nobilibus & opulentis: erat autem adolescentulus generis propria conspicuus simul & pulchritudine nemini secundus. Et Amator quidem Melitus, sed pulcher ille Timagoras appellabatur, ut ajunt. Erat autem puer ille durus & minime suavis, & multa ei imperabat laborum & discriminis extremitati plena, simulque in exitium hominem ducentia. In his erat, canes optimas & venaticas e peregrinis terris adducere, equum dein generosum & ferocientem cuivis hostium eripere, aliis chlamydem pulchram, & ejus generis alia: tandem eum etiam gallos gallinaceos cujuscunque hominis, apud quem alebantur, & servos generis præcipui sibi afferre jussit. Cum vero etiam hæc entheus ille amator perfecisset, & puero suo dono dedisset ante enumerata, rem magnam & valde pretiosam, ille donum repudiavit durus existens etiam eosque.

8 MS. γλωσσας σιναϊς

9 MS. η ἐδερῆτο τῷ καλῷ τὸ μέγα τίμιον.

οιστρούμενος, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀχάλλων τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπαυδόσας ἐπὶ τοῖς μόχθοις ἀηρύτοις τε ἄμα καὶ ἀπέροις, οὐ ποδὲν εἶχεν, ἀνέθορεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ ἔκυτὸν ἔστε καὶ τῶν πετρῶν. Οὐ μὴν ἡ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβρισὴν παιδα καὶ ὑπερόσθιν εἴσαντα ἐπέγχανεν τῷ τοῦ Μελίτου θύτῳ. Τοὺς ὅρμους οὖν ἀναλαβὼν, καὶ ταῖς ἀγκάλαις ἐνθεισι, εἶτα καὶ ἵχνα τὰ ἔκεινου θέαν, ὥστε οὖν ἐλκόμενος βίᾳ, ἔκυτὸν οὖν τῷ δυτυχεῖ χορῷ ἐπὶ τῷ Μελίτῳ ἔριψε Φέρων, βραδὺν καὶ δυτυχῆ τὸν ἔρωτα ἀντεραθεῖς τούτον. Καὶ ἔτηκεν εἴδωλον καὶ πάθες καὶ τὸν τόπον, παῖς ὄφαις καὶ γυμνὸς, ἀλεκτρυόνας δύο μάλα εὐγενεῖς Φέρων ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ὥστεν εαυτόν.

Mήκων. ² μέρος τι τῶν ἔντοδίων τοῦ Πολύποδος τοῦ ἰχθύος, ὃς κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἰνού κατέστι, ἐν αὐτῇ ἔχων τὸν θόλον.

Μιαρὰ κεφαλί. τῷδε δὲ μιαροῦ διέρχεται οὔτε ἄνδρα ἀγαθὸν, οὔτε θεόν ἐστι ποτε, τὸ γέ ὁρθὸν, δέχεται.

que. Melitus itaque ardens & percutitus amore, & præterea ægre ferebatur ignominiam, atque animum despondens ob inutiles simul & infinitos illos labores, qua poterat celeritate, in arcem ascendit, & se de rupibus dejecit. Neque vero ultrix justitia permisit insolentem illum & contemptorem puerum Meliti mortem illudere. Cum enim galliños gallinaceos accepisset, & brachiis suis imposuisset, vestigia sequens Meliti, vi quasi tractus, cum infelici avium choro se dejecit super Melitum, sero hoc redamans eum amore & infelici. Hujus simulachrum affectus eo in loco positum est, puer formosus & nudus, uluis gestans par generosum gallorum gallinaceorum, & in caput se datus præcipitem.

Est pars quædam intestinorum Polypi piscis, quæ supra ventrem sita, quasi vesica, atramentum inserviat.

Ab homine impuro nec virum bonum, nec Deum licet unquam, recte atque ordine, dona accipere: ideo-

¹ Suidas, nullam hic facit mentionem **Ælianii**, sed in *Ατεγκτος* & *Ατεργματος* citat quædam ex hisce, **Ælianii** nomine præmisso. Sed & convenienter hæc argumento Libri *Æliani* conseruantur. P.

² Omnia hæc, subiecto **Ælianii** nomine, & *Opere de Animalibus*, non Suidas tantum, sed & Scholiastes Aristophanis *ad Aves* p. 549. iisdem exhibet verbis. Sed & similiter Athenaeus VII. 19. p. 316. ἔχει δὲ καὶ λεγόμενον

τον θέλον &c. εἰ τοῦ λεγομένου μήκων. οὐ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἰοντος κύσις. Liquet etiam ex his, quam convenienter inter se **Ælianu**s in *Historia* quoque *Animalium* & *Affectionum*. Deinde nullam esse rationem, quare Portus prodest, quod apud Suidam, & Schol. Aristophanis ita legitur, reponitur δὲ, quia referri id debeat ad μήκος, quum δὲ referatur ad μήκων, & cum eo apud Atheneum construatur. P.

λαῖ: μάτην οὖν τῷδε θεῶν ὁ πολύς ἐστι πόνος τοῖς ἀγοστοῖς, τοῖς δὲ ὄστοις εὐκαιρότατος, 3 Πλάτων Φοῖσ.

Μίδωμα, & Αγνῶτας, & Παρεχαλεῖν, & Προσέθαμ. οὐ δὲ ὅρᾳ τὴν Μελησίαν, καὶ ἐροῦ αὐτῆς, καὶ πέμπει πέτσων πεντακιχλίους, καὶ μυρίους αὐτῇ χρυσούς, καὶ, εἰ πλέον ἐδεῖτο, ἔφατο δάστεν. Η δὲ οὐ προσεῖτο τὴν δύσιν, ἔταιρον φάσκουσα εἴναι μίδωμα, τὸ ἔαυτὴν τῷ θεᾶσαλεῖν ἀδρὶ ἀγροῦτι, καὶ ὥσπερ ὕδιον τὸ κάλλος ἀποδόδαι.

Μημεῖον. Αιλιανός Φοῖσ, Φυλάττεοδά τε ἐστι μημεῖον τῆς τιμωρίας τῆς ἔκεινου, καθάπερ οὖν Διοδοχὴν κακοῦ.

N.

Νέμεσος. Νεμέσεως Εφέρου, τρίτους ὑπερόπτας καὶ ὑπερηφάνους κολαζούσους, ἔναργη μαρτύρεια.

Νεμιθέντων. ἀλλὰ καὶ ἔκεινον νεμίθεντων εἰς τὴν σάσιν.

Νεολαία. Λοιμὸς γαρ τῇ Εφέσῳ πόλει ἐνήκμαζεν οἱ Θεοί. Βαρύτατος, προμοίροις δὲ θανάτοις διεφθερούστοις νεολαία, καὶ ἦν ἡ ἀγονία καὶ μέντοι καὶ γυναικῶν, καὶ τῆς ἀγέλης τῆς τετράποδος.

Νητης. Αιλιανός τῷδε τῶν Λαζαρεδαιονίων. Νηταῖς κινδύνοις οὐ πάνυ συντραφέντες.

Νόμφη.

3 Lib. IV. de legibus pag. 832. Edit. Francof.

ideoque multus ille labor impiorum circa Dei cultum frustraneus est, piorum vero quam maxime opportunus, ut Plato ait.

Ille vero videns Melesiam, amore ejus corripitur, mittitque ei aureorum quindecim millia, ut sibi morem gerere persuaderet, promisitque se, si desideraret, plura daturum. Illa vero donum non admissit, dicens, meretriciam esse mercedem, viro se dedere ignoto, floremque corporis vendere instar mercis.

Ælianu ait, servari adhuc monumentum supplicii, quo affectus fuit, quasi mali successionem.

Νεμεσος, quæ inspicit & castigat mores superbos & inflatos, clara testimonia.

Verum etiam illis in factiones divisis.

Pestilentia enim quam gravissima in urbe Ephesiorum grassabatur, juvenes vero immatura morte extinguebantur, eratque sterilitas non tantum mulierum, sed quadrupedum quoque.

Ælianu de Lacedæmoniis. Non admodum adsuerti pugnis nayibus.

4 Vidē Αγορία. Confer & vocem προσορπος. K.

Νύμφη μῆνις τε ἐδόκει καὶ Νυμφῶν
δι' ἀπορίαν γαμάτων.

Ο.

Οἰδημα. vid. Σφαχελιομός.

Οἰστρεῖ, καὶ καλῶς Ήρόδοτός τὰς
ὑπὲρ τῶν γυναικῶν οἰστρίσεις τε καὶ
μαλακὰς παρ' αὐτὸν ἔτιθετο.

Ολκῆ. καὶ τὸν φρεπτὸν, ὃν ἐφόρει
ὁ δλκῆς γενικῆς, χρυσοῦν ὄντα, ἀφαι-
ρεῖται, Φησὶν Αἰλιανός.

Ομηρος. ὁ δὲ ὑφαιρεῖται τὸν
κάθαρα, καὶ φιλίας σύμβολον καὶ ὁ-
μηρος πρώτος κομίζει τῷ ἔταίρῳ αὐ-
τοῦ.

Ομολογία. Vide Εμμελεῖς.

Ομολογῶ. ὁ δὲ, ὅσα ἡκουσε, τοῖς
οἰκείοις ὁμολογεῖ καὶ ἔχεινος αἴσιχα-
ρειας αὐτίκα ὑπεπλήσθησαν.

Ομόσε. Οἱ Ακαρνᾶνες συγγενεῖς
ομόσε εἶχουσι τοῖς ποιηταῖς. Καὶ
αὖθις. Οὐ μὴ συνίθροισεν ἔτι τὰ
οὐρανά, ομόσε τῷ Δαιμονὶ τῷ ταῦ-
τα πράξαντι μὴ χωρᾶν. Καὶ αὖ-
θις. Ομόσε ἵτεον τοῖς πολεμίοις.

Ομοῦ. ὁ δὲ Σύφαξ ὁμοῦ τι τῷ
Ταϊάτῳ ὥν, ἀπερθεγχατο τὰ ἔκ τοι
τραγῳδίας ιαμεῖται, ὡς διδίτιμεν
τὸν Μακεδόνα,

Ορα,

¹ ολκῆς γενικῆς] Nihil hoc est, quod cen-
suit & Portus. Forte illa Αὐτοί τι το-
quuntur Plutarchus in *Apophth. Lac.* & *Tac.*
cuides, atque Alii passim. Erat autem hoc
pondus gravissimum. Sic sensus foret ha-
buisse eum τόρκην ex auro (nam χρυσός legi-

Videbantur etiam Nymphae ira-
tae ob aquarum penuriam.

Ορα, τιθεῖσα τόνδε τὸ νόμον Βροτοῖς,
Μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάνοιαν τίθης.

Vide, ferens leges eas mortalibus,
Tibi ne damnum ē pœnitentiam
feras.

οὐ μὴ ἔσπασέ τι ἡ μήριθος αὐτῷ. Καὶ
αὖθις. Μὴ ιχύουσα τεκεῖν, ὅμοι τι τῷ
ρρυγίναι πῦ.

Οργεῶντας. τὸ ἔξ Ελευσίνος ὄργεών
ναν εἰς, Φησὶν Αἰλιανός ἐν τῷ περὶ
προνοίας.

Ορμον. ἀναπαυομένων καὶ ὄρμιζο-
μένων τὴν τελευταίαν ὄρμισι, τὸ θεῖον
οὐκ ἀμελεῖ καλῶντε καὶ ἀγαθῶν ἀν-
δρῶν.

Ουδαμᾶ. Vide Εωίκαιρις.

Ουδαμῆ. ὁ δὲ ἀποκλίνει αὐτοὺς,
καὶ τείσιλει, ⁴ ὅσους ἐπηγάγοντο. Ηγ-
δὲ κόσμος καὶ σκέψη περὶ τὴν τέχ-
νην τὴν ἑκατέρου, οὐδαμῆ εὐκαταφρόνητα.
Καὶ αὖθις. Καὶ μαρτύρια ἐπάγονται οὐδα-
μῆ δομα.

Ω.

Ονίους. Τυπολύουσι δικασταὶ αἵοι αὐ-
τῶν.

Ορα. γυνὴ τὴν ὄραν διαπρεπής καὶ
εὐφρων τὸν τρόπον.

Ορα: ἀνδρὶ ἐπιόρχω, καὶ τὰ Θεῖα
ἐν μηδεμιᾷ ὄρα τιθέμενα, ἀπάταις καὶ
ψευδολογίαις συμβιουντι, καὶ αὐτὸν οὐ-
δέποτε λέγοντι ὑγιεῖς, καὶ ἔντε-
θεν πλαύτουντι πλούτου ἐπίρρυτον.

Οσατο ⁵ ἑαυτὸν ἀσθὸ τοῦ ἴπ-
που, οὐ μὴ ἔφασε τρῶσαι, συν-
αγ-

⁴ Leg. Ισα. K.
⁵ Hoc Fragmentum Appiano adscribunt

Nihil tamen eo profecit. Et ite-
rum. Cum partum enī non pos-
set, parum aberat, quin dirumpe-
retrū.

Unus sacerdotum ex Eleusine,
ait Ζelianus in libro de Providen-
tia.

Deus non negligit bonos hone-
stosque viros, cum acquiescunt
morte; & ad ultimam stationem
appellunt, scil. ex vita flutibus
ad mortem.

Ille vero eos interficit, & om-
nes iis, quæ secum adduxerant,
spoliat. Erant autem ornamenta &
instrumenta ad artem utriusque per-
tinentia, nequaquam spernenda.

Et iterum. Testimonia adducunt
minime obscura.

Judices pecunia corrupti absolu-
vunt illum.

Mulier forma insignis & moribus
modesta.

Viro perjuro, & Deum nihil
curanti, fraudibus & mendacib-
innutrito, nec unquam veri fani-
que quidquam dicenti, & inde di-
vitiis infamibus expleto.

Dejecit se de equo, nullo tamen
vulnere accepto, satellitibus eum
ex-

MSS. Codices Suidae.

Qq qq qq 2

αρπασάντων αὐτὸν. οὐ ύπαστιστῶν, excipientibus, qua se in pugna dif-
ῆ παρεῖσαλεν εἰς κίνδυνον ἔσυ-
τόν.

Π.

Παιδικῶν. τελευτῶν ἀπεσφάγη καὶ
αὐτὸς, καὶ ἐκεῖτο πλησίον τῶν παι-
δικῶν, θέαμα ἔνδεξον καὶ υπερήφα-
νον.

Παίσωμεν. Vide Τρικορυσία.

Παλαμαῖος. ὁ δὲ πρὸ τῆς εἰς
τοὺς πολεμίους συμπλοκῆς, ² ὡς εἴ-
δει ἀπολλύμενον οἱ τὸν λεὼν, ἐνετολ-
μήσατο κακῷ κακῷ μείζονι ὁ παλαμαῖος
ἀρχὴ ἐκεῖνος σέβεσμα προτάτ-
τει οὖν τὴν ἄθλιον παρθένον δίχα τε-
μένη.

Παραπλῆγα. ³ οὐδὲ οὐκ ἴνεχετο
παραληρεῖν αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν τῶν
λόγων παραπλῆγα λύτταν κα-
τεσίγασε, καὶ τῶν Διοσκούρων ἐνὸς
τὸ Ξίφος διηγέμενον τε καὶ ἐπα-
νετός ⁴ καὶ πληγεῖς καρίως ἐξ-
έγρετο.

Παρίας λίθος. Vide in Θεόπομπος.

Παρία λίθος. καὶ μέντοι καὶ Πα-
ρείας λίθου ἄρμα, ἀνακείμενον Διο-
νύσῳ, ποίημα Θαυματὸν, ἀνείλε-
το θεοσυληπτας.

Πάταγος. ἀφινικός πάταγος ἀκε-
ταῖ τῇ Συρᾳ.

Πελαργοῦδες Αἰλιανὸς, ⁵ πελαρ-
γῷ παῖδες.

Περιπόνος. οὐδὲν οὐδεὶς οὐδεὶς Πε-
ριπόνος.

¹ Vide etiam Υπερηφάνεια. K.

² Confer v. Κακὸς κακὸς ἀπόλειτο. K.

³ Vid. in Επίκυρος, στορα. K.

Tandem & ipse jugulatus est, &
prope suum amasium jacebat, illu-
stre & maximum spectaculum.

Ille vero antequam cum hoste
congrederetur, videns populum si-
bi perire, ausus est malum malo
longe majori extinguere homo il-
le sanguinarius: jubet igitur mis-
eram virginem dissecari in duas par-
tes.

Ille vero non tulit ejus deliria,
sed stolidam verborum insaniam in
silentium redegit, & altero Dio-
curorum gladium alte intentatum
dejiciente ē manibus, lethaliter
vulneratus surrexit.

Imo & currum ex Pario lapide,
Baccho sacratum, opus admiran-
dum, per sacrilegium abstulit.

Subito exauditur januæ strepi-
tus.

Πελαργοῦδες vocat Αἰλιανός pul-
los ciconiarum.

Tri-

⁴ Videlur verbum excidisse καθίστας, ca-
jus vestigia quæro in καὶ ante πληγήν. K.
⁵ Vide H. A. VII. 47. K.

Πεπισμένοις. ⁶ Φάγοι δὲ ἀντρί-
γηται ἀνθρώπων νεκροῦ καὶ ιχθύος· φι-
λημονιστὶ δὲ μᾶλλον τοῖς πεπισμένοις
κακόσμοις.

Περιβαλλομένους. οἱ δὲ τοὺς ύπη-
ρέτας αὐτῶν δεσμοῖς ωθεῖσαντες εἰς
τὸ θέατρον ἄγουσι.

Περιέσπασαν. τὸν βωμὸν ἀνέτρεψαν,
καὶ τὸ κόσμον, οὗτον ἢν τελείωμενος,
τοῦτον ωθεῖσαντα.

Περιηγῆται. Vide in Φιλίμων.

Πιάνων. Vide in Λίχνῳ.

Πολυαύδριον, θάφαντες δὲ τοὺς νε-
κροὺς, εἰγύάσαντο κοινὸν πολυαύδριον.

Πολυωρία. ὁ δὲ ἐδεῖτο καὶ θεῖον πολυω-
ρίας τυχεῖν καὶ εἰς αὐτοῦ. Καὶ αὐθὶς Αἰ-
λιανός, ⁷ Δεομένης δὲ πολυωρίας τυχεῖν,
καὶ ρωτῶν τῆς εἰς τὸ κρεῖτον, οὐκ
ἐπένευσε.

Πομπήν. καὶ τὸ δράκοντα τὸ ἐκ τῆς
Θείας πομπῆς ἰκούτα.

Προγραφαῖς. ⁸ ἐπανελθόντες οὖν προ-
γραφὰς καὶ τὸ Βουλῆς, καὶ τὸ εἰς τὴν
Ιππάδα τελούνταν, εἰγύάσαντο, τού-
τους ἀποκτινύντες.

Προΐκατο. Vide supra in Ερχόντοις.

Προσέδαι. ⁹ ὡτε μηκέτι αὐτὸν προ-
έδαι εἰς ὄμιλίαν.

Προσέχε. εἴτα τὸ οὐτεραῖς προ-
έχει τῇ Χίῳ, καὶ ἀποβάντες ἐν-
τυχάγουσι τῇ κόρῃ πιπρασκομέ-
υη.

Προσέλου. εἴτα, ἀσελγέσατε,
τοσοῦτοι ἔχθροι ¹⁰ γενόμενοι οὐκ ἥρη-
σαν,

⁶ Ex H. A. I. II. c. 41. K.

⁷ Vide vocem Ημίσεια. K.

⁸ Forte de Triumviris serino est. K.

Trigla autem & hominem mor-
tuum & pisces comedit: delec-
tantur autem magis putridis & ma-
le olentibus.

Illi vero servos illorum, Ια-
jectis vinculis in theatrum produ-
cunt.

Aram subverterunt, & ornatum,
qui erat ei circumdatus, detraxe-
runt.

Sepelientes mortuos, commune
sepulchrum effecerunt.

Ille vero Deo supplicabat, uti
sibi opem ferret. Et iterum Αἴλι-
ανός. Imploranti opem & mutatio-
nem in melius expertenti non an-
nuit.

Et draconem divinitus missum.

Reversi igitur proscriptiones
Senaturum Equitumque Roma-
norū fecerunt, eosdem occiden-
tes.

Ut non amplius eum ad collo-
quium admitteret.

Exinde postridie appulit ad in-
sulam Chium, & cum nave egref-
si essent, incident in puellam ve-
num expositam.

Itane, ὁ libidinosissime, non
sufficiebant tibi tot inimici, ut me
quo-

⁹ Præcedentia vide in Μίσημα. K.

¹⁰ MS. γενόμενοι.

σαν, ἀλλ' ἄρα καὶ ἐμὲ εἰς τὴν τῶν ἔχθρῶν προσείλου τάξιν.

Πύρρος.¹ οὐτοὶ διέσπησαν &c.

Προτέθης.² προθέντης καὶ ὁ φιλάρχος.

Πρόσφερε. καὶ τὸ ἐλλειφθὲν³ καὶ τὸ παρθένου προφέρει αὐτοῖς.

Ποιὺν. ὁ Απόλλων Φοῖος πρὸς Λοχρόης, μὴ ἀνά αὐτοῖς τὸ δεῖνον λαφύρειν, εἰ μὴ πέμποιεν ἀνὰ πᾶν ἔτος δύο παρθένους εἰς τὴν Ιλιον τῇ Αθηνᾷ, Κασάνδρας ποιην, ἕως ἂν ἰδεώσητε τὴν Θεόν.

Πυγόν.⁴ τετράγωνοι δὲ ἀμφορεῖς πυγόν.⁵ δὲ τὸ μῆκον.

P.

Ρήγινται. καὶ ρήγινοι Φωνὴν ἵκετιν, ἐξ αὐτῶν ἐκβιαζεῖς τὸ ὄδυνης.

Ρηπίζεται.⁶ οἱ δὲ συνειθυσιῶντες αὐτοῖς, καὶ τῷ θερζόρῳ τῆς Φιλοτιμίας, τῷ κακίῃ δαιμόνων, ἐκριπτοῦστες ἀπολάθασι. οὗτοι Φητίοι Αιλιαγός.

Ρυμέναι. Vide in Ερυμέναι.

S.

Σεμνά. κατά τι πυθέχρηστον τῆς θεῶν κομίζων, ιερὰ, εἰς τὴν μετοίκησιν σεμνὰ ἔφοδια, Αιλιαρὸς ἐν τῷ περὶ προνοίας.

Σεύρι.⁷ Vide in Εγαύειν.

Ex oraculi responso quodam venit sacra Deorum afferens, quæ veneranda erant demigrationis viatica. Äelianus in libro de providentia.

Ter.

depromtum est. Vide *Collectanea Constantini* pag. 541 542.

² Hæc verba occurruunt *supraining* Äelianus. K.

³ MS. καὶ τὰς παρθένους.

⁴ Confer vocem Παρθένος. K.

Σειρός. σειροὶ δὲ ἐπεπλασσαν, καὶ πολλὰ ἀνέτρεπον.

Σιμωνίδης οὐκαντος &c.

Σκάρος. Vide Αναπολεῖ.

Σκληροί. οἱ ἄνεμοι οἱ σκληροίτε καὶ ἔχθροι τῷ θεοχορῷ ἐκόπασαν· τὸ δὲ κύμα ἐπορέαθη.

Σκοπιὰ. οὐκ ἐπανεῖ ὁ θεός οὐδὲ τοὺς μέτρα πατοῦντας, γλιχομένους γε μὴν τὸ ὑπέρ ἑαυτούς τε καὶ ὑπηλὰς σκοπιάς.

Σκύτος.⁸ οὐδὶ πάσις ἡμέρας σκότῳ τῷ βαθύτατος, καὶ τοι τὰ τὸ ὥρας οὐδεμιῇ χειμέρια τῷ.

Σοφαῖς. ἀναθίμασι σοφαῖροι ἐκίσμησε τὸ νεῶν.

Σπεῖραι. ὁ δὲ δράκων ταῖς σπείραις τοὺς νεκροὺς συναγαγὼν ἐφύλαττεν ἀπαθεῖς, ὡς ἀν μήτε τι τὸ χερσαίων, μήτε μὴν τὸ πτηνῶν, ἐπὶ λύμη προσέλθοι.

Στεγαγώτερος.⁹ ὁ δὲ ἔλεγε τεγαγώταί τοις τοὺς βουλευτὰς, καὶ φυλάττεν τὰ τὸ σκήψεως ἀπέρρητα.

Στίγματα. Vide in Αναδεύον.

Στρεβλούμενος.¹⁰ καὶ τοὺς ὑπηρέτας αὐτῷ ωβελαλόγτες, εἰς τὸ θέατρον καλοῦσι τὸ πλῆθος, καὶ ἐκεῖνον τῷ θέλγεσι, καὶ τρέβλουσι. Καὶ κατατενόμενος ἀληθῆ λέγει, καὶ πυρὶ τῷ θέλιδοτα.

Συκοφαντεῖν. ὁ δὲ ἐσυκοφάντει τὸν θεὸν ὀλιγωρίας. Εκ δὴ τούτων νόσοι κατροφῶν ἀπορίᾳ τὴν Ιμεράιον κατέχον.

Συ-

⁵ Quæ jam exscribere non vacat, ad Ä-

Terræ motus sæpius oborti sunt & multa subverterunt.

Venti vehementes, & adversi confessim cessarunt, & fluctus stratus est.

Non laudat Deus eos, qui modica pedibus calcant, petunt autem ea, quæ supra se sunt posita, altae que speculas.

Et toto die densissimæ erant temnebræ, quamvis anni tempestas neutiquam esset hyberna.

Donariis splendidis ornavit tempulum.

Draco autem spiris suis cadavera complexus, integra servabat, ut nec ulla terrestris fera, nec volucris, ad eos dilaniandos accederet.

Ille autem Senatores quam maxime taciturnos esse ajebat, & arcana servare consultationes.

Cum lictoribus eum circumdedissent, populum in Theatrum convocant, eumque producent, & excruciant. Et ille tortus vera dicit, & igni traditur comburendus.

Ille autem Deum ob (rerum humanarum) neglectum criminabatur. Unde Himeram morbi & alimento rum penuria invaserunt.

Audio

⁶ Quæ jam exscribere non vacat, ad Älianum pertinent ad finem usque. K.

¹ Videatur fragmentum in Suidā, quod nemo non Äelianī dicet esse, qui quidem paullum ejus dictioni assueverit. K. Certe congruit argumento *Libri* *Æliar. trapezium.* P. Totum hoc fragmentum ex Dionysio Halic.

EPP. p. 122.

Συνωδά. Vide in Βουλυτός.

Σφακελισμός. ¹ καὶ ἀκούω ² τὸ πόδα ἔκεινον ³ αὐτῷ εἰς σίδημα ἀρθίνου, καὶ φλεγμήνατα σφακελίσαι, καὶ ἀποκλίνου τὸν ἄνδρα.

Σχολή. ἐγὼ δὲ ταῦτα πεῖται οὐτὶ που χολὴν ἄγων τὰ τῶν προστυχόνταν κακὰ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις τιμῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ πράττειν ἄλλοις πεπλήσσα.

T.

Τέφρα. εἶδος τέττιγος. ⁴ καὶ γὰς τέφρα, καὶ μέμβραξ, καὶ ἄλλος δακέττας, καὶ κέρκωψ ἔτερος. Καὶ ἡχέταν τινὰ λέγουσι καὶ ἀκαθίαν ἔτερον. Ακοῦ παρεδέξαμην τοῦτο ἀκούσας· ὅτῳ δὲ πλειό τὸ προειρημένων εἰς γνῶσιν ἀφίκετο, λεγέτω ἔκεινος.

Ταινία. ὁ ἥπατος ἔκρυντος τοῦ αἵματος πεπτητέοις, ἐντάφιον ἔσυτῷ τρόπον τινὰ τὸ δυτυχὲς ταύδιον ἔπιγετο. Περὶ Μαζίου λέγεται Ρωμαίων τερατηγοῦ τοῦ ἀποσπάσαντος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς Αννίβου, vel ἀνέσ, τὸ σέμινα.

Τερατία. Vid. Θηρίων.

Τιμησάμην. τιμησάμην τὸ βίον πάντα τετημόρια, εἰ μὴ ἔχοιμι τοὺς ἔμους κηδεμόνας. Vide & Ερκος.

Audio etiam pedem illum in tomorem ipsi excreuisse, inflatumque extabuisse, virumque extinxisse.

Ego vero hæc prætermisi, neutquam in eo vivens otio, ut quorumvis hominum mala mea oratione exponam, sed ne similia cæteris agamus.

Cicadæ genus: alia enim dicitur Tephra, alia Membrax, alia Lacetas, alia Cercops. Et Acheta tam quandam cicadam vocant, & Acanthiam aliam. Hæc auditu ab aliis accepi: qui vero plura iis, quæ ante dicta sunt, novit, ipse dicat.

Ille vero profluente sanguine collapsus, sepulchrale quodammodo ornamentum sibi infelicem illam fasciam imposuit. De Maximo loquitur Romanorum imperatore, qui coronam Annibalism (vel impuberis) capiti detraxit.

Vitam omnem haud pluris triente facerem, nisi haberem, qui me curarent.

Dio-

¹ Forsitan de Cambyses vel Ocho loquitur, qui calce percussuerunt Apium Aegyptiorum.

² Non παῖδα. K.

³ Non αὐτή. K. in v. οιδημα legitur τὸ πόδα ἀντεῖται.

⁴ Hæc descripsit Suidas ex Aeliano lib. x. de Nat. Anim. cap. 44. ubi pro ἀκέτη legitur ἀκίνη. & pro δὲ πλέων, δὲ καὶ πλέον, nec aliter MS. b. l. pro δακέτης & τιφρες ex eodem quoque legendum λακέτης. & τιφρες.

Τιμωροῦντος. ⁵ ἐμοὶ δοκεῖ Διονύσου τιμωροῦντος παρέβεντος δυτυχεῖς καὶ παθούντος τραγῳδίας ἀξέστησα. Αποθανόντων τὸ ἀγαθὸν ἀιρέωπαν ὁ θεὸς τίθεται πρόνοιαν καὶ ὄφαν, καὶ τιμωροῖ τοῖς ἀδίκοις ἀπηρημένοις. Λέγεται Χρύσιστος ⁶ ἐν Μεγάροις καταχθίναι τινα, χρυσίου ζώνην ἐπαγόμενον πεπληρωμένην. Απέκτεινε δὲ ἄρα ἀυτὸν παγδοκεὺς ὁ ὑποδεξάμενος ⁷ ὄφιδέντα, ἐποφθαλμίας τῷ χρυσίῳ. εἴτα ἔμελλεν ἐκκομίζειν ἐφ' ἀμάξης ἄγουσης κόπρον, ὑποκρύψας ἐν ταύτῃ τὸ πεφοειμένον. Η τοίνυν ψυχὴ τοῦ τελευτῶν ⁸ ἐφίσταται Μεγαρεῖ τινι, καὶ λέγεται ὅσα τε ἐπαθεῖ, καὶ ὑφ' ὅτου, καὶ ὅπως ἐκκομίζειν μέλλει, καὶ κατὰ ποιας πύλας. Ο δὲ οὐκ ἱκουσει βαθύμως τὰ λεχθέντα, κνεφαῖς ⁹ δὲ αἰγαλαῖς καὶ πεφυλάξας, ¹⁰ τὸ ξεύγονος ἐπελάσσετο, καὶ ἀνίχνευε τὸ γερρόν, καὶ ὁ μὲν ἐτάφη, ὁ δὲ ἐκολάδη.

Τιτανῶδες βλέπεται. ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ κακῷ ὃντι οὐκ ἐπελάσσετο τὸ βδελυρᾶς ἔκεινος καὶ ἀθέου συγγεχόπις, ὃντι ὁ Γαρυπτίς ¹¹, ὡσπερ οὖν τὰ εἰς Τιτανικῶν σπειράτων Φύντα, τῷ βίῳ προσετρίψατο.

Τόγε αὐτοῦ μέρος. τί γὰρ δὴ μαδῶν ἐτόλμησε τόγε αὐτοῦ μέρος διλόσαδει Λυδὸς Πέρσαις;

λ-

⁵ Hæc ex Aeliano descripta esse, patet ex voce ζώνη, quam vide sis. Confer Petrum Victorium lib. xix. cap. 12. Var. Lect. K.

⁶ In Κηφαῖς legitur Σέληνος τὸ βοῶν.

⁷ Forte παῖδα. P. Vulgatum tuerit Cl. Bos in Animadvers. in Script. Gr. p. 192.

Kr rr rr

Dionysos, me judice, ulciscente virginem miseram & Tragica perpeccam. Bonos viros morientes Deus providentia sua dignatur & cura, & nefarie extinctos vindicat. Ea propter Chrysippus refert quendam Megara divertisse, zonam auri plenam secum feren tem. Illum vero caupo, apud quem diverterat vespera superveniente, ex insidiis obtruncat, pecuniam avide respiciens: deinde plaustro, quo sumus vehebatur, urbe exportare voluit, cæsum sub eo abs condens. Anima autem imperfecti noctu Megarensi alicui adstitit, & quid passa sit, & à quo, & quomo do, quasque per portas corpus exportandum sit, enarrat. Ille vero haud segniter, quæ dicta erant, audivit, sed luce nondum orta ex surgit, observatoque plaustro manus injecit, & mortuum summo eruit. Et ita hic quidem sepulturæ, ille vero supplicio datus est.

Ille vero in tantis malis deprehensus, non oblitus est impuri illius & impii scripti, quod Gargettius (Epicurus) ut illa, quæ ex Giganteis seminibus sunt nata, vitæ humanae adfricuit.

Quid enim ille edocitus, ausus est, quantum in se erat, Lydos Persis subjicere?

Ille

Τολμήντι. ὁ δὲ εἰσῆλατο εἰς τὸν γεῶν, ἔτοιμα δὲ καταγράφων, καὶ ὅτι τολμήσει ταῦτα, ἐφ' οἷς ἐνόσει, ἐπ' ἑρημίᾳ τῶν ἐπικουρῶν τῇ κόρῃ δυνα- μένων, πεπιθευκώς.

Τρικορυσία. καὶ ἔδρα ἡτει γενέ-
δαι βασιλίς τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα
τι καὶ παιῶν, τρικορυσία βασίλισσα,
καὶ ἀυτὴ δέσποινα εἴη τοῦ πόντου
ἐβέλουσα.

Τριμούς. καὶ ἀναβλέποντες ὄρῶσι
τριμούς τῆς ἀνόδου καὶ προσβά-
σεις, διὰ ᾧ ἀνῆλθεν ὁ Ρωμαῖος,
καὶ συνέβαλλον, μὴ ἀπορον εἴην,
ἀλλ' εὐεπίστατον.

τ.

Τυρᾶς. Vide in Ακκιζόμενῷ, &
Κρίσεως.

Υετός. ἐμπιπλόντων ὑετῶν καὶ χά-
λαζαὶ ιχυρὰ ἔρρευσε.

Τιῶσαι τὸν παῖδα, οὐδὲ ποιῆσαι
τὸν δετόν· καὶ οὐάσαι, τὴν οὐοδε-
σίαν· καὶ οὐθεστο, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ θε-
τὸν ἐποίησε· καὶ τὰς οὐάσεις, τὰς οὐο-
θεσίεις καὶ οὐθεσίας· ή χρῆσις παρὰ
Αἰλιανῷ πολλή.

Τπερίφανος. οἱ δὲ ἔκειντο θέαμα
ἐνδοξόν τε καὶ ὑπερίφανον.

Τπήξατο. ὁ δὲ ὑπήξατο σωφρονεῖν.

Τπόσασι. ἀπέγη τὸ θνήτον τὸ
Σύ-

¹ Videntur hæc præcessisse ea, quæ exhibentur in principio vocis Τιμωρῆ^ν. P.

² Vid. in v. Παιώνιαι.

³ De Gallis in Capitolium ascendentibus per viam pedum viam. K. Pro ieiunio duo

Ille vero in templum irrumpit,
parata omnia sibi pollicitus, cre-
densque, se ea tuto ausurum, quæ
cupiebat, in solitudine & penu-
ria eorum, qui puellæ auxilium
ferre poterant.

Et muneric nuptialis loco pete-
bat, ut regina crearetur, secundum
illud Menandri, ut aliquid joci in-
terspergam, triplicem galeæ cristam
gestans regina, eaque maris etiam
domina esse volens.

Et suspicentes animadvertunt
calles adscensus, & accessus, per
quos Romanus adscenderat, & exin-
de collegerunt, non esse locum in-
accessum, sed facilem adscensu-

Imbris decidentibus etiam
grando defluxit copiosa.

Τιῶσαι τὸν παῖδα, id est, filium
adoptare: & οὐάσαι, adoptione
filii: & οὐώσαι, i.e. filium adop-
tavit: & τὰς οὐάσεις, adoptiones:
Usus harum vocum apud Ἀelianum
frequens.

Illi vero jacebant spectaculum
gloriosum & magnificum.

Ille vero incepit sapere.
Descivit gens Syrorum, & vici-

nos

MSS. præferunt ιατέσιν.

⁴ Lege αἰρετ., ut sensus & construc-
tio constet. P.

⁵ Vide supra in παρακαλ., & alia in Αέραι. K.

6

Σύρων, καὶ Φοινίκων τοὺς γείτονας προσ-
έλαβεν εἰς τὴν αὐτὴν ὥρμήν τε καὶ ὑπό-
τασσιν.

Τποχείειον. Vide Αλοῖ.

Τσας. εἶτα ἀδοκίτως πολλῷ πάνι
σφράξει οὐσε, καὶ ἀτραπαὶ γεγόνασιν,
ἐκπλῆξαι δεῖναι.

Τραὶ &c. Vide supra in Αέραι.

Φ.

Φάκελλον. Vide in Βύζλον.

Φάλαρις. Vid. Αναβολή.

Φάτην. Confer Επίκουρο.

Φιλήμων. οὗτος ὁ Φιλήμων ἀπόπρος
τὸ σῶμα, καὶ μέντοι καὶ τὰς αἰ-
δίοντας πάσας ἀστινεῖς εὔμορία τινὶ διε-
σώσατο. Ομολογοῦσι δίπου καὶ τοῦ-
το· πολεμούντων δὲ Αθηναίων καὶ Αγ-
τιγόνου, τὸ Πειραιεῖ διαιτάμενος ὁ Φι-
λήμων ὥντας ὄρα, κόρας ἔξιοντας Σ' δὲ
οῖκος αὐτοῦ ἐδόκει δὲ ἐρέθας αὐτὰς,
τί βουλόμεναι καταλείπουσιν αὐτόν;
αὐτῶν δὲ ὡςτὸ ἀκοῦται λεγουσῶν, ἔξω
θυρῶν οὖν· μὴ γὰρ εἴη τοι θεριτὸν ἀ-
κοῦσαι αὐτὰς. Καὶ τὸν μὲν οὐειρον
ἔνταῦθι παύσασθαι. Αυτὸς δὲ δι-
πηγιδεῖς, τῷ παιδὶ ωφεληγεῖται ἀτε-
εῖδε, καὶ οὐαὶ πάνουσε, καὶ ἀτινα-
εῖπεν. Είτα μέντοι ἔγραψε τὰ
λοιπὰ τὸν δράματος, ὅπερ οὖν
ἔτυχε διὰ τῆς παρούσης ἄγων
Φροντίδος, καὶ ἐπειλυσάμενος, η-
συχῇ ἔκειτο, κατὰ ὑπερέχε. Καὶ
οὗτος

⁶ Malim παρακαλ., K.

nos Phœnices secum traxit in
eundem impetum & rebellionem.

Diende præter exspectationem
valde largus irruit imber, & ful-
mina edita sunt ad percellendum
vehementia.

οὐγε ἔνδον ὥστο καθεύδειν αὐτόν· ἐπεὶ δὲ μακρὸν τοῦτο ἦρ, ἐκκαλύφαντες τεθνεῶτα ἐθέσαντο. Οὐκοῦν, ὁ Επίκουρε, παρῆσαν δὲ ϖ Φιλίμονι ἔννεα Μοῦσαι, καὶ ὅτε ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσάν οἱ ϖ τελευταίαν ὄδον ἴερα, ὥχουτο ἀπιοῦσαι; ² Θεοῖς γὰρ οὐδαμῇ θεμιτὸν ὄραν ἔτι νεκρούς, καὶ εἰς ὧσι πάνυ Φίλοι, οὐδὲ ὅμιλα χρήγεντα θανατίμοισιν ³ ἐκπνοᾶσι. Σὺ δὲ λέγεις, αὐτοὺς μὴ οὐκὶν προσέχειν, ὁ μῷρε. οὕτω Φρονι Αἰλιανὸς ἐν τῷ *ῳδίᾳ προνοίας*.

Φιλοτησία. δοκεῖ τῷ δῆμῳ διαμετρεῖν Φιλοτησίαν τίνει.

Φιλωθέντες. Αἰλιανὸς ποικίλῃ ἴστορίᾳ. ἐπ' ἐλευθερίᾳ τινες Ρωμαίοις Φιλωθέντες, εἴτα μέντοι τὴν πίστιν, οὐ περ οὐν δεσμός ἔστι Φίλιας, οὐκ ἐτίγησαν.

Φθόνοι. Vide Θέσπουπ^④.

Φλώμοις. ἐμβαλὼν δὲ εἰς τὴν λίμνην Φλώμου Φύλλα ἡ κάρια, ἀπώλεσε τοὺς γυρίνους.

X.

Χειρώσαθαι. καὶ ἐκ τούτων χειρώσαθαι τὸν ἄνδρα, καὶ ἔχειν αὐτὸν, εἰς εἰπεῖν, ἴδιοζενον.

Χλευασία. περὶών δὲ ἐσ τὸν νεῶν, *χλευάσι*

¹ Ληίνη est in v. Επινηθεῖσα. K. At ibi dem MS. præfert ιηνη.

² Ita quoque legendum in v. Θεμιτόν. ubi

se vestibus stragulis, quiete jacuit, & brevi post vita excessit. Domestici autem putabant dormire ipsum, cum vero mora fieret longior, detegentes eum mortuum viderunt. Non igitur, ὁ Epicure, aderant novem Musæ neque Philemoni, & cum fatale illud & ultimum iter iturus esset, ab illo digressæ sunt? Diis enim nefas videre mortuos, quamvis olim in deliciis eos habuerint, nec adspectum illis polluere morientium exhalationibus. Tu vero, ὁ stulte, ais, eos ne curare quidem res nostras. Ita loquitur *Ælianus in opere de Providentia*.

Videtur populo istam gratiam dimetiri.

Quidam ut libertatem consequentur, facti Romanis amici, postea tamen fidem, amicitiae vinculum, non servarunt.

Injiciens autem in lacum verbasci folia vel nuces, necavit ranas.

Et exinde sibi devincire virum, & habere eum, ut ita loquar, privatum hospitem.

Circumiens autem in templum, irri-

vulgo editur Θεοῖς.

³ Vide Eurip. *Hippol. in fine.* K.

χλευάσιον γε μὴν τοὺς τοῦ Θεοῦ θεραπευτὰς καὶ ἐπετάχει.

Χρέων. ἐπεὶ δὲ εἰς γῆρας ἀφίκετο, τὸ καὶ τὴν πεπρωμένην χρέων ἐξέτισε, καὶ τῆς προσηκούσης κηδεύσεως ἔτυχε.

Χρημάτισις. ὁ δὲ τῆς θεοσυλίας τε ϖ ἀθέσμου χρηματίσεως διαφθαρεῖς τὸν μισθὸν ἴνεγκατο τούτον πικρότατόν τε καὶ πικρωδέστατον.

Ψ.

Ψελλίω. Αἰλιανὸς ἐν τῷ *ῳδίᾳ προνοίας*, παρ' οὐδὲν θέμεν^⑤, τὴν τοῦ ιεροῦ γράμματ^⑥ συμβουλὴν, ὅπερ οὖν, οἰα δίπου φέλλιον, τῷ βασιλεῖ τὸν Αιγυπτίων ἐκ τοῦ νόμου προσίστητο, ἀνατέλλον τῷ ἀδικημάτων.

Hæc hactenus ex SUIDA, quibus subjungimus quædam *ÆLIANI FRAGMENTA* ex STOBÆO & EUSTATHIO.

Χρύσιοισι^⑦. ὁ Σολεὺς ἐποιεῖτο τὸ βίον ἐκ πάνυ ὀλίγων. Κλείνθης ἦρ ϖ ἀπὸ ἐλαττόνων.

Σόλων ⁷ ὁ Αθηναῖ^⑧ Εξηπετίδου ωρῶν πότον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ μέλα^⑨ τι Σαπφοῦς φάσαντ^⑩, ἢδη τῷ μέλει, καὶ προσέταξε τῷ μειρακίῳ διδάξαντ^⑪ αὐτόν· ἐρωτήσαντ^⑫ δέ τι^⑬, Σαφή ποίαν αἵτιαν τοῦτο ἐσπούδασεν; ὁ δὲ ἔρη, Ινα μαθὼν αὐτὸν ἀποθάνει.

Πρώ-

⁴ Malim φεικαδίτατον. K.

⁵ Cl. Kusterus legit, τὶ γένεται γεγματος τίμβολον.

⁶ Stobæus p. m. 137. Serm. XXXIX. de Con-

irridens vero Dei cultores, etiam fannis exceptit.

Cum autem ad senectutem pervenisset, commune fato debitum exsolvit, & quo par erat funere elatus est.

Hic vero imperfectus sacrilegii & injustæ opum corrusionis mercedem hanc tulit acerbissimam simul & horrendam.

Ælianus in opere de Providentia, spernens sacræ inscriptionis consilium, quæ instar armillæ Regi *Ægyptiorum* ex lege alligata erat, ab injustitia revocans eum.

Chrysippus Soleus admodum paucis vitam tolerabat. Cleanthes autem adhuc paucioribus.

Solon Atheniensis, Execestida filius, cum ejus sororis vel fratri si- lius inter pocula quoddam canticum Sapphūs caneret, delectatus eo, juf sit adolescentem docere se illud: quodam vero interrogante, quamobrem id ita desideraret? ut, si didiceret illud, moriar, inquit.

Octo-

tinentia. K.

⁷ Stob. p. m. 365. seu Serm. CXVII. de Affiditate & Diligentia. K.

Πρότη ἡ καὶ ὄγδοη οἰκοστὴν Ολυμπιάδει Φασὶ τὸν Αἰτνην ρῦναι, ὅτε καὶ Φιλόνομος^Θ καὶ Καλλίας οἱ Καταναιοὶ τοὺς ἑαυτῶν πατέρας ἀρέμενοι διὰ μέσους τὸν Φλογὸς ἐκόμισαν, τῶν ἀλλῶν κτημάτων καταφρονίσαντες· ἀντὶ αὐτῶν καὶ ἀμοιβῆς ἔτυχον τῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ. Τὸ γάρτοι πῦρ, θεόντων αὐτῶν, διέτη καθ' ὃ μέρος^Θ ἐκεῖνοι παρεγίνοντο.

Octogesima prima Olympiade
Ætnam ajunt igne exundasse, quando & Philonomus & Callias Catanienses, parentes suos in humeros sublatos per medias flamas exportarunt, reliquis opibus insuper habitis: pro qua pietate à Deo digna retulerunt præmia. Ignis enim currentibus illis, quacunque ibant, discessit.

Eust.

I Stob. p. 676. Edit. Wechel. seu Serm. cxcviii. de Parentibus Honorandis. K. Triahæc incertum mihi est, utrum sint Ælianii. Nam neque apud ipsum, ut in manus nostras venit, occurunt. At apud Stobæum junguntur singula proxime iis, quæ vere ex Ælianio sunt sumpta. Primum in Sermone xxxix. ubi tamen in Regio Paris. MS. nomen Ælianii non est adscriptum, proxime ante dicta Epicuri, quæ Noster habet iv. 13. Secundum in Sermone cxvii. interjecto uno Eusebii loco, ante illud Pytheæ de Demosthenis Orationibus, quod apud Ælianum reperies vii. 7. Tertium Serm. cxcviii. proxime ante illud Eretrici Adolescentis ad Patrem suum, quod Noster memorat ix. 33. Ut adeo pene putem, Ælianii Nomen illorum quoque margini adscriptum per errorem, quum proximorum tantum adscribi deberet. Ejusdem ferme generis sunt, quæ collegit Schefferus ex Stobæo. Omnia enim proxime sequuntur post ea, quæ vere ex Ælianii Varia Historia sunt excerpta, eumque Auctorem præferunt, quum, quæ sequuntur, nullum Auctoris nomen appositum habeant. Hæc ergo causa est, quare ea pro Ælianii fragmentis habuerit Schefferus, quod Ego nullus patem recte fieri, quum sepe in hisce Stobæi exciderint Nomina Auctorum, unde singula fuerant excerpta, vel etiam alieno fuerint loco posita, vel corrupta. Quam varietatem etiam in diversis editionibus observare licet. Sic Gorgia Leontini dictum ex Ælianio ii. 35. retulit Stobæus, sed nomen Ejus non reperitur istuc adscriptum. Sic Serm. cclxxvii. Editio Francof. tanquam ex

Æliano, cuius tamen Nomen itidem Tigurina istuc non agnoscit, refert, quod miror à Kuhnjo pretermissum, quum in Varia Historia Notiri non occuriat. Σακούτης τὸν ἀκένεον ἐμελέ πέσθη, τὸν ἀμφὶ τὸν κελτὸν (lege, non ut in margine volunt τὸν Κελτὸν, sed potius τὸν Κρήτην), ut monuit jam Kuhnus ad Æl. i. 6. nam longe verisimilius est, id rogasse Amicos Socratis, inter quos præcipuis erat Crito, quam Judices illos iniquos, qui eum condemnarunt) ἴρομένων αὐτὸν, τὸν τρίποντα πῆφην θέλει, ὅπως αὐτὸν ἀποκίναται, ἢ πέσει. Socrates quum Cicutam effet bibivit, rugante eum Critone, quo modo sepeliri vellet, ut zabis, inquit, facillimum erit. Denique ita Serm. xxxix. tradit, quæ apud Ælianum ix. 29. reperias, & Serm. ccliv. quæ El. habet ix. 7. Sed neutro in loco Ælianii, verum illuc Socratis, qui tamen non fuit Scriptor, sed Auctor dicti, hic Dionysi Halic. Nomen adscriptum est, culpa haud dubie librariorum. Cui proinde etiam adsignaverim, ut dixi, omnia illa, quæ apud Ælianum Nostrum frustra quæras, & simul proxime præcedunt vel sequuntur vera Ælianii loca, atque ideo vel perperam ex proximo repetitum illud Nomen, vel plane Nullum sibi adscriptum habent. Alia est ratio illius, quod ex Sermone cclxxvii. protuli, Ælianii Variae Historiae diserte in plerisque Edd. tributum, neque tamen in Nostris Ejus exemplaribus usquam obvium, siquidem istuc, neque ante, neque post, reperias quidquam aliud ex Auctore nostro allatum, aut ullam ejus mentionem, quæ Errori Librariorum occasionem dare potuerit. P.

Eustathius Comm. in Homer. Iliad. A. p. 100. Edit. Rom.

Τὸ δὲ ἀδερίζειν, δηλοῖ μὲν τὸ ἀπορρίστεν τὸ ἔξουσιον, καὶ μετίκευτα ἀπὸ τοῦ ἀδέρων· ἢ δὲ χρῆσις τοῦ ἀδέρων τῷ Αιλιανῷ εἰ τῷ τοῦ Προνοίᾳ.

Idem in Iliad. Z. pag. 657.

Δέγει δὲ μοῖραν, τὸν ἐξ ἀνάγκης Γάνατον. Φιλόσοφος^Θ δὲ ὁ ῥηθεὶς γνωμικὸς λόγος^Θ, δεικνύων, ὅτι ἡ γεγονὼς Φεύρεται. Σημείωσι δὲ, ὅτι ἐντεῦθεν παρέχεται ὁ χρησμὸς ὁ τῷ Αιλιανῷ εἰ τῷ τοῦ Προνοίᾳ λέγων οὕτω, Μοῖραν μὲν θυητοῖσιν ἀμήχανον ἐξαλέαδαν,

Ην ἔστι γενιμένοισι πατέρες Ζεὺς ἐγγυάλιξεν.

Idem in Iliad. I. pag. 738.

Αιλιανός = Φησιν εὐχὴν πρέσβειν πρὸς θεὸν αδωρότατον.

Idem in Iliad. I. pag. 772.

Οτι δὲ καὶ ἐντομίαν ὁ χλούντης δηλοῖ, οὐ μόνον Αιχύλος^Θ δίδωσι χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ Αιλιανὸς μάλιστα εἰ τοῖς τοῦ Προνοίᾳ, ³ χλούντην λέγων, τὸν ἀπόκοπτον.

Idem in Iliad. K. pag. 797.

Τὸ δὲ δυσωρῖν παρηκταῖ μὲν ὄμοιας τῷ ἀρχικῷ, ὃ εἰ τοῖς τοῦ Προνοίᾳ κεῖται τῷ Αιλιανῷ.

Idem in Iliad. Ω. pag. 1351.

Φέρεται δὲ μῆθος^Θ, καὶ ὅτι Μέροψ Κῷος^Θ ἀπαύτως τὴν γυναικαν πενθῶν θαυμάσαν, Ξείρας Ρέαν, μετεβλήθη εἰς ἀετόν· ἀυτὸς γὰς σύνεστιν ἀεὶ τῷ Δίῳ. Αιλιανὸς μέντοι λητῆν ποτε γενόμενον, μεταβλῆθην εἰς ἀετὸν λέγει. διὸ καὶ γαμψώνυχον μὲν εἶναι καὶ θηρατικόν· εἰ γύρα δὲ ἀχρειοῦσα τὸ ράμφος τῇ ἄγρᾳ ἐπικάμψει· καὶ ἔχει ποινὴν τῆς τότε θηρευδίας τὸν εἰ γύρα λιμόν.

Idem in Odyss. A. pag. 1390.

Φησὶ γοῦν Αιλιανὸς αὐταῖς λέξεσι οὕτω. Λόγος ἔχει, Ατλαντὶ Φοιτήσαντα τὸν Ηερωλέα σπεδάσαν τὰ οὐράνια. Ταῦτα τοι καὶ συγγεγράφθαι, διαδέξασθαι τὸν οὐρανὸν εἰ μέρει, αἰνιξμένον τῷ Συγγεγράφεων τὸν φύσιδος^Θ σοφίας τοῦτον τὸ τρόπον.

Idem in Odyss. A. pag. 1404.

Ιτέον δὲ καὶ ὅτι τοῦ ἀγηγέκατο ταυτόν δὲ εἰπεῖν ἀγηγέκατο ποιητικῶς, χρῆσις παρ' Αιλιανῷ, η εἰπόντι τῷ Κροίσου τῷ, ὃ δὲ ἀγηγέκατο ἄρα πήγου εἰς Βάθους ἐξεβούσε, καὶ εἰς τρίς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα.

Idem

² Hæc repetit Phavorinus in Apionem. K. Thym., & Euseb.

³ Confer Fragmenta e Suida excerpta v. ⁴ Confer Suidam in v. Αγηγέκατο.

Idem in Odyss. T. pag. 1870.

Τῶν δὲ ἐν τούτοις τί μὲν ἡ πλεπτούμη, δῆλον. καὶ ὡς ἀνάλογον παρῆκε τῷ παλαιομεσού, οὐ καὶ Αἰλιανῷ κεῖται.

*Idem Comment. in Dionysium Periegetem ad v. 453. ex Eliano
ωςὶ Προνοίᾳς hæc habet.*

Αἰλιανὸς ἐν τοῖς¹ ωςὶ Προνοίᾳς φησὶν, ὅτι ἐν Γαδείροις Βαμὸς Εἰαυτῷ ἴδρυται, καὶ Μηνὶ ἄλλος, εἰς τιμὴν Χρόνου βραχύτερούτε καὶ μακροτέρου. Εἳς δὲ καὶ² Γήρως, Φησὶ, ιερὸν, τοῖς ἔκει τιμῶσιν τὴν ἱλικίαν τὴν μαθῦσαν πολλὰ, καὶ Θαύάτου ἄλλο, εἰς γέρας τῇ χοινῇ ἀναπαύλῃ, οὐ εἴτους τῷ τελευταίῳ ὄρμῳ. Καὶ Βαμὸς δὲ, Φησὶ, ωςὶ τοῖς ἔκει Πενίας καὶ Τέχνης, τῆς μεν, ἔξιλεομένοις, τῆς δὲ, ωςὶ θελαμβάνουσιν εἰς ἄκον ἔκείνης.

¹ Hunc librum (*περὶ Προνοίας*) citat quoque *ad Homerum Iliad. Δ. pag. 378.* & hæc ex eo verba, ἥρητος δακρύοις ὁ ἄφελμος, fluebat lachrymis oculus. At ex *Eliano* simpliciter profert Eustathius *ad Dionysium v. 39.* Ηλιοι, Soles, in plurali positum, quod occurrit in his *Variis* *xiiii. i. p. 845.* & eo sensu, quo ille ait. Et ad *v. 492.* Λέγετο δὲ καὶ αἱ Προφῆται καὶ Σίραπις τῷ Θεῷ. Dicunt vero etiam Prophetæ & famuli Deorum. P.

² Vide Philostratum lib. v. de vita Apoll. Tytan. cap. 4.

INDEX I. VERBORUM ET LOCUTIONUM.

Numeri maiores, sive Romani Libros, minores Capita significant.
Verba & Locutiones, quæ in notis explicantur, asteriscus
designat.

A.

Aπαντίσας, sine suspicione & inquisitione

I. IX.

Απάρτος ἐστιν χρυσός, ἀργύρῳ **XIV. 29.** ἀσπινὸν ὑπερικού μετανιαῖα χαρέον **III. 35.** ιερὸν, θεατρὲς ἀσπαταλοῦντος **VIII. 18.**

Απελπιτερὸν ψῆμα, ingratum, injucundum **IV. 10.** Απορέον διεγένεται, delicatio, mollior **IV. 22.**

Αγαθὸς **VII. 8.** * absolu. pro forti, quomodo & apud Sallustium reperitur bonus, *Jugurth. 83.* Tacit. *Ann. I. 3.* & Serv. *ad Virgil.*

1. *Ann. v. 199.* S. Sic δι αρετῆς ιοντοι Ρωμαῖοι ἀγαθοὶ εἶναι, & μὲν ἀφ' τέχνης **XII. 33.** per virtutem militarem sciant Romani fortiter se gerere, hostes vincere, non per artem. ἀγαθὸς ἀνὴρ **XII. 55.** σφατιότης **IX. 38.**

ἀγαθὸς ἐγένετο εὖ τοῖς Περσοῖς **XII. 10.** fortis in eo bello. ἀγαθὸς ἐν λόγοις **II. 13.** ἀγαθὸς εἰς τὴν **XIV. 5.** aptus. ἀγαθὸς τὸν θλιψούσαν **III. 17.*** ψυχὴν **II. 4.** de eo, qui erecto & virtutibus instructo est animo. τὸ πολέμιον **IV. 19. VII. 14.** peritus. τὸ σφυρὸν **XII. 1.**

notat rectum decorumque habitum earum partium. ἀγαθὸς τοξεύειν **I. 10.** σφατιότην **III. 16.** & **XII. 16.** ἀγαθὸς εἰς λασαρέοντα **II. 1.** conducit eis. ἀγαθὸς ἐγένετο Ταρεπτούς **III. 17.** salutaris. τὸ ἀγαθὸν εἰρήνης **XIV. II. comoda.** Αμέντων, Κρέπτων, &c. Vide *infra.*

Αγαλμα Αθηνῶν Αλαζοκομῆρος **XII. 57.** Διηπτρῷ Σιτᾶς **I. 27.** Διος **I. 20.** de statuis Deorum. ἀγαλμα εἰδίφεντος **II. 33.** χρυσοῦ **IX. 32.** cuius talis materia. παγδὸς **II. 33.** ρηγῆν referens. πατημῶν. *ibid.* ἀγαλμα εἰκον-

φέρει εἶχε ωςὶ αὐχένα **XIV. 34.** ἀγάλματα, σταὶ ἥρητος πλεπτούμη **XIV. 37.**

Αγαμημ. venerabundam admirationem notat. ἀγαθητοῦ πίκην **XIV. 16.** τίλος ἀξιος ἀγαθῆρης **V. 6.**

Αγαν. η ἄγαν ἀκρατοποία **VI. 12.** η ἄγαν πιεσταὶ **IX. 13.** δι αἰδεῖς ἄγαν καὶ σπαδῆς ἄγαν αὐτὸν **IX. 26.** η ἄγαν μανία, maxima insania **XIII. 15.**

Αγανάκτιο. ἀγανάκτησις **III. 32.** ΙΧ. 36. Χ. 16. XIV. 15. & alibi, ponitur absolute. ἀδέπτη ἄγανάκτεις σκωτσόμυρος **XIV. 9.** οὐκ ἄγανάκτησαν μαθόντες **II. 16.** ἄγανάκτεις, εἴσαι αὐτὴν ἄγανος διδεμόρη **XII. 1.** ἄγανάκτησον εἴσαι τέτοιος **XIV. 34.**

Αγαπάω. ἄγαπασσον πλέον αὐτὸν, αἵς αμίλησον ἄγαπάσσοις **XII. 1.** ἄγαπήσας αὐτὸς πάνυ σφόδρας **IX. 1.** τύχη ἄγαπῶντα **Αλέξανδρος III. 23.** Notat & satis habere aliquid, contentum esse eo, ut ἄγαπα, εἰ δινεῖται θεραπεῖα αὐτὸν **IV. 8.** satis habebat, si &c. οὐ ἄγαπας, δοῦλος σπουδῶν Φακλαρες; **XIII. 41.** Non facis hoc liberum?

Αγένοιο, γαστ. ἀγνέοιο αποσκύψας **XII. 8.**

Αγελάδια ἥκει ωςὶ τὸ τίξαντος **XIV. 22.** ἥκει ωςὶ αὐτὸν **XII. 2.** τὸς ἀγραλίας εἰσκομίζειν **I. 21.**

Αγγελος εἰς Μαντινειας **III. 3.** veniens ex pugna ad Mantineam commissa.

Αγε, ισιδεῖσος ἥρητος δι &c. **IV. 9.** excitantis VOX.

Αγέρω, ἀγείρεις ἀγερμός **IV. 20.**

Αγίλη **XII. 22.**

Αγι-

INDEX-VERBORUM

Αἴσθεν, ἡδονή μὲν δεσμός ΧΙΙΙ. 46.
Αἴγλη ΧΙΙΙ. 1. p. 845. de venerabili *splendore venustatis & forme*.
Αἰδίουμα. αἰδέσθεις ἵπται τέττα IV. 8. αἰδέσθεις εἰ
δικηταὶ ΧΙΙΙ. 42. ὑδεῖτο ἐπὶ τῷ γῆρᾳ, πude-
bat eum senectutis VII. 20. sic αἰδέμενος,
pudore suffusus ΧΙΙ. 21. αἰδέσθητο, εἰ
σῶς τῇ ἀλεσθεὶ ΧΙV. 40. αἰδέμενος ἐποίεστο αε-
κάλυμμα ΙΙ. 4. αἰδέμενος ὑμᾶς XI. 9. vos re-
verens. πανεύδητος αἰδέσθητο ΧΙΙΙ. 1. p.
845. vereri, verecunde agere. αἰδέσθητο τῷ
τρέπω δῆλος ΙΙΙ. 1. p. 662.
Αἰδίμων. τῷ αἰδίμονῳ τῷ τρέπω ΧΙΙ. 1. p. 711.
Αἰδής, verecundia, reverentia. δι αἰδής ἐγκα-
λυπθείη ΧΙΙ. 47. δι αἰδής ἀγενθεῖς ΙΙΙ. 22.
& ΙΧ. 26. vereri Deus. αἰδής τῷ βαπτίστῃ Ι.
32. sic ΙΙΙ. 1. p. 200. & ΒΙΙΙ. 16. εἰς πλά-
τωνα τοσαῦτην εἶχεν αἰδήν ΙV. 18.
Αἴλιρος. αἰλέροις αὐτοῦ θρεπτηδῆμα VI. 8. felibus
objecūtū effe.
Αἴρει. ἴπτημένοις ὅπῃ τῇ τελειώσει Ι. 6. εἰδησει
ἀπειρένει ΙΙI. 41. ὄπταληται τὰς ἀκταύλους
VI. 6. αὐτοὺς ἀνεπλήσθην κρύψι ΙΙI. 51. & στρ-
έμιαν αἴτη, πον polluit τε cædēs ΙΙI. 44.
Αἴρετος ἡμαρτήσιν σφαγής, sechrī sanguine obli-
ta ΧΙΙΙ. 2.
Αἰνιόλον τὸ σάμετρον Ι. 13. suaritas.
Αἴνυματάδεις παρέχετο τὸς Διγλύφες ΧΙV. 15.
Αἴνιζομα. αἰνιζόμενος τὰς αὐλὰς ΙΙI. 33. de eo,
qui loquitur per figuram, & rem involvit
verbis, ut auditores eam cogantur divina-
re. τῶν ἄγραξιαν τῷ IV. 9. τῷ πάθος ΙΙI.
36. Sic αἰνιζόμενος αὐτῷ τῷ τῶν εἰδῶν εἰς Σικελίαν
ΧΙV. 33. τὰς συκοφάντας Διγλύφα τῷ ΙΙI. 52. U-
surpatū & de rebus inanimatis. κλίμαξ αἰ-
νιζόμενος τῷ μετάπτωσι ΙI. 29. ἡ σολὴ αἰνι-
τηται τῷ φυτάκι ΙΙI. 40. αἰνιζόμενος, ὃν
&c. significans ita, &c. ΙI. 6. ΙΙI. 7.
Αἴτη. τὸν ἀγρὸν τερροῦντο φαστὸν Αἴτηθος ΧΙI. 42.
Αἴρετος VIII. 10. * oppos. κληρωτῷ.
Αἴρετος. ἐλαῖον Αἴτησαρδος Δαρεῖος ΙΙI. 7. vicit
εἰς debellavit. ἐλαῖον Γρῦπες ΙI. 29. γρυπεῖος
Δαρεῖος ΙI. 23. * ἔχει τὰς πόλεις ΙI. 10.
ἐλαῖον πόλιν IV. 5. ἐλόντος τῷ Πειλάσιον ΙI. 1.
ἐλόντο τερροῦντο αὐτὸν ΙI. 8. VII. 14. XIV. 5.
crearunt. ἥριτο, electus est Archon VIII.
10. ἐλόντο Σάρατος ΙI. 25. ceperunt, obse-
runt. σεροπτεύεις Εὐρυδίκη κάτιον, τοῦ βρέχον,
καὶ ξιφος, ἡ τοιαύτη τῷ βρέχον, elegit ex tri-
bus ΙΙI. 36. ἐλέγοντο πλάστον τῷ κηρυκῷ, di-
vitem pretulit honesto ΙI. 10. * αἵρετο γυναι-
κες ΙX. 38. de obtinentibus earum gratiam.

Sic οὐρῆκε τὸ Μακεδόνας ὁ Φανιας I. 25. ερε-
γετ αποτυπον Macedoniae. αἰτεῖται οὐτὸς Σαρῆπος
τὸ Σακεφάτης II. 30. οὗτος κρημάστων αἰρεμένη,
εὖτε εἴτε τὸ σπικόδημα XIV. 17. εὐθές βούληται εἶναι
ἰδύνατο II. 24. ut extorquere.
Αἰγεώ. γῆρας τὸ λίθον ἔνας εἴς τὸ γόνατα III. 22. οὐ
οὐκ εὔβλεπται δύσφερεν ἀρχέμενον III. 22.* καὶ
ἀρρενοεστὸν τὸ ἄμαντόφερον XI. 22. ἀντὶ τοῦ ἥρτος τοῦ
τῷ περιχθέντι VI. 1. p. 444. de elatione animi. οὐ-
θεῖς εἰς τυρενίδα οὐτὸς τύχης IX. 3.
Αἰσθάνομεν. ηὐθύνατο σκένεος I. 13. μὴ αἴσθηται
ἢ ἀνπιπλος X. 19. αἰσθάνομεν ὁ Σακεφάτης II.
19. sentiens.
Αἰσθητικῶς εἶχεν ἑωτῷ ἱερογομένις εἰς θυμῷ XIV.
13. sensit seipsum &c.
Αἴσω. εἴπει σύτευθει ἐπὶ τὰς εἰς ἀρχῆς γῆρας Μα-
νέδας III. 42. p. 312. *
Αἰχέρες τὸ σῶμα X. 6. deformis, notanter, ut
differat ab αἰχέρῃ τῷ ψυχλῷ. αἰχέρης οὐ, οὐ,
turpis facies, valde deformis IV. 28. αἰχέρης
ἢ μετατέμψευθεντῷ αὐτῷ ΛII. 17. τῷτοῦ οὐ ι-
θέρποις XIV. 32. τὸ εἴτε αἰχέριον τάχαν, οὐτὶ^τ
πενταλευτὸν αἰσθιδα X. 13. αἰχέρια ἀθρέψουσα οὐπι-
θεῖται XIII. 3.
Αἰχύνη. αἰχύνη τέλος τῇ Δακιδάμου οὐ τῆς
γόμφης XIV. 7. τὰ εὖ τοῖς Ελακοσι αἰχύνη φέρει
τα I. 21.
Αἰχύνη. αἰχύνη, Δημόσθενες, παρειθεῖται εἰς κρατ-
λεῖον; IX. 10. an dereris? αἰχύνη τὸ πιάδια
IX. 4. deformem reddens.
Αἴτησ. αἴτησας, μὴ ἀτυχήσει IX. 26. absolute.
αἴτην εἰς τῶν αἰθρόπιν ταῦτα σὸν ἐκτέμειν II.
19. ηὐτοῖς εἰς τὴν βασιλέας τῷ σολῶν λαζα-
δᾶρα VII. 1. ητε τῷδε τῶν δικησάν, δύτη-
γα αὐτὸν I. 34. φεύγει ὁ Πεισίστρατος VI. 16.
αἴτητες IX. 1.
Αἴτητες. αἴτητες σὸν ητύχησον VII. 1. τ.
Αἴτια. αἴτια διωληγή Φέρεσθας III. 14. culpat,
accusationem. σινοφλυγίας, πεισαγωγίας, ibid.
αἴτια τοιαύτων εἰς Διεργάθεν III. 15. δὶ αἴτια
ἄγει πάντας IX. 32, αἴτια πυράνθεσθαν II. 4.
αἰτιόφερον εἰς ἄλλον XIII. 42.
Αἴπαρομη πάντα Αἴχιδοχος ήγειρά X. 13. αἰθέρειη
Πολυκράτης IX. 4. ηὐκάστο θεοὶ αὐτοὺς, αἰς παν-
κότερα &c. VII. 13. sic III. 9.
Αἴλιος κακῶν δέδειται τῇ πόλει II. 13. ποκεῖ γεράσ-
τεσσιν I. 30. αἴλιος γέρειε Αριστοτέλει πολλῶν πο-
λυπειρίας IV. 19. αὐτῷ πολλαὶ αἴτια αἴγαδον
πολλῶν έγένετο τοῖς Αἴθινοις II. 25. καθεύ-
λαστεσ αἴτιας XIII. 11. τὸ αἴτιον III. 42. IX. 25. τὸ
αἴτιον μόνιμον ιδικάμωσεν τῷ θανάτῳ V. 18. de-
muliere rea.

ET LOCUTIONUM.

Αλχημείον. αἰχμάλωτος λαβόντες αὐτήν¹ IV.
5.
Αιχμή. αἰχμής εὑραῖται VI. 14.
Αἰών. δι τῶν οὐρανῶν III. 25. & XI. 64. ἡ αἰών².
VI. 13. & XII. 27. & 64. ab hominum memoria.
δι αἰώνος βασιλεύοις I. 32.* τοῖς εἰς τὸ
μῆτρα πάντα αἰώνα μέλλοντι ἔρχεται XIII. 37.
Ακαδημία, κακοῖον γονέρων IX. 10. ὁ ἐπί Ακαδη-
μίας XIV. 26. jungitur cum Lyceo IX. 29.
Ακανθά X. 12. *spina*, de pisce.
Ακανθᾶς τοῦ X. 12.
Accusativi Absoluti extra Constructionem
II. 13. p. 101.* & II. 5. Et in initio Periodi,
εργίος ἢ καὶ Κλέωνα, similiter vero quod
ad Cleonem X. 17. *
Ακίνους. ἕπεστα τῷ Δψ³ I. 4.
Ακηνής XII. 64. *inhumatus*.
Ακίνης I. 22. gladius Persicus, inter dona.
σπουδέσσοντος ἀκινάκιον ἀπέκλεισε IX. 42.
Ακίνητος, *immobilis* I. 2.
Ακλείσιος οὐκτὸς πάτη τοῖς καπαλύεσσιν φυγηρμένοις
XIV. 14.
Ακλιτής, *stabilis*. ἐσφαλῆς ή κακλιῆς βασιλέως
ὅπερ XII. 64.
Ακμάζω. φυτός 2½ τέλες ἀκμάζον, *viride*, *ve-
getum*, de lauro XIII. I. p. 841.
Ακμή III. 18. p. 252. *absol.* pro *perfecta ex-
tate*, *qualis virorum*. ή ἀκμὴ τὸ *στυχίου* II.
10 *supremus felicitatis gradus*. *Ἐπίδειξ* XII.
I. p. 723. *summa vis*.
Ακρι. τὰς ἄκοας ἐισιστεῖν, scil. aves suo cantu
III. I. p. 196.
Ακλέστος IX. 4. *de libidine in pueros*. *αὲς γυ-
ναικῶν* IX. 9. *summe libidinosus*. plus enim
est, quam ἀκρεπτής. *ἀκλαστοις νεανίσκοι* IX. 29.
lascivus, *nequam* *ἀκολαστότατος* IX. 8. Malim
ἀκολαστότα. K.
Ακολαθίω. ἀκολάθει εἴς τῶν οἰκετῶν αὐτῆς XII.
28. *absolute*. ἀκολάθεις σεργετούμενός XII. IO.
Ακολάθος τῷ κιθαρῳδῷ XIV. 14. * *famulus*,
qui honoris causa eum sequebatur in via,
de quo genere vid. Cesaub. *ad Theophr.*
Char. p. 247. S.
Ακοντίω. ἀκοντίον XIV. 46.
Ακοντίης οἰκέτης XIV. 46.
Ακοτημός, *oppositum ταφροκήνη*. τὰ ἀκοτηματά τῶν
ἱρωπάτων XIV. 19. *verba quibus inest obsec-
nitatis*.
Ακοτημός δοπτητής V. 15.
Ακοτηματά οὐδεῖσον II. 13. *ἀκοτηματά πεποιημένα*
IV. 15.

Α'κτινές οὐδέποτε Πολυκράτεις XI. 10.
 Α'κέω. ὡς ἀκέω I. 12. formula ipodesle me
 morantis, cuius fidem remittit ad alios.
 ἀκέω αὐτοῦ I. 14. τὸ βόή XIIII. 2. κύριος
 ἔδοστος I. 14. καμψῶν II. 13. λόγων αὐτοῦ
 φαντύμας VIII. 16. ἢ ἀκέστας, quia cum au-
 dirivisset I. 34. Σακεράτης II. 30. ἀκέων Αθη-
 ναιῶν III. 16. imperata corum facere. ἀκέ-
 στας τὴν XII. 9. ἥπερ ἀκέστας II. 17. ἀκέστινα
 τῷ περιστροφῇ 11. 26. ἀκέρεις I. 23. ἀκέστη
 ἄγρος Α'πλάντης III. 16. audire antri de-
 scriptionem. ἐλέσι, ὡς τοῖς ἀκέστῃ XIII.
 46. cum intellectu scil. ἀκέστος τῷ θεῷ Ιη-
 οντα ψαυτῇ XIV. 15. * mandato accepto, ut pia-
 geret. ἀκέων τοῖς κείσεσσιν αἰθέρων XIV. 43.
 de judicio Θ̄ damnatione. ἔκεινον αὐτῇ ηδίσιοι,
 πέρος VIII. 12.
 Α'κρε, ἡ ἐ Σάρδεσι I. 25. arx, sic dicta Græ-
 cis, quod plerumque strueretur in edito.
 Alias pro summitate vel extremitate qua-
 vis ponitur, ut ἀκρα τῇ Α'γρῳ IX. 10. φύλακ-
 XIII. 26. Vide & Α'κρος.
 Α'κρασία, intemperantia in vorando I. 5.
 Α'κρατίσεος τῷ Εὐλόγῳ IX. 32. ἀκρατίσεος τοσο-
 ίόντος τῷ οἴνῳ III. 15. adverbialiter.
 Α'κρατον πίνειν II. 39. & 41. merum vīnum.
 Α'κρατοτοσία VI. 12.
 Α'κρατοτόσην II. 41. *
 Α'κρατῶς ἔχειν φόβος XII. 9. καὶ τὸν οἶνον II. 41. *
 ακρατῶς πίνειν οὖς II. 41. p. 179. *
 Α'κρετίσεος Διοτικῆς φασθεῖ τοτὲ τέτταν II. 4.
 Α'κρετος. ἀκρετος ἡ μῆλον τῶν ἀκρῶν, i. e. ac-
 curatius scire Θ̄ facere IX. 36.
 Α'κρετῶν πάντα κατηγόρειν I. 34.
 Α'κρετας διπλείνειν XIV. 27.
 Α'κροτής. ἀκροτάτη ἀμαρτίης XIII. 25. de Ju-
 dicibus imperitis in publico certamine.
 Α'κροάν. ἡ προάστο Α'εισαγός φιλοσόφη III.
 33.
 Α'κρόπολις Β'κεστίνην VII. 8.
 Α'κρος. ἡ ἀκρος νεκρομύias τοῖς ὅροι I. 10. ἀκρο-
 τῇ χειρὶ φευγάνθης, summa tantum manu
 XIII. I. p. 715.
 Α'κτή. οἱ εἰ τῇ ἀκτῇ VI. 1.*
 Α'κτή. τοι τὸ ἀκτῆν οἰστασθενα XIV. 18. λαπτί-
 γεις τὴν ἀκτήνα III. I. p. 196.
 Α'κτων. ἀγρυπτες ἀκτινοθετησθενα XIII. 42.
 Α'λαζανερθ. ή XII. 18. * Suida teste, est λι-
 θινθος μυροδέκη. ή ἀλαζανερθ εἰχει μύρον ibid.
 Vide Pricēum ad Lucam VII. 33. K.
 Α'λαζονεία η ὑδρεια κρέμεσσι, de illis, qui Epho-
 forum

INDEX VERBORUM

τορυμ *sellas confusparant* II. 15. ἰδία
-εῖξ πτωληρέφα πολυτελεῖς καὶ ἀλαζονεῖς,
suntuī & ostentatione XII. 40.

Αλαζόν IV. 16. VII. 20. *vanus inanum ostensi-*
-*tator, absolute. ἀλαζόνες τοὺς ἐργάτας* III. 12.
difficiles & cum fastu morosi.

Αλαζονεῖς Αὐθιᾶ XII. 57.

Αλαρηψ, *vagor, ὥλοντο ἐμπόρων ἡδεῖ* Διγέρο-
-*τες* IV. 20. *ἀλάρηψ* εἰς Δισλήψ, *de seruo*
fugitivo XIII. 28.

Αλγειός. *ἀλγειόν, δύσερηδικα τυχέται* XIV. I.
-*ἀλγειότεται βίοι κατέτερψι* IV. 28. *ἔμελει δύσ-*
-*θησκειν ἀνθρώπων ἀλγειότατοι* IX. 41.

Αλγέων, *ἀλγεῖν δεσμότατο* XII. I. σφόδρα X. I.
-*XII. I. p. 708. τὸ μέρον* X. II.

Αλεσίω, *calefatio. ἵνα ἔσωτον ἀλεσίων δυνηθῇ* IX.
-*30. consule Hesychium. K.*

Αλεσίω, *caveo. θῶν ποιον σὸν ἀλεσίων, neuti-*
-*quam cavens deorum vindictam* III. 43. p.
-*314.*

Αλειμμός. *ἀλειμματι ἄλλοις ἐχεῖτο* IX. 9. scil. ad
-*fundam ant.*

Αλείφεται, *ἥλεψάτο εἰς σκληρόν* Φ Αλείψαρδρα δ
-*IX. 30. ἥλεψάτο περδοτοι Αὐθιᾶιοι* III. 38.*

Αλικτρός. *ἄλεκτρον ὅπαν Ηλίκτερον* ἀνάλεσταν
-*την Λασσίκην* IV. 26. *cælibem.*

Αλεκτρυόν λευκής IV. 17. *ἀλεκτρυόνες μεχρόμενοι*
-*II. 28.*

Αλίν, *molo. ἀλένι μύλη* Φ Φραδοδένεια XIV. 18.

Αλιθεία *σπλέστη ἀγαλμα* XIV. 34. *ἀλιθεία πε-*
-*ποιηρήν λίθος, οὐκ ἐπαστρόψι,* ibid. *ἀλιθείαν*
ἔχειν εἰς ψυχήν, ibid.

Αλιθίς. *πλέοντες μὴ καταχρεζομένοι* Φ ις πολίταις
-*XIV. 5. verum non rejiciens in gratiam ci-*
-*vium. respicit peregrinos, qui, si revera*
-*meliores, civibus præferebantur. Αλιθίς,*
-*unde formatum, & quid proprietotet, III.*
-*43. pag. 316. ** τὸ αλιθίς ὄμφαλον VII.
-*18. **

Αλιθίνειν XII. 59.

Αλιθίνος Ιανός II. 3. *opponitur picto.*

Αλιτρός. *τὸ εἰς ἀλιθὸν κοσμῆται* III. 24.

Αλίτρος, *ἀλίτρες χίλιοι* XII. 24.

Αλίσκον. *ἴδιαν αὐτὴν* III. 22. *de Troja. ιδίω*
-*σφροπίδειν* Φ Κύρε XII. I. p. 721. *πλεῖστον ἀ-*
-*λεστον* XII. I. p. 711. *συνέπει μοιχὸν ἀλιτρον,*
convincit & damnari XI. 6.* *ἀλύς μοιχεὸς ἔ-*
-*γετο εἰπει τοις ἀρχαῖς, deprehensus* XII. 12. *sic*
-*XII. 18 & ἀλύς εἰπει μοιχεὰ XII. 24. αἱ-*
-*ποκόμινος τοῦτο τὸ ἄρταν αὐτῶν* XII. 52. *αἱλι-*
-*κομίνοις αἱχμαλωτοι* II. 9. & 22. *μίδιοτες*
-*αἱλικού λικοῦ* V. 20. *de Urbe & ejus Ci-*

vibus.
Α' λην ΙΙ. 40.
Δικαιούστων θεοίον, validissimum animal XII.
39.
Αλλὰ ponitur ab initio, ut elegans & explicativa particula. αλλά ἡ ξένη, τούτοις εἰσὶ οἱ οὐρανοὶ. 1. 21. αλλὰ ξένης ὑπὸ τοῦ διόλου εἰσῆσθαι δοξαν. I. 28. αλλὰ ὅγει τούτῳ τοῖς οὖσι στοχεῖα γραφικά πάρεσται εἶναι II. 3. Latini ita usurpant vero. Cic. lib. v. ad Att. Ego vero εἰς τοῦν in discensu vidi animal. Adde Terentium Eunuch. v. 4. & ibi Donatum. S. αλλὰ σύντομον κακόν II. 6. το τέρον male. ὁ δὲ μὴ εἰς ποιῆσας παραπομνεῖ, αλλά τοι εἴρη, id vero ego dicam II. 21. Adde I. 32. II. 28. VII. 3. VIII. 28. IX. 10. & 29. Habet aliquando appositam καὶ particulam. αλλὰ καὶ ξένης κατόρθωσεν αὐτὸν II. 14. Abundat in medio, ita ut emphasin intendat, ut apud Latinos vero. Vide XII. 44. p. 801. * & XIII. 1. p. 843. Sic φασί τὸν τοῦ λόγου οἶκον, αλλὰ τούτον γε τὸν ἐλευθεροῦσαν τοποθεσίαν I. 28. ή φθάσισα εἰπον αἰδηραζασθαι αλλά εἴδει ποιησεν III. 47. καὶ τόν αὔγεσιν αὐτὸν μηδεποτέ διλέγειν Τὸν αἰδειλόφερον φέρειν IV. 15. Adde V. 13. IX. 41. XII. 1. & 21. Fit hoc frequenter, quando post quorundam interjectionem priora repetuntur: ut, τοιούτοις ιδρόντες, ἔντα τούτους καθημένους καρυπατίζουν, αλλὰ τάττες γε τοὺς θρόνους αἰτούσιν κατέρρεουσι II. 15. adde VI. 10. Non dissimile & ille: οὐδὲν διαφέρει τὸν πατερόν τοιούτοις οὐγανίσθει, αλλά τοιούτοις γε σπένθει σερινάτης ή III. 17. Φυγεῖ ηδελεστειν, αλλά σταύρῳ μέρι τοιούτοις αὐτοῖς κατέλαβεν XIII. 1. p. 843. * τὸ σόμα οὐφρίμινον καὶ ιδίον, αλλά τοιούτοις IX. 13. Additum est ei aliquando γάρ, ut, & τοιούτοις, αλλά γάρ τοιούτοις Εγκ. III. 17. p. 240. * & XII. 1. p. 711. αλλά ηδὲ καὶ τὸ φύκινον ηγέρειν XIII. 1. p. 843. * αλλά ηδὲ πολεμικῶν XIII. 1. extr. αἴσιον, cui responderet δέ, ut, αλλά σκένεος γε τηντον, εἰ δέ αριστερόν Εγκ. IX. 13. & sic alibi. αλλά ηδὲ III. 32. p. 285. * & XIV. 20. αλλά γάρ καὶ II. 42. & XIV. 5. αλλὰ notare etiam videtur retractionem ex generali. τοιούτοις Ιάδας, αλλά τοιούτοις Μιλούσιοι γυναῖκες, h. e. Iadas quidem, sed proprie Milefias II. 38. *

ET LOCUTIONUM.

Aλλος διεῖσται, aliunde scies VI. 2. οἱ ἀλλα-
χίθη, aliunde orti VIII. 7. extr.
Αλλος δὲ αὐτὸν v. 6. formula, quæ duriori
judicio præmittitur. ἄλλος τῇ ἄλλοι XIV. 14.
de pluribus, idem, sed diverso tempore,
agentibus: τὰ ἄλλα, reliqua III. 18. p.
249. ἄλλα τε, respondet, τῷ δῃ τῷ IV. 28.
VIII. 10. ἄλλος ἔτος πέρος IX. 34. de alia
fastis specie.. ἄλλος ἔτος Ηρακλῆς XII. 22.
alter Hercules. Αἰλιζανδρός ἄλλος III. 6. *
ἄλλο θέλειν, ἄλλα τυχεῖν XIII. 23. scopo aber-
rare. ἄλλοι ἀλλαχότεν IX. 21. ἄλλος ἄλλη διε-
σπαζόντοι III. 1. aliis atque aliis locis. ἄλ-
λοι ἄλλα VII. 1. de variis opinionibus ἄλλη
πολλὴ χροῖα αὐτῶν XIII. 1. p. 840. πάτερ ἄλλα XIII.
1. p. 844. ἄλλοι σὺν ἄλλοι III. 1. ἄλλη ἄλ-
λην τοῦ βασιλεύτη τῷ πάτερι XII. 1. τῆτος ἄλλη τῷ
σὺν ποιητής, cum aliunde, &c. 11. 21.
Αλλοτε. ἄλλοι ἄλλοστε Διοφῆνε, aliquersus XIV.
30.
Αλλοτε, alias. ὡς ὕποτε ἄλλοτε II. 13. p. 102.
ὕποτε ἄλλοτε, ibid. p. 105.
Αλλότερον opponitur idiom. εὐ τοῖς ἄλλοτεσιον: ἀνε-
ψης I. 34. νερὸς ἄλλότερον VI. 1. cadaver ho-
minis nibil ad eum pertinentis. ἄλλότερον το-
πίου II. 4. alienum à moribus Tyranni:
paulo ante dixerat, τὸν σκένειν σύνθετον, per
phrasin synonymam. Aliter opponitur
τῷ διοῖς. Sic ἄλλότερον φιλοσόφῳ III. 19.
quod ipsum non decet. ἄλλότερα εἴδη τῷ Συγ-
γένεαν Διοῖς XIV. 37. band convenientia. Sic
ἄλλοτρώτοις τοῖς πολέμοις, ἐπλα III. 14. κω-
μῳδίαι XIII. 18. σύνον II. 40. abhorrentes à
vino &c.
Αλλοτρίος πάντα II. 42.
Αλλως. οὐτε Λακωνικαὶ ἐφόροι, οὐτε ἄλλως Βλαπτικὰ
VI. 4. neque etiam παῖδην σὺν ἄλλως II. 13.
p. 106. * forte. ἄλλως κατεψύσθη, temere
ea esse conficit VIII. 6. Sic κρήτης ἐκρέμε-
το ἄλλως II. 14. 41.
Αλογίαν ὄφλισον II. 38. * absurdum.
Αλοροις, de animalibus, bruti II. 40.
Αλόγων τῷ τῆς ἐματῆ πατεῖδος ἵστη II. 38. *
absurde.
Αλογῆς XIII. 32. elliptice, pro quo integre
ἀλορογῆ ἴμελα VIII. 7. IV. 22. i. e. τὰ ἐν
τῆς θαλάσσης πορφυρᾶ, ut explicat Hesych.
in voce Αλοργῆ, ubi tamen perperam etiam
in novissima editione spiritus lenis legitur.
K.
Αλογο. ἀλογο ποικίλα ἴστη ἐν τοῖς λεισι III. 1.
Αλόνων βιβλικέναι, jucunde viuisse IV. 28.

Aλόνω. τὸ ἀλόνεν IX. 25. * notat ocium cura-
tadio ac trifititia. Sic ἵνα μὴ ἀλόνη, εἶτε φι-
λούσεον XIV. 12. * Adde Hesych. voce Α-
λονίστης, & Αλόνης.
Αλόνιστελεῖς ή κερδαίνεν VIII. 18. ευτι-
malo aliquid lucrari.
Αλόντης. οἵκοι λέοντες, σὺν Εφέσῳ ἀλόντηκες XIII.
9.
Αμα. ἐπὶ ἀπαιδεύτοις ἵστεροις τῇ θεραπείᾳ ἀμα
I. 7.* ἢν διὰ τὸ χωεῖον χαρίτων ἀνάμεσον, τῷ
οὐρανῷ τε ἀμα XIII. 1. Aliquaundo notat
idem temporis momentum: ut, ἀμα τε ἡ-
φυσιονθη, τῷ ἀφέθη Φεβρ. I. 13. ἀμα τῷ γεν-
οστοφε, τῷ ζέλη ὀκτωπάτερον I. 10. ἀμα τῷ ὄντο
XII. 1. νικη obdormierat, simul cum somno:
ἀμα καὶ ἰγώ I. 34. * pariter & ego.
Αμαδην. ἀφροδίτης II. 3. expers, inexpertus;
ἀναδην imperiti II. 8. & XIII. 25.
Αμαδιαν Μεγαρέων Διοσδώμων XII. 56. σὺν ἀμα-
δην Διοσδώμῳ VII. 15. ἐπεγέλει αὐτῷ πόλμαν τῷ
ἀμαδιανού, ἴσχιτιαν IX. 4.
Αμαραξa proprie plaustrum rusticum v. 14. *
μετὴ ἀγρυπνίᾳ IV. 27. Περιοή XI. 64. Vide-
tur intelligere id genus, quod harrama-
xam appellabant. vid. lib. II. de re vehic.
cap. 17. S.
Αμαρτίαν. ἔδεξεν ἀμαρτεῖν ἢ ἔδεξεν III. 47. mi-
nus est, quam κακηγρῦν. ἀμαρτεῖτε μετάφασιον
τῇ ἀφελεῖσθαι τῷ τρόπῳ III. 10 ἀμαρτεῖτε τῷ ληφθεῖ
III. 44. cum petere eum vellet telo, aber-
ravit. ἀμαρτίνουσα εἰς ἔτερον IV. 1. cum alio;
adultera enim describitur. ἀμαρτίνειν εὐ ταν-
τῷ XIV. 42. καὶ τῷ αὐλημα XI. 8. ἀμαρτίνει
τὸ σώμα Διοῖς τῷ γῆρας πεισοτήκει IV. 1. non
facit officium suum.
Αμαχος φαγεῖ δύναν, vorando insuperabilis I.
1.* ἀμαχος κάλλος XIII. 1. p. 845. pul-
chritudo incomparabilis. φιλανθρωπία II. 4.
χειρίς ἀμαχος XIV. 24.
Αμβόλων. γυναικεῖς βελούσιμη ἀμβολάσια XIII. 6.
Αμειβα. ἡμειβε τὸ εἶδος εἰς κοσμόν, τυχερίδα
III. 42. τῷ καὶ τῷ σωτῆρι VII. 8. immuta-
bit, exsult vestem, abijiciens in rogum. ταῦτα
τοῖς ἡμειψατε Ασπιτίαν δάσοις XIII. 1. vi-
cissim prosecuta est Αισφασιαν donis, dona re-
posuit ejus factis. ἀμειβορδόν αὐτῷ τῷ σαφρο-
σύνης X. 2. scil. αὐτῷ, vel ταῦτα.
Αμείλικτοι ἴντυχεν XIV. 46. canes, quibus os-
cursare caveo.
Αμείνων πεφυκὼς πόλμαν VI. 9. ἀμείνων πραγματεύεται
III. 16. ἐπὶ τοῖς φύσεις XIII. 3.* formula
est minandi ιύφραστος. τέτοιο ἀμείνων θρῆνος γενε-

INDEX VERBORUM

- Αριμ. II. 6. ἀμενοντας ιστοκείνασθαι XIII. 12.
melius simillare morbum.
- Αριδέω. ἀμελεῖ οὐτον αἰδέω XII. 20. χρημάτων
X. 9. μιλημένην εὐρετοφαγίδα, πεγλεῖται
ιννενιεντα σεσπιτα XIII. 2.
- Αρικαρία. ἀμηχανεῖ καταπιεῖν φύτον I. 3. non
potest ullo modo.
- Αρικανθ. τὸ πρόγυμφον ἀμηχανον XIV. 22.*
res erat inextricabilis & trifitis.
- Αρικανθα XIV. 22.
- Αρικανθα ιστον επεισ οπεδαί VII. 2. εἰς ἀμικανθα
ιστον αἰδέων IV. 21. cum viris certans.
- Αρισ. τὸ αὐτον αἴρεται εἰς ειροχών ἔχειν XIII. 40.*
- Αρινηρον. ἀρινηρον φίλος διπολαρόνθ VI. 4.
- Αριζέων. ἀμοιρεῖν αἰδέων IV. 26. ἀμοιρησας βα-
σιλειαν VIII. 5. παθεῖν IV. 7. μὴ ἀμοιρεῖν, σε-
νάρειν οὐτον I. 32. κρατῶν ανταρφων I. 16.
- Αρισφ. λιν παθεῖ XII. 64.
- Αριστα, imperitia Musices VII. 15. ἀμοιρεῖν
εἰλέγειν XIII. 25. imperitiam poetices.
- Αριστ. ἀμοιρεῖται αἰδέων IV. 15. qui Ma-
fas, i. e. literas & studia nescit. ἀμοιρεῖται
ἀπεισθαι ιεράν III. 32. imperitus.
- Αριτελ. ἀμπελών εὐχεῖν δικον III. I. ἀμπε-
λών περικίνα εὔκεα εἰς Αριτελον XIII. 6. ἀμ-
πελών εὐθεύταν βοτρύνων τεινόμενον XIII. I.
- Αριτομα. ἀμπελόμενον σολον IX. 13. Φοινικ-
ων αὐτον τὰς καρκίνας VI. 6. sic IV. 22. ἀμπελον-
τὸ σωφροσύνη, τοις παρβοι VII. 9.
- Αριδόρος. ἀμρύδον βοῶν I. 13.* βλίπειν VI. 12.
obscure.
- Αρινα. ἀμνον ἵπτειν, juvans, defendens
occiditī I. 44. ἀμνονθαι λίγην τοις αἰτεῖς
I. 14. ab se depellere. διόκτον δρεῖν, ἡμιν-
υρδην την XIII. I. p. 846.
- Αριφ. οι ἀμφι τη Κελτων I. 16. est ipse Cri-
to. (hinc corrigendus Stobaeus Serr. 277.
αμφι τη Κελτων K) οι αμφι τη Αυτων I. 13. Αυτον ipse. vide Doct. Grævium
ad Herod. p. 45.
- Αριφίσκα. ἀμφισκασον εἰς θεῖν II. 31.
- Αριφιλαφ. σκια II. 14.*
- Αριφιλαφον ποιει, prolixē cum acce-
pit XIV. 14.
- Αριφίλον, dubium XII. 62.
- Αριφίμαλον ιχτίων II. 40. utrimque villoso.
- Αριθιόντα. λέγουσι αὐτον ἀμφιστήγης θεσι,
certasse de formā XII. 14. αμφιστητης, ὅν
δικαίος. scil. ικτίων VIII.
- Αριφορει. XII. 26. cognomen Xenagoræ,
quia amphoram viii. ebibit.
- Αριβοντιμ in eadem sententia IX. 10. ἀ-
- Infinitivis præmittitur x. 8. & 20. & xi. 7.
xii. 52. ἀ ante Aoristum Indicativi
xiii. 63. * extr. ἀδεις ἀ γένθι xiii. I.
p. 845. εἶπεν ἀ λι, diceret aliquis, XII. I. p.
710. ante Imperfectum IV. I. ante Optat.
ἀρ μελισα χαρισταις &c. I. 32. * ἀρ ποτ.
Participium, τὸς βελοφρεσ ἀ IV. 12. ἀ
ισιμεναι, pro καὶ αι, h. e. etiam manifi-
sent x. 15.
- Αρια κερθ VIII. 13. pro virili. ἀν-
τησαι Αιγυπτιον ἀναγνησθαι αὐτων XII. 33.
αὶ πάσαι πιέσαι XII. I. p. 718. quotidie.
- Αριβανης ἀξια III. 45. πάσαι IX. 16. XII.
46. αἰσθανται αἱ διάλειαι αἱλίας I. 15. de re-
venere: prius dixerat, ιστεναισ. αἴτη εἰς
Ασιον VIII. 17. de profectioine ad Regem
Persarum. εἰς τὸ αἰσθαναι τὸ δεσπότην πα-
την οἰ πατρον XII. 38. constituit, ut sefform
acciperet tergo.
- Αριαδαλομη. αἰαδαλθεις ιστο δυγον X. 6. missus in
libram.
- Αριασιον. αἰασιον πατερον πιέσαι XIII. 38. revi-
viscens.
- Αριασιον. idontes αἰασιονται, exclamarunt XIII.
2.
- Αριασον VII. 9. p. 489.* Genus vestimenti.
- Αριαρύω. αἰαρύνεις ἀξια ἐδοκει III. 43.
- Αριαγωνικαι σπεδατον ἐκ σεμιον, γενικον, λόγο
άξιον XIV. 13. διόματα κατεγινωσιαν XIV. 43.
- Αριαγκάδω. ποῦται με αἰαγκάδαι καθαρεύονται
π II. 9. πιάγκαστο τοις φαψαδαις ἐδειν πέτη Ο-
μηρον VIII. 2. πιάγκαδαι αἴτης βαδιζαι εἰς τα
πέντη VI. I.
- Αριάγκη ἀμάχος XIV. 24. αἰάγκη & αιστηκαι-
tos II. 4.* vi & necessitate. ισικυροι της
διατερθρεις τοις αἰάγκηλον & πιάσαι XIV. 24. opus
& necessitatē paupertatis. εἰς την ισιογοτο,
ibid. τιον & διανοσιον αἰάγκηλον καθαρεύονται
XII. 47. τοὺς αἰάγκην XII. I. ob, vel prop-
ter necessitatē, h. e. necessario.
- Αριαγκάδω. αἰαγκάδαι σοφην την Σαπαδ, sapienti-
bus adnumerat, XII. 19. Vide Notas ad
III. 23. extr.
- Αριάγη. αἰαγαρει αἴτη εἰς την αἴρει, IV. 18. ad-
scendere eum fecit. αἴτη αρει τοις Κύρος XII.
I. p. 658. αἰαγεσθαι διπον & Σικελιας εἰς Αι-
γυπτον I. 15. solvere. sic αἰαγκάδαι εἰς Σικελιας
IV. 25. την την αἰαγκάδαι εἰς Καρχηδον
XI. 13. αἴρει ηριν αἰαγκάδαι τοις περιην II.
34. de morituris.
- Αριγαντεις τη βλαυται ιπισφίγγαι, αισιαλα IX.
II. *

ET LOCUTIONUM.

- Αριγάνται θύσιον οι Ερυκινοι I. 15.*
- Αριδέων. αἰαδέωνται ταῖς αἰαδέων μηναις
τεωχεράκοντα, εἰς ιστον αἴδειν XIV. 17. αἰαδέων
κοταιασειται εἰσιν εἰς Θεον καὶ αἰδεῖς ιστον τοις
έλευθεραι XIV. 32. impendantur. χρόνος αἰε-
λιοκόμενος πρὸ τη II. 5. σῆμα αἰαδέων ιστο
τὸν φενέλην IV. 28.
- Αριλίων. αἰελίων IV. 23.* de morientibus;
αἰαλίων ινα της καλδίκης V. 18. liberare.
- Αριμένων. αἰαμένων αἴτης αισοικέται XIII. I. p.
723.
- Αριμεσος, plenus XIII. I. p. 842*
- Αριμφιόνων III. 18. p. 250. v. 3. XII. I.
p. 721.
- Αριαδέως XII. 12. de corrupto libidinibus si-
milibusque vitiis. Sic αἰαδέότερος ὁρασται
της χρονον XIV. 7.* de eo, qui nihil coloris
virilis habet.
- Αριαταις, αἴαταις αἴτης περιτος αἴρημετο IV. 5.
- Αριάζον. αἴαζον αἴρειν XIV. 5.
- Αριάζορις XII. 32.*
- Αριάπωλαι III. I. p. 196.
- Αριαπάνω, πελον αἴπαπάναι τὸ φρατόπεδον X. 4.
αἴπαπάναι τειδων εἰτι μιαν τὸν αἴπαπάν XII. 64. repōntis. αἴπαπάναι εἰταντα σερφων II. 41.
αἴπαπάναι τειδων εἴτε γυναικα, dormire apud
υχορεν XIII. 10. αἴπαπάναι την IV. 7. de de-
fundis.
- Αριατείδω. αἴπατείδης καιμαδηται τὸ Σακεράτη II.
13. αἴπατείδης εἰδίαι ταῦται, ibid. αἴτης
ἐδει ποῦται αἴπατείδης εἰδειν εἰς την λατρείαι τοι
δαιμονος III. 42. αἴπατείδης αἴτης μη κατεκλί-
παι πάτην III. 14. αἴπατείδης παχρήματον XIV.
17. αἴπατείδης εἰπιλαθισθαι Κύρος XII. I.
- Αριπρός ή XI. 9.* mutilus, cæsus. vid. Pri-
ceum ad Lucae xiv. 13. S.
- Αριαπίμπλημα. αἴπαπλησθη αἴπατος η κρήτη XII.
57.
- Αριάπλεως. η ὄρη γίνεται αἴτης αἴπαπλεως XIV. 23.
ira conualescit.
- Αριαπληρωμ. αἴπαπληρωμα την πιέλων XIII. 3.
explens.
- Αριαρρόνυμη. αἴπερισθαι την γιάρων IV. 8. confir-
matus est animo, quem anteja jam despondarat.
- Αριαχία ιγίνεται αἴτης την κατάσαι την τελείωση
V. 13.
- Αριακονται φιλοπότερος, diligenter omnia perlu-
strare oculis IX. 38.
- Αριαπάνας. αἴπαπάναι χρυσοις IX. II. de cor-
rigiis calceorum. Vid. Bourdelot. ad Her-
iod. III. p. 65. Brisson. I. de regn. Pers.
p. 41. S.

INDEX VERBORUM

Αἰνειαλτικός. ἀναστάληκα λύπας, *idonea ad luctum cobibendum* VII. 3.
 Αἴναστος ἐγένετο III. 43. *everisti.*
 Αἴαστικα. ἀναστάληκα τὸ δάκρυν XIV. 22. *cobibere.*
 τὴν ὄγκον αὐτῆς XIII. 64. *sic εἰ ἡ ἀνεγέλωσεν τὸ ὄγκον VI. 14. & III. 27. ἀνεσάληκα τὸ δρόμον XII. 64. γάρ με ἀναστάληκεν θάνατος, αἱ βονορίστις πυρτίς aliquem revocare X. 15.*
 Αἴαστικον. ἀναστάληκα βαρὺ XIII. 30.
 Αἴαστρέψαμεν εἴ τις Ι. 14. *redeentes suo ἁγιστῷ stato tempore.*
 Αἴαστροματικόν XIII. 14. *capillum ei sursum fuisse retortum.*
 Αἴατειν. ἀντεῖν αὐτῷ τῷ βακτηρίᾳ XIII. 40.*
 de minitante & intentante baculum.
 Αἴαπλακα. ἀναπλάκα εἰς τὸ γῆς XIII. 16. de aqua fontis.
 Αἴαπληροι. ἀναθεσαν ἀγαλμα II. 33. *proprie. ἀναθεσις ἀνάθημα* XIV. 16. ἀναθηκεν εἰς Ολυμπίοις χαλκὸν γεφυματεῖον X. 7. ἀναθέμανθον ἄμοις τὸ πατέα III. 22. *imponens, suscipiens humeris patrem.*
 Αἴαπτικομα refertur fere ad rem corpoream.
 Sic ἀνετρέπων τὸ πύργον III. 26. & *αἴαπτερον* ἀνετρέπειν ὁ Κάλλιπος, πρὶν ἡ διελύθη V. 6. ἀνετρέπειν τὸ ἡδὸν τὸ ἀνέπιον IX. 14. *ῥάδιον* τῷ ἀνετρέπειν, *ibid.*
 Αἴαπτέχω. σφίλας ἀπατρέχεις τῷ πάγον III. I. p. 194. ἀπατρέχειν εἰς τὸ παιδίκης ἥλικας XI. I. p. 722. ἀπατρέχεις αὐτῇ τῷ τῷ σώματῷ μὲν τῆς ἥλικας XIII. I. *init.* ἀπεδράμεις ἔργειν ισθμῷ XII. 14.
 Αἴαφάνιομα. ἀνεφάνη πέντε ἀν VI. 4. *absolute.*
 ἀνεφάνη φαρμακοσάλης V. 9. *subito evanescit.*
 Αἴαφέρω. ἀναφέρειν αἵτιαν εἰς αὐτὸν XIII. 42.
 Αἴαφλέγω. ἀναφλέγαντες πόνκας, *accidentes tedas* XIII. I. p. 847. ἀναφλέγειν αἴτοι τῷ φωλεκθέντε τὸ ἡδὸν Αἴσιαίδης XII. 64. ἀναφλέγομεν οὐδὲ τῆς ὕρης II. 4. *incensus irā.*
 Αἴαχαρεῖν εἰς τὴν τῷ μετρητής ἥλικαν III. 18. p. 252. *redire.* ἀναχωρεῖν etiam notat secedere VIII. 5.
 Αἴαραζις ἡ φθάνει III. 47.
 Αἴδεια, *fortisudo, constantia* VIII. 16.
 Αἴδηθος XIII. 16. refertur ad animi magnitudinem ac *constansiam*, & *opponitur πολεμικός*, seu *perīto rei bellicae*. Sic ἀνδρέας τὸ ψυχὴν IX. I.* ubi notat *magnitudinem animi*, quæ *opponitur suspicitionibus metempsycosis* in amandis aliis, & maxime fratribus. ἀνδρεόπτετος ἵρδοι X. 14. *sic VIII. 16.*
 ἀνδρεόπτετος ἱρῶν XIII. I. p. 722. *valde, τιμᾶτ*

ET LOCUTIONUM.

Μιτυληγάσες XIII. 2. *P' αραιός XI. 9. Ponitur etiam cum nota quadam contemnit ut, ἀνδρεόπτετο τὸ ἡδεῖα. III. 19. aut commiserationis, ex quacunque causa, γνίτετο δὲ ἄξει Διόγει τοτον, ὃν τοῦ φρεσοῦ ὁ ἀνὴρ XII. 51.*
 Sic ἀδεις αὐτὸν ἰστενεῖ τὸ ἡδεῖα XIII. 26. Sumitur & specialius pro marito: & πολυάστρα περιτετάνως ὁ ἀνὴρ XII. 47. *sic ἡδεῖα π., καὶ οἶκον IV. 27. item significanter, cum nota magnitudinis: θάῦμα τοῦτο τὸ ἡδεῖα II. 10. ιδίντες εἰπεῖν τῷ θεῷ ἀνδρός οὐσίαν III. 22. addε IV. 9. ποταύτην εἰς οὐλα ἀρτεῖν ἀνδρός III. 23. de Alexandro. Ponitur & loco pronominis eleganter, ut Latini solent vocem hominis. Sic κατηγορεῖται ἀνδρός II. 12. ἀφιέμενης σφίσι τὸ ἡδεῖα II. 41. & αἰσθαντο τὸ ἡδεῖα III. 19. addε III. 22.
 Αἴδηνοι σέφανοι, *corona ex floribus* II. 41.
 Αἴδηθος οἴραιον. XIII. I. ἀνθέων χροὶ πολλῆ, *ibid.*
 αἴδησι πολεμαντίνων τὰς οἴκες IX. 8.
 Αἴδητομοφοι πολύμοι, *quibus facies humana tribuitur* II. 33.
 Αἴδητος, de ignoto. δέχομαι ιδέας, αἴθεωπε, τὸ δάρον I. 32. notat & conteintum aut vilitatem ejus, de quo sermo: αἴχισον ἦν αὐτῷ, καὶ οἰκαδε μικραπέμφασιν τῷ αἴθεωπῳ XII. 17. Sic αἴθρωπος ἄμερος IV. 15. ἐπιστελλεῖν αἴθροις XIII. I. κεκτημένος οὐ δολερόν X. 12. *ῥάδυμος* XIII. I. αἴθεωποιδιπλασιοῖς Β' μερχαῖς III. 18. I. e. οὐ τὸ μινύεθος. Αἴθρωπος η VII. I. X. 2. XII. I. p. 717. 17. 58. XIII. 33.
 Αἴθρωπος κεραίς ἔργα III. I. p. 193.
 Αἴνα. τὸ τὸ ἀναστάτων XII. I. p. 709. *præmetititia.*
 Αἴνασμα. τὸ ποδὲ εἰσὶς κρατῶν IV. 29. ἐπὶ τέτοιον ή Αἴσπισα XII. I. p. 708. παρέχειν ἀναδαμαχία XII. 24.
 Αἴνατος ἔχει τὸ πάθει XII. I. p. 723.
 Αἴναις. τερμήν ἀνήκει τῇ Αἴναι, *ex ea terra reliquerunt, vel dederunt templα Minervae* VI. I.* & *Hist. An.* XII. 7. p. 698.
 Αἴναιμι. ἀνέσησαν αὐτῇ ἐπὶ κίνες IX. 32. αἴνεσησαν αἴδηλοντες αὐτῷ X. 2. ἀναστάτων αἴδηλοντα τῷ πατερίδι αἴθεμα XIV. 16. αἴνεσησεν αὐτῷ βαρὺν IV. 5. εἰκόνα VIII. 16. στήλας X. 7. αἴνεσησεν αὐδίς τῷ πατερίδα III. 17. p. 237. *restituit. αἴνεσησεν Φίλιππου ἐπὶ τῇ Αἴσας XII. II. excitarunt. αἴνεσησεν τὰς οἰκεῖας VI. 7.* ab ara, in qua confederant supplices, excitarunt eos. confer Thucyd. lib. I. p. 83. K.*
 Αἴνεσησεν οὐδῆς, δραμα XIII. 32. *adscensus. At*
 pro reditu XIV. 33.*
 Αἴνεται I. 8. & XIII. 5. *flulti.*
 Αἴναια, τὸ ὄνοιας IX. 41. *αἴναια σκαλαύψη XII. 51.*
 Αἴναια, αἴναια μητρα XIII. 3.
 Αἴναιλέων. αἴναιλέων τοῖς οἰλίσι τῷ δάκτυ λία XIII. 63.*
 Αἴναιλος. αἴναιλοι πολλοὶ VII. 19. *inermes.*
 Αἴναιτια. αἴναιτια τὸ χρυσόν XIII. 2.
 Αἴναιτος. αἴναιτος αἴθραταν τὰ μαίλισα XIII. 2. *init.*
 Αἴναιτος. αἴναιτος Διηγελέσιν εἰ III. 18. & X. 6. Αἴναιτος, unde rediri non potest, loci nomine III. 18.
 Αἴναιγανίσματα. αἴναιγανίσματα ἀλλήλοις Σεικλῆς η Εὐερπίδης II. 8.
 Αἴναιγανίσματος X. 19.
 Αἴναιζος. εἰς αἴναιζον αἴθησεν δεῖ τοῖς τῷ μετρῷ τὴν οὔρανον XII. 62.
 Αἴναιτοσικάλων. αἴθεταις εἰς τὸ δικαστέον Σ. 20.. viciissim punciatav per alium, &c.
 Αἴναιτια. οὐ δι αἴτιτε III. 26. αἴτιπι τῷ βασιλεῖ XII. 62.
 Αἴναιτρα. αἴθηστο τὸ σκέψιν XIII. I. p. 716.
 Αἴναιτραμα. αἴθηροτο αἴθην VII. 9. *viciissim interrogabat eum.*
 Αἴναιτραχ πτεύματι IX. 14. *refistere.*
 Αἴναιτι. ἀντὸν ὃν σκέψιν κατέθιστον IV. 8. pro quibus, propter que. Sic x. 2. XII. 18. Sed & causam notat, seu, *quia, eo quod* XIII. 28. ἄλλος αὐτὸν τοῖς, *alius ejus loco* VI. 8.
 Αἴναιτραχ πτεύματον τῷ Κύρῳ XII. I. p. 714. έδεισι ιδέμηντον αἴθεταις τὴν αἴθην XIII. I. p. 845.
 Αἴναιγεραφε ὁ Φίλιππος XII. 51.
 Αἴναιδηματα. αἴθεταις δρθαλμὸν ισωτοῖς, τοῖς τῷ οἴρα τῷ παιδεῖ XII. 24.
 Αἴναιτροι. αἴθεταις χρῆστη πολοῦ XIV. 13.
 Αἴναικέντα. αἴτικέντα μετρεῖσι τοῖς Οίκραις II. 30. οὔραι τὸ τῷ μισθῷ τὸν αἴθεταις XII. 62.
 Αἴναικρος II. 13. XIII. I. p. 845. *aperte, parlam, ex adverso.*
 Αἴναικρη XII. 51.*
 Αἴναιπαλαιτην IV. 15. *extr.*
 Αἴναιπαλαιτην εἰ πολὺ σύδετερος IX. II. & X. 19. αἴναιπαλαιτην ἀν Πιλάτωνι IV. 9. αἴναιπαλαιτην μετίζοντος V. 6. θεῖρ XII. 55. σοτέρης αἴναιπαλαιτην XIV. 25. αἴναιπαλαιτην τῷ βίῳ XIII. 6. *vita contra natura fructus* III. 18. *extr.*
 Αἴναιπαλαιτην. αἴτιαστετεροι εἴταιροι εἰ πειθατην IV. 9. *dimit contra Platonem discipulos* b 2 *fusos**

INDEX VERBORUM

snos in Peripato.
Αγριαν. αντανεύσας Βορρᾶς XII. 61.
Α' θησούμεν. ἀντιποιῆται τῷ Οὐράνῳ XIII. 22.
certant de Homero.
Α' οὐτεσσωτόν αὐτῷ VIII. 7. ē regione ipsius.
Α' πόφημι. ἐδέις ἀνθίψοις. οὐκ δὲ φιλοχρήματον
VIII. 2. de re manifestæ veritatis. Sic tis
δὲ αὐτοῖς, καὶ Περιηλένι φιλόσοφος γνωσθε
III. 17. p. 238.
Α' θηφίλομαν ἀνθιψίμινον. ιστοῦ πατέρος IX. 4.
Α' γηφιλούμεναν αὐτοφιλαττημένητερος ιστεράλε
θεμα τὸ ἔτερον IV. 2.
Α' γηλητος θετόν I. 24.
Α' γηκοδομια. αγηκοδομητον αὐτῷ Διατελοῦν IV. 9.
Α' θημεν. αὐτοδηστη τὸ αὐτό σοι τέτο δι μηδεν. I. 21.
XIII. 28.
Α' γηποδετόν VII. 13.*
Α' το. οἱ ἄντα τῷ γένει, periphrastice, de major-
ribus XIV. 36. οἱ αὖτα καὶ κάτι μετάτωσις II.
29. ἡ ανατίταντρον II. 42.*
Α' γηδητι γερέφην Αεροφάνι II. 13. summo lo-
co, i.e. victorem scribere.
Α' θητο γερμιματόν II. 3. pretium. το γένει
III. 8.
Α' γην XI. 5.* XIV. 35. Hesychio exponitur
διορος πέλεκυς. Fuit ισικλητος Laidis me-
retricis.
Α' θητογλα σαταφία-XII. 64.
Α' θηος λόγος VIII. 19. XIV. 5. qui celebris est
est, το εἶσε μεγετεροπρότερον κατεύθυντο
μονος ἀξιος θυγατρος η μητρος βασιλέως XII. 1.
πέλος ἀξιος ἐπανιστα, ἀγαθονη v. 6. ἀξιος τι-
μῆσθ δι' ἀρετὴν XIV. 5. ἀξια ὅπε XI. 8. ἀξιος,
dignum, pretii respectu. Sic ἀξια δαρεικῆ
χιλίων I. 22. quia tantum valent. ἐδηδε II.
27. ἀξιος Τ Μετῶν XIV. 37. i.e. διον, con-
veniens. ηκινα ἀξιος τοτο Α' θηματον II. 8.
ἀξια γινόμενος τοιχολογικούς XII. 1. 83.
Α' θηων. εἰς τοις πειραθμαν γυναικειον XI. 1.
dignum, habuit. τη θεοισε μετρικησα, προστο-
λιτ IX. 10. ηλεστος ἀφενη ελεθιτης τετρας I.
25. rogavit. πειριη κατη XII. 1. οὐδέπο-
λαβει τη δόση, volens ἐρ rogans maritum,
ut accipiat minera XI. 29. ηδιαθησαν τη κε-
στων οι Αιγυπτια, πονοκοται sunt XII. 10.
ἀξιοι ειποτε Τ καλον I. 13. 24. qui se dignam
eis judicat. ἀξιοι γινεσθαι. ηδιαθησαν τη κε-
στων III. 26. possest. πειρετης οι Αιγυπτια XI. 42.
jubente patre.
Α' θημα το γερμιμα VIII. 12. majestas. η
Α' θημα, dignitas, τοστη οτις τοι ἀξιον VII.
21. de Pompejo & Cesare.

ET LOCUTIONUM

παλλάξεις XIII. 38. ἐστὸν κακὸν Ι. II. libe-
rare. ἀπιλάτηρος ἐπίτηδειος
ἀρχῆς XIV. 38. δαιτὸς VIII. 7. Θεῶν III.
6. παῖδες, εἰς III. 12. τὸ ζένα, ὃς ἀπαλ-
λαγόρθρων ἐπίτηδειος XIV. 35: ut qui cito disce-
dunt. ἀπηλάγη ἀδηροντος XIII. 3. abiit dēspē-
rans. ἀπήλαγος φιλορίας ἀσάμης XII. I. p. 710.
ab omni uano ornatu procul erat.

Απαλός. τὸ παῖδα τὸν ἀπαλὸν ὄντα III. 42. δέρ-
ρη ἀπαλὸν. mollis cutis XII. I. p. 710. φά-
τημα οὐδὲ τῷ ἀπαλὸν, νοξ fnavis οὐτοῦ
mollis, non austera XII. I. p. 710.

Απαντίω. ἀπαλῆς τετραὶνος αὐτοῖς II. 21. contin-
git. οἷα πολλάκις ἀπήντησαν πόλεσσιν αἴλουρον XII.
I. p. 711. τὸν ἀπειλήσας ταῦτα θύτη XIII.
2. evenerunt. τὸν ἀπειλήσας αὐτὸν εἰς δέον τοῦ στα-
θῆ VIII. I. ἀπήντησε αὐτῷ σύγχρονη δρεσα-
μοὶ XIII. 23. accidit, ut ei &c. sic ἀπήν-
τησε αὐτῷ τέτο VI. 12. τὸν ἀπήντησε παῖδα τῷ
δέδρῳ σὺν τάπαινοι; XI. 14. ἀπήντησε τῷ θέα, ac-
currit ad hoc spectaculum, venit spectaculum.
ἀπήντησε πικρότελες αφές τάπαινοι τὸν λόγου αὐτῷ
VIII. 12. respondit, occurrit.

Απᾶξ σύντητον III. 9. non respectu varii
temporis, sed rei, vel cause. τὸ ἀπᾶξ οὐ-
κυραμός XIII. 24. semel in perpetuum. κα-
παζευχθέσας IV. I. αἱρεῖται II. 30. & XII. I.
exit.

Απαξιώ. τὸ ἀπᾶξις φοιτῶν, non deditabatur
VII. 21. ἡς μέτα τὸς Θεοὺς ἀπᾶξιν ἐπιφέλλει
αὐτοῖς III. 18. p. 250. απαξιώσαι φοιτού Πλά-
τωνα φυσίσας γορθόθεν XII. 30.

Απάξιτος αφές τὰς ίμωσίες III. 26. &
43.

Απαχαι τὸ ιππικόνιον I. 31. primitiae fructuum,
qui ibi nascuntur.

Απάξιομός δέγενεν VIII. I. λέγεται
Στηνοχορεύς απάξιονται τὸ μιλοποίας παῖδες X.
18.*

Απαξίουμα. ἔμαθεν απαντήσεις XII. 64.
Απαξίου, fallax homo. λέγεται απαξίουν VII.
17.

Απάγη. δι απάτης VII. 19.

Απαθητιζω. φειδερὰς απαθητιζομένης οὐ πιστεῖς
εἰς Αἴγυπτον IX. 2.

Απαίδειος. ἀποδοι absolute, avertens oculos ad
alium ab re, quam antea spectaverat XIII.
41. * Sic απαίδειος παῖδες ΙΙΙ. 20. Vi-
de & Απαβλέπων.

Απανθίσιος. ἀπέθηκον τὸν ψυφίσμαν XIII. 24. non
obtemperavit.

Απανθίσιον. τὸ δαιμόνιον απειλὴν μετείδοσι XIII. 37.

ὅ γόμος ἀπειλῆται τοῖς γράψασι, διὸν ζημίαν IV.
4. ἀπειλεῖς καθίστασι εὐτῇ τῇ βακτηρίᾳ X. 16.
πειλήσονται τὸ έργατα δράσειν αὐτὸν II. 4. ἀπειλη-
σον αὐτῷ φυγῆς απεπιμπτον XI. 4. 7. ἀπειλῶν τρέ-
πον θανάτον βαρύτελον I. 34.

Απειλήσικόν ὑπάλειπε ο κύριος I. 13.

Απειλη. απίστροφη οὐλεθερη XIV. 14. απίστροφη III.
I. p. 199. απίστροφη XIII. 33. de ave: απίστροφη
Ἐ βασιλεως εἰσὶ λυτρόν XII. I. απίστροφη τοῖς
εἰλαρεδίνας, adiens IX. 31.

Απειλη, απίστροφη despiciat, οὐ defuit, despe-
rans XIII. 3. απειληπτο τὸν ἐπιδημιαν II. 42.
recusavit.

Απειλης, ἴμμηνσις, infinitus: απειλητο μέγας
III. 18. p. 249. απειλητο οὐδεμιη, innumerata-
biles mundi IV. 29.

Απειληρος ἔχον μετοικην XII. 50. απειληρος τὸν αἰτεί-
των οὐλεθερη τεχνη VIII. 8.

Απειληνα. ἀπειληναται αὐτῶν τοῖς φθόνοις I. 15. ἀ-
πειληναται Διογένεων, Schola ejicere X. 16.

Απειληγόντες καὶ XII. I. p. 712.

Απειλημα. ἀπειληθεν τὸ πιτελένος XII. 9. ἀπειλ-
ηθεν οὐ γραπτο οὐ τομητο οὐ αἴρετο XIII. I. ἀ-
πειληθεν Ε βιβ ΙΙ. 25. ἔξει XII. 1.

Απειλάνομα: απειληθεισται τοῦ φιλένη αὐτὸν II.
21. απειληθεισται πολλοῖς II. 10. τὸν θεόλετο
απειληθεισται τέτοιοι XIV. 15. απειληθειστο αἰτεί-
ανδρος Περδίκκα XII. 16. graviter cerebat
Perdiocam.

Απειληχον. οὐκοτο ἀπειληχει δικαια ταῦδες III. 23. de
distantia loci. απειληχει καρδιας IV. 17. οὐ
απειληχονται αἰλουρον I. I.

Απειλη, rygum. απιεις οὐσιον εἶχε οι Αἴγυπτοι
III. 39.*

Απλάνσιος I. 27. simpliciter, nihil fingens.

Απλάνος. απλάνσας τὸ κόλπον XIII. 31. aperiens,
pandens sinunt.

Απλος, generatin, sine distinctione. τὸ ἐρῶ τὸ
ἀπλόν τὸν Ε Αἴγυπτον IX. 32.

Αποθηκαιος II. 32. οὐκοτο, μηχανη ποτε τὸ τελεοκο-
πειτον ΙΤ. 38. τὸ οὐδεποτε αὐτῷ πλάνων αὐτὸν
Χ. 16. τὸ λόρη καὶ τέτοιον πλάνων αὐτοῖς, ab iis
segregate ΙΤ. 41. τὸ διφθιρῶν παῖδελημάται
τοῦτον ΙΧ. 3. * eare cingere. τὸν δέσιν εἰσα,
οιαν σῶνα δεσυντιλ οὐσιον ΙΧ. 1. p. 712. Δαρ-
ειαν δέονται Κανελλοπεδον IV. 1. εα Ηθυριο. τὸ
τοῦ πονητον περιπατητον ΙV. 1.

Αποτελεσματικόν τὸν τελον IV. 8. cum reg-
num per didisset. τὸν αποτελεσματικόν τὸν τελον
ει λαθηται ΙX. 6. xiii. 24. τὸν δέσιν καὶ τὸ
πλευτον ΙI. 38. εγενητο εκπιτ δominum.
διποιητηκον τὸν ζητει V. 19. de mutilato,

INDEX VERBORUM

ſpretus jacebat, οὐ vivebat ſolus. ἀπέρριψε
 τὸ γεγένεν τραγῳδίαν II. 30.
Αἴτοισάν. δημοποιησεν ἔδικτα, πάλις XIII. 32.
 abſtrahere.
Αἴτοισανθρώπῳ XII. 27.*
Αἴτοισάν, deſtillo III. 43.
Αἴτοιγα. δημοτέγεν τῶν ἄκτην III. 1. p. 196.
 arcere.
Αἴτοισίνειν. ἀπίστειλας προσβέσιαν III. 26. πρό-
 βεις II. 42. ομῆται εἰ θεοὶ XII. 57. ἀπίστειλε
 δόξαν προσκυνήσας τῷ Πίρεῃ I. 21.* ἀπιστολὴν
 Φιλίππων XII. 51.*
Αἴτοισιμα. δημοτερηθῆναι τυχόντε, ἀλλεγον XIV.
 1. privatī.
Αἴτοισιφοιμαι. ἀπειρέφετο III. 30. sc. ὁ φαλαρίς.
 ἀπειρέφοτο ἀκέντης XIV. 26. abominantium
 εῖται, οὐ ανεργαζομένος. μὴ δημοτερηθῆναι προσ-
 τίοντα XII. 1. p. 713. ποιει ανεργασία.
Αἴτοισινημι. ἀποσύνετον τῷ ἀιδεῖ IV. 9.*
Αἴτοισιθλω. ἀποφαγῇ βεβ; VIII. 3. ἀποφα-
 γῆντος ἐπὶ Φιλίππων III. 45. ἀποφάγην ἀλλὲς
 XII. 18. ἀποφαγίζομενοι μοιδέχαι II. 11.
 ἀποφαγεῖς τὰ δέ τῷ XII. 3. ἀποφαγίζεται
 βιάσαι VI. 12. ἀποφατήρδρῳ χοϊς^ῷ II.
 II.
Αἴτοιολάζω. ἀποχολάζονται οἵων καὶ ταῦς πεπο-
 στοι XII. 1. p. 712. vacant. ἀποχολάζοντες
 εἰς ταῦς ἀγοραῖς IX. 25. otiosi in foris.
Αἴτοισιζομαι ἀποστρέψομεν^{το} II. 2. ἀποστρέψεται
 τοῦς, ex alto in portum venientes IV. 25.
Αἴτοισιδομαι. ἀπολαμπάσθεται ἵντοις τὸς πυ-
 ρὸς I. 12. reponere sibi triticum in horreum,
 rarum verbum.
Αἴτοισιμα. ἀπέδειτο ἐπὶ σίφαιον III. 3. πῶν
 Αἴγαιοια ἀποτείνεται εἰς εἰκῆνa II. 27.
Αἴτοισιμη. ἀποτίσαι πλεῖσ, ὃν ἴστηλον, ἡμέρα-
 σιν αὐτὸν VIII. 18. reddere. ἀπίκεται χάρι-
 τας αὐτοῖς IV. 5. gratias retulerunt.
Αἴτοιτω, debitor VIII. 1.
Αἴτοιτη. ἀποτείνει οὐρανοῖς VIII. 1.
Αἴτοιτη. ἀποφάνεται τὰς πᾶδας ἀπαρδίνεται XIII.
 38. reddit pueros indoctos. ἀποφάνεται εἰποτὸν
 ἀδημοτον II. 10. pronunciabat. ἀπίφημι τὴν
 Ιλιάδα καὶ Οὖντες XIII. 14. rediget car-
 tina Homeri in Iliaida οὐδὲ Odys. πεντετον,
 ἢ τῆτο λόγου II. 13. ἀπίφημι εἰποτὸν προτο-
 ιατος III. 10. sic XIII. 38. βαλμηδεῖς ἀποφή-
 μεται δικαῖοις Διονεοποτον XIII. 23. iugos fa-
 cere. ἀποφάνεται εἰποτὸς αὐτὸν XIV. 49. ἀποφή-
 μεται ἡνὶ εἶδα, εἰ τοῦτο εἰπεῖς III. 21. affa-
 mare. ἀποφανόμενος δικαιοὺς ποτὲ πιψδαιν I. 34.
 Tententiam ferens.

E T LOCUTIONUM.

Α' γελοική ἀστις III. 24.
 Α' γύρος. ἀργυροῖς τοῖς χρυσανθοῦ X. 14. *pigerimi*, *otiusissimi*.
 Α' γυναικός τοῖς IX. 3.
 Α' γυναική λίκνῳ, στρεψίς XII. 29.
 Α' γυνέοντος εἰσόσμον I. 22. *argentum signatum*,
     πυντί. ἀργυροῖς ἐφόδιον τὸ δῆς IV. 20. πάτη
     τὸ IV. 12. *certa pecunia summa*.
 Α' γυνώτας κλίνη, *lectus argenteos pedes habens*
     VIII. 7.
 Α' γύρος. ὅδε ἀργυρῶς εἶδεν αὐτὸς II. 28. XIII. 58.
     οὐκ ἀργαῖς τῷτο παρεῖδος V. 17. οὐκ ἀργαῖς ὁρᾷ
     τὸ XIV. 37.
 Α' γύρεις. εἰς ἀρδεῖαν τοῖς δένδροις ἴπτυνδεια XIII. I.
     p. 842.
 Α' γύρος πάνῃ. οὐκ εἰς Α' γύρος πάνῃ βιλὴ V. 18. &
     VIII. 12.
 Α' γύρων. ἀρίστειν τῷ αὐτῷ ἔροι τῷ Λυστρίδῃ VII.
     12. μὴ τῷ λεχθεῖν VII. 12. οὐκ ἄρεσκει τοῖς κω-
     μαδοῖς II. 13. τῇ Α' θεωνταν πολιτείᾳ III. 17.
     οὐκ ἄρεστο τῷ βίῳ III. 19. ἀρίστηται τῆς Μή-
     δαν IV. 15. *delectari*.
 Α' γύρη Γ ποντῆς V. 21. *præstantia ejus in hac*
     arte. Sic ἀγέρη αὐτῆς εὐ τοῖς μέροις II. 13.
     ἀγέρη χώρες IX. 16. *bonitas naturalis*. Sumi-
     ται & generaliter pro *rebus honestis*, ut οὐ
     τὸ ἀγέρης ἄνεῳ δρόῳ νεφελα καὶ ἄνδυς τοῖς πόλοις
     XIII. 32. *sentent*. Aliquando pro *fortitudine in bello*, ut ἀγέρη εἴ τοτε III. 23. οὐ ἀ-
     γέρη αὐτῶν τούτων XIV. 29. ἀγέρης ἀνεργίαν
     III. 47. ἀγέρης ἀνεργίαν τούτων III. 10. Hinc
     ἀγέρης *opponitur* περικαὶ τῇ ἐπιστρεψῃ, *artibus* &
     inсидiis bellicis XI. 33.
 Α' γύρητος ιθ' ἄπιτι καὶ σκένεος X. 20.
 Α' γύρητος. ἀριθμῶν εὑρετης IV. 17.
 Α' γύρητος. ιερίσα Διοχέρης ἐν καπνολείᾳ IX. 19.*
     Dicitur *proprié de matutino* & *militari*
     cibo.
 Α' γύρητος Α' γαμέμνοντος XIV. 14. *res fortiter*
     geseta Agamemnonis, Rhapsodia Homeri.
 Α' γύρητος. ιερίσα ιηδόποιαν XII. 10. *virtutis*
     præmia nocti sunt ex merito. τοκάντεν V. 19.
 Α' γύρητον, *fortius rem gerere in pugna*. ἀρι-
     θηται ἐν Σαλαμῖν V. 19. ιερίσθουται τῷ Γ γρυ-
     νατος ἀποδημίας VI. 3. ἀειθόσατες πέλεω
     V. 6.
 Α' γύρητος Atheniensium V. 13*.
 Α' γύρητος τῷ Ελικίνω II. 43. & XI. 1.
 Α' γύρητος. οὐκ εὐ τὸ ἀρχαῖς φιλέμνοντος, καὶ πόλοι
     μοι εἴσιν XII. I. p. 721. τῷ μητὶ suffici, si
     te amari patiaris, ut ornamēto μητὶ
     fisi.

INDEX VERBORUM

- do articulus omittitur, στόλπιγα δὲ ἀρχήν
υποθέσις III. 14.* Ήντα μὴ λαβεῖν ἀρχὴν XIV.
I. prorsus non. Sic τὸν εὐόνοη τὸν ἀρχὴν
XIII. 27. μηδὲ ἴμπιμεν τὸν ἀρχὴν IX. 29.
ne cupere quidem. αἱ ἀρχαὶ πολέμων ὀκτα-
φρόντοι XII. 53. cause bellorum εἰς initia.
ἀρχὴν διδεράντιαν αὐτούς VI. 12. de egregie fir-
mata, qualem ante dixerat δῆ μολὼν περιφ-
ρόλων. Αἴρεται Αἴσχυλον VII. I. τὸν Περσῶν
ἀρχὴν κατατίστητο, de Alexandro II. 19.
η ἀρχὴ τὸν οἰκεμένην III. 29. τὸν πατεῖδην IV. 5.
τὸν ἀρχὴν τὴν νέαν ἔχον IX. 40. τὸν ἀρχὴν
μείζων ἐπιστολήν IV. 8. ταῦς ἀρχαῖς θερπότεπτα εἰ-
κερέν III. 12. ταῦς τὰς ἀρχαῖς ἵχρωτο τοὺς ἀποῖς
ἐπιστολέοις οἱ Αἴθηνοι XIV. 5. ἀλλὰς ἥρτο ητοὶ
τὰς Αἴρεται, ad Magistratus XIII. 12. sic
XIV. 44.
- Αἴρεταιντος III. I. p. 199.
- Αἴρεται, incipit. ἀρχαῖς κατέβαινεν αἵδικον XI. 9. ἀρ-
χαῖς αἵδικον I. 14.* ἀρχαῖς κατὰ αὐτὸς τῆς ἐπισ-
τολῆς, se autorem fuisse insidiarum II. 4. ἀρ-
χαῖμεν τῆς μαριας, incipientes furere III. 42.
- Αἴρεται, impero. ἀρχαῖς βελτώνων ὄντων VIII. 2.
- Σαλάσσων VII. I. 5. ἕραν XIV. 34. ἀρχοτος τῶν πό-
λεων δίκαιος τῷ πολιτῶν V. 13. ἀρχαῖτος Θεοῖσιν
λαπεδαῖσιν, habentes illos in sua potestate
IV. 8. ἀρχαῖς τῆς. Αἴσια πάντες ἡμέρων VII. I.
ἡρέτης τομοθεῖσις III. 17. p. 238. præfuit legi-
bus scribendis. ἀρχαῖς βιαῖος καὶ πικρός, λοιμῶ-
την XIV. II. sentent. καλᾶς, οὐ τοικεν VII. 21.
- Αἴρεται. Λόγος τῇ τέταρτῃ ἀρχαῖς, ο πρεσβύτερος, erat
illorum Sacerdotum princeps, natu maximus
XIV. 34.
- Αἴρεται καταχειρέν II. 15. fuligine tingere.
- Αἴρεται κατενθάδην V. 19. quia mysteria Cere-
ris enunciaveraut. τῷ ωτερώλλῳ τῆς ἀσθέταις
V. 12.
- Αἴρεται. εἰνοίσιν ἀσθέταις III. 17. p. 235.
τῷ ιμματίᾳ τῷ ἀσθέταις XI. 4.
- Αἴρεται εἰς IV. 8.* pigritia, segnitia.
- Αἴρεται. ἀσθετεῖς αἰρεθῆναι II. 40. faciles captu-
μηδὲ ἀσθετεῖς δεκτήν π., oratio scil. quam
pictura III. I. init.
- Αἴρεται. εἰς Νερίαν, exercere se in certamina
Nemae VIII. I.
- Αἴρεται εἰς VII. 4. ἀσματίᾳ τῷ πάθει τῆς
χορηγίας IX. 4. sic XIII. 23.
- Αἴρεται Φυκᾶσθαι III. I. p. 195. διέσαθαι ήταν
XII. 18. XIII. 31.
- Αἴρεται Φυκᾶσθαι τεργυρόταν XIII. 18. ηταί-
σσεται τὸ Αἴρεται σεμνός IX. 4. τὸ ηταί-

φιλανθρωπίας III. 19. Vid. not. ad x. 16. p. 669.
Αἴσπαλιος I. 5. piscator. Hesychius: Αἴσπα-
λιος, αἴλιος, ἀσπαλόγανος ιχθύος. Et hoc
pertinent, quæ ibi notantur, relata male
ad Αἴσπαλον. K.

Αἴσπις Αἴρεταιντος III. 24.* εἰς κακομηνίην XI. 9.
τὴν ἀσπίδα ἀποκάλεσιν, αἴλιον X. 13. εἰπεὶ ἀ-
πόδοτο τὴν ἀσπίδα XI. 9. ἀσπίδες VI. 12.

Αἴσπις. δῆ μολὼν ἀσπίδας ἀποκεντάτο ΙΧ. II. fa-
cete, scite.

Αἴσπις Αἴρεταιντος XIII. I. p. 846. δῆ ἀσπίδας πολὺ^{τοποθεσία} II. 31. p. 152.*

Αἴσπις. οἱ ἀσπίδοι XIV. 5. opponuntur ξίνοις. οἱ ἀ-
σπίδοι ἀρποῖν VI. IO. XIII. 24.

Αἴσπιχαλος. ἀσπαχάλος πρεθέπων τῷ πατέρι V.
16. ἀσπαχάλος ἐξεπατέντης παῖδες VII. 12.

Αἴσπιχαλος. οἱ ἀσπαχάλος παῖδες VII. 12.

Αἴσπιχαλος. οἱ ἀσπαχάλος οἱ χρυσὸις Σ

παῖδες ημέραν III. 18. ἀκρότατοι οἱ ταῦτα XII.
12.

Αἴσπιχαλος, τυρπες η γυνὴ πολυπότης II. 41. ἀσπίδας ηδοναὶ IX. 12.

que non decent, turpes.

Αἴσπιχαλος. ἀτρεμεῖ η δορά XIII. 21. πάντας σφράγεις
ἀτρεμέσια, de areanea I. 2. ἀτρεμεῖς ημένεις αὐ-
τοῖς XII. I. p. 719.

Αἴσπιχαλος βλέψικα VI. 14. constans vultus.

Αἴσπιχαλος εἰς πάντας V. 6.* imperterritate. ἀτρέμεις εἰ-
πε XIV. 31.

Αἴσπιχαλος οὐδοὶ XII. I. 64.

Αἴσπιχαλος σιδήρων III. 18.

Αἴσπιχαλος εἰς πάντας ηνοικηταὶ, tutam ad inhabi-
tandum XII. 52.

Αἴσπιχαλος δρυκτή, bituminis fodina XIII. 16.

Αἴσπιχαλος, tūrpiter se gerere II. 15. VI. 12.
αχημοῦ η πλεύσια, λαιδοράν XIV. 26. ἀσπα-
χαῖν τὴν καφαλὴν γελοιότατα II. 4.*

Αἴσπιχαλος. η αἰτιότητας πειθέστεν αὐτοῖς εἰς
δόσεις IV. 23. αἰτιότητας παῖδες η χρυσαὶ η
πατέρες V. 9.

Αἴσπιχαλος εἰς Ι. 19. αἰτιότητας η παῖδες η
μισθολόης II. 12.

Αἴσπιχαλος XIV. 3.

Αἴσπιχαλος τὸ Αἴρεται XIV. 48.* intemperantia.

Αἴσπιχαλος φθάνεσσιν τὸν κύνης XIV. 46. pertur-
batio in acie hostium facta.

Αἴσπιχαλος, adhibetur, quando à generali trans-
it ad aliquid particulare. πολλὰ μὲν η ἀλ-
λα, ἀτὰς η καὶ τὸ γεφύρια II. 44. καπ-
φροντικός τὸν πλάνθες θαυμαζομένων, ητο
η καὶ κρημάτων III. 6.* Sic III. 20. IV.
19. &c.

Αἴσπιχαλος μέτεις ποῖς αὐτῆς XIII. 30. ηταί-
σσεται τὸ Αἴρεται σεμνός IX. 4. τὸ ηταί-

Aī

ET LOCUTIONUM.

Αἴτιος βίστηλος III. 9. δεινῶς ἀποτλαγεῖς I. 13. qui-
pe qui. apponitur interdum & δὲ. ut, αὐτοὶ
οἱ οὗτοι εἰς γεωργία I. 31. αἴτιοι οἱ τοιούτοις
II. 13. αἴτιοι οἱ πολλῶν οὗτοι τοιούτοις III. I.
p. 197.

Αἴτιος έχει φρεστός VI. 6. immunitatē.

Αἴτιος ηθος Θεοῦ III. 9. non initiatuſ Deo.

Αἴτιος γεφύρι, picturæ, in quibus nulla est
ars II. 2.

Αἴτιος έπικάσιο X. 10.

Αἴτιος. ηπιασσαν αὐτὸν Αἴθηνοι, εἴπει η τὸν
ἀρχὴν αὐτοῖς παρεκάλειν XIII. 40. αἴτιος
αὐτοὺς XIV. 40. contumelia officiens. ἔλεγε,
αἴτιος αὐτοὺς πειθέσται, designatos ulterius
proredi III. 18. p. 250.

Αἴτιος ησαγόνης οἱ τοιούτοις οἱ χρυσὸις Σ
παῖδες ημέραν III. 18. ἀκρότατοι οἱ ταῦτα XII.
12.

Αἴτιος έπιστη, turpe II. 8.* IX. 40. ἀστον, η
γυνὴ πολυπότης II. 41. ἀστονοι ηδοναὶ IX. 12.
que non decent, turpes.

Αἴτιος. ἀτρεμεῖ η δορά XIII. 21. πάντας σφράγεις
ἀτρεμέσια, de areanea I. 2. ἀτρεμεῖς ημένεις αὐ-
τοῖς XII. I. p. 719.

Αἴτιος τοιούτοις VI. 14. constans vultus.

Αἴτιος εἰς πάντας V. 6.* imperterritate. ἀτρέμεις εἰ-
πε XIV. 31.

Αἴτιος οὐδοὶ XII. I. 64.

Αἴτιος σιδήρων III. 18.

Αἴτιος εἰς πάντας II. 44. dicitur de celeri Σ
violento incursi.

Αἴτιος Σ αὐτὸς II. 20.

Αἴτιος συγγενέσιος αὐτοῖς IV. 9.

Αἴτιος. ἀποχρητωσι μάζαις η πάρεια I. 15. σοκ
τηρεῖον ἀποχρηστεῖν η αἰτιότητας II. 42. ηδὲ ητύχοι
η εἰς Σ Πέρσας I. 21. μὴ ἀποχρηστεῖν αἰτίας IX.
26. η ητύχοστην τὸ αἰτήσιον VII. I.

Αἴτιος λέγων τε αὖ, h. e. porro II. 13. p. 98.*
οὐ πάλιν I. 15. extr. & VIII. I.

Αἴτιος φυγὴ III. 26. voluntaria.

Αἴτιος περὶ eodem die II. 4. & IX. 2.

Αἴτιος. καὶ ητέρων αὐτοῖς, η iterum abnata
I. 5.

Αἴτιος αὐλαῖς σαδωνικής ΙΧ. 3.* αὐλαῖα, venato-
ria instrumenta, quæ qualia sint, necdum
certum est. videtur pro certo retium genere
usurpare. Græcis sane & Latinis αὐλαί,
locus septus, ubi includuntur feræ. unde
fors αὐλαί, quibus sepit. Vide Vlition
ad Cyneget. pag. 154. Dalechampius putat
vocem licenter conficitam ad Atteneum,
ubi similiter reperitur in hac historia. Lo-

cus Hesychii nil hue facit, nec citari
Ælianuſ ibi debuit. (Germani ajunt,
die Eichler.) K.

Αἴτιος πολητας κακός XIV. 8. αὐλαῖσθαι, tibici-
nem habere sibi accidentem III. 14. Vide
Not. ad IX. 8.

Αἴτιος, τεστιβιλον. εἰς τὸ τέγυς κατενεχθεῖς εἰς τὴν
αὐλὴν III. 4.* εἰς τὴν αὐλὴν εἰσιστοι αἱ αἴλαι δου-
ράμενοι VIII. 7.

Αἴτιομα, actio ipsa canendi tibiis XIV. 8.

Αἴλητης III. 33.

Αἴλητης, αἴλητης VII. 2. XIII. I. p. 847.

Αἴληδος XII. 50. p. 810.*

Αἴλων καλαῖροτος, canalix XIII. I. p. 782.

Αἴλεντα, αἴλητης οἰκεῖαν, πλέον, τεχνή, συρόν
IV. 2. αὐτὸς αἴληδησματικός I. 34. αἴληδηνος η
δεσκότος XIII. 46. de adulto. αἴληδην βρέφος,
adultum II. 7.

Αἴληδης. αἴληπτοι οὐκ ἐλάμβανεν XIII. 3. incre-
mentum.

Αἴληδης οὐκ οἴφανοι, jam arefactæ corolla XIII. I.
p. 709. αὐταὶ ηδανα V. 6.

Αἴληδης, cras. η αὐλαῖος πορεία, crastina profectio
III. 23.

Αἴτηκαις αὐτοκήθοις IX. 16.*

Αἴτηκαις ηρι ΙΙ. 25. primum igitur, statim ig-
tur, vel exempli gratia. vide Vigerum de
Idiotism. VII. 47. P.

Αἴτηκαις ηρι φύσεως III. I. p. 193.*

Αἴτηκαις κατεφλέχητη ἄγαλμα XII. 57. sua
sponte.

Αἴτηκαις, αἴτηκαις λαπτηταὶ τοῖς Εἴληντη XIII.
42.

Αἴτης exprimit rem, cui additur, cum em-
phasi, ut αὐτὸς θάνατος XIV. 4. ηλεγε, Σω-
κράτην αὐτὸν τρυφόσαγιν. II. Vid. not. ad III. 14.
p. 224. περιστέτει τοῖς δορυφόροις, αὐτὸν τὸ βασι-
λεῖον VII. I. πόσον δὲ ητοὶ αὐτῷ Δημοκρι-
τος ηγέλασι η αὐτὸς, π δε λέγειν IV. 29. sin-
gularem vim hic continet, quasi dixisset,
etiam ab eo derisum iri, qui tamen auctor
hujus sententiæ extiterat. Et: η Αἴτηκαι-
δρον η αὐτὸν λέγεται φέρεται II. 25. Vid. not.
ad XI. I. p. 718. πάντας τοιούτοις αἴτηκαιδρον αὐ-
τῷ XII. I. p. 717.* αἴτηκαιδρον καταπιεῖ αὐτὸν
τῷ πλάνθες θαυμαζομένων, αὐτὸν
αὐτῷ τῷ καλάμῳ I. 3. εἰς αὐτῇ τῇ Ψυχῇ XIV.
34. Aliquando valet τόπο. ut αὐτὸν πεπιστεκεν I. 16.* Notat etiam solus, τὸ τεί-
των πεπιστεκεν αἴτηκαιδρον, αὐτὸν μόνον, se solus
I. 8. sed leg. videtur αὐτὸν. P. ηλ' ηγαν-
τις

INDEX VERBORUM

τοῦ εκείνου δέ μη ΙV. 9. ego ille ipse sum. αὐτὸν τέτο II.
29.* III. 17. αὐτούς μήν τετό, id ipsum folium IV. 9. τὸ αὐτὸν τετό I. 21. αὐτὸν ἔκαστα XII. I. p. 720. XIII. I. p. 838. ὁ αὐτός, idem, ille ipse. καθεὶ τὸ αὐτὸν XIV. 8. Hinc πάντα σύμματα αὐτὸν φέρειν τοῖς ἀνδράσι, eadem, que viri VII. II. Sic & VII. 18. Et εὐ παντοφαγεπί-
νειν τὰς τὰς, h. e. que, eodem modo XIV. 42.
Ἐν ταντῷ διπλῶν αγίων φέρεσθαι III. 14. in
una eademque re. εἰς παντὸν συναγαγεῖν τὰς
Αγίωδας, in unam urbem τοῦ locum contra-
berē XII. 42. Sic ferme, μὴ ἀξέρειν οὐδὲν
αὐτοῖς πολεμεῖν XI. 25. nobis ipfis.
Αὐτεργία. πεφύσσεται αὐτεργῶν VII. 5.
Αὐτεργία I. 31.* pro eo, qui suum ipse agrum
colit. αὐτεργίας δὲ XII. 43.*
Αὐτέργοτες IX. 16. Sic dicuntur, qui, ut cum
Justino loquar, eodem solo innati sunt,
quod incolunt. Puto autem plane huic
consentaneum esse apud Latinos *Aborigi-*
nūm vocabulum. S.
Αὐτέρχημα. ἡ λάντα αὐτέρχημα, εἰπεῖν μηδὲν Δι-
φρότες IV. 20. re ipsa, re vera.
Αὔχην. ἴωστας ἵτι τὸ αὐχήνα κειμένη, inscendens
collum jacentis X. 22. ὥστε τὸ αὐχήνα εἶχεν ἄ-
γαλμα XIV. 34.
Αἴφαρέων. οὐ φίτισθε ἀφεῖλε τὸ κλάδον III. I. p.
198. in quo loco ramum decerpserit. ἀφει, ξι-
τες χώρα τὸ θυέων XII. 37. ἀφελότες τὰ κρίσι-
α τὸ οὐαλά IX. 8. ἀφήρημεν τὸ πρᾶον, privatus sum
honoriis XIV. I. ἀφηρημένη τὸ πρᾶον κυνηγετῶν τα-
βερίφην XIII. I. init. ἀφελεῖν καλύπτειν τὰ τέμπετα
I. 20. tollere, auferre, ἀφελότες αὐτὸν οἱ εταῖ-
ροι XI. 6. eripuerunt eum. ἀφίλομέν τὸ τεῖ-
χον ἀκρωτόλεων VI. I. 8. ἀφέλετο ής αὐτὴ τὰς
ψυχοσθέας αὐτῷ ίμπα XIV. I.
Αἴφαλοσθαι. ἀφαλείσθαι τὸ ιππων VI. 14.*
Αἴφαντος. πατρὸς δὲ αἴφαντος XII. 43. de homi-
ne obscuræ originis. ἄρδεις δὲ ἀφανῆς, οὐ πίε-
σσαι VI. 14. ἀφανίσθαι οὐδὲ τὸ φύσιν III.
18. init. cuius natura ad naturæ divine
gradum non pervenit. ἀφανῆς γίνονται οὐ δύ-
χόρας οὐ μείστρας I. 15. non amplius conspi-
ciuntur.
Αἴφαντος. ἀφανίζειν τὸν τείχη, πολιάς γένει, βα-
θὺ VII. 20. extinguere, ut non appareant
cani. ἀφανίζειν. Αγάδων εἰς Αγάδων XIV.
13. sublatis scil. quibus maxime præ aliis
noscebatur. ἀφανίζειν dicitur Euthymus
in fluvio, quia corpus ejus inveniri non
potuit VIII. 18. ἀφανίσθαι τὸ φύμα XII. I. p.
709. evanescit sensim. ἀφανίσσεται τὸν κάματον

διὰ τὸ μέλες ΙΙΙ. Ι. p. 196. efficiebant, πο-
non sentiretetur labor. ἡφάσιοι τῶν γεροντῶν
ἀγῶνος. ΙΙΙ. 4. sustulerunt, aboleverunt illam
litis intentionem. ἡφάσιοι τῶν δύναμις των τεκνών
βορρᾶς ΣΧΙ. 61. extinxit, neci dedit exercitum,
ἡφαισθη ἡ πόλις αὐτῶν ΙΙΙ. 43. IV. 6. de ita
diruta, ut ejus ne vestigium quidem reman-
serit, unde locus possit cognosci.
Αἱ φαντίσεις σχειαν, federis ἐπι jurisjurandi via-
latio ΣΧΙΙΙ. 14.
Αἱ φειδίς. ἀφειδέσεις ἡ ἀνθεράπων ΣΧΙV. 34. qui ni-
respicit, quo possit commoveri ad parcendum,
severissimus, rigidissimus. Gloff. ἀφειδής,
ἐργάτης, rigidus, aper.
Αἱ φειδῶς ΙΙ. 17. prolixo, large, ad satietatem
usque.
Αἱ φίλεια τὸ γρόπες ΙΙΙ. ΙΟ. τετραδεκάτη ΣΧΙI. 1. p. 71.
Αἱ φειδέσεοι ἔκρηπο τῷ κάλει, negligentius ΣΧΙI.
1.
Αἱ φελᾶς συνεισισθεῖ την ΙΙ. 18. ΙV. 9.*
Αἱ φημιζέων. λίγοις τὰς θυγατέρας ἀφίσισται τὸ π-
ρέπεια ταῦτα, recusasse illum Bacchi cultum
ΙΙΙ. 42. ἀφηνίστας ὁ Αἰετούρας ΙV. 9. absolu-
frenum excutiens, subirabens se Platonī.
Αἱ φίτιας, de Apolline VI. 9.*
Αἱ φίτιοι κλέας, immortalis gloria ΙΙ. 32.
Αἱ φθονία καρέτων ΣΧΙI. 1. p. 709 χρυσός, ἀργυ-
ρός ΙΙΙ. 18. p. 250.
Αἱ φθόνος. ἀφθονοι καταγωγαὶ ΙX. 16. multi, πη-
μεροῖς.
Αἱ φθόνως τῷ κυνέλῳ ἴστιρρες οὐδαπο ΣΧΙI. 1. p.
842.
Αἱ φίμη. ἀφῆκε τὸ βέλος ΣΧΙI. 1. extr. ἀφέψη-
τες δεδεμένες, ἐλευθερός I. 25. τὴν πενταὶ τὸ θη-
μωτέον I. 34. & II. 4, τὰς ξένιας τὸ πατέον
ΣΧΙI. 7. ἀφέκαν τὸν Αἴχνυλον V. 19. absolu-
runt. ἀφῆκαν ταῦτα τῷ κρέα ΣΧΙV. 24. ἀφίσισται
τὸν τὸ διδοκάλων εἰ παῖδες, dimissi ΣΧΙI. 9.
ἀφέναι τῶν πελειάδα IX. 2. ἀφιθέτες, quibus
remissa sunt debita ΣΧΙV. 24. ἀφέναι ποιῶν
λατεργιῶν, ab omnibus muneribus publicis
imminutum esse VI. 6. ἀφίηται δόξας, libertatis
est ab illo metet I. 13.
Αἱ φίκιομα. ἀφικόμβων εἰς τὰς παροχέα ΣΧΙI.
17. veni, profectus sum. ἀφικόμβων εἰς Διά-
φες, quoniam proficiscerentur, ἐπι in itinera
effent ΣΧΙI. 44. λογοῦ τοι εἴς ἐμὲ ἀφίκετο, α-
τομε περινει ΣΧΙI. 11. ἀφίκετο ἡ δόξα αὐτοῦ
εἰς Αἴγαδας ΙΙ. 42. τὸ κλέος εἰς Γύναια ΣΧΙI.
1. ἀφίκετο εἰς δεσμωτήρειον I. 16. εἰς λόγους αὐ-
τῆς Συνεργότες ΣΧΙI. 32. εἰς Συνούσια ΣΧΙI. 24.
εἰς τὸ διπληματία ΣΧΙI. 13. εἰς Εὐλογούσια πατέ-

ET LOCUTIONUM.

Γράφαντις ΧΙΙ. 13. ἵνα γέπεσσορέων ΙΙΙ. 18. πα-
γὰ Κύρος ΧΙΙ. 1. πορφύρων ΣΧΙV. 17. ἀφίκετο εἰς
Αὐγελάς ΙΙ. 21. ellipt. scil. οἶκην. ἀφίκεσθαι
ποτὲ τὴν Εὐλύσιαν Ι. 22. venerant ex Gracia
ἀφικομένην περὶ τὴν βασιλείαν ΣΧΙV. 1. ἀφίγμα
τοῦ διαδικτυούσατο στη ΣΧΙV. 1. p. 723. ἀφιέσθαι
σφιν τὸ ἄνδρα, ut ad se veniat ΙΙ. 42. Sic
ΙΧ. 1. ὅτε ἀφίκετο οὐντός τὸ μαστίγιον, quando
ipſi datum est hoc oraculum ΙΙ. 41. ἀφίξεται
αὐτοῖς ὁ εὖ Τεμίσης πρῶτος ΣΧΙV. 18. proverb.
obveniet illis.

Aφέσις. χάρις τῷ ἀφίξεως VII. 17. αἵτια τῷ ἀφίξεως
χι. I. p. 723.
Aφίξηι. ἀπειστὸν ἐγνωσματοθ., deſtitutus à pro-
poſito certaminis II. 30. ἀπειστὸν ἐπιστρῶν, ab-
ſtitus à meretricibus II. 12. Sic & II. 18.
ἀπειστὸν τῆς ἔπικαιας θριάσιοι, ceſſit, dedit iis
III. 6. Sic III. 14.III. 22. IV. 5. Δόκιμος ἐπι-
έων ἀπειστρε, omittens, excedens illa ambu-
latione III. 19. p. 255. Δόκιμος εὐτρε,
quum illi abſceſſent ab obſtione v. 20. Δόκιμος
ſimplieiter ſumit ſupe notat diſceſſum, ſed
nunquam abſtinentiam a cibo. Salvator
noſter cum diſcipulis poſt reſurrecționem
verſatus eſt, Δόκιμος καὶ ἴριſτας, diſcedendo ἐ³
accedendo, ut Græcorum Patres ajunt. K.
ἀφίξεμον VII. 15. qui defecerunt.

Α' φω II. 42. p. 310. ἀφίσιον ταῦτα XII.
 57.
 Α' φίρητος. ἀφίρητος πάντας οἱ ἔτεροι κατὰν XI. 7.
 Α' φροδίσιος λόγος III. 30. sermo de rebus Ve-
 nereis.
 Α' φροδίσιος ἀμυθής, rei Venereæ II. 3. τέφανος
 ΧΙΙ. 1.
 Α' φύλακτον ἀφίσιον I. I. imprudentem.
 Α' Φύντιζερια, ἀφυντιζερια ὁ Γίλων I. 13. exci-
 tatus est.
 Α' φυντ. ἐπι XII. 41. de eo qui præ ingenti
 admiratione loqui non potest.

Α' χαιρι, Achivi, Graci III. 22.
Α' χαιρε ή xiv. 9.* alibi (xii. 5.) est αγελόθης
τῆς, refertur enim ad mores.
Α' χαριστία ή Α' εργοτέλεις IV. 9.
Α' χαρισις Θ. ἐπὶ ὀχάρειος ἐγένετο ἀφὲ τὰς Τυνδα-
εῖδες IV. 5. ἀχέρισος δόξη XI. 9. Φαινεται
x. 8.
Α' χθομα. οὐ' ἀκριτη, ὅτι μὴ συνδεσμῶνται Α' θηραίοις
XIII. 26. ἄκθητο τῷ πηγεμονικῷ αὐτῷ XII. 16.
αργε eam ferebat. αἰκθόρμος τῇ αἱρεχανίᾳ XIV.
22. τὸ ἀκθομένων ής XIII. II.* inimicorum
eius.
Α' κίτιων VII. 13. Sic Diod. Sic. lib. xi. p. 21. P.

Aχρίς, *pyrum.* *αχρίδες*, *δεῖπνον Τιμοθέου* III.
39.*
Aχρισος *αχρίς* *τὰ ἔργα* III. 37.
Aψοφίη XII. I. p. 719. *sine strepitu.* Sic &
Lucian. *Dial. Meretr.* p. 743. P.

E

Bαδίζειν, μή βαδίζειν τὰς λεωφόρες IV. 17. οἱ βα-
δίζοντες, καὶ οἱ πλέοντες, pedibus iter fa-
cientes, ἐπι ναυγαντες III. 1. p. 197. βαδί-
ζειν εἰς τὴν πεντηνήν VI. 1. in funera. ἔτη τῆς τά-
χου II. 10. ἐπι θέσιν τῆς πομπῆς VII. 10. ιατροί^ι
πορφυρῶν εἰμάτια IX. 3.* ambulare in tapeti-
bus. Sic βαδίζειν κατ' αὐθῶν IX. 9. βαδίζειν III.
19. de Ariftotele, inter ambulandum do-
cente, simpl. vel plenius, ἔσαδίζει σὺν τοῖς
ιεταῖσιν, ibid.

Βαῖνω. βαῖν' ἀπὸ ἐμῶν τετράδων, ab i. III. 43. πῆ-
μα δόμοις ἐπὶ πηγαῖς βαῖνει, venit, ibid.
Βακτρεῖα σκληρὰ X. 16. scipio, quo utebantur
philosophi. Βακτρεῖα πιθῶν τὸ πῦρος XIII.
23. Βακτρεῖα ἀνέτεινεν ἀυτῷ XIII. 40. βακ-
τρεῖα καθικέσθαι τὸν X. 16.

Βαρχεία XIII. 2.* *baccatio*.
Βαρχείαδα. Βαρχείαδῶν ἀρχῆ Corinthi I. 19.
Βαρχείους. βαρχείοντας οἱ κύνις, κόρηκτς, ὅπει
εἰσθίας φάγαντι II. 40.

Baixinhòe 015205 III. 42.

Bάνχος. Βάνχαι Ερωτος III. 9.*

Βιλανέτον. βαλανέτα χρῆσθαι IV. 17.

Βύλαρος, *glans*. βύλαρος, δέσμους Α' εκάδων III.39.*

Bákkos. βάκκος τῆς αἰγας i. e. absol. & prop.

de jaculantibus. βίβλοι λίθεις αὐτὸς v. 19.

βληθέτις λιθίῳ ΧΙΙΙ. 23. βληθεσσαὶ αἵρετος Ι. 10.

vulneratæ. οὐεβλητο κεραυνο. I. 13. fulmine

tactus erat. aliter: βαθύστερος ἐφ' εαυτός πάντας
τοις τέλοις τούτων συνίστημα συνίστημα.

τολμημα II. 4. omne facinus in se recipiens.

Βαρεμένος τεχνη VI. O.*

Βαπτικόν. Βαψας σεφαρον εις μυρον, tingens, immittens in cunctis tunc vix. 20

Basiliscus *mittens in unguentum* XIV. 39.

Beschreib. vii. 8. quicquid à recta est ratione

*Bagætæks VII. 8. quicquid a recta est ratione
6. 3. alieno*

• 3 alle-

INDEX VERBORUM

alienum. οὐκὶ βαρεῖσθαι, de Babylonica VIII.
7.
Βαρεῖσθαι πανθῆσαν VII. 8.
Βαρεῖσθαι II. 14. per excellentiam, de Rege Persarum. Sic Corn. Nep. IX. 4. 3. adde
II. 4. 5. K. βαρεῖσθαι III. 26. pro quibus-
vis exteris. εἰκάστης τὸν Εὐρώπην VIII. 6.
Βαρύνθιμος καρδίαν τὸν διάλαγκτον XIII. I. init.
Βαρὺς ἡνὶ τῷ γένειον IX. I. βαρὺς ἀπανταχθεὶς XIV.
30. graviter gemens. βαρύπτερον Φέρων XIV. 4.
νοσεῖς γένειον παντὸν βαρυτάτων XIV. 25. βαρίπ-
της καρδιακής, violentissimi, molestissimi co-
mellatores XIII. I. p. 847.
Βαρύτητος πανθῆσαν XII. I. p. 722. ἐδύνετο VII. 3.
ἴκινθεινεσθαι III. I. I.
Βασάνος. βασάνιον ἔγκεχεπερεῖν VII. 18.
Βασιλέας ἀσφαλῆς XII. 64. ἴδια, ibid. διάλεια ἰ-
δοῦ Ι. 20. πατρία IV. 5.
Βασιλείου. τῷ τῇ βασιλείῳ, ante regiam IX. 42.
Βασιλεὺς τῷ VI. I.* τολμῇ VII. I.
Βασιλεὺς I. 22. per excellentiam de Persarum
rege. aliquando additur μέγας. ut, εἰς βασι-
λία τὸ μέγαν ἵκειν ἡ δόξα XII. I. βασιλεύς, δι-
αιῶντος βασιλεύοις I. 32. formula solennis.
βασιλεὺς ἱγχάρος XII. 31. ἀδοπεράν XIV. 12.
βασιλέας καρέπερ, ibid. βασιλεὺς πάντων τῇ εἰ-
σιν αὐτοῖς οὐδαμορίσατος XII. 64. de Alexandro
Macedone, omnium, quotquot unquam vi-
xerunt, regum felicissimo.
Βασιλικῆς θύης VI. 8. βασιλικὴ II. 20.* oppo-
nitur πορευτικόν.
Βασιλικῆς XII. I. p. 720. magnanime, ut Re-
ges decet.
Βασιλίς ἡ τῷ Κύνεως III. 42. de Venere.
Βασιλίνα. βασιλικὴν ἀρετοῖς πεσαρέμενος II. 13.
μὴ βασιλίνας γελάσου καὶ ἄλλον XIV. 20. non
invidens. ἵνα μὴ βασιλεύσωτι δὲ ἄφε τέτο Ι. 15.
Βασίλεως. δόρυ βασάζειν μὴ δύνανται II. 9. non est
ferre simpliciter, sed & vibrare. βασάρας
ἔφερε θεὸς III. 22. de Δηνεα.
Βασίλειος τὸν τείχη, πολιῶν ἔστω VII. 20.
βασιλεῖς ξανθὴ κύρη XIII. I. p. 845. pro me-
dicamine, quo crines rutilabant.
Βεβίλος ΙΙΙ. 9. jungitur ἀπελίσθι.
Βεβίλον, accus. βεβόνη λεπτῆς κακίας IX. 13. βε-
βόνης διαθῆσις ἀλλὰ τὸ πλαστόν, ibid. βεβόνης κεν-
τύνης κατὰς ἀπεκτενεῖν IX. 8.
Βέλος τὸ IX. 13. accus. pro βεβόνη, ut vocarat
pauclo ante. Alter: βέλος ἀφίκεται, τοῦτο τοῦ
πρώτου XIII. I. p. 848. de sagitta arcu
emissa.
Βελτίων, βελτίτος. τὸ βελτίωνας τὸν ἔργον τὸν λόγον

Б Т Л O C U T I O N U M:

XIII. i. p. 786. βλέπων σφάγιαν II. 44. notat cupiditatem & studium cedis, oculis declaratum. βλέπων εἰς ἡ μὲν δεῖ χωρία ΣΙV. 42. βλέπων εἰς τὸ βίον αὐτῷ X. 15. considerans, respiciens. ἐβλέπετο εἰς τὸ II. 13. de spectante in theatro. βλεπόμενος εἰς τοὺς παρεργατὰς, ibid. de eo, cuius repräsentatur persona.
 Βλοσφύρον ὄρασμα XII. 21.
 Βοών. βοῦς ἡ τραχυφθία III. 42. omnibus facit notum. ἰδόνα Θεὸς Εὐλογίας καὶ ἐλαυνίας, τὸ γὰρ πατρὸς ὄνομα XII. i. p. 714. de implorante opem. ἀμυνόμενος, ἀσθενές, αἰδοφίκης, δεινός I. 13. ἔσθοντας II. 13.
 Βοῦς. βοῦς γενομένης XIII. 46.
 Βούθια. βούθια τῇ πατερὶ VIII. 16.
 Βούλατον IX. 23. bubulcus.
 Βοιωτερχεῖν VII. 14.*
 Βοιωτερχία XIII. 42.
 Βοιωτιάζειν τὸ τρόπον IV. 15.
 Βοιωτικεργίας καράνθης III. 24.
 Βοΐφος XII. 61.
 Βούρυχος. βοτρύχος χρυσοῖς ἔχον I. 20.
 Βόρρης. βοτρύναν εὑθείσταν τον XIII. i. p. 841.
 Βουκολία. βουκολῆς καλέσθη τὸ Σικελίαν X. 18. βουκολέμφημα βοῦς ὡς ἀντεῖ, ibid.
 Βουκολικὴ μέλη X. 18.
 Βουκόλος X. 18.
 Βουλεύεθαι μετὰ θυνθοῦ XII. 8. εὖτε εἰχε Διόνυσον, ἵνα γεννᾶντο, οὐ λόγῳ ἀξιοῦ, βουλεύονται, meditetur, deliberet in animo suo XIV. 12. Etiam passivo sensu, Vide Notas ad II. 28.
 Βελόνη οὐ εἰς Αρέτην πάγε ν. 18. ἔγειψε τὸν βελόνην τὸ Ρωμαῖον XIII. 33.
 Βελοκη, volo. Τὸ βελότην τὸ πέριμα σκέπνοι εἶναι; h. e. quid εἴδε quale illud esset III. 20. τὸ εἰσόβετο τὸ ὄνομα σκέπνο; IV. 9. οὐ βουλόφρον ἔτι πυκνὰ ἀπειχθάνεια, qua ratione, quid cogitans II. 21. Sic IV. 13. ἴσχετον VII. 10. ιεράληθη, voluit, II. 28.* βουλοφρόνα εἶναι θυντή. i. alicui placere.
 Βεβήσκεται οὐ τὸ ζυγὸν ποιῶν V. 14. ἡλίας βοῦς X. 18.
 Βεφόνια, festum apud Athenienses VIII. 3.
 Βι;αδύνα. οὐ δικαῖον τὸ ιερόθυμον III. 43.
 Βεργχιμαν II. 41.
 Βεργχίος. ἐδὲν ἀδικήσας τὸν Αθηναῖον εἰς βεργχῖον, in re minima III. 47. οὐ βεργχῖον, paulatim III. 18. extr. τὰ ἀπειχθάνεια, breves aures XII. i. p. 710. οὐδέποτε οὐ βεργχῖον εἰς στοπὸν βεργχῖον, paululum aqua XII. 40.
 Βερφός ἀντίκον V. 18. τὰ βερφόν de sobole humana II. 7. XIII. i. & 18. etiam aliorum animalium I. 6.
 Βεργοσύνη, ὄντος IV. 18.
 Βρόχης αποστημψις XIII. 36. laqueum.
 Βράχης ἐλαύνεις III. 20.
 Βράσιμημα. βράστεις πίθηκος I. 9.
 Βύσσα. εἰς βύσσας θάλασσαν περπάν IV. 1.
 Βαρύφον ἀναστομον IV. 5. βαρύφον πατρόφον φεστίχονθαμ
 XIII. 2. κατίφυγες εἰς τὸ βαρύφον III. 43.
 Βαρυλόχος ἀνὴς II. 13.*
 Γ.
Γάλα. εἰς γάλαξι καὶ σπαργανίοις εἶται VIII. 8.
 X. 10.* in primo lacte, in primis incunabulis esse. phrasis Euripidea, de primo rei ortu.
 Γαλεπτάνη, vates Siculi XII. 46.*
 Γαλῆ Ταρποῖος XIV. 4.* myrtela Tarpeia.
 Γαλλωδίον, tranquillum, serenum, de vultu,
 & adspectu XIV. 22.
 Γαρυτῆς γαρυτῆς ἀγαπητα IV. 33. οὐ γαρυτῆς
 αὐτῆς XIV. 43. uxoris.
 Γαρύτης. γαρυτῆς ποθεῖν III. 42. maritos deside-
 rare, amare.
 Γαρυτία. γαρυτῆτες VIII. 7. οὐ γόμφη γαρυταρέην αὐτῆς
 legitima ejus uxoris X. 2.
 Γάρος. γάρμας εἰσῆσθαι, παρπτιας celebrare VIII.
 7. θυντην, ibid.
 Γάρε. μὴ γράφασσι, ἐπιλαβεῖν δὲ VII. 8. xiv. 6.
 οὐ γράμμον ἐ, ἀλλὰ καὶ οὐ &c. XIV. 28. καὶ γρά-
 μματις, καὶ εἰς οὐ τινα Α' Ογιαίων πόλιν XII. 52.
 hac omnes relativæ sunt formulæ & fre-
 quentes nostro Auctori. Nonnunquam
 absque relatione ponitur à principio capitisi.
 Ut, οὐ γὰρ δὲ δύναμαι πειθεῖν θυντούς IV. 29.
 γὰρ in Interrogatione & Ironia, vel indig-
 natione, αὐτην γὰρ αὐτην ἐχειν ισχνή οὖσας; III. 21.
 hæc ergo ei non sufficit via? γὰρ pro quia,
 seu post Ellipsis totius sententiae, cuius
 ratio redditur. Zoilus rogatus, quare ma-
 le de omnibus loqueretur, respondet, πιη-
 σαν γὰρ κακῶν βαλόμενος & δύναμαι, h. e. ma-
 le loquor, nam male facere non possum XI.
 IO. extr. Abundat, vel ponitur pro δὲ. λέ-
 γει γὰρ οὐ, dicit vero etiam XII. 55. Sic
 post οὐ. αἰρετὸν απειχθάνεια, οὐ γὰρ κληρωτὸν,
 non vero VIII. 10. Sic οὐ γὰρ Σινοκλέα μὴ
 ιεράθημα II. 8.* Vide Mī, & notas ad VIII. init.
 ἀλλὰ γὰρ III. 17.* extr. Sic VI. 8. & XII.
 I. p. 711.
 Γαστήρ. γαστρὸς οὐτων οὐ X. 9. Sallust. ventri obe-
 diens.
 Γάστεις. ventri deditus bellus & 28

1. p. 7ff.
Γαστήρ. γαστρὸς ὑπερθυ. x. 9. Sallust. ventri obediens.
Γάστηρ, ventri deditus. bellua. 28

INDEX VERBORUM

IV. 4. Sic γερφικὴ τέχνη VIII. 8. x. 10.
Male apud Pollucem VII. 3. vertitur scri-
bendi ars. γερφικάτερος ἵστατο magis intel-
ligens picturam II. 3.* Vide Leopardum
lib. XII. cap. 4. S.

Γερφία. Αλίξαδρος γερφία Φενίκιαι I. 25. de
epistolam componente. Κινέας ἕγραψεν τῷ τῷ
βελᾷ XII. 33. ἕγραψεν μάχην Λαπιδῶν καὶ Κε-
παύρων XII. 2. de poëta. ἕγραψεν τῷ Ε-
λίτῳ XIV. 47. de pictore. Sic γερφία ισ-
πανοί XIV. 15. ἕγραψεν Οὐμπρος ἐμπνόντι, pincxit
Homerum vomentem XIII. 22. γερφία Γά-
λυνος ἐπὶ τῷ ΙΙΙ. 41. γερφάδρος εἰγόντι
Δαΐδος X. 2. ministerio pictoris, puta. γε-
ρφίαν τῷ Α' στάθμῃ εἰκὼν II. 3. adde IV. 4.
Ἄδαμος γερφαμέδρος scil. in tabula Geogra-
phica II. 28. Aliter: ἕγραψεν Λυκοῦρος,
μὴ ἐλαύνειν, de psephismate vel decreto scrip-
to, & Πιερικῆς ἕγραψεν μὴ εἴηναι &c. XIII. 24.
Πιερικῆς ἕγραψεν τῷ μονοὶ VI. 10. proprie. Aliter:
γερφίας εἰς Οὐμπρον XI. 10. de repreben-
sore. Aliter: ἕγραψεν δὲ δοπρίττων XII. 33.
per notas arcanae significavit. γερφίαν ἀναδει-
Αγροφίλῳ II. 13. primo loco ponere, ut
victorem reliquorum.

Γρηγορία. ἐλπίδης ἔγρηγρος τῷ ἀνθρώπῳ στεγοῖς XIII.
29.

Γυμναζόρδος τῷ αὐτῷ II. 6. εἰκὼν ἐγνωμόντο, non
dabat operam gymnaſiis IV. 15. extr. γυμ-
ναζόμενος γυμνάſιον V. 6.

Γυμνάſιον II. 6.*
Γυμνάſιον VIII. 14. Gymnasion Corinthi.
Ἄλλος τὸ γυμνάſιον περίσσων ὑγείαν II. 5.
per exercitūa gymnaſistica. opponuntur ibi-
dein τῷ φειδιτῷ. vid. Bourdelot. ad He-
liodorum IV. p. 76. S. αὐτὸς τὸ γυμνάſιον ἐκ-
πλάστη τὸ πᾶν σῶμα XIII. 1. p. 845. gene-
ralius de quibuscumque exercitiis, velut
Venationis. Sic εἰς γυμνάſιον εἰς τοὺς ὄρετοι,
ibid. p. 845. θεραπεία εἰς γυμνάſιον IV. 15.
γυμνάſιον τῷ εἰαδὸς γυμναζόμενος V. 6. specia-
tum de cursu.

Γυμνάſιον II. 6.*
Γυμνὸς VI. 11. absol. de inermi, & tunicam
induto. Et plenius γυμνὸς τῷ ὄντων XIII.
37. γυμνὸν τῷ ξίφῳ ἴποτες II. 44.

Γυνακία πολυπραγμοσύνη XIII. 1. p. 845.

Γυνὴ, de qualibet femina, sive habeat mari-
tum, sive non habeat. γυμναζόντος αὐτῷ τῷ μονοὶ
X. 2. Αἰσχρότερα καὶ λεπτα, de puella, seu κα-
π. Μονῃ XII. 58. ἐλαύνειν II. 38. VI. 1. XI. 9.
καπάτη XIII. 32. ματαργός VII. 2. οἰκίτη II.

38. οἰκέτη XII. 1. est ex iis, quas mox vo-
cat τροφές, h. e. annus, que curam gerunt
puellarum. πολυπλοκή καὶ φιλοποίη, ἀπότοι II.
41. πόρη IV. 14. πελέα XIII. 1. adulata. πε-
κτωτοῦ XIII. 6. secunda. οἰκία XIV. 31.
οἰκουμένη III. 30. XII. 1. γυναικεῖς τοικεῖς,
Περιστῆρε XIII. 1. φιλόκτητοι εἰσὶ δενῶν, ibid.
Γύνη XII. 12.*

Δ.

Διμόνιον. τὸ διμόνιον μὴ ἀγονιστικάται το-
νοῖσιν VI. 13. fūmpl. Δενῶν. συνὶ Σαντεργα-
VIII. 1. ἀπειλεῖν Μακεδόνας ἴστισσον XII. 57.
Διμογρίας ἰσπυδακὸς τῷ τῷ ὄρεα II. 4. νε-
μεντερ, mirum in modum.

Διμόνιον. ἐδύμων αὐτῷ τῷ φέρει τῷ ἐλαύνειν
τῷ &c. XIII. 24. διμόνος ἀρχὴ I. 20.*
scilicet, poculum. κατὰ θεὰ διμόνια ἀσπά-
τη ἀγοράμαν ἐπίχομεν εἶτες ἐπὶ τῷ μονοὶ I. 30. πά-
τετες οἱ συνελθόντες κατὰ θεὰ διμόνια I. 34. qui
fūrtuna quadam divinitus convenitus. δι-
μόνιος ἔνοι II. 13. p. 99.* Διμόνιον de Marte
& Amore III. 9. de Baccho III. 42.

Δαις. παρέντας ἐπὶ τῷ δᾶτη VIII. 7. convivium.
δαιτὸς ἀναθέματα dicuntur placenta XI. 12.
ἡ δὲ (φάλαγξ) ἔχει δᾶτη τῷ ἐμπειρῷ, cūm
I. 2.

Δάκια. δηκθέας τῷ δακῆς XIV. 4. ὥδιον δηκθέας
τῷ δάκην τῷ παρδάλεως, ibid.

Δάκρυον. δάκρυντα ἐπιχωριάζειν αὐτῷς XIV. 22. δη-
κρέντος πολλοῖς καὶ θολεροῖς ἐκλατεῖ, ibid. τεστη
επιβάλλει δάκρυον III. 18. p. 252.*

Δακτύλιος. δακτυλίος Δακγλιφότες XIII. 30. φί-
ρων πολλάς III. 19.*

Δακτύλος μίγας χερός II. 9. φίλος τῷ σαρκὶ^ς
IV. 28. δακτυλος XII. 1. p. 715.

Δακτύγειν. Ιδού εἴτε δακτύζοι, εἴτε τοις δακτύζοι
IV. 1.* ἐπιθέμενοι τοῖς δακτύσαις XIV. 24. δα-
κτύδημος τῷ φέρει τοις πεντήκοντα δακτύματα XI. 9.

Δακτύης. δακτύης ἐπικτείνειν XIV. 24.

Δακτυλία διατάξια διλοχεῖς τῷ στρατόπεδο, λαπτά
εἰς τὴν ἀκρασίαν IX. 9.

Δακτεδον, solium, pavimentum. μύροις ἐργάσιτο
αὐτῷ τῷ δάκτυλο IX. 9.

Δακτενός I. 22.* & I. 32. nummus Persicus
aureus, valens 20. drachmas argenti. Vide
Gronovium de Pec. Vet. III. 7. K.

Δακτυλίς. δακτυλίς δακτύδητες αὐτῷς V. 51. tribu-
tum.

Δάκτος οἱ εἰς ὄρεα XIII. 1. p. 846. τῷ δάκτῳ τῷ εἰδε-
δεν καὶ κλημέτων III. 40.

Dæ-

ET LOCUTIONUM.

Datiyi Absoluti loco Genitivorum. θύνον τῷ
Αετίσιν, οἱ μὴ μὴ ιερεγύλαν ἡσαν X. 21. Sic
καυνοῖς Τερψιχόροις II. 13.* Dative exprimi-
tur is, cuius in usum vel gratiam aliquid
fit II. 20.* & VII. 8* init. Etiam Causa,
ἢ πάροιδες περίτλω πῦρ, per rusticitatem
II. 21. Dativus pro Genitivo, τῷ ὑδρὶ αὐτῷ
τελείων III. 3.* & VII. 7. Abundat etiam,
μὴ τὸ ὅμινον Διφοράτιτα τῷ ποιητῇ IX. 4. Sic XII.
25. p. 758.*

Δάφνη Τεμπωνή III. 1. δάφνη, ἀκμάζον φυὲν διὰ
πλευρᾶς XII. 1.

Δὲ sāpe abundat eleganter ab initio orationis:
ut, καὶ σάνιο δὲ κυρὶς Αἰγαίους καὶ σοφὸν I. 4.
λιόντα δὲ νοσηγόν τῷ μὴ ἀλλαν ἐδὲ δύνατο I. 9.
& sic alibi ut I. II. 12. 18. II. 16. 23. &c.
Sāpe orationi antecedenti jungit sequen-
tem: ὃ δὲ ἀμφιχανεῖ καταπέντεν αὐτὸν I. 3. τεκ-
σημη δὲ κατέχωντας τῷ ἀδὲ I. 6. & sic alibi. So-
let aliquando ponī & in fine sententia: ἐμοὶ
δὲ δεῖτος εἴη δοκεῖ μυθολόγῳ καὶ σὲ τέτοιο, καὶ
τοῦ ἀλλοῖος δὲ III. 18.

Δᾶς. εἰδίστες, ἡ δὲ λίγειν καὶ περίτελεν σὲ τῷ βίᾳ X.
II. ἔδει Σακρύτων ἀπόθνεσκεν I. 16. τῷ δὲ βο-
δεῖν II. 10. ἔξοδοι καίσαντα XIII. 24. δὲντε
λέγουσαν III. 12.* εἰς δέοντην πύγοντα III. 1. πι-
λίτερ. εἴσει νοσησεν IV. 15. τῷ δέοντο παραγνεν
XII. 62. utilius. Vide & infra in Δίον.

Δάγκυα εἰς τοχὸν τῆς ἀνθρώπων εἰς σωφρούσιν VI.
12. δάγκυα δύσθυμα XIII. 6. h. e. ut exponit
ipse, ἀπόδειξις, seu argumentum.

Δάδειος. ἐδίδειος παρελθεῖν εἰς τῷ δῆμοι II. 1. καὶ τὸ
δέδησις, οἷς οἱ πολλοὶ IX. 20. δέδικτος καὶ ἐπο-
πλίστος XIII. 17. δέδοικτος τῷ ἔπειρον III. 9. δέ-
δοκτερες πάντας X. 5. ἐδειποτε ὁ Σέργειος XIII. 3. ἐδει-
ποτε δὲ ἀσφέτη, μὴ ἀπαίδειτο, τῷ δίνει
τῷ πλάνῳ III. 28.* δέδιας ἐφολατεῖτο τῷ πλάνῳ
XII. 12. δέδιτες τὰς Αἴθωνας, ὅπως ποτε
ἔχειν ποτε &c. II. 13. δέδιας, μὴ ἡ χολὴ τέ-
των ἐπιβάλλει τὴν ΙΧ. 25.

Δεικνύειν αὐτῷ τῷ ιατρῷ XII. 1. exhibet, monstrat.
ὅτα δεικνύειτο (scil. ἀγάλματα) ἡμῖν η πλαστικὴ
XIV. 37. δεικνύειτο Κηφισίαν ἀνδρα, statuis ex-
primunt, & exhibent eum forma viri II. 33.*
εἰκὼν γυμνὸς αὐτῷ δεικνύσσειν VI. II. χαετοῖς εἰδέ-
κνύειτο παρεντάτη σάφεσσα XIII. I. p. 842. pre-
ferrebat. δεικνύειν, οἱ ζῷαιν XIII. 38. οἱ δὲ ἔφη,
δεικνύει, ille vero dixit, se offensurum re ipsa,
quid didicisset IX. 33.* διερδόντα τῷ λόγῳ
δεικνύει, οἵτινες βέλεται III. I. init. ob oculos
ponere.

Δειλαῖος, miserī I. 30.

Δειλόν. δειλικῆς χρῆσθαι αἰτιάτη II. 5.
Δεινὸς μυθολόγῳ III. 18. extr. δεινὴ η δύνα-
τος Κύρος, πατίκα XII. I. p. 722. δεινὸν ποιεῖ
τῷ φειδὶ II. 5. δεινὸν εἰπεῖν II. 13. IV. 16.
VIII. 12. δεινότατος πάντας τῷ πῦρ, per rusticitatem
II. 21. δεινότατος πάντας τῷ πῦρ, η δύνατος εἰπεῖν
τῷ φειδὶ III. 3.* & VII. 7. Abundat etiam,
μὴ τὸ ὅμινον Διφοράτιτα τῷ ποιητῇ IX. 4. Sic XII.
25. p. 758.*

Δεινότης. δεινότης λόγων VII. 19. vi dicendi.

Δεινός ἕγκλετεῖν τῷ βασινοῖς VII. 18. maj-
orem in modum. Sic δεινός κατεφροτέν τῷ κα-
μρῷ II. 13. valde aſternari. δεινός κατε-
πίσσειν VI. I. μεμονόθα τῷ κατεφροτέν τῷ
φιλόποιο I. 12. διεργάπειος V. 13. φιλόποιος XII.
I. p. 720.

Δειπνία, εdo I. 2. & 4. δειπνήτες τῷ φέρει Πλάτω-
νη II. 18. sic III. 23. εὐ εἰς τῷ πατέρων, εἰς
ὑπεριάνη II. 18. ηδεῖν III. 20. πολυτελές XII.
29. δειπνῶσι, μὴ ἀδὲ τεθητόρων, ibid.

Δειπνόν αἴθεσμα XII. 20. μεταπομπές XII. 51.
δέεται πολυτελή, φορτικά, σὺν εὐφράσιον εἰς
ὑπεριάνη II. 18. σφετελπιστὴ VIII. 7. δέεται
ποηησεῖ δειπνόν II. II. δέεται λόγῳ αὐτῷ, κρεβά-
την μάρτικα I. 16. εἴναι κυπών XII. 27. μεμπό-
κων I. 12. δέεται γίνεται αὐτῷ, minor sc.
Polypus majori I. I. δέεται εἴχει βαλάνες
Λεκάδες, σύκα Αἴθημοι, &c. III. 39. ci-
bitum.

Δειπνωμαρία V. 17.

Δεικάζομεν. ιδικάδειοντας οἱ κύριοι Φύφε II. 8. cor-
rupti fuerunt.

Δειλεάζω. δειλεάζη ητα καρπάσι XII. 17.

Δείλεαρ I. 5. είσα.

Δειλοῖς, Cives Delphici VI. 9.*

Δειλόρος μαλακοὶ XII. I. πλακπυκός III. I.
ὑπνόλογος, ibid. διελέας εὐθαλῆ τῷ χλωρῷ XII. 16.

Δειξία. εἰ δειξία εἰσινταν, ad dextram partem in-
trantium in urbem VIII. 16. περιστίκει εἰ τῷ
δειξίᾳ τὰς ἐλπίδας ἔχει II. 9. in dextrâ, h.e.
in pugna seu fortitudine. Sic Latini. Vide
Curt. IV. 14. 25. ibique Freinshemium. S.
Δειξίον πνος XII. 16. dexteritas, solertia. adde
XIV. 48. Vide Freinshem. ad Curt. IX. 8.
23. S.

Δειξίομεν. δειξίκειος αὐτῷς κονταία λόγων, πμῃ
λοιπῇ III. 19. accipiens eos. δεικνύσσειν εἰς
τῷ δέοντο I. 32.

Δίορας. rogo, oro. διοταρ τῷ λέγεται, εἰσωσιν αὐ-
τοῖς III. 12. διηγένεις τῆς Αἰσθαμέλας, διελέστη
d 2 τῷ

INDEX VERBORUM

τὸν ἔχθραν Ι. 24. ἰδεῖν ποσαν αὐτῷ, διπέλαιμες πρέσβεις, ἀφίκεδη, rogārunt, eum ut veniret ΙΙ. 42. Aliter, δέοδη ἄρρενων, & θυραπέων ΧΙΙΙ. I. init. indigere, desiderare. Διογέ-
νες ΧΙΙΙ. 38. δόρων ΧΙΙ. I. ἐπινεψας ὡν Με-
ταν ΧΙΙ. 50. διοντα αὐτῶν, desiderant earum
umbram ΙΧ. 18. δενδεις Σεραπέας ΙV. 15.
κράτερος ΙΧΙΙ. 5. κράτερος ΧΙΙΙ. 35. & δε-
νεις ρευτηγών ΙV. 5. δίλγων ΙI. 9 & δέμας
πόλεων, ὦ &c. non desidero πτερύξ, non
opus babeo urbe ΙII. 6. πολυτελεῖας Α' Θηραίων
ΧΙΙΙ. 26. ἀδίνη δόρδη ΙI. 14. nulla re in-
digens, opus habens. περιφέρων ἔδει λιθοτρό-
πη θαρατη ΙX. 4. Aliter, δέομενος χρηστός, con-
fūlens ΙI. 32. δέομενος Ι. 2I. ΙX. 3. absolu-
de iis, qui principem aut imperatorem con-
venientι cupiunt, rei alicuius efflagitandæ
causa. Sic της τῆς δεομένων αὐτῶν ΙV. 15.
item ἰδεόντος αὐτῶν ΙV. 21.* περιστελθόντας
δέοσθαι τὴν Λυδίην, supplicare ΙII. 26.
Διον, νέμει τάχιστα, καὶ εἰς διον κέμασσος ΙI. 37.
Sic ΙII. 8. & ΙVIII. I. ἐκτέμεις ἐδοτητοῦ,
qui requiritur legibus, qui adesse debebat
ΧΙV. 7. τὰ δίοντα συμβουλούσαν, οὐθία ΙII. 54.
τὰ δίοντα περίτελη ΙX. 49. Vide & supra
Δι. Διον, carens, deficiens. ἐφατο αὐτὸς ἐναρ-
διοντα εἴσοδοι εἰτῶν, dicebat eum annorum vi-
ginti, sed uno minorem ΙX. 7. τῆς διοντων
ἀρχήντων εἰτῶν ΙX. 7.
Διετ., τὸ δέος αὐτὸς κατέχειν ΙV. 14. τὸ δέος ὡν τὸ^{τὸ} συρρέειν ΙI. 4. παλὸν εἰς αὐτῶν ΙX. 3. δίει τῆς κεί-
σεως ΙII. 36. ἐχομένων ΙII. 35.
Δέρκες ἀλλαγονιστος ΙIII. 15. απελὼν ΙII. I. p.
710.
Δεσμος. διπλόταγμα μελάνη τὸ βίον εἰκὸν τὴς σώματος
δισκῶν V. 6.*
Διερματίζειν Ι. 16. ΙI. 6. & Ι2. ΙII. I. p. 721.
ΧΙI. 49. locus, ubi custodiebantur damna-
ti ad mortem.
Διέντερος ΙV. 17. in respectu ad præstantiam &
dignitatem. Sic de se Turnus apud Virgilium: Haud ulli veterum virtute secun-
dus. S. πρώτον οὐ μέγε θάνατον, δευτέρας δὲ αὐ-
τῷ επιτελον πάντας ΙX. 15. Sic δεύτερος λογοτε-
τες ΙI. 8. Similis locutio Curtii v. 2. 6. S.
Vide & Πρώτος. δεύτερος τέτοιο ΙX. II.
Διέχομεν τὸ δέον ΙX. 39. ἐδίξετο αὐτὸν ἀπρόποιας
ΧΙI. 18. διέχομεν τὸ οὖν ΙIII. 31. recipere
ad se confugientem. διέχομεν τὸ ιδίων Ι. 32.
πράξις ΙII. 26. ut Latini accipere.
Διών. ουσιόβλεψος δῆσται τὸ Ηρακλῆ I. 24. conji-
cere in vincula. Sic ΙV. 5. & VI. I. δεδε-

μένος ἡμέρᾳ ΧΙ. 6. ΣΧΙ. I. p. 721. ἀρχῇ δὲ
μὴν ἀδεματί VI. 12. adamante νικήσιν.
Vide huius locutionis exempla apud Ritterhus in Oppianum pag. 107. K.
Δῆ. πέτεδο, τυποὶ sane IV. 18. τύπος δὲ τὸ ποικ.
ἄκη ΣΧΙΙΙ. 2. extr. τύποι διάτοποι ή τὸ Εὐερπί-
δος ΙΙ. 12. ποῦται διάτοπα πλευροφέρομενα ΙΙ. 13.
εἰκότερα διάτοπα ἔδειξε ποῦται ἔτεσι έχει ΙΙΙ. 26.
Sic ΣΧΙΙΙ. I. p. 847. ἐδὲ τὸ κοινῶν διάτοπα καὶ
ἴσων πάντων μεταχεῖται ΣΧΙΙΙ. 30. ἐδὲ σὺ θεοί^{τι}
τουλῆς εἶ διάτοπα, πικρεῖ ΣΧΙΙΙ. 40. καὶ δὲ καὶ ΙΙ.
13. extr. & ΙΙ. 30. πολλὰ καὶ ἄλλα οἶδα, οἱ
εὖ ποιεῖ καὶ τοῦτο ΣΧΙV. 38.
Δημητρα. δημητρας ἀδεξία ΣΧΙV. 4. δημητρα demor-
phalangii Ι. 8.
Δηλός ισὶ μετὸν εἰδὼς Ι. 16. δηλος η̄, τεθραδὸς η̄
γράμμα ΣΧΙV. 47. δηλος λῑ αἰδεμφύ ΣΧΙ. I. p.
715. δηλος λῑ ἐπαιφόμενος ΙX. 17. Sic ΣΧΙV.
22. δηλα δη, οὐδὲ ΣΧΙΙI. 24. δηλα γὰρ δηδὲ ΙΙ.
13. p. 105. μέγα φεοτόνος, δηλον, οὐ μὴ δηλο-
τέλεος λῑ τοιότος, ut appareat, videlicet ΣΧΙV.
28. Sic V. ΙΙ.* init.
Δηλώα. δηλοι μοναχίαν Σεπτα ΣΧΙI. 46. sapientia
δηλῶν, οὐδὲ οἱ ρήτορες δηλοι τῷ πλάνῳ εἰσι, εἰ
dicto significans, declarans ΙX. 19.
Δημαγωγεώ. δημαγωγεύεται ΣΧΙI. 52.
Δημαγωγία. ιστόρημα τὸ δημαγωγίας τῷ Γέλωνος
ΣΧΙI. 37.
Δημοσίω. ιδιαίτερον η̄ έστιν αὐτῷ Σ. 17. in publicum
redacta est.
Δημητρίος. δημητρίοις δηλοις Σ πλάνοις ΙX. 19. ubi
per lynn. junguntur ἥτοτε.
Δημητρίη Σεπτα I. 27.
Δημικήρεος οὐ εἰράντων ταντικῶν ΣΧΙI. 37. de Pic-
tore vel Statuario. δημικηροι I. 20. propriæ,
operarii, fabri.
Δημιος ΣΧΙI. 49.* carnifex. οἱ ιστιρέταις τῷ βασι-
ισμῷ. Hesych Adde Pollucem VIII. 7. S.
Δημοκρατίη ΙΙ. 9. μοναχική καὶ ταξική ΣΧΙI. 17.
cum populus agit pro libidine sua quælibet
iniqua
Δημος ἀδέληπτον, καὶ πέσταντες γενόμενον ΣΧΙI. 10.
εἰς τὸ δῆμον παρελθεῖν ΙΙ. I in concionem.
δημος εἶναι ΣΧΙI. 43.* τύπος ιεπέληπτος αὐτὸς δη-
μον, μηδὲ γένη μίαν παρεθέντος ΣΧΙI. I. p. 848.
ἀπολύνειν δημος, populus perdere bello ΣΧΙI.
II.
Δημόσιος κύριος Σ. 15. δημοσία γένος Σ λοιπῇ VI.
IO. quo vulgo sunt affecti. δημοσία δέσμων
τινα VII. 16 publico funere. εἰκονίζει δη-
μαρτόν δημοσία κύριος VIII. 4. Sic Δῆμος τρι-
πλάσιος δημοσίος οὐδὲ τριπλάσιος δημοσίος.

ET LOCUTIONUM.

τὸς πένθος ἢ καὶ πάσαι τὴν Α' σταυρὸν XII. I. p. 722.
Δημόσιος, plebeius homo. τὸς δημόσιας λέγων IX.
19. SIC I. 28.
Δημοσίου, βασιλία δημοσίου II. 20. popularērem.
δημοσίου πάτερ ἢ καὶ τῶν ἐξσιν μενάζειν VI.
II.
Δημάδης, πᾶντα μὲν δὲ δημάδη III. 3. vulgaria.
δημάδης λόγῳ, καὶ εἰς πάντας ἀποφέντας I. 19.
Δημώ. δημόντες καὶ κείροντες τῶν γῆς II. 44. proprie.
Δήμος, certe. ὅτε αὐτὸν δίστη τὸν μετρητὸν XIII.
I. p. 847. εἰδὲ τὸν κυνῶν δήμον δημοχόν XIII.
30. Vide & Δήμος.
Δία, cum Accus. notat causam. Δία τὸς πα-
τέρας μεράλιας φοιτῶν XIII. 6. propter maiores
sūos se efferre, διὰ ἀπορρήτων ἔγραφε XII. 32.
Δία τῶν ἀναργασίων I. 5. Δία τὸν Σημεῖον ἐκ-
ποτον III. 23. πάντα τρυφέν I. 19. μὴ βασκήνεις
Δία φιλανθρωπίαν XIV. 20. ubi Δία notat
causam non invidendi. Δία cum Genit. no-
tat per, in δία τὸν μέλειν III. I. Δία τέτων
εἰδεικύμενος τὰ φοιτήν αὐτῆς VI. 8. τεταύτης
σαφῶν III. 34. Δία τὸν ιδεῖ XIV. 20. Δία
μέσων τῶν Τεμετῶν III. I. δία δέσμων ἀ-
νθετῶν οἱ κινήσι ΧΙΙΙ. I. p. 840. De Tempore
ahibitum notat ejus durationem:
Δία πάντας νυκτὸς VII. 7. τέλεις XII. 20. XIII.
I. φύματος ἄγαδην διὰ αἴστος III. 25. διὰ ἑτα-
τελάσον, post 30. annos XIII. 42. p. 920.
Δία δέκατης μετρῶν, post decem dies XIV. 7. Δία τα-
χέων I. 8. Διέργαξις XII. 3. Aliter, διὰ επαί-
ρων ἀγρούς, landari VI. 6. Δία σπαθῶν τῶν οἰσ-
θ. e. κελτινίας XII. 31.* Δία ἡμένης ἥλιδη δι-
μοσίᾳ XI. 2. extr. Δία μνήμης ἔχειν VI. 14.
Δία κερός καὶ γνάμης ἔχειν ἀπανθεῖ VII. I. διὰ ευ-
τερίας εἰργάσασθαι VII. 5. absque alterius ministe-
riοι αὐτὸς Δία σωτῆρ I. 21.
Διασαΐνων. Διέβασεν πέλαγον II. 26. XII. 46. su-
perare fluvium. Διέβασεν πέλαγος I. 14. de-
avibus volando trajicientibus. Διέβασεν τὸν καὶ
ἐγκεκτότας τὸν σάσιον IV. 15. confitens.
Διασαΐνων. Διέβασεν τὸν ἀμφιθέαν καὶ ἀπαιδεύσαν
τὸν Μεγάρεων XII. 56. reprehendens, male
senticens et loquens. διέβασεν τὸν στρατὸν αὐτῆς
II. 27. τὸ δέσμαντα II. 18. μὴ τὸν Διέβασαντα τὸν
ποιητὴν IX. 4. Διέβασαντας τὸν τρόπον τὸν Κεῖτη VII.
20. Διέβασαντα τὸν διπλωμένον εἰς τὸ κεῖτα I. 28.
Ponitur & absolutè, οἱ δὲ στρατίους διέβασαν
τὸν XIV. 29. male audiverunt. Διέβασαν
enim Græcis, qui stylum Sophisticum at-

mant, sumitur latus, & significat, male audi-
re, accusari, in suspicionem venire, vel in
genere, κακόν πατέντε, malum aliquem
reputare. Philostratus in vita Herodis So-
phistae, Αἰσθητά τοῖς τὸν ἥπα, id est, κα-
κὸν αὐτῷ πάσιν, de filio sequiora omnia co-
gitabat. ita Αἰσθήτως ἐμνήση apud Thucyd.
lib. vi pro κακᾷ, malo animo ejus mentio-
nem injectit. Thomas in Eclog. Attic. Eo-
dem modo acceperim Noltrum in his ver-
bis, οἱ δὲ αἰσθῆταις διελέγονται, qui vero ani-
mum Laconicum pecuniāque contempto-
rem exuerunt, male audireunt, tanquam
avarici. Αἰσθητῶν τοῖς καρίσας iterum Phi-
lostratus lib. viii. Vit. Apoll. c. 3. i. e. ani-
mus à pecunia abhorret. ubi Scholion
Græcum in margine habet, ἀνὴρ οὐδὲν λα-
θριας εἶχεν, ἀπεργούμενος. K.
Διαίσθετος. Αἰσθητός τότε οὐτέ τοῦ Θεοκτίστη
III. 15.*
Διαίσθιος. διεῖσθαις ἔτη ιδομένος III. 47. Αἴσ-
θισταις τροφῇ κεκολασθεῖ XI. 3. σωφρόνις X. 2.
διεῖσθαι εὐτελεῖς V. 1.
Διαβολὴ κατ' αὐτᾶς, accusatio contra ipsum II.
13.
Διαγυανακτίσιος. Αἴγυανακτίσιος πατὰ τὸ αὐτὸν
τρόπον Σανδικῶν XI. 12. excandescens pro-
mure. ubi Αἴγυανακτίσιος intendit significacionem verbi
simplicis.
Διαγυανόμοις. διηγυνέλη η μέκηξ Οὐλυμπίας σὸν Αἰγαίην
αὐθημερὸν IX. 2.
Διαγυνόμοις. Αἴγυανομόνιαν τελῶν μητῶν III. 19. p.
256. trimestri elapsō. ὃ μὲν εἰς τὸ πατετέλης εἰ-
τάτοις διέρεντο VII. 14. in iis vitam egerunt,
perseverarunt.
Διαγυνάσκειν. σὺν ἕαστροι Αἴγυανασθῖση τὸ πᾶν βα-
σιλεῖον XIV. 43.* non permisit totum recognosciri
librum.
Διαγυλόφειν ἐλέφαντος σύγαλμο II. 33. Αἴγυλφει-
τες δακτυλίες XII. 30. annulos exsculpere.
ἄρμα Αἴγυλφουμφροὶ ἐλεφάντον II. 45. cur-
russ ex ebore sculptus. σὺ τὸ γυμναστὸν οἶον
Αἴγυλφετος XIV. 7. elegans figura à sta-
tuariis translata ad eos, qui corporis super-
fluam crassitudinem per exercitia minuant, οὐ-
ita corpus bene compactum in suos artus qua-
si exsculptum.
Διαγέγιψεν τι τῷ λόγῳ III. 1. init. τὸ οὖσαν
τοῦ Αἴγυανθομενον XIII. 1. p. 843. absolute
notatur plena descriptio.
Διάγω. Αἴγυανθος εἰρήνη III. 18. p. 249. κατάσ-
τη υπερεπία II. 18. ιερυθάνετο, οὗτος Αἴγων;

INDEX VERBORUM

quomodo se haberet? IV. 28. διῆγεν ὑγιεινότα-
το. τὸ ἀνθρώπων V. I. omnium maxime sanus
vitam transfigit.

Διαγνωσίας. Διγνωσίας καὶ τὸ Διὸς πᾶντα εἰδαι-
μένος IV. 13. cum ipso etiam Jove de beatitu-
dine certare. Homerica phrasis de iis,
qui insolentius se suasque vires jaestant.
Iliad. E. de Diomede.

ὅς τοι γε καὶ τὸ Διὸς πατέρι μάχοντο.
Qui vel cum Jove patre ausit deposcere
pugnam.

& alibi non semel. K. Διγνωσίας τοῖς ί-
ηα VIII. 18.

Διαδέκτημι. Διδεκτής τὸ τὸ ψυχῆς πάθος τῷ πλη-
στον XIV. 22.

Διαδέκομεν τὸ περινίδα, excipio III. 26. Διγ-
νωσίας τὸ οὐρανὸν τὴν Φιλίαν XIV. II.

Διαδέκτης XII. 17. fascia, quā reges frontem
caputque præligabant, regium insigne capi-
tis.

Διαδέκτης. εἰς Διδεκτήν, per vices, vicissim I. 15.

Διαζήνω. διζήνω πεντα τῷ πέντε πέντε τὸ βίον XI. 9.
διζήνω σωφροσύνη XII. I. p. 718. Διαζήνω notat
perpetuum vitæ tenorem. Διαζήνως σωφροσύ-
νης τὸ τὸ ἀθλίσσεις χρόνον XI. 3.

Διαζηγεφία, studiose Εἰς continue pingo XII.
41.

Διαδέκτης τὸ σώματος XIV. 7. de externo habitu Εἰς
pinguedine.

Διαδέκτης XIII. I. p. 846. decurro in interiora.

Διαθλίω. διαθλίσσεις τὸ πόνον καὶ τὸ θάρσον V. 6.

Διαθέω. Διαθένω τὰς ἀγρέας τὰς ιδίας III. 28.
circumspicere, querere fundos suos.

Διαθριστόμα. Διαθριστόμα τέτο II. 21. III.
15. uulgo fertur.

Διαθρίστω. διεθρυσθείσεις τὰς έπιφερες IX. 3. Διαθρίστω
τὸ βίον XIII. 8. vitam agere luxi cor-
ruptam.

Διατηρέμα. ἔπει Οἰμήρες διηρημένα ἥδος οἱ πελαιοι
XIII. 14.

Διάτητα σύρρεια IV. 22. ἐπιχάρεις V. I. vulgar-
ris istic vivendi ratio. Διάτητα Φαιάκων VII. 2.

Διατηλίσθομα. Διατηλύψαμέν τοι ιμάκον V. 19.
rejiciens, aperiens pallium.

Διατητέρεων. Διατητέρεων λιμφ XIII. 23. idem
quod διητητέρεως, omni cibo se abstinentis,
Εἰς inedia perseverans. Alibi dicit διατά-
λαι λιμφ IX. 41. γυραίς Διατητέρεων VII. 6.
nudo corpore frigus sustinens, qui durat in
frigore nudus.

Διατητέρεων. ἐπιδόλος γίνεται, οἵτις Διατητέρεων XIV.
23. refertur ad. animum. Sic διατητέρεων

τοῖς ἀλλήλως οἰκέταις IV. 24. qui sibi invicem
bene volunt. τοῖς πολέμους ἀλλοτριοποιοι 25.
καὶ). animo sunt à bellis alienissimo, de By-
zantinis III. 14. ἀλλοτρίοις τοῖς τῶν καρυπίδων
δίσκεστο, animus ejus (Dionysii) à commedia
abhorrebat XIII. 18. πολεμίας δίσκετο τοῖς
xiv. 49. De corporis dispositione, ὅτι δι-
κεῖται καὶ τὸ πᾶν αὐτὸν σῶμα IV. 28.

Διακόσιων. διακόσια τὸ κέα, scil. in cibum Εἰς
convivium VII. 5.

Διακρίτης. διακρίτης ἐγένεντο IX. 8. exsatiati.

Διακούλων. ἀπάρτητος βρούμφρος διεκώλων οἱ ἄντες
VIII. 5. διεκώλυτος ἐχερθεός, ἡ ἔκτη VIII.
1. propositum perseguī retuit.

Διαλαμβάνω. πιπηκοτα κίνης διελέγουσι τὸ οὐ-
ράνιο, distinxerunt IX. 3.* θάλασσα διελμημένη
πιπηκοθέας οὐραίος, distinxit IX. 16.

Διαλέγεμα. Διελέγεσθαι μηδίναι μηδεῖν τρέπει XIV.
22. colloqui. διελέχθησαν ἀλλοίοις III. 18. de
communi & familiari colloquo, unde
postea translatum ad philosophos, qui & ipsi
dicebantur Διελέγεσθαι τοῖς οὐραίοις III. 19.
p. 257. τοῖς vel οὐραίοις II. 10. XIV. 33.
Διελέγεσθαι, dicitur etiam Rex responsa dans
aliis, sive in jure, sive in re politica IX.
13.

Διάλειμμα. εἰς διαλειμμάτων I. 4.

Διαλέισσω, defino. καὶ διέλιπτο ἐξεποτε τὸ πῦρ III.
16.

Διαλογίζεσθαι τοῖς τὸ ἀνθρώπων ψυχῆς XIV. 43. de
capite hominis deliberare, decernere.

Διάλογος. Διάλογοι αἰνιγματώδεις καὶ πλάγιοι XI.
15. de sermonibus Socratis.

Διαλύματα. Διαλύσισθαι τοῖς τὸ πολεμίου XIII.
3. absolute, pro Διαλύσισθαι τὸ ἴχθυον τοῖς
αὐτὸν, quod extat I. 24. ita Polyb. Hist. v.
διελεύ τὰς Μεγαλοπολίτας τοῖς αὐτὸν. de arbitrio
bonorum virorum, quo extra iudicium
controversiae dirimuntur. vid. Hieron. Wol-
fium in Not. ad Isocrat. Orat. ad Nico-
dem. S. Διαλυσθείσεις τῆς συντάσσεις, dimisso
auditorio III. 19. extr. Διαλυσθείσεις τὸ πο-
νόν εἰς τὰς φρέγεις. carnis in pediculos re-
solutis v. 2. σὸν ἀνέλεγτο, πολὺ διελέπιον ν. 6.
scilicet, in mortem. Ψυχὴ Διαλυσθείσεις τὸ πο-
νόν ή σῶμα λειτεργεῖσα III. II. anima corpo-
ris soluta ministerio, in somno scilicet.

Διαμέρω. Διαμέρειν τοῖς τὸ ἀνθρώπων οὖσι, intra
humanitatis terminos se continere XIV. 30.
Διαμέρειν αὐτοῖς ή φιλία IV. 24.

Διατηγμάσκειν τὸ πᾶν βελοῖς XIV. 43. perlegere.

Διατητάσσειν τοῖς τὸ τὸ ἀλλοίος σπουδάς τοῖς παιδιάς

E T LOCUTIONUM.

XII. 15. *laborum* *seria lusibus* *interpolare*.
Διανόμεμ. Διχούρδης ι. 24. *valde dolens*.
Διάνοια ἵπται XIV. 6. *mens bilaris*. τὸ δίκαιον
ἀραδοὶ ψυχόρδης III. 17. *παχύπατρ*, de stu-
pido proriū homine XIII. 15. *πάντως* γὰρ ἐχειν
εἶχεν & βούλοις, & διάνοια, *meditationem* XIV.
12. διάνοια πάσσαι δύσπιθεν εἰς ἔντα I. 27.
desigere omnem mentem in ea. *πεφύκειν* XIV.
43. attendere animum.
Διαντλέω. *Biōs* Διχούρδην ἀλληγορίαν VI. 12.
Διανύω, *absolvo*, *perficio*. εἰς ποστόν διενήθει τὰ
Ἐλόγη II. 23. *Formula* *concludendi orationem*, q. d. εἴ τι *hac hactenus dicta sunt*.
Διαπαλαιεῖν. διεπάλαις τῷ λιμῷ IX. 41. *vide* Δια-
κρεπεῖν.
Διαπίμπειν. διεπίμψεις *Σωκράτει* πλακών XI. 12.
Διαπλάτην. Διχούρδην τῷ λόγῳ III. I. init.
exprimantur ad *vitum oratione*. Εὐχαριστία
Φαντὶ Διχούρδην τῷ μυθολόγῳ V. 21. *finxit*,
commentum εἰς.
Διαπλέκω. Διχούρδην ἑστές κλαδοῖς XIII. I. p.
848. *ramis caput incingere*. διαπλέξαντες σε-
φάντες δὲ τὸ δάφνης III. I. p. 199. διαπλεξ-
μένας ἦσαν τὰς κούκας XII. I. p. 713. *baben-*
tes comam in crines distinctam εἴ τι *plicatam*.
Malim *cristibus erant in cirros flexis*. So-
lebat enim ἡ πλίκεσσα, *ornatrix*, (Martia-
lis retinet *plecsa lib. II. Epigr. 66.*) *pli-*
catrix, elegantioribus feminis comas fin-
gere in orbes vel cincinnos. D. Petrus I.
3. 3. *vocat τὸν ιππαλοκὸν τεχνῶν, inflexionem,*
innovationem crinum, quandoque etiam
auro adhibito & inserto. vid. Laur. Pignor.
de *Servis* pag. 191. & seq. K. διαπλέκετο
γέδων τὴν φέραντα, *ex rosis plexa erat corona*
XIV. 39.
Διαπλέω. διαπλάσσειν *βελόμενον* XII. 18. *trai-*
cere. διαπλάσαντες τὸ ἄκενον III. 18. p. 250.
Διαποκιδόμεν. διαποκιδόμενα τῷ αὐτόντι πίλε-
ψεων καὶ φαρμάκοις XII. I. p. 713. *qua fa-*
ciet pigmentis coloribusque pinxerant.
Διαπρέω. διαποκιδόμενα τὸν αὐτὸν IV. 17. *dispu-*
tare cum eo de re aliquā.
Διαπρέπων. μακῆ τῇ δέξῃ διέπεπτε Γοργίας Φιλο-
λάς I. 23.* *longe superavit gloria Gorgias* Φιλολαῦ.
διαπρεπεσσα κάλει, *forma prae-*
stans VII. 2. XII. 58.
Διαπρεπᾶς θαύματος, *honoriſſe ſepeliunt* XIII.
55.
Διαπρύτως ἱερέσθη Μελανίστης, *ardentissime ama-*
vit Melanippum II. 4.
Διαρκέων. διαρκεῖσθαι εἰς ἴγρας VI. 13. *ad liberos*

INDEX VERBORUM

λός χρόνος συνοικῶν τῷ IV. 25. διατελῶν γεγόνων, ἐξεπέσετο τὸν ἀλλοτροῦ XII. 41. διετέλεσεν ἀποβλητῶν τὸν ἄρχοντα, ἀλλάτιον τούτου τοντον ΧII. 58.

Διατελής. ὅδητε διατελῆ περίσσοντα, aque perennies XIII. I. p. 841.*

Διατίθημι. διέθηκε ἄγαν II. 41. constituit. hinc διάθεσις σάματος XIV. 7. de externa habitudine corporis.

Διατοράζω. διατοράζεις εἰς τὴν γυμνασίαν XIV. 7. exercitiis quasi tornatus.

Διατόροντες τῷ μεγάρῳ ὅλῃ μάλιστα II. 44.

Διατρίπομψ. μηδὲν περιεχόντα τοῖς Ι. p. 848. non commota.

Διατελεῖ. διατελεῖ μνῶν, i. e. μνωτῶν, cava murium I. II. διατελεῖν αὐτῷ ἀντραριδόμενον IV. 9. h. e. locum exercitiis philosophicis dicatum. Ita Gellius I. 27. interrogavi in diaatriba Taurum &c. Adde Pollucem lib. IX. cap. 5. S. διατελεῖν μὴν αὐτῷ & φέρων XIII. 28. convictum ejus. πολλάκις ἐμέμνητο τὸν κατὰ διατελεῖν, vita in insania acta IV. 25.

Διατελεῖν αἱ σαι X. 16. τις dissertationes philosophicæ, vel conversationes tecum. διατελεῖν ποικίλα, παντοδαπαὶ III. I. p. 193. oblectamenta locorum, ubi cum voluptate posse sunt commorari homines. Itaque in seqq. τοις ἕπεται τῷ πολεμῷ αἱ διατελεῖαι εἰσιν. quia sed certis singularibusque locis ostendunt illud hic esse accipiendo. Sic III. 14.

Διατριβαὶ συνίδειαι, loca solita, diversoria.

Διατρέψα. ἔτυχε διατελεῖν εἰς οὐρανὸν X. 21. notat aliquam temporis moram. εἰς τὸν οὐρανὸν XIII. 8. εἰς σπηλαῖα XII. 44. illic degens.

Διατρέψω διέργειν δικτάμενος I. 10.*

Διατρίψα. ἀστρεῖς δίκλινοι, instar fulguris profilio, emico XIII. I. p. 846.*

Διαφέρω. διαφέρει δικτῶν τῷ Ελλάνῳ X. 15. respectu dignitatis. Sic διαφέρει πατέρων τῷ τοῦ XI. 52. διαφέρει τῷ κάτῳ II. 4. pro καὶ. Aliter διαφέροντος τῷ ὁροφοῖς, οὐδενὸς ζεῦ III. 45.*

Διάχρονος ὃς ὁ ὄροφος, aureum erat lachus IX. 3.

Διαφέρω, reprehendo II. 2.

Διαφύλασσεν τὸν δύμην τοῦ θεοῦ VIII. 9. mendacio dixerat, se unam ex filiabus ei daturum uxorem. καὶ διαφύλασσεν, de Magis, nec fecerunt sua predictione II. 17. διαφύλασσεν τὴν σῆλην, οὐδὲ τὴν ΧII. 3.

Διδάσκωντας τοῖς μέλλοντι ἄρχεται XIII. 37. μαδίμας καὶ διδάσκωντα II. 3. & XII. I. p. 713.

Διδασκαλεῖον III. 21.* & XII. 9. διδασκαλεῖον τοῖς Ι. 38.

Διδα-

ET LOCUTIONUM.

Διδασκαλία. ἀπέργη ἦτο τοῖς ἀνθρώποις διδασκαλίᾳ εἰς τὸ θρόνον τὸν θεῖον εἰς αὐτὸς προνοίας II. 31.*

Διδάσκειν τὸ λόγον III. 16. certis rationibus & argumentis quid alioī persuadere. Sic ἐδιδάσκει προφυγεῖς αὐτὸς XIV. 29. Θερρᾶν, ὅτι ἀντεῖσται ἐπιλαθεῖσα Κύρος, καὶ διδάσκει φιλέντι αὐτὸν ἔδει τὸν εἰλον εἰπεῖν, persuadet XI. I. p. 722. διδάσκει Πυθαρέρες ἀνθρώπους, ὡς γεγίνηται &c. IV. 7. διδιδαγμένα, ὥπερ &c. educta XII. I. p. 713.

Διδωμι. δένει διγαστέο τῷ VII. 9. absolute, quod alio loco, δένει γυναικαν XII. 47. δένει συγγάμινον τῷ ἑλικίᾳ V. 16. τὸν ἔδοσαν, τὸν ἀνοίας συγγάμινον, εἴτε μανίας V. 17. δένει καὶ εἰς μηνύματα XII. 34. XIV. 20. τελεσαντας γραφέντων V. 5. ή ἔχει κτῆμα XIII. I. p. 719. peripheratice pro δικαιοδοσίᾳ, concedere. διδωμι φυκάδην III. I. p. 195. præbet copiam refrigerandi. ἔδεικε ἔχει βασιλέαν IV. 5. dedit habere. διδωμι κῆρυσθαι, ὃ, ή βέλεος XIII. 37. νεφέλα potestati me totum permittit. Hoc enim emphasis τῷ κηρυκῷ infert. Videatur Ulpianus in I. Olym. Demost. pag. 4. Cæterum in permittendi significacione τὸ διδωμι nec sacris literis infrequens est, ut **לֹא נִהְיָה Genes. xx.** οὐκ ἔδωκεν τοι. quamvis εἰ δι reddiderint εἴ τοι ἀφῆσαι τοι. nec aliter Chaldæus: at vero Genes. XXXI. **לֹא נִהְיָה**, pressius, τὸν ἔδωκεν αὐτῷ, non illi Deus dedit copiam nocendi. K. πίστιν ἔργον δοῦτο, quid valeam, si astimerem II. 12.*

Διείργω. οὗτος ὁ κελαμῷ διείργει I. 3. distinet, extenditur.

Διείρω. Αἴρει τὸ δῶνις καὶ τὸν θύραν διείρως τὸ δάκτυλον, in judicium, in forum XIII. 42. ἐπινελθὼν εἰς τὸ δικαστεῖον, ibid.

Διεπέρχομαι. διεξελθὼν, οὗτος ἀγαθὰ εἰργάσας XIII. 37. commotare per partes singulas.

Διεπωνομα. διεπωνομαὶ θελόντων ΙX. 13.

Διεκχομαι. τὸ διελθόντας ἀποκίνας, præteritas, III. 18. extr. Sic XII. I. p. 722. κρόνος διελθεῖν διελθόντας τῷ λαβέντι III. 38.* iudicio contendere. Confer Herald. ad Ius Attic. II. cap. II. S. δικτὸν ἔχει XII. 38. accusari. δικτὺς Γανάτης ἐφευγεῖ XII. 42.* capititis arcerebatur. τοτέχειν τὸ δίκλινον, προπατηρεῖν II. 4. sic III. 43. εἰσπραξίας τῷ δικτῷ τῷ Αμφικλεῖν, exactio multarum, quas Amphictyones decreerant XII. 53. δικτὺς ἔλεος τοτέ τῆτος I. 24. III. 43. ὃ μετωπὸν τὸ δίκλινον ἔλεσε XII. 2. extr. vide Tis. Τις τῷ οἰόμετρον αὐτοῦ XII. 28. Sic δικαιοκρατεῖται IV. I. Aliter δικτὺς τῷ ἀρι-

e λας

INDEX VERBORUM

Εγκρατής ἐγένετο τὸ βασιλίσσας, quando Rex factus est IV. 5. extr. Sic IX. 25. Et, εἰ διαι-
της ἐγκρατητος ἐγένετο XI. 39.
Εγκρατῶς Δῆμος εἰ τῇ τασσῃ, firmiter consi-
stens in illo statu IV. 15. extr. οὐφόρως τῷ
ἐγκρατῶς fecisse aliquid, h. e. ut affectu
suos cohiceret IX. 4.
Εγκρατῶς. ταῦτα ἐγκρίψας εἰς τὸ ταῦτα Ι. 30.*
Εγκυκλος, genus vestimenti mulicidis VII. 9.
p. 489. φοὺς Παπανίας, οἱ ἐγκυκλοὶ φρεσ-
φυγοὶ ἱρότιον καὶ χιτών γυναικεῖθ, διὰ οὐδέπο-
τιδύον) γυναικεῖς, εἴπα τὸ ἔνθετα. Eusth. Iliad.
ε. S.
Εγκόμιον μύλης VII. 4. ἐγκάρια τῷ ἀγαθῷ οὐ-
δρῶν II. 39.* propriè sunt laudationes, qui-
bus viventium adhuc res præclare gestæ cele-
brantur. est enim ἐγκόμιον τῷ ἔργον ut ait
Aristot. lib. I. Rhetor. Theon Sophilla.
ἐγκάμιον ἐτι λόγο. ἐμφανίζων μέρεθ τῷ καὶ
ἀρετὴν πρεξίσων. τέττας οὐδὲ τὰς ζωῆς, ιδεις
τοῦ ἐγκάμιου καλέσται. S.
Εγκεστίδων, sica II. 4.
Εγκεστίζειν. ἕατες ἐγκέστετεν αὐτῷ, se ipsi dedi-
cērunt VI. 1. σεκτείζοντες τὰ γυνὰ XIV. 5.
rempubl. iis dederunt regendam.
Εγκάλεος βασιλεὺς, Rex indigena illius regio-
nis XII. 31.
Εδία γάμων XIII. 1. p. 848. dona sponsi ante
nuptias.
Εὐθ. θομα. τὰ ἑπτομῆρα εἰς τὸν δρῦν III. 23. que
a compotatione fieri solent. εἴσισθμα τοις θε-
σιν. &c. VII. 11. ταῦτα ὡν εἴσισθο ταῦτα
II. 10. de quibus differere consueverat. εἴσισθο
εἴσισθο VII. 2.
Εὐθ. Αὐτίκην VIII. 3. πατέριον VII. 19.
Εἰ ἡ κενὴ πτώση XII. 64. formula dubitantis
de rei gestæ veritate. εἰ, siquidem, quoniam
III. 18. p. 247.* οἱ τοιούτοις, εἰ τὸ ἄ-
ρδα ἔχοντες, πρύνονται IV. 9. quod cum, cum
haberent, ignorarent. εἴτε, quod. τὸ Περσαῖ,
εἴτε Αὐτίκης ταῦτα, illud Persai, quod
docuit Antigonum III. 17. p. 241.* Vide &
XII. 25.* ubi, si locus recte habet, notat
siquidem. εἰ δὲ η κενὴ ἔγει τὸν εἶται ΙΙ. 21.
εἰ τῷ ἑπταδές VI. 2. si aliqui cura est. εἴ τοι
μὲν λυσται XIII. 1. ni grave est. εἴ βλεπε
16. Attice pro βλέπῃ, si liber. εἰ καὶ οὐβλέ-
πῃ, etiamfi II. 37. & sic VII. 1. & forte
XII. 25.* εἰ δὲ μὲν, absolute, pro si aliter
se res habeat XIIII. 42.*
Eidem. εὖ ηδες θεὸς II. 13. ὃς τομει πατέρα Μα-
ρκού,

E F L O C U T I O N U M.

eis, ignoramus XII. 6. ἐκ οὗτοῦ αἰχθόντος ἡ ἔρως,
nihil turpe novit III. 12.* τὸν οὐδὲν δυνατόν πα-
σχει, non possum, non satis scio, ut id decla-
rare possim II. 21. οὐδεὶς αὐτῷ χάρην ποτέλιν τὸ
ἀφίσταντος VII. 17. εἰδέναι τέχνην VI. 6. hoc est,
ιδίαστος θεός εἰδέναι ἀντανέδει II. 13. p. 99. εἴ-
σινται ἵτεροι, sciet aliunde II. 20. sic II.
21. & εἰσινται ἄλλοι IV. 13. VI. 2. ηγέρητο
μὴ τέχνην μήτος οἶδε, οὐδὲ hæc quidem ipse scit
II. 13. p. 105. οὐδεῖς, an non noſti II.
20.

εἰδέναι τὸ III. 42. XII. 1. p. 658. & 663. pro
externo corporis habitu τὸ forma. εἰδέναι οὐ-
δέποτε II. 33. αὐτῆς XIV. 7. οὐδένα φύσερεν XII.
14. τὸ εἰδὼν φύσιστον, πλεῖστα, ἀπότελεν XII.
2. & XIV. 37. de pictis imaginib[us], sed
absuris. εἰδέναι βοῶν τελείων τῆς ποτημοῦ,
faciem boum dederunt Flaviis II. 33.

Εἰδέναι ιδεῖν καὶ ἀγαγός II. 28. XII. 58. Vid. Not. ad
I. 30. οὐ διδόμενος εἰδέναι I. 30.* εἰδέτες οὐδὲν δυ-
στηζόντες, vixit eo usque, ut videre potuerit VI.
12. p. 404* ιδεῖν κατέλαβος I. 30 πρῶτον καὶ ἐπεικέντης
XIII. 1. μηγας τὸ σῶμα ιδεῖν XII. 22. σεμνὸς ιδεῖν τὸ
πλάτος II. 10. ob latos humeros venerabilis:
de Platone, cum allusione ad ipsum no-
men. ιδὼν Διογένης οὐδέποτε ibid. andiens differen-
tem. sensus pro sensu.

Εἰδώλων χρυσοῦ XII. 1. p. 717. de simulacro ali-
cujus numinis. εἰδώλων οὐ τροικα, simulacrum
Δημητρίου, spectrum XII. 64. εἰδώλων
δημογορίου XIII. 64.

Εἰδάντων ζῶν X. 10. de pictoribus. εἴχοντα Αἰγα-
ωναν οὐδεῖν II. 33. de statuariis. εἴκαστοι ἴσωτοι
δευτεροὶ IX. 18. comparavit. εἴκαστοι μηρυὶ οἱ μελι-
σσαὶ ἴσωτοι IX. 32. equis quam maxime affi-
milatae. εἴκαστοι τῷ Αἰγαωνιαν μεθίστειν,
h. e. imaginem veritatis, simulachrum XIV.
34.

Εἰκάσις τετραγόνη μητὶ εἰκάδα, die mensis XXVII.
III. 23. p. 269.*

Εἰκῆ καὶ οὐτικῆς IV. 12. IV. 22. VII. 19. XII.
1. p. 669. temere τὸ pro re nata, sine cau-
ſa, vel cura, οὐ εἰκῆ ζῶν, qui nullo quaestu
aut labore se sustentat IV. 1. p. 328.*

Εἰκός ιστιν I. 24. II. 13. verisimile, probabile
est. ὅπερε εἰκός II. 27. XII. 1. p. 721. ut
probabile. Gl. Cyrilli, εἰκός, credibile, ve-
risimile. εἰκότητα, credibilita, εἰκός γνωθεῖ τὸ
τοῦ οὐδὲ τὸ εἰκός, verisimile est multa etiam
præter verisimile accidere. Aristoteles de Poët.
cap. 18. K. οὐ τὸ εἰκός III. 19.* extr. VIII. 2. &
XIV. 18. Διγλωσσίτος αὐτὸς Σακράτης, οὐ εἰκός
λι ΙΙΙ. 27. quæ oportunum, vel probabile
erat, eum differere.

Εἰκότας III. 1. p. 197. & III. 9. ηγέρητα
εἰκότας, τῷ summo quidem jure IX. 20. X. 5.
& XI. 1. p. 844. & XI. 32.

Εἰκὼν. εἰκασία τὸ ἔτερον II. 28. cedere. εἰκε
τοῖς ἐπιτίγμασι, cessit, submisit se imperatis
XII. 1. p. 714 εἰκάστος τῷ βασιλίου τῷ κτιδεο-
ντι XII. 1. exir. οὐκεῖ δρμάλη εἰς τῷ μάχλῳ
II. 44. similis est. ιοκαίς φωνῶν, ibid. simili-
lis cædēm spiranti. οὐκεῖ καφὴν vel καφὴν XII.
2. 1.* οὐκαντινοὶ οἱ εχαῖοι μητὶ συνάδειν ἀλλάζοις XII.
36. videntur. sic XIV. 14. οὐ εἰκοκιν, ut ap-
paret, ut patet VII. 21.

Εἰκών εἰστις, imago II. 3. εἰκὼν Ελίνης XIV. 47.
picta à Zeuxide. εἰκὼν Πέλαθος VI. II. χαλκὴ
VIII. 16. Vide & XIV. 37.

Εἰλέουμη. εἰλέαται διὰ αὐτῶν καθαλύσις III. 43.
Εἰδώτες, servi Laconum III. 20.* & XI. 19.

Εἰμισθα. ιτιὶ πορφυρᾶν βραχίων εἰμάται IX. super
purpurea veste obambulans.

Εἰμι. η πάρος ιδεῖ ΙΙΙ. 44. Μελισθε πρὸ οὐ-
κερα, οὐ δέξιος αὐτῷ μητὶ τῷ μάχλῳ λόδη,
peritinebat ad tempore ποσὶ certamen X. 2. ηγέ-
ρητο τῷ αὐτῷ τραγαδῶν ζωτὶ εἰκ., illa con-
stituere ipsius Tragædiām, consistere eam in
illis XIV. 13. εἰτὶ δὲ, ηγέρητο τῷ λαμπτάνοτος XII.
23. Sunt, quic &c. οὐτοὶ αὐτοὶ πολυπειροί
IV. 19. αὐτοὶ, δυσειμαν, πλάνται III. 29. ἀ-
χαριστοὶ οὐτοὶ τοις IV. 5. σύμψιθος IV. 5. οὐτε-
πιστος ιστὸς ἀντας XII. 1. πολὺς λαλῶν τῷ δρόῳ πότερον
XII. 13. οὐτοὶ οὐκεῖσία γειτνάντες III. 35. κατέκειν
διατάπι ιστιν I. 2. κυλόν Αἰγαωνίδης τὸ III. 23.
ιστιν ἐτῶν οὐδούσητα III. 19. ηγέρητον XII. 9.
elliptica locutio, in qua οὐτοὶ subintelligitur.
Ita οὐτοὶ φιλοκάλε III. 24. λιμῆ XIV. 11. scilicet
οὐτοὶ, ιτιὶ πτεροῖς μετανῆ XII. 43. scilicet
οὐτοὶ, ιτιὶ βαλορδῷσιν αὐτῷ, placet: οὐτοὶ βαλορδῷσι
τοιν. formula modelliss, si tibi videatur XI. 4.
I. p. 723. & XII. 9. τοῦτο λι Φιλακτηρίου
ποτὲ αὐτοῖς V. 14. οὐτοὶ οὐ δόξῃ ηγέρητο II. 10.
οὐ γεωγρίᾳ I. 32. notat stendim. οὐ μέντοις
IX. 4. οὐ τάτοις τῷ μεταστίσιν οὐ, in eo statu for-
tunæ constitutus. ιτιὶ οὐ τάτοις λι IV. 8. cum
in eo esset, ut id faceret. οὶ μητὶ τῷ ισ-
εργεταν ησαν, sacris faciendis occupati erant
X. 21. οὐτοὶ ιτιὶ δυσμάς II. 34. ιτιὶ οὐτοὶ
φιλοσοφῶν III. 17. οὐτοὶ ιτιὶ οὐτοὶ ζητοῦν
XIII. 34. non licet tibi. θιασόδει τὸ περιστοποῖον αὐτῷ δρμάτοις,

INDEX VERBORUM

&c. IX. 7.* ἵστι τοποθεσία III. 12. 651
γρυπάσσεσθαι Διόφόροις εὐ μηκέτι τόπῳ VII. 4.
νοῦς εἰς τάπα II. 24. πᾶς δὲ III. 32. VI. 3.
XII. I. γέγον VII. 13. quod genus in usu,
cum quid significantius efferimus. Non-
nunquam per ellipsis omittitur: τὸ ἀδύτον
μέρη XIV. 46. Sic ἔτι μέρως XII. 3. Etiam
hinc per Ellipsis sāpe omittitur: διανοὶ διὰ θά-
πτον, &c. Alterutrum itaque verum est,
vener factum est III. 23. sic plane III. 42.
Εἰλέγην καὶ Κελαύνη Πρόστις θυγατέρες scil. ησαν.
Εἴτιον δὲ IV. II. quod alias scribitur εἴδη δὲ,
aliquando, interdum, nonnunquam. εἴδη δὲ
III. 17. p. 238. IX. 13. XI. I. extr. XIII.
31. XIV. 10. donec. εἴδη αὐτῷ δύο παιδεῖς VI.
10. ubi nota constructionem pluralis cum
duali. εἰς δὲ πτυχαδίστατοι ἴσται τῷδε ἐκένον.
fuerit sane quam maxime conveniens VIII.
9. ποσὶν revera VIII. 2. extr.
Εἴπει, eo. οὐχὶ ἀλλα σωθῆνται σὺ τοῖς πιλάτοις,
in pretio habitus XII. 31. εἰς ἄμμολον ἰσον ἀ-
δεστρον, cum viris certans I. 41.
Εἰστιν etiam ad oratores ac eloquentes, &
proprie quidem pertinet. Ita εἰστιν δεῖρος
IV. 19. εἰς δὲ εἰστοις τὸ Παρεκκλιτικόν νόμος, non
exponam, narrem legem Rom. II. 38. εἰ-
στιν παρατηκόντες II. 2. dicere. τοὺς συνεγνωκότες
III. 4. prodere. μάκρη χάσιν iatropis XII. I.
p. 709. proverbialiter. Aliter: εἰπεις αὐτῷ
εἰδεσταὶ II. 44. diceres. εἰστιν τοτε Ningdapse
II. 23. dicere de Nicodoro. εἰστιν κάκισια iau-
tor X. 13. sibi ipse male dicere.
Εἰργώ. εἴρεται ἀγανάκτια IX. 5. à certamine exclu-
sit. ὁ νομός εἴρεται τὸ δια τὰς γυναικας X. I.
que submovet mulieres a spēctaculo. εἴδη δὲ
εὐρῶνται, intra se continent VI. 9. ex Ho-
mero.
Εἰσβολή XIV. II.
Εἰσβολής βιοῦ XIV. 37. εἰσβολή ἡματική πρέσβεις
εἰναὶ XII. 2.
Εἰσόμενος, vel ἵβομαι, dico εἰσόμενος, dicitur II. 20.
εἰρησθαι, dictum sit II. 41. extr. & III. I.
extr.
Εἰς Πελοπόννησον σύνταλε II. 9. in. Sic εἰς δισ-
ματίσκον XII. I. μόλιν τὸ οἰκέτιν IV. 8. παρελ-
θεῖ εἰς τὸ δῆμον II. I. ὑφαλλεμένος αὐτῷ εἰλέθαι
I. 21. παρελθεῖ εἰς τὰς Αθηναῖς II. 16. μίσχος
τὰς Μακεδόνας XII. I. εἰς Αἴχελέα II. 21. scil.
σίκην. Simili ellipsis I. 24.* εἰς Κακίναν. εἰς
Λαζαρίας Φοιτῆρα XII. 17. ventitare ad Lamiae
domum. εἰς βασιλία ἥκει ή δέξα XII. I. ad ip-

Sic sis Εὐάλωνας ἐξέλεγκτος Χ. 13. ἐπισήμων
Πέρσας ἵλαινης Βασιλεὺς Ι. 31.* sis ἀυτὸς XI.
4 pro Δῆσις notat causam. Sed mallem
eis αὐτῷ, ut ἱκανοδέητο εἰς λεπτόν τον Χ. 6.
K. Sic sis Καὶ ἄχαρι σωπτόντος XIV. 9.
rusticitatis nomine πειθώ Καὶ sis τὸ δίζα-
νον ἔκτιστο, facinus in illa corā confixens,
quam præbuit Progne marito Tereo XII.
20. sis μέγα δίκης ὁ λεφθερός XIII. 16. sis πα-
λαιστὴν ἑδεῖς δύο Φεγγάρους ΧΙΙΙ. 3. ad tantum
spatium. Ἐθόσιστε τὸ Θυσιάριον εἰς ἔρανον καθίσ-
ΧΙΙΙ. 7. sis δέκη μυριάδων VI. 12. sis τετραγε-
νήσιον ζεῦς ΧΙΙ. 12. utimur hac locutione,
quando summam aliquam cum admiratio-
ne ejus magnitudinis exprimimus. sis τοι
ἐξέλεγκτος ΙΧ. 41. & ΧΙΙΙ. 34. sis δέκα ΙΙ. 37.
ΙΙΙ. 8.* pro adverbio διεστραγ. sis τὸ κρίσιον
IV. 4. honestius. ἔχετεν IV. 18. Καὶ ἔχετε πί-
νος ΙΙ. 7. sis ἔχαστος γῆρας, οὐσκε ad ultimam
senectetatem ΧΙΙΙ. 44. sis τὸ παντελές ΧΙΙ. 20.
sis τῶν ἀνεξίστων ἐμπειροῦ τὸ τέλος, accurate
prositus IV. 3. sis ταπεινούσιον θαυμάστα τὸν ΙV.
20. Κηφανόν ΧΙΙ. I. p. 722. Καίσαρος γράφειν IV.
4. πατεστάς sis πολιορκεῖν IV. 8. redactus in
obſidionem. ιπποτοφόρος sis τὸ Μαδικόν ιππο-
την ΙΧ. 41. sis Πλάτωνα γράψας ΙΙ. 10. con-
tra ipsum. Sic ωδῶνοιν sis τὸ αετογόνην
ΧΙΙΙ. 29. sis φιλοτεφίαι ἐξαμαρτίαι ΙΙΙ. 36. Α-
litter, ἀρεγονίτης sis Αὐτικάρα ΧΙΙΙ. 21. quæ fit
in ipsius honorem. Sic sis τὸ ἀτάλιον διατί-
τω, πατέσκενον ὃ ιππατὸν ΧΙΙ. 38. constitut, ut
iterum ascenderet. ἐπιβλαβερίας τῷ θρησκείᾳ
sis τὸ ἔκχριτα κύτης, ad rapiendos ejus catulus
ΧΙΙΙ. I. p. 838. ἀντιτο ἐκ sis ἀργύρεον, ἀλ-
sis αὐτοῦ τῶν Ψυχῶν ΧΙV. 24. Καὶ πατέρες im-
dōτος αὐτούς sis τὸ χορτμὸν Δελφικον. h. e.
prout postulaverat oraculum ΧΙΙ. 28. sis ἀ-
πολα καλλίστος αὐτῷ Φεγγάρου VI. 3. sis ζήτητον
κόμησον ΧΙV. 14. in peregrinam regionem de-
latius. sis μηδέτην ιατρῷ ἀγεντον ΧΙV. 23. in me-
moriā sibi revocare. sis τῶν Εὐάλωνα διατη
ΧΙ. 16. in Graecam linguam versum, vel
simpl. Graece valeat. φόλατης σεωτὸν sis τὸς
ἐπιπνευμάτος, serva te inter laudatos, in lau-
datis II. 2. sis Εὐάλωνα ἀπίδισα PRO η VII.
8. Sic sis τὸ σαδηρόν, PRO η σαδηρόν IX. 30.*
Auctor argumenti, quod præscribitur
orationi Lycurgi contra Leocratem, con-
trarium Atticisimum ter ex ordine pluripa-
vit. Λεωκέφατος. &c. ἀφικέρμοντος in Pode κα-
παλιον ἐν Μεγάροις, ἥλθεν ἐν Ασίνης. & Po-
lyb.

E T LOCUTIONUM.

Iyb. lib. II. tis Θεοτοκίαν ἐτὶ ὡς pro ἐτὶ Θεοτοκίαν. Ita Atticis iis in ὡς & vice versa ὡς in iis mutatum pro sua decantata ψηφιδωλίᾳ placuit. excidit eis I. 33. in, ἐπιστολή Πλαταιῶν pro eis π. vel καὶ π. idem vitium occurrit apud Cyrillum contra Julianum lib. IV. p. 149. μηρογονοῖν τοτὲ τὸν ἔργον &c. ἡ Ιερεύλ, quod emendatius extat lib. V. p. 163. καὶ τ. ε. K. Etiam de tempore iis τὸν ὑπεραταν, eis τὸν πατέσταν, de re, cuius in sequentem diem, vel in præsentem, recidi effectus II. 18.

Eἰσῆγεν τὸν κυρίουντα δύο εἰς ταῦν, δέδειν
navibus duos gubernatores ΙΧ. 40. εἰσεχθί-
τος ἐπιστάς, sc. in officinam pictoris ΙΙ. 3.
ἰσόγεντος τὸν δευτέρην τοῦ βασιλέως Ι. 21.* εἰσε-
χάρακαν εἶδον ΧΙΙΙ. 2. εἰσαγαγεῖν πινα εἰς δεξμα
dicuntur Poetae ΙΙ. ΙΙ. εἰσῆγεται διάμονος
προφερεῖται in publicum ΙΙ. 12. SIC Eἰσεγνήθη

Ειρήνας εἰσβάλλοντες πολέμους ΙΙ. 44

Εἰσδολή Τ' XIV. 27. *impressio cum impetu.*
Εἰσδίχομα. εἰσδίχωται τὸν φοργὸν αὐτῶν, susti-
nent. *excipiunt* XII. 23.

Εἰσεις. σίτησον εἰς λιγότερα IV. 25. de nautis. εἰσῆγεται
τὸν Ασπροσίου πρύτανην τῷ XII. I. p. 717. εἰσέβαλλε
πρὸς Λύκα μήτρας ἐγχώριαν IV. 18. inexcusum
admitti. εἰσειτο ἐνδέδε, ingreditur hunc loco
cum IX. 10.

Εισελαύνω, εἰσελαύνει εἰς τὸν Αθίνας ΧΙΙ. 58.
currū inuestus est. Vide Fabrum Agonist. ΙΙ
10. S.

Εισέξω. Εισέρχεσθαι μύζηνες εἰς τὸ σόμα XII
45.

*Eἰσηγητής. εἰσηγητές ἀπόπειρα ήδον IX. 12. πονα
rum voluptutum auctores. Vide & Εἰσηγητώ
Εἰσηγητός. εἰσηγητόμενος τὸ δῶν εἰς σωματικὴν θεα
XIII. 24. tulit. Ἐψηφίσασθο τόπο, εἰσηγητόμεν
ος § I. Q. ferente eo, ἐγ συναδεί.*

Εἰσκομίζειν τὰς ἀγγελίας Ι. 21.

Eἰσποδάσια. εἰσεπιδημία εἰς τὴν οἰκίαν XIII. 2.

Eἰσῶντες III. 12. propria Laconum vox. VI
de Etym. M. in εἰσῶντες

Eiswagētis. ἐν τῇ εἰσωγέτεσσι τῷ δικῶν XII. 53. αἱ

exactione pœnæ vel multæ. Vide Not. ad XII

Εἰσφέροντα ὕδατα ΧΙΙΙ. Γ. ρ. 841.

ἀγόριμον XII. 64.
Εἰσφορὴ χρημάτων II. 10.* de pecunia ad publi-

cos usus collata a civibus.

Pixómeros oīs®, vinum, quod infunditur II

41.

—
—
—
—
—

10. The following table gives the number of hours per week spent by students in various activities.

INDEX VERBORUM

- μέντος καὶ τὸν XIV. 41. ἡ εἰς τὸν οὐρανόν παλαιωσία
ΧΙΙΙ. 38. ἡ εἰς τὸν οὐρανόν των αἰώνων XIV. 22.
πάτερν τὸν αὐτούς των αἰώνων ΙΙ. 19. ab hominibus
petere. ἐκ λόγου ἀδικητῶν I. 21. nihil non
impetrare ab aliquo. χρήσασθε τὴν εἰς τὸν πατέρα
ἀποστολήν V. 9. à patre, puta, per her-
reditatem relictam ἢ εἰς Κεραμικὸν, habitans in
Ceramico II. 21. εἰς Διδοχῆς I. 15. εἰς τὸν
τύχην II. 13. pro adverbio. Alter: ἡ μετά-
τροπής αἱστος τῷ κάτω εἰς τὴν τύχην II. 29. Etiam
principium temporis, ἢ αὖτε VI. 13. ΧΙΙ.
64. ἀρχῆς III. 4. & XII. 30. ἢ σκέψις III. 1.
21. jam ab illo tempore. ἢ εἰδοῦς XII. 30.
Sic εἰς τέτονα II. 18. X. 18. scil. καὶ τούς, ex eo
tempore, exinde. εἰς Διφροῦς II. 21. propt
contentione, vel à lite εἰς δικαίαν III.
19. à deambulatione, vel è Peripato. ἢ ἀ-
δικία λέσσος IV. 1. à parti. εἰς τὸν εἰανταν
II. 13. ΧΙΙ. 49. ex adverso. εἰς τέτονα, ter-
tio loco ΧΙΙ. 46. ἢ ἀδικούσας VIII. II. bre-
viori spatio. εἰς πατέρας σταύδεις ἥτισθαι τὴν
πατερίδα τὸν διάλειαν II. 4 * & εἰς πατέρας συκο-
φατίην σταύδοντας II. 13. p. 104. εἰς πατέρας
αἰδηρόν τὸ τρέπει δύπλιον, omni modo, undi-
quaque manifesta erat verecundiae in mori-
bus XII. I. p. 715. διπλάσιον, ἢ ὁ ἔριψις IX.
29. pro διπλ. εἰς τέτονα, à ἔριψι. τὰ εἰς κα-
λῶν III. 12. actiones formosorum apud La-
cones, quas Noster ait abhorrente à vulga-
ta & communi superbia amationum erga
amantes. ταῖς ἢ τετράνταις οἷον I. I. suis re-
ribus. εἰς τερτιάς V. 15. consilio, judicio. ἢ
ἄμφοι ἀστρά VI. 10. ΙΙΙ. 24. εἰς πάτερας κα-
φίσεως IX. 14. ἢ ὁ ΧΙΙ. 54. VII. 12. VII.
20. IX. 29. concise pro ἢ εἰδέναι. ἢ, vel
δι ὅ, ex iis, qua, sumiturque adverbia-
liter pro causa, unde, eo quod.
Εἰκαστα τῶν Δρυμάτων ΧΙΙΙ. I.
Εἰκάσιον, ubique II. II.
Εἰκάσει τὸ ποτεμόν ΙΙI. I. pro ἐκάτεσσι μηρὶ εἰ-
κάτεσσι τὸ ἑτερον ἀνθειλοποιέται τὸ εἰρωνευτικόν
VII. 2. ἔκτη τῆς Θεοῦ έργον εἰκάσεον, μηρυ-
μένη ΧΙΙ. 59.
Εἰκατόμβια καταθέτειν IV. 28. de hoc sacrificio lege
Schol. Aristoph. ad Plut. & Stuck. de Sa-
crif. p. 75. S.
Εἰκατοντάκλινος VIII. 7.
Εἰκάσιον absolute, quod IX. 12. est εἰκάσιον
τῆς πόλεως. Sic εἰκάσιον τῆς πόλεως Θοσέως
IV. 5. εἰκάσιον τῆς εἰαντας ΧΙΙ. 25. εἰκάσι-
ληις τοιητή ΧΙΙΙ. 17. de ejecitione è thea-
tro.* ἐκβαλειν τοῦ φροντίδων πάρτων II.
II. *

ET LOCUTIONUM.

- Eἰκαστος ἄριστος III. 9. vehementiam hujus
affectionis exprimit, usurpaturque de impa-
cienter amantibus.
Εἰκαστησίς. δώρον εἰκαστικὸν II. 12. amoris in-
centivum.
Εἰκλεπίω. ἐξέκλεψε τὸ σύριπον XII. 64. * furtim ab-
stulit.
Εἰκλησία τὸ θεωρόν ΧΙΙ. 7. εἰς εἰκλησίαν συγ-
κριτένη ΧΙΙ. 37. de criminis conventu. εἰκλη-
σίας έστι Ι. 16. IV. 12. sic εἰς εἰκλησίαν
πατερίαν IV. 10.
Εἰκλίνω. ἐξέκλινε συνεσίαν τῶν εἰς τὸ συνέδαιον IV.
28. τὴν ἄνων αὐτῶν ΙΙΙ. 7.
Εἰκομίζων δημοσία τῆς διπλασίας VIII. 4. ef-
ferre ad sepulchrum.
Εἰκόσιται τὸ τὸ κακὸν τὸσφυόμενα ΧΙΙ. 27. εἰ-
κοσιτηρία τὸ διφλεγμόν ΧΙΙ. 23. τὸ ρογχόν αἰλούρον
εἰκόσιποδημ τῆς οφθαλμούς ΧΙΙ. 23.
Εἰκρημαντοματικόν εἰκρημαντομάτικόν ἀλαχθεῖται
ἴεισθαι αὐτὸν ΧΙΙ. 58. *
Εἰκρέω. εἰκρέων αὐτῶν ή έξειν, hastam mani-
bus ejus excutiens X. 22. εἰκρεσθεῖς τῆς ὁδο-
τούς X. 19. cui dentes excusilli.
Εἰκλέπων. ἐξέλαμψε τὸ τῆς δύος XII. I. p. 723.
effulgit pulchritudinis flos. Αἴγιλλον δὲ ἐξέλαμ-
πτη ἀσφαλῆς δίκων ΧΙΙ. I. p. 846.
Εἰκλεπταιν. εἰκλεπτόντα Φεγύρας ΙΙΙ. 14.
Εἰκλογήσθαι τὰς ἵμερας τὰς ποταμούς, nume-
rare 40. illas dies I. 6.
Εἰκρανεῖς τὸ τὸ πάθεια ΙΙ. 39.
Εἰκραντία, memoriter quid disco VII. 7.
Εἰκρατοματικόν εἰκρατομή τὸ νόμιμα πατέρων Β'. εμβ
ΧΙΙ. 4. XIV. 34. à Mercurio instituta legum
rituumque edictum esse.
Εἰκράνω. ἐξεινησε τὸ δύον X. I. τὸ νόμον, ibid.
legem superavit in iudicio. τὸν ἐξεινησθαι XIV.
19. non est evictus.
Εἰκταδεῖν. Δότις Εἰκταδεῖντας ἐξειδόστος III.
17. extr.
Εἰκτίμεσαι πλοῖα IV. 25.
Εἰκτίμασι. εἰκτίμασι εἰς τὸ γυμνασίον VI. 3. pro-
filiens. Sic ΧΙΙΙ. 2.
Εἰκτίστεις χρηστέως III. 45. * Id Livius lib.
XXIII. cap. I. ita reddidit. Nunciatum
fortes sua sponte attenatas, unamque exci-
disse, ita scriptam: Mavors telum suum con-
cudit. S. εἰκτίστεις VIII. 12. * obnubiles, ora-
tione excidere. εἰκτίστεις εἰς τὸ λαόν τελεταίας,
ἢ ὅρμα τεμάτων IV. 7. eruitur iterum sepul-
chro, εἰς τὸν εἰκτίστεις sepultura, quam jam
habebat εἰκτίστεις εἰς ἀδιόπτην II. 31. εἰς τρυ-
πὴν Περσῶν V. I. εἰς δάκρυα ΧΙΙ. 40.
Εἰκτίστεις. εἰκτίστεις τὸν γνόμονα Κιόνες τῷ Πύρρῳ
ΧΙΙ. 33. significarunt.

f

Ε-

INDEX VERBORUM

Εὐφωνίαις κείσιν τὸ πολὺν II. 6. πάχυν III.
33. οὐφωνύτοις τέτο IX. 41. flocci fecit.
Εὐφίειν δόξαν τοις εἰσ αὐτῷ εἰς Εὐπραταν. X. 13. Sic
εὐφίειν ἡ φάσις πολὺς II. 4.
Εὐφοίτω. τὴν τοις εἰς πολὺς οὐφωνίτειν III. 3.
επακαραντ in νηγις. τέτο εἰς πάντας ἐπιφίτι-
της III. 6. Sic I. 19. & III. 45. οὐφοίτη-
σαι δὲ καὶ εἰς ἄλλας χώρας, ευηγατε sunt illæ
feminæ ex patria sua etiam in alias regio-
nes III. 42.
Εὐφορεῖ VIII. 4. de funere. Vide Εὐκοριζειν.
Εὐφειν. οὐφραντας ποιεῖν XIII. 6. dementare.
Εὐφύειν πικρας τῷ φυομένῳ θελακιῶν I. 34. sur-
cili.
Εὐχαριστας μικρος τὸ δόξα III. 21. τροφας Ταρα-
νίου V. 20 concedere.
Εἰκὼν XII. I. p. 711. ἐκ εἰκόνων περιεργίαν τῇ
Νέαφ VIII. 5.
Εὐλαΐα, olea III. 38. & v. 4.
Εὐλαυνος ἐπιχειν XIII. 3. oleum infundere. ἐλαΐς
δικοις Peneus III. I. p. 196.*
Εὐλαυτος αρμάτων II. 27. τὸ ἐλασιν ἐπιτείναντες I.
30. incitantes equum.
Εὐλάτων ἔδει γενομένην Ινθ. I. 32. ὅδειν ἐλατον
πρηγῆς ἀνέρεις III. 43. οὐκ ἐλάσσονος ὁραν, εχ
brevisiore spatio videre VIII. 11. ἐλάχιστον χρό-
νον τῷ πεπολιτευμένῳ γενοται κακός, se εαν ου-
nibus minimo tempore fuisse malum XIV. 28.
Εὐλαύνω. ἐλαύνων τῷ Περσιδα I. 33. iter faciens
equo vel curru per Persidem. εἰλ. εἰς Εὐρετας
I. 31. εἰπει ζευγῶν XIII. 24. uebi. ἐλαυνειν
κάπην II. 9. agitare remum. Aliter ἐλαυ-
νειν Διογένει δόμον τὸ συνετος αὐτῶ X. 16. abe-
git. Sic Διονοτιθειν ἐλαυνει τὸ Σικελιας Διονα
XII. 47. expellit. ἐλαυνόμενοι βόεις XII. 44.
Εὐλιγενος δισιχοι I. 17.
Εὐλιγκικός. τὸ ἐλεγκτικὸν τῷ τρόπω XII. 26.
Εὐλιγκικῶν III. 19. p. 255.
Εὐλιγκην τὸν ἀγειοτέρον τῷ θέρει XII. 5. ἀμεσοῖς
ἀκροστον XII. 25. ἔμπληξ τῷ II. 19. μέδιο
τῷ IX. 26. τὸς σοφίας II. 13. οὐ πικραρόν
τοις πικροῖς XII. 30. Οὐκέτις δόται τές καλός
δέλη ἐλέγχειν, describere formojos XII. 14.
εἰλιγκητο, οὐκ τῷ αὐθεντο XII. 51. scil. Me-
nebrates. εἰλιγκητος, convictus XII. 12.
Εὐλιγκος, argumentum. δι αὐτῶν τῷ εἰλιγκον τῷ
πλέον συγκαράθει VII. 19.
Εὐλιέω. πολὺ τῷ ἀλόγῳ ζώνης XII. 31. πάθη
τῷ XIV. 40. calamitatibus alicuius offici.
Εὐλινεία ἡ σὲ φύσεως XIV. 22. ἐλινείας ἀδελ-
φον Αργεια X. 14.
Εὐλισθ. I. 28. ingenius, & liberaliter edu-

catus, oppon. φοιλαῖ, & respicitur ad vi-
tum libero & eleganti homine dignum.
ἐλευθεράτοις dicuntur Populi, libertate
maxima utentes, & ejus amantes X. 14. ιεν-
θειρ Ζεὺς II. 9. θεοὶ Εὐλινεῖ, καὶ ἐλι-
νείας XII. I. p. 714.
Εὐλινείας ἀπεκεκτητο, libere, & magnanime
III. 21.
Εὐλιθερος. μιδιν. τὸ σικείων ἐλινθερος X. 17. nihil
in re domesticā elegans, quodque hominem
liberum deceat, ελευθερος καὶ ἀδιάφορος, in-
genuum & incorruptam, de virgine XII. I.
p. 716. Sic ελινθερος emphaticē, homo in-
genius, minime servilis XII. 62. βρύσαι.
λινθερος III. 20. τὸ εὐλιθερον ἀνατίκη-
τη τῷ περιττῷ τῷ χρημάτων εἰς θέον τε καὶ σικείων
καὶ ξύνεις XIV. 32. Homo liberalis ingenii su-
perficia divitiarum Deo, amicis, & hospitiis
impensis. τοις ελινθερος II. 39. inge-
nitus, forte nastrandri. ελευθερος ἀφεντη τοις
&c. I. 25. opp. δεδεμένοις vindictis.
Εὐλινερόν. ελινθερον αὐτὸν φέσσ XII. 31. li-
beravit eum metu.
Εὐλινερος, audacter, sine metu I. 4.
Εὐλεφάτην, eburneus III. 45. κλήνει εὐλεφά-
την XII. 29.
Εὐλέφας, ebur. II. 40. Sic XII. 64. extr. ιν-
φατος διαγλυφατες τῷ καλημ, εχ εβοε II.
33.
Εὐλικης περιεργωσαν σκιπωνα IX. II.* caproli
circumrepentes scripionem.
Εἴκων. ἐλκει τῷ λιθον περισ ιωτην, ad se trabit
XII. 22.
Εὐλινεία, judices publicorum certaminum,
veluti Olympiorum: dant coronam victori-
ribus IX. 31.* prohibit mulieres à specula-
culo X. I.*
Εὐλινης γυναικες XII. I. p. 718.
Εὐλινη significanter, pro omnibus pene vir-
tutibus. sic pro eo quod est humanum v.
II. quod cum ratione conjunctum vii. 8.
quod pium & fidum VI. 4. quod ex mis-
ericordia oritur III. 22.* quod magnani-
tum & prudens I. 21. quod iustum &
rectum III. 46. oppositum hujus est τὸ βα-
σιλικόν. Hinc φιλέλινον de Hierone, prop-
terea quod amaret literas & eruditos IX. I.
Εὐλινης, Graecorum more, itidem ut Graeci
XII. 23.
Εὐλινης. θεοὶ Εὐλινης VI. I. Dii Graecorum pre-
sides. θεοὶ Εὐλινης καὶ ελινείας καλεῖ XII.
I. p. 712.

Ellipsis

ET LOCUTIONUM.

Ellipsis major: καὶ τοῦτο Συκείτης τοῦς Αλκι-
βιάδην II. I. ἔδει πλεφίσει τῷ μέλλοντι βασι-
λεύειν, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ τεχνῃ καθεξέσθαι μέλοστι,
πρὸ ἀλλ' στὸν ἔδει πλεφίσει III. 32. Συναρχί-
της πάντοις ἔργον τῷ τρέψαν, ὃ δὲ Συναρχίτης τῷ
πλέον, scil. τέτο ἔργον ἔχει IX. 24. καὶ Κατω-
πλέον, scil. τοῦ Σερένου, scil. Θαυμάζομεν, πατέρος
δὲ αὐτῶν ἐπὶ τρέψαν XIV. 36.
Εὐλογάω. ἐλογάσσοι πολύτασθε τὸς ιχθύος I. I. εἰ-
λογησσα ἐπαναθίτη IX. 29.
Εὐλυγνων ὄζειν VII. 7. lucernam olere.
Εὐλυγνων ἄνθρωπον αὐθεράτων ὄντεος XIII. 29.
Εὐλυδης εὐρυγορότων αὐθεράτων ὄντεος XIII. 29.
ελπίδες κανταρ εν &c. IX. 37. τοις ελπίδας
ἔχειν εν τῷ δέξιᾳ XI. 9 δι ελπίδης ἔχειν συγ-
γενεσθαι, sperare se ad futurum XIII. 20.
θρήψει ελπίδα πάντων IX. 21. XIII. 24.
Εὐράσιαν χαλινὸν ἴσταν IX. 16. εἴδωλον εἰς μέρος
τοις XII. 64. immisso. εἰς τῷ αὐτὰ II. 4. in
eadem mala. εἰς τὸ δεσμωτέρον II. 4. XII.
I. p. 721. εἰς μόλιν XIV. 18. propriæ & in
respectu ad pecuniam: σύνελαι εἰς Πελοπόνη-
σον II. 9. irrupt.
τὸ Εὐμον τῷ φυτῷ XII. I. p. 842. vita &
vigor. plantarum.
Εὐραυης τῷ ερυμερόβρον ἀρνεσθαι XIII. 22. vomitu-
egesta baurire.
Εὐρανης. τὸ εὐρυγένεια τῷ πλημμάτω XI. 4. insa-
ta & audacia facinora.
Εὐριελᾶς Αλφ. τὸ οὐρανος κατεστησεν αὐτὸν h. e.
argute, facete XII. 13. Sic cap. 51. extr.
& διπλεύεινθαι εὐριελᾶς XIV. 23. & 31.
Εὐριπάδης σφόρα θωκενάρδης τῷ Αερών,
magno cum affectu XIV. 40.
Εὐρησία λόγων XIII. I. p. 844.
Εὐρητασλαμα. τὸ περισσωτον αὐτῆς σιεπιμπλαστο ερυ-
θρατον φλογωδῶν XII. I. p. 714.
Εὐρητασλαμα. τὸ περισσωτον αὐτῆς σιεπιμπλαστο ερυ-
θρατον φλογωδῶν XII. 23. de hostili inva-
sione. ερητασλαμ τοις θεράποις I. I. εἰς τοις πο-
λειν XII. I. p. 721. ερητασλαμοι ειλευ, do-
minus incidentes in eos XII. 23. ερητασλαμ τοις
ἀστον ινθ. IV. 17. tinnitus aurium. ερητασλαμ
εἰς ἀρρωστιαν V. 2. in morbum. Sic εἰς οὔποιον
IX. 13. ερητασλαμ φιλοτεκνία αὐτοῖς I. 24. in-
cidit ipfis contentio.
Εὐρητασλαμ. σιεπιμπλαστο οι κιτλοι δειδροις XIII.
I. p. 839.
Εὐρητασλαμ, navigo, uehor navi IX. 40.
Εὐρητασλαμ. ερητασλαμοι τῷ ομην ἐστε XII. I. p.
849. explore iram suam. μετα τὸ ερητασλαμον
τροφης XII. I. Vide & Εὐρητασλαμα.
Εὐρητασλαμ II. 19.* stultina.
Εὐρητασλαμ μέλος II. 44.

Εὐρητης XII. 3. vivus, spirans. vide Sueton.
in Jul. cap. 21. S.
Εὐρητην ἀγρωτιαν, inducere vigilias dicitur
Vinum Θασιον XIII. 6.
Εὐρητοι Φοίνικες IV. 20.
τὰ Εὐρητασλαμοι τῷ Ηρακλεον, hujus oppositum, τὰ
καπεσισθεν, scil. θαυμάζομεν, πατέρος
δὲ αὐτῶν ἐπὶ τρέψαν XIV. 36.
Εὐρητην αὐτοῖς I. 15.
Εὐρητηρε εἴτι καιομηνα XIII. 2. sacrificia adhuc
ardentia.
Εὐρητηρον. σιεφαίνετο τῷ Θεμιστοκλει εὐγενεις ή
σκένην III. 21. reperiebatur in Themistocle.
Εὐρητηρον. σιεφαίνετο αὐτοῖς, ὃν καλέται Πλάτων
IV. 9. significavit.
Εὐρητηρον γενεψρος τῷ βασιλει I. 21. in congre-
stum ejus veniens.
Εὐρητηρον, sapienter XIV. 9.
Εὐρητηρον. τοις παλάροις σιεφαλενον δράμητες III.
42. latitabant, midulabuntur.
Εὐρητηι εἰτι αὐτοῖς XII. 30. εἰς παλάρι εἰτι δράμητε
τοις X. 11. h. e. καλὸν. εἰ πλοιμφ IX. 6. cum
graffaretur pestilentia. εἰτεφέροτο εἰ δράμη τῷ
τροφῇ, ubi abundat XIII. I. p. 839. εἰ πλ
μφει IX. I. εἰ πατριδι εὐκεπτάνει XIV. 42. εἰ προ-
inter: εἰ ἄλοις καὶ έτθ XII. 60. εἰ τοις μέ-
λισα II. 7. inter eas, que maxime sunt τα-
λες. Sic I. 31. II. 38. εἰ Βαρβάροις, apud
VI. I. Sic έτεφέροτο εἰ αὐτοῖς XIII. I. p. 839.
inter eos. εἰα εἰ πλεονον ἀσχημον, coram plu-
ribus XIV. 26. οι Αλφ. εἰτεφέροτο εἰ τοις
παλαιοῖς, apud Veteres XII. 31. τῷ αἴρεσσον
τῷ εὐθράποις, rerum humanarum XIV. 32.
εἰ Μέτραι λοι, inter Μητρας versabatur, lite-
ris operam dabant IX. 4. εἰ πολὺ εἰρημένοι
Ι. IO. ad pedes. εἰ δέξιοι εἰσόντων VIII. 16.
τοις ιντον τῷ εἴκονι II. 3. scil. pictus. εἰ βε-
ρῆ XII. 47. εἰ καλὸν τῷ θεράποι II. 13. in
loco conspicuo. εἰ βαθει II. 14. εἰ τοις λοι IV.
8. in eo erat, id agebat. εἰ Σικελη IV. 18.*
Atticē pro εἰς Σικελιαν. Sic εἰ Αιγαιη IX. 2. εἰ
Φαιρελαδ ΙV. 15. apud Pharnabazos. εἰ
εἰ Δασέται XII. 14. εἰ Διονύσει, εἰ τεμπλο
Bacchi, vel ejus festo II. 41.* εἰ τροφης
III. 45. Vide & Eἰς. εἰ Μυκάλη, juxta My-
calen II. 25.* Sic VI. II. εἰ ιμερα. & XII.
3. εἰ Μαρτινει. & XII. 57. λιμην εἰ Ογκη-
σθ. & XIII. 16. πόλις εἰ τοις ιστησα πόλη.
Εὐρητην τοις παισι V. 21.
Εὐρητην. εἰτεφέροτο τοις βασιλεοις, constiantiam in
cruciatiibz edebat II. 4.

Εὐρητην τοις παισι V. 21.

f 2 I.

INDEX VERBORUM

- I. p. 194. τὸ πῦρ ἐνεκμάζει XIII. 16. τὰ ἐνακ-
μάζοντα τὴν ἀθλῶν IX. 9.
- Εὐαντος. πάντας συλλάβειν τὸν εὐαντόν, omnes ad-
versarii factionis XIV. 25. εὐαντία τραύματα, vulnera aduersaria XII. 21. τὸ εὐαντία εὔφρατον, ὡπέ τὸν
δασον αἱ γυναικεῖς XII. I. p. 720. εὐεργάτην, ὡ-
ραῖον τοὺς ἄλλους, τὰ σὸν τὸν κατακαθεῖν εἶναι
III. 12. ὡς τὸν εὐεργάτην II. 13. XIV. 49.
εὐετίον ὅπλα θύρων ἄλλους III. 43.
- Εὐαντίας. νόμοι εὐαντίας κείμενοι τοῖς παῖς ήμιν III.
18. p. 249.
- Εὐεργήσεις φαντεσία II. 44. extr.
- Εὐεργῆς, manifeste II. 44.
- Εὐεργάτης οὐδακον τρύφη I. 3.
- Εὐετίστεροι τὸν θεον I. 31. pauperiores. καὶ κατὰ πο-
λὺν ἑδεῖστεροι αὐτῶν IX. 11. non multum infe-
rior eo.
- Εὐεικυνμα. ἑδεῖσάμενοι, ὡς ἐκεῖνοι ἀπαιδεύνετο
τοῖς XIIII. 38. ἑδεῖσάμενοι, ὡς ἄλλοι λόγοι εἰσι,
re ipsa ostendentes, se esse alicuius pretii
XIV. 5..
- Εὐείδεις. ἑδεῖσαι εἰς παλαιστὴν XIII. 3. deerat. ἑδεῖσαι
ξύλων IX. 30. deficiebant ligna.
- Εὐείδος ιενάδισε, ἀποστὰς τῷ ἔξω αἰτιόποτε III. 19.
εἰσοχαγών ἑδεῖσον XIII. 2.
- Εὐείδος II. II. ἑδεῖσον δελέαν, nobilis servitus
II. 20. ἑδεῖσων ἀποδειτεῖν XII. 55.
- Εὐείσημεροι ἔχειν τὸ σῶμα XIV. 41. de eo, quem
corporis constitutio ad quid impellit.
- Εὐείδων, & Εὐείδος. ποικίλος ἑδεῖσος χιτῶνας IV.
22. sic XII. I. p. 713. ἑδεῖσον, scil. τῷ σο-
λῷ XII. I. p. 722. ἑδεῖσοντος φλόγια IX. 3.
ἕνδοντος τῷ ικαρίον VII. 10.
- Εὐείδων, intueror. δελμὸν ἑδεῖσον VI. 14.
- Εὐείμη. ἐνὸν φυγεῖν XIII. 38. cum liceat. ἐνεστι
οὐδὲν στεγμηποτα III. 16. ὡς ἐν μάλιστα XII. 21.
Vid. Not. ad I. 32.
- Εὐείροτες χρεούσι τέττυκες ἀνταῖς sc. θεᾶς IV.
22.
- Εὐεπόδημα. πόλις ἡδεῖση ἐνεπόδημεν XIII. 52. urbs
jucundissima ad peregrinandum in ea. Sic
III. 14.
- Εὐεργάζομα. δειπνὸν ἡ τὸν ἐρεστῶν εὐερ-
γάζομεν III. 10. ἡ εὐεργάζοσα φίλτρον
αὐτῆς XII. I. p. 722. excitavit in ea.
- Εὐεργῆς efficax, utilis. εὐεργῆς τῷ δρόμενα XIV.
46.
- Εὐειδοκημεν τοῖς Μακεδόνοις VIII. 12. inter Mace-
dones pulchriē starei.
- Εὐεῖδε, ibi I. 15. ἐνδια etiam de Tempore I. 30.*
τὸν τὸν χρόνον, quo tempore X. 18. p. 672.*
ῳδῆς ἔστεσι, intrat in hunc locum IX. 19.

ET LOCUTIONUM.

- Εὐεῖτος τοι καὶ πολὺ σφάλματα, unde, quapropter I. 23. Sic & cap. 27. & VIII. 6.
- Εὐεῖσθαι. αἱ γυναικεῖς ἐνδεστοτοι ἐμάντυοι III. 42. de Bacchis, quæ divino furore afflata in-
saniebant.
- Εὐεῖστοιαν. ἐρῶν ἐνθυσιῶντα καὶ τὸν τὸν ὄργην ἀναφέ-
γομενον II. 4. ἐνθυσιῶντα τὸν θεόν III. 9. ἐνθυσιῶντα
μανεῖς εἰς ἀρεῖον II. 44. coniuncte Plu-
tarchi Amatorium. K.
- Εὐεῖμερομα. ἑδεῖσαμενοι ηδεῖσας ἀπολύτερα τῷ γῇ
XII. 20.* cum jucundis cogitationibus, nisi,
ut in notis monitum, malis legere διδυμα-
μην, id quod sequentia volunt, ηδεῖσας ἀ-
λυτερα τῷ γῇ se cum voluptate & libenter
vitæ absolvit vinculis. utitur autem hoc vo-
cabulo Noster etiam lib. v. H. A. 34. K.
- Εὐεῖνημα. Δημοθένες ὥστε ἐλυκτιαν, Orationes
VII. 7.
- Εὐεῖνατος μέρες X. 7.*
- Εὐεῖνημι. ωτὴ τὸν εἰσάντων ἀπορεῖν VIII. 5. de pre-
sentibus.
- Εὐεῖναι ηδεῖσαι μέρα XII. 49. καὶ δὲ μέρη ηδεῖσαι
περιτίθενται, καὶ σὺνοι, cogitat XIV. 6. ποτὲ δὲ
ἐποιῶν ηδεῖσατο &c. hec sentientis IV. 13. οἵτι
σὺ τὸν τὸν ἐποιῶν, αὐτὸς λέγοντας (pro λίτη) οὐρανον III. 23. intelligere. ἐποιῶντας ἀδικηπα
XIV. 28. ἄγαλμας σύνοπτο εἴση τοι Αφροδίτη XII.
I. p. 718. volebat.
- Εὐεῖναι ηδεῖσαι ἐλαῖσι τοιστὴν II. 31. talem senten-
tiam recepit nemo. καὶ τῷ Κηρύττῳ ἐποιεῖν III.
9.
- Εὐεῖνατο. ἐποιωτάτες γενίσθαι καὶ Μακίνας
ἀπόντας Ι. 22.
- Εὐεῖναι καπηλοντος III. 14. ἐποιῆσαι πόλιν XII.
52.
- Εὐεῖναιos, armatus III. 8.
- Εὐεῖναι. ἐνορᾷν δελμὸν XIV. 22.
- Εὐεῖναι. ἐπολῶν αὐτῶν III. 19. p. 256.
- Εὐεῖδα. οἱ ἐποιῆσαι qui hic habitant. III. 18.
p. 249. ηδεῖσα τοι καὶ πολὺ εὐεργάται, τοι
verò III. 42. & XIV. 7. ἐποιῆσαι ἡδεῖση λι-
γυστοι τὴν παροιμίαν, τοι δικιαν προverbiūm XII. 22. καὶ ἐποιῆσαι πόλιν ἐκστη, τοι
in ea re iterum superior erat I. 24. καὶ ηδεῖση
ἐποιῆσαι ἐστέσαν τῷ θυρῷ, neque eo factō &c.
VI. 1.
- Εὐεῖφαι, in quibus quis moritur VI. 6. καὶ
I. 16.* III. 24. ἐξισηλα XII. 64. καὶ τὸν τὸν
τοφίον, τὸν ἑδεῖσων δαπανατεῖν XII. 55. ἡ ποι-
τίς IV. 8. Notat etiam ornatum funeris:
επὶ εὐεῖφαι εἴσωται κατέλιπον ἱερὰ II. 9.
- Εὐεῖγαι, ἐντείνειν πληρας. verberare IX. 33. XI. 9.
- Εὐεῖτορ. εἰς ἔντερον πόρυν IV. 14.* in intestinum
metretricis.
- Εὐεῖσθαι τὸν II. 44. & X. 3. jam inde, jam ex
eo, jam τυπ. εὐτεῦσθαι τοι ἐρένεσει ἡ παροιμία
VIII. 18. μαντούσθραμ εὐτεῦσθαι τῷ Φλάτω-
νῳ σύγκλητίσι, ex ea re X. 21.
- Εὐεῖτον. τὸν ἔντερον πόρυν.
- Εὐεῖτον. εὐτεῦσθαι τῷ τοῖς μέραι φρεβοῖς, fas-
est, par est XII. 6. & XIV. 36.
- Εὐεῖλαντι. εὐεῖλαντι αὐτὸν, exprimere eum III.
19. extr. & VIII. 5. & XI. 9. εὐεῖλαντις πο-
τὸν πόλεων XIV. 7. ὡς τὰ τῶν ποτίστων καθάπε-
σια, ibid.
- Εὐεῖραζοδα τέχνη VIII. 8. consummare. ηδεῖσαι
εὐεργάτας θεαματεῖ τοιχην καὶ ποικίλα ὁ οὐρανός
XII. I. p. 718.
- Εὐεῖτα. εὐεῖται εἰστε ηδεῖσαι ηδεῖσαι τῷ αὐτῷ ΙΙ.
20.
- Εὐεῖται μα. ἡ σκάνοι προστίθεσι III. 10.
- Εὐεῖταισκον. σὺν αὐτῷ εἰσόρεις βακτησίαν τῷ σκληρῷ
X. 16.
- Εὐεῖγνωσθαι καλῶς τῷ Κλαδονείν XII. 9. bene
præfesse sis.
- Εὐεῖται VI. 12.
- Εὐεῖται. τῷ έργῳ Ολυμπιαδί IV. 15.*
- Εὐεῖται. εὖτοι συνειδάλετο, ηδεῖσαι ποικίλα, δι-
Aristotele discente philosophiam v. 9.*
- Εὐεῖται. εὐεῖσθαι τῷ αὐτῷ ηδεῖσαι οὐρανός IV. 24.
ιτα πινακα cedere.
- Εὐεῖχων πάντες τοῖς θυγατροφίαι αὐτῷ IX. 8. iru-
σεῖσθαι αὐτῷ XIV. 49. libidinose eos tractans.
- Εὐεῖδος. τὸ ἐνδροτὸν γην IX. 16. solum irriguum.
- Εὐεῖστιν, somnia τοι εορτα origo III. 11.
- Εὐεῖστην σὺ τῷ αὐτῷ ἀπικρέμαστο I. 18.
- Εὐεῖστην δύναμιν εἰτὶ τῷ II. 28. εὐεῖστην ηδεῖσαι εἰς
θυμῷ XIV. 23. in iram prolapsus.
- Εὐεῖστην εἰστε τὸς XII. 15.* enunciare.
- Εὐεῖστην. εὐεῖσται τοῖς συναρμοῖς καὶ εἰσίνεις XIV.
22.
- Εὐεῖστηντα. δῆλοι εὐεῖσται εἰς φιλοσοφίαν III.
36.
- Εὐεῖστην ποιτης X. 6.
- Εὐεῖστην ποιτης III. 18. extr. extin-
guitur.
- Εὐεῖστην. εὐεῖστας II. 13. extr. & XII. 51.
εὐεῖστην ηδεῖσαι ηδεῖσαι II. 26. exsurgere in Indo.
εὐεῖστην τῷ θεάτρᾳ XIV. 40. proripuit se εἰς
theatro.
- Εὐεῖστην. εὐεῖσται ἀσφυγάλοις ποιδας VII.
12.
- Εὐεῖστην, suspendo. εὐεῖσται αὐτῷ κισμον II. 14.
At εὐεῖσται ποινας, accidentes ταδας
XII. I. p. 847 sic εὐεῖσται ποινας V. 6. εὐεῖ-
σται αὐτῷ τῷ συλεχθέντῳ XII. 64. εὐεῖσται τοι
δικιαν κατὰ αὐτῷ II. 13. ηδεῖσαι judicium con-
tra eos accendere. εὐεῖσται ποιειν XII. 38.
εὐεῖσται ηδεῖσαι II. 6.
- Εὐεῖστην. εὐεῖσται εἰσερχαι. Τιμοῖσι τῷ ιγκέφαλον
XII. 9. ita mihi contingat Timefia cerebrum
excutere.
- Εὐεῖστην IX. 26.
- Εὐεῖστην. εὐεῖσται εἰς τοσοῦτον τρυφης IX. 24. &
XII. 30. ιτι ποιειν τρυφης XII. 24.

INDEX VERBORUM

- E**γένομαι, appello, nomine II. 32.
τὸ Εξιπέδει I. 7.
Eγόταλχου, ιξώστισμ, armatus est VIII. 16.
Eγότερον² θάνατον XIII. 24.
Eγότερον² θάνατον², ἡ φύσις τῶν Μορόχων
τέλεσθαι VI. 11.
Eγόφατο. οὐδὲ φαίνεται τὸ τέλον ἀράχην XII. 57.
Eγόν τὸ τέλος βαθίσει II. 10. μέτρα I. 19.
τυρνεῖας XI. I. p. 714. σὺν τῷ μέτρῳ XII. 60.
τὰ τέλη τὸ δέρπη II. 5. οὐδὲν τὸς πόδας τὸν
επιστολὴν τὸ λέμματος X. 3. simulac pedes emiserit
ex cortice ovi.
- E**γόστιον. οἰκότον Φθόνον III. 17. p. 238.
expulit. οἴκαντο τὸν αὐτὸν λεχθῆται VII. 20.
explosit, rejecit οἰκότον τὸν Επικρέταν IX.
12. urbe expulerunt.
- E**γόραδες φαῦλας καὶ ρυσσός IX. 34.*
- E**ροτεικὴ θυσία III. 37. sacrum julenne.
- E**ροτή οὐθεας XIII. I. p. 840 eleganter de re,
cujuis aspectu oculi latantur. Vide Πανηγυ-
ρεια.
- E**πάγω. οἴνογαγει αὐτὸν τῷ διάμετρῳ τῷ
ελασθε XII. 24. immisit οἴνογόμενον τῷ
εαυτῷ οἴνοδει II. 41. secum quasi ducens. Sic
IX. 2. Et τοῦτο φέρει οἴνογεδε, corpore
suo tantum onus circumferre IX. 14.
- E**πανεῖται ήταν III. 47. θάτε τέταν τὸν πόλιν XIV.
5. πάντα σφοδρός VII. 4. Θερμότερος IX. 4. σὺν
αἴσθησι τῷ τὸν οἴκαν II. 3. οἴνοιν πα; pro;
gratias alicui agere XIV. 2.* τὸν φιλοφρού-
ιον, gratam babere XIV. 39. οἴνοτείθαι θάτο
τῷ δημοστῷ I. 28. παρόνται XIV. 8. οἴνοι-
μενοι II. 2.
- E**πανίτηται II. 36.
- E**πανίρει. οἴνορε πολλὸς εἰς μετόκησιν IX. 16. ex-
eisavit. οἴνοθεις τῇ οὐπεργύᾳ, elatus animo
ob victoriam VIII. 15. δῆλον² οἱ οἴνομενος,
οἱ manifestus erat elati animi IX. 17.
- E**πανίστηται. εἰ δὲ πη τῇ οὐδὲν οἴνοι II. 21. si
quid εἰ Ego intelligo ex moribus.
- E**πανίκω. οἴνογενον τῷ λόγῳ XIV. 33. attende.
- E**πανίναγκει θελον, ulcisci ejus mortem vo-
lens XIII. I. p. 849.
- E**παναπάτω. φύλακος βέβαιον οἴνοπατον² IX. 24.
incubans.
- E**πανίναι. οἴνοις εἰς διδασκαλεῖς III. 21. μὲν
τὸ δεῖπνον II. 41. οἴνοισι δὲ τὸ δεῖπνον IX. 29.
redit à cunctis. Sic τε. 7.
- E**πανίγκομα. οἴνολαθον² Ι. I. p. 723. οἴνολ-
αθον², rediens II. 18. & IX. 33. & XIII. 3.
Eπανίσαμον. οἴνοισι τὸν θρόνον παρ' αὐτῷ II. 13.
p. 106. οἴνοισι μεντον² καὶ οἴνομενης φεύγειν,
- quoniam surgeret &c. XII. I. p. 715.
- E**πανορθώω. οἴνορε πολλὸν τὸν κονιὰ III. 17. no-
vum gubernandæ recipi. formam institue-
runt. οἴνορεμένος αὐτὸν XIV. 13.
- E**πανίλεω. οἴνολειτη γάλακτος καὶ ποχερδει τῷ
βούφει XII. I. p. 838.* notat copiosam la-
dis prebitionem.
- E**πανίτελω, in super minor, minas addo I. 18.
- E**πανίζομα. οἴνογάντο τῷ μὴ γενομένῳ I. 18.
diris devoverunt.
- E**πανίδεια dicitur pluvia arbores II. 14. irri-
gare.
- E**πανίτοια. οἴνητοιο Κυμαθίας ἀφισαράφος VII.
15. οἴνητοιο Ζηρίου τῷ δρόσῃ τέτο XII. 24.
- E**πανίλις, pro tuṇtio I. 32. init.
- E**πανίτη. I. adverbium temporis. οἴνει δι το
αὐτὸν παρῆλθε I. 35. οἴνει ήταν φαρμακία το
ἔλασθον V. 18. additur ei nonnunquam εἰς
interpretationis simul ac conjunctionis gra-
tia. οἴνει τῷ ηγούνινοι οὐσίην, εἰς ιφυγή I. 17.
Similis locutio videtur ista, ac proinde
non corrigenanda: οἴνει το τῷ ηγούνινο, &c. εἰς
τὸ ηγούν I. 34. Ponitur & pro δὲ, οἴνει το
οὐδὲν ηλθον VI. 5. οἴνει τὸ Αἷμιν ἀπίκεται VI. 8.
adde VI. 9. οἴνει περιστάκομεν, quoniam su-
periores evasimus. & οἴνει οὐσίας ηλεγε, si ita lo-
catus est XIV. 25. οἴνει το in transitione ab
uno ad aliud, pro porro, vel nam III. 10.
pro nam, vel siquidem II. 41. p. 177. οἴνει
γό II. 26. p. 275.
- E**πανίγω. οἴνηγότος μάχης III. 9. pugna inflan-
te. οἴνει τῷ οἴνηγίτω XII. I. p. 712. dere-
bus urgenteribus, maximè necessariis. οἴνει τῷ
επειγόντω ἀνάγκην XIV. 24. rerum premen-
tium necessitas. εἰς τῷ οἴνηγίαν Κεριδω-
τὸ χρόνον, in res graviores, in necessarias II.
5. οἴνηγόμενον τῷ τῷ πάστω, properans τῷ
illud opprimere XIV. 22. τῷ δὲ οἴνηγίαν
στὸς τοις οὐτοῖς, festinatorem, urgentem illa
sum IX. 2. Sic οἴνηγόμενοι οὐσίες φύη I. 3.
- E**πανίδαι τάχισα X. 3.*
- E**πανίμη. οἴνησιν αὐτῷ XIV. 46. ipsi pedem infi-
rebant hostibus. οἴνει δὲ τὸ διατέτο² XIII. I.
οἴνοται μὴ αρκάμενον, non laborare de fu-
turiis XIV. 20. πολλὸν οἴνει γῆν, multam cir-
cumuit εἰς adiit terram IV. 20.
- E**πανίστηται τῷ ποτε δεσμοῖ VIII. 9. Sic I. 33
IV. 18. XII. I. p. 719. & XIII. 31.
- E**πανίσθηται τῷ πατέτο τῷ εἰς οἴνημα, levi-
rem facere, fallere labore in canthi IX. II.
- E**πανίστηται τῷ θρόνοις, quae in adolescentia
ipsi acciderunt VIII. 16. οἴνη ηγούνια, in quiete
vivere

ET LOCUTIONUM.

- vivere III. 17. init. βαθίσαντι εἰς εἰρίσταν πο-
φύρων IX. 3. οἴνη μέρες τὸ Πελοποννέσος θερμοφ.,
in parte Peloponnesi III. 42. οἴνη εἰστοι,
per se I. 6. vid-not. ad I. 34. οἴνη τὸ Αργείο πά-
γος βαθής οἴνηπος, coram illo Senatu dicens
VIII. 12. τὸ λεγόμενον οἴνη τὸ Θεῶν, quod de
bis Diis dicitur I. 30. παρεπιδια οἴνη τὸ κράνος
το πάχεται, de iis XII. 17. Sic οἴνη Λυσάν-
δρα X. 15.* Adde VIII. 18. XIV. 47. βασι-
λέως οἴνη Κέρωνος V. 13. ejus tempore. Cum
Dat. οἴνη οἴνη I. 30. οἴνη τὸ θρησκευτικός
III. 37.* Sic IX. 15. οἴνηθεν σφίσι οἴνη οἴνη
το περιστοιχία τὸ νεύων, εἰς ήταν αὐτοῖς οὐγγίνηται
τοι τοις λόγοις τοις τῷ φιλοσοφίαν II. 42. ubi
notat finem rei cauſalem. Sic οἴνη οὐδεὶς οὐ-
γγίνη II. 13. At οἴνη δυσμάς II. 34. in occa-
ſiu scil. vita. οἴνη τίγρατη βίσι I. 35. οἴνη
ιούτη τὸ κέρας III. 18. οἴνη Ναυοι μάχη,
pugna propter, juxta, Naves XIII. 14. οἴνη
τέτοις II. 13. præterea, insuper, at III. 18.
extr. III. 45. & XIII. 20. de his, vel post
hac facta. Quandoque causam notat, ut
VI. 4. οἴνη τύχη III. 19. XII. 39. ea de cau-
ſa. οἱ κάρις οἴνη τέτοις, propter illa III. 47.
γελάνη οἴνηται οἴνη τοις μέρη φρούρων XIV. 36. οἴνη
πολλοῖς, post multa XII. I. p. 721.* οἴνη τοις
φεύγαστοι, super præterita I. 32. οἴνη αὐτοῖς το
ζότοις καὶ λόγοις οἰνίκειοι, post eos stabant sagitta-
rii IX. 3. οἴνη Αρχεμόρη ηγούν οἴνη IV. 5. in
Archemori honorem. οἴνη αὐτὸν, eodem sensu,
ibid. οἴνη Καλάνη διέπηκε ηγούνα, in hono-
rem Calani I. 41. Sic XIII. 14. Τὸ αἴτια
οἴνη τῷ πατέτο τῷ κέρης IX. 4. οἴνη αἴτια δ. 20.
in omnibus. οἴνη δοπελά τροφῶν γειέσθαι I. 32.
in penuria annorum. κατελέγεται οἴνη τοις VI.
10. Sic & XIII. 24. ηγούνα εἰπειτα Τὸ θανάτοι I.
30. οἴνη θανάτοι τοις VIII. 14. cum lethali
morbo conflictari. γνάμην ηγεται οἴνη σκέψη τῷ
μητρι, in illam diei partem fixam babere men-
tem XIV. 6. καθησον οἴνη κύροις, confederat ad
aleam XIV. 43. οἴνη τέχη κιθαρίζειν μάζαν III.
32. οἴνη τοις Μολονιδας σρατεσιν, contra IV.
5. Cum Accus. notat contra, οἴνη οἴνη τῷ
γνώσκειν αὐτῷ ηλθει μὲν Πιεστίδες, οἴνηθεν οἴνη²
αὐτὸν IV. 5. οἱ οἴνηται οἴνη Τίκεις IV. 5. p. 337.
& v. II. Et usque ad. οἴνη πλέοντοι μεμήσθαι
αὐτῷ, multum, plurimum II. 23. οἴνη πλέοντοι
τοις ημέραις III. I. p. 196. οἴνη πλέοντοι, mul-
tum I. 30. τῷ μηκον². οἴνη ποτασσόντοι τοις
δικει, usque in 40. stadia extendit III. I.
οἴνηται τῷ θηλεία I. 15. de avium congressu
venereo οἴνηται οἴνη τῷ μηχίνη αὐτῷ I. 22.
- E**πίθλαντην θνητή χρήσασθαι III. IO. imponere alicui
multam pecuniariam. γῆν σύραν ἀντρῷ V.
14. οἴνηται τῷ βοιωτική ποτασσόντοις μηνας,
addens XIII. 42.*
- E**πίστολη τὸ τελχάρ XI. 4.* per hanc, apposi-
tiam comam intelligo, eamque ipsam,
quam paulo ante αερόλημα τῆς Μιλότειας ap-
pellavit. Est enim οἴνηται, οἴνηται μηνόν π,
quod superadjicuit ad explendum rei al-
icujus defectum. Tale autem erat hoc ge-
nus, galericulum à Latinis dictum. Sue-
ton. in Othonē cap. 12. fuisse traditur mun-
ditiarum pane muliebrium, galericulo ca-
piti, propter raritatem capillorum, adapta-
to εἰς annexo, ut nemo dignoceret. Fru-
stra ergo pro hoc nomine οἴνηται substi-
tuunt, præsertim cum antecedentia, καὶ τοις
αὐτοῖς, longe diversum suadeant. vide Cl.
Salmasium de sene. K.
- E**πίστολην θνητήν II. 13. VI. 8. VI. 14. οἴνηταινος
τὸ Πλάτον, καὶ οἴνηταινος τὸ Αετοπόλις III.
19. p. 255. τῷ θρείο, τοις τῷ ηγούνινοι αὐτῆς
XIII. I. de venatoribus. οἴνηταινος οἴνη
τοις VIII. 9. οἴνηταινος θερόπεδη οἴνη τῷ
πορφύρων II. 11. ubi callidas machinationes
notat.
- E**πίγλωττη οἴνηταινος οἴνηταινος Φεβρούαρις X. 2. οἴνηται-
λυψη XIII. 37. τοις καὶ αὐτοῖς οἴνηταινος οἴνηταινος
θερόμενον² XIV. 22. οἴνηταινος τῷ τελχάρ τοις αὐ-
τοῖς, de crinitum effluvio XI. 4.
- E**πίγλωττη. οἴνηταινος οἴνηταινος, superveniente
κυπετε IX. 20. & 30. Αγλυνορθια τῷ παρακά-
τηπληστο τῷ ηγούν V. 2 οἴνηταινος αἴματος εἰς τραυ-
μάτων VI. 6. καὶ εὔδεν η φωνή η πορφύρων VIII.
I. supervenit.
- E**πίγλωττη. οἴνηταινος οἴνηταινος οἴνηταινος III. IO.
censores & inquisitores.
- E**πίγλωττη, pro simplici γεφύρα, h. e. pictu-
ra IX. 11.* Ponitur & pro sepulchrali titulo,
qui Nostro alias γεφύρα VIII. 4. ut & pro
inscriptione nominis, in basi statua aut la-
pidis, ut indicet, in cuius honorem, & καὶ
quo sit posita IX. II.
- E**πίγλωττη. οἴνηταινος τῷ ποτε δεσμοῖ VIII. 9. Sic I. 33
IV. 18. XII. I. p. 719. & XIII. 31.
- E**πίγλωττη. οἴνηταινος τῷ πατέτο τῷ εἰς οἴνημα, levi-
rem facere, fallere labore in canthi IX. II.
- E**πίγλωττη. οἴνηταινος τῷ θρόνοις, quae in adolescentia
ipsi acciderunt VIII. 16. οἴνη ηγούνια, in quiete
vivere

Eπι-

INDEX VERBORUM

- Επιγραπτος XII. I. p. 710. naso prædicta subaque-
lino.
Επιδακρίνω. ἐδε μή επιδακρύσας III. 5. neque
vero illachrimatus.
Επιδανελθόντας III. 24.
Επιδέξαι βαλέμφυτο, ὃν ιταεφροτεῖ III. 7. ἐπί-
δεῖσον ἡμίς τὸ Πλάτωνα, τονθρά ποιοι IV. 9.
ἐπιδεκυνοῦσα τὴν τέχνην II. 27. ἐπιδέξαστο με-
γαλόφρονίων XIV. 24. ἐπιδεκυντο τὸ φίλεργον
αὐτῆς οἱ ἄρπτοι XIII. I. p. 841. ἐπιδεκυντο
Ψάλτης Αἰγαίου IX. 36. absolute. Plenius
XIII. II. τὸν λόγον Γ σοκεράτης τοῖς Εἴλαιοις ἐπε-
δεκυντο, vel εὖ τοῖς Εἴλαιοις.
Επιδηλόθ. περὶ τὸ ἐπιδηλόθροντα XIV. 23.
Επιδηρεῖν η ματοκεῖν XIII. 16.
Επιδιδόντα. ἐπιδηντεῖς τὰς θυματέρες Λεω εἰς χρησ-
μον XI. 28. cum Leo filias donaret ex ora-
culo occidendas.
Επιδιόκω. ἐπιδιόκαντες τὴν ἔλατην I. 30.
Επιεικής καὶ περῖος XIV. 2.
Επιεικῶς αὐτοῖς πείνα νόμεσο, æquabiliter ad om-
nia erat ab natura factus IX. 7.
Επιδιωνατίας. οἱ δὲ ἐπιδιωνατίας ἔχον XIV. 27. alii
vero in ipsis fancibus mortis erant.
Επιδιαρρέω. τέτοις ἐπιδιαρρέον VI. 12. bis fre-
tus.
Επιδιάρροια. ἐπιδιάρροιαν τὸ μειράκιον II. I.
Επιδιάτης οὐ περίπου II. 4.
Επιδιδυμην πιων IX. 29. supere. φιλοσοφίας III.
27. studere, operam dare. λαθεῖν IV. 40.
Επιδιλλεῖν τὸλμαν θνητον XIV. 4. μονίαν XIV. 26. ob-
jicere, exprobare.
Επιδιφίμενοι τοῖς παρελθόσιν XIV. 6.
Επιεικημα. ἐπιεικοῦσα φυσι τὸ ἀέρα τῷ III. 18.
ἐπιεικοῦσα δευτέραν. scil. πέτραν XIII. I. p. 838.
Επιεικημα παρεγνηλίφασι, crimen, accusationem
III. 15.*
Επιεικήσω. ἐπιεικόντα τοῖς τῷ Ρώμαιοις δύμασι,
abundare XIV. 45. ἐπιεικήσωσα θάλασσα, inpu-
dans mare XIII. 22.
Επιεικέντην, ἄσε &c. juvare aliquem ad eam
rem XIII. 37.
Επιεικεῖα ἐπι Μυσῶν XII. 50.
Επιεικφίζω. ἐπιεικφίζειν ἀράκειν τὸ πινάκιον τοῖς διπ-
λούσιον XIV. 24.
Επιεικετέω. ἐπιεικετέως ἐλαθεῖς τὸ φεῦδος V. 21.
Επιεικοτον. ἐπιεικοτεῖτες τοῖς ὅστοις, stirpium
edentes armis XIII. I. p. 848.
Επιεικότον κόσμος, ornatus non naturalis, sed
adscitus II. 14.
Επιεικοτον. πίνειν ἐπιεικοτοντες I. 4. in faciem
pronis bibunt.

Επιεικομάχω. ἐπιεικομάχειν αὐτῷ IX. 26.* commis-
satum venit ad eum.
Επιεικομάχων. ἐπέλασθε ἐπ' Αἰγαίουνδρας Σάταλος VII.
8. p. 488.* supervenit confessim Alexandri
obitus. ἐπιεικομάχην δυνάμεις θνητος XIV. 27. vi-
res acquirere, invalefcere
Επιεικονάστατος τὸ ἀλκῆς, παιχνίδιον II. 40. ἵπι.
λαζίδεα Κύρος XII. I. p. 722.
Επιεικέω. Διορθός συνεχέας ἐπέλεθον τὸτε ἰστεῖ
III. 29. κηλάρμενος ὃν τὸ λεπρόντιον ἐπέλεθον III.
33. sic IV. 28. VII. 4. VII. 7. IX. 25. ἵπι.
λέγενον τοῦτος ἴσαντος περιέστιν, ὃν XIII. 38.
Επιεικίστω. ἐπιεικίστωτες πολυμοί VIII. II. dofi-
ciantes. ἐπιεικίστωτες αὐτὸν τὸ τὸ μούρην III. 19.
ἐπιεικίστω αὐτὸν τὸ κερήματα IV. 23.* αὐτὸς τὸ
έντα XII. 37.
Επιεικίστως. ἔντα ἐπιεικίστωτες τοὺς διαδίκτους V. 6.
Επιεικηπλος γενόμενος IX. 31. morbo caduco cor-
reptus.
Επιεικέταια. πάντα ὃν τοῖς ἐπιεικεταῖς δύσκατο ἢ
κερίτησαν θρόνοις I. 33.
Επιεικελής ἐπιεικελές λο ἐκενοῖς IX. 13. illis cure
erat. εἰ τὸ ἐπιεικελές εἶδεν VI. 2.
Επιεικέντη τῇ μητρίδι X. 15.
Επιεικισθη τὸ δύματα III. 14.*
Επιεικύλιος. ἄγρια ἐπιεικύλιον VII. 4.* carmen in
laudem molæ à Pittaco factum, & inter
molendum decantatum.
Επιεικέω. ἐπιεικές Φύρας ἐπέτειον ἴσαντος καθεστέριδα
XIV. 30. sic XI. I. ἀσυλίαν ἐπιεικές τῇ Εφίρᾳ
III. 26. commentus ita &c.
Επιεικέται, pejerare XII. 8.
Επιεικία. εἰ τῷ φρέστερε τὸς ὄρκου, τὸς Θεὸς ἤ-
θες αὐτοῖς ποιεῖνται τοῖς ἐπιεικίοις XIV. 2. per-
juri Deos sibi infestos suis redditum perjurii.
Επιεικάτῳ. σιφαναν τελέσσα ἐπιεικάτος τῷ φύρα
XII. I. p. 709. ferta quædam teras, vomi-
cæque inspergas.
Επιεικίστω. ἐπιεικίστω σεισμὸς τῇ πόλει VI. 7. πο-
τατ improvisum malum.
Επιεικέλει. ἐπέτελει Θερέοις Διονύσιος XII. 61. in-
festa classe πανιγαβατ contra Thurios.
Επιεικηρμα. ἐπεικηρόντο οἱ ὄφειλαιοι δάκρυν
XII. I. p. 715.
Επιεικητώ. ἐπεικητέος τῷ Σπιντίππω III. 19.
extr. πινδύνη IX. 27. αὐτῷ ιχυροπέδῃ XIV.
20.
Επιεικολάχω. ἥμα αὐτῷ ἐπιεικολάχει IV. 10.* in
buccam venit. τῷ γαρ ἐπιεικολάχει I. 15. supra
templum frequentes effe, de Columbi.
Επιεικολάχω XI. 44.* nomen loci Syracusia.
Επιεικοτον. οὐρανα Δικέντων ἐπέτην ὅπε τοῦ ΙΙΙ. 8.

E T LOCUTIONUM

- Eπιστολας, cum molestia difficulter, opp.
ρεδιας IX. II.

Eπιστολων. Επιστολην χιλιων και αφθονων XIII. I. p.
842. Επιστολην ναυα την III. II. p. 195. Επιστολην
στην λογοτεχνη XII. 60. sermo incidit.

Eπιστολων. επιστολων της Α' θωνας II. 28. confir-
mavit animos Atheniensium.

Eπιστολει τη διφθηρων II. 44.

Eπιστολην μεγαλου, argenteum signatum, num-
mi I. 22.*

Eπιστολην ιης XII. 49. moricus precipio.

Eπιστολην η σημαζη την περιγραφην III. I. p.
195.

Eπισκοπων. επισκοπηθη ο II. 35. de eo, qui
visitat agrum. επισκοπην την τεχνητην, in-
spicere, considerare XII. 21.

Eπισκοπην. επισκοπην εις Δημοσιευν VII. 7.
dicto tetigit.

Eπιστημη, scio. επιστημην γραφηματην VII. 6.
ο επιστημη η αρχη την, qui preter illud no-
vit aliquid XIV. 7.

Eπιστημην ponitur absolute, ut επιστηλων αν-
τοις, μη καθηποτεν II. 5. Sic επιστηλων τοις
Επιλογη, Θιοι αντων Φυρισασθην II. 19. IV. 18.*
τεχνη ιης πει η XIV. I. επιστηλων τεχνη Αγνοι-
λαχον φιλον αντων ηχειν X. 20. επιστηλαρχη XII.
I. p. 720. per epistolam nunciata.

Eπιστημην ινασην VIII. 4.*

Eπισκην, de arte pingendi, & ejus exercitio.
Τη καματην η επισκην επιλαφρυνεν IX.
II.

Eπισκηνων, sciens, peritus. επισκηνην επισκηνων
X. II.

Eπισολων η απεισειλη Φιλιππων XII. 51.

Eπιστρεψην. επιστρεψασην ησιατης &c. I. 6. επι-
στρεφομενη πης πολεις IV. 17. circumiens ur-
bes. At XII. 58. επιστρεφομενος absolute de eo,
qui conversus respicit. Sic θελητης επιστρεφο-
μενος ιδει, εις ημει XII. 43.

Eπιστριγη. επιστριγην ηττην, μισην IX. 36. vo-
cab. citharodicum. Signat adlitionem
hujus aut illius chordes επιστριγην της άν-
γηντης βλωτων ινασησ αποτασην IX. II. ansulas fo-
learum constringere.

Eπιστρημη. εικης τοις επιστρημησι, imperatis cessit
XII. I. p. 714.

Eπιστρημην. πη επιστρημησα, precepta, manda-
ta XIV. 49.

Eπιστεινω. επιστεινατες την ηλων I. 30. επιτει-
νετο η δρεξι X. 9. intendebatur, crescebat.

Eπιστειλων. επιστειλην αντη XII. 61. scil. επιστη-
λων. Sic ηγαντα, η επιτειλην τη Ημερα
III. 43.

Eπιτηδειος εις ηδειαν XII. I. p. 842. εις τη
ηηην XIV. 5. εις την περιην II. 4. εις χεισην
ηδειαν II. 29. επιτηδεια μελη τοις πυρριχισμας
III. 8. πεις πεις μελειολας V. 13. proni. πεις τη
ηιτηδεια II. 35. ex amicis aliquis.

Eπιτηδειμα. τη επιτηδειμα την ειχε XII. 18.
hoc ei erat vita genus. Hinc ανεπιτηδειμα,
sine affectione.

Eπιτηδειμα. επιτηδειμα τεχνητη II. 30. animum
adjecit Tragodice componenda. Πλατων ο
Αριστοτηλης III. 19. aggressus est. Sic επι-
τηδειο τη Στοιχειητη η πη καιρετην, ibid. επιτη-
δειο τη Σωκρατης η επιτηδειον, de ejus ini-
ticias II. 13. επιτηδειος τη ηρχη, invadens
imperium VI. 12. επιτηδειος τυρεμδην VIII.

Eπιτηδειων επιτηδειων αντη η φιλων, ην &c. XI.
9. quum reprobenderent eum.

Eπιτηδειων. επιτηδειων εινη επιτηδειον XIV.
21. aggredi id auffus.

Eπιτηδειων ιρων πατην VII. 8.

Eπιτηδειων. επιτηδειων επιτηδειων, notat
summum studium III. 17. extr.

Eπιτηδειων παιδης, και χρηματων III. 26. cura-
tor. επιτηδειων, Tutor pupilli, qui educatione
ejus praefet XII. 44.

Eπιφανης. νει και μαλισα δεκτητης επιφανης, illu-
stres, egregii, bona spei III. 19. p. 257.
επιφανητη εποιητησατο III. 17. p. 238.
summa cum dignitate η splendore.

Eπιφανειν. επιφανηδη ιης, &c. I. 32. επιφηνη
δηπε ηση XII. I. p. 846.

Eπιφοιτων. επιφοιτη τοις θεατροις II. 13. αυτη
ηνειος XII. I. p. 708. επιφοιτησιν αυτοις οι
θεοι III. 18. p. 250. μης επιφοιτων εχειση
τοις ηρμημασι, accurrens XII. 26.

Eπιχειρην τοις ηρχαιδησ II. 17. manu ap-
prehendere. καινοις ηρωιν IX. 9. operam da-
re. επιχειρην θεμητη της ηρχης II. 12.
magistratus petebat vehementissime. επιχει-
ρην της ηρχης εις πης ηρχης III. 18. de iis,
qui quid incipiunt, η operi manum quasi
admovent. επιχειρησιν αντη διάκειν, aggressus
est enim persequi IX. 64. Sic επιχειρησι τοις
τειχεσ VII. 8. muris diruendis admovens
manus. επιχειρησι πεικητησα τη ηλικιας, susci-
piens VII. 13.*

Eπιχειρη η μηραδης και ηγκη IX. 13. fruc-
tus.

INDEX VERBORUM

Επιχέιλω, *infundo*. οὐσιοτέλειον ἐπιχέιλον ἔλαστον, & πάτητος ἀνατοκού τὸ ἐπιχέιλομόν ΧΙΙΙ. 3.
Επιχείριον, τεμφῆς ἐπιχείριον αὐτοῖς ΙΧ. 3. προστιχείριον, *concedens*, vel παραχείριον.
Επιχειλέσθω, λέτον ἐπιχειλέσθων αὐτοῖς ΙV. 5. leo ipsorum regioni incubans. ἐπιχειλέσθων τῇ πόλει dicuntur Sycophantæ, h.e. in urbe frequentes esse ΧΙI. 52. δάκρυα ἐπιχειλέσθαι αὐτοῖς ΧΙV. 22. *lachrymae* ipsois oborinuntur.
Επιχέντε^Θ ρόμ^Θ Ι. 21. ἐπιχέντεια ὄπλα, recepta ἐξ legibus præfinita VI. 3.* φωνὴ ἐπιχέντε^Θ ΙV. 8. ΣΙΙ. 38. διάσθε^Θ V. 1. κατὰ τὸ ἐπιχέντεον σφίσι τρόπον ΙI. 19. ἀπαγέμῃ τὴν ἐπιχέντειαν, primitive fructum, qui in ea regione nascuntur Ι. 31. Τύρεν^Θ ἐπέκει τοῖς ἐπιχέντεοις, præcepit civibus ΣΙV. 22.
Επικαι, sequor ΙX. 3. τῇ ἐπιρρήψῃ, sequentia die ΙI. 23. ἐπικαι^Θ τῇ θείᾳ φερρήσει, obscundans VIII. 1.
Επικούριον. ἐπικούριον περὶτον τῷ ΣΙI. 8. ἐπάρμοστον ΣΙI. 9.
Επικρά. ἐπι Ομήρου διηγημάτῳ πεποίλας ΣΙI. 14. in partes separata, sic ΣΙI. 2. τῷ ἐπι τῷ Κύπελλῳ ΙX. 15. de opere integro.
Επικρέτειον, de Nutrice ubera infantis præbenete ΣΙI. 1. p. 838.
Επα. Vide ἐπαῖται.
Επαάζον. εἰς Διδοχῆς φρεσιν ἐπαάζειν τὰς μέντες Ι. 15.
Επαώνυμον, nomen ex re impositum ΙI. 32. ἐπώνυμο^Θ τὸ πέλεως ποτερὸς ΙI. 33. sic ΣΙI. 44. τὸ ἐπώνυμον τόπο, cognomen illud, quo Lai vocata est Securis ΣΙI. 5.
Επανίσθ. εἴδει πειρεῖσθαι εἰς τὸ ἔδος ἡρῷον ΣΙI. 1. p. 751. nihil superflui ad formam juvandanum conferebat.
Επεριονος ἐργασμιῶντος γένεσιν ΣΙI. 14.
Εργαστής ΣΙI. 1. p. 723. ἐρεστής θεατής ΣΙI. 1. πελέστος, κηρυξίς ΙI. 10. ἐρεστής αὐτῆς κατακλέος ἀφίκετο ΣΙI. 13.
Εργάτης. ἥρωας εἰς γυναικεῖς αὐτῷ ΣΙI. 18. ἥρως Θεοπειδεῖν ΣΙI. 44 παρθενίας ΣΙI. 1. ἥρως ἀρρεπτεῖν κακῶς ΣΙI. 10. majorem denotat cyparditatem. Si ἥρως φεύγει ΣΙI. 12. ἥρως ἐρεστής αὐτῷ ΣΙI. 12. Vide ΣΙI. 13.
Ερέμενος. ἥρσισθαι ἀνδράντος, πλατεία ΙI. 39. αὐτῷ Νύμφῃ ΣΙI. 18. αὐτῆς κάινον, κελεῖς, &c. ΣΙI. 39. ἥρσισθαι αὐτῷ Ζεύς Αρεάντεως ΙI. 4. θερματική ΣΙI. 39. Χ. 2. ἥρσισθαι εἰς φάρμας ΣΙI. 1. ηρακτίδες τυραννίδες ΣΙI. 9.
Εργαστηρίου. ἥργαζε πατέας δέδει καὶ πλεῖς ἀνθρώπων ΣΙI. 14. διδύκας ΣΙI. 43. κηρύξις ΣΙI. 45. σιρηνας ΣΙI. 8. ἥγαλκρατη ΣΙI. 33. ἥγ

ET LOCUTIONUM.

*huiusmodi VII. 2. violenta morte perierunt. cù
έγρη τιθεσθαι τὴν τίκυμνην IV. 15.* artem unicē
excolere. Sic καὶ ἔργον θεῖαν τὸ λαζαῖον IV. 20.
Hinc compositum, θωματεγμένος III. 24.*
Εὐπόλεμον, ἐπειδὴν II. 13. Alcibiades vel Cri-
tias instaurat, οὐδὲ instando quendam extor-
fit Socrati, ut ad Comicos audiendos thea-
trum ingredi præter morem suum sustine-
ret.*

*Ερμηνείαν IV. 18. cuius finis est excoffus. more
apud principes usitato, qui suis parenti fi-
dunt. vide Sueton. Octav. 35. Justin.
XXXVIII. 1. 5.*

*Ερμινιαν πῆδην XIIII. 1. p. 839 εἰς ἑρμινιαν δύσ-
λευσθαι XIII. 45. ιώνη παιδιον II. 7.*

*Ερμηνείαν λόγον XIII. 26. ἑρμηνεία, καὶ μόνος φέρεται,
κηπεύης IX. 40. ἑρμηνεία παιδέων VI. 4. φύλαξ ἑρμη-
νείας φιλήματος I. 15. κηπεύης V. 19.*

*Ερμηνείαν ιώνην X. 5. iuna predicium esse. κηπεύην ἑρμηνείαν,
tunica ex lana I. 16. ἐπειφανέστο ἑρμηνεία XII.
12.**

*Ερμηνείαν ἀκάλοις; αφεί διογκ I. 24. δημοσιονύμη ἑρ-
μηνείαν ιώνην VII. 5. ἑρμηνείαν αφείς ιώνη II. 21.*

Ερμηνείαν τερπωταν IX. 29. larvae Furiarum.

*Ερμηνείαν οὐδὲ τὴν θυμῷν ιώνας, antefores positus Mer-
curius II. 41.**

*π Ερμηνείαν ιώνην XII. 14. instar surculi. ex
Homero II. Σ. 56. K.*

*Ερμηνείαν, interrogatio. ξέρετο τὸν αὐτόν ΙΙ. 21. II. 35.
II. 42. III. 19. IV. 24. αὐτὸς τὸν ἑρμηνείαν αὐτὸν
ἔφη III. 36. ἑρμηνείαν τὸν Ποθίαν III. 44. ἑρ-
μηνείαν τὰς τέταρτας τὰς μάρτιες XIII. 46.*

*Ερμηνείαν καὶ ἄδοις καὶ ἄλλοις αὐτεστραννὺς
τὸν ιώνην IX. 8.*

*Ερμηνείαν φλογώδην XII. 1. p. 714. de colore
faciei. θολερόν εὐθεραντην III. 18. p. 251. τὸ πρωτω-
πονον αὐτῆς ἑρμηνείαν εἴπει ἀίλινχος XIII. 1. 1.
p. 845.*

Ερμηνείαν τὴν κείλην XII. 1. p. 710.

Ερμηνείαν ἡρόν, arcet à limine III. 43.

*Ερμηνείαν οὐ ποτε μόνος Διὸς μέτων τῆς III. 1. p. 196.
fluit. εἰπεὶ ἐπιφεύγει ὁδὸν ἥλθον VI. 5. & IX. 18.
ἐλθῶν εἰς τὰς Αἴγανας; VII. 7. ηγη XIV. 30.
διφθυλιές τε I. 21. λόγιας ιώνη XIII. 32. εἰς
μητρίουν μητρέας XIII. 46. de statu corporis
corporis. ἥλθε Διὸς ίμην οὐ σφαγεῖς XIII. 2.
extr. honoratus ejt.*

*Ερμηνείαν οὐ έργας οὐ δέρματος II. 21. amator
οὐ delicia ejus. έργανενος Πτολεμαίου I. 30. de-
licie Ptolemaei. (Alias dicitur οὐ ἑρμηνείος,
παιδικόν, ut II. 21.) Εργεῖς X. 18. Αὔλεξάρχης
XII. 7. εἰς καῦνην ἔργον ἑρμηνείος αὐτὸν δοκεῖ εἶναι,*

*delicatus, amandus XIIII. 4. ἑρμηνείον αὐτὸν II.
24. amica ejus.*

*Εργος τοῦ Φεδρᾶς, γελοῖος IX. 39. Σπουδάστης III.
I. 2. ἔργον τὸ κονχίας V. 17. Τὸ Μαρίσιον IX. 41.
studium, cupiditas, amor.*

*Ερωτήσεις ποικίλεων φιλοποίεις καὶ ἐλεγκτικῶς, de
Aristotele incessante Platonem III. 19. p.
255.*

Εργούγειν δάμφορας ζεῖται II. 13. Vide Elagia.

Ερέθισμα. ιτιθυμόροι σολάς IX. 3. πλοΐοι induti.
ἡτητοι ιστηται XII. 32. σολάς ἀπαρχήματα XIII.
I. p. 842. νεφιτην parabili induta erat. πο-
λυνηλάς IX. 34.*

Ερημήματα χρηστά I. 2.

*Ερημία βασιλική XII. 64. id est, palla regia cum
diademe. λευκὴ XII. 32. τοιχεγρος III. 19.
πορφυρά XII. 32. τὰ μέτρα λιμίδας τὸ Πέργαμον
VII. 8.* ητητοι ιστηται XII. 32.*

Ερημία. ητητοι κρία οὐρά XII. 37.

Ερημος μελισσῶν καθίσσουσα X. 21.

*Εστια, ara. τὰ πεῖται τὸν ίστιαν τὸ τετράδον VI. 9.
κοινὴ τὸ Ελάδος ίστια IV. 6. communes Gracie
lares. periphrasis Athenarum.*

*Εστιατοι στρατηγική II. 18. imperatoria, i. e. ap-
paratissima cena. ίστιαν τὸ Θρακονάντειρ XIIII.
4. ίστιατης πολυτελῆς XIII. 4.*

*Εστιά. ίστια ποτε, absol. habebat aliquando
comitivum XII. 51. ίστιατης ἀφειδῶς II. 17.
ἀφειδῶς καὶ μετοκῶν II. 18. μεγαλωτρεών XII.
51. ίστιατης τὸ Περδίκα III. 23. cenabat
apud Perdiccam. & VIII. 7. ίστιατης αὐτὸς
III. 1. p. 196. ubi aves dicuntur Aures
hominum oblectare. Terentius in Phor-
mione similiter dixit, oculus pastere. Mar-
tial. lib. IX. Epigr. 61. Inspexit molles pneu-
ros, oculisque comedit. S. ειστοτὸν τὴν άσημή X. 9.
ιστιασθενη κατὰ τὸ ειναδίαν XIII. 1. p. 841.
εισια γάμισε ιεωτῶ, nuptias celebrabat VIII.
7. οὐ ἀνδράν, οὐ ίστιαν αὐτὸς, ibid.*

*Εχατον τὸ κάρας III. 18. γῆρας XIII. 44. ἔχατο
τὸ δράστεν II. 4. Lat. ultima mala. πίνει εἰς
τὸ έχατο II. 7. Sic IV. 18.*

*Εχατον τετεράθαντος, καὶ δεινᾶς φοβίκη XII. 63. ε-
πιτίχει Διερημέτετον κάλει VII. 2. sic II. 12.*

*Εταιρεῖς IV. 1. extr. meretricem agere. oppo-
nitur τῷ σωφρονεῖν.*

*Εταιρεῖς. έταιρικὰ πράγματα XII. 1. p. 714. me-
retricias res peragere. έταιρικὰ καθημάτα,
ibid. p. 713.*

*Εταιρεῖς εἰς τὸ έχατο IV. 18. id est, etiam ad
mortem usque, de vero ac perfecto amico.
έταιρος κοινωνία τῷ πραγμάτῳ ποιεῖν XII. 8.*

INDEX VERBORUM

liberitatis praesides, ibid. ἐχθροί, σύμμαχοι XIV.
2. πατρός III. 22. δις καὶ εἶναι καὶ περισσεῖν
ιπέρ λέγεται οἱ βάρευροι II. 31. αὐτὸς θεῶν IX.
IV. formula jurandi. πηγεῖν, ἡ Θεοὶ, τολή
IX. 13. formula exclamandi. η διὰ I. 15.
V. 16. XI. 5.
Θεούλην V. 16. θεούλην II. 5.
Θεούλην VI. 8.
Θεούλην, ancilla XIII. 33.
Θεοτεία εἰς τὴν γυναικῶν IV. 15. curatio vale-
tudinis. θεοτεία ἀπαιτεῖται, imperitus cu-
rationis I. 7. Ponitur & pro ministris, vi-
ros principes sanctis comitari: ut ταῦς δακτυω-
ταῖς νῖτις εἶχε τοὺς ιατρούς θεοτείαν XIV. 49.
id est, ad ministerium sui. Sic θεωρία
τοῦ θεοτείαν τὴν μὲν σ. II. 2.* ἐδίπλω τὸ θε-
οτείας οὐκον, de impedimentis & famili-
tio XII. 40.
Θεοτεία θεοί, οἱ βολάτειοι, οἱ σκαππίοι IX.
23. curare. de Medico. θεοτείαν II. 37.
medicus.
Θεοτείαν αὐτοῖς, πάντας μάλιστα, qui colebat &
observabat eum maxime XII. 47.
Θεοτείαν τῷ δίκαιῳ IV. 10.
Θεοτείαν. Μετά θεοτείαν III. 43. de citha-
reco.
Θερέτης θερέτης τῷ τε III. 12. gravius, pe-
jus. Sic βιατέρου καὶ θερέτης θερέτην VII.
8. θερέτης & τοῦ περφέντος II. 4. acerri-
mus, promptissimus. θερέτης αὐτὸν ιατρόν
IX. 4. studiosius ipsum laudavit. θερέτης
ἡδεῖται αὐτοῖς IX. 39. deperiit. ιατρέτης
τοῦ αἰχάκου II. 12.
Θερμός & πρὸς αἴδειαν σύνης XII. 47. lex matri-
monii. Vide Grotium lib. II. de J. B. &
P. cap. 5. §. 8. θερμή VIII. 10. prop. de
legibus Draconis.
Θετταλίζειν IV. 15. Θετταλικο more vivere.
Θεωρεῖν τὴν ἀληθιναν καθαρός III. 11. θεωρο-
μένη, ἡ θεωρία, speclanda, non spectati-
ra VII. 10.
Θεωρίαν τὸ δραμίνων τοῦ ἔχοντος II. 6.
Θεωρία, de consulturis oraculum III. 44.
Θίκης αἰχάκη VII. 19. de sepulchris. βαπτίσαται
VI. 8. θίκης ἀρούρειν VII. 19. aperire.
Θηλάσσα θήλαστον τὸ βρέφος XIII. I. p. 838.
Θητών, unde πεντών, stupens XIV. 47.
Θητής κύνις, δανις, θενατίκη XIV. 46.
τὸ θητήρον. θητήροις θητίκην I. I.* in laqueo
incidere.
Θητήρ, θητήρ, ferinus XII. I.

Θητίαν ἀληπικάταν, καὶ δυσμαχότατον η λίαν
XII. 39.
Θητάδην θητάπτε, pedicularem sudorem V. 2.*
Θητάμη. δοξαὶ τὸ τεθημένα, pelles ferarum in
venatione captarum XIII. I. p. 842.
Θηταρίζω. τηθητάσιον τῇ πόλει καὶ αἰτῷ VI.
12. erat urbi in futurum usum congettum
etiam frumentum. φιλότανοι πρὸς τὸ θηταρί-
σαν I. 12. sedulae ad colligendum thesaurum
frumenti, de Formicis.
Θητών. θητών θητήσια τῷ σύμπαν III. II.* ani-
ma corpori serviens.
Θητείδης. θητείδης ἀπέκειθαι IV. 17.
Θητόνα XII. 3. de morte violenta. Sic τη-
θητόνα III. 3. εἰ μὴ τοι τεθητόνα ζύγος IX.
25. θητήσιον τεθητήσια, citius moritur VII.
18.
Θητή, θητα XII. 51.
Θολεός. θολεός δακρύεις ἕκλας, turbidis lachry-
mis flebat XIV. 22. θολεός ἐρυθρα II. 18.
rubor obscurus, turbidus, spiffus.
Θορυβοῦντας δέεις θέρμας I. 32. metu legis con-
turbari.
Θραύσ. θραύσεις ἐρεστή, feroce, violenti XIII.
I. p. 847. θραύσεις II. 20.
Θρέμμα Νείλος I. 3. de Hydro Nili. θρέμμα
pro animalibus, quae educantur & alim-
natur ab hominibus XII. 56.
Θρεπτήσια λαμβάνειν τῷ θρεπτοῖσι τοῖς θρεπτοῖς
IX. 7. pretium alimentorum.
Θρηνός. θρηνεῖ τὸ Κῦρον ιαγωνᾶς XII. I. p. 722.
θρηνοῦσα εὑρέτη μάλιστα λιγύσις εἶπεν XIII. 30. θρη-
νητα κατατίκεσθαι III. 18. lachrymis conti-
nescere.
Θειδακίη, lachryma I. 34. & XII. 18.
Θείξ. τείχες καὶ μηρὶς τειχότειχος XI. 4. crines
panthalim defluentes. τῷ τείχη πολὺν ἔτει
βαθὺς ἀφριζεῖν VII. 20. tingere canos. in
H. A. I. 48. est μελάνειν τείχες, δολῶν τῷ
ιατρῷ κέραλος, inficere capillitum nigredine,
decolorare, denigrare. & iterum II. 14. H.
A. μὲν καθέψασα, μηδὲ ιατρέψασα φαρμακοῖς,
ubi frustula Gesnerus pro καθέψασα, vel,
quod malum, καθέψασα, legit καταψάσα
vel καταψήσασα. K.
Θηρός VII. I. θηροῖς τὸ Εὐφόρων II. 15.
Θεῦς ιατρίσαται II. 13. murmur insurgit.
Θηριόμαχος. τῷ τῷ θηρύσκῳ, per vulgatum est
I. 14.
Θηρίμαχα. θηρίμαχα τῷ θηρύσκῳ XII. 26.
frusta, mīca panis decidentes.

Opus

ET LOCUTIONUM

Θηριόμαχος. θηριόμαχος τὸ θηρύσκῳ προστελεῖ I. 19.* su-
perbiebant hoc est, θηριόμαχον, Suidas
teste, molles & luxuriosi erant. θηριόμαχοι
τοῖς τοῖς ιατροῖς εἰτο III. 12. fastidiūsi, in-
solentes.
Θηριότης μυτεῖσθαι X. 15. de procis. θηριότη-
ται εἰδίκης IX. 15. scil. in matrimonium:
dicitur de parentibus. θηριότης XIII. I.
exponere filium.
Θητόνα βῆ V. 14. γάμος VIII. 7. θητόνα τὰ ιατρό-
γάμα I. 15. Dea abeunte sacra solennia ce-
lebrare. θητόνα absol. pro, sacra facere: οὐ δὲ
θητόνα μεταλοποεῖν XIII. 2. οὐ δειπνοῖς XI. 5.
τῷ Βορρᾷ XII. 61. καθηρᾶς II. 31.
Θητισθαι θητοῦ XIII. 51.
Θητισθαι, ibid. τὰς sacris faciendis deftina-
tum. acerram vocant, aut focalum.
Θητηρίδης, qui vulnū irām, vel animos p̄fert
XIII. I. p. 844.
Θητόν, inter odorata ligna V. 6.*
Θητόν, τοῦ θητοῦ VIII. 18. ante fores.
Θητοῦ οὐ τὸ θητοῦ XIII. 2.
Θητοῦ ιατρισθαι III. 37.
Θητηρίδης. θητηρίδης εἰς τὴν ιατρήν συνάπτειν τοῖς κλοιοῖς
III. 26. τηνία sunibis alligare ad colum-
nas.
Θωμίσια, blandior, affensor. θωμίσιας τοῦ
τῷ VII. 17. θωμίσια, absol. XII. I. p. 713.
Θωμής Αὐτῆς III. 24. οὐ τοῦ τὸ θωμής,
de pectore III. II.

I.

Ιδεῖς II. 38. Sic ιατρή φωνῇ συνηγρέψῃ λέγεται
IV. 20.
Ιδομαί, sano. παρέδωκεν αὐτὸν ιατρῷ ιατρούσθαι IV.
25. οὐ αὐτὸς ιατρός, καὶ ιατρεῖ, οὐ έκπι, h. e. &
ipse medicinam exercet ιατρός ιατρῷ ιατρούσθαι
εἰς τὸ λύπην, consolando scil. XIII.
I. extr.
Ιατρός, Medicorum, vel chirurgrum, offi-
cina. οὐ ιατρεῖς καθεδρίζονται III. 7.
Ιατρίσιαν, mederi, medicinam facere IV. 17.
Ιατρεῖ τέχνη IX. 22. tribuitur etiam bestiis I.
7.
Ιατρός σφροτέαται αὐτῷ IX. 23. συντηρέσθαι IX. 13.
Ιδία pro ιδίᾳ. ιδίᾳ φίλος Αγγηπλάς, privatim
Agesilai amicus, opp. καὶ Λακεδαιμονίος φί-
λος X. 20. καὶ ιδίᾳ κλίνει αὐτῷ πατερούσθαι
επίκεντρο, soli separatis XIII. 51. ιατρούσθαι
επίκεντροι καὶ ιδίᾳ τῷ ΙΙ. 32. ιατρούσθαι
επίκεντροι, que audivit.

Ιδίοτερος VIII. 7. privatim hospites & amici
amicis.
Γέρος. ιδίος αὐτῷ III. 38.*
Ιδίωτης, ιδίωτης βίων III. 18. p. 249.
Ιδίωτης opponitur tyranno I. 29. regi IV. 5.
cuivis qui publico fungitur officio XII. 50.
eruditio IV. 15.
Ιδρία. ιδρός ιδρέται V. 2. sudabat sudorem.
Ιδρύματα. ιδρύματα αὐτῷ ιατρούσθαι II. 33. ιδρύ-
ματα eis specie hominum posuerunt. ιδρύματα
νεύ XII. II. condiderant.
Ιερόν, ιερόν, victimā XIII. 2.
Ιερόν, οmnis locus in quos sacri quid VII. 18 ιερόν
Αἴδην Φαίλας I. 27. τὰ τοῦ ιεροῦ χρήματα I. 20.
ex templis.
Ιερός πάλεμος XII. 53.
Ιερεγίας μητρότηται XIII. 2. matrationem victi-
marum imitari. πρέστε τὰ ιερεγίας ιερῶν X. 21.
sacrī faciēndis occupati erant.
Ιεράκηπος, Itacensis XIII. 12.
Ιεράρχης τεκμηρωτας II. 41. fide dignus ad ali-
quid testandū. φίλοις θρησκεύονται IV. 13.
Ικετεῖα. ικετακούρθων τῷ ικετεῖαν τῷ Εφεσίων
III. 26. Ephesiis supplices precēs admō-
ventibus. ικετεῖαν τεκμηρωτας proprio est,
ramūna olivæ lanā vittisque obvolutum ma-
nibus præferre, id quod supplices fecerunt.
vide Suidam in ικετεῖα. Virgilis lib. VIII.
eleganter interpretatur:
    Paciferaque manuram prætendit olive.
& iterum:
    Et vittā comptos voluit prætendere ramos.
    ubi Servium adhibe. Quapropter in pa-
cis petitione ramus olivæ vittatus tacita
erat confessio propriæ imbecillitatis & alien-
næ misericordia muta imploratio. Laetantius
ad Statii hemisticthium lib. XII. The-
baid.
    supplicis arbor olive.
per quam, inquit, pax petitur supplican-
do: & in secundo diximus, banc ab Athē-
niensibus responsum (l. circionem à Græco
ἐπεστρέψαν) dici: à Græcis autem reliquis, bi-
riteron. (l. πρεσβυτεῖον). Est autem πρε-
σβυτεῖον ramus olivæ, quem πέπλος vel
legatus manu præferebat vittatum; (ramus
manifestat olive legatum inquit Statius II.
Theb.) cum pacem peteret ab hoste, uti
κένες suum gestabat πρεσβυτεῖον; caduceum.
Suidas equidem afferit quoque τὸ πρεσβυτεῖον,
sed sine interpretatione, quam ex
Lactantio, supra dedimus. Sunt, qui in-

b 2 ter-

INDEX VERBORUM

interpretentur, seniorum congregatio. K.
 Interpret. τὸς εἰς Ταύρους ἱλέοντας, ab ara
 surgere iussūnt supplices VI. 7.*
 Γλυπτη, ἵλετο θυσίας τῷ εὐφράτῃ XII. I. p. 718.
 Γλεως τῷ περιστέρᾳ II. IO. vultu bilaris, placi-
 dus. Sic ἥλεως λόγῳ Διόνειον IX. 7. ἥλεως
 Διόνειον XIV. 6. ἥλεως καὶ φαιδρότερος γενομένος
 XIII. 26.
 Γράμμα. v. 19. VII. IO. differt à χιτών, quia
 exterioris vestimenti genus fuit. Vide No-
 strum IV. 22. Itaque φελλάμετα I. 16. Etiam
 εἰδότεται. Sic τὸ ἔχειν μάλινον εἰδότεα VII.
 IO. ἕπεται τὸ γόνον λῷ XI. IO. μάτια ἀλυσην
 VIII. 7. de iis, quibus lecti tricliniates or-
 nantur. ἕπεταις ἕπεταις δεκάλιον, sub stragulam
 vestem, sub qua dormiebat Aspasia XII. I.
 p. 719. ποικίλα VIII. 7. ex diversis coloribus
 contexta. Hesychius ζωγραφικὰ interpre-
 tatur: οὗθις βαρβαρεῖον VIII. 7.
 Indicativus pro Infinitivo positus in his: φασὶ¹
 Σεμιλέγοντι, ἐπόπτηλος λέπτη, μέγα ἑφρέτη,
 pro μέγα φροντισθεῖ XII. 39. ἔλεγε Δακεδαιμο-
 νίες τῷ νόμον πλαισιωταν διπλοφορκην δά-
 κατον ἔχον ταφεθύμας &c. XIII. 38. Attici
 sāpē incipiunt ab accusandi casu, & nihi-
 lominus, quibusdam verbis interjectis,
 quasi sui oblii, non in Infinitivum, sed
 in verbum Indicativi modi desinunt.
 Infinitivus pro Gerundio in Dum, & γὰρ οἱ
 καρεῖ τὸ σῶμα αἰτιλάσσει I. 3.* ἀπειχρωτεῖ οἱ ὁ
 ἄνθετος πληρῶσι τῷ εἰκόνῳ ἀπείτησιν,
 sufficiebat illi ad implendum II. 44. δεῖσι
 πᾶν, π. εἰ φαγεῖ I. I. ηδίσι καταφυγεῖν III.
 I. p. 195. πιεῖ, ad bibendum. p. 196. δεῖν
 εὐεργάσσειν III. IO. εντυχεῖν XIII. I. τι
 ὕστειν, εἰ μὴ μέλι μορχικόν, καὶ οἴα αἱρεῖ γυναι-
 κος τῷ θέλγειν IX. 38. Post Verbum, pro
 Ut cum Subjunctivo, ἔπειτεις ιηφίασθει,
 per literas mandavit, ut decernerent II. 19.
 Sic plane x. 20. Sic ἄλογον αὐτὸν σερπηγεῖν
 III. 8. Sic & VI. I. X. XIII. 37. βλέ-
 πων ὄφατον, oculis præferens cædis studium
 II. 44. Sæpiissime etiam ponitur post ὡς &
 τοστον φιλοποιητον ἔθυσ, ὡς καταδίσκην
 III. 13. ἔις τοστον σύντεψεν τῷ βελήν, ὡς
 εἰσται αὐτὸς III. 17. ξτας ἔχειράστατο, ὡς ἔπει-
 ποθῆμα III. 9. καὶ στριμός κατέστησε τῷ πόλιν,
 ὡς δοκειθῆναι οἰκλας πέτετο VII. 8. Infiniti-
 vus post ὡς, ὡς εὐθεῖας αὐτὸς ὅπαξ III.
 29. Infinit. loco Nominis: παρέχει πλέον κα-
 γένειαν III. I. p. 197.* Construitur etiam
 cum Nominativo: Σωκράτης φασὶ ἔπειται Α'

ET LOCUTIONUM.

μανερεστατημ. βαρδὸς αὐτῷ ἴσαται VIII. 19.
 ισαρδός μινδος, ineuntis mensis II. 25.* ισά-
 γη τὸς θυγατέρας ἐπ' οἰκηματι, prostatuere,
 collocare in hapanari VI. I.
 ισορεῖται τέτται XII. 48. scribere de illis po-
 pulis.
 ισορεῖται. Αἰσιοπίλης τῷ ισορεῖται τῷ ζώντι εκπεισά-
 στον ισόρειται τῷ Φιλίππων φεισπίλην, scientiam
 IV. 19.*
 ισορεῖται XIII. 20.
 ιστις, ισύφαντα τὸ ιστενται XII. 57. de tela aranea.
 ιστὶ τὸς ιστενται ιστενται III. 42. telis operam dare.
 ιστάται, fucus XIV. 20.
 ιστάται ὁ ιστός τῷ τοῖς II. 38. servatur ἐν vi-
 get ibi. στάματα καὶ λοιδορίας ιστοσα, ali-
 quid valent v. 8. ιστέσιν μηδὲν μέρα XII. 22.
 valere viribus corporis.
 ισχυρὸς τὸ σῶμα II. 24. ισχυρὸν πίστιν ἔχοντες II.
 31. ισχυρός πολιορκία III. 14. ισχυρότατα ισι-
 πλητίτεν XIV. 20.* ισχυρός οἶστος τὸς Θείς II. 31.
 ισχυρότατα ιστα XII. I. p. 722. ισχυρότατα ιστα
 XIII. 38.
 ιστός, προστις, omnino XI. 8. εἰς παλαιστὴν ιστός
 XIII. 3. circiter.
 ισχύεις ἄκανθα μὴ ἔχων V. 12. pisces sine spinā.
 ισχύεις in plur. Nom. & Accus. I. I.
 Ιστικός βίος XIV. 7.

K.

Kαθαρίζειν. θύοντες καὶ καθαρίζομενος συν-
 καθάρισα. θύεις, sacra facientes ἐπ' adolescentes conti-
 nuo III. I. p. 197.* Sic ιανυῖαν v. 21.
 Καθαρίσω. καθάρεις Δασεῖον II. 25.* regno exiit.
 Confer XII. 43. p. 793.
 Καθάρισος. καθάρητος τῷ θελαστοῖς V. 3. purga-
 vit terram ἐπ' mare. καθάρητος ιστα IV. 5. lu-
 strare reum cedisi. οἰνοῦτα τὸ Απόλλωνα καθά-
 ρεσθαι, ὅτε τὸ Πυθωνα κατερέθετο III. I. p.
 197. lustratum esse, vel lustravisse se. κα-
 θάρητος τὸ σφηνεδον, lustrari exercitum
 VIII. 5.
 Καθαρίσως, lustratio VIII. 5.
 Καθαρός. ἀπόλον; εἰ καθαρόσις αὐτῷ IV. 17.
 extr.
 Καθαρός τὸς χειρός, innocens. εἰ καθαρός τὸς χειρός,
 proprie de Homicidis VIII. 5. puta proper
 cædem: dicitur in respectu ad religionem
 vet. pura manus innocentiam morum &
 vitæ integratatem passim apud bonos Aucto-
 riores denotant. vide Jureti notas ad Sym-
 mach. epist. 41. lib. IX. K. καθαρός id est οὐδε-
 deponentes XI. 21.*

πα XIII. I. p. 841.
 Καθάρητα νοσήντας XIV. 7. Meminit & Lucian.
 in Cronos. fuerunt autem vel porcelli, vel
 mas & femina, quibus caricas alligabant,
 & deinde expellebant urbe. vide Harpocrat.
 Helladium in Chrestom. apud Phot. νο-
 σήντα autem dicit, quoniam ex istiusmo-
 di luxuria varii morbi oriti solent. S. καθάρητα
 νοσήντα sunt purgamenta, quibus morbo
 aut peccato laborantes se expiare solebant.) vi-
 de fragmenta Petronii,) vel quæ morbus
 ipse secum adfert hominibus, lecto affixis.
 K.
 Καθάρητος, medica purgatio. καθάρητος διέρητο
 XIII. 35.

Καθαρός θύσιος, pura mente, castæ II. 31. κα-
 θαρός θάρητος τῷ ἀληθεῖαν, clare, sine invi-
 lucro falsi III. II.
 Καθεῖται. πίνει ιρέας καθεῖται VIII. 7.
 Καθεῖται καθάνατη πάθει II. 13. periculum facere:
 ἀκαθίται non ut vulgo καθεῖται. Metaphora
 petita est à nautis, qui demissa bolide mari alti-
 tudinem explorare amant. Nam in Hist.
 Anim. lib. I. cap. 57. inquit, τέλεα καθάνατη
 καὶ μάλα ιερυκίνων, experimento uti vim
 probandi maximam habente. Appiani. lib. II.
 de Bell. Civil. τὰς οὐρανές καθάνατη. K.
 καθέται τῷ γίνεσθαι αὐτῷ XI. 10.
 Καθεῖται, σπάδινεις οὐ τῷ πότε III. 23.
 Καθεῖται. καθέται εἰτι κύροις, confederat ad talos
 XIV. 43. καθεῖται εἰτι λατρεῖα III. 7.
 Καθημένη. καθημένη τῷ τοῖς πίνεας I. I. de
 pisibus latitanib; & subidentib; ut insi-
 fidias aliis struant. Υποκαθημένη significat
 subidere, in insidiis esse, ιποκαθημένος, est
 subissor. Arnobius contra Gentes lib. IV.
 Valer. Maxim. lib. II. cap. I. subissor alien-
 orum matrimoniorum, i.e. adulter. v. Serv.
 in v. Άeneid. pag. 382. καθημένος εἰτι λόγη
 II. 34. καθημένη III. I. p. 195. de locis pla-
 nis ἐπικαθημένης. Suidas καθημένος πίδιον
 explicat τὸ οἰκολόγον. campi aperta & patens
 planicies innititur. vid. Nostrum Hist. An.
 lib. XVI. c. 12. & Hesychium in Καθημέ-
 νον. K. εκάθητη εἰτι καθῆται ιστέται II. 13. in
 conspicuo Theatri loco confidebat.

Καθημένης καθημένη εἰτι τῷ θρόνῳ VII. I. εκ-
 λευσεις τοὺς αὐτόρων πλησίον αὐτῷ καθημένη XII.
 I. p. 715. ὁ Σατεράπης αὐτὸς βίασα καθημένην αὐτὸν,
 ibid. οὐ μὴ καθημένων εἰστετο οἴκη IV. 22.
 καθημένης τῷ μητρὶ μέλιτος τῷ τοῖς καθημένην αὐτῷ,

INDEX VERBORUM

Καδικίοντα, percusso. καθίκετο αὐτῷ πλάκτρα ΙΙΙ.
32. Sic II. 6. & XIV. 8. τῇ βασικεῖᾳ καθίζε-
σθαι αὐτῷ ἡτέλει Χ. 16 se percussurum eum
baculo minitabatur. Horat. lib. IIII. Carm.
Od. 26. Sublimi flagello tange Chloen semel. K.
Aliter: καδικίους αὐτῷ πικρότεροι XIV. 3. in-
crepans eum acerbissime. absolute, quod
Philostratus cum addito dicit, καθίζειν
αὐτῷ λοιδορεῖαν. S. Latini dicunt, tangere. Te-
rent. in Eunuch. quid illud Gnato, quo pa-
cto Rhodium tetigerim in convivio: num
quid tibi dixi? Græcus diceret: πῶς καδι-
κεῖμαι Τροΐα. K.
Καδισημι. κατασὰς οὐδὲ Καρχιδοίων εἰς πολυρχίαν
IV. 8. redactus in obfisionem.
Καδοσλίζομεν. καδαστικός, armati VI. 2.
καὶ emphaticum in his, ιν', ὁ, ἡ καὶ βέλτιστη
III. 22. εὐταῦρος φανι εὐταγῆναι τὸ Αἴλι-
αρδον V. 6. quasi diceret, οὐταρπιν specta-
culo hujus rei etiam Alexander, quem ta-
men alias non facile quid comminovebat.
Sic ἦρι πάσιν οὐδὲν ἀράγοντα, τῷ Στίφῳ καὶ
ἀπλαντανακτον II. 34. οὐδὲ δὲ Υμεῖς, ὅπη καὶ
πάντιν ἀλοτρίων II. 42. adde IV. 22. & IX.
17. Ponitur nouissimum in principio ora-
tionis absque vi copulandi, ut II. I. II.
31. & alibi. Interdum idem valet, ac
etiam, & ideo repetitur post prius καὶ in eo-
dem commate, ut IIII. I. καὶ ποτε καὶ ἐπαι-
τε X. 13. καὶ τὸ καὶ XII. 51. καὶ δὴ καὶ VIII. 10.
XII. 51. καὶ γοῦ ἐν καὶ αὐτοὶ XIV. 20. καὶ γοῦ καὶ
αὐτοὶ XIII. I. καὶ Δαυΐδος καὶ Τίμων, καὶ τέτε
III. 41. adde III. 15. III. 23. καὶ οἱ ἴσταται εἰσι
Θεοῖς καὶ οἶνοι IV. 5. Aliquando disjunc-
tiva est particula: ut καὶ δύο καὶ τείχη ναρτίσιαν
κύκλου I. 5. pro δύο καὶ τείχη, ut est VIII.
9. Etiam cum emphasi repetitur III. 14.
IV. II. X. II. & alibi. Abundat eleganter
in principio interrogationis: καὶ πᾶς οὐδὲν οὐδὲν
καλᾶς Αἴπολιδωρεὶς τὸ δέξαται I. 16. sic XII.
13. καὶ τοι γηρανού, quamvis senescens VII.
5. Vide & XII. 25. extr. καὶ γάρτοι καὶ ἔτοι I.
19. nam illi quoque. & IX. 24. Copulat
etiam diversæ personæ aut rei Nominativos
per Ellipsis IIII. 16.* & IIII. 40.* Post
narrationem finitam, quando effectus rei
exprimitur, videtur ponи pro quapropter,
itaque IIII. 30. IIII. 37. Et sic IIII. 42.
καὶ αὐτοῖς αὐτοῖς αἰδεῖστερες. Et XIV. 15. καὶ τὸ
Συναρπτον μὲν σαφῶς ἀλλογενόν, Atque ita
etiam Socratem &c. Sic & IV. 8. p. 347.
enī & X. 5.* & IIII. I. p. 839. & IIII.

33. init. Sic & Anton. Lib. fab. 20. p. 162.
καὶ Κλεῖνος &c. Interdum quoque causam
notat, ut ὅτι καὶ σωτερίῳ, quin enim com-
prehenderetur v. 18. ita Aristoteles lib. II.
de Generat. Animal. cap. 4. καὶ δέ μη τοι γῆ
τὸ ζῷον εἶναι, πρὸ δὲ τὸν. Nam ut Philo-
ponus in Scholiis observat, innuitur his
verbis ἡ ἔννοια τοῦ αἰτία. K.
Καὶ πρὸ τοῦ ἦν, εἰπάμενοι τοῖς τεττάρεσσιν, εἰτα
manifestant X. 15. πρὸ τοῦ ἦν, εἰπάμενοι τοῖς
μηδεὶς τεττάρεσσιν, quoniam nihil illa ad
eum pertinet, nulla scil. cognatione III.
15.
Κανεῖγεν malo sensu. εἰπάνεγεν εἰς Βυζαντίον
III. 47. res novas moliebatur.
Κανές. Οὐδέποτε καὶ κανένα μαρτία, necopina οὐ
inaudita infusaria IV. 25. κανίδες ἀρχαὶ ἐργάζονται
καντόνες, insuffatas vias οὐ πρότερον natu-
rām reram II. 14. κανάδες τεταγόδησις II. 13.*
h. e. tempore, quo Novi Tragōdiī spectan-
tur apud Demosthenem in de Coronā se-
pius legas, Διανοτάτοις τεταγόδησις κανάδες, unde
Menander: τεταγόδησις λοι ἄγον Διονύσου. ver-
terem igitur, novis Tragōdis certantibus.
Notatu etiam dignum, dandi casum instar
Genitivorum ab solutè apud Græcos usur-
pari. Sic enim τεταγόδησις κανάδες pro τε-
ταγόδησιν κανάδες sc. ὅταν, Apollodor. lib. I.
ποὺς Αργοναύτων ή Ηερδαρὸν πέρηπον θεῶν κανάδε-
σι, pro Αργοναύτων θεῶν περιέλειτον, ubi Faber
frustra puritatem Hellenismi desiderat. Herod. lib. VI. 1. cap. 6. Διεγονεύθη ἢ κανάδη,
pro Διεγονεύθη κανάδη Ita Noster H.A. lib.
II. cap. 4. μήτε ή ηδονα συμφοράν ιδεῖνδην,
μήτε πλούτον ἀλλοτρίων μάρτυνται γενθόμενοι,
nec suas illis sententibus calamitates, nec
alienas spectantibus. K.
Κακεῖα. ἐπάρθη κακεῖαν XII. 3. scil. πληγὴ,
lethale acceperat vulnus.
Κακοδαιμών, de Zoilo propter ejus maledicen-
tiam XI. 10. Ita eos, quorum vel demen-
tia vel fortunae nos miseret, si sint vilio-
res, per risum vocare solemus. Sic κα-
κοδαιμώνes XI. 15. de illis, qui Lysandri Filias
aspernabantur. κακοδαιμών βίος, infelix vita
IX. 20.
Κακὸν λύσης, vitium alicuius. οὐδὲ περιβάλλεται τοῖν τοῖν
κακοῖ, non abscondebat suum vitium, scil. tem-
lentiae XIV. 41. sic κακὸν Συνθῆται II. 41. Κακόν
etiam vocantur mala, seu ea, qua nocent, ne-
gotiū τοῦ διάφοροι, ἀριθμοῖς I. 8 κακοῖς ταῦτα
παλλακτεῖν X. II. item seditiones, machina-
times

ET LOCUTIONUM.

tiones occultae. τὰς κακῶν παροφθόμενα ΧΙV.
27.
Κακέστια. ἀπίκειται δίκαιος τῷ κακεζίνας τῷ Σεβίᾳ Δι-
IV. I. *Fovi hospitali poenas dare in hospitali-*
tatis.
Κακοπαθία. κακοπαθήσοι ὑπὲρ πατρίδος II. 28.
Κακεγύλα. τὸ κακεγύλας πατέοθα I. 34.
Κακεύει αbsol. pro latronibus III. 44.
Κακοφοίης III. 7.
Κακός ἀπωλεῖας XIII. 38: *cum male illi ce-*
deres, infelix effet in bello.
Καλάμος, arundo. καλάμος κόμη V. 6. *κάλαμος*
σθένες, ἵππειν μετὰ τὴν θύη XII. 15.
Καλίω amplius est, quam λέγω. καλέτι οἱ χρεία
III. 17. *postulat. ὁ νόμος εἰς ὅπλα* VI. 3.
καλέται θύες XII. I. p. 714. *cum clamore opem*
ipsorum imploravit, nomizatim quemque
compellans. εὐάλιτος αὐτὸν νομοθετεῖν, ut effet
sibi legum latur II. 42. *Εὐμορθίην scilicet,*
ἰώδειας IX. 19. *invitavit ipsum.* Ita εὐα-
λεῖτο αὐτὸν ἐπὶ θάλαττον θανατόν XIII. 51. Aliter, *καλέ-*
ψθεῖς ἐπὶ γρίπην θανατόν XIII. 38. *ad dicen-*
dum causam. ἀφ' ἦν οἱ πόλεις εὐάλιται, cog-
nominabantur, ut dicerentur urbes illorum
populorum VIII. 5.* *καλεμφίῳ τοῦτο ἔδειτο,*
qua δονδυμάτι ita vocabatur XIII. I. p. 839.
τοῦτο γὰρ αὐτὸν εὐάλιτον, eo Tryphonis cognomi-
ne eum appellabant XIV. 31.
Καλυδίομαι. ἴωσις καλυδίζεισος XIV. 15. *equus,*
qui voluntatur.
Καλός ἀγαχος XIII. I. *forma, quam nulla alia*
superat. καλός ἡ σώματος XII. I. *τῷ καλέ-*
τῷ, ὡς τὸν ἄλλο τὸ τοτε XIII. I. *periphrasis*
Superlativi. χρῆται καπηλικός XII. I. *Ἐφυτε-*
κάλος II. 14.
Καλίπτωνα ἕπεις I. 14. *pulchram prolem habe-*
re.
Καλοίφυτος XII. I. p. 710.
Καλώνερα. εὐαλλήνετο ἐπὶ τέττα III. 19. p. 254.
superbiebat eo ipso.
καλός καὶ ἄριστος III. 10. XI. 9. *compendium*
& summa omnis laudationis. καλός Αἰλι-
ανδρος, μη ἡταμένος τῷ τύχῃ III. 23. *καλός*
ἀπειλήργων XII. I. *pulcher. εἰς γυναικας, apud*
mulieres XII. 12. *οἱ καλοί* III. 10. *oppontuntur*
ἴρεσσας III. 12. *Καλὸν, quod ad laudem vel or-*
namentum alicuius facit. καλὸν οἱ πάσαις Αἴσιαι
κακοί, ηδαρεῖσθαι ηριμψθαι, Αἴλεάραθραι III. 23. *SiC*
καλὸν τῷτο τῷδεῖρα II. 14. *εὐπαιτεῖ καλὸν Αἴλε-*
αθρα II. 23. *extr. εἰς Βαρβαρίας* VI. I. *οὐδὲ*
μὴ ἐπὶ ὅπλονεν εἰς καλὸν ἐστιν X. II. *Θηβαῖοι οὐ*
τοι καλῶν ἐδόκει τὸ ἔργον τῆς αἰρατείας XIII. 5. *εὐα-*

976 cū καλῶς θεάτρα II. 13. κάλισθης idem
I. 30. *vixi pulcherrimus*. ταῦτα cū θεᾶς δέδο-
θεν κάλισθα XII. 59.
Καλύπται VII. 9.* *capitis ornamentum*.
Καλῶς λέγεται XIV. 25. *hoc est, sapienter*. ιερό-
γένεστο τῆς Κλαζομενῶν XII. 9. καλῶς ἀποδιδόντες
in prælio XII. 23. δῆ καὶ καλῶς πρωκτος
III. 10.* αὐτὸν καλῶς ἐκάθισε XII. 22. δῆ
Homero, *ipsum in templo decore sedentem*
collocavit. καλῶς iropice I. 16. κάλισθα δι-
σκειαστρίαι XII. I. p. 712.
Κύμαι. τὸ καρπον, τὸ εὖ τὸ iπιστίμην, ἐπιλα-
φρύνεται IX. II. ἀφανίσειν III. I. p. 196. τὸ
ἀνθρώπους καρυκέαν κατινέσει βέβης V. 14.
Κάμηλος. ἔψατο τὸν καμήλαν, *cepit comedere*
etiam camelos XII. 37.
Κάμινος. ἐκάμινοι αὐτοῖς οἱ πεπρύ I. 14. fatigatur.
καμών τὸ στόλινα IV. 15. *spleneticus, laborans*
ex splene.
Κάνθαρος I. 27.* ita dictus est voracissimus Ery-
sichthon.
Κανθρός, canistrum. Hinc placentam ab Al-
cibiade missam Socrati, Xanthippe μήτερ
εἰς τὸν κατεστάτητος XI. 12. εἰς κανθρόν λοι
βαντος καὶ πόπια XI. 5. in canistris. κανθρό-
νοις τῷ θεῷ XI. 8. Δεα, Minervæ puta,
canistrum ferre. Glossæ: κανθρός, canistellum
quasi dicas καντονιον. Athenis virgines no-
bili & honesto loco natæ in Panathenaicis,
Dionysiacis, pompisque aliis εὐανθρόεσσι, ca-
nistrum in capite gestabant ex auro factum,
in quo primitia frugum, liba, thus & alia
erant reposita. Illa η κανθρός dicebatur,
& asseclas suas habebat, quæ umbraculum
& sellam gerentes. Hesych. in *Kανθρός*.
Scholia Aristoph. in *Acharnenses*. & Aves.
& Pacem. Thucyd. I. vi. *Histor.* Bene Plinius
& Symmachus, *caneforus*, non *cane-
phora*, ut apud Ciceronem in *Verrinis*, &
Porphyri. ad *Horat.* lib. II. Serm. I. K.
καπηλεῖον, idem ac πανδοχεῖον III. 14.* & IX.
19. καπηλεῖον ινοκεῖν III. 14. εἰς καπηλεῖα ἀε-
σάντη IX. 19. λοπάδος οὐφορέας εἰς καπηλεῖα X.
9. Λεστοκλινιθέων τὸ καπηλεῖα ἀπὸ τῶν τειχῶν
III. 14. περὶ σιωπῆς καπηλεῖον, εἴμε τοι τα-
bernam institoriā XI. 9.*
καπηλικῆς ξεναὶ Θρώνων αἵ XII. I. p. 716. de
iis, que mores habent meretricios. Alter,
καπηλικῆς κρῆται τῷ καλεῖται, ibid. p. 713. de
iis, quibus forma sua vernalis est, quemad-
modum καπηλεῖος cibus & potus.
καπηλός X. 9.

INDEX VERBORUM

Καταπάθεκες βασιλεὺς II. 41. **extr.**
Καρδιμός, *nasturtium* III. 39.*
Καρπόφυτον καρποπόδια τὸ ἡδὺ δίκαια II. 4. **ἰναγ-**
πάσιστα δύστανοισιν IX. 13. **πάτητος εῖστι. isoceles**
IV. 19. **τὰς περιστούς** I. 25.
Καρπός αἴραντα III. 18.
Καρπερίνος ἐποιῶν Ιὐρα XIV. 49. **dariorem in**
vita, & laboribus sustinendis parem.
Καρπερός, **καὶ τὸ καρπερόν** I. 3. & III. 19. **extr.**
quantum potest. καρπεροὶ μάχη, acris pugna
XII. 64.
Καρτερός ἐπέγραψε XIII. 1.* **severe, non molliter.**
Κατα- **καὶ θελάσσοντος πέτωτον** I. 14. **per mare. οὐ**
κατὰ αὐτὸν Διογένολ II. 13. **καὶ ἐλόγος ἐστιν**
Τητέλες X. 6. **κατηγορία καὶ Σωκράτες** XI. 10.
ἡ φίμη καὶ τὸ Μηδέας V. 11. **de Medea. καὶ**
τὸν τριγλαῦξιν καὶ αὐτὸν, contra eum XIII. 34. **οἱ**
κατὰ Κλέωνος ἢ τὸ θέρμα II. 13. **contra Cleonem.**
καταλείπειν τὸ δίκαιαν καὶ αὐτὸν II. 13. **ἢ νίκη καὶ**
τὸ Περσῶν, victoria de Persis II. 28. **ἔργοντες**
κατὰ τὸ γένος, in quandam pon-
tem VIII. 14. ἔπεισε αὐτὸν καὶ τὸ κιφωλῆς, in
caput percussit eum X. 16. **ἀλιθοτερεῖ καὶ τὸ τέλ-**
μαλόν, in coro XII. 46. **πολλὴ κατὰ Πλευρᾶς**
οὐκέτι, in fluvio Peneo III. 1. **p. 196. βαδί-**
ζειν καὶ ἀνθέν, ambulare in floribus IX. 9.
κοῦκη κατὰ τὸ ωστεωτός, in facie, vultu XII.
I. p. 708. Sic XII. 57. XIV. 10. **κατὰ δερδρῶν**
κατεπειν κιτῶν, per arbores III. 1. **p. 194.**
Cum Accusativo notat propter: ἐγένετο καὶ
κλέος αὐτῶν VII. 1. & XII. 13. **ἐλοντα καὶ τὸ**
κατὰ στεγάδας, ἢ κατὰ γέρεας ἀξίας, per, prop-
ter &c. III. 8. sic XII. 62. **De loco, τὰ**
κατὰ πόλιν μενογία XIII. 1. **καὶ Σικελίαν** X.
18. **καὶ τρέσσων, scilicet, στολαῖς** XIII.
1. **οἱ κατὰ τὴν Γανίαν ζέοντο, in Ιονίᾳ, per**
Ιονιαν III. 20. **θεούσιλης αὐτῷ κατὰ τὴν Αἰ-**
γυναῖκαν VI. 8. sic X. 18. XII. 41. **ναὸς κατὰ**
πόλιν, templum in urbe XII. 57. **Notat &**
tempus: κατὰ τὸ ἀερίῳ τὸ Τελάνον II. 11. **imperii illius tempore.** Sic IV. 17. **καὶ ἔκα-**
στεῖσθαι XII. 61. **ὑμένες** IX. 13. **scil. ἕνδησι.**
Alterum etiam omittitur, ut καὶ ἐκάστῳ
XIV. 7. sc. **ὑπερεγγένετο κατὰ χρόνος** V. 10. **variis**
temporibus. κατὰ τὸ αὐτὸν, eodem tempore
XIV. 8. **καὶ μύθας** VI. 6. **οἱ κατὰ γέροντος,**
gentiles, ejusdem gentis seu generis homines
1. 34. **οἱ κατὰ τὸ οἰκτόνον, qui domi erant,**
domesticī servī XIII. 2. **οἱ λόροι οἱ κατὰ φί-**
λοροφίαν II. 42. **philosophici sermones.** **ἢ γρά-**
μενοὶ οἱ καὶ τὰ ζεῦ IV. 19. **οἱ καὶ ἔρα, singuli**
II. 1. & IX. 19. **καὶ ταῦτα ἐπισκόπευτα, per**

se excogitans XI. I. τὰ κατ' αὐτὸν εἰδεῖν. h.
e. res illius scire II. 20. τὸ καὶ αὐτὸν ἀγένης
λόγος, fuma de virtute ipsius II. 42.* ὃ καὶ
αὐτὸν κινδυνός, periculum ipsius III. 36 κα-
τὰ μικρὰ XI. 4. paulatim. καπὲ μικρὰ II. 22.*
& XI. 51. & XIII. I. p. 839. & XIV. 29.
καπὲ βεγκύ III. 18. καὶ δίλγεται II. 35. &
IV. 35. & XIII. 4. καπὲ πολὺ ρωτεῖται I.
3. & II. 3. II. 30. IV. 8. IX. II. mulum.
καὶ τὸ εἰστοτὸν III. 19.* ad se, ad suas ades.
At XI. I. ut Latini per se, solus. οὐκαν
αὐτὸν, scil. τοῖχος II. 27.* ἡμέραν οὐ κατὰ
τὸ αὐλητα, in illo tibiarum canth XIV. 8.
πλεῖν κατὰ Ψύχος, in frigore III. I. p. 197.
καὶ ἔκαστον εἰστότων μετεπέιται, ex sententia
cuiusque ingredientis mutavit aliquid XIV.
8. κατὰ τὸν μέσον, pro merito II. 3. κατὰ
οὐρανίαν XIII. I. pro more. ἀπελθεῖν κατάπι-
σσειν τὸν νεφέλων, ibid. p. 838 ad venationem
paupitumque. πόλεις VI. I. per singulas urbes.
καὶ τὸ καρτερὸν I. 3.* quantum potest. κα-
τῆτε τὸν ἐμὸν κείσιν I. 33. τὸν ἑρακλεῖον
VII. 12. Πυθέαρχον XII. 50. ex responso
Apollinis Delphici. καρπίσσινον γεγόντων οπ-
μάτων, η κατὰ τὸν φίσιν τὸν θετικόν, quantum
conveniant nature κυρταλί IV. 17. κατὰ π
μαδίσα πόσθι, quo maxime delectatus fuerit
XIII. 43. εἴποντες αὐτὸν καὶ τὸν, ea peti-
tione I. 25. Sic XIII. 52. Ellipsis Ε κατὰ est
in sequentibus τῷ τὸ κριόν III. 9. αὐτὸν τῷ
τὸ λεγόμενοι δὲ τῷ τῷ III. 17. p. 237. τὸν
γροκίας Λεφέρειν Ε ἀδειλόφ, pro κατὰ τὸν
αγρόν IV. 15. καμπόδιτης Σωκράτης τὸν
αγρόν II. 13.

Καταβάλλω. ἔδει γάτον ἀργύρεον καταβαλεῖν IV. 12.
certa pecunia dependenda erat. Gloss. κατα-
βάλλω, διδωμι, solvo, dependo, pendo. κατα-
βαλλω, ἀπόδεισις, solvatio, pensio. καταβάλλω,
solutor K. Sic & Lucian. Dial. Meret. p.
752. P.

Καταβίω. ἐφ' ξουχίας κατεβίωσα III. 17. κατα-
βίων ἐν ἀμαδίᾳ τὸν ἄμυνον VII. 15. vitam
transigere in ignorantia οὐδείς inficitia.

Καταγελάτ. καταγέλατο Αἰλιζίδης IX. 37. πάντα
IV. 20.

Καταγυρώ. καταγυρῶσα παρθένος IV. 26. οὐδείς
qua jam confundescit.

Καταγυρίσειν. καταγυρίσκει τὸ μαχαιρός VIII. 3.

ET LOCUTIONUM.

damnam gladium. δελειαὶ γλάρης XIV. 22. κατέγραπται αὐτὸν θάνατον III. 47. decreverunt. κατηγόρηθε θανάτη XII. 49. Alter. ἐ κατηγορίοις τοῖστον οὐ αὐτὸν XIV. 1. non arguerim. κατηγόρηθε αὐτὸν θάνατον XIII. 38. τὰ δύο μάχη τὴν κατηγόρωσθαιναν Ι. 43. damnatorum. Quandoque significat simpliciter cognoscere, comprehendere: κατηγόρων αὐτὸν ἀγαθὸς οὐτας XIV. 5. exploratum habuerunt. καὶ πολὺ μὲν καὶ ἄλλα δικαῖαι τὰς κατηγόρων ἔχοντας έπος XIV. 37. Sic XIII. 1. p. 842. κατηγόρητες τόποι ΙΙ. 17. ὁ πατρὸς κατηγόρων XII. 58.

Καίρω. κατίγει ἐν ὑπονομῇ XIII. 6. de vino sumnum pariente. κατήγαγε τὸ Δίωνα ὁ Πλάτων ἐν Συνεδρίᾳ III. 17. deduxit, vel reduxit. κατήγαγεν αὐτὸν εἰς Πελοποννήσον IV. 5.* dicitur de illis, qui exsules in patriam deducunt: ipsi autem exsules tum dicuntur κατελθεῖν. κατήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐκκλησίας XIV. 7.* κατήγεινται αὗται παιδοκαῖ VII. 17. deverte-re.

Κατηγόρω. κατηγόρει τὰς μήτρας X. 3.* scal-punt. κατηγόρειν εἰκταν XII. 17. domum picturis opplere. ἀντέστη τῷ λατεῖ, καὶ κατηγόρευτο τὰς Φίλιες τροπάς, scripsit in iis sollicitia X. 7.

Κατηγόρην XIV. 14. diversorium. κατηγόρειν ἀφθονοι IX. 16. loca appellendis navibus idonea.

Καλεγόριον. ἡδίστα κατηγόρια III. 1. p. 195. κατηγόρουσθαι τὰς ἔκθετες διὰ τειχῶν, τεχνης XII. 33. παμπόλας IV. 8. ἀντιπόλας V. 6. superare.

Κατηγόρωνται ταῦρον I. 24.

Καλεδονίαν, καλεδονίζεσθαι Φύφος I. 34. Sic κατιδικασθεῖσα XIII. 24. damnata.

Καταδίκη XII. 44. & XIII. 24. τὰς καλεδίκας αποστίλεται. h. e. sententiam condemnatio-nis, que crimen εἴς causam continebat XIV. 43.

Καταδέλωσις XIII. 11.

Κατέδων. κατέδων αὐτὸν τὸ δέετον VII. 2. κατέδεστο ὕριδες III. 1. p. 196.

Καταζάω. κατηλέων, εἰς τὸ καταζήσεις II. 9. vi-tam agas εἴς exigas.

Καταζύγηνται. ἀπεις κατεξόχειται IV. 1. extr. Καλεθῆνται. καταδέλγαν αὐτὸν VII. 2. oblectans.

Καταθέτειν τὰς ἄνθετας, in sacrificium offerre, mac-tare IV. 1.* Sic IV. 8. & 28.

Κατέγο. τὰ κεχύματα κατέγρως εἰς ἔντερον IV. 14.* in intestinum deferuntur, ut navis in-

portum. καταγένοται πλοῖος proprie-
τας IV. 25.

Καταγόνομα. καταγυνέσσαι θυγατέρες VI. 12. βιβραται.

Κατακάϊομα, comburor. κατακάθησαν ζώντες VI. 12. κατεκαϊοτο γένος κλίναι IX. 30.

Κατακερπίω. κατεκερπόμενος X. 11. false ridebat ipsum, insultabat ipsi acerba cavillatio-ne.

Κατακλέω. κατακλέστας ὅποιος τὸ πάφον, post se occludens sepulchrum XIII. 2.

Κατακληρούχω. κατεκληρέχθησαν τὸν γῆν εἰς κλήρους τεοσαύκοντα VI. 1.

Κατακλίω. κατέκλινε αὐτὸν εἰς μυρρίναις X. 21. ἀνταπεσόντας αὐτῷ VIII. 7. in convivio. Sic κατακλιθεῖσα εἰσὶ καμένης, ἢ σιεδός IX. 24.

Κατακόψω. κατεκόψειν ἀπόστλος πολλὰς VII. 19. ἀναιρέσθαι τοὺς καθηκοντίντα, in frusta conci-sum VI. 8. κατεκόψειν ὥστα εἰς ὅλμοις IX. 8. in mortariis contulerunt.

Κατακορυφά. εἰσῆνται βασιλικὴ XII. 64.

Κατακρετέω, cum Genit. XII. 9.

Κατακρημνίδαι. κατεκρήμνουσα θεοσύνας XII. 5. sa-xo dejiciebant.

Κατακρύπτειν τὸ μηκέτι ζῶντα XII. 64. de sepultu-
ra.

Κατακτήμα. Μεγάλη θεοτοκόποι κατέκτησα III. 43. εἴποτε πάρδαλιν κατέκτην XII. 39.

Κατεκτάμενοι. κατεκτήσατο τὸ θεάτρον III. 8. sepeit animos spectatorum. κατεκτήσατο ἀρχήν II. 19. in potestatem redegit, acqui-
vit.

Καταλαμβάνειν. κατατίθειν εἰς τυνέργειαν, ἀλλὰ περ-
νοῦνται κατελαμβάνειν, fibalis connectebant tuni-cas I. 18. τὰ ὑψηλοτάτα τὸ ὄρον XIII. 1. p. 839. σίκες IX. 8. οσσηπαρε, per vim scil. πόλεις, χθεσιν II. 8. καταλαμβάνει τὸ Αἴγαστον III. 19. p. 256. deprehendit, offendit. καὶ τὸ μή-
λαναν εἰς κατέλαβε, non deprehendit, scil. in cubili XII. 39. κατέλαβε Διόλεγύμενον, inven-tit XII. 19. p. 257. τὰς κάμας καταλαμβάνει XII. 37. deprehendere. καταλαμφεῖται Σωκράτης III. 27. deprehensus, inventus. ταῦτα Αἰλικεῖα διὰ XII. 15. Φυγεῖται ἑδέτωσα σὸν αὐτὸν κατέλαβεν, affegni potuit XIII. 1. p. 843. καταληφθεῖται τὸ διάθετα, corruptus morbo II. 35. κατε-
ληφθεῖται εἰς θεῖ I. 9. posseffus. τὸ τόπον κατειληφθεῖται τὸ σκότων III. 18. p. 251. κα-
ταλαβεῖσθαι τὸ πατέριδα διλεῖται II. 4. καταλα-
βότεις Δεκέλεια II. 5.* tenentes. εἰς ὅμηρον κα-
τελαμβάνεις τὸν θέρος XIII. 1. p. 840.

INDEX VERBORUM

- Kataplēpsia.** ή ἀγγειλη κατέλαμψε τὸν ὄφρον XIII. 1.
I. p. 845. perstringebat oculos videntium.
- Kataplēya.** τέταν διημέρα καταλέξει ώμον, illorum nomina vobis exponam XII. 31. sic καθάλεξα τὸν ἀνάγκην XII. 47.
- Kataplēseis** τὰς III. 14. τὸν πατεῖδα Δῆμον X. 13. κατελέπεισθε τὸν τὸν νόσον XIII. 24. sic plane VI. 10. **Kataplēsi** μοι ἡλια ὁ πατέρας XI. 60. μηκέν σερπηνὴ καθάλειαρδρύς εἰς Θήσαυρον XIII. 2.
- Kataplētēn** τὸν βίον V. 2. de naturali morte. καταλάθεσθαι τὸν εἰς Δῆμοφορούς II. 21. conciliari.
- Kataplōys.** κατάλογον Νέων. sic vocabatur libri II. Iliados posterior pars XII. 14.* εἰς τὸν καθάλογον XIII. 12.* periphrasis σερπηνῶν πολεμικῶν, sive civis militum albo inscripti.
- Kataplōn.** ἕνδη κατέλευτον ὁ βασιλεὺς I. 32. Absolute, de diversorio. Sic XIV. 14. **Kataplōnēs** τοῖς αὐτοῖς II. 21. tollere. νεργηδὸν Καταλόγος III. 1. p. 848.
- Katapōrōus.** καταράμενος τὸν εἰστὶ, ὅτε & C. XIII. 34. mala omnia sibi imprecatus, quando gladium primum cepit. καταράτο τὸν εἰστὶ γη τῷ πελεῖ XII. 1. p. 714. patrii & sibi mortem imprecabatur.
- Katapōtēs**, nefarius homo II. 13. p. 104.
- Katapōtēs.** καταράμενος IV. 1. idem quod συρίζων.
- Katapōtēs** τῆλες γῆ, terra irrigua fluvius IX. 16. αὐλάν καταράτο XIII. 1. p. 839.
- Katapōtēs.** καταράσσει, loca, ubi tuto appelluntur IX. 16.
- Katapōtēs** τὰ τείχη III. 16. κατασένα σημῆς τῷ πόλιν VI. 7. proprie de terra motu.
- Katapōtēs.** καταράσσει τὸν θόρακα XII. 13. XIV. 9.
- Katapōtēs** πόλιν III. 6. de excidio. sic κατεκαρμένη πόλεις XII. 54.
- Katapōtēs** αὐτὴν ἔκαστη τὸν δρυμάνιον κατεκαρμένη XII. 1. p. 838. omnes querenti latētra: per speculati. Sic καταστήσατο προτύπους φιλοσοφίας XII. 26. δεκάντες τὸν θόρακα φύσιν κατεπειθεῖσα, qui sibi videntur universi καταστῆσαι confidēsse VIII. 11.
- Katapōtēs** εἰς τορῆς, &c. III. 20. κατασκέψασθαι τὸν ἀγαλμα τὸν Πολυκλέτη, curare statuam faciendam apud Polycletum XIV. 16. φερετροῦ ἀγγύρου καὶ χρυσοῦ XII. 64. μάρτυρα XII. 22.
- Katapōtēs** τὰς αὐτὰς XIII. 13. locupletes redere.
- Katapōtēs.** καταστότες σάπιοι ἀνεργοί VII. 5. perfientes venti aduersi. κατέπιεν σκληροὶ αἱ-
- μοι IX. 14. incubuit ventus vobemens.
- Katapōtēs**, νίνοις aliquem IV. 8.
- Katapōtēs** καταστόθει καταστόθει τὰς III. 27. afflictus & vicinus paupertate.
- Katapōtēs** εἰ δὲ τὸν πειθαρέψει τὸν αὐτὸν κατεπιτάσσειν IX. 8. demerterunt mari.
- Katapōtēs** XII. 43. pirata.
- Katapōtēs** κατεπιστρέψασθαι τὰς θυγατέρας IX. 8.
- Katapōtēs** θεον φίλον καὶ σύμμαχον εἴσιτο καταπέπισθεντας XIV. 2. Deum sibi conciliare amicūm & sociū. πάντα κατεπέζησθαι, ὅπερ ἐθελεῖται, omnia consecrit, consecutus est, que voluit I. 21.
- Katapōtēs**. κατέπιπτον εἴσατο II. 41. αὐτὸν II. 30. τὸν σινοκίαν XIII. 12.
- Katapōtēs**. αἴτος καταπάτεις ἀρπαγῆς XIII. 33. επανέλαβε τὸν κύπελλον, devolare XIII. 31.
- Katapōtēs**, timo. κατέπιπτον αὐτὸν δεῖπνον VI. 1. timuerant. μηδὲ καταπάτεσθαι τὸν τὸν οὐρανόν XIII. 1. p. 848.
- Katapōtēs**, καταράμενος τὸν εἰστὶ, ὅτε & C. XIII. 34. mala omnia sibi imprecatus, quando gladium primum cepit. καταράτο τὸν εἰστὶ γη τῷ πελεῖ XII. 1. p. 714. patrii & sibi mortem imprecabatur.
- Katapōtēs**, nefarius homo II. 13. p. 104.
- Katapōtēs**. καταράμενος IV. 1. idem quod συρίζων.
- Katapōtēs** τῆλες γῆ, terra irrigua fluvius IX. 16. αὐλάν καταράτο XIII. 1. p. 839.
- Katapōtēs**. καταράσσει, loca, ubi tuto appelluntur IX. 16.
- Katapōtēs** τὰ τείχη III. 16. κατασένα σημῆς τῷ πόλιν VI. 7. proprie de terra motu.
- Katapōtēs** καταράσσει τὸν θόρακα XII. 13. XIV. 9.
- Katapōtēs** πόλιν III. 6. de excidio. sic κατεκαρμένη πόλεις XII. 54.
- Katapōtēs** αὐτὴν ἔκαστη τὸν δρυμάνιον κατεκαρμένη XII. 1. p. 838. omnes querenti latētra: per speculati. Sic καταστήσατο προτύπους φιλοσοφίας XII. 26. δεκάντες τὸν θόρακα φύσιν κατεπειθεῖσα, qui sibi videntur universi καταστῆσαι confidēsse VIII. 11.
- Katapōtēs** εἰς τορῆς, &c. III. 20. κατασκέψασθαι τὸν ἀγαλμα τὸν Πολυκλέτη, curare statuam faciendam apud Polycletum XIV. 16. φερετροῦ ἀγγύρου καὶ χρυσοῦ XII. 64. μάρτυρα XII. 22.
- Katapōtēs** τὰς αὐτὰς XIII. 13. locupletes redere.
- Katapōtēs.** καταστότες σάπιοι ἀνεργοί VII. 5. perfientes venti aduersi. κατέπιεν σκληροὶ αἱ-

ET LOCUTIONUM.

- Katapōtēs**. φίλας οὐτοῖς εἴσατο καταπάτεσθαι τὰς XIV. 30. disseminare rumores.
- Katapōtēs** τὸν ἄρχοντα πραθέτη εἰς XIII. 37.* statum, rationem imperii.
- Katapōtēs** εἰ τὰς καθισταποτέστεις IX. 3.
- Katapōtēs** τὸν βίον, de morte, & placida, & tristis III. 4. III. 18. p. 250 IV. 15. XII. 1. p. 722. κατεπέρθει τὸν βίον ἀλγεινότερον ἀπόρων IV. 28. τὸν δυσπεπειλατόν V. 1. γέρα καταπέρθει τὸν βίον VIII. 17. κατέπιπτον τὸν βίον γεγενός VI. 12. κατεπέρθεντα τὸν οὐρανόν III. 18. p. 250. vi ac bello subjugare. Γανίαν III. 26. opprimere.
- Katapōtēs** τὸν βίον, mors I. 14. & VI. 4.
- Katapōtēs**. καταπράντας αἴτος τῆς σινοκίας IX. 8.
- Katapōtēs**, occido, matto XIII. 2.
- Katapōtēs**. κατέπιπτος, concisi in frusta VI. 12.
- Katapōtēs**. καταπίκητας θελαίνειν III. 18. p. 252. λιδην contabescere: at XII. 1. p. 722. amore.
- Katapōtēs**. καπιθίσθει τὸν γεράφιον II. 4. depone, omittere. χολὴν εἰς ἀκρύσματα IV. 15. collocare. Φεροῦντα II. 27 βρέφη I. 6. defodrant iſīc. Sic κατέπιπτον τὸν εἴνα τὸν αὐτὸν XIII. 2. ὃ μὴ κατέθει, μὴ λάμβανε, quod non depositisti III. 46 σὸν ἔχει, ὅπει πέτε αὐτὸν καταθεῖσα II. 10. quo cum loco pone-rent.
- Katapōtēs** πατέσθει τὸν θόρακα & θρήψεις XIII. 1. p. 838. de expoſito infante. Νόμος θάνατον αὐτὸν καταψήσαμενος II. 7.
- Katētēs**, descendit, venio in aliquem locum. εἰς κατέτη II. 13. κατέτων, τὸ δυστυχότερον II. 29. descendantibus de scala.
- Katētēs**. κατελθὼν εἰς τὸν εἰδῶν IV. 15.
- Katētēs**. τὸν μῆνα XIV. 23.
- Katētēs** εἴχει τὸν εἴδην VII. 1. obtinere. καταχών τὸν ἀεχτὸν XII. 8. εἰ κατέχοι τὸ πέργυμα, si res habeat in sua potestate, si rerum potiretur XII. 8. ἢ μὴν εἰ τὸ κεῖται κατέχει II. 24. κατέχει σκίπων, geftabat scipionem IX. II. τὸ Σινέτων, φατέχει, τὸν εἴσατο γυναικαν ἀπεκλει-νεν XIII. 2. μυστὸν μετεβολῶν τὸν πόλιν κατα-θεῖσαν IX. 7. κατέχειν αὐτὸς τὸ δέος VI. 14. καταχέσαι εἰς ποσούντας, afflatu numinis obſessus XII. 64.
- Katētēs**, acciso, arguo. πάντα ἀκελεῖσθαι κατα-γένεσθαι I. 34. καταγένει ἡ σωματία τὸν τρόπον αὐτὴν III. 19. Sic τὸ σιφάνωμα καταγένει αὐτὴν, ἢ μὲν ἀναδρός εἰς XII. 12.
- Katētēs**. τὸ πόνον καταχέσθει τὸ σῶμα X. 6. corpus in nimiam gracilitatem redactum.
- Katētēs**. φένοις ἄνθει καταχέσαι ἄγαδον XII. 9. invaleſcere contra & supra bonos.
- Katētēs**. κατέχει τὸν πατεῖδα XII. 54. resti-tuit, & condidit denuo.

INDEX VERBORUM

Κατολισθαῖσιν. οὐκία πότε γράποι, καὶ μέλλουσα κατολισθαῖσιν I. II. jam ruinam minitans. κατολισθαῖσιν εἰς εἰς XII. 23.
Καπνίσθειν. τὰ καπνίσθειν ἵσταν IX. 16.
Κάπνωπερ εἰς γόνατος ἔχειν XII. I. p. 708. *Speculum. χρυσᾶν κορώνησχῆς* XII. 58.
Καπνόθειν πολλὰ εἰς πολέμου XI. 9. καπνόθειν διπλῶν III. 9. καπνόθειντες V. 10. *absol. opponitur ιππωρφοις. adde vi. 5.*
Κατορίσων. κατωρύξεις τὸ χρυσίον, defodit XIII. 2.
Κατόχων III. 9.
Κάτω. καὶ ἐπί κάτω τὸ χρόνος III. 17. p. 239. *εἰς αὐτὸν recentiori. εἰς Κίπρον* Θεοὺς, καὶ θυσίας Θεοῖς, καὶ Ταῦτα, *εἰς postea sub Codridis VIII. 13. κάτω ὥστε* XII. I. p. 714. *bumi dejicerat oculos.*
Κατέχων. κατέχει ξύλα, *ligna secare ad ignem* VII. 5. ex Homero.
Κλήρον, *milium; pro cibo suo habebant Saraceni & Mæotæ* III. 39.
Κλίδον v. 6.
Κέιμαι. καθεῖται μεταξὺ κείμενον τὸ τε Οὐλύμων καὶ τὸ Οὔστον, situs III. I. p. 191. ὁ ψύρη ἔκατον XIII. I. p. 848. *absol. de eo qui in rugina perit. εἰ τῇ μάχῃ* XI. 21. *occumbere. καλλιτελεῖ pulchra morte periisse* III. 24. ἐπριμόντοι πάσι, καὶ κεισθέντοι I. 16. *de moriūro. καταβάσις, hic situs est* VIII. 19. *εἴτε λογοτελεῖς οἱ περὶ εἰς ἀλισφή, in quo luculo jacebat cadaver in oleo* XIII. 3. καίτην οὐδέποτε καὶ φιλοσοφῶν πατοῦντο II. 7. IV. 4. νόμοι κείμενοι εἰς δέκα II. 37. νόμοι ἑταῖνων κείμενοι τοῖς πατέρεσσιν III. 18. p. 249. καίνται αἱ ἐλπίδες αὐτῶν εἰς τὴν ΙΧ. 37. *sītæ in eo sunt ejus spes. ἔκειτο εἰς πάνταν* II. 35.
Κειμένιον, de corpore Alexandri, tanquam pretioso deposito XII. 64. *de pretioso monito* XII. I. p. 718.
Κείστερτες τὴν γῆν II. 44. *vastantes, de prædante terram. σκέψετο καρδιγή ἀκτὴν Πλαταιῶν* III. 19. *κίναστο εἰς χρῆ τὴν περιφερὲν καὶ τὸ hoc est, nullo pectine interposito, strictissimè tonderei.*
Κεκρύφαλον VII. 9. *ornamentum inuliebre quo caput exornabunt, reticulum.*
Κελτῶν, *Celta* II. 31. *Κελτοί* XII. 23.* *pro Germanis ponuntur.*
Κεῖται II. 12. *stultum.*
Κειτέων. κεντάρτετες αὐταῖς βελόνας IX. 8.
Κεσσοῦς; locus Athenis II. 21.
Κερδαῖον. τὸ κερδαῖον οὖν πετεῖ ἔργον XIV. 44. *ἀποτελεῖ τὸ Φυσίσια στοῦ οἴκη, πετεῖ εἰς τὴν ἀνθερώπειαν εἰς*

ET LOCUTIONUM

sum. τὸ ἄντρον πελεῖςπον, ibid. circumrepabant antrum.

Κλαύ οὐψιάς IX. 32. κίονες χρυσοῖ διειλήφθασαν συν-
τόνοις IX. 3. τοῖς κίονις ΦΑΓΕΤΕΡΙΔΘΟΝ νεώ, colum-
nis Templi Diana III. 26.

Κλάδοι σύζητες δένδρων II. 14. νεοφρετεῖς κλάδες ἀ-
ποκλάσταις XIII. 1. recens aralios & defrac-
tos.

Κλάσιν νεκρές IX. 1. ἐκλαεν πάντα εἰς τῷ βίᾳ VIII.
13. ponitur & absolute, ἀπελθόσα ἔχω ἐκλαεν
XII. 1. p. 708.

Κλέθο. ἀφίκετο τὸ κλέθο ΦΕΓΕΩΤΘΟ αὐτῆς εἰς τὸν αὐλαῖον
XII. 1. p. 717. κλητὴ κατὰ κλέος τὸ ὄντος αὐ-
τῆς VI. 1. de fama. κλέος ἀφθίσιον ἔχεις II.
32. gloriam immortalem. κλίος δοπλείσιν καὶ
φύλου ἑωντὸς ποιεῖται X. 13. sic κλία τὸ ἀγρόν
IX. 38. τὸ αποτέλεσμα XIV. 23.

Κλέπται τέχναιν III. 47.* eleganter de iis, qui
clam, alii nec opinantibus, quid agunt.

Κλήματα, palmites III. 40.

Κληρούμων πατέρων XIII. 11.

Κλῆρος καί οἰκία, predium, ager & domus XII.
61.* Sic VI. 1. Vide & verbum Κατακλη-
ρυχέων.

Κληρωτὲς ΑἘΧΩΝ VIII. 10. qui sorte lectus est,
cui opponitur αἴρετος, suffragiis creatus.

Κλῆπτος. ὁ ἢ πατερές τῶν κλήσιν XII. 17. vocatio-
nem aspernatus est. ὁ ἢ πατερές τῆς κλήσεως,
majorem in modum delectabatur illa invitati-
onē XIV. 14.

Κληπτός. καπηλόθε πλάτων εὑρετία κληπτὸς IV. 18.
venit invitatus, vocatus, arcessitus. κληπτὴ
κατὰ κλέος τῆς ὄργας VII. 1.

Κληπτός, scala II. 29.

Κλήν IX. 30. αργυρέων, χειρότερος VIII. 7. κλί-
ναι ἐλεφάντικαι ὡλαι XII. 9. proprie de lectis,
in quibus veteres ad mensam discumbebant:
unde & Latinis vox triclinii. Sic XII. 51.

Κληρος, ocrea VI. 12.

Κῆτηρα, morsus, icetus. κητούσσος φελυγγιαν ι-
χόρδον XIII. 35.

Κοίλη φέρογχος XIII. 1. cava vallis.

Κοίλια, venter IX. 13. δεινοὶ κατὰ κοίλιαν, το-
λίδι stomacho I. 1.

Κοκκοφορα, dormio. κοκκινθεῖς εἰσὶ φύλαων ἥδων
IX. 24.

Κοκκιν. τόπο τὸ κοκκίνη, secundum vulgare illud
verbum III. 9. κοκκίνη πάντων σωμάτων ὄρμος,
de sepultura, sepulchro IV. 7. νῦν ἔδει τὸ κοκ-
κινόν δίσποι, καὶ τοὺς πάσιν ἀνθρώπους μεταχέιν ἔχεις
XIII. 30. iterum de sepultura. μηδὲ ΦΕΝΟΝ καὶ
κοκκίνη κρεπτή, sc. κηρός. neque unum, το

notum illum, habens in potestate IV. 29. ἔδη,
κύρτωστο ἔπια πελάγη κονία τοῖς τοῖς κόρας X.
15. commercium, paſtūm. τὰ κονία III. 17.
Respublica. Sic x. 17. XIV. 5. τὰ κονία XIIII.
40. ἔδεις τὸ κονίαν οἱ μετῶν XII. 12. τὸ κονία
τοῖς τοῖς X. 17. ἐπὶ τὰ κονία παρελθέν, ibid. ad
capessendam Rempublicam accedere. Ita apud
Hieronymum lib. II. adversus Jovinianum,
pro ἐν κρίσιον legerem ἐν κονίῳ, unum corpus,
& universitas, μία ὄμης, una summa, una
massa. K.

Κονιῆ, μήτε κονίῃ, μήτε ἴδιᾳ XIV. 22. nec publice,
nec privatim. Sic X. 20.

Κονιάτων. εἰσιν τὸ ἀποθηράστην θεος τελάκοντες III.
17. p. 235. adjutor erat XXX Tyrannorum
in impiis eorum facinoribus.

Κονιωνία λόγου III. 19. κατὰ τὸν στύλον XIV. 14.
admissio & invitatio in suas aedes.

Κονιωνίς ἔπια τὸ βαλτός II. 4. τὸ καράτων εὑρθρό-
πος V. 14. κονιωνίς ωρθολαβεῖται θύντα τὸ πραγ-
μάτων XII. 8. κονιωνίς, pro socio tuniceris,
scil. in navi gubernanda IX. 40.

Κολάζω. κολάσσα & Κωνιώνας θάμη, promiscue
XIII. 37. κονιολασθρή τροφῇ θλεούσας XI. 3.
strictiore & castigata victus ratione vivens.

Κόλαπτος πισῶν κολάσσαν βαρυτάτη VII. 15. κολα-
σσεις de tormentis XIII. 2. extr.

Κολοιδος, graculus IX. 39.

Κόλπος. εἰς τὰς κολάσσας αὐτῆς κατέστη, in sinum
ιψής XIII. 31.

Κοράδα. οὐραὶ εἰσὶ τέττας εἶναις XIV. 13. ille se
jactabat ea re. κοράδη propriæ est crines ca-
pere, pascre, promittere, quod olim illis
tantum permissum fuerat, qui ingenui, vel
alicujus conditionis erant, quia ἐπιτρέπεται
κορᾶν, Artemid. lib. I. Oneirocrit. cap. 19.
Ergo κοράδη est qui crinem pascit καὶ εἰσὶ τέ-
τται ἀγάπαται: per synecdochen autem, om-
nis, qui ambitiose quoconque nomine se
effert. Nam cirrata illa & in crine curan-
do plus æquo operata juventus non humili-
les spiritus una cum crinibus suis alere so-
let. Bene igitur Suidas: οὐ κορᾶ, expo-
nit, & μήτρα φρονῶ, non superbito. Schol. A-
ristoph. & συμνύομεν habent. Adscribam
locum ex Philotriti L.VIII. de Vit. Apol-
lon. c. 3. ex quo propria & metaphorica
significatio Φεροῦ patebit. τὸ κοράδη εἰς Λα-
κεδαιμονίον ἔκει, καὶ κρόνος ἐπιτελεύτης αὐτοῖς,
εἴς τος μαχητῶν αὐτῶν εἶχον. καὶ Βασιλεὺς το
Σπάρτης Λεωνίδας ἐγένετο κορᾶς ἵστερος ἀνδρίας
καὶ Φεροὺς μὲν φίλοις, φοβεῖτο δὲ ἐκθροῖς φαι-

INDEX VERBORUM

- ποθεγ. πάντα ται νέοι Σπάρτη οὐτε αὐτοί κομψόν ἔδει ή ταῖς Λυκείης τε νέοι Ιφίτροι. *comam* nutrire à Lacedamōniis venit, qui eo id tempore accurarunt, quo se ipsis erant bellissimoi. Rex etiam Spartanus Leonidas crinem pascebatur fortitudinis ergo, ut que amicis gravior, hostibus terribilior occurreret. Quia propter & Sparta eo rege se effert non minus quam Lycurgo & Iphito.
- Kóμη** de ea fere, quæ ornari solet: ut κόμη Διγενελευθέρην XII. I. certis nodis plicata. **Σεΐστρο** I. 26. *adscita*, apposita. ξανθὴ XII. I. XII. 14. XIII. I. singularis capillorum laus. κόμη, de Viro VII. 8. Ponitur & per metaphoram pro arborum foliis. κόμη δένδρος πολλὴ II. 14. κόμη ιδεῖς XIII. I. p. 841. κόμη καλάς v. 6.
- Kορίζω**. εὑρίσκεις πλέον I. 18. portavit. εὑρίσκεις Δίναιος Χρήστου εἰς Λακεδαιμόνια, intulit, introduxit XIV. 29.
- Kοριδί**. ἕτερος δεκάστοι μῆτρος πολλῆς της κοριδῆς XIII. 46. cum magna cura.
- Comparativus ponitur aliquando loco Positivi: ut στὸν ἄλιτρον XIII. 3.
- Kοίνηλος** οὗ μάλα σεχεῖς XIII. 38. *pugnus*.
- Kόνης** πολλὴ λυστερὴς εἰς γυναῖκα IX. 3. ἀρβίλος putto innui, i. e. pulverem, quo se luctatū conspergebant. quod πάντες τὰς κόνης Lucian. de Gymnas. vocat. Gl. Cyrilli: Αὐτὸν παλαιστῶν, regule. τὸ regula mēndōsum tinnit. malim, argula ex eodem Glosario. παλαιστῶν ἀρβίλος, argula. in Etymol. Magno Αργιλός est λατιν. γῆ. Theophrast. in Character. παλαιστὴν κόνην vocat, ubi vid. notata Casaub. p. 193. edit. Brunswick. Phavorinus κόνη εἶσαι τοῖς παλαιστοῖς, ex Eustath. v. cū κόνην μιγέντις. K.
- Constrūctio aliquando mutatur in eadem periodo. Α' πόντος αὐτὸς ὁ φαλαρός εἰκοσιώνεις, λίθῳ βλαστεῖς, pro βλαστῷ XIII. 23. Σαρκοφάγης ιδίᾳ φροντίζει τοῖς ιδίαις ΙΙ. 11. Αὐτόροι φροντίζεις μὲν αὐτοῖς III. 5. Etiam in Hist. Animalium nihil magis obvium. Vide & in Accusativus, Infinitivus, & Nominativus.
- Kοριφομας**. ἐπιφέρετο γέμισμα XII. 10.
- Kοριφαμας**. οὐ Διδασκαλίαν εἰκονέδους I. 4. *bibendum* per intervalla satiati sunt. πάλως κοριφές & μητρός γάλανθος IV. IX. pullus matris lacte satur.
- Kορέα** X. 18. τοῖς ιαντοῖς κόρεις, suis filiabus VI. I.
- Kορηκός** θέτει εἰχει XIII. I. p. 844. de Atalanta, pro delicate, molli, puellari. Synonymum ejus, παρθένος. **Kορηκός** θεδίσκη, virginis gressum imitari, vel gradum frangere, & molliter incedere inquit Nestor in H. A. II. 38. K.
- Kορηνθεργεῖς** κάπετετος XII. 58.
- Kορηρός** IV. 22.*
- Kοτύμη**. εὐθύμητος πόλη VIII. 10. de Legibus &c. & κακοτρύπους ἀστιδα XI. 9.
- Kοτύμης** τὸ σῶμα XIII. 27. bene se habens, temperans.
- Kοτύρη** pro *Mundo* VIII. II. ἐξεῖς πόλης ἀληθεῖα, veritas de cœlesti mundo VIII. 19. pro *Ornatu* I. 16. ὁ διον XIV. 7.* πολυτέλης IX. 39. XIII. I. ἡ ἀγάλματος I. 20. κόπης ἐπὶ ταῖς Αὐθίσις II. 13. de viro, cuius fama nominis civitas fit clarior apud exteros ac celebratior. οὐδὲ οὐ φιλεμόθος ἀρκεῖς κόπηματος μοι εἴη XII. I. p. 721. κόπημα τεχνίτης XI. 12. de præcipuis bellariis, i. κόπημα ὁ ἐπικτετρός κρήτης πόλης δένδρος πεσεῖν Ι. 14. *ornatus* ascertitus & nibil ad arborem pertinens. κόπημα πεσεῖτον πεσεῖτον κρεπτής IV. 22. *ornatum* ex auro capiti circumdare. κόπημα & τρίτη VI. 12. morum decor. Vide omnino Notas ad XIV. 7.
- Kοτύρης** κτερεῖται ἀληθή ΙII. 19*
- Kοτύρης** τὸ εἰς ταῖς καπέσιοις δέσμοις θηλατή VI. 12.* desidere totum diem in tontrinis, qui mos erat garrulorum, & otio suo abutentium. Vid. Not. ad III. 7.
- Kοτύρης** ισός ίδης IX. 17. de iis, qui ad amitatem & ad fastum excitantur. ινθρίδης & δένδρος της θηλατῆς XIII. I. p. 838. levata est dolore.
- Kοτύρης**. ιταῖς καφολογίας βαζυτάτῳ ζεύκειν IV. 28. pro levitate verborum gravissimam solvere multam. Platonem imitatur, qui lib. IV. LL. sit, parentibus liberis debere εὐφρίμιαν, οὐ κέφαλον καὶ πτυῖα λόγων βαζυτάτη ζεύκεια. quia levium & voluntarium verborum plumbea est pœna. Eadem oppositione luit Sidonius lib. VII. Ep. 2. *Nihil est*, inquit, viatico levī gravius. K.
- Kοτύρης**. καρφότυπη καταγρεῖται λόγος IX. 17. vanitatem arguit sermo.
- Kοτύρης** III. 24.
- Kοτύρης**, mixtio. εἰσεγγάλον τὰς τοιαῦτας κότυρες, valde estimabant illam mixtionem XII. 31.
- Kοτύρης**. κερτᾶς παμπόλων ιθῶν, III. 18. p. 250.

ET LOCUTIONUM.

- in potestate sua habet multas gentes. Sic negrītas δύο νέαν VII. 19. cum cepisset duas naves. εἰσὶ περιστήραρη, quoniam superavimus adversarios XIV. 25. εὐστήτης αὐτῶν ηγετὸς λόγοις VII. 14. vicit eos κερτᾶς & γλάστρας II. 2. dicuntur, qui ea retinent, quæ proloqui cupiebant. λογιορές VIII. 15. in potestate habere negrīτης περιστήραν III. 8. de Poeta Tragico, qui vi occulta animum spectatorum cepit. & ἄλλα VIII. 7. prestat, superat, respectu artis. εὐστήτης περιστήρας δικαίου II. 4.* vicit judicio.
- Kοτύρης**. εἰσὶς κρήτεσσα καὶ πολυτέλεσσα καρνάρι, præstantissima & pretiosissima I. 32.
- Kεάτης**. ἀνὰ κέρδος πολέμου τῆς γέλασι, valde aduersus risus VIII. 13.
- Kρίας** τὸ I. 28. κρία ωδὴ XII. 37. κρίας μήτρας ἀφοπτοι, solius carnis coqui XIV. 7.
- Kρίτης** τὸ III. I. p. 197. *Numerus*. Intelligitur autem Apollo, cui sacer erat is locus. vide Bourdelot. ad *Heliad.* p. 17. S. Sic φωνὴ & κρεπίδων IV. 17. κειτίσιον γεγίνηται σπεζιάταις ἡ κράτη τῶν φύσιν τῶν δυντῶν IV. 17. ex diviniore natus semine, quam sert mortaliū natura. φύσις ἐπενειται ταῖς ιατρῇ κρεπίδων κρεπίδων ἡ εἰς τῶν φύσιν, dum scil. homo volebat Deus haberi XIV. 30. εὐθέτως κρεπίδων καὶ θαύτας III. 18. p. 245. homine & morte superior κρεπίδων παῖς φόβος IX. 7. supra omnia metum positus. κρεπίδων εἰπεῖς, potentior te sum XIII. 32. dicit Meretrix ad Socratem, cujus se discipulos posse abstrahere jaεtabat. οὐ δηρή & αὐτοὶ ησάες, ἀλλὰ αὐτοὶ τὰς κρεπίδων γίνεται, sed aduersus potentiores exercetur XII. 54. εἰς τὰς κρεπίδων μιμεόνται τὰς θηλατῆς IV. 4.* ut hunc stius pingantur. κρεπίδων & τὸ φύσιν I. 33. mortalior, de fructu.
- Kρίτην**, præcipitum. βαθεῖ πρηπεῖ ὁ κόνερος, de spelunca Atalantæ XIII. I. p. 839.
- Kείνης συχνάς** III. I. p. 195. κέρητης κραδαῖται καὶ ηδεῖ ποταῖται XII. 57. fons liquidus & dulci aqua fluens.
- Kρίτης**. εἰς τὰς κρητῖτιν οὐρανοῖς κρυσταῖς IX. 3. cropidis.
- Kρίτης**, judicium alieni constitutus. θεμένας αὐτὸν θαύτας XIII. 42. φύσις VIII. 3. δικαίων VII. 19. τὸ θεμένας ἀγαγεῖν φύσιν I. 34. ποτε censuerunt ferendam sententiam. κρινόθες αὐτοῖς v. 19. impictatis judicari.
- Kρίτης**, aries IX. 39. & XII. 56.
- Kρίτης** θαρακὴ XIII. 38. il est, judicium ca-
- pitale, ἀπέδητον τὸς Αὐθίσιος διετος τὸ κείσιον III. 36.* judicii capitalis. ἀνθεράς XIV. 43. damnatio κείσιος αὐτῶν II. 6.* notat quoque judicium animi, ut κείσιος ἡ πτλῶν II. 6. κείσιος οὐδὲν II. 8. καὶ τὸ ιπλωτὸν κείσιον I. 33. XII. 62. Vide Γνόμην.
- Kετταὶ** II. 13. de iis, qui in ludis victores declarare, præmiaque ipsis tribuere solebant. οὐ τοιοὶ κετταὶ, ut quidem mibi videatur, me justice II. 41. extr. παῖς ἵψη κετταὶ, me justice X. 15. & XIV. 28.
- Κρόκη**, flores XIII. I. p. 840.
- Κροκωτός** VII. 9.* mulierum vestis.
- Κροκία**. εὐρότητας τὸ ποιητικόν II. 13. plausu prosequebantur Poetam. Sic εὐροπή τὸ εἰκόνης IX. 17.
- Κρύω**. πρέτης ἐπεργετος τὸ ἄγαλμα I. 20. manus injectat ad deficiendam statuam. κρύσιν κρεμάνον μέλει III. 32. πόμπην IX. 8.
- Κρεμούλης**, faſtigiatum capitū ornamentum ex crizibis colligatis IV. 22.*
- Κτίσμα**. κεντητόδης οὐ δολεῖον X. 12. κεντητήριος ἢ φρόνιμα Λακωνικά, habentes adhuc menem Laconicam XIV. 29. Sic XIV. 47. At XII. 60. ἡ τοκη τοῦτο εντήταιτο, οὐ διφύλαξεν, acquiſivit & servavit.
- Κτίνηα**, quicquid nostrum est. ἡ αράς σεγλάτης IX. 38. οὐ διστρέφει τηνα Græci concesserunt Άθηνα, h. e. rem, quam ex rebus suis iterum auferret III. 22. διδωμι τοι αὐτοῖς (σέρεις) ἐγένετο τηνα XII. I. p. 719.
- Κτίνηα**. οὐ κτίνεις κτηνίον XII. 35. de eo, quilibetum incolis frequentat.
- Κτιστήτης** IX. 40.
- Κτελέων** XIV. 43.
- Κύεσσα**. τοῖς κύεσσος κατέστησαν XIV. 43. πτῶσις κύεσσα, ibid. tesserarum.
- Κυδάνειν** πνοι Ομηρικῶν VI. 2. celebrare.
- Κύδιοις** κοροὶ X. 63.*
- Κύκλως**, circulus & multitudo hominum τετραεροῦ σοւεντιοῦ. οὐ καταφεοῖς σούεις & εἰς τοὺς κύκλους κηρύξθωστος; II. I. nomine eum contemnī, qui per circulos præconem agit? τὸ αἴρετο κύκλῳ vicinum aërem circumquaque XIII. I. p. 840. κύκλων τὰς πόλεις φεύγοντο & ἀγάλματος, circa statuam posuit arbes XIII. 22. κύκλῳ πελτίται αὐτοῖς οὐ σκεπάσοις III. 18.
- Κυκλώα**. σκύλλατε τὸ πέζον XIII. I. p. 848. id est, intendit, quia qui tendunt arcum, eum in formam lunarem, seu mediū circuli, incurvant.
- Κυκλων** οὐσιογραφεῖς Antigonus, quia erat in-

INDEX VERBORUM

seu unum tantum oculum habebat XII. 43. **Κύνος** κυλίσας καὶ πολύσας I. 14. *Cygnus pulchram numerosamque sobolem gigant.* **Κύλιξ** ἡ ὀδύμιος ὥρες τῶν κύλικε, scilicet κωνίς XII. 49. **Κύλιν.** μόλις τὸ λίθον επύλισεν, lapidem difficulter loco movit ἐγένετο XII. 22. **Κύμηται** ἀεριθεῖ XII. 15. τοῖς κύμησι θυμωτάταις, irruunt in fluctus, num. *Celtæ* XII. 23. **Κυνηγέστος,** venatio VI. 14. XIII. 1. p. 845. **Κυνηγέτης,** venator XIII. 1. p. 838. **Κυνίδιος** Μελιταιος σώματος αὐτοῦ XIII. 42. *catal-lus Melitenis ei mota canda adulatur.* **Κυπαειτός,** cypressus v. 6. **Κύρος** τὸ Κύρος II. 8. *Judices.* **Κυρόμας** σὸν ἔβαλέκειν κεκυρώσας Αἴθιος II. 9. proprie de psephismatibus, scitis populi. **Ιαν** μὴ θεραπεῖ τὸ ἄπαξ κεκυρωθέν XII. 24. ne quod semel ratum erat, irritum fieret. **Κύψης.** ἡς κύρτεται τὰς πόλεις ἐλκυσσεις τύχη XIII. 43. in nassam urbes trahens fortuna. **Κύων,** pragnans sum. ἔνει v. 18. **Κύων** θεραπεῖ σύστρωτης XIV. 46. κύνεις φοβεροί, ἀγριοί, ἀφείλικτοι ἔντες σύντυχον, ibid. **Κύων** ἴντροπος XI. 10. Zoilus. κυνῶν δέπτων ἄνης XII. 27. canibus præde esse: de inse-pultis temereque projectis. κύνες συμπλεκόμενοι III. 30. **Κυρασίς** XIII. 1. p. 847. **Κυρασίνης** XIII. 1. p. 848. **Κύρη** XIII. 1. p. 847. ἡδὸς ὁρχήστεως μετ' ἀσ-μάτων πορνιῶν. Hesych. continet hic locus priscum morem, ex quo ad amicarum ja-nuas de nocte excubare, earumque aures cantionibus lascivis atque musica oblectare solebant. vide Aristenætum epist. 27. lib. I. & lib. II. epist. 20. Glossar. Cyrilli. κύρη, **Comisatum,** comisatio. Onomast. Vetus: po-cenium, κύρη. de Como Tractatum scrip-fit Puteanus, quem vide sis. K. **Κυρωδίων.** in malam partem, κυρωδεῖν Λακεδαι-moīs, exagitare, traducere in scena II. 13. σκυρωδεῖτο εἰς λεπτήντη Σαννούχιαν καὶ Μέ-λιτος. x. 60. traducebantur in Comediis. κυρωδῆσσι τὸ Σωκράτη ταῦτα, traducere in Comedia Socratem propter illa &c. II. 13. p. 103.* κυρωδεῖται Αἴγαιοι, ἀκροτέτερον φεύγοντες τῷ οἴρῳ III. 15. Usurpatur etiam de pictoribus alios ludibrio exponentibus. οἱ Σωγόρθοι κυρωδεῦπες ἐποίειν αὐτὸν κακὸν δούρα ταῦ-ταν XIII. 43. **Κυρωδία,** exagitatio Comica II. 13. p. 103. & 107.* **Κύστης** ἰλαύνειν II. 9. remos agere. **Κύνειον** I. 16. III. 37. IV. 23. IX. 21. XII. 49. XIII. 36. circuta. Noller de circuū lib. IV Hist. Anim. cap. 23. κυνεις ψυχωτος τὸ ξὺ τὸ ξύμπατος πάζει τὸ καὶ ψύχει διεριπτεῖ homo cicutam si bibat, sanguis ei quasi con-gelatur, ἐγ in tantum concrescit spissusque fit ἐγ refrigeratur, ut inde moriendum fi-homini. K. **Κυρός.** ἡ δοξὴ ἕοικε κυρῷ XIII. 21. surde si milis videtur esse.

V

ET LOCUTIONUM

VII. I. τὰ σκάμψαται γνάμης σερῖσις λαζόρφρα V.
8. ἐποδεσία XIV. 30. λαζόρφυρος οὐδέτερως
ἀδεκτός II. 13.* & XIV. 21. occupatus
tali argumento.

Λανθάνων. ὡς μὲν ἔλασις, de percussore II. 4. Et
de puerō, qui folium ex corona Diana de-
laplum sustulerat v. 16. λανθάνων δεῖς, ἀν-
θράτες XIII. 2. ἐπιθυμητὸς λαθᾶν IV. 20. λαθᾶν
αὐτῷ πατεροπεπτύχωτα IX. 13. non sentire,
quod corpus fecerit. λαλητας παντοῖς ἀφανί-
ζων, non animadvertis te tollere XIV. 13. λα-
θότες ἑστήτε I. 7. non animadvertisentes. ἐπει-
δὲ λιλῆν, οὖν XII. 53. sic XIII. 1. p. 848.
Λάστειν I. 4.*
Λάσιον κανθάρις, spissa, birsuta hedera III. I. p.
194.
Λατομεῖον σὺν Σικελίᾳ XII. 44.
Λατρέα διωλή III. 9. Θεατροῦ III. 42. cultus.
Λάθυρον, preda. μῆτρά τους λαθύρων καὶ αὐτὴ τάσσω
XII. I. p. 721. sic XIV. 23.
Λάνατα, ἀλκιμισταταν καὶ δυστραχτάτων θεοί των XII.
39.
Λέγεται λόγῳ V. 21. ἡ φωνὴ ἐστὶν δεῖν λέγεσθαι III.
12. significans. εἰδεῖς ὑγίεις II. 13. λέγεται
πακῆς τὰς ἐξήσεις X. 13. πακῆς λέγεται πάκης
XI. 10. οἴα Οὐρητας λέγεται τὰς γυναικες, ut
Homerus loquitur de feminis XII. I. p. 710.
εἰς οἷς λέγεται οὐρα Βρετανία, in quibus agit de
Brasida XII. 50. φλανέρως ιστάτε αὐτὴ VIII.
17. male de eo locutus est. λέγεται οὐρός κανένα
XIV. 7. pro περιστάται, jubet. λέγεται οὐράς
Πελοποννήσου, μὲν ἀποκατείσθαι, ut ne discederet
XIV. 38.* λέγεται οὐρός Κρητικῶν αὐτὸν IV.
I. init. Sic ἔργον, εἴη λέγεται τὸ γῆν XII.
49. λέγεται εἶπε τὸ βατύς VIII. 12. verba ibi fa-
cit. Οὐρητας λέγεται, οἷς καὶ πολεμεῖν, Ήρόδος,
οἷς γυρεγέν XII. 19. ἔλεγε διπλῶς Σωκράτης πε-
τρὸς Δαμοκρίτου οὐράς Θεούντος &c. differuit VIII.
1. intelligitur enim Liber Platonis, in
quo Socrates inducitur de ea re differens
ad Theagen. οὐρά μικρῶν XI. 12. alias οὐρά
αὐτῶν II. 9. II. 24. III. 14. III. 18. p. 246.
ἔλεγε τὸ ιωνικόν οὐρά τὸ XIII. 40. λέγεται
etiam de iis, qui occulte quid significant
vel innuncunt. λέγεται τὰς Συνοράτας III. 36.
Sic de avibus XIV. 30. At λέγεται X. 6. de
iis, quae certò non possumus aut volumus
affirmare. τὸ δὲ λεγόμενον III. 17. nota locu-
tionis proverbialis: τὰ τε λεπτά, καὶ τὰ
περιττά X. 11.
Λάσιον III. I. p. 195. neutraliter & absolute,
pro λέσιοις τόποις, locis planis.

Λείστειν κατὸς τὰ τῆς μηνὸς III. 19. destituit
ipsum memoria. ἐλέστειν τὴν σοφίαν παιδεῖς ἀ-
ρεῖν I. 23.* inferiores sunt viris pueri.
Λεπτεργία III. II. ministerium, quod aximus
corpori prestat. Ita & pro muneribus, que
cives civitati præstant, ponitur VI. 6.
Λέπτερον πρὸ conjugio, matrimonio. μη πιστεῖσθαι
θεατρών λέπτερον IV. 26.
Λίρημα, à λέσσω, cortex ovi, unde excludun-
tur pulli X. 3.
Λεπτότερον τὸ σῶμα IX. 14. junceum habens cor-
pusculum.
Λεπτότης. λεπτότερες ἴματα IV. 3. tenuitatis
pellucide vestium.
Λεπτη. ἐν λέγῃ παραγόμενη II. 34.*
Λευκός ἀλεπτρών IV. 17. albus gallus. ἀδόκτητος
λόγχηπεροι χειροῦ XII. I. p. 710. nive candi-
diores.
Λευκός οὐ σείσιος, populus vicinus III. I. p. 197.
Λεωφόρος οὐ IV. 17.* ὁδὸς λαὸς φέγγος.
Λιγνὸν αὐτὴν λαμπάνει, oblivionem ejus capit III.
18. p. 252.
Λικνοῦ, ampulla. λίκνοις λέγονται XII. 29.
hoc est, ut interpres Aristophanis, & He-
sych. explicant, μυροθήκη. guttos reddit
Gesnerus, quia etiam de strigilibus hic ser-
mo est. Fuit ergo inter instrumenta balneo-
rum, de quibus consule Hieron Mercurial.
de arte Gym. & Scholiast. Theocriti Idyll.
I. S. Glott. Λικνοῦ, τοβίσιον, Ampulla. Λι-
κνοθεωῖος, Ampullarius. Ergo Agrigentini
eo luxus pervenerant, ut etiam balnearia
instrumenta, ampullam puta oleariam ex
argento haberent. Chrysostomus homilia
VII. in cap. III. Coloss. graviter increpat
hanc divitium insaniam. K. iv τὴν λικνοῦ τὴν
κλιμάκην ζετίσιον XIII. 15.* scalam in am-
pulla querere, quod est homini male fani.
Λιγνούσιον. ἐλήσας Πολυστεέχης, latrocinium exer-
cebat XII. 43.
Λιγνᾶς περιποστὴν XIII. 46.
Λιμναῖος, thbus XI. 5.
Λιγνᾶς θετικὴν XII. 30.
Λιθοκόλαντος. πλειὰς λιθοκόλαντος XII. I. p. 718.
ex gemmis confecta, gemmea.
Λιθος. λιθεῖς βάσισις θεατρών V. 19. λιθεῖς εἰδεῖς Διοφά-
νεον ἕκατον IX. 13. non absimilis lapidi jacē-
bat.
Λιθοτροχία XII. 44. lapicidinae.
Λίκνος, vannus I. 33.
Λικνός, portus. λικνός μεγάλος ornatæ erant Sy-
racusæ VI. 12.

Aegyptus

INDEX VERBORUM

Λύρες, *fames* IV. 7. IX. 41. XII. 51. & de *inertia voluntaria* XIII. 23.
 Λύπτεσθαι, λυπτέσθαι εἶναι, καὶ ἐγκέπειν X. 16.
 μάγις *affiditum ad eis*, εἰς *inflatum*.
 Λύτην, *absolute* IX. 39. *suppliciter* εἰς *enixe rogare*.
 Λύτης καὶ ὡς ἔτυχε XII. 64. *simpliciter* εἰς *sine cura*.
 Λύχος, *gulic deditus* X. 9.
 Λύγιν II. 41. *pro xeropagis*, *oraculum*.
 Λύγιμος, *ratio* εἰς *rationis usus*. εἶναι *ωδήγειν*
 εἰς λογισμόν XIII. 6. λογισμόν *επεῖτην* VIII.
 15. *rationem in potestate habuit*.
 Λύγικός, *peritus numerandi*, *idoneus ad numerandum* I. 6. *de animalibus*.
 Λύγος pro quovis *sermone* II. 23. ἀφροδίτης
 III. 30. εἰς *χάρις* X. 2. *ἀφίκετο*, ἥλθεν εἰς λόγιον XIII. 32. λόγος φρεστικὸν δύναμιν ἔχων
 III. 1. id est, ἐκφεύγειν. λόγιον *επισκοπεία* III.
 23. ἀπηγόρευσε λόγιον δίεστην τῷ λόγῳ γυναικίς
 τραῦς, *audire*, *sermonem accipere à pulchra*
 XIV. 31. λόγιον ἐμπειρία καὶ τέχνη XIII. 1.
 p. 844. *Pro concione ad populum*: λόγος εἰς
 αὐτῷ εἰς τὸ X. 6. *Pro causa*, que in *controversia est*: τὸ οἷον λόγους ἐπίφανα κατέλογα, *de-*
teriorem causam facit videri meliorem II.
 13. *Pro rumore*, sive *fama*: λόγος ἔχει,
 ωφεῖται III. 45. λέγει III. 35. IV. 2. δημά-
 δης III. 45. *εκφοιτήσας εἰς πάντα* I. 19. λό-
 γος ἀξίεις II. 19. ὡς λόγος II. 21. *Pro*
τιμᾷ, sive *laude*: λόγιος ἀξίος III. 19. p.
 257. XIV. 5. *Pro λογίᾳ*, id est, *carmine*,
 quod ab oraculo editur III. 32. *pro apo-
 phthegmate vel dictorio* I. 19. VII. 12. X.
 5. *Pro argumento*: *εὐρέτην αὐτῶν λόγιον* VII.
 19. λόγιος ἔχει τὸ ἔργων βελόνας XIII. 44. *Sol-*
let quoque Noster non infrequenter pro
τισοεῖ ponere. V. *Notas ad I. 15.* seu *Fa-*
bula, *Narratiuncula*. *Vide Notas ad X. 5.*
 Et ita λόγιος ἀδιλφὸς τῷ *σωματομόρφῳ* II. 18. ἀλη-
 θίς III. 1. 27. *Αὐτίκος* III. 35. *Αὐτιδίκος* XIII.
 I. Δῆλος V. 4. Ἄνδος I. 15. *περιπόλες* I. 32.
 λόγοι *Ἄχαιοι* I. 15. *Τροίζην* XI. 2. *Φρόγοις*
 XII. 45. λόρδοι *επιφόρτητοι* τῷ Κύρῳ VII. 14.
libri, *scripta*. Notat etiam quandoque διά-
 λογίου φιλοσοφίας, seu *dissertationes*: *κοινώνια*
 τῷ λόγῳ δέξιμον εἰς τὸ, *admitteas eos ad*
suarum dissertationum communionem III.
 19. p. 254. *εὐδοκιμεῖσθαι* οὐ σὺ λόγοις ἀξιόδοις, οὐ
 οὐ βίᾳ *σεμνότητι* II. 13. p. 101. Sic v. 9. &
 XIV. 33.* λόγοι *pro orationibus* XIV. 47. λέ-

γοι αἰνιγματώδεις, καὶ πλάγιοι XIV. 15. de
Sermonib[us] Socratis.
 Λιαρόπεν *λιαν* XIV. 26.
 Λιμός. εἰς τὸ λοιμόν IX. 6. *tempore pestilentie*,
 μὴ ἦτο λοιμός XIV. 11. *grandius* & *signifi-
 cantius* de eo, qui *valde nocens ac exitius*
est publice. λοιμός νόσος δημοσία VI. 10.
epidemia lues pestilentiae.
 Λοιπός *χίν* 7. *adverbialiter in reliquum tem-
 pus*. ὅτε λοιπόν εἴσαι εἰς θανάτον, *quum ad*
extremum lethaliter agrotaret VIII. 14* &
 IX. 13* καὶ τὰ λοιπά, εἰς cetera XI. 11.
 Λοιπός. *εὐθρόπις λοιπόδε* δ. 9. *cum olla coque-
 retur*.
 Λόγιον IV. 1. XII. 1. p. 714. XIII. 33. πᾶ-
 λογισμόις ἀξιόδοι εἰσι τὰ ὕδητα III. 1. p.
 105.
 Λογιόν. ἀπόντης εἰς βασιλίων εἰς λατρεῖον, *ad bal-
 neum*, *ad lavacrum* XII. 1. p. 723.
 Λόφος. λόφος εἶχεν εἰς τὸ κεφαλῆς I. 26. ὁ λόφος
 ἢ Πατάκης, *collis Palatinus* XII. 11.
 Λοχίτης, *gregarius miles* II. 44.
 Λοχητός, *sylva densa* XIII. 1. p. 846.
 Λόχος, *ordo*, *vel λοχαγός*, *ordinis duktor* II.
 44.*
 Λόγιον jungitur *Academie* IX. 29.
 Λυμαρίας. λόγοι λυμαρίορθοι περί έργα IV. 5. &
simplificiter lib. XII. cap. 18.
 Λυπτία. ἐλύπτει τὴν τοῦ πατέρος, τὸ παῖδες XII. 1. Αἰ-
 ιντρίς τὸ φιλόκηρον ἐλύπτει τὸν πατέρον, *offendebat il-
 lum*, *molesta ipsi erat Antigoni ambitio* XII.
 16. Sed & *pro nocere*: ἐλύπτοντας τὸ δημο-
 ψια δόμον I. 8.* Sic XIII. 16. Ετ τυποὶ τὰ
 μέγιστα, καὶ ἀδικητοί, οἱ εἰς τὸ πόλεις III. 16. Ιδο-
 πτοι τὸν πατερίδα παῖδες IV. 15. πὲρ ἡμῶν λο-
 πῶν καὶ ἄγρων Αὐτούτων ἀκέστους; XII. 1. p.
 839. *quid molesti in eo esse potest?* Sic &
 p. 843. λυτερώμον καὶ ἀλγήσιν τῷ λογισμῷ
 XII. 1. tristem.
 Λύπη. λύπης ἀναστάκη VII. 3.
 Λύρα, *instrumentum musicum*. λύρα ἀλιγά-
 δες IX. 38. *Ἄχιμέως*, *ibid.*
 Λυσιτελέη τῷ κυνῷ XIII. 40. ἔργα τῆς πατερίδος λυ-
 σιτελέηται III. 37. εἰς ὅ, π τοῖς χρηστοφόροις X.
 5. θετέρους ἐνιστέλους καταράντη III. 12. ποτ
 εῖτε re, ut maneat.
 Λυσιτελέη, *utilis*. σοὶ οὐ γένετο ταῦτα λυσιτελέη
 XII. 1. p. 721. λυσιτελέηται εἰς III. 16. λυ-
 σιτελέηται τοῖς ἐμπλέσονται, *de gubernatōte* IX.
 40.

Δέ

ET LOCUTIONUM.

Λύτρος, *redemptionis premium* XIII. 14.
 Λύνει, λύειν δύνεται τὸν II. 13. *extr.* λύει τὸν
 ὄμφαλον X. 18. *solvit* & *fregit* *datam fidem*.

M.

Mάλακη III. 9. καὶ μὴ Δία XIII. 4.

Mάλακος εἰς Πέργαν II. 17.

Mάλακης ἔχειν καὶ ὑπερε IV. 13.

Mάλαιος σφελγνήτης καὶ βαρύνθροις τὸν εἰς γάλακτον
 XIII. 1. p. 838. *ubera turgentia* & *lacte*
gravia. τῷ μαζήν αερούντο, *tamillas virgi-
 nis contrectabat* XII. 1. p. 716.

Mάλημα. εἰς διδόσκων μάλημα τὸς ὄγκος, ανε-
 πιπτον *hoc docens* XIV. 30. μαλημάτης καὶ δι-
 δέγματα II. 31. ἐπαγέλη XII. 1. p. 713.

Mαλάδες τὸ θεῖον III. 42. *Bacche*.

Mάλημα. μαλημάτης γυμναὶ III. 42. εἰδιότες
 εὐάντας, *ibid.* de iis, *quae divino furore*
sunt percitae. μαλημάτης εἰς Αἴρεσι II. 44. Mar-
 tio furore agi. εἰς Εὔρετα III. 9. εὐάντη γεν-
 κᾶς XIV. 37. μαλημάτης ὄμοια τῷ Αἴρει dicitur
 Εὔρει III. 9.

Mαληδίου I. 25. *pro Alexandro Magno*.

Mαληδίατης γενεῖσθαι IX. 10.

Mαληρός. εἰς δὲ μακρὸν τὸν λόγον, *quum hoc diu*
duraret II. 4. βελόνας λεπτὰς μακρίσας, *lon-
 gissimas* IX. 13. τὸ βίᾳ φρέσκας μακρῷ καίσειν
 V. 6. *vita valedicens*, *de contemptu vita*.
 μακρῷ καίσειν εἰπεν XII. 1. p. 709. *longe va-
 lere jubere*. Sic XIV. 30. μακρῷ διτερητον I.
 23.* μακρῷ ἀμαρτον τῷ II. 23. *adverbialiter*.

Mάλια. εὑρίσκειν γεγονότας, *valde senex* II. 35.

& IX. 4* XII. 1. p. 712. & 713. XIII. 6. &
 30. παῖς μάλιον, *præ omni alia re* IV. 17.

extr. & v. 13. μάλοις *cuma Comparativo*,
 παῖτη μάλοις οὐδὲν ἔστι, tanto magis suavis
 erit X. 9. καὶ δὲ καὶ μάλιστα τῷ Αἴρωντι II. 13.

παῖταν μάλιστα, *in affirmando pro omnino*
 I. 34. II. 21. & XI. 47. ὥσπερ μάλιστα,
 quam maxime XII. 1. p. 722. *αἰσθάνεται* τὸ
 μάλιστα παῖδες XIII. 2. *init.* εἰς τοῖς μάλιστα ἀρδε-
 ται Τ. XIV. 40. *crudelissimus*. ἀδελφοίς XIV.
 44. μαρτ. εἰς τοῖς μάλιστα φυλαττήματος I. 31.

II. 7. *lex inter precipuas servata*. ἐρρωμένος
 II. 38.

Mαλακίστης III. 19. p. 256. *pro γοτθίνῳ*.

Mαλακός, μαλεῖσθαι λεπτόντο μαλακῆς δένδραις. Ετ
 κρόκοι εἰς μαλακῆς φυμάτος τῇ βαθέστα τῇ πόλ-
 η XII. 1. p. 840.

Mαλακη, *malva* IV. 17.*

Mαλακούς. εἶδος μαλακάτερος εἰς IV. 27. mol-
 lior esse videbatur, εἰς in feminam fractus.
 Μαλάκην. ἐμάλακην εἰδασίζειν III. 32. Άλιτε
 ἐμάλεις παρ' αὐτοῖς, εἴκ., &c. II. 42. X. 14. pro
 audivit, intellexit. Sic μαλάκης εἰς Εὐραίος
 τον ἐμαλάκητην II. 5. cum cognovissent hoc
 Ephori.

Μαλάκη. *αρχόδοτος μαλακία* XIII. 12. μαλακή την
 καλέσιν XIV. 26.

Μαλέαν II. 41. III. 1. p. 197. 198. VI. 9.

Μαλεύσθαι. ὁ μαλεύσθαις αὐτοῖς θάρατος III.
 25. de oraculo. Sic ἐμαλεύσθαι λατρείας,
 εὐφορίαν II. 17. de Magis. ἐμαλεύσθαι αὐτῷ
 χρυσόν XIII. 1. p. 708.* de formio. μαλεύ-
 μενος δύγλαστην Πλάτανος εὐτύχειν X. 21. par-
 tendentes, *significantes*, de apibus. μαλεύ-
 ται π στρέψον τὴν αὐτῷ τὴν περιπούλην I. 29.

Μαλποῖον vocantur mures I. 11. τὸν θυλαῖον μα-
 λακάτην γενέθλια III. 11. μαλποῖον tribuitur

formicis: μαλπικῆς αὐθοῦσιν εἰς I. 12. præ-
 sagire futura. Ita Euphorion, Vetus Poëta,
 cornicem dixit *μαλπαρνί*, quem secutus

Horatius lib. III. Carm. Od. 17. *angurem*
 aquæ eandem appellat. ubi bene Porphy-
 riūs, *angurem*, inquit, *pro præfaga*, i.e. *di-
 vina posuit*, qui enim *μάλις* Græce, Lat-
 ine *divinus* dicitur. Gl. μαλποῖα, *divino*,
divinor. Cicero de muribus μαλποῖοι ad

Atticum: taberne mihi due corruerunt:
 reliqua rimas agunt. itaque non solum in-
 quilini, sed mures etiam migrarunt. lib. XIV.

Ep. 9. K.

Μαληρία. εμαρτόρεις αὐτῷ ὁ Πτολεμαῖος I. 30.

μαρτυροῦσι τὸν οὐ σῆμα, τὸ δὲ ἐπιγράμματος
 IX. 11.

Μαλητός οὐδεῖσθαι X. 13. μάλεισθαι παρέχεται Χαρ-
 μίδης, testem rei allegabat VIII. 1. μάλτος
 Αἴλεις X. 6. de Autore citato.

Masculina terminatio in Adjectivis pro Fe-
 minina. Vide in *Πάρτωλος*.

Ματηύσα. εματηύσεται αὐτῷ XIV. 49. ματηύσται
 οὐ ἀπτῆται βασιλέα XII. 62.

Μάτηλος οὐδεῖσθαι dicitur ὁ ζεύς II. 5. μά-
 τηλος ἀναλίσκειν τὸ ἐπιχεύμενον XIII. 3.

Μάχαιρα pro *instrumento*, quo *Bos mactatur*
 VIII. 1. 3.

Μάχαιραν, *cultellus* II. 17. & XIV. 12.

Μάχησθαι τοῖς κύνοις I. 14. εὑρίσκεται VI. 2.

μάχογενεις εἰσφαγμένοι XII. 23.

Μάχη ἀδελφὴ τὸν εἰσαγένετον τῷ Τροΐᾳ XII.
 64.

Μάχηρος, μαχηρότατη III. 18. p. 250.

INDEX VERBORUM

- M**αχλος ὁ τῇ ἡ, *lascivus*, *libidinosus* III. 42.*
Mεγαλόρος οὐρής VII. 2. *sublimitas stylis* &c.
animi.
Mεγαλωπετῆς ἐστὶν XII. 51. *Strenuus* III. 1.
p. 199. Et absolv. I. 25. *magnifice*, *liber-*
liter.
Mεγαλοφρονῖς Διὸς τίλου φύλῳ XII. 22. *ἰστινθά-*
ρασιδία ζητεῖ IX. 41. in malam partem.
Mεγαλοφρόνις in bonam partem, ita ut syno-
nymum ipsius sit *μεγαλωπετῆς* I. 25. II.
I. III. 6. XII. I. p. 72C. XIV. 26. *μεγαλ-*
φρονέσσον I. 25. V. 5.
Mεγαλοφρονῖς, *liberalitas* XIV. 24.
Mεγάλως φρονεῖ XII. 6. *ustitius* est *μέγα* φρο-
-νεῖ.
Mεγασίδης, *Megarenses* scil. naves VII. 19.
Mέγας σειρὸς VI. 9.* *μέγας βασιλές*, rex Per-
sarum XII. I. p. 71T. *μέγας* ἰδεῖ τὸ σῶμα
 XII. 22. *μέγας* ἐστί, τέταν τοχῆν IX. 29. ἐδὲ
μέγας τὸ μὴ τοχῆν, scilicet ἐστὶ XIV. I. *grave*,
magni momentū ad moleſtiam. *μέγας* τι σύνοι-
 XII. 49. *φρονεῖ* ἐστὶ τοῖς ἀγροῦς III. 28. *ἴστι*
μέγας δυνάμις τερατῶν ἄρχει I. 10. Sic in
 Fragm. v. Εὔχος. *μέγας* ἐδίκαστο VII. 21. *ἴστη-*
τη *μέγας* τιμία, *vulde pretiosam* VII. 8. *μέ-*
γας ἀντικαθίστηκεν IV. 2. *μέγας* τεκνίτης XII.
 41. *μεγάλα* δῶρα καὶ βασιλικὰ XII. I. p. 72D.
μείζονες ἀντίπολοι. V. 6. id est, *βιαστέροι*.
μεγάθεις *μέγιστης* πόλεις III. 18. p. 249.
Mεγάλην ὑψῷ VIII. 7. *pretiosa texture*.
Mεγιθος λᾶ ἔστε γυναικεῖς πλεῖσται XII. I. id
 est, κατὰ τὸ μέγιθον. *μεγίθαι* *μέγιστοι* πόλεις
 III. 18. p. 249. VIII. 18. Sic ἐστὶ *μέγιστοι* μέ-
 γιθοί ἔχοντες XIII. 46.
Mεδίμων στίχος μυστάρδος ἐκποτὴ VI. 12.*
Mεδαρμόθετη. *ἴαν* μὴ μεθαρμόσονται τῷ λοιπῷ τῷ
 βίον XIV. 7. emendet.
Mεῖδι III. 16. *τὸν* μέσλον ἐλέγεται IX. 26. *εἰς μέ-*
θλον ἴστικόν καὶ ὀλίγον XII. 4.
Mεθερμίους. *μεθερμίσθεν* VII. 19. *subiens por-*
tum.
Mεθυσθος, *temulentus* III. 14.
Mεθύω. *μεθὺν* ἴστικόντειτο ταρφοῦς II. 40.
Mεδιάω, *subrideo*, minus est, quam γελῶ
 VIII. 13.
Mελίχης. *μελίχη* βλέμματα τραβούστειν VIII.
 12. *blandis aspicere oculis*. Vide & *Aμε-*
λίκτος.
Mένος. & μέτον τὸ ἐκποτίδας καταδυόντων, *non mi-*
nus, quam &c. IV. 28. Sic III. 42.
Mενόρας. *μενόντα* τὸ ὑψηλότερον τὸ ὅρμον VIII. II.
Mενέπιον καλὸν καὶ γεν. X. 18. ὁ μὴ ἄγαντα καὶ
- ἰδεῖσθαι &c. τὸ μενέπιον II. 1. Vide & No-
 tas ad VIII. 9. & IX. 33. Atticorum pro-
 pria est talis *ciamachay* Generum. τὸ *Μεγά-*
λον, de Hephaestione iam mortuo VII. 8.
μενάκιον pro *Filio*: τὸ *Κλεονίς* μενάκιον II. I.
Mενοκύδομη. *μενοκύδεμον* καὶ τὸ παῖδες ἐπί-
 κιας ἀνατέρχον XII. I. p. 72C. *elegans de-*
scriptio μενοκύδεμος, *qui jam rubescere incipiit*.
Mέλασις. ἡ μέλασις ψῆφος XII. 31.
Mελεδώδης. ἡ μέλασις μελεδώδης αὐτῆς γέγονε XII. I. p.
 717. *Dea curam ejus suscepit*. μελεδώδης τὸ εἰ-
 κίας XIV. 32. μελεδώδης τῷ πλατύῳ καπέλῳ
 II. 14. i. e. *custodem*, *curatorem*.
Mέλαι. ἔμελε ἄλλον, item τὸ ὥστα ἔχειν III. 24.
γυμνασίων, ὥστα XII. 50. ὀλίγον θατάτη, πο-
 ψής, αὐτῷ VIII. 14. ἐπιπονήσῃς τὸ τέλος τὸ
 τοῦ Αἰλεζαρδοῦ πελουσίας, *non ita cura ipsi*
 fuit XII. 64. ὀλίγον ἔμελε φεδονερψός αὐτῷ, πα-
 rum cura ipsi erat, quod ita inuidia preme-
 batur XI. 9. ἔμελε αὐτῷ καλὸν εἶναι IX. 9.
formae studebat elegantiori. μέτρει μοι μέλεσφο-
 όρα τὸ τέλος αὐτῶν, μάτι μοι μέλει μέλει XIV. I.
nece valde ista euro, *nece plane non curto*.
Mελιταῖον κυνίδιον XIII. 42.
Mέλλω. *ἔμελλε* πειθαρχη τὸ κάρπειν XII. 49. deno-
 tat rem *confestim futuram*. Sic μέλλον
 ἀλλαγὴ λιμῆν V. 20. cum Aoristo Infiniti. Et
 sic ἔμελλε ἀπόδημοντος ἐστὶ σφρετόν III. 27.
 At cum Fut. ἐστὶ μέλλει λιμῆντος XII. I.
 μέλλω τοισθανταὶ I. 11. *pleonasimus*. *ἔμελλε* πι-
 ολεῖσθαι εἰς τὸ σκληρότερον IV. 10. *ἐπιτρέψεις* τὸ
 δῆμον, ibid. *ἔμελλε* ἐστὶ VII. 7. *μέλλει πράσινον*
 VIII. I. εἰ μέλλει ἀσκήσει εἰς Νεμέαν; ibid.
 num ad ludos Nemaei se exerceret? *ἔμελλε*
 πεισθεῖσα τὸ εἰς τὸν νόμον XIII. 24. *τὸ μέλλε-*
σαι αὐτῷ τοξινόν I. 29. τύλῳ XII. I. p. 70B.
 sic XIII. 12.
Mελοποία. *Στούρχος* τὸ ποιάτης μελοποίας ἀ-
 ἀρχασθανταὶ, *talia carmina primum fecisse* X. 18.
Mέλος, *membrum*. εἰ ἡ μέλα χάπιον λέγεται
 VII. 7. *canticum*, μέλος ἀνακλητὸν, cuius or-
 pofium συγκλητὸν VIII. 7. *ἐγέρτεσθαι* εἰς τὸ
 μέλλον II. 44. paulo ante παραρητικόν,
 quod siebat tubis concinnetibus: *Classificatio*
 Latinī vocant. Ponitur & pro *poemate*:
 Κύκλωψ τὸ Φιλοξένον μέλον τὸ κάλλιστον XII. 44.
fabularum, *carminum*. *ἔμελος* ὁ ποιάτης τὸ
 μέλλον IV. 26.* *poeta lyricus aut melicus*.
μέλη πολεμικὰ III. 8. sunt *cantus modulo*
pyrrichio compositi, qui accinebantur pyrric-
 hen saltantibus. *μοιχία* IX. 38. hoc est,
 αἱρεῖ τὰς γυναικας καὶ θέλγειν διάφανα, ut
- Noster

ET LOCUTIONUM.

- Noster ipse explicat, *carmina amoribus* &
 adulteriis idonea, τὸ μέλος τὸ δενθανόντες
 τιτρού XIV. 30. illud μέλος erat, *Hanno* εἶται
 Deus. εὖτε μέλος, *non inepte* XII. 60.
μέτρα καρδίην τονούσι μέλοις, h. e. *canticum con-*
gruentem III. 32. ubi in notis exp. quid
 differant μέλοι & δένθανοι.
 τὰ *Μέλητρα* καὶ γενεσία, canibus jucunda
 esca fieri, ex Homero XII. 27.
Mελαδίσις. *μελαδίσσα* σάλπιστης II. 44. extr.
Mελαδίσις. μελαδίσσα μελαδίσις τούτης,
 cum quodam cantu II. 39.
Mεραῖς. Στρεψίδης & μεραῖλον XII. 2. *dare*
ράσας, que à nomine reprehenduntur. Sic
Hist. Anim. I. 9. extr. P.
Mεταρματα. ἔπειται οὐδὲντος ἀγνωμένου
 II. 16.
Mετρον, cui apponitur ρ̄: ut ἵγια μὴ ρ̄ τὸν III.
 17. vel ρ̄: ut πολλὰ μὴ ἵγια μέλα XII. 18.
 καὶ τὰ μὴ ρ̄ τὸν III. 23. μὲν τοι, tamen. διετέ-
 λεσθε μέντοι ἵγια X. 6. Sic XIII. 42. Etiam
 in Interrogatione: ἄπει, & σὸν μέντοι λέγεις
 ἵγια; tu vero, nonne dicas venire te? XII. 1.
 13. respondet ἵγια, ut ὁ μὲν πρῶτος λόγος,
 οὐ δὲ, &c. III. 45. adde VI. 4. καὶ Κῦρος μὲν,
 καὶ εἰ σὺν αὐτῷ ἀπέδινεν, καὶ τὸ τρέχειν
 &c. III. 17. ὁ μὲν ἀπέδινεν, οὐ δὲ ὁ μὲν ἀγ-
 στοντος εἶναι περγάμον X. 15. ὁ μὲν ἀπειψεῖ τὸ ἄδος
 εἰς κορδόνα, ὁ δὲ ἐς γλαῦκα III. 42. atque hic
 quidem de diversis sermo est. Nonnun-
 quam quoque usurpantur ha vocula de
 iisdem: ut εἰ μὴ στένει τὸ μέγεθος ἡτοι, η
 ἢ κατακλινε, &c. x. 21. Sic lib. XII. *Hist. Anim.*
 cap. 31. καὶ εἰ μὴ ἀπέδινοτο, οἰ δὲ γίνονται τὸ
 τὸν Κλανανταί κάραν. K. Interdum ei re-
 spondet alia particula, ut τὸ μὲν πρῶτον,
 τὸ δὲ δευτέρον, τοῦ γε μὲν πρῶτην II. 41. τὸ μὲν
 μέλον διῆκεται εἰς σάλπαν, τὸ γε μὲν πλάνος ἐστὶ^{το}
 πλέθρον III. I. τοῦ μὲν τοῦ, τούτοις μὲν
 τοῦ II. 26. Σαρε nota est asseverationis: ut
 εμοὶ μὲν δοκεῖ IV. 10. mibi certe.
Mετανόω, opto, ex Homero IV. 27.
Mεσσον III. 18. p. 252.
Mέσος. κείνοτες ἔπεισον εἰ τῷ μέρει VIII. 3.*
 separatum. Adde IX. I. Hoc modo
 παρ' εἰκασίᾳ ἐπιστένει εἰ τῷ μέρει XIII. IO. vi-
 cissim, separatum, non simul, sed alter-
 nans.
Mεταπτωτις ἄνα καὶ κάτω εἰ τῷ τούτης II. 29.
Mεταπτωτις. καὶ τὸ εκαστον τὸ εἰσόντων μεταπτωτις η,
 εἰ μετερφέσθαι, mutabat aliquid in statua ex
 sentientia cuiusque XIV. 8.
Mεταπτι. μεταπτη τῆς πολιτείας VI. 10. partem in
 k 3 ad-

INDEX VERBORUM

- administranda republ. babere.** έδεις οι μέτεσι
την τάξιν XII. 12. in communi jure civitatis
aut munieris publici nulla ei pars est.
Merricorum. μερικῶν αὐτὸν Νίκητος VI. 10. affer-
mata est.
Merricorū. μερικῶν βαλόμενον θεατὴς, γῆς, περὶ^{της}
XIII. 30. qui vult particeps fieri. & μετέχοι
την πολιτείαν VI. 10. έδει συ μετέχεις αὐτὴν XII.
12.
Metrōkēa. εἰς τὸ Λύκειον μετακῆσαι IX. 10. de-
migrare. εἰς τὸ ἄκρον τὸ Αἴδην μετακῆναι,
ibid. μετακῆναι τοῦτο επιδημεῖν, habitare in aliena
civitate, & peregrinari in ea XIII. 16.
Metrōkēos. ἐπήρης πολὺς εἰς μετακῆσιν IX. 16. ad
demigrationem multos invitavit, excitavit.
Metrōkēos. εἰ μὲν μετακῆσοντα I. 11. cavo suo
dormigrant.
Metrōkēos Athenis VI. 1. p. 442.
Metrōkēos καλῶν XIII. 4. pro declivi etate
formosorum.
Metrōkēos. modus. τρυφὴ ή ἔξωτες μέτρα I. 19. π. εἰ
τη μέτρων αἱρέσθαι II. 13.
Metrōkēos VII. 6. frons.
Mēkēos μὴν ή την καίνην VII. 8.
Mēkēos μέτρον, ἀλλὰ τὸ IV. 8. relativae particulae.
adde v. 21. μὴ εἰ φιλέντι ταῦτα & δύναμαι V. 12.
non possum non ista amare. τὰ τεσσαράκτην II.
37. cum minime mandatum esset. μὴ μειδῶν
τὸν ἀγχόνην VIII. 13. ne subridere quidem. μὴ
in interrogatione simpliciter pro an: μὴ
τὸτον Ηὔγουλον ἐπειγοντας; XIII. 22. μὴ τι
οὐ μεταμείλει; II. II.
Mēkēos XIV. 25.
Mēkēos Διεργαστῶν XIII. 1. pro έται. sed hoc
μηδενί constanti ac paulo plenius negat.
μηδενί Διεργασθέντες III. 2. nihil territus. &
δὲ δ. XIV. 33. μηδενί μέχει λογίσαι XII. 22.
nihil magnum, non nullum, se valere vi-
ribus. μηδενί τοῦ διλέγοντο IV. 15. negotio ab-
soluta.
Mēkēos παντοτε, nunquam XII. 44.
Mēkēos IV. 7. & IX. 41. pro favore Persis.
Mēkēos στάδιον, longitudo stadii XII. 44.
Mēkēos στόλον ή την καροντα I. 15. μηδένας σολας ή την
μένον IX. 3.
Mēkēos II. 11. coloris genus, melinum vide-
tur appellare Plinius lib. XXXV. cap. 6.
Mēkēos IX. 3.*
Mēkēos interponitur emphaticē. έται εἰλευθέρα, ή την
οίκτης, έδει μὴ την γεγονότων II. 38. adde
III. 5. & 8. & μέτοντα αἱρέσθαι I. 4. & μὴ εἰς
διλον ἀποτηνοῦν αὐτῷ ή σταδίῳ VIII. 1. Sic II.

ET LOCUTIONUM.

- Mēkēos.** ή μεταθοη τὴν λοιπὴν γῆν VI. 1. pro,
τηρούσθων, locaverunt. μεταθέμενοι ζεύ-
κτον, ή την καταγράφον, &c. XIV. 17. condu-
cens.
Mēkēos. λαμβάνειν τοῦτο τὸ γράφειν IV. 12.
Mēkēos. ιστομημάτη μεταθέσαν, monumenta
locationum VI. 1.
Mēkēos. μεταθέσιν τοῦτο Α'λεξανδρες X. 22. πολι-
τῶν XII. 9.
Mēkēos ponderis Græci. Vide Not. ad I. 22.
μηδενὶ διδόνειν καὶ Ι. 26. Aliter ἔλεγεν ἀναλά-
ση μηδενὸς τετραγωνίας XIV. 17. de pecunia.
Mēkēos. μεταθέσιν αὐτῷ τοῦ πλεῖστου II. 24. ἐμ-
πιπτον τῆς Διοτελεῖνος τὸ μενία IV. 25. ή την δὲ
μηδενὶ τοῦτο τοῦτο μεταθέσαν μεταπομανεῖ XII. 25.
ut etiam eorum faciem mentionem.
Mēkēos. καράρε τὸ ἐρυθρὸν μετέων VI. 1. quantum
quidem ego memini.
Mēkēos Βήλος, sepulchrum Beli XIII. 3.
Mēkēos. μηδὲν τὸ φαυτεῖσθαι εἰσὶν Α'στατιαν XII.
I. p. 717. Διὸς μηδένας θεοῖς τὸ, memoriae
prodere. II. 38. ἔχειν, in memoria habere
VI. 14. εἰς μηδένας ἔχειν τὸ ταῦτα XIV. 23. εἰς
μηδένας έδοθεσθαι XII. 34. εἰς μηδένας έδακα
αὐτῷ, memoriae prodiidi illud XIV. 20. μηδέν
Βελιδέων V. 3. memoria ejus servata per no-
men rei impositum.
Mēkēos Καναρίων εἰς ζηλον X. 9.* commemorare
quosdam.
Mēkēos κακῶν τὸ ταῦτα XII. 49.
Mēkēos εἰπεῖν X. 15.
Mēkēos εἰπεῖν εἰπεῖν ητο τὸς Α'ερεῖδες θυσιαίες,
desponderant sibi filias Aristidios X. 15.
Mēkēos τακοὶ XIII. 1. p. 848. Vide & XII.
24.
Mēkēos. αἵτης μοιχεύων XII. 18. in adulterio
deprehensus.
Mēkēos μίλα IX. 38.
Mēkēos X. 13. XI. 6. XII. 12.
Mēkēos εἰς Λακεδαιμονία XIII. 43.*
Mēkēos πιστοποίησιν τὸ ταῦθιμα τὸ πέλματα IX. 14.
solea ex plumbō.
Mēkēos II. 11. de Atreo, & Thyeste VIII.
17. de principe Zaenclorum.
Mēkēos XIV. 22. de tyrannde.
Mēkēos δημοκρατίᾳ, que vita habet monar-
chici imperii, que ex libidine omnia agit
III. 17. p. 234.
Mēkēos VI. 11.
Mēkēos πιστοποίησιν την καραρά, μηχει Γαράρε
XII. 38. Κόρησεν οὐαλίτην μονομαχίαν οὐα-
λίτην X. 22.
Mēkēos ιατρού, locaverunt. μεταθέμενοι ζεύ-
κτον, ή την καταγράφον, &c. XIV. 17. condu-
cens.
Mēkēos η Μέτρας λιτέρας τὸ ίσης τὸ γράφειν IV. 12.
Mēkēos. ιστομημάτη μεταθέσαν, monumenta
locationum VI. 1.
Mēkēos. μεταθέσιν τοῦτο Α'λεξανδρες X. 22. πολι-
τῶν XII. 9.
Mēkēos ponderis Græci. Vide Not. ad I. 22.
μηδενὶ διδόνειν καὶ Ι. 26. Aliter ἔλεγεν ἀναλά-
ση μηδενὸς τετραγωνίας XIV. 17. de pecunia.
Mēkēos. μεταθέσαν τοῦ πλεῖστου II. 24. ἐμ-
πιπτον τῆς Διοτελεῖνος τὸ μενία IV. 25. ή την δὲ
μηδενὶ τοῦτο τοῦτο μεταθέσαν μεταπομανεῖ XII. 25.
ut etiam eorum faciem mentionem.
Mēkēos εἰπαθεῖς I. 18. docta & eleganti ex-
ceptus cœna. imitatur Platon. I. vii. de
Legg. ιδέας άρια καὶ μεταθέσαν αἰδησσε, bene
& eleganter nominavit. vide proverbium
μεταθέσαν δεινον. K.
Mēkēos εἰπαθεῖς XII. 44. carmina componere, de
Philoxeno Poeta. ή μεταθέσαν & την δριδαν
XIV. 30. canebeant solita avibus.
Mēkēos VIII. 7. proprie sunt αὐλητεῖ-
δες: ut interpretatur Hesych. vel etiam κι-
θαρίδες in conviviis, ut docet Pollux. S.
Auctor VII. 2. subjungit αὐλητεῖδας μεταθέ-
σαν. Μεταθέσαν quemlibet notat, qui artem
tractat Musican. Hegesippus lib. i. de Ex-
cid. Hieros. cap. 37. Alexandram, inquit,
ab Antonio per Mafurgam (malim Mafur-
gam) quendam, literarum sequestrum pe-
tuisse filio suo sacerdotium. Cl. Gronovius
c. 16. Observ. Eccles. existimat, Hegesip-
pum pro viri nomine accepisse vocabulum
Mafurga: mihi videtur & μεταθέσαν tempori-
onis tralatitii usus fuisse, ita ut nec La-
tini ea abstinerint, vel Hegesippum potius
Græcis libenter uti, etiam si Latina
suppetant. Hesychius μεταθέσαν exponit
per αὐλητές. Pollux autem sine ulla ex-
plicatione vocem tantum recenset lib. IV.
cap. 8. posses etiam reddere Symphoniacas.
vid. Laur. Pignorium de Servis pag. 73. ut
intelligantur ancillæ in conviviis dominorum
symphonia cauere edocet. Non
tamen negaverim imprimis hoc nomine in-
signiri, qui fidibus pariter voceque canunt:
Ita Cyrillus lib. i. contra Julian. Linum
& Amphionem vocat μεταθέσαν. apud Sui-
dam in Εκκλησίᾳ ή μεταθέσαν notatur hoc pro-
ver-

INDEX VERBORUM

Acteōdūs &c. sunt autem illi, veluti Ari-
stides II. 9. oīor ἐλεγού τὸν ἐπὶ Ναυτὶ μάχλῳ,
veluti dicebant, &c. XIII. 14.* Et sic oīore.
oīore Δικαιουφίτες εἰς γυμνασίων XIV. 7. quasi
sculpti. πάσην καὶ oīore κέρδος I. 2. pedica ἐγ
quasi nassa. oīore τὰς τὸ πότον, ὡς ταῦτα ἀπ-
παλον, δοκιμέρος XII. I. p. 712. oīa πολλά-
κις ἀπάντησεν XIII. I. p. 711. oīor ὡς ἀνίδι-
της XII. 50. quasi dicas, tanquam idiota.
oīa Οὐρανοὶ λέγει τὰς γυναικας, ut Homerus
loquitur de mulieribus XII. I. p. 710. πᾶς
oīos τῷ λῷ ἐπάντησεν IX. 14. potuit. Sic XIV.
37. PRO aīsus est, potuit à se impetrare.
μέλη οīa αἰχέν γυναικας IX. 33. ἐκ οīi τῷ
λῷ Δικαιουφίτες τοῖς ιδεῖς αὐτῷ IV. 17.* non
licebat, οīος βλέπειν ἐδοκιμέρος XI. 13*. qui potest
cernere acutum. οīete λῷ ἐπάντη τῷ πότῳ XIV.
40. poterat calamitates miserari, vel mis-
ericordia persequi. Oīo, οīaw, cum infiniti-
vo post ταῦτα, τοιωτικα. σολὴν πιστήν,
οīaw μὲν ἀπόδει τῷ Αρετείδος, vestitus talis,
qui non sit indignus Diana, non infra Dia-
na vestitum XIII. I. p. 843.
Oīis, τὸν λέγει τεχνήν λέντα I. 29. τὸν αὐτοφίτες
I. 31. Aristoph. in Pace innuit, Jones di-
xisse διοσυλλάβεις οīis, Atticos vero, ut Scho-
liaستis subjicit, μενοσυλλάβεις τὰς οīis. Ergo
Noster Jones fecutus est h. l. K.
Oīigos πμωρες τῆς κρέας XIII. I. extr. telum
virginem ab injuria vindicans:
Oīegeo Βακχίης V. 42. furor bacchantium.
Oīerēμα. οīerēμεις ιδεῖς Το πιθε III. 39.
Oīχομα. οīτες ἀστῶν ἀγέτη XIII. 33. sic passim.
Oīλαδίαι δίφοι, sella plicatiles, quas in usum
Dominorum portare debebant servi IV. 22.*
Oīκρα. οīoi δικιοντο ἀφικίσθαι τὰς αὐτήν IX. I.
ἐπάντησεν ἀψαλόη I. 20.
Oīλεος, μέρη ἀληθείας VIII. 17.
Oīlyo, καὶ σὸν εἰς μίζα δίκην XIII. 16.
μηδὲ ἀληγού XIII. 38. τέτο ἀλλ' ἔδει ἀλί-
γού αὐτήν ἔστωσεν III. 47. ἀληγού περοσείγειν αὐτῷ
XIV. 33. ἀληγού ἔμελον αὐτῷ XIII. 9. parvum cu-
ravat. ἀληγού ὕσερον I. 16. VIII. 16. parvlo
post. ἀληγού ὕσερον III. 43. πλεῖον ἀληγού III.
I. ἀληγού νόμισμα, παντομις exiguus
IV. 27. ἀληγού, cui respondet εἰ μή. ἀλη-
γού καὶ τῷ πόλιν κατέλαβον, εἰ μή, &c. IV. 8.*
elliptice pro ἀληγού οīde, parvum abfuit quin.
Oīlyμα. τὸ ἀγητεύοντα XIII. 27. τὸ οīτης θεω-
μάζεσθαι δικάστων II. 27.
Oīμαστα. οīτων Το πέλματος ἀληγού
XIII. 46.

ET LOCUTIONUM

ὁμολογεῖ τέτοις καί τοις Μίσενορος, *affentiri*, *eadem tradere* III. 14. ὁμολογεῖτος ἐγ μετοχίς, *affentiente, fatente*, *quod interrogatum erat* II. I. ἀνὴρ καὶ αὐτὸς ὁμολόγηε ἔναντι, *inter quos τὸ ille nomen suum proficiebatur* X. II. Αἰλούριος ὁμολογεῖ πολυβοράπτην γεγράνεαν ἵωντὸν I. 27. τὸ ἔργον ὁμολογεῖ φιλανθρωπίαν II. 4. *declarat, prae se fert, τέτοιο ὁμολογεῖ τῷ καιεγρίων ἀγαθῶν ἄστρῳ* II. 44. Sic I. 33. XII. 2. ἄνδρα, ἀνέριαν XIV. 7. ὁμολόγει τοὺς τὸ ἔργον τὴν ἀρχὴν II. 4. *declaravit amatori. αἱρολόγηται εἰς τέτοιον, ὅτε σύστοι τὰς* II. 31. Sic I. 11. 22. ὁμολογηται, *constat, in confessio est* I. 15. II. 25. Sic ἡ τὸ ἔργον Ἀντώνιος ὁμολογηται, *quic ad Ankyro proficie constat* II. 13. p. 194.* ὁμολογηται ὁ λόρδος μικῆν ἀπεντέρερον δεκτηγοριαν τὸ ἀνδρῶν τὴν κατηγορίαν δενῶν III. I. init. ὁμολογεῖθεν καὶ ταῦτα διλέεται XII. I. p. 714. certa τὸ πανίστα.
 Οὐρογόνα. τῷ ὁμολογίᾳ ἔλυσε X. 18. *fidem datam, pacatum.* Sic τοῖς ἐφύλαξῃ ταῖς τοῖς αὐτοῖς ὁμολογίας VI. I. ὡς τὸ τὸ τοὺς ὁμολογίας γεγένθιται αὐτῷ, *ut qui contra constitutum pingere ita* XIV. 15. ὁμολογεῖ τοὺς τὴν ἄρχεων τοὺς X. 2.
 Οὐρογία XII. I. p. 716.
 Οὐρεφος γεννιάσσα XIII. I. p. 843.
 Οὐροφέας καρεῖν τῷ θυρῷ IV. 24. *irā adversa fronte occurrere, vel obviam ire, resistere irato.* Οὐρῆν I. 19. p. 255. *simil.*
 Οὐρανίκη cogn. Bacchi III. 41.
 Οὐράνιος τέτοιος Αἰνιόχος, *qui aequo, ac illo, Antiochus dictus est* II. 41. Sic IV. 9.
 Οὐρανος I. 7. IV. 7. XII. I.
 Οὐραρ I. 13.* XII. 63.
 Οὐρεδίσω. ὄνειδος τοις αὐτῷ πενίαις XIII. 39. ὃν κακός ἐστιν XIV. 28. *objecit, exprobravit.*
 Οὐραροπόλεων τῷ Θάνατῳ X. 5.
 Οὐραρέος ἐπεφόρτιε αὐτῇ XII. I. ἐμφύτευσεν αὐτῇ κρήτεν, *ibidem.*
 Οὐρέω, ὄντημι. διάντας Διοίγη γνώμην, ἐπλαν VII. 14. ἀντοτο Αἴλοντος Οὐρανεύς, *fructum tulit Ulysses ab Alcinoο* XII. 25. ἀντοπτοι Ιουνίας πολλὰ, *multum utilitatis contulerunt. Ιουνία* III. 17. *Addε* VII. 21. ἀντοτο δὲ εἰς ἀργύρευον, ἀλλὰ εἰς Φυσκήν XIV. 24. *νοσοῦσῃ ὄντην* οὐδὲν τὸ ἄλλα I. 9. *nil juvat. ἀντοτο δὲν εἰς τὸ ναυμαχίας* III. 47. *nihil ex ea utilitatis habuit.*
 Οὐρομα Γακάκης I. 34. ellipt. pro κατ' ὄνομα. Sic εἶχε ἐρώμενόν, Γαλέτεων ὄνομα I. 30. Μανηζόδης ὄνομα XIII. 2. Alias ὄνομα αὐτῷ λε-
 Σπάτης I. 32. At ὄνομα αὐτῷ πολὺ λα^τ π. I. 13. *fama, existimatio.* τὸ ὄνομα ἰχνευειν εἰς τὸ συμβόλιον X. 18. Κεντρον αὐτῇ τὸ ὄνομα τέτοιο XIII. I. τὸ ἄνομα τὸ ὄνειρά των, *indecora, obscena verba* XIV. 19. τὸ ὄνειρά τῶν δεσπότων δίκαια ἐκπότες XIII. 28.* h. e. *Domino, nam ὄνομα pro ipso homine ponitur: τὸ τοῦ πατρὸς ὄνειρα ἐστιν* XII. I. p. 714. ὄνομα λεγίτω ἀλλος V. 2. formula nomen aliquius distingulandi.
 Οὐρας II. 27. ή ὄντως εἰδημαρια II. 10.
 Οὖς. ὅτεν βλέπειν XI. 13.* *de acutamine visus* τὸ oculorum. ὅτεν νέος ἀν., ἔντοτες τοῦ τε κραδίαν, *quod, cura juvenis effet, vehementissime amaret lucrum* XIV. 44.
 Οὖν, ρωτοί τὸ πόκην μετανοολαμψίαν IV. 8.
 Οὐρῆν ἡ κατὰ τῷ θύρῳ, *foramen* IV. 28.
 Οὐρῆη περὶ τῶν ἔχων I. 32. *ui possum, quacumq; quomodo possum. ita loquitur Noster etiā in Hyst. Anim. lib. I. cap. 12. & Heliodorus lib. III. Ηθιορ. ὅτη περὶ τῶν ἔχων τῆς θεοῖς φίλον.*
 Οὐρίας ἀπικλάνεσθαι, *rursum abire* XII. I. p. 723. *κακοχείοντος* οὐρίαν XIII. 3. ἀναλαμβάνειν περὶ τῶν οὐρών, *rursum aliquid recipere* III. 18. p. 252. *ἐπιτρέψασαν οὐρών, reverse rursum* I. 6. Sic VIII. 17. *ἀγαγέν τῷ οὐρών εἰς τῷ σκέπαι, sc. οὐδὲν* III. 17. p. 233. *οὐρίαν πειθαρεγεῖν τῷ κεῖται λορος, in tergum reducere* ταπεινούς I. 34.
 Οὐρίας ἐπικλέονται VI. 3. κατὰ III. 24. *ιμβάλλειν εἰς τῷ πυρεῖν* VII. 8. *πειθαρεγεῖν* XIV. 24. *οὐρών* ὄντων ἐπιπτεῖν XIII. I. Ita milites solebant ad indicandam animi lætitiam, aliosve affectus vehementiores. vide Tacitum Germ. 2. Liv. XXI. 28. S. οὐρός κατέν αὐτὸν εἰς οὐράνα VI. 3. ad arma sumēndā. *καὶ τοῖς οὐρών συνέχειται τὸν οὐρών* XIV. 49. *armatum perstare.*
 Οὐρίζομαι. *ιππιστάμενος κατὰ τῷ ἐπειτὴ τετραγώνῳ IX. 4. armans se.*
 Οὐρίτης, *pedes gravioris armatura* X. 22. & XII. 61.
 Οὐροδέκην VI. 12. *armamentarium.*
 Οὐροποτεις ποτε κατάδυσται αὐτῷ, *quo tandem loco eum collocent* II. 10. Sic III. 19. p. 256.
 Οὐρόποτε αὐτοῖς εἰδίνη δέμις, *quacumque τὸ quantacunque* II. 17. *οὐρόποτε μὴ γινώσκειν* VIII. 16.
 Οὐρόσος, *quotus* XIV. 43.*
 Οὐρόποτε πειθαρεγεῖτο IV. 28.
 Οὐρόποτος, utei. *οὐρόποτε* δι. ἀν. VIII. 12.
 Οὐρόποτος, *uter. οὐρόποτε* δι. ἀν. VIII. 12.
 Οὐρόποτος, *quām, quandoquidem.* πιστότερος, ὅτε πιστότερος καλῶς, *ὅτεν εἰργασαντες* τετραγώνος &c.

INDEX VERBORUM

quum fecisset IIII. 8. ὅπερ ὁδηγειν, γνωτι vi-
deamus VIII. II.
Οὐ πάντα τὰ δὲ ἀκτῖνα XIV. 18.
Οὐ πάντα Αἴγαιον IV. 28. πάντα σύμβολα, καὶ ὅπερ
ἔχει Ζεὺς XII. 25. extr.
Οὐ εὔχεται πάθαδέξον II. 13.
Οὐ φένται σεμνῶν καὶ βλαστρῶν XII. 21. refertur ad ha-
bitum oris ac vultum. Vide & Βλάστην.
Sic ὁδηγεῖται ἀνανθρόπου τῷ χρόνῳ XIV. 7.
pro πατέρι τῷν τῷν φύσιν τὸ ποταμὸν II. 33.
τῷν ἐρθναι, καὶ τῷν θεοφανίαν θνῶν II. 2.
εἰς γῆν XII. I. p. 723. μετιτία signum.
κατότω, ibid. p. 714. pudoris ingenui signum.
εἰς τὸν ἱερὸν I. 28. cum admiratione τὸν de-
siderio. ὅρα π., considerare aliquid, inten-
tum esse in aliquid XIV. 44. ὅρα, ὡς ἡ βα-
δίζειν, viden̄, quomodo non incedas &c.
VII. IO. ὅρασι εἰστήν τὸ κροτοπέλεων XII. I. p.
708.
Οὐρανοί de citbara. ἀπόλεμοι Θάμνοι τετράγονοι ὁργά-
νοι III. 32.
Οὐρανὸς γίνεται τοῦτο ἴσσος, κρέτινοι XII. 54. γίνε-
ται αὐτῷ ἀνάπτωσις XIV. 23. ὥστα τὸ ὁργῆν XII.
24. τὸ δὲ τὸ ὁργῆν ἀνάφεται τοῦ ΙΙ. 4. εἰς ὅρ-
γὴν τοσκυτοῦ XII. 23. ὁργὴν πατρὸς φένει
IX. 33. scil. cum patientia.
Οὐρανία. ὁργίαν νόμον II. 31.*
Οὐρανίουμα. ὁργίδημα τοικίτη XI. 18. ὁργιζό-
μενον περιτταν XII. 54. ὁργίζεται III. 42.
Οὐρανία ὄκτω, raffinis XII. 22.*
Οὐρανώ. ἔργειν τῷν κύλικῳ ὁ δίκαιον XII. 49. ὕψ-
ει τροφὴν τῷν βρέφει, de Ursa lactante infan-
tem XII. I. p. 838.
Οὐρανοῖς τροφῇ XII. I. p. 839.
Οὐρεῖς ἵπτεντο αὐτῷ X. IX. appetitus.
Οὐρεῖα ἄνδρος XIII. 32. arduus.
Οὐρέος. ὁρθότατη ἔχει τὸν Διονύσον XIV. 15. op-
timos esse. τέτοιο στοκὸν ὁρέως λέγεται VII. 12.
Οὐρανὸς τὸ Γίδηκης, fines extreimi Indiei VI. 14.
Οὐρίαν ἀφάνιστος XIII. 14. una ex rhapsodiis
Homericis.
Οὐρος. ὄρκοις ἐξαπιτᾶν τὸν αὐτὸν VII. 14. ὅρ-
κος τὸν ἀρχαῖν XIV. 2.
Οὐρεῖα εἰς τὸν ἱερὸν VI. 3. ruere. ιτι σεργεῖται
V. 9. abire in militiam. Servius ruere ex-
plicit τὸν cum impetu venire, quod apud
Græcos est iοργηται, in XII. Aeneid. Glossæ
ὄρεων interpretantur, impetum facio, ruo,
peto. K. ιτι ποιητῶν II. 30. applicare se. Ex
Suetonii August. cap. 85. dices, magno im-
petu exorsus est. S. ὁρεῖται τοῦ τὸν Λακ-
αιοντας, contendens, confugiens ad Lac-

demonios XIII. 38. ὁμοίωτο τῷ Τυρενῷ,
ruebat ad Tyrannum occidentum II. 4. Sic
quare non facitis illud, οὐδὲ καὶ οὐδικόν,
quod magno studio facere decrevisti VI. 14.*
Οὐχὶ notat impetum animi III. 27. ἀλλὰ
πάθεις τὸν οὐτον ΙΙ. 41. οὐχὶ Αἴρεις III. 11. scil.
ad bellem. οὐχὶ εἰστε ἐμπλῆσαι, ἵνα τι. XIII.
I. p. 849. ἀνατίθειν XII. 64.
Οὐχὶ οὐ γέγοντες, linum hamus (l. ham.)
Glossa Cyrilli. ἀπέκειτο τὸν οὐκιαν II. 5.
præscidit funiculum hami. similem locutio-
nem in re simili adhibet Oppian. Αλιάτ.
IV. p. 289. K.
Οὐρανός, portus. οὐρανοί πανταχόθεν διειλημμένοι,
portibus distincta IX. 16. κρήνες πάνταν συμ-
πλεγματα. οὐρανός V. 7. de sepulchro. οὐρανός ἐκομισθεὶς, πο-
μηλε XII. 1. p. 718. ἐδόκει οὐρανός θεματοῦ πι-
τίχιαν ἔπειγασθειν, ibid. Gl. Οὐρανός, λύκος.
Navalia. Οὐρανός τὸν αἰθίδειον, Monile. K.
Οὐρανίες, de auspiciis II. 31. p. 150.* ματιαὶ¹
III. I. p. 196. οὐρανίες τῷ φίδικῳ XIV. 30.
Οὐρανίεντα, αναcupes XII. 24.
Οὐρανός Παρθενίου XIII. I. οὐρανός Αἴραβιδη, ibid.
πάνταν οὐρανὸν υψηλότερον VIII. II. XIII. I. οὐρα-
νίεντερνύχηλον III. I.
Οὐρανός, limes, terminus regionis. οὐρανὸν εἰ-
σάγειν IV. 7. εἰς τοὺς ἀνθρώπους οὐρανὸν εἰς Διογένην
ἡλίον XIV. 30. de iis, qui supra mortales fi-
nes se efferunt.
Οὐρανός διάζωστος IX. 3. ἐκ τοῦ ὄρεφων ἔταιξεν οὐρ-
ανίεσσις III. 42.
Οὐρανῆται ἀτράπάτες XIII. 16. fodina bituminis.
ταῦτα τὸν κατανάδεις ἀναθυμιάσεως γίνεται πάντα
μετανιῶντας Αριστοτέλεις οὐρανός, μάστιξ εἰσὶ καὶ λα-
δοῦ, καθάπτεις ἀλκη, καὶ θεῖον, καὶ μίλοτος, καὶ
παντανά. Olympiodorus in III. Meteor.
Ariſt. fol. 59. 60. K.
Οὐρανία. εἰς οὐρανία τῆς μητρὸς τερψίναι XII. I.
init.
Οὐρανίεσσι VII. 2.
Οὐρανίεσσι, dicebat ille III. 18. καὶ οὐρανὸν παραχθέσις εἶπεν XIV. 33. τὰς μὲν, οὐρανὸν VI. I.
& XIII. 46.* οὐρανὸν ἔχει, quantum potest
pedibus II. 44. οὐρανέσσις αὐτὸν, ubi illum
reliquerat III. 19. p. 256. πάντας οὐρανούς φαγεῖν,
omnia, quaecunque tandem illa sint, edere
I. I.* παραδέδειν εἰστε, οὐ, η η οὐρανότοις
παραγένεσιν VI. 14. οὐρανὸν πάντας οὐρανόν II. 8.
formula de ignoto homine.
Οὐρανία, quoties IV. 10.
Οὐρανὸν τὸν νεκρὸν XIII. 64. de officio cadaveri
debito. pietatem Latinī appellant. φονὴ οὐρα-

ET LOCUTIONUM.

πομαῖς ἐγκεκληρωθεῖν VIII. 1.*
Οσίας ἀγρίσειν, rite uti castimonia, & sacris
se preparare II. 31. p. 153.*

Ορμή τῆς ἀνθετοῦ XIII. I. p. 840. ἑδίτη III.
1. p. 197. ἡ ὄστρια τῇ φύσει XIV. 3. ἐντὸς εἰ-
σια τῇ οὐτῷ, paſcebat se ipſum nidoře cibi
x. 9.

Οὐσία refertur ad Τοστῖτον. τοτῖτον ἀδρέν, οὐσία
ἄντρινὴ ψυχὴ χωρὶς III. 9. nonnunquam
tamen hoc omittitur: ut πίνεται, οὐσία ἀπά-
σιν I. 4. ὅστις διψώσι, ibid. Sic ὅστις εὐθυτῶν
III. 9.* ὅστις καρκινός III. 23. quantum
requirebatur ad deliberandum cum ducibus.
ὅστις ἀψαρθρή περιφερεῖται, quantum licet ei,
qui contingit aquas, colligere XIII. I. p.
842 ὅστις μὴ εἴτε ίδεν, quantum ille viſu
cognoscit poterat XIII. 2.* Aliter: ὁφεον,
ὅστις εἴτε ὁργιὰς ὀκτὼ, circiter XII. 22.* ὅστις
τετράμυτον αὐτῷ I. 34. i. e. τελείωμα αὐτῷ.
ὅστις εἰς τὸ ὑγιέστερον IV. I. 5. quantum ad vale-
tudinem faciebat. ὅστις θεῖται XII. 57.* quam
nunquam alias. τοῦτο δὲ ἐπιπλέον, ὅστις τὸ
ὑφασματικόν δύνατον εἰς I. 2. ὅστις τοῦ I.
20. in notis dixi legendum ὁ. posset tamen
vulgata retineri, si ὅστις neutraliter accep-
tum ad ἰσθῆτα & κόσμον referatur hoc sen-
ſu. quod quantum quantum erat, talenta octo-
ginta quinque conficiebat, ut ajunt. K.

Οὐσεῖται XIII. 24.

Οὐτε. ἐστιν ὅπε, aliquando IV. II.

Οὐπό. ὡς ὅλη μάλιστα II. 13. Διῆγεν τε καὶ γε-
γωνὶς ὡς μάλιστα II. 11. 44. Sic & IX. 32. At,
Ἐγ γέτερος, ὅλη σιγῇ I. 33. ibi ὅλη plane
abundat. Sic ὅλη cum Imperativo. ὅλη στέ-
ψις τὸ πινάκιον XIV. 15. Sic etiam in medio
capitis sāpe incipit Auditor ab ὅλῃ IV. 20.
VIII. 7. VIII. 19. IX. 16. IX. 29. XIII.
6.

Οὐτος. ὅταρ ἐδοκεῖ πάντη II. 20. ὅταρ μὲν χολὴ,
ibid.

Οὐ μόνον, cui respondet ἀλλὰ καὶ II. 25. γδ. II.
41. VIII. 10. & alibi. Aliquando respon-
det utrumque: ut τόπος ἐστι μόνον, ἀλλὰ γαρ καὶ
II. 42. III. 7. aliquando tantum respon-
det δὲ καὶ: ut τὸ μόνον ἐδοκεῖς αὐτοῖς κακόν, εἰ
δὲ τὰς ἐναντίους καὶ κόσμον II. 13. aliquando
prius omittitur: ut τὸν ὀλίγον πατειτέλλεται μη-
γάλας κατηγορίασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀεχὸν μέλιν
ἐπικοπεῖ IV. 8. & πάντα τὸν ἀδόξιον I. 16. non
sine gloria. λατέτης est pro πάνταις αὐδόξιος. & μὴ
ἔρθαντο εὖν I. 21. x. 14. pleonasmus est nega-
tionum. Negativas duas, inquit Nonius,

pro negativa una accipiendas Varro monstrau-
vit de Vita P. R. lib. II. quā abstinentia
viri mulieresque Romane fuerint, quod à
Rege manuera eorum noluerit nemo accipere,
hęc referantur ad lib. III. cap. 43. K. εὖ ἀπο-
ρεῖται as ἔπειται ἀποτελεῖ, ut nunquam alias
II. 13. θύκη πησα II. 37. III. 22 & 34.
τὸν εἰσόπτη τὸν ἀεχὸν XIII. 27. τὸν ἵστη ἀμε-
νον αὐτῷ XIII. 3. non ille gaudebit. & γὰρ;
quid ni? II. 8. VIII. 12. non vero VIII.
10.

Οὐδέ. εἰς ἀλλήλων ἀπότιθεν I. I. εὖ ἀνέδη, εὖ
ἰενεδίστης I. 4. εὖ δίλιγον III. 47. εὖ τρε-
πεῖ XIIII. I. εὖ ἀεχὸν III. 14. εὖ ἀτελ-
ητον αὐτοτίθεται τὸν ἀεχὸν XIII. I. nec occu-
los paulisper contra attollere anderet. τῷ αὐτο-
τούραλον εὖ διατίθεται XII. I.

Οὐδέν εἴσι ὁ λόγος αὐτῷ IX. 4I. nibili est. Sic
ἴσται εὖ δέντες, nibil efficiebat, incassum
agebat omnia XIII. 12. παρ' εὖ δέντες θίνειν
IX. 4I. & XII. 44. παρ' εὖ δέντες τὴν
μητρὸν Βελάζεω V. 3. εὖ δέντες αὐτοῖς III.
18. εὖ δέντες πηγῆς III. 43. εὖ δέντες τὸ δε-
μός II. 14. εὖ δέντες III. 46.

Οὐδός, limen III. 43. & VI. 9.

Οὐρ εὖ εὖ ἐγώ VII. 6. vehementior negotio-
τική, non igitur II. I. II. 42. III. 9. aliter,
ἐκεῖ εἰσάρτω με, finit igitur me XI. 9.
Sic II. 13.

Οὐλός τε τεῖχος, crista capillis XII. I. p. 709.

Οὐν ponitur ab initio Capitis: ἴωσιτοσσον
εὐ καὶ φιλόσοφοι III. 17. sicut apud Latinos
ergo. Jungitur & variis particulis. Sic ἀπ-
εῖ III. 32.* καὶ εὖ καὶ I. 10. III. 4. extr.
XIV. 16. τόποι ἀλλα σίδειν, εὖ εὖ καὶ μαντοδίδειν
II. 17. Similiter cum δέ: εἰ μὴ σαφεῖς εὖ
σίδα, λατέτην εἰ τὸ σίδα II. 21. Et ita:
πολλὰ μὴ εὖ ἀλλα ἀπαπεκάν, ἀλλας εὖ καὶ βεβ
III. 20. Jungitur sāpe aliis particulis &
pronominibus sine ulla emphasi: sic ὅσπε-
δι simpliciter, pro qui I. 24. αἰσπρέπει καὶ
εἶδει, ut solebat IV. 9.

Οὐρανὸς μεταχειρίς βελόμανος XIII. 30. de eo qui
Deus volebat censi. ἐρειπεῖ Φάνε XII. 4I.
de re gloriofissima.

Οὐσία ἐστιν πλεῖον παλαιόταν ἐκπάτη X. 17. τὸ πα-
περὸν πατέρες ἐστιν εἰς τεῖχα μέρη νεανιδέσσι IV.
20.

Οὐτε, relative, ut εἴτε Λιακωνικὰ ἕφρόται, εἴτε
ἀλλας Εὐαντικὰ VI. 4. non Λιακωνικά erat ani-
matutus, ac ne Grece quidem.

Οὐτοί. εἴστειν, ὅστις ποτε εἴτε οἱ Σωκράτεις II.

INDEX VERBORUM

Πατακάν XII. 34.
Πατακάν XII. 1. p. 711.
Πατακίτι λόφος XII. II. *Palatinus collis.*
Επελτός, *jaculum*, hasta Persica. παλτόν *Διγρέι-*
ναδη VI. 14.
Παμπάγιος ἀνδεῖας x. 2. *statua Colosseæ mag-*
nitudinis.
Παμπαλος. παμπάλας μυρελάδας κατηγορίσατο IV.
8. p. 346. Attice pro παμπόλας. παμπόλ-
λας ὄργιδας πελασθα XIV. 30. παμπολύ ή
πλήνδος I. 15. χρῆμα II. 13. παμπαλον πελε-
ιαν αἴλων VIII. 12.
Πάμφορος. οἱ πάμφορον τὸ χάρος, *regionis fertili-*
tas omnium fructuum IX. 16.
Παναθηναῖα XI. 8. festum Atheniensium.
παναθηναῖα VIII. 2.
Πανδρεῖ IV. 5. toto cum populo. πανδρεῖ εὐ-
στος Αἰθιοπῶν XIII. 27. tota urbe se vulga-
rant morbi.
Πανδοκέων XIV. 14. *caupona.*
Πανδοκεῦ ἀγαθὸς VII. 17. εἰς πανδοκίας XIV. 49.
scil. οἶκον.
Πανευδαιμων XII. 64.
Πανηγυρεῖ τῆτι ἄλλῃ, καὶ &c. XIII. 1. p.
841. oblectare se.
Πανηγυρικὸς λόγος XIII. II.
Πανηγυρεις IX. 5. & IX. 34. de Olympiis lu-
dis. Et per metaphoram πανηγυρεις ἐφελ-
λαῖ III. I. p. 195.*
Πανταλία καλὴ III. 24. X. 22. XIII. 37.
Πανθήγος ἀλάπατη I. 5.
Πανταχόθεν, omni modo, omni ex parte II. 5.
Παντελής. εἰς τὰ παντελὲς VII. 2. XIII. 20.
Πάντη Ελληνικὸς νόμος, plane III. 46.
Παντοδαπα Διετελεῖα III. I. p. 193. omnis
generis loca.
Παντοδιν, undique IX. 3.
Πάντος, omnino. πάντως ἴστισάλλειν αὐτῷ γῆν V.
14. πάντως σὺν οὐφεινοτα II. 18. πάντως φῶ
τὸν εἶχε βιβλίον, nentiquam, plane non XIV.
32. πάντως ἴστισάλλειν μοι I. 32. certe, omni-
mo. Sic I. 34. extr. XIV. 7.
Πάντων σφόδρα γεγνηκότες III. 22. παλαιώ I. 18.
ἢ πάντων τευφῆ I. 19. antea dixerat, πολ-
λὴ τρυφή. πάντων ἰχνῶν III. 19. πάντων σφόδρων
VII. 4. πάντων σφόδρα εἰδόμνως IX. 27. πάντων
σφόδρα κατερεψε μάχη XII. 64. πάντων σφόδρων
εἵραρθρων λίγειν XIV. 6. πάντων σφόδρων πεισθέν-
των Διετελεῖα XIV. 43. Vide & I. 2. 5. 12.
III. 16. & 34.
Πάντως, αγνις XII. 43. p. 793.
Πάντη. οἱ ὁμολόγηται πᾶσαι οἱ Δινύται, γηνειο-

stat esse profecta ab Anno II. 13. i. p.
A. Thucyd. δέξα τῷ θηρίῳ II. 10. πάρεστι τὸν θηρίον
περί τοῦ θηρίου II. 31. παρ' ἑρεβού λαζανών IX. 25. παρ'
ἐμβού στον θηρίον, ibid. πυρθανόμενος τὸν θηρίον τὸν θηρίον
κυρφρον τῷ παρ' ἀλλήλοις, quae apud illos fierent VII. 2. προστίθεται φόρος; πάρεστι τὸ προσοίκαν VIII. 18. σέπταται τὸ εὐρυτερόν τοῦ πατέρος
παῖδες XIV. 20. πάρεστι Πολυκλειτον καθοκτινόν
τον πάχαλην, apud Polycletum curare faciendam statutum XIV. 16. παρ' αὐτοῖς, Πά-
τρας, in illa Urbe XIII. 46. παρ' ἑρι τον θηρίον X. 15. & XIV. 28. me justice. αὐτὴν πάρεστι βα-
σιλία, ad Regem VIII. 17. sic XII. 1. p.
711. & XII. 13. & XIV. 22. παρ' ἄλλοι ποιεί-
σθαι V. 3. πιθανα IX. 41. XII. 44. πάρεστι τὸ
θηρολογίας, contra XIV. 15. πάρεστι πάτητον θη-
ρία, prater omnium exspectationem IX. 21.
sic XIII. 57. & XIII. 24. ἐπάρεστι τὸν θηρίον θη-
ρίου, supra illud, prater illud XIV. 7.
πάρεστι τὸν θηρίον, supra & prater legem XIII.
42. παρ' ἵπποτα τὸ πόλεμον, apud utramque
riparum III. 1. p. 196. παρ' ἕκτην θη-
ρίων, apud πιραμque dormiebat XIII. 10.
πάρεστι τον πύλαν, juxta portas, vel in portis
VIII. 10. παρ' ἔλον & ἔρεμα, per totam fabu-
lam 11. 13. extr. πάρεστι πάτητον βίαιον IV. 1.
& XI. 9. λόχαρυνδα εἰσθετι φρέσι πάρεστι τὸ
σεπτηνιαν, in illo Magistratu XIV. 10. παρε-
στι δίκων, in judicio II. 4.* παρ' θηρίου, al-
ternis diebus XIII. 38. Malleum ego quotidi-
die, quod & Græca fabula magis conve-
nit. S. malè hæc quidem Vir doctus. Nam
παρ' θηρίου non est idem quod νερόν θηρίου,
quotidie. Dudum Budæus in Commentarij,
G. L. ηγετας παρ' θηρίου ex Apostolo Rom.
xiv. notavit opponi πάτητον θηρίου, alternos
dies τὸ quotidiis. Eadem significatio dixeris
παρ' θηρίου vel πάρεστι μια Atticè. A-
pollodorus lib. I. Bibliot. Zeὺς ἀμφορίης
παρ' θηρίου καὶ τὸ θεός, ἡρακλῆς τὸ θεός,
Iupiter ambibus (Polluci & Castori) alter-
nis diebus inter Deos & mortuos esse conce-
fit. vide Homerum Odyss. xi. ubi ἴτεροι
εοι, & Pindarum Pyth. XII. ubi παρ' ἄπον
in Therapnes sedibus vivere dicuntur. Schol-
lia Græca in utrumque Poëtam fabulam
prolixius dabunt. Pollux lib. I. cap. 7. bre-
viter quidem, sed valde acutè, ut solet.
Οὐ δὲ πάρεστι μια, παρίμενον, ἐπερμένον, quod
vero interveniente die confit, dixeris id πα-
ρίμενον, ἐπερμένον, i. e. alternis diebus vi-
vum, mortuum. vide Scholia Apollon. I.*

ET LOCUTIONUM

Argon. & Philon. de insomniis. K.
Παρεχόντων. ὡροφύλακτος τῆς συνθήκης X. 2. & XIV.
18. ὡροφύλακτος ὄρκου XIV. 2. ὡροφύλακτος τῆς
ἀγωνιστηρίας II. 27.
Παρεχόντων. ὡροφύλακτος ἐπί βίον αὐτῶν διεγέρτη Φανά-
κων VI. 2. αὐτῶν διερδοσις XII. 14. comparat.
ὑροφύλακτην αὐτὸν ἀναγεγένεται τῆς αἰλάρου,
objectionum felibus VI. 8.
Παρεχόντων τῇ αὐτῇ φιλοσοφίᾳ III. 33. compara-
tione.
Παρεγγίνονται. adveniunt XII. 1. p. 709
Παρεγγίγωνται. ὡροφύλακτος λογιστῶν XIII. 6. ab-
ducit. παρεγγόνται τῷ Κύρῳ, adducuntur ad
Σύριον XII. 1. p. 712.
Παρεργάντων I. 33.
Παρεργάντων. παρειδόντες αὐτὸν ἵστερον IV. 25. ὡροφύ-
λακτηρίαν μήδην XIV. 18. παρειδόνται εκπέντες
αὐτῷ καλάται XII. 37.
Παρεργάντων μεριά IV. 25. σωτηρία IX. 21. πα-
ρειδόνται ἔργοις, vel ἔργασίαις IX. 39. παρεργάντος
ἔργα XII. 13. θία XII. 41. τῇ παρεργάντος ἐπί^{τι}
αὐτῶν λαζανῶν ἀγρύπνοις ἐπὶ τέτταρες XI. 13. p. 104.
sic VII. 12. VIII. 12. XIIII. 33.
Παρεργάντων. ὡροφύλακτος τῷ οὔρῳ I. 4.
Παρεργάντων IV. 18.* qui sedet in curru ab aliis
agitato.
Παρεργάντων. παρεισεῖται δίονται XII. 62. suadere
utilia.
Παρεργάντων. παρειπτάμενος βεπτίσια, ἀφίκετο εἰς
Σιγελού, rege exortato, venia proficiscendi
ab eo impetrata VIII. 17.
Παρεργάντων παρεκκλινεῖται αὐτῷ I. 13.
Παρεργάντων λινὰ ἐπὶ ξύλῳ III. 37. ἐπὶ τῷ εἰρη-
πάνῳ VIII. 4. ἐπὶ τῷ ἀρχῇ XIIII. 40.
Παρεργάντων μεριάς ὡροφύλακτην τῇ πόλει νῦν
III. 26. concredens quasi depositum. ὡροφύ-
λακτηρίαν τῷ ἀδελφῷ II. 35. tradere.
Παρεργάντων, depositum. κεντρον πλαίσιον ὡροφύ-
λακτηρίαν δίνει XII. 2. ποιησαὶ IV. 1.* pro
ριψοντε.
Παρεργάντων. παρεκάπτει αὐτὴν ἡ Θάλασσα IX. 16.
Sic παρεκάπτει πεύλαι σὺν XIIII. 3. stabat
juxta eam. τὰ παρεκάπτα II. 17. absolute,
ubi apposita in mensa denotantur.
Παρεργάντων. ὡροφύλακτης πήρε I. 4. furtim
bibunt.
Παρεργάντων. ὡροφύλακτης ὑπεινει, accubans dor-
mienti sensim XIIII. 1. p. 719.
Παρεργάντων τῇ λόγῳ, obiter audiens sermones V.
9.*
Παρεργάντων τῇ μητρὶ ὡροφύλακτην τὴς ιύρως
II. 39. ὡροφύλακτην πατερον II. 4.

ἢ φίλων ἢ τῆς συναπάλευσης ἀνταῦ θεληθίστης πε-
ραγγάντων III. 26. ὡροφύλακτην ὅμιλον τὸν τοῦρα
XII. 23. malum ὡροφύλακτην, circumda-
ti: sapientis τοῦ in ὡροφύλακτην demutatum est cul-
pū eorum, qui compendiosam haruum vor-
cum scriptiōnem in MSS. codicibus non
satis assecuti sunt. K. παρεργάντων Συρακύσης,
de Dionē, quum Syracusas occupasset XII. 47. ὡροφύλακτην ἐπὶ μαϊάσον, vindicasse sibi ora-
culum III. 1. p. 198. παρεργάντων ἐπὸν Πλά-
τωνος εἰς τὸ σύν Λακεδαιμονίου συμπιστόν.
Παρεργάντων. παρέμενεν αὐτοῖς ἢ φιλοσοφία, manse-
illis ista contentio XIII. 44.
Παρεργάντων. ὡροφύλακτην ἡδεῖς ἐπόμα XII.
I. p. 722. conjolari. ἀλγήντος ὡροφύλακτην
XII. I. p. 723.
Παρεργάντων, consolatio XII. I. extir.
Παρεργάντων χρήσις I. 17.
Παρεργάντων εἰς τὸ ἔργασίαν XIV. 29.
Παρεργάντων. ἔνδικα, οὐχι παρεργάντων φράν VI. T. 1
extir.
Παρεργάντων σφυγεῖς, per scelus occisus XIII. 2.
extir.
Παρεργάντων, de comitibus. ὡροφύλακτην αὐτοῖς
σὺν αὐτοῖς καὶ θάνατον III. I. p. 196. & 200.
Παρεργάντων ἐπὶ τῷ Λαυδάρῳ, simile prorsus
etiam de Lysandro dicitur X. 15.
Παρεργάντων ποτημός I. 32.
Παρεργάντων. παρεργάντη λόγῳ, incidit sermo III.
30.
Παρεργάντων. ὡροφύλακτην τὰς ἀξίας θαυμα-
τικές XIV. 43.* notare dignos morte, subscri-
bere eorum damnationi. Dicitur proprie de
Principe. Latinis hoc subscribere vocatur:
vid. Senec. lib. II. cap. 1. de clem. & qua-
ibi Lipsio sunt notata. Sueton. Ner. 10. S.
Benè Helychius παρεργάντων, ὡροφύλακτης,
ὡροφύλακτος, nota ἀρρυθα designat, obiterque
indicat. ut adeo Ptolemaeus reorum nomi-
nibus recitatis nigro theta aut aliā funesta
notā obiter significaverit, quos duci vel-
let. Latini dicunt, adnotare. v. Sueton.
Caligul. cap. 27. K.
Παρεργάντων εἰσιστον XII. 4. ίδια κλίνω αὐτῷ
XII. 51. sternere. ὡροφύλακτην αὐτὸν Διοδί-
κοτηρία ὄρη, τῷ Φιλίππων XIIII. II. hoc est,
efficere, instruere, ut excipiat.
Παραστωρῶν XII. 8. παραστωρῶντες VI. 7.
Παρεργάντων ἀραδός I. 30.*
Παρεργάντων, acies, pugna. ταῖς αὐτοῖς τοῖς παρε-
ργάντων ἀρμάσιν πορεια III. 5.
Παρεργάντων. ὡροφύλακτην τῇ φιλοσοφίᾳ IX. 29.

INDEX VERBORUM

refistamus quasi contra eam in acie positi.
τὸν πεπάχθαντος πολλοῖς ἀργύρων XIV. 44.
τὸν πεπάχθαντος δίκαιος τελέστης πολλὰς τὰς
πολεμίαν IV. 8.

Παραπόνητι. τρέπεται τῷ προθεῖσσαν II. 17. pro-
prie, ut Latini, apposita, vel posita. Horat.
II. Serm. Sat. 3. mensam poni jubet. Apulejus lib. ix. Metam. utrumque conjunxit.
mensam poni comiter postulabat: apponebat
ei propere, quamvis invita, mulier. K. ιατρὸς
Ἐγγάλακτος τῷ προθεῖσσαν μέλι, mel pro lacte
apponentes, præbentes ei XII. 45. τῷ προθεῖ-
μένῳ ἀσπάδᾳ καὶ δέρν, apponens sibi VIII.
16.

Παρετρίσω, τῷ προθεῖσσαν δίλγον IV. 18. le-
viter inflerens, τοι immutans verba Ho-
meri.

Παρεφηνίω. παρέφηντες τὸ ἔτερον μηρῶν II. 26. & IV.
17.

Παρεφίρομαι, auferor in furorem. παραφέρομεν
τὸ τέλος ΙΙ. 41.

Παρεφόρος. τῷ προθεῖσσαν τὸ νόσος III. 42. in-
fane.

Παρεφορεῖν, τῷ προθεῖσσαν τετελέσθαις XIII. 50. furare τοῦ
οὐτροῦ γνωστὴν αὐτατί. Sic τῷ προθεῖσσαν, non
esse sane mentis XII. 51.

Παραφυλάττειν κερον ἐπιτίθεντο II. 4. κυρηγέτες
παριψύλαττον αὐτὴν XIII. I. p. 838. de infi-
dantibus.

Παραφύω. διέδει πολὺν τῷ προθεῖσσαν κόπῳ III. I. p.
196 II. 18. p. 252.

Παραχωρίπιτις τῷ προθεῖσσαν Αἰετοτέλει III. 19.
p. 257. *cessit peripato.*

Παρεχρῆμα μόνον, cui respondet, ἐπειδὴ IX. 41.
τὸ μόνον γάρ ἀποκεντρώνει γκαθόν γραφίου καὶ αὐ-
τὸς τῷ προθεῖσσαν II. 13. τῷ προθεῖσσαν τὸ ΙΙ. 19.
p. 257. τῷ προθεῖσσαν τὸ μόνον, statim a partu
X. 3.

Παρέδαλις XII. 39. XIV. 4.

Παρέγνυναι, moneo, jubeo. Αἰετοτέλει παρίθυναι
XIV. 6.

Παρεμψις, gen. XII. I. p. 715.

Παρέδω. τοι ἀργεῖς τέτο παρείδον V. 17. non seg-
niter illud prætermisserunt.

Παρεμπένως ἔχοντες ἔστων I. 7.

Παραμι, adsum. παρηὶ τὸ θαυμάζεσθαι, causa erat
etiam admirandi eos XII. 30.* τὸ παρὸν, præ-
seus tempus XIV. 6.

Παρεπει, prætereo, transeō. τὸ παραποτοῦ τὸ παρεπειν
ἐπαρκεῖν. prætereuntium III. I. p. 196. παρεπει
τοι τὸν επικλητοῦ IV. 10. εἰς τὸν ἄγνωτον IV. 15. extr.
ταῦτη IX. 8. ἵνα τὰ διάτα VII. 7. fiq. XIV.

42. παρήσεις Διδό διδασκαλέων, transibat per scholam XII. 9. Sic IX. 17. & 18. XII. 22. XIII. 43.
Παρεγρύμενης. παρεγρυεῖς εἰς τὸ Πιεστάτον. q. irrepens.
Παρελαύνειν, prateruobi equo, vel currū I. 31.
Παρεμβάλλεσθαι. ἵστι μὴ παρεπελλέστο τοῖς πορρῷ πάτοις XIV. 28. nisi in pessimorum classem veniret, nisi pessimis adscriberetur.
Παρεμβολή. ἐπειδότο τῷ παρεμβολῇ XIV. 46.* aciem conturbabant.
Παρέξειν παρέξιοις αὐτῷ πῦνι φέρειται I. 31. pratereunti illi hic exponuntur.
Παρεπιδημέντες Εὐλόγες VIII. 7.
Πέρηργα in pictura II. 44.*
Παρέχομαι. εἰς τὸν βασιλεῖαν Περσῶν παρῆλθεν II. 17. ad regnum regendum accedens, sc. post mortem Patris. εἰς τὸν δῆμον II. I. εἰς τὸν Αἴδηνος II. 16. εἰς τὸν Λαζαρίουν VII. 20. scilicet, concionandi gratia: de Orationibus enim dicitur. εἰς σύριν ποτὸν IV. I. intrare. Sic IX. 19. παρεδών τὸν Σωκράτες, prodiens II. 30. παρελθεῖν τὸν, accedere ad aliquem. ἵστι δὲ τὸν αὐτὸν παρῆλθεν τὸν τοδεῖα II. 35. εἰτείνας αὐτῷ κόνδυλον παρῆλθεν III. 38. abiit, prateriit. τοῖς παρελθόντις ἐπικάρπεν XIV. 6. prateritis.
Παρέχειν. παρέχει τὸν τράχηλον scil. cædendum XIII. 2. παρέχω σοι καλὸν τὸν τράχηλον XII. I. p. 720. præstabo tibi pulchrum. παρέχει δὲ καρπούς Χαρριδίῳ, testem rei allegabat VIII. I. παρείχετο Διδαλόγος XIV. 15. παραχρήματρι τριῶν υἱῶν VI. 6. qui tres filios generat reipublica. παρέχον μετοικεῖ τῷ βιλομίνῳ XIII. 16. ciuilent volenti potestatem fecerunt in urbe confidendi. παρέχειν τοῖς πλέοντις καπνῷ Φίκος III. I. p. 197.* Sic παρέχει ώντα σφαγὴν XIII. 6.
Παρέστατος ἔτην XIII. I. p. 839.
Παρέθεντικα oppon. επανεμοῖς XII. I. p. 714.
Παρέστος πανιδεμένην XIII. I.
Παρέστον σάφεων, ibid. p. 842.*
Παρέστημι. παρέστον αὐτῷ πλειάδα, apposuit eiconlumbam XII. I. p. 718. Sie Pictores, quod pingunt, dicuntur παρεστηματικοὶ tali modo, h. e. exhibere XII. 2. & XIV. 37. τῷ μίλει στραγγειτίᾳ Φωνασίῳ παρεστηστος II. 44. extr. Lex præcipiebat, Ephebos nudos decimo quoque die παρέστασθε τοῖς Εὐθεοῖς XIV. 7. præsto esse, sistere se, ut inspiciantur. παρέστηκε υἱοῖς γυμνοῖς, adsto XIII. 37.

Sic παρεστὸς cap. 40. ὁ ἵππος παρέστη εἰς τὸ ἀνάδυμα τὸ διεγένετο ΙΙΙ. 38. constitutus. αὐτοῖς τοῖς οὖν κανόνι τοῖς πλησίον παρεστάτω ΙΙ. 17.* de ministerii praesentia. uni ex Eumeni- chis praeceperant, qui stare circa eum sole- bant. παρεστήσατο συλλιγκήν ΙΙ. 44. appo- suit.

Παρεγένεται. οἱ Μανύδροι παροικήντες Μάγιστροι XIV. 46.

Παρομία, adagium VIII. 18. ΙΙΙ. 22. ΙΙΙΙ. 17.

Παρεξέβει λινα κατέ λινοῦ IV. 24. & ὑπέρ λινοῦ XIV. 9. incitare quem in aliquid.

Παρερράθη, contemni ΙΙ. 21.

Παρομητικὸν μέλος ΙΙ. 44. classicum.

Πάρος, antea. ή παρεθῆσθα, quam antea fui- sti ΙΙΙ. 44.

Participia cum Ellipsi verbi εἴη pro ipso suo verbo Finito ΙΙ. 4. Participia extremo Capitis adjecta ad observationem ex re ipsa ducendam ΙΙ. 19. ΙΙΙ. 30. Participia compilata in una Periodo: διανοώμενοὶ δὲ ὁ Λε- ωρίας, λαβὼν ἴστατα, ταχαλέτα τὸ Ηρακλῆ I. 24. Et maxime I. 32. ἐλάθω, ἐπικύψεις, ἀ- γνοώσιν. Sic ἔξαντας, ἀποτελέσθε ΙΙΙ. 51. Et καταπλάσις, αὔριπτας, ἀπώλεια ΙΙΙ. 33. Participia pro Infinitis: ὅδειν θυντές γε- γενητικῶς ΙΙΙ. 2. μνημονικὴν ἕρξα τὸν διηγερα- τιαν βούν ΙΙΙ. 17.* & XI. 3. ἔτεσι σὺν τύπῳ ενοτοῦ καὶ τὸ λοιπὸν χρόνον τῷ ὄμοιον αὐτὸς λέγοντας ΙΙΙ. 23. Sic & ΙΙ. 44. VII. 1. IX. 41. XI. 3. XII. 64. extr. XIV. 32. & 37. Etiam in aliis Casibus post Verbum Sub- stantivum: διλύγοις ἔμελος φθορομένῳ αὐτῷ ΙΙΙ. 9. βελοφόρῳ εἶναι οἱ ΙΙΙ. I. p. 723.

Πάντα, πᾶς μέταποτε εἴμι VII. 6. τοτούς. Sic πάντα τὴν Σικελίαν εποιείσκατο ὁ ίππος ιστόν VI. II. παρὰ πάντα τὸν Βίον XI. 9. παντὸς μόλλον V. 13. πάντα ἀντίτυπον εὑδαιμόνες, prorsus, vel in omnibus fuissent felices ΙΙΙ. 25. σὺν πάντας σωθέσθαι ΙΙ. 4. σὺν πάντας συκοφαγήντας σωθέσθαι ΙΙ. 13.

Πάντα. πάνταν κακοῦ ή ἡτοί λινοῦ ΙΙ. 16. π. δημο- σια XII. 50. π. πάθων εἴτε θεωρίζεις τὸν τέχ- νικον XIV. 47. quid ipsi accidisset, ut ita ad- miraretur. Sic ἴπαθε τέτοιο σὺν Μακεδονοῖς VIII. 12. δὲ παδόντες ὥστε ἱρὰ XIII. 42. extr. πά- χειν εὖ τὰ αὐτὰ τοι, una cum aliquo prosperā- tū fortunā I. 34. οἷοι τοῖς κακοῖς ή παχόντοις XIII. 17. ή παθῶν; IX. 27. quid agam? ἔμελ- λε πάντας ταῦτα τὰ σὺν τῷ γόνῳ XIII. 24. legis- ponam subiturus erat.

Πατέσσεν, percutere XIII. 40.
Πατήσ ἀφανῆς XII. 43.
Πάτερθ. οὐ τὸ πάτερα III. 20. more maga-
rum. οὐ τὸ πάτερον αὐτῆς θῆται VII. 19.
Πατρός τοῦ κανίκα οὐχεῖται VI. 2. patris no-
mine.
Πατρόθ. νέμεται VI. 10. lex à patre lata. πα-
τέρες βαυός, ara, in qua pater sacra facient
solebat XIII. 2. πατέρος κληρονόμος XIII. II.
πατέρος θεοὶ II. 28. III. 22.
Paulo post Futurum: τεθνήσται, mortuus erit
VII. 18.
Παύλος. παύειν λυπημένος VII. 3. Sic παύειν παρ-
πέρδον φόρος; VIII. 18. χαλιπάνοντα XIII.
54. ἐπαύσατο τὸ ἐπιθυμίας XII. 63. liberatus
est. οὐσία IV. 25. ἀστάτης II. 12. ὄμιλος III.
19. defit. Ponitur & absolute: ἐπαύσατο
Αἰγαίων χρήματος τοῖς Δασκάλοις νέμοις VIII.
10. ἐπαύσατο ἕγκλωπον δόμουνος, non cessabat
IX. 35. παύσιται ἐπιθυμιῶν III. 18. p. 252.
abstinet. παύδουνος τὸ κακεργίας I. 34. à fa-
cione prohibitus.
Παχύς. παχύτατος τὸν Διάστασιν XIII. 15. stu-
pidissimus.
Πεῖδα. πεῖδειν εὐδιδάσκειν λόγῳ III. 16. ἐπε-
ναρματικά πεῖθειν ἐμαυτῷ, μὴ γεῖν, &c. IV. 29.
τὸ λεχθέον ἐπεῖδει ἐμὲ IX. 14. non facit mibi
fidem. Ponitur etiam absolute, ut ἐπεῖδει
ἐπεισεις XIV. 25. ἐπεῖδεις IX. 39. οὐς ἐπεῖ-
σθι III. 26. cum non obediret. οὐτες ἔξε-
πιμεν τὸ πειστεῖσθαι IX. 23. πιστεῖσθαι με-
τέρων XII. I. p. 712. Ιδοὺ Αἱτεῖσθαι πιστεῖ-
μενοι, subjecti, parentes III. 23.
Πεῖρας. πεῖρας λαζαῖον ιχθὺς XII. 22. virium pa-
riculum facere. ὄμιλος III. 19. πεῖρας κα-
θεῖται 11. 13 * periculum facere.
Πειραιώς. καπταλάνη εἰς τὸν πειραιόν IV. 25.
Πειραιωμα. ἐπειραδηνον τυραννίδες V. 13. experte,
passi sunt tyrannidem. Aliter πειραδημα γυ-
ναικός XII. I. p. 717. concubere. μὴ πιστεῖ-
ραδημα λίξις, lectum conjugalem non cognovi-
sse IV. 26. πειραιών φυγειν XII. I. p. 715.
conata manibus Cyri se eripere, οὐ fugere.
Sic ἐπειραδημα ἐπειλαφρύνειν καματην IX. II. ten-
tabat, vel quærerbat. πειράτη τὸν κακειονάσ-
τον φυλακήν την ίθρη III. 35. Alii legunt
φυλακήν, πιστεύμενος διπλιόν την θρησκείαν X. 8.
πειραιωμαίοις αὐτῇ δημόσιοι την VI. II. qui-
eum magis popularam experti erant, cognoverant.
Glossa. πειραιωμαίοις expertus.
Κατα-
Πίλκης, prope; πεῖρας πέλας ἀνδει φίλη III. 44.

INDEX VERBORUM

ET LOCUTIONUM.

scilicet, more amantium. οὗτοι περιστάλετο V.
 9. h. e. *acquisivit*. κύρων τῷ ἀγάλματι IX.
 39. περιβάλλεται Θεμάτιν, *circum dare sibi pallium* I. 16. τὸ τείχον VII. 13. XII. I. p. 713. περιβέλλετο τεῖχον ὑψηλότερον τῇ πλειστῇ VI. 12. περιβάλλεται αὐτὸς τοῦτος οὐκ εἰσιτεῖ I. 1.* *suis circumdant eos retibus propyodes.*
 Περιβάλλεται, *coli, suspici* II. 12.*
 Περιέλημα πεικίλον XII. I. p. 713. *vestimenti genus.*
 Πεικίλον τοῦ πλούτου σκηνή IX. 3. πεικίλον ἔχει & πλέον ὁ λόφος XIII. 16. *de extremitate ejus ambitu.*
 Περιγύρεται σφίξια τὸ ρόμπον I. 3. *superare.*
 Περιγύρεται. περιγύρασθαι εἰστεῖ κύρων IV. 15. *extrahere.*
 Περιέδω, περιέδει ἀδελφὸν ἀποκλύμψαντα ναυαρχία XIII. 45. *neglexit per contemptum, passus est eum interire, quantum in se erat.*
 Περιέμει, πεινῶν πατέσσολον τὸ πρίσσεων VIII. 12. *superabat.* πειρότερον αὐτῷ IV. 27. X. 15. *ipso superstite.* τοῦτον πεινῶν τὸ Συκοφάτειν καταφράγην, *tantum aderat copiose Socrati, ad contemnendum* II. 13. *extrahere.*
 Περιέμει, *circumeo.* λόγῳ δὲ τούτῳ πεινεῖται, *histioriola quedam circumfertur* I. 15. II. 18. IV. 2. *πεινεῖται, circuibat* IV. 20. & IX. 3.
 Περιέλαμψα, περιέλαστε δέρματα πατέσσολες II. 27. *circumeget.*
 Περιεργάζονται, *summa quid cura elaborare.* ἐδειπεριεργάζεται τῷ Θέων II. 44.* *proprie de operibus pictorum adjectiis.* vid. Plin. XLV. 10. S. *Transfertur ab hoc significatu ad ea, quae superflua sunt et nimia in re per se licita, ut πειραγόδηται τῷ οἰκδίῳ, σκηνωδίᾳ* IV. 11. h. e. *Socratem videri plus aequo in domuncula instruenda curiosum fuisse.*
 Περιέργυα γυναικεῖα XII. I. p. 710. *de ornatis superfluis.*
 Περιέργυα δεσμοὶ III. 19.* *κατηστὰς* XII. I. p. 714. *πειρέργησεν*, *ibid.* p. 711.
 Περιέργων. περιέργων ιερὸς ἀμετέλοι III. 42. *serrebant circum &c.* κιτλοὶ πειρέργων στενάλωσεν XIII. I. p. 839. σκήπτων χρυσᾶς ἐλίκας, ἔχων πειρέργων IX. II.
 Περιέρχομαι, πειρελθών τῷ λίμνῳ III. 45. πειρῆλθες τοῦτον φιλόκλιτας III. 19. *devenit in tantum &c.* ὁ λικὸς πειρῆλθεν αὐτῷ XII. 51. *obrepigit illi paulatim famas.* πειρῆλθεν αὐτῷ τῷ πλανῷ XIV. 22. *ut, turbaramunt.*
 Περιέργεται, πειρηγέται Θετιστὴς III. 18. *agit, narrat.*
 Περιέθεται κόρη I. 26.*
 Περιέσημη. περιέσημη αὐτὸν εἰς λογίαν τὸ ἐστατεῖσθαι IV. 23. κύκλῳ τὰς πόλεις περιέσημης ὁ ἄγραμπος XIII. 22. *imaginei urbes circum undique apposuit.* περιέσημης χερός θύτα τῶν ιαυτῶν ὀμοιωτῶν III. 19. *circumdans ipsi cœtum siuorum discipulorum.* πειρέσημης αὐτὸν τὸ πλάνη XIV. 22. πειρέσηται αὐτῷ τὸ σαραπεῖον φοιλάκων IX. 3.
 Περικλῆς, *undique pulcher.* περικλέος ΙΙΙ. 48. ηθος III. 44.
 Περικλειτοῦται τὸ Αἴγαος, *de navibus* I. 15. *κάμπτεται, vel περικλειται τὸν ἄκραν, circumflexere promontorium, stylō Græcorum nautico dicitur, non vero περικλειται.* Herodotus modo habet πειραλένην περὶ τὸ Αἴγαος, modo πειραλένην. r. A. idem vitium occurrerit in Παρθενολαΐδην XII. 23. Quod dictum est, amplius confirmatur in Catalectis Vet. Poët. ubi extat.
Hic, quem cernis, Atibos, immisis spar- fusi (l. pervius) undis
Flexibus obliquis circumteundis erat.
 circumire enim A. est περικλειται, πορπηγεῖται. Eodem vitio περὶ in παρῃ deformatum est in Hift. An. lib. xv. cap. 19. *σοφίας & παρῃ* (l. πρὶ) *ψυχὴν πειρηγάνει, attingit sapientiam, que tractat de anima cam- que ipsam exurnat.* nec non in Philostrato, qui in Heroicis p. 685. ἀκρατήριον πειραλένην recte habet. verum lib. III. de V. A. cap. 7. παρῃ factum male est ex περὶ ibi enim legitur παρεργάζεται. Μαλάκα pro πειρελη-γεται. K.
 Περικέφα. πειράτειν ἀκρόπολιν VII. 8. *muni- mēta ejus dejicere.*
 Περικέμα. σίφανοι πειρέκειται IX. II.
 Περικλέας. πειριλόθοι τὰς δέρμας IX. 18. *infringunt querens.*
 Περιλαβόντες τὰν XIII. 4. *amplecti ex affectu amatorio.* ἀφ' ὧν διφθερῶν πειραλεύοντος τόπων IX. 3. *circumdantes.* Οὐ λόγῳ III. 23. 23. *complecti sermone, exponere.* πειραλεύοντος αὐτὸν εὐτύχα II. 19. *de insigniter for- tunato.* οὐδὲ πειρελημένοι δάιμονος, ab uno dāmonē obseSSI III. 9. πειρηγόθεν τὸ φλογὸς V. 6.* *flammā undique cinctus.* Puto exci- diffe τοῦτο. Sic Lucian. in Peregr. πειρηγόθεν τοῦτο φλογὸς. eodem sensu. τοῦτον πει- λαβεῖ I. 3. *tantum complecti,* sc. ore.
 Πειριέπομαι. εἰ δὲ οὐ πειρειφθῇ τῇ αὐτῇ IX. 8.
 Πειρίδες opponitur πειρίθει IV. 20. πειράκος

INDEX VERBORUM

Ἵχον γῆς φεύγοντα III. 28.
Περιποιοδομέσθαι. τῷ φιλορρόμητο αὐτῷ ἐπίφερε
VIII. 16. *maceria clausum est ejus sepulchrum.*
Περιοίκοι. πᾶς ἐπειοίκος λαὸς, *omnis vicinus*
populus III. I. p. 197.
Περιεγεία IV. 19. *abundantia, opes, cū tētris tē*
περιεγείας ἢ v. s. ironice.
Περιεπαπτικά III. II. Philosophi, *quorum*
auctor Aristoteles.
Περιεπατάς III. 19.* IV. 9. & v. 9. *locus, ubi*
philosophi cum suis discipulis agebant. περιεπα-
τε δειλινός II. 5. *deambulatio vespertina*
πέπειρα περιεπατάς λαζαρᾶς III. 19. *περιπατεῖς πα-*
ρεχανθρώπου, ibid.
Περιεπατίσιον. περιποτῶν ιόντων, *incidens in morbum*
II. 36. *περιπατεῖσας ἀρρενίστης ἀρρενιτᾶς* XIII. 25.
ληστᾶς XIII. 46. *περιπατήσις ληστῆς αὐτῆς μελιστᾶς*
πλάνθυτο XIII. 46.
Περιπλέκομαι. περιπλέκεται ἡ ψυχὴ τῷ σώματι III.
II. 36. *περιπλακέντος αὐτῷ* XII. I. p. 719.
Περιπλέκεται οpponitur περιόδος IV. 20.
Περιποιήσαμαι. φεύγοντος ἑωτῷ περιποιήσατο IX. 9.
reditus sibi comparavit.
Περιρρίω. περιρρίει κύκλῳ ὁ ἀκεφαλὸς θύτης III. 18.
p. 246.
Περισυλλεῖν ἄγαλμα I. 20.
Περισώζομαι. ἔχωρε τοῖς περισταζόμορφοις (πλοίοις)
IV. 25. περισώζεται αὐτὸν XIII. 46. *pericula*
εῦητε ερίπωτε. εἰ καὶ περισώζητε, salvus evadate
ex morbo II. 37.
Περιστερῷ θάσος I. 15. *cicur.*
Περιθίνην εἶδος βοῶν τοῖς ἄγαλμασιν II. 33. περίθλα-
σοις VII. 19. Φύλακή IV. 14. ὡς ἔχει περιθ-
ρόν XII. I. p. 719.
Περιπλοτάτη κυρῆς VI. 12. τὰ περιττά τέ-
την XIV. 32. *que in iis ultra εἰς supra ne-*
cessitatem sunt. περιπτὲν ἕδε XII. I. p. 711.
Περιπτυχία. περιπτυχὸν Πλάτωνος II. 10. *de oc-*
cūrſu fortuito. Adde II. II. II. 18. IX. 34.
XII. 22. περιπτυχὸν ἰχθύος XIV. 20. *σύμβολον ἀπέ-*
φερον V. 14. *εἰδῆς περιπτυχῶν, ἔδει, ἢ μὴ κατέ-*
θέτο, ἀπαρέστητο. IV. I.
Περιφέρω. περιφέρει ψυχὴν ἐπὶ ψυχῇ, κιφαλῇ VII.
20. περιφερόμενος *εἰς τὴν σκηνὴν* II. 13. *de eo,*
cuius exhibetur persona in scena. ἥπατη περιφε-
ρόμη II. 24. *laudatum vulgo robur. Sic* II.
I. 13. *τῷποτε τὰ περιφερόμενα, que vulgo ferun-*
tur, vulgata de illo.
Περιφερόμενος *invenit abjecte de se sentire.*
Περιφέρω. ἀλλοι ἀλλαχοῦ ἢ αὐτῷ περιφύντες συνδέονται
IX. 21. *cirrūtantes et in aliis aliunde*

ei gratulabaniur.
Περίχωροι δικαστή I. 34.
Περόνα. Χειράρχης καὶ ἀρχυστῆς περόνας χρή-
γες καπαλαμβάνειν I. 18. *fribulis adstringere.*
ἢ Πέρον I. 21. de Rege Perfarum. Sic x. 20,
xii. 1. & Plutarch. in *Themist. Apophtheg.*
Lac. & aliis locis. Vide Stephanum in
Apolog. Herod. & *Append. ad Script. de Dial.*
Att. pag. 103.
Περσίδες γυνάῖς XII. I. p. 718.
Περσικῶς XIII. I. p. 716. ἢ Περσικῶς, non pro
more Persarum, qui superbia inflati aliorum
ingenuitatem despiciebant, nec virtutem suo
pretio estimabant.
Πέταλον χρυσόν εἰ τῇ σεφάνῃ ἐκπεσθεῖν. V. 16. *lam-
ina, folium.*
Πέτρεψις ὑπάντρος XIII. I. p. 837.
Πετρίνωσα Πυθὼν VI. 9.
Πετρίθενται XIV. 43. *alea ludere.*
Πεύκη. πεύκας ἵξαψαντες οὐδὲ ἀιαφλέκαντες XIII.
I. p. 847. *pileas incendentes* ἢ *inflammantes.*
Πηγὴ ἀέναος III. 43.
Πηδάλια δύο ἔχει ἡ νῦν, *gubernacula duo* IX. 40.
Πῆκυς ἔρημος τὸ χειρός V. 19. *cubitus manus trun-
catus.*
Πικρὸς καὶ ἀπαζάρητος πεπειρατεῖος Κιμωνίας III. 26. πι-
κρῶς αὔχειν, crudeliter XIV. II. πικρός πικρ-
τεῖος φέτο πιμωχίαν XIV. 18. πικρότατος ἀπα-
τῶν VIII. 12. πικρότατα καθίκεσθαι XIV. 3. de-
dictis.
Πινγαλή, pinguedo. εἰς τὸ ἄγαρ πιμελης IX. 13.
Sic XIV. 7.
Πιμπαλία. ὁρυκτὴ πιμπαλᾶ ἀσφαλτος XIII. 16.*
fodinam implet bitumen.
Πιμπαραμη, ardeo. πιμπαραμήν τῷ οἰκιῶν XII. 23.
ardentibus domibus.
Πινάκιον Μεγαρέων XII. 53.* hoc est, ψήφισμα
τῷ Μεγαρέων. ἔχον γῆς περίοδον III. 28.* *tabu-
la geographica.* Sic XIV. 15. de *tabula picta.*
Πίνειν ζωρέτερος XIII. 4. κένειος III. 41. πίνειν
absol. pro *computationi* se dedere, quino se
explere III. 23. κατὰ τὸ τρόπον Περιπον XII.
I. p. 712. Sic XII. 30. τῷ Δέ Ευμένῃ III.
23. πινεῖσθαι ἔμετε XII. 49. τινὲς τὸ φίλοτη-
στις, ὃς τὸν πίνει, ibid. πιστοί οὖν II. 40.
Πιπιράσκομη. ὅθεν ἴστρον, unde venditus sum
XIV. 32. ἐπιπρόσκεπτο ἦς πιπιράσκοτα πιπιρά-
σκην. XII. 12.
Πιπιλεινές γόνου XII. 17. proverbii de iis, qui
malis valde sunt afflicti. Sic enim solent
fatiga-

ET LOCUTIONUM.

fatigati magno onere. Sic πάσιν ἐπίστανται
ibid. de iis, qui cladibus pene sunt ab-
sumpti. ἐπονεύσαντος οὐρανοῦ Βακχικὸς III. 42.*
πλάτης χώρα VII. 6. ὁ μὲν ἔπος I. 2.* pro-
έπειται. Πλάτης Vide infra.

Πλάτην. ἡ πλάτης πατεῖδος τὴν τῷ μὲν σεκόνδῳ
XIII. 38. hoc est, non credis, non permit-
tis? τῶντα πεπισθέων III. 18. εἰ καὶ πι-
στεῖν XIII. 64. πιπίσθεται I. 14.* & II. 25.
& VIII. 18. πιπίσκευκα, ὅπερ αὐτῆς ἔτος ἀπο-
ταῦτην τερπτοῦ II. 21. persuasus sum. ἐγερε αὐτῆς
πιπίσκευκα I. 16.

Πλίγιον ἰχθύον τοπίον ἔχοντες II. 31.

Πλίγη. εἴ τοι πιστὸς ὁ Χίος λιγνῶν III. 18. si cui
hac dicens Chius (Theopomipus) fide dig-
nus videtur. πιστὸς πεικηπλάτων γε IV. 6.

Πλίγμα. πιπίσθετος τὴν τῷ μὲν διόξει βαλόβροτο
XII. 12. persuadere, fidem facere.

Πλίγων δικῆν VI. 13. proverbium. κλάδος πι-
τῶν XIII. I. p. 848.

Πλάγιος τρόπος κράματος πλάγιοι φίρει I. 3. ob-
liquum fert frustum arundinis, transversum.
πλάγιοι καὶ ανιγματώδεις Αργείους XIV. 15.
obliquos, minime planos sermones.

Πλακής III. 20. placenta, ex melle, caseo,
lacte, & similibus confecta. κρόμος τρα-
πέζης, η ἀνάθημα δακτὸς XI. 15.*

Πλάγιον III. 29. erro.

Πλανῶμεν. πλανῶνται τῷ τὴν οἰκουτῶν V. 7. scil.
γῆ, incerta sede vagantur.

Πλάστης XII. 2. *figulus*, qui statuas fingit.

Πλαστικός. ἐδίει, εἴτε γερφίης ἀνη, εἴτε πλαστικὸς
XIV. 37. nullus vel pictor vel factor. Sic
IV. 4. Et οὐ πλαστική, ars figurorum XIV.
.37.

τὸ Πλάτωνος αὐτῷ ἐπὶ πλάθεις III. I. σεμνὸς ἴδειν
τὸ πλάτων II. 10. de Platone, & eius cor-
poris amplitudine.

Πλάτων. πλάτειαν τὸ χειρον IV. 4. οἱ σπουδαῖοι
τὸ πλάτων αὐτὸν, larvam ei similem fecer-
unt, larva eum expresserunt II. 13. p. p.
105.

Πλάτερον III. I. p. 192.* *sexta pars stadii*. λιθο-
ρομίας τὸ Σικελίανον στάδιον μῆκος, τὸ εὐρεῖον
δύο πλάτερων XIII. 43.

Πλεκτήνη I. I.

Πλειον. τὸ πλειόνος σύγκλαδον VII. 19. *superior*
evadens, vincens. οὐδὲ μὲν πλάτην IX. I. & 24.
πλέον ταῦτα ἡγάπησεν XII. I. p. 716. τὸ
πλειον, plus, amplius I. 30.* πλειόν τὸ
βείσιον ποιειν XIV. 32. πλειόν διπλοψα, ἀντισύν-
τε VIII. 18. πλειον θείην III. I. p. 192.

πλέισον. τύχη Α'λεξανδρεών ἀγαπῶσσα τῷ πλέιστῳ
III. 23. fortuna Alexandri ut plurimum
studiosa. ιτί πλέισον τῆς ὑμέρου III. I. maxi-
mam dicti partem. πλέισων ζευμάτων περιέσθαι
IX. 39. ὁ πλέισον ἀλκηθέας ιτί πέρα τη-
ρίας VIII. 19. πλέισον ἀνθράκων πινακίδα XIV.
41.

Pleonastinus. τῷ φερελεχθέντα διέφερεν αὐτὸν καὶ
ἔξιπτε XII. 64. οὐα δὲ μεταφερεῖν περιπονηματα XII.
25. φιλοσόφων καὶ φιλέργων II. 45. ἢν σε γενε-
σίας τῇ σφι γεννήθης Ι. 31. Nostler H. A.
lib. XII. cap. 32. ἀλήτης εἰσεῖδεν καὶ πλάνης
τοξείερχος. τάρκης ἀνάπτειν καὶ μετὰ XVII. II.
καλᾶς τε καὶ δι' cap. 16. I. c. ἵπποσιν οὐα σε
Κάσσωνος καὶ τοπικάθησιν cap. 17. τοὺς ἐπὶ τα-
τοις cap. 18. K. Βασάστας ἔφερεν, ἀράδημος διπλόρεις
ἢ III. 22 * ἀπώλ. ὥχετο XII. 51. μεγάλες
μέγισται πόλεις III. 18. p. 249. οὐκέτι νησία
I. 15. πτών σφιόρα ἀπελθεῖσα φυλακτεῖν II. 4.
& XIV. 6. ὁ λίαν ὑπέργρων IV. I. ὄμοις καὶ εἰ-
τῆς τελευτάρχεις πηνὶς καὶ εἰσεῖδεν εἰσεῖθεσι IV. 7.
τὸς Ήγακλείους τίλιας οὖν καλεύρησε, &c. Βελι-
ρεων καλεῖσθα τίτανες V. 3. Sic passim καὶ αὐτός.
Πλεονεξία III. 16. nūtia alieni cupidio.
Πλευρή, latus. Αἴρετη τῷ πλευρῶν καὶ κοιλίας IX.
13.

Πλευρῆς, morbus, ita à latere dictus, & ex
immodico vini usu ortus II. 41. extr.
Πλέυ. τοῖς πλέσιοι πλάνη παρέχειν τῷ θύρος III.
I. navigantibus iter suppeditare per frigus
opacum. ιτί Σικελίαν XIII. 12. πλέισι
dicitur, quicunque navi vehitur IX. 20.
Πλήθεως. τῷ πλάνησιον ἀγορᾷ XII. 30.* circa
& ante tempus fori jam pleni. vide Phavorinum in Πλάνησιον ἀγοραῖς. Hippocrat. Epi-
dem. v. πελ. ἀγορῶν λυθῆναι, i. e. circa ho-
ram decimam, Casaubono interprete. Philostr. lib. II. de Vit. Apollon. cap. 14. πα-
ραπλήθειοι, inquit, δεῖλης τα καὶ ἔστοις ἀγορᾶς
πλήθεις, quod Interpres reddit, similes non
meridie minus quam mane. malim. non mi-
nus a meridie quam antemeridiano tempore.
Nost. H. A. I. I. c. 20. de cicadis: τὰ πλή-
θεῖσα εἰς πλάνησιον ἀγορᾶς σταῦροι. ἡλίας οὐαρ-
χοῦμέν της ἀκμῆς. &c. à prima luce usque ad
fori pleni tempus silent. Sole autem flagran-
tiore, incipiunt cantare. K.
Πλήθος. πλήθος χρυσίς XIII. 2. τῷ πλήθῃ XII.
58. multitudo. τῷ πλήθος αὐτὸν τῷ πλήθος XIV.
22.
Πληκτικός II. 16. graviter, significanter.
Πληκτροῦ III. 32.*

INDEX VERBORUM

πλήν διμηγίου τν. 3. ιερέως ΧΙΙΙ. 7. πλήν absolute, pro sed: καὶ φέτο λανθάνειν &c. πλήν τοι ἀπόντοις τῷτο πιντη ΧΙΙΙ. 2.

Πληρός. πληρόσας τῷτο τῆς εἰκόνος ἀπώλυτον, praeflare omnia, que requiruntur ΙΙ. 44. ταῦς ἐπιλιπόν πεπληρωμάτῳ ΧΙΙ. 61. ἐφόδιο πολυπλένεις καὶ ἀλαζονέις πεπληρωμάτῳ ΧΙΙ. 40. πεπληρωτὸν οὐ πελοπόννησος τῷτο Κύρος τοι ἀπέτην Λύγαν ΧΙΙ. 1. p. 717.

Πληρώματο. Διεξιλέσθαι τῷτο πληρωμάτων ΙΙ. 10.* de classiis differere. ἀπάλιστα τετράρις σὺν τοῖς πληρώμασι V. 10.

Πλησιάζω. πλησιάζειν καὶ ἄλλῃ X. 18. rem habere.

• Πλησιός, vicinus; adstans tibi XIV. 22. διπλάσιος περιφέρεια πεπληρωτός I. 32. διπλός πλησιός πληρεστότες τῷ βασιλεῖ, adstantes ministerii causa ΙΙ. 17. sic x. 21. Ετ πλησιόν αὐτῷ καθίσαι ΧΙΙ. 1. p. 715. ἔθηκε πηγής πλησιόν ΧΙΙ. 1. p. 837.

Πλησιόν. Διερράγηνται τῷτο πλησιόν, πίνια σατυρισταῖς ΙΧ. 26.

Πλησίος. ἐπὶ πλήν τοι κρυστός ἔστι, in aureo latere stabant XII. 62.

Πλοῖα καταβότα εἰς τὸν Πειραιό ΙV. 25.

Πλόκρητοι ιχθύοις I. 1. cirri, crines. Plinius I. IX. c. 29. crines vel brachia polypi vocat. alii, flagella. Oppianus lib. III. Cyneget. πλοκρίτας appellat & ἀκρέματα pedes Polypri. K.

Πλέος ἀπόθης ΙΙ. 14. τοῖς πλέον πλέον παρέκειν καὶ ψύχει ΙII. 1. πλέον φυλάττεσθαι ΧΙΙ. 12.

Πλέοντος βαθὺς ΙΙI. 18. φιλέτης χορηγεῖν περιεργίαν, καὶ πλυντεργίαν ΧΙΙ. 1. πλέοντος ἀνείδειν IV. 19.

Plusquamperfectum fine suo augmento: τε θηταύεισο VI. 12 κεκοίρατο VIII. 7. πεπλήρωτο ΧΙΙ. 3. πεπλήρωτο ΧΙΙ. 27. Vide & ΙΙI. 19.* & alibi.

Πλημμα IX. 14. de vento vehementiore. Et ΧΙΙ. 1. p. 839. de aura.

Πλοῖα. πάντα οὐ μήρα εἶδοντας, artis Poëtice primam laudem tribuerunt Homero ΙX. 15. ἐπὶ ποικιλῷ ὕμενος II. 30. τέτο δὲ τῷ πονηρῷ, quod Poëtarum est, ex Poëtis est sumptum ΧΙΙ. 2.

Ποιητεία ΧΙΙ. 19.

Ποικιλη ΧΙΙ. 12.* porticus Atheniensium, sic à pīcturis dicta.

Ποικιλη τῷ πέχη θαυμαστῇ ἔξεργασθαι τῷρος ἑδεῖ XII. 1. p. 718.

Ποικιληπον ἐπικοινωνία, de lacunari pīcto ΙX. 3.

Ποικίλος. πὰ ποικιλον τῶν χρηστῶν ΧΙΙ. 22. ναριetas gestuum. ποικίλοι χιτῶν; ΙV. 22. discolori. Sic ΧΙΙ. 7. & ΧΙΙ. 1. p. 713. ποικίλαι Διερράγη ΙΙI. 1. varia avocamenta, loca amena.

Ποικιλη, πάντα ἀρρέν 1. 15. productit, gignit. ποικιλη δειλιν. τῷτο χρόνος φειδὼ ΙI. 5. ποικιλη διοίκησις ΙX. 15. τοῖς ἐραπούσις ΙΙI. 19. ποικιλη ἀρρένεια ποικιλη ἡρών ΙV. 25.

ET LOCUTIONUM.

τοῦ civium suorum.

Πολυπαγμοστίν γυναικέα ΧΙΙ. 1. p. 710. ΧΙΙ. 1. p. 845. de ornatu.

Πολύς. πολλὰ I. 23. pro καὶ πολὺ. Sic πολλὰ καλεπαίνειν ΧΙΙ. 54. ἀμφτάνειν IV. 1. πολλὰ ἐπὶ πολλοῖς IV. 18. πολλά καὶ ἀγαθῶν II. 25. sic amant Græci coniunctione interjecta, pro πολλῶν ἀγαθῶν, πολλὰ μὲν καὶ ἀκα II. 44. πολλοῖς ἄκαστοι, cui respondet ἀπὸ τοῦ καὶ τῆς IV. 19. πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα εἰσῆν ΙΙI. 10. πολλὲ πολλῶν X. 9. magno. οἱ πολλοὶ ΧΙΙ. 8. πυλος. Sic I. 19. & ΙX. 20. οἱ πολλοὶ τῶν πονηρων ΙI. 18. plerisque. πολλῷ πικρότερον ίμοσίαν ΧΙΙ. 18. ἔχει πεθίσειν πολὺν, magnum ambitum ΧΙΙ. 16. πολλὴ πρόσης ΙΙI. 26. pro μεράλη. Sic πολλὴ σπική ΙΙI. 1. πολὺ ἐπὶ ὄντα αὐτῷ ΙI. 13. magnum est ποτερεύεις. πολλὸς καὶ λαλῶν ΧΙI. 13. πυλος διπλάζων ΙΙI. 43.

Πολυτεία πολιτείας ὑπερβάλλεσθαι ΙV. 2.* magnificientia. οὐ μή τοι τὸν Αἴγυπτον πολυτελεῖς δέπται ἔδει, lautitia ΧΙΙ. 26. ἐφόδιο τέλεσ, πολυτελεῖς καὶ ἀλαζονέις πεπληρωμέναι ΧΙI. 40.

Πολυτελῆ ΧΙΙ. 1. p. 713. κόρη ΧΙI. 1. p. 721. πολυτελῆ ἐπίστηται παρεσκεύαστο, sumptuosum convivium ΙΧ. 4. ΧΙΙ. 14. ἐπίστηται πολυτελεῖς I. 16.

Πολυτελῆς οἰκηδομῆς, δειπνεῖ ΧΙI. 29. πολυτελῆς πονηρίας ΙX. 34.

Πολυωρία εἰς ήνα ΧΙI. 46. cura.

Πόλη, εἰς πόμα καταχρήσθαι σύρε ΙΙI. 13. τὸ φραγμόν πόμα I. 16.

Πορτῆ θεά ΧΙII. 1. p. 838. providentia divina. Φανῇ ἰστα πορτῆς VIII. 1.* ιστὶ τὸν Στένη πορτῶν βαδίζειν VII. 10. πορταῖς VI. 1.

Πονέω. βέβης πονήσας ὑπὲρ ζυγὸν σὺν ἀρρένεις V. 14. πονησθαι αὐτοῖς γῆν I. 31. αἴτι πολλή Εργάλων ΙII. 42. σύμφα πονηρός Διερράγη ΙI. 15. singulas res publicas, πολιτικὴ δύναμις, exercitus civicus ΙI. 28.

Πονητής I. 1.

Πολυτάντη ΧΙI. 21.* commune sepulchrum.

Πολυτορβεῖο Ι. 27. voracissimus.

Πολυκαρπεῖν ΙΙI. 41.

Πολυτεία ΙV. 19. cruditio.

Πολύποδες I. 1.

Πολυποσία I. 24. ΙI. 41. p. 177.

Πολυπότης ΙI. 41. p. 172.

Πολυπότης γυνὴ ΙI. 41. extr.

Πολυπαγμονέα περὶ τῷ πολλῷ ΧΙV. 7. de Ephoris, in bonam partem, ita ut diligentiam & studium exprimat, attendendi ad vesti-

INDEX VERBORUM

ΧΙΙ. 26.
Πόρων περίστας γυναικὸς Ι. 14.
Πέδρον τὸ ἐπιστόλεων Ι. 32. πορφύρα κείστως ὀρθῶς
ἥστη ΙΙ. 8. longe aberant à recto judicio. &
πορφύρα πῆχη, scil. ἵστη ΙΙΙ. 16.
Πορφυρία, ἡ, εἰς πορφυροῦ ἑστήσιον περιένει ΙΙΙ. 32.
πορφυροῦ σαλᾶς πορθμῷ ΙΧ. 3.
Πορφυρεῖς ΙΙ. II. vellimenti genus à purpureo
colore ita appellatum.
Positivus pro Comparativo: πρεσβύτερος Στησι-
χήρας ΙV. 26.*
Πάσσον ἰχθύασι ΙV. 29. quantum risurus fuisset.
Ποταμὸς Ι. 4.* Nīlus, καὶ ἵππος ita dictus.
Ποτή, olim, antea. ἡ ποτὲ γυναικεῖς, antiquae
mulieres Ι. 10.* Ponitur post alias particulu-
ras ad ornatum vel ad emphasis augen-
dām, ὅποι ποτε, ubi tandem ΙΙ. 10. ποτὲς
ποτε ΙΙ. 13. οἱ ποτὲς ποτε μέση ἡστεραί ΙΙΙ. 1. p.
848.
Ποτιστοὶ ἀνθρώποι ΙΙΙ. 26. bibacissimi, eadem
forma, quā Οὐφαργύισατο.
Ποτισάσθι. ποτισάμφη καὶ δακρύσου, Deos implor-
, rans ΙΙΙ. I. p. 721.
Ποτή, potus, potio, τροφὴ λόγῳ αὐτῇ κρία, ποτεί-
τε ποτίδαιρ. ΙΙΙ. I, p. 842.
Πότης, compotatio ΙΙI. 23. μετέπειτο. Τὸ πότης
ΧΙΙ. I. p. 712. διδούσθιμος ποτὲς τὸ πότης, ὡς
ποτὲς ἀνθρακοῦ, ibid. Sic πεπίστο. Τὸ πότης
ΧΙΙΙ. 4.
Πότης, circiter, πεισαρχόντη ἐπῶν πεισαρχόντη ΧΙΙI.
4. ὡς πάντα φονού Οὐρανούς, alicubi Ι. 18. sic
ΧΙΙΙ. 14.
Πόδες. ἢ ποδῶν ἔχει Ι. 32. ΙΙ. 44. ΙV. 22. πόδας
ἔχει Τὸ λέμπατο ποτέν Ι. 3. extra ovi putat-
men pedes exserere. πόδας λαμβάνειν, συναρπά-
ζειν ΙΙI. 22. πόδας εἰς ἀκαλέσαις οἰκτας ποδίναι
ΙΙV. 42. ἐρριμένος εἰς ποτή, jacentem inter
pedes Ι. 16.
Præsens pro Præterito: λέγεται ἔχει, pro ἔχη-
κένει ΙII. 24. Præsens pro Futuro Ι. 16.* p. 24.
Περγύμα ἄνθες ΙI. 13. de re nova Τὸ πυργύμα
νηνηκανοῦ καλεσθῶν ΙΙI. 22. quod fieri
vix aut non potest. πυργύμα περγύμα ποτὲς ποτὲς
κορεῖς εἴναι θέλει πηγόντο Ι. 15. paucum. Alter-
ter: πεγγύματα καὶ καὶ δημόσια ΙΙI. 4. res
publicæ. πράγματα ἔχει Τὸ διπλόδονας εὐεργετίας
πειράματο Ι. 8. molestiam ac negotium in eo
habet.
Πράματος οὐτοῦ, vinum, quod diu durare po-
teat ΙΙI. 31.
Πράξεις ΙΙI. 4. V. 16. facinus.

37. τὸ τῶν οἰκητῶν ὑμεῖον ἐγ πέριο IX. 16. p.
603.

Πράπτων *venditio*. ἀφόνης τῆς περισσευτικῆς XIII. 7.
Πράπτειν ἡ τῆς κακωλούμψου III. 19. ἵνα τοῖς πατροῖς
μόρφοις σεμνώνεσθαι XII. 23. περάπτειν παντοῖς
III. 18. καὶ ἄρτον, ἡ πράπτηται, ἔτι *rogavit*,
quid ageret II. 35.* εὖ πράπτηται, *bene* τοῦ *se-
liciter agere*, in initio Epistolæ XII. 51.
περάπτειν καὶ πολὺ XIV. 35. πρὸς ἐπιστρατείαν,
exigere. Ita πράπτειν φόρος VIII. 18. ex-
gere. Thomas Magister in *Ecclesiasticis* πράπτε-
ται ἡ μόνοι τὸ ποιῶν ἡ πάκχω. ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπο-
τῶ, δὲ καὶ ἐπιστράτεια λέγομεν. K. εὖ πράπτειν
XII. 12. *nihil proficiebat*. Hinc πράπτειν
τὰ τε λεκτέα, καὶ τὰ πράκτεα X. 12.

Πράπτην ὁργιζόμενον XI. 54 πράπτουμεν XIV. 23.
Πράκτης καὶ χαλδεῖον περιέλαν, de fluvio *leniter fluente* III. 1. p. 196. πράκτης καὶ ιδεώς ἡκτενής αὐτοῦ
VIII. 12.

Πρέμπτος, *stipes arboris* II. 14.

Πρέπτων, σοῦντα ἐπερψήσαντα αὐτὴν XII. I. p. 723. *flula*
illam apprime decebat. olios πρέπτων τῷ ἐπιμάλῳ
τῶν γενῶν XII. 31. *nomini respondens sapore.*
Ἐκεὶ πρέπτει Στῦν Χ. II. 1. *me decet vivere, nūile*
est publico me vivere. καὶ πᾶς ἐπερψήσαντα τὰ
τὰς μερισμάτικας XEI. I. p. 723.

Πρεπτάδης, πρεπτάδες αποτελεῖ ἐπεισεπίστρετο VIII. 9.

Πρεσβεῖαν VIII. 7. PRO πρεσβευταῖς, *legatis*.

Πρεσβεύειν *πρεσβεία* I. 21. III. 17. *πατέρειν* XIV. 39. *πατέρες τῶν πατέρων* I. 21. *πρεσβεύειν* III. 47.

Πρεσβύτεροι ποιεῖνται τοῦτο Γ & C. V. 17. *anti-
quius habere, præferre. πρεσβύτερος νιός, pro-
natu maximo* IX. 47.

Πρεσβύτης. Κάτωτος Γ πρεσβύτερος XIII. 6. Sic II.
34. Vide & IV. 26.*

Πρεσβύτερος κακός, *senile malum* II. 34.

Πρεσβύτημα. πρίασιαν &c. XI. 9. *eme tibi. λόγῳ*
πρίασιαν, quam emerit IV. I. πρεσβύτης ἡ πλέον
σωματικῶν IX. 39.

Πρήτης ἀπάντημα X. 4. πρήτης ἡ αεθοτυπίστη I. 21.
ἄρχοντας πολιτεύοντας X. 17. *σπάσων τὸ κύλαντρον*
I. 5. *Etiam cum Indicativo, πρήτης ἡ φιλάντρια*
I. 15.* *διελύνειν* v. 6 *antequam in cineres dis-
fluxit, vel collapsus est. ἀπίκνεται* v. 18.

Πρενίδης ἐπικόπτειν V. 17.

Πρέπει Γ διπλαῖσιν. Ιερὸς κακὸς II. 34. σπονδεῖ IV.
I. VIII. II.

Προάγειν. *προνηγαγεῖ τὸν πλάντινον* v. 7. *longius*
procul sit Scythicam illam vagationem. *απ-*
αχθεῖσας ἐτούτης δρυγῆς XIV. 23.

Προαγωγέα III. 14. p. 224. *lenocinium*. De
iis, qui uxores suas quaestus causa libidinis
alter-

ET LOCUTIONUM.

alterius exponunt.
Проявляючи. *аερηγητο ξίνος*, *elegunt in magistratis mandandis XIV. 5. προέλογος* ΣΦωκαν^Θ *τ Δημάδῳ XIV. 10. ab antiquo ἔλω.* *περιέλογον αἴρετο τέτοι, & κληρωτὸν VIII. 10.* *μίαν περιέλασα I. 25. eligere unam ex iis.* *ηγεσοι προρέωται τῶς σεμινευτοῦ παρ' ἑστοῖς,* *singuli ita student res suas extollere XIV. 34.* *πεφερόμενοι βεστιάτεν τοῖς ἀρέσοις II. 13.* li-*
benter Ε consulto invidentes optimis. πᾶσι *κυνηγίου πεφερόμενοι XIV. 14. valentibus, qui* *id faciendi consilium ceperant. Sic III. 10.*
At προχειρότο τ ἄλλω, *parvum III. 8.*
Проискальсомац. *προσκαλαθίστων τ ἄλλω III. 44.* *aliis jam occisis in pugna ante eum, qui su-*
pererat.
Проискальсомац. *ν. 6. pulcherrimum subur-*
bum.
Проискальсомац. *προσάλλεθαι τῷ ἀπότιθα II. 44. pro-*
tendere clypeum. de eo, qui se præparat ad
excipienda tela hostium. Sic προσάλλοντος
τῆς ὥρυγος παὶ ἔσλα XIV. 24. προσάλλομενοι κι-
νετῶν Σ σόματ^Θ IX. 13. προσάλλομένων τῷ
ικεπειαν Εφεσιων, *cum Ephebi preferrent in-*
signia supplicum III. 26.
Проискальсомац. *ψιλόστενος XI. 4. Sic αερηλημα τῆς Ελ-*
λάβ^Θ. Lucianus Timone p. 90. P.
Проискальсомац. *III. 47.**
Проискальсомац. *πολὺ δι ἐνέργεια, praesignificari II.*
31.
Проискальсомац. *& μὲν πρεδόνη ἵστο τῆς τύχης XIII.*
I. p. 838. non tamen est à fortuna prodi-
ta. Secundum Donatum in Heautont. A.
IV. S. I. proprie produnt parentes, deserunt
patroni, deficiunt socii. K.
Проискальсомац. *ab ēīi, eo προΐνην cō πορφυρῆς ἰδῆσι,*
prodire Ε̄ incedere per publicum in purpu-
reis vestimentis XII. 32. Sic προΐνη IV. 22.
VII. 13. VIII. 15. XII. 32. prodire in pu-
publicum respectu domus cuiusque. πρόστις ὁ πο-
ρφύρος χολῆ καὶ πρέπει III. I. p. 196. de placi-
de labente amne. προϊόν^Θ Σ πότε XIII. 4.
cum magis magisque pergerent bibere. προϊό-
τος χρόνος XIV. 25. ut Latini: processu tem-
poris. προϊόντος αὐτοῖς τῆς ἡμέρας IV. 20. col-
loquio inter eos longius procedente, protracto.
προϊόντος ὥμιλος opponitur τῇ πρώτῃ εἰδήσῃ,
primo accessui. προϊόντος ἐκ τῆς θαλάσσης I. 5.
Проискальсомац. *praedictum, antea dictum II. 18.*
& II. 41. τ Βαρβάρην οἱ προεργάσεις II. 31.
Sic VII. 2.
Проискальсомац. *προεκτελεῖτε πὲ ἕδη τ γάμον XII. 1.*
I. p. 848. *ante expendentes.*
Проискальсомац. *ἔξα τῆς γεφυρᾶς πρέστεται ίών IV. I.*
circulo aliquem protrahere.
Проискальсомац. *ὅπε προεῖπεν ή Θεός XII. I. p. 717.*
Проискальсомац. *προελθεῖν περιπέτερο III. 18. προβλ-*
θεῖν ἀμφοῖτον η φιλία εἰς τοστον &c. XII. I. p.
716. εἰς τοστον προβλθεῖ τύφος XII. 51. τρυφῆς
VIII. 4. προελθόντες εἰς ὄρυγδο, μάχη I. 14.
ἀκεχ ἐπι μίγη διάμεσος προελθον I. 10. ἐπει
προῆλθεν αὐτοῖς, produxit ex ea domo IX. 21.
Проискальсомац. *προκεκτόντος νυκτὸς IX. 19. πρόκεκτον ή ἀκ-*
τος III. I. p. 196.
Проискальсомац. *Τύχης εἰς αὐτὸν III. 23.*
Проискальсомац. *προευμόστατος Ι. 7. avidissime. χαείζοντας*
η IX. I.
Проискальсомац. *prompte, facile, scil. mori XIII. 38.*
Проискальсомац. *προείμι, εἰδεῖ εἰς ἀλλήλας προείνεται, emittunt I.*
I. 15. οι δι προείμενοι scil. φρόνημα Λακωνικόν,
qui animum Laconicum abjecerunt XIV. 29.
Проискальсомац. *προείσηκε τ κρινὴν X. 17. reipubl. prae-*
suit.
Проискальсомац. *προκαλεῖται εἰς μοιομάχων τ I. 24.**
provocat.
Проискальсомац. *προκάλυμμα κόμης εἰφαν^Θ XI. 4. Sic Suidas*
in Voce Εἰκάσιον. P.
Проискальсомац. *τ ἴσποταν XIV. 6.*
Проискальсомац. *πρόκειμα. πρόκειται ἀθλον τη πόλην II. 41. οὐρφός*
προκειθεῖται I. 16.* proponi, collocari. πρόκειται
προκειθεῖται ιφεικάτε I. 31. exhibentur exposita ad
viam.
Проискальсомац. *προκειρύτισι. προκειρύτισι ἀγρεῖται τ παρθέναν IV. I.*
Проискальсомац. *προλέγει τη μαστότον II. 41.*
Проискальсомац. *προκαλεῖται. ἀπει προμαδόν, que cum cognos-*
visset VI. 14. Sic IX. 29.
Проискальсомац. *προμάθειν ή^Θ ιταιεπαγνένον III. 23. IX. 30.*
Проискальсомац. *προκειται ημῖν Θεός λέγεται II. 31. προκεισθεῖται*
οὐγέτας καὶ σωτηρίας τῶν ἀρχομένων XIV. II.
Проискальсомац. *προκοπεῖται Σ μη διλέγουσι τῷ πατερίδα III. 26.*
τῶν θερμάτων προκοπεῖται πιεσθεῖται XII. 56. κυ-
ρατη gerere. εἰ προνοίας διπτεῖται V. 15. con-
fusito.
Проискальсомац. *προκέινεται αὐτῇ, το γένος, ἀλλὰ τῆς*
καλύπτης ἦδη XIII. 33. procuravit ei, que
digna erant non animo ipsius, sed forma.
πολλοῖ πολλὰ ἀγαθὰ προκέινεται I. 30. con-
cibū.
Проискальсомац. *κα τοῦτο εἰ προσιμίχ VII. 3.*
Проискальсомац. *προεπιτάρη IV. 5. progenitor, avus.*
Проискальсомац. *προεπιμάσι. προεπιμψε τέτο πρωταγῆς οδοῖς XII. 46.*
Проискальсомац. *προποδάντης τῷ δισπάτερῷ, profiliens*
ante Dominos XIV. 46.

INDEX VERBORUM

Προστίνειν ταῖς γυναικὶς III. 15. πρόποσιν IV. 23. Πρόφορος ἀρχῆς Δαιμόνος I. 20.* Boni Dei potulum, quo circumlato mensa removere mos erat. πρόποσις τελεταῖα, κάνειον IV. 23. sortitio cuncte ultima, ταῖς σφραγίσεσιν εὗ μάλα διποχολέγοντες XII. I. p. 712.

Πρόρροσις θεῖα VIII. 1.

Πρός. αὐτὸς Θεῖον, per Deos, in parentheseos modum IX. 4. μερτύγονον ταῦτα φέρει τοῖς ἄλλοις καὶ τέτο II. 5. αὐτῷς τάποις κακένον λέγεται I. 14. & X. 13. πόδεις ἐπὶ πά &c. αὐτῷς τοῖς κηλίαις IX. 16. καὶ πρὸς τὴν Χαλκιοῖκην, αριστὶ Μινερβαν, sic dictam, h. e. in ejus ἑδε IX. 41. πρὸς Γυμναστὴν, juxta VIII. 14. sic VIII. 16. & IX. 39. ἀνίστροφο πρὸς Κύρου XIII. I. Φιλόσοφος πρὸς τὸ θνωνίσματι I. 12. ἐφι πρὸς τὰς ἀμφὶ I. 17. I. 21. & alibi. Sic ἀρρεπήσεις ἵππων πρὸς τὸν ἵππον I. 3. συνεστά οἱ πρὸς βασιλέαν, πρὸς τὸν βασιλέαν Rege IX. 41. ἥττο πρὸς αὐτὸν καὶ ὀμολογία γίνεται II. 7. & VI. I. extr. & X. 2. εἰ τῇ μάχῃ πρὸς ἀδελφὸν XII. I. p. 721. πρὸς ἀνάγκην σύνδο XI. I. p. 714. id est, ἀναγκαῖον. Sic πρὸς βίᾳν XII. I. p. 711. adde IV. 8. οἱ πρὸς ἴδοντι βίος IV. 23. πρὸς ὀλίγον XII. 63. πρὸς ταῦτα ἡδη, delictatus est iis XIV. 43. γίνεσθαι πρὸς παιδίαν, lusus intentum esse XIV. 43.* εἰ μὲν πρὸς τὸν ἱεροφύλακα οὖσαν X. 21. erant illi quidem toti in sacris peragendis. πρὸς τὸν εὐγενέα πρὸς τὸν πλάτωνα II. 14. λέγεται οἱ λόγιοι πρὸς τὰς ἄλλα θελήσαντας, ἄλλαν δὲ τοχότας, h. e. de illis XIII. 23. XII. 64. Vide Not. ad XII. 64.

Προστίνειν μηδενὶς III. 16. scilicet, πρὸς τὸ τέλον, κατηφέλεχτη πνεὺς μὴ σφραγίζετος, igne non admoto. XII. 57. πρόσταγε σεωπὸν ἐπὶ τοῖς ποιοῖς καὶ Αἴτιοις καὶ Στοιχεῖοις XII. 51. eo proficisciere. προσάγοντος τῷ Τυράννῳ III. 21. accedente Tyranno. προσηγένετο τὸν γυναικεῖαν XII. 47. Προσαγένετο) Αἴτιοις II. 26. sc. Pythagoras, cognominatur, vulgo nominatur.

Προσάδειν. απεστάλλιν τῇ κατάρᾳ XIV. 23.

Προσκένω. προσκεκτησεῖν εἰκόνας ποῦται, præter illa etiam hæc audivisse II. 32.

Προσφλεγματία δέσμα, in quibus omnia, que fieri deberent, buccina sono significabantur VIII. 7.* Προσφλεγματία IV. 10. adversum, & molestum verbum, πόνος οὐ προσάγεται περικνήια, in clivo

nascentis herba IX. 24.

Προσάτιων προσάψας παρφύραν αὐτῇ, alligans IX. 2. προσαψάμενος XII. I. p. 715.

Προσαλέντι τῇ δοξῇ, accinere tibiis ad pelletem XIII. 21.*

Προσάπλακη τοῖς τείχεσι III. 14. oppugnare. προσέπλακες ὄντες αὐτὸν V. 6. sol ipsi affulit.

Προσβλέπειν. προσβλέπειν βλέμματι μεταλλικῇ VIII. 12.

Προσγίνομαι. εἰ τέταυ προσγίνεσθαι ἢ λόγων τοῦ ἐμπειρίας καὶ τίχην XIII. I. p. 844.

Προσγέγομαι. προσγέγενθαι τῷ νόμῳ XIV. 7.

Προσδοκάσμαι, τὸ προσδοκάμενον, futurum XIV. 6.

Προσεῖδω. ἕδεσμα προσεῖδαι κόμη, suaves aspectū XIII. I. p. 841.

Προσέπιν τὰ δόκεται XII. 23. infestas vibicare hastas.

Προσέμι. προσέμιτες ἀκρατεῖσθαι τῷ ὅτῳ III. 15. dedentes se vino. τοῖς βαλοφρόοις αὐτῷ προσέμι IX. 13. προσιόντες Πιστιγέρτη, obviam veniente Pijistrato III. 21. ὁμαλᾶς καὶ συνθετικού προσιόντος, si aequaliter εἰς consuetu morecum eo vivam II. 21.* τὰς προσιόντες αὐτῷ II. 13. de Discipulis.

Προσέλκυομαι σφεσικῶσσατο τῷ μίγματι τῶν ἄρτων II. 17. attraxit ad se.

Προσεπιλέγω. in super addo II. 26. τὰς καταδίκας σφεσιπλέγει XIV. 43. condemnationem singulorum adjiciebat.

Προσέπω. πατρόθεν τὸν γενιαν προσέπων, appellavit VI. 2. προσέπων αὐτὸν, salutavit, allocatus est illum XII. 47.

Προσέρχεσθαι τῷ βασιλεῖ IX. 3. IX. 38. XII. I. XIV. 10. προσελθών ποτε διδασκείσθαι πάντας XIII. 38.

Προσεργάτης. τοῖς λεχθεῖσι οἱ προτερατῆται IV. 17. dictis amplius quidquam interrogare.

Προσέιν, in super XIII. 2. extr.*

Προσίχειν τῷ σῷ καὶ καλῶν εἰσώντι IV. 2. assentiri. Σικ Καλλίχο, Γοργονία, &c. IV. 16. εἰ δὲ οἱ Καλλίχοι καὶ προτίχειν I. 15. sicutdem Callimachος auscultandum. Sic ἔδιε αὐτῷ προσέχον Χ. 16. ἔτινοι οἱ τότε προσέκοι τοῖς λειρινοῖς ὅτῳ αὐτῷ, acquiescebat, auscultabat cum veneratione IV. 17. ὀλίγον αὐτῷ (Αφλεγματίᾳ) προσέχειν XIV. 33. Sic VIII. 16. προσέγυμναν ὑδε προσέχειν XII. I. p. 715. προσέχειν πάνιον οφόδρα τὸν Αἴτιον XIV. 43. attindere animum. εἰς ἐφι προσέχειν τοισταὶ ἄλλοι ματ ΧIV. 16. se non curare.

Προσέοντος III. 32. pubertati proximus.

ET LOCUTIONUM

Προσήκω. προσήκεις αὐτῷ ή γυνὶ ΙΙΙ. 15. Sic vi.
1. p. 441. &c XII. 25. p. 758. Ἡ βίβλος
ΧΙΙΙ. I. p. 838. ἡ προσήκεις γένει ΧΙV. 5.
οἱ προσήκοτες, amici, propinquai IX. 8. XII.
49. ἵστη μηδὲν τὸ μηδὲν οὐ προσηκόντων φιλο-
τεχνῶν, non differens de rebus nihil ad te per-
tinentibus, h. e. quas non intelligis II. 2.
κόσμῳ ἐπίκτητος καὶ μηδὲν αὐτῷ προσήκειν II.
14. τὰς εἰδότας προσήκει ζῆν, decet vivere X.
II.

Προσηκάνων. προσηκαίνων οἱ Θεοὶ τὰ μέλλοντα διὰ
ὄρθιων, συρράολων, σπαλάγχνων ΙI. 31. proprie:
opponit τῷ πρόλεγεν, quod oraculorum
proprium est, & vatum, & hariolorum.
προσηκάνειν τὰς τύχας ΧΙI. 57.

Πρόσθιον. ωρθόν πάντα τὸ πρόσθιον χρόνον ΙΙI. 57.
Πρόσθετον κόσμου προσάπτεον ΙV. 22.

Προστίκα. προσέστη τὰς δεομένες IX. 3. de ma-
gistratu sive judice: scilicet, ut cau-
fas ipsorum cognoscat. οἱ δὲ προσήκοτο V.
5. XI. 9. οἱ δὲ προσήκαντο τὰς ἴασθεσιν,
non admiserunt, non acceperunt ea, quae
iphis promiscebantur ΙΙI. 33. ἐπεστειτὸν
ἄνθρακα III. 19. non probabat virum. μήτε τὸ
ἀργύρεον προστίκευτον, μήτε τὸ πόλι Ι. 25.
προστίκευτον ἀργυρον εἰς Σπάρτον ΧΙV. 29. σύερ-
γειαν ὡς θεὸν ἄντες προστίκευτον Χ. 8.

Προσκλαίω μηρία προσκλαίσται ΙX. 39.

Προσκυνήσειν φοῖαν Α' μαζεύσῃ I. 33. Sic & cap.
31.

Προσκυνήσαι οὐλιον V. 6. βασιλέα Περσῶν I. 21.

Προσκυνάτω. προσκύναται τῷ ἀργύρει ΙΙI. 8.

Προσλαμβάνω. προσελήφασι ἱστικλημα εἰκένει ΙΙI.
15.

Προσκύνεσθαι ἱερᾶς τοῖς πολύστοιν I. I.

Πρόσθιον, reditus bonorum. καταπέλλα τὰς εἰκόνας
προσθέσις I. 25. χίλια τάλαντα πρόσθιον ἐνταῦθῃ
προστίκευτον καθ' ἔκτον έτος IX. 9.

Πρόστοκος βάρβαροι, vicini, finitimi IV. 8. Sic
VIII. 18.

Προστριχέσθαι τῇ Νάεῳ ΗΙΙ. 5.

Προσπαζένται ληνὶ Διὸς τῷ χολὸν IX. 29. deteriore
fensi, de petulante.

Προστρέψαλμούσιν τὸ ἐπαινόντος ΙI. 23. addere.

Προστημα. προστημεψει τῇ Εὐρυδίκῃ κάνειν ΧΙI.
36.

Προστοιχόμα. προστοιχόσατο ὁ Νηλός ηγ. αὐτὸς
διπλαῖς ταῖς VIII. 5. simulavit. & προ-
στοιχόσατο αἴλισθει τὸ Πολυκρετόν IX. 4. non
præse tulit, quasi accusaret, &c. προστοιχό-
σατο significat dissimulavit. quod pluribus
exemplis confirmat Bedaeus in Comment.

G. L. p. 372. adi & Suidam in προστοιχί-
σμῳ, & in προστοιχίᾳ. & quæ notata Vi-
gero in Euſeb. Præp. Euang. pag. 38. in
Glossis veterum προστοιχίᾳ denotat diffi-
culty, æque ac simulo. K. προστοιχίασθαι
φασθόμενον XII. I. p. 714. hilaritatem præ-
se ferre.

Προσπορία. μὴ ἀπολλύσθαι, πήντε προσπορί-
σμων φίλον τοῖς ἀρχαῖοις ΧΙV. 38.

Προστόμια. appellor. προστέρην ΙI. 26. & ΙV. 17.

Πρόστομις, compellatio ΙI. 26.

Πρόστογμα ΙΙI. I. p. 715. τῷ Διὸς ΙI. I. p.
197. οἱ λατρὸι προσταῖς αὐτῷ προσταγμάτη
ΙX. 23. ισοφισταὶ γε τὸ περγίνα προσταγμάτη ΙV.

Πρόστεξε. μετὰ τὴν πρόσταξιν τὴν καὶ αὐτῆς, post
mandata de eo, vel contra eum, data ΙΙI.
34.

Προσάτης. προσάται γνόμενοι Εἰ δῆμος ΙI. 43.
qui causam populi agunt contra optimates,
Demagogi.

Προσαγία τεταν ΙI. 42. de adolescentibus regen-
dis & docendis.

Προστήλω. προστήλαι ὁ θεραπεύων ΙI. 37. λατρὸι
προσταγμάτη ΙX. 23. βρόφημα ΙX. 37. προστήλων
imperare verbum est medicis proprium,
& pedissequum habet τὸ recipe. quod autem
hoc capite ab Aristotele mouetur, id non
nisi in sapientem, qui τὸ γνῶθι σεαυτὸν pro-
be didicit, cadere potest. οἱ δὲ τῷ τὴν ἴα-
σθειν θεωρητῶν μηδὲν ἐπιτίθεται, μόνον τὸ ἀγα-
θὸν ἐπίδος τε καὶ πίστεων ἐξηργητα. καὶ οἱ μὲν τῷ
λατρῷ ἀρεστος εἰς μέσον παρελθόντες, ἀπὸ τοῦ προ-
φυλάκεισθαι, καὶ τὸ προστέκειν δρῶν, ἀπόπειτος ἀρρεν-
τῷ κύριος μετ' ἐπισήμην προστήλαι. οἱ δὲ οἱ βα-
σιλέων τῷ νομοθέτῃ πένθοι, πιστῶν εὐολεῖν αὐτῷ
τὸ προστελέγματον. qui vero non intelligunt
præcepta medicina, ex bona spe fideque uni-
cè pendent. Et optimus ille medicus prodit, &
pro imperio edicit ex arte sua, quid caven-
dum, quidve faciendum: agrotus autem
ipfi, ut Regi & Legislatori obtemerat cre-
ditique profuturum sibi, quod præcepit. Eu-
feb. lib. I. Præpar. Evangel. pag. 15. Hinc
de operis libertorum, L. 26. imperantes vo-
cantur medici, ut Gothofredus notat, quam-
vis hæc explicatio legis sensui videatur con-
traire. K. Usurpatur etiam de Philosophis.
προστέκεται ἐφ' ἵππον γρόβην ἔχει ΧΙV. 6. Et
de quibusvis aliis: προστέκεται. Σολαρεῖ τὸ ΙI.
5. κτεναῖ τῷ βασιλέων VII. I. προστελγμένον
εἶδος VI. 5. præscripta Legatis via, προστέκε-

INDEX VERBORUM

τὸν παιδα πείσαται τὸν λοπόδα, *praecepit ser-*
vo, ut emeret X. 9. *αφοσίας εκπλασθα τὸς*
φραδηρὸς XIII. 24. *Et de Certantibus: αφο-*
στητε φρέσκει τῷ γερμῆν IV. 15. *procon-*
cavit ad id. Aliter: αφοσίας σοφόν ἡ εἰκεῖ
XI. 41. ubi non tam imperium notat, quan-
vim rogandi ex auctoritate & familiaritate.
Sic plane XI. 26. οἵτις ἡ αὐτὴ αφοσία, ro-
gabat eum, ut quid ab se exigeret, postula-
ret.

Προστίκα. ποστιγκάς τῇ τέχνῃ III. 31. *affixus*
arti.* notat studium pertinacissimum in rem
aliquam.

Προστίθημι. τὸ ἔτε δαυματιώτερον προστίθεται III.
18. p. 251. *αφοσίδεις τὰς νύκτας τοῖς μέσογεις* II.
41. *αφοσίδιασιν αὐτῷ τὸ Σκυδικόν, ibid. adscri-*
biunt, tribuant ipsi etiam illud. αφοσίδιον
ἴσιλι πλίον τὸ φίλτρον τῷ ἔρωτος I. 30. *magis*
magisque augere.

Προστίκης φυγῆς. vide notas ad XIV. 7.

Προσφίεν λόγες ἀεὶ γῆρας X. 2. *προσφέρειν* εὖτε
ἀγαῖς πολυτελῶν I. 31. *προστίγκασθαν τροφή,*
III. 31. *ori offerre, affumere. προσφίεντι*
μηδὲν χωρίς εἴτε IX. 23.* *fine causa datanī-*
bil medicamenti dare. προσφίεσθεν τοῖς πολε-
μοῖς ὑμερώταβο XII. 27. *tractare hostes misissi-*
me.

Προσφίεσμα. προσφίεσις αὐτῷ XIV. 26.* *allid-*
dens se ad eum suo malo. προσφίεσις αὐτῷ
mendosum tinnit. Nam προσφίεσμα sem-
per, quod quidem ego sciam, dandi ca-
sum exigit vi præpositionis. προσφίεσθαι
ερπυλιδί ex Alciphrone duduim notavit
Budæus, qui etiam bene addit, *προσφίερε-*
σθαι esse ἐπὶ κυκλοφορεῖσθαι, cum suo vel
alterius malo accedere ad aliquid. Sic εἰ-
φιδαῖον est ἐπὶ κυκλοφορεῖσθαι. Suidas in
hac voce, i. e. malo animo aliquo se penetrare. vide Eudem in Εὐφρατέος. Noster
Hist. Anim. l. XII. c. 17. de Echeneide.
διστονὴ τῷ προσφίεσις, currents navi inhe-
rexis. Euseb. Hist. Eccles. lib. III. cap. 23.
εἰς ἡ ἀνίστας τῷ ὥρᾳ λαζαρόφῳ προσφίεστον
τοὺς ἄλικες &c. illi vero libertatis præmaturè
comptus æquales quidam cum magno ejus
malo se afficiant. K.

Προσφίλημαν τῇ φαθυμίᾳ, studiose indul-
gens luxurie IX. 9.

Προσφοτία. προσφοτίσται πλείστοι χρόνοι Ζώνου IX.
33. *de Discipulo.*

Πρεσβύτης, ἵστος προχήρησι τῷ εἰστε VIII. 2. exem-
plo suo.

Πρέστος. καρδῶν εἰ τὸ πρόσω τῆς τέχνης IV. 15. *pro-*
ficiens in illa arte.

Πρέστων ὄμριον τὸ πάσιν μεταβολῆς IX. 7. *de*
τούτῳ ἀπάταις εἰς πολλὰς κτοῖς XII. 58. *κα-*
τὸ πρέστων βαθεῖς κηρυκίος (σπηλαιοῦ) ὠχρότε
XIII. 1. p. 839. *in aditu. οὐδὲ πρέ-*
στος τῷ ἀγάλματος XII. 57. *πρέστωπι τῷ Εὐ-*
πλων IX. 29. larvæ. οὐ προσθῶς θεοντοταγῆς
πλησίον τῷ Φυχῆς πάθος XI. 22. *τούτῳ loqui.*

Πρέστρος. αἱ πρέστροις ἐπιθυμίαι III. 18. p. 252.

τὰ κλέα τῷ προτέρῳ εἰς μητέλο εἰστοῦ ἀγαῖ,

priscorum XIV. 23.

Προπῆδημι. πρέπεις τῆς ἐπίκριτας XIV. 8. *scilicet ad*
specrandum ex more. πρέπεις ἀγαῖα II.

41. *πρέπηκαν ἀσραγάλες τῷ παιδὶ V. 16.*

Προπημὸν τὸ πλέον τοιδηκάν VI. 4. *προπημὸν αὐτῷ*
Επερχετὸν III. 19. init. οὐτοὶ προπημὸν τὸ πτι-

ροῦ III. 16. *προπημοσάίμον* ἡ μᾶλλον ιδεῖ, &c.

I. 38. *prætulerim, malim. προπημὸν τὸ ἀλ-*

λων XII. 1. p. 711. *προπημοσάίμον* Θεοφάρας

Δημητρεῖς XII. 17. Sic XIV. 10.

Προπίκηος XIV. 7. *sed videtur legendum προ-*
πίκηος.

Προπέτω. πρέπτεσσιν πολλὰς ἐπὶ φιλοσοφίαν X. 16.

πρέπεις αὐτὸν καὶ πλέον ἡ τῷ Γέρωνος φιλοσοφία

IX. 1. *incitatbat. προπέτεσσιν δὲ θεῶν ζητεῖ*

αὐτῷ XII. 28. exhortantibus enim, ut qua-

reteret. Sic, σημαίνει τέτοιος προπέτων, προπέ-

τοιούτοις VIII. 1.

Προπύργης III. 41. Bacchi cognomen.

Πρόφασις. πρόφασις ἔχειν περιόδος τῷ ἀπότοξει τὰ

χρήματα IV. 20. *cansim. οὐ πάντας πρόφασις*

τῷ ἀνταρματῶν πόδιος IX. 14. *quicunque can-*

sa, vel impulsi. πρόφασις αὐτῆς περηρημένη

III. 14.

Προφέρομαι. πούτῳ πολεογίας προφέρετο

VIII. 12. *Vide & IX. 23.*

Πρόκειστον τὸ τῆς ηγεμονίας τῆς καὶ τῷ σέγλῳ, fa-

cilitas ad recipiendum aliquem in suis aedes

XIV. 14. *προκειότατος εἰς τὴς διεργίας* IX. 1.

Προκείον, curia IX. 39.* *ubi & προπάτεις εξ-*

ροκυντούσι.

Προῖ, summo mane III. 23.

Πράπτος λο^τ II. 8 respectu virtutis, pro eo, qui

vincit alios. Sic πράπτος τῷ Π' αριστῶν τῷ Εὐ-

λαρν VII. 14. πράπτον τῷ πολέμῳ XII. 13. *re-*

spectu dignationis, famæ, magnitudinis,

&c. πράπτον τῷ γνωμακῶν ὑγιότατο

XII. 1. *pre-*

tulit omnibus. τούτῳ καθάρῳ πράπτον εἰς τὸν λι-

φύρων ἔλασθε, πρεσπινον, πρεσπινον, πρε-

σπινον, πρεσπινον, πρεσπινον, πρεσπινον, πρε-

INDEX VERBORUM

Πανορμη. ἐργάσις τὸ δάπεδον μένοις IX. 9. **an-**
gumento pavimentum conpergebatur.

Πατιζόμενη. ράπτοθέσια, virgis cesa XII. I. p. 714.

Πάτα γένει πόλεις, facillime capiebat urbes
II. IO. Sic II. 24.

Πασαρίδεν εἰς τὸ χρόνον II. 5. segniter uti tem-
pore.

Παφαδία ή λιαδός XIII. 38.*

Παψαροί VIII. 2.*

Πέζην, fascio. τοῖς κυκῶς πέζεσσι III. 43.

Πέτραις τὸ ποταμόν II. 33.

Πέων. φέν ποταμός III. 18. **proprię.** ή φύσις
IX. 27. de eo qui lacrymas, quas ipsa na-
tura iunctu imperat, fluere finit. εὐτροφές την
καρδιάν επέβαστεν παραφράνει VIII. 18.

Πένηνος. οὐδὲν αὐτὸν ἔχει εἰσιπολάσσια, verbum IV. 10.

Πητών ἀργύρειον καπέλλας IV. 12. certam, defi-
nitam.

Πητοειδῆς κύων, de Zoilo XI. 10.

Πήτρα γίνεται πρὸς αὐτὸν II. 7. ἡ πήτρα εἶχον τοὺς
ἄλικλες οὐτε τάπια X. 18.

Πήτραρ, εἰ δημητράρεις καὶ οἱ πήτροις δέλοις Σ πληθύς
είσι IX. 19.

Πηγά. ὑπέρ οὐ βασιλεὺς, εἰ ρήγοι VII. 6. **abso-**
lute. ποιοὶ εἰ τὸ μέταπον ρήγοι. elliptice pro
καὶ τὸ μέταπον.

Πίζα. μίζης εἰ βάθεις II. 14. radices alius actae.

Πίνος βοὸς, pellis bovis IX. 24.

Πίπτωτα. μίταται εἰς ἱεράλια πιπτῶτα II. 7. ἐρριμ-
μένης εἰς ποσὶ I. 16. ad pedes projectus. τῷ Δυνάρ-
γγε νόμιμα μίψας XII. 8. Lycurgi instituta ab-
jiciens. ἐρρίψει λίθον, abjectis lapidem XII. 22.

Πόδια. τῷ τῷ Αὐραδίτης σιφάνων τὸ ροδίων XII.
I. p. 709.

Πόδοις τῷ ἐργάζοις καπατερωνίς, rofis IX. 8. πό-
δοις ἐπέκαι τῇ κροκᾷ τῷ καὶ τῷ αργεάταις XII. I. p.
710.

Ποιῶν, malum Punicum I. 33.

Πόπαλον, clava X. 22. & IV. I.*

Πόρφυρος σπενδάζειν IX. 37. sorbitim cunctam para-
re. ιδόμενα τευθνίς, ibid.

Πιθμίσειν λόγῳ I. 34. verbis castigare, in ordi-
nem redigere.

Πινθμές Σ ἵπαδήματος XIII. 33. concinnitas.

Πόνουμη. μέσοθεη πῆς δυλέιας τῶν πατερῶν II. 4.
ἐρύστατο τὸ Θοσία Ήρακλῆς IV. 5. μόναδη εἴω-
χε τῆς ἴξοδος σπενδάνων XIII. 12.

Πινθρᾶς κλαμούς XIV. 10. squalida. ἐδεῖσις συπα-
γεῖ ἀποθέσις, εἰς ἀντὶ τούτος, nullo sordido ca-
rebis, quamdiu talis es XIV. 10.

Πυπαν. μυστῶν τετράνων, sordidum pallium V.
5. ἐξαρίδες φυλλαὶ καὶ ευπάσσοις IX. 34.

Ρύστις τε αἱματος ἐπι τελετάτων VI. 6.
Πάμπλι περ φιλομόθη II. 24. de corpore. Sic πά-
μπλι Σοφίατος XII. 22.
Πάνομη. ρωθεῖς IV. 15. de eo, qui priorem recu-
peravit valetudinem. σῶμα ἐργαμένον, corpus
sanum, validum IX. 13. Sic XIV. 7. pro
robusto. At νόος εὐ τοῖς μαζίσις ἐργασίος II.
38. οφόρα τελείωνται λέγεναι ή, h. e. verissi-
mum quid, firmis rationibus subnixum XIV. 26.

Σ.

$\sum$ οὐρειν XIII. 42. canis canida adulantis pro-
prium.
Σαίγεν. Δότος Επι συγγένειας διττοὶ sunt Satyri
III. 40.
Σαλπιγκή μελαρδίσσα II. 44. σάλπιγγα ἐκ τεμέ-
νη III. 14. tubam ne audire quidem posse.
Σαλπίζω. γυνάρχη ἀκένα σαλπίζει, quod nota-
tur, tanquam insolitus I. 26.
Σάνδαλον I. 18.* genus calceamenti muliebris.
Σάνταρες Λιθοί XIV. 34.
Σάρξ ἀποτελεία IX. 13. que supra naturae mo-
dum excrescit nimia pinguedine. σάρκις, ibid.
Σατράπης XII. 1. Sic dicebantur Rectores
provinciarum apud Persas. Σατράπων βα-
σικράπων XIII. 1. p. 711. cogensisibus Satrapis.
εἰς τὴν Κύρου Σατράπων, ibid.
Σατυρικὸν δρῦμα II. 8.*
Σάτυρος III. 40.*
Σαφῖς καὶ ὡμολογημένη δυλέα XIII. 1. p. 714.
Σαφῶς ἐπισάμενος, certe sciens XIII. 12. πε-
ρι Σαφεῖτον μὲν σαφῶς θελείσθεντα XIV. 15.
Σεῖν. σεῖσθαι τὸ θυμὸν VI. 1. p. 406. reprimens.
Σιέων. σείσθαι Θεὺς ισχυρῶς II. 31.
Σειρήν. η σειρήν Σανκτετές II. 30. pro suavitate
Επι dulcedine ejus orationis. ἀκένα Σειρήνες
XII. 1. p. 710.
Σεισμός, absol. terræ motus IV. 17. ἀνδρίσθεντος VI.
9. σειρός ἀνδρισθεντα κατίσσεται τὰ πόλιν VI.
7. gravissime afflxit dejecitque urbem.
Σέλινον, ἀριόν XIII. 35.
Σεμιώτης ίδειν, venerabilis visu III. 10. σεμιώτην
χωρίον XIII. 1. σεμιώτης καὶ ἄγιος, de templo
I. 15. σεμιώτης εἴη σικέαν αὐδεῖστην καὶ τέκην, lau-
dabile, egregium IV. 2. ἔνδοξος καὶ σεμιώτης
ζῆμες, gloriōse Επι amplissime nuptiae X. 15.
στειλάνω ή καὶ σεμιώτης ἀναγνώσκει, serium quid
aut egregium legere XIV. 12. σεμιώτης οὐρανοί XIII.
21. gravitatem cum quodam fastu, vulne
suo preferre. οὐ μέτα η σεμιώτης θεὸς ἐγενόμενος
II. 11. σεμιώτης ή χρήματα Επι Σέλινος έργετο II. 22.

E T LOCUTIONUM.

fruit civis virtutis eximiae. Sic III. 10.
*Σεμιόντας βίος II. 13. ἔχει σημαντήρας πολλά
color puniceus VI. 6.*
*Σεμιόνα. σημιόνα τὰ παρ' ἑντοῖς XIV. 34. res do-
mesticas magnificè factare, earumque ori-
ginem a Diis arcessere. σημιόνας ἐπὶ τοῖς πι-
περγυμένοις XI. 23. ob res bene gestas superci-
lium attollere.*
*Σεμιόνας. ηπικήτω αὐτὸι σημιόνας IX. 4. cum honore
εἰς reverentia.*
Σέρελις, herbæ genus. Vide Notas ad XIV.
35.
Σημένας σημέναις τέτοις διατερητής, declarat. VIII.
*I. ὅτι ἐσθίουσιν ἀπαλλασσόμενος, signum dabant dis-
cedendi. VIII. 7.*
*Σημένος. σημένον τοῦτο μαντεύσασθε αὐτῷ τὸ πορρ-
νιδα λέγοντος I. 29. τὰ σημένα καὶ τέρψατε XI. 57.*
Σηπόμαρ. ὥδη σειρῆς XII. 40. putris aqua.
Σηπόμων. εἰς σημένα διστίχον ἐπέγεγραν I. 17.
Σικελίς τρόπος παλαιών XI. 1. *
Σικιάνης III. 40 dicta jacere.
Σικλᾶς, ibid. dicterium, Φόρος.
Σιλφῖον XII. 37. * herbæ genus.
*Σιλον. τὸ ἄνθες τῶν σιτῶν σοκὸν ἐνέκκαν, ciborum.
V. 1.*
Σιτῷ VI. 12.
Σιτὼ Δημήτρη, Ceres frumentaria I. 27. *
*Σκαπτικήν, fūffur. μήτε ὡς βονδάτη μὲς θερέ-
πνευ, μήτε ὡς σκαπτίνα IX. 23.*
*Σκάφῳ τῷ. τὸ σκάφον συνέτριψε Bopīas XII. 61.
naves ubtrivit, comminuit.*
Σκαφοφορέν VI. I. *
Σκινάδης. σκινάδης βεντοῦ πολλάτα III. 20. *
*h. e. maclat, εἰς in cœnam præparat. σκινα-
σθῆναι ἥφειν, parari sorbitonem IX. 37. πλα-
κάντα τοκεναιζέντον κάλλισα XI. 12.*
*Σκιδωποῖς II. 13. p. 105. * personarum Comi-
carum figulus.*
*Σκεῦρος, vas, ἄρχειον, in quod injiciebatur Ca-
put Hominis XII. 8. σκεῦν IX. 30. sarcinae,
utensilia. σκεῦν ἔτοιμα ναοῖ VI. 12. arma-
menta narium.*
Σκεῦρος, scilicet ἄρχειον IX. 30. *
*Σκηνὴ 2. 13. scena theatri. σκηνὴ κλιπῶν ἐπατόν
IX. 3. tabernaculum militare, ἥλεψατο εἰς τὴν
σκηνὴν οὐρανῷσθε IX. 30. Sic XII. 3. ἐπὶ τὴν
σκηνὴν καθεύδειν XIII. 43. intabernacula.*
*Σκηνορράφῳ II. I. is qui tabernacula solebat con-
suere.*
*Σκιαὶ εἰς δένδρα II. 14 εἰς τὰ παραπεφυγέα δέ-
δρα, III. 1.*
Σκιαδαφοφεῖν, singulare munus puellarum, quæ

non ex civibus Atheniensibus, sed ex in-
colis erant natæ, ut *umbracula* fer-
rent ante & supra Virgines Cives in festo
Panathenaico VI. I.
Εκιμποδίον, *lectulus* IV. II. *
Στίχων ἔχων χεροῦς ἐλικας πελεψόσας IX. II.
Εκληροὶ καρτεροὺς ἀνέροι, νεbementes venti IX.
14. σκληρὸς καὶ θυεῖς ^Θ τεταπέτης, strenuus
εἰς γνανούς miles IX. 24. σκληρὰ ὕπατος βακτυ-
γία, durus adeo frustis IX. 16.
Εκποτός, s. ἔτερες ὄρνιθας εἰς σκότῳ XIV. 30.
Εκποδὸν κακόν II. 41.
Εκυδροτάς καὶ ἀντίκεια XIV. 22.
Εκυλεῦσαν πολέμου VI. 6. *arma hosti detrahere,*
spoliare cum.
Εκύμνοι λεοντῶν X. 3. XIII. 39.
Εκυπότην ^Θ II. I.
Εκάμπατα v. 8. pro dicteris acerbis, quibus
fama aliorum petitur.
Εκάπιορα. σκοτεινόν ^Θ τὸ πλάσταν ^Θ εἰς τὸ οὐ-
χαρι XIV. 9. de eo, cuius rusticitas salvis ac
festivis sermonibus perstringitur.
Εὐφία Βαρβάρων, scientia, doctrina II. 31. τελ
σοφίας λογοθεάς ^Θ 14. 23. εἴργυτα γὰρ αὐτὸν
ἐκεῖνα τὸ πολιτικῶν συντάσσεν εἰς τὸ σοφίας ἔρα-
γξ, h. e. philosophiae IV. 15.
Εοφίζομαι. οὐφίζωντο τὸ Σ τογῆνας απέταξαν LIV.
22. *collide elutserunt.* Εολαΐδη σοφίσασθαι τὸ
λόγον II. 41. *
Εοφίζωνται III. 14. *Commentum Ducas, quo By-
zantinos ad urbem defendendam induxit.*
Εοφίσης "Ιδο ^Θ II. 41. IV. 20. de his vid.
Laert. proœmio. Ludovicum Vivem ad
lib. XIV. cap. 17. *Augustini de Civ. D.*
Curtius VIII. 9. sapientes appellat: adde
quos ibi adducit Cl. Freinshem. in *Com-
ment. S. οφίσαις οὐδὲν οὔτε οὔτε* II. 13. Vide &
Notas ad II. 31.
Εοφίς. εἴτε λαϊς χειρεψηγίας οφίον XIV. 37. * εἴτε in-
manu factis doctrina nonnihil. Σοφοί, de *Phi-
losophis*, inque iis Pythagora XIII. 20. οφίος
pro eruditio VIII. 6. ἡρῷον αἰτίᾳ ὁ πατὴν, τι
λογοθεάς οφίον, quid sapientia, quid eruditio-
nis, didicerit IX. 33. περιστέλλεται Σημαντίδη,
οφίος. Λειτουργία IX. 41. οφίος ηλικίας εἰστι δοκιμῶν
XIV. 1 οφίον κερδεῖται I. 3. de ranis Αἴγυπτι.
Επανοίη οφίσηται, raro II. 13. Sic III. 18. p. 250.
δειπνοὶ λογοτεχνῶν τὰ τε ἀλλα, καὶ τῷ σωτήρι XIII.
I. p. 845.
Επαίσαμαι. σπασάμεθ ^Θ τὸ ἀνιάκινον IX. 42. σπά-
μενοι I. 7. de paralyticis.
Επαγγελα ^Θ II. 7. εἰς σπαργανοῖς ηγαλλεῖσθαι VIII.

INDEX VERBORUM

8. proverbialiter de re nuper exorta.
Σπέρμα. ἐπροστεγευς Η' εγχλω XI. 22. genuisti.
Σπέρμα. σπέρματιν διπεριές, cares feminis ad fertendum agrum IX. 25. σπέρματα πρέσσων ἢ καὶ τῷ φυσι Θυηλῷ IV. 17. Κατὰ τὸ καρπόδια λόγων τῷ σπέρματι, h. e. causa II. 13. p. 104. * σπέρματα λαμβάνειν εἰς φιλοσοφίαν φέρειν τῷ IV. 9.
Σπινδώ. ἐσπεύδει αποσταθῆναι ἀλλας II. 4. ἐσπεύδει εἰσαγγελίαν πρῶτον II. 12. Sic ἐσπεύδει ἄρχειν βιβλίουν VIII. 2. λαζάρον XII. 21. γελοῖς εἰργα II. 18. αριστοπάθεια II. 12. ἐσπεύδει τιμέσθεια πάτης αὐθέρπουν VII. 2. χαρέσθεια θητοῦ XII. 1. ἐσπεύδει περὶ τῷ ιαστρῳ XI. 11. πῦντο σπεύδειν XIII. 30. id omni studio agens. σπεύδειν τὸ ἔξοδον ἀναστέψαι εἰσαγ. XIII. 12. εἴσπεύδειν εἰτὶ τῷ παιδί, contendebant, properabant contra Atalantam XIII. 1. p. 848. Σπήλαιον XIII. 1. p. 839. XII. 39. de latibulis ferarum. & XII. 44 de latomis.
Σπλάγχνα II. 31. p. 150. 151. * II. 31. vide Barn. Brissonium lib. I. Form. Sol. pag. 19. S. Σπλάγχνος τὸ σπλάγχνον καμάρη IV. 15. spleneticus.
Σπαδάριον σκόπιλον πόνον εναντίους XIV. 25. σπεδάζειν περὶ τῷ ιατρῳ τέχνην IX. 22. * At σπεδάζειν dicitur pro σπεδάζειν XI. 11. σπεδάζειν περὶ τῷ άραι II. 4. θάπειρ μεράλαιν II. 27. τιμῆι τὸ ἔδιον σπεδάζειν, differere II. 10. de Platone. σπεδάζειν τοὺς εἰπέτες III. 2. res tractare serias cum discipulis. σπεδάζειν εἰντοῦ τὸ γάμον IV. 5. οἱ σπεδάζειν γάμος εἶναι περὶ παιδίον XII. 50. studere literis.
Σπουδᾶς I. 17. XI. 12. XIV. 17. rebus seriis incumbens, opponitur frivola tractationi. Ponit & pro sedato, probo: σπουδᾶς τὸ τρόπον XIV. 23. σπουδᾶς π VII. 2. grave quid, ac serium. ἑδέναι, λέγειν II. 13. ἀναγνώσκειν XIV. 12. Ενοφῶντες ἔργεις τῷ ἀλλῳ σπεδάζειν, καὶ τῇ ὅπῃ παλαιά σπεδάζειν III. 24.
Σπουδῶν σπουδῶνην γράφει II. 2.
Σπουδὴν αἰτιώντες I. 33. Sic σπεδὴν αἰτώταν II. 42. ιατροβάλουσα II. 27. πᾶς ἐν τοῖς ἀθλοῖς σπεδᾶς διατατένει τοῖς παιδιάς XII. 15. contentiones. σπεδὴν περὶ βίου IX. 20. de vita servanda. σπεδὴν περὶ τοῖς παιδιώρες VIII. 2. studium utendi doctis hominibus. εἶλοντο αὐτὸν καὶ σπεδᾶς III. 8. * de factione, studio in aliquem. μῆτρα σπεδᾶς, studiose, cum studio XII. 64. Διὸς σπεδᾶς ἀγένην θύνει VIII. 2. IX. 4. IX. 26. Sic οὖθις ιαν Διὸς σπεδᾶς XII. 31. σὺν σπεδᾶς I. 32. τοσανθάνει σπεδᾶς ἔχειν περὶ τὸ γράφειν III. 31. σπεδᾶς τὸ θέατρον II. 13. spectandi studiō.
- Σταγάνη. σταγόνες οὖς, gatte III. 42.
Σταδίον πυκῆν II. 8. cursu vincere, σὺν ἐν τῷ σταδίῳ IV. 15. Ολυμπιαστι περιῶν τὸ τὸ σταδίον XIII. 43. πτρακέστα στάδιον ὁδοπορίας X. 4. * ubi vide de Stadiis.
Σταδιαῖα διφθέρη IX. 3. stadium complexe pelles.
Σταθμός. ἐπὶ τὸ σταθμὸν τοῦ παγακίδα I. 32. ad mansionem, stabulum, diversorum devenis- si. σαθμὸς pro stativis, castris IX. 30. πτρακέστη τῷ τοπίῳ II. 14. mansionem in deser- to facere, castra istic metari.
Στάζω. εἰς τὸ δρόμον ἵσασθον οἵσις καὶ γάλακτος ευ- γένεις III. 42. stillabant.
Στασίδην περὶ τὸ βασιλεῖαν XII. 64. τοῖς ἀλλα- λας αὐθειότητα XIV. 25. τοῦτον πιθαράδην III. 43. ιατροπάτειον τὸ παιδίον, de Themistocle & Ari- slide, contendenter, diffederunt XIII. 44. σασιαζεῖν τοῖς ἀλίγον τούτοις II. 34. de iis, qui verbis tantum inter se contendunt.
Στάπτης Ιερόφυτον XI. 6. exarbit seditione.
Στασιώδης, seditionis XIII. 37.
Στατῆρες XII. 1. p. 708. * Vide Not. ad IV. 27.
Σταφυλίτης III. 41. Bacchi cognomen.
Στίγμη εἰς τὸν κλάδον πολεμίας IX. 18. tegumen- tum à ramis petentes. εἰς στίγμη πνος πα- γιλθεῖν, domum IV. 1. Sic XIV. 14.
Στίλουσα. σεκλάδωμος εἰς στοιχίαν. profectus VIII. 5. * σιλικός εἰς Μανδρίαν XIV. 17. ιερά- μην στασια, sic vestita XII. 1. extr. Vide & Notas ad III. 24.
Στεροχωρία βίσ II. 41. λόγος III. 23.
Στερεός κοίδηλος, rugitus durus XIII. 38. σερέπος τὸ πέριστον, firmus stipes arboris II. 14. γνά- μην σερέπα, firmus & constans animus v. 8.
Στερομαχία. ιερεγράμμος πατρέων III. 29. ὄψις X. 18.
Στεφάνη ὑψηλὴ ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιτίθεται I. 18. de ornata capitis multibri.
Στεφανος αὐθεῖος, εἰς μυρίην, κιτῆς, δάφνης II. 41. XI. 4. * XIV. 39 χρυσός II. 41. πόδιος, αὔος XII. 1. quæ Deorum simulacris solia imponi v. 16. IX. 39. Olympionici data IX. 31. iisque qui in prælio bene rem ges- ferant VI. 3. σέφανος ἐξ ἐρήσ, προνα μοέχο- rum XII. 12. * σέφανοι ἀπίστο III. 3. * σέ- φανος Διογέτεις XII. 1.
Στεφανίη ταφοῦ XII. 7. ex more. ιερουλαμφός καλάμιος κόμη V. 6. εἰς θυσίας εορταστικῆς III. 37. σιφιναστάμενος τὸ δάφνης XII. 1. p. 197. ιε- φανάστατο, ibid. p. 198. 199. coronavit se, coronam sumfit.

ET LOCUTIONUM.

- Στεφανωμα, coronatio XII. 12.
Στήλην βραχεῖα XII. 3. XIII. 42. * sepulchro ap- ponebatur. στήλας Η' εγχλέψεις καλεμίνας V. 3. στήλη ωρές τῷ βασιλείᾳ τοῦ εἰκόνος τῷ μισθώσαντος ιατρομάτα VI. 1.
Στήλης IX. 24. culcita, stramentum.
Στίγμα, de Noctua inusta vultibus Sainio- rum II. 9.
Στίχην τῷ περιστέρᾳ, ibid.
Στίλης ἀργυροῦ XII. 29. *
Στοῦ βασιλείᾳ Athenis VI. 14.
Στοῖχον τὸ δρόμον φυλάκιων, orbitam cursus suiser- vans II. 27.
Στολὴ βασίλεως VII. 1. διαφορούσῃ I. 22. κακίση III. 24. * de armatura. μέλαινα XII. 1. πι- θικὴ, ibid. σοληνιθαράδη III. 43. de toto vestitu.
Sic XII. 1. p. 714. 722. & maxime p. 723. ubi σολὴ & σίλεσθα. Adde XIII. 1. p. 842. & XIV. 7. Sic de Tunici Sileni, III. 40. ποιησά, ita dicitur ποιησά, & κινω- μης, quibus corporis enormen obesitatem Tyrannus tegebat, IX. 13. σοληφ μήλην, πορφυρά IX. 3. à colore sic dicta. οὐ τέλος τοινοῖς XIII. 1. inusitata, ἀπεργίαν XIII. p. 842. ruditis, simplex.
Στόλος νήτης V. 10. classis.
Στόμα εἰτὶ σόμα ποιῶσα πατέρις III. 17. p. 237. *
Στρατεία, expeditio bellica, militia. ἐπελεῖται ε- τὶ στρατείας ἡ ποδηροῦσα, abire in militiam III. 27. & VII. 14.
Στρατεύονται οἱ Ποπίδαιν III. 17. p. 236. & VII. 14. εἰτὶ τῷ Επιλαδα V. 11. Αἰτιαζεῖται ε- τὲ σὺν Αἰτιαζεῖται εἰρετάστο IX. 30. Sic XII. 10.
Στρατεύματα, copiae. τὸν Αἴλωσιν τὸν στρατεύμα- των μελλόντων τῶν XII. 12.
Στρατηγῶν εἰς μάχην VII. 19. στρατηγῶν ἀγαθῶν XII. 16. Περιλαῆς στρατηγῶν, τιμῆς Strat- egi fungens VI. 10. πολέμους στρατηγῶν XII. 49. Vide Not. ad V. 13.
τὸ Στρατηγοῦ III. 26. commentum Ducis, ad evadendum malum pertinens.
Στρατηγία, munus Prætoris XIV. 10.
Στρατηγοῦ IV. 16. peritus ducenti exercitum. στρατηγοῦ εἰσιτος II. 18. convivia, quibus Duce se invicem excipere solent.
Στρατηγῶν ἀγαθῶν XIII. 17. Dux belli bonus. at de Magistratu Atheniensi III. 8. στρατηγο- δίκη III. 17. p. 235. Vide omnino No- tas ad V. 13.
Στρατηγῶν εἰσιτος III. 5. III. 17. σκληρός, γε- νναῖος IX. 24. ἀπεργάτης III. 17.
Συλλαμβάνομεν. ὑδεῖσι συλλήψει τοῖς αὐτοῖς II. 4. πε- adjuvabat ipso. ὥπερ γάρ συνελήφθη, ἔκε- ο 3 να.

INDEX VERBORUM

v. 18. *gravida enim erat, cum comprehenderetur.*
Συλλέγομαι. συνελεγυμόροι ἐπὶ θίσιν II. 44.
Syntepis Generis: οἱ μὲν ἵπποις τὸν βασιλεῖ πάτερέσιον I. 30. & II. 1. Vide & in *Mεσηπέκτιον.*
Συλλογικα. συλλογόδρος ἦν VII. 3.
Συμβαθύνω. ἀδύνατος λόγοι συμβαθύνει τῷ Πλάτωνι III. 19. p. 255. *non poterat una cum Platone deambulare, vel comitari Platonem in deambulatione philosophica.*
Συμβασίων. ἐπὶ τῷ συμβασικῷ πάθει, de morte amasii XII. 1. p. 722. Εἴ πολέμους αὐτοῦ I. 18. εἰς συμβασίᾳ αὐτοῦ XII. 16. quod gerere debuerunt contra Illyrios. εἴ τῷ συμβασίᾳ ζῆν τῷ θόρῳ X. 18. ex eventu, casu.
Συμβάλλων. συμβάλλεται εἰς ὑγείαν III. 1. *conducit.* συμβάλλεται τοῖς πολεμίοις X. 4.
Συμβίωσις. συμβίσθι ἀδελφοῖς ἀδαπτίσις IX. 1. p. 568. *τυρρανίᾳ* II. 20.
Συμβολα. II. 31. p. 150. *ἀπόρρητο* II. 17. de vaticinatione.
Συμβολῶν. συνεβόλευσε τοῖς παισὶν ἀντεῖ, filiis suis praecepit V. II. cum infinitivo XII. 51. συμβολεῖσθαι ἦν, *confulere aliquem* VIII. 1.
Συμβολή. ιτάς τῷ συμβολῆς λαβεῖν μισθὸν XII. 62.
Συμβολῶν καὶ Ζεὺς ἔχει XII. 25. Εἴ *Jupiter à consiliis aliquenkē habuit.* ὑπέρ τῶν ἐπιγόνων ἐχόντοι ἀντῆ συμβόλῳ XII. 1. p. 712.
Συμβάχομαι. συμβάχεται τῷ δέδρῳ ὅδεν εἰς τῷ ὄρει II. 14. *prōdeft.* Sic συμβάχεται τοῖς γυναικὶς βελοφόροις ἀμβλάσσαι XII. 6. εἰς τῷ ἔμβοιο δέδροις XII. 1. p. 842. *αὐτὸς τῷ θετροφίλῳ* XII. 1. p. 712.
Σύμβολοι. *socii, provinciales* II. 10. * *ῳδηφόροις σύμβολοι τοῖς Αἴθιοις, adjutor vel in auxilium quum venisset* VI. 2.
Συμβίγνωμι. ἡγέτη συμβίξαι XIV. 46. *de consilio in prælio.* Sic ὁ οὐκ ἐρῶν ἐρῶντις οὐκ ἀναμένειν III. 9. *non congregredietur, non conseret cum eo manus.*
Συμπαθέμομαι. συμπαθεύθηναι καὶν διδασκαλοῦ XII. 14. *ab uno præceptore pariter docti.*
Συμπαραλαμβάνω. συμπαράλαβε εἰς τὸ συμπόσιον τοὺς &c. VIII. 7.
Συμπαρθέναι. συμπαρθέναι κακίσιν XII. 1. p. 709. *omnium, qua tunc virgines erant, pulcherrima.*
Συμπαρομετίων. τοῖς πλείσιν δεμαὶ συμπαρομετίων οὐδος³ III. 1. p. 197. *navigantes suavisissimi quasi comitantur vel subsequuntur odores.*

Συν-

ET LOCUTIONUM.

Σύνδεσμον III. 15. & IX. 41.
Συνδημερόσιν ἦν εἰς πάσι IV. 9.
Συνέδεσον, de Senatu Areopagitico VIII. 12.
Συνέδισι. συνεῖδεστι εἰσῆσις, ὃν ὥχρησι εἶσιν III. 37. de interno dictamine mentis ac rationis. Sic τὸ συνέδισι τῷ ἐπίτροποι αὐτῷ XIV. 28. τοις συνεδόταις εἰσῆσις, qui sibi concisi erant, scil. criminis VIII. 5.
Σύνεμαι ab εἴμι. συνεῖται πάσῃ σώματi XII. 27. Εἴ διαμορφίσῃ συνέται Δακοφτεί VIII. 1. συνίσται αὐτῇ καθά, &c. XII. 1. p. 708. de convictu inter conjuges. συνάντη τῷ Πλευραῖ, apud Ptolomeum agens III. 17. p. 238. & IV. 15. συνίσθηται τοῖς λαϊσι I. 34. * συντὸς τοῖς θυγατρέσιοις ἀκολυταῖς IX. 8. pro ἀμίλητοις αὐταῖς. Sic συνέντηταις XII. 52. ubi opp. συνοικεῖται.
Σύνεμαι ab εἴμι. πᾶς λαὸς συνιστοῖ, conveniunt, Ionicā formā III. 1. p. 197. συνίστεται τῷ XIV. 27. de iis, qui res novas moluntur, & coitiones faciunt.
Συνεστίσισσα. έτοις συνεστίσισσοις αὐτοῖς, quos cum filiis suis mittunt in gymnasia XII. 43.
Συνεκτίσισσα τῷ διδρᾳ XII. 1. p. 848.
Συνεκτίσισσα τῷ σάρκῃ XII. 37. concoctionem carnium juvare.
Συνελαύνω. ή νόσος συνέλαυνεις αὐτὸν εἰς τῷ σοφίας ἔρωτε IV. 15. *adegit.*
Συνενίγκω. Vide Συμφίρω.
Σύνεσι ἔχει XII. 1. p. 712. *ingenio & intellectu rerum valere.*
Συνεστίσισσοις αὐτοῖς IV. 9. *cōvenans cum illis.*
Συνετᾶς πιεθεῖς τῷ ὠδηφυνδίᾳ, prudenter XII. 1. extr.
Συνέχομαι ἦν τῷ IV. 15.
Συνέχειν ἰστοῖς τῷ πολεοῖ XIV. 49. *tenere se in armis.* συνέχειν τῷ χρύματι XIV. 14. *paratas opes teneri.* συνέχεσθαι ὁδυμένη XIV. 22.
Συνέχης. ἡχος φοβηρὸς καὶ συνέχης XII. 57. πρότρυνες χρυσοῖς συνέχεσται κατελάμβανος τὰς κατάστασις I. 18.
Συνέχης, affidue, crebro III. 1. p. 197. & XII. 1. p. 708. συνέχης, ποχ, continuo. καπηλοφόρος μετὰ τὴν αὐτοῦ ἔριν συνέχης II. 21. ὄντος ἐπεφίτη αὐτῇ συνέχης, συντίκο, crebro XII. 1.
Συνέδοσι. συνέδοστο αὐτῷ ἐπὶ τῇ συντερίᾳ IX. 21. vid. not. ad I. 34. p. 67.
Συνῆθες. ἔργον & μάλα σκληρό σύνηθες II. 4. init. Sic III. 17. p. 231. ἔργειν τῷ συνετᾶν εἰς τῷ συνέθαι IX. 28. familiarium.
Συνῆθως, solito more II. 21.

Συν-

INDEX VERBORUM

Tēgmo. ἐτῶ τείχη μακρὰς οὐ πλεῖς 11. 35. περίσσεις. ινί
τέγμα ἀνθεῖται πλεῖστον VIII. 19.
Τέλευτην δὲ III. 39.* *terebinthus*.
Τέρπεσθαι πατίδιοι, *oblectare se, ludere cum pueris* XII. 15.
Τετραγόνοι, in Rep. Atheniensium v. 13. p. 420.*
Τετραγόνη II. 30.*
Τετράγενος πελλέων εἰκάδα III. 23. p. 269.*
Τετράζ. τετράγενος χρυσοῦ IV. 22.* quibus utebantur Athenienles tanquam fibulis ad constringendos nodos crinum.
Τέλχην τετράγενον VIII. 9.
Τίχην X. 10. de pictura. βάρανος VI. 6. θαυματού XIII. I. τέχνη τέχνη καὶ τέχνη, artem, unde victimum sibi querit I. 26. τέχνη λόγων XIII. I. p. 844. oratoria, eloquentia. τέχνη opponitur in bello τῇ ἀρετῇ XII. 33. τὴν τέχνην Διὸς, de terra & mari II. 14.* *Sic de Tela, seu opere Araneæ* XII. 57.
Τεχνικὸν ἡ φρεσὶ II. 6. εἰπεῖν II. 2. τεχνικὰ ὄμηρον XIV. 47. oculi eruditī, periti artis.
Τεχνικόν πετρίας XII. 41. καὶ εἰδένεις πετρία, καὶ πετρίαν αὐτήν εἶναι, de Ulyssle, ipso res suas faciente VII. 5.
Τίταν ἐνναράθιν δακτυοῦσα, antea 5. 4. τίταν μὲν σφραγίστο, ιωνεῖς &c. x. 9. primum.
Τίτανος, & composita ejus. vid. Not. ad II. 31.
Τίταναντα, tum vero IX. 13. ἀλλὰ τίταναντα IX. 41.
Τίτανος ἐπιγραφη. v. 2. *infecuta est tabes.*
Τριών ή, obseruo quid II. 17.
Τιθανός, οὐ καὶ οὐ, circum, mansuetus I. 15.
Τιθηναι πέντεν ἢ τὰς ποδάς, ἢ τὰς ὄφεις λαβεῖται οὐνοί XIV. 42. οὐ οὐνοί πέντεν περιγενάκτες περιποτίες, facit, reddit fecundas XIII. 6. Τιθηναι ἀγνῶτα ἐπι την IV. 5. infestare. ἔνομος τῷ, dare IV. 17. & XIII. 1. Φροντίδα, cum infinito XIV. 7. Τιθηναι η διαμήνης II. 38. καὶ ἔργα IV. 15. & IV. 20. omnem operam impendere. πολὺ ἔδει IX. 41. & XII. 44. nihil facere. Οὐτὸς ποτέ λέπτην III. 25. Στρατος ὅπλα εἰσώκου III. 43. bellum gerentes cum aliquo. Στρατα φίλιαν αἵτινας XII. 3. facere amicitiam cum aliquo.
Τιθηναι etiam animalia, & aves, dicuntur quando ova edunt 11. 6. τεχνίτην εἰπεῖν XI. 18. πέτραν σκιά καὶ ποτὲ εἰ διδράσκειν III. 1. p. 196. οὐτὶς οὐδὲν τιμεῖται τέκνη, parvitas fidias IX. 25. καὶ ἐπίστρα καὶ πλευραὶ στρατειῶν οὐδεῖς η αὐτῷ τεκνοί XIV. 22. η τεκέσσεις, μάτηται sua XII. 1.

Tίκειν δέος ΙΧ. 18.
Τίκειν θεός ΙΙ. 31. πικάν πτημάρις ΙΙ. 33. ίμην
Πλάτανα, Θέαφεστον ΙV. 19. ίμην σε ἔστω, ἵκε
Ι. 32. aliquando Dativus additur. Ut ίμην
σε τῷ ὑδατι. Et δέσποι, ibidem. Ζεύς
ΙΙ. 14. πηγὴν εἰσόν γυναικὸς ΙΙ. 33. πηγὴ ισ-
τορικῶν, recipere ΙΙ. 42. πηγέαν ἀνθεῖστητη
ΙV. 19. & ΙΧ. 1. magni facere simili
& amare. Aliter: ἐπένσων αὐτῷ καὶ τῷ Ι.
25. de eo, qui quid honori alterius tribuit.
Ιμῆν τῷ δέσποι τῷ παιών πολυτελῆ Ι. 32. diximus
hoc inter pretissima pono. ἐπικάστο ζητια
τῷ Σ. 12.

Τίκη τιθεστική IV. 7. honor, qui mortuo presta-
tur. Aliter: ίμην ἐλαχίστην ΙΙ. 7. pretium.
Διεργῆς ίμην οὐ πολὺ τοιούτην ΙΙΙ. I. p. 197.
Deorum cultus. Αἴθωσις τοιούτην Κριοφοροῦ
μόρῳ δειπνίσκον εἰς ίμην, quando eum honorant,
viri effigio fluv. Cephissum exprimit ΙΙ.
33.*

Τίκης δρᾶν ζητιαν IV. 4.* multat. Sic Hift.
An. XVII. 19. πηγησι οἱ εἰς τὸ νόμον διάστο-
ισι.

Τίκη ο. ἐδηπτα μέρα ίμην ΙΙΙ. 7.

Τίκησθετική πτη Νομού τοῦ πυράντος V. 16. punire ali-
quem. At ίμην οὐνι nota ulcisci injuriam
allicui illatam. Sic Noster H.A. XVII. 19.
Ιμηντες (Ι. ίμηντες) τῷ ιχλακόν, capte
(avis) pomas pulentes. K.

Τίκησια. πινειας ἀφῆς αὐτῷ Ι. 34. ΙΙ. 4. σκ-
πίαν ίμηνιαν XII. 20. dare poenas. ἐπιφέρει
ίμην VIII. 15 imponere. παρ' ἐδίι Σίμωνος XII.
44. V. Gell. VI. 14. S.

Τίκησες οἰστες, telum puniens eum ΙΙΙ. I.
extr.

Τις. Eleganter hoc pronomen additur tam
propriis, quam appellativis, ad exprimen-
dam vilitatem rei. Ut εἰς οίκους ίμην δι-
κεύωνται XII. 38. Vel cum sermo est de
homine obscuro: ut, Πολιδωρός ίμην XIII.
15. Σύναργος ίμην XIV. 21. Τριζηρός ίμην XV. 22.
vel de re ignota: ἀπέκριξ ίμην κοσμημένης IV.
29. Per interrogationem: ήτις ίμην ή τοιούτην Αἴθω-
σιον πολὺς, qualis? ΙΙΙ. 36. sic IX. 17. ο
μόρῳ ίμην, ἄλλος ή ΙΙ. 34. ίμην τοιούτην, aliquis
ΙΙI. 9.* init. Vide Not. ad I. 4. Τις, in initio
Capitis, Quid vero? VII. 14. Τι abun-
dans: τοιούτην πολεμοῦσαν οὐδὲ τοιούτην πολεμη-
νην η ἀδέξια Ι. 16. sic I. 23. II. 10. III.
19. p. 255. Τις, aliquantulum: τοιούτην
τοιούτην πολεμην ΙΙI. 37.

ET LOCUTIONUM.

INDEX VERBORUM

- Τρίποντα ἵγειαν XII. 23.
 Τρόπαι. τὸς Φ' Ηλίου ποστάς, solstitia X. 7.
 Τρόπων. π. Θ' τρέπεται αἰδηνού XII. 1. p. 711.
 ἀφίλεται Θ' τρέπεται III. 10. ubi mores & vices rationem significat. Sic στεβόντος τῷ θέρποντι τρέπεται XIV. 23. σωφροσύνη καὶ τρόπαι τέλος @ VI. 12. sic XII. 1. p. 714 Βοιωτίαν τὸ τρέποντα IV. 15. ἐφ' ἀμφοτέρων τρόπων, morem agendi III. 16. καπηλοῦς ἔχει Θ' τρέπεται, τομερητρίος XII. 1. p. 716. Adde IV. 15* & VII. 20. Alterum τρόπων Σικελίας XI. 1. Sic τῷ θέρποντι τρέποντι επιχάρειο II. 19. & XII. 19. aliquando præpositio omittitur: ut, τὸ αὐτὸν τρόπον, ἐν αἷς πηγαὶ XIII. 16. eodem modo. τὸ τρέποντον I. 1. καὶ λόγον τρόπων παῖς γάλαξι, quodammodo X. 10.
 Τροφός de eo, cuius enī & alimoniae tradita est virgo quædam XII. 1. p. 713.
 Τροφή ὄρεθος XIII. 1. κυκλατρόν XI. 3. διεγενέθετο XIII. 1. p. 844. *victus ferinus.** Eodem modo noster in H. A. lib. v. cap. 21. εἰς ἄρρενας θερέτο dixit. K.
 Τροφός τὸ μηδὲν οἱ φεστικῶν XIII. 1. p. 838. sc. παῖδες, alieno prole nutrita. Sic apes dicuntur fuisse τροφὴ πινδαρί XII. 45.
 εἰς τροφωνίαν III. 45. scilicet, ἄπειρος.
 Τρέλλιον, olla, patina, ἥφημα τρελλίτης, sorbitio oliae, vel patinae IX. 37.
 Τρυπάνη I. 15.
 Τρυπάνη IV. 14. IX. 24. XIV. 20.
 Τρυφή ἡ Θ' μέτρα, αἵτια ἀπωλεῖσθαι, Ιηκος I. 19. notat quoque insolentiam & fastum XIV. 30. & maxime IX. 4.*
 Τρύφος καλάμης I. 3. frustum arundinis.
 Τρυπτίς ἀργιτα I. 31. fructus maturi.
 Τυλχάρω. ἕπειχος τέλετος δέκτειν III. 25. ἕπειχος καθηλόφος. εἰς παλαιστρὰ IV. 24. accedit ut sedetur. Sic ἕπειχος κρηπαλίζων ἔπειχος Κηφανοῦ III. 4. διὰ δακτύλων ἕπειχος φοῖν I. 21. ἕπειχομενος ἔπειχος ιππων I. 30. ἀερισθων εἰς Σαλαμῖνον V. 19. Sic XIV. 14. τυχεῖν γυναικῶς XII. 63. ἀπόδειξις Ι. p. 722. συγγράψας IV. 1. χειρίσθως XII. 41. ἀερισθων V. 19. αἱ τε ἐπιθυμεῖς IX. 29. ἀλλα διελόντων, ἀλλαὶ τυχόντες, qui alia affectuantur, quam sperarant XIII. 23. ἕπειχος τυπάδικος πάτημα XII. 24. ἕπειχος Θ' πέσεται, priorem vulneravit jacula XII. 1. p. 848. εἴκῃ καὶ αἱ ἕπειχος, temere & fortuito IV. 12. & XII. 1. p. 721. Vide δὲ εἴκῃ. Χιτῶν καὶ αἱ ἕπειχος XII. 64. extr. εἰς τυχόν δέργην VI. 12. quod non vulgo ita solet accidere, singularē.

- Τυρκοβάτης XII. 43.* *Tibicen in funere canens.* Ceraurus monumentarius Apulejo in Floridis. K.
 Τυμπανα κρέμαν IX. 8.*
 Τυραντίς, animum Tyrannicum habeo, & exerceo, licet Tyrannidem non habeam, sic de Lyssandro VIII. 12.
 Τυραντίς ἔντε II. 20. τυραντίκητης IV. 15. τυραντίκη δεργαράνης III. 17. p. 234.
 Τυραντίς καλὸς ἐπιτάφιος IV. 8. τυραντίδης πιραζήγαν V. 13. ἴρατσίδης VIII. 9. Διεδίσκημος τῷ Ε' φεσιών τυραντίδης III. 26.
 Τύραντος VIII. 9* ὁροπ. Βασιλεῖ II. 20. & III. 17* τύραντος λ. 5.
 Τύρος, caseus I. 31. & III. 20.
 Τυφλεμπι. οὐ μὴ τυφλεμπι πλείω XII. 24.
 Τύφονας. τετυφαλόβρος ἐπεὶ τῷ πλάτητῷ III. 28. τῷ τετυφαλόρος Θ' πιθὸς XIII. 30. filii fastum.
 Τύφος. εἰς τύφον φεστικῶν XII. 51. τύφων παληρέν Λιαν IX. 17. τύφος τύπος ἐπεὶ, & ἀλλος ἐπος τύφος IX. 34. de Venetiis.
 Τύχη 2θεφυλάτερα ἀρχῆ XII. 60. φιλοποιογένεσιν τῷ αρχετύχῃ καὶ τῷ ἀδόκητῳ XII. 33. αἰλεξάνθης III. 23. p. 266* tanquam dea: vide, quæ notantur Cl. Boeclero in Ind. Cornel. Nep. voce *Fortuna*. S. Etiam de adversa fortuna & calamitate rei publicae. ἐπιστήμης τὰς τύχας μελλόντας XIII. 12. sic XII. 57. εἰς τύχην παρὸν II. 13. forte fortuna.

τ.

- Τύχης XIII. 1. p. 840.
 Τύχης, insolenter agere I. 19. VI. 1. VIII. 15. θυπρατε III. 12. IX. 8. δοῦλος οὐσιασθεντικός I. 31. nibil, quod vilis & contemptum est, dono dare. οὐδεις λιγαν, injuria se affectum dicens II. 4.
 Τύχην οὐδείσιν VI. 1. οὐσιασθεντικόν III. 12. defūpro. αἰλικρίνεις ιστεὶ μισθῷ XII. 62. mercedem plugasque juxta astimare, mercedem & plugas ita inter se conferre, ut paria faciant. οὐδεὶς καὶ ἀλλογενεῖς γέγονοι, de iis, qui Ephororum Sellas fuligine asperferant per petulantiam II. 15. sic XIII. 1. p. 848. οὐδεις de risu XII. 35.
 Τύχην II. 13. de Comico, qui alios iudicio exponebat in scena. Et x. 13. de Archilocho, qui affectibus indulxit ad injuriam usque alterius. οὐδεὶς μηδέτερος IV. 15* infensus

ET LOCUTIONUM.

- lens, petulans.
 Τυγέας ΣΙΒ. ινέας πολέμων αἴρει γυμναστῶν, αθηναῖς II. 5.
 Τυγιάνης in initio Epitole, sed cum emphasi, ut notet bonam mentem XII. 51.
 Τυγιάνης πολέμων αἴρει γυμναστῶν διήγετος V. 1.
 Τυγίας οὐ έπειτα VII. 20. ινέας δέδειν ινέας II. 13*
 Τυρός. οὐροὶ μεσοτοὶ καὶ αὐτίλων IX. 2. pulli recens nati, madidi & implumes. μελος (Θεός) οὐρόποτος XIV. 7. membrum molliens, effeminatus, tenerius, pinguis.
 Τυρός εὐθέφος αἴρει τὸ θεράπειον, ιππάρδον εἰς θεράπειον ΙI. 14. κυδαρος, ιδύν XII. 57. πεπονός XII. 40. ιδύντος αὐτοληπτος I. 24. quod genus erat exercitii. ιδύπτης οὐρανοῖς ποτὲ λιναρμόνιον ΙI. 1. ιπποδεινοῖς αἴρεσσαν δέιροις XII. 1. Αἴρεται, καὶ εἰστρέπονται, ibidem. Φυρός οὐ πάντη οὐρανοῖς ιδέαν καὶ θυγατρίς XIII. 1. ιδύπτης χθόνος καὶ αὐθόνος ιππέρια, ibid. ιδύπτης εἰς τὸ ιμπένον συμπεριέναι τοὺς δινέροις XII. 1. ιμπάρδον ιδύπτην θυχράν III. 1.
 Τυρόποτεν II. 38.
 Τυρόφοροί τε IX. 17.
 Τυλίτης, vitreus I. 3*
 Τύλες, per Ellipin sæpe omittitur. Vide XII. 64. initio, bis. Et sic passim. Sic & Σωφρόνικη, ad Socratem XII. 32. Vide & ο'. Τλακτηνού σύντονος I. 13. acerrime latrare.
 Τυλη βαθεῖα XII. 1. silva profunda Curtio lib. V. cap. 9. S.
 Τυμπάνω τῶν φιλίων κατάτοντες Πυθία II. 4. celebravit, cecinit.
 Τυμπάνος οὐρανοῖς ιδέαν παραπάντης II. 4. & 39. ιμπάρδον οὐρανοῖς διδασκαλῶν XII. 55.
 Τυρνάνης I. 7. genus herbae, Latinus altercangenum. vide Plinio xxv. cap. 4. Plinius Arabibus ita vocari *hyoscyamum* ait, non Latinis, vel etiam altercum, Ἀγράνη, Ἀγράνη, vel Græco θυελάκη, à Græco θυελάκη, dicitur & Apollinaris. Glossarium, *Hurcularis turbata, οὐρκύων*. Latina, ut patet, corrupta sunt: tunc dubio legendum, urceolaris herba, ex Plinio lib. xxii. cap. 17. quæ & calicularis Apulejo de Virt. Herbar. vide & Joseph. lib. III. Antiq. Judaic. cap. 8. emendationem fulcit Plinius lib. xxvi. cap. ult. Scribonio Largo compositus: ut enim ille *hyoscyami succum modice illitum doloribus aurium mederi ait: ita hic cap. 39. affirmat ad auricula & tumorem & dolorem sine ulcere, prodeesse herbe urceolaris aut cucurbitæ ramiculturum succum teperentem.* Bonaventura legit, jacularis herba, *notis in Glosso. Græco-Latinum*, rationem emendationis ibidem videre est, quæ mihi quidem longius videtur esse peccata. K.
 Τυνηραμ. ιπαχθηνα παῖς καὶ θύρας εἰς μίδην XII. 4. paulatim in elietatem aliquam delabili.
 Τυπάδων, leniter accino alicui X. 21.
 Τυπάρθη. εἰς ιπαχθηνα καθηνόθη XII. 11. subdio.
 Τυπιντημένος τῶν μιλλονῶν αὐτῆς τύχην XII. 1. p. 708. sic XII. 15.
 Τυπάγοντας οὐρανοῖς βίαιοι αὐτοῖς ΧΙV. 7. vitiosum esse.
 Τυπικέναις VOCANTΙ ΙX. 19. & XIII. 38. ιπαχθηνα, αγαυτηρεῖαι alicui II. 41.
 Τυπιλεφένων τῷ αεροστον πιθαρεῖαι, paululum inungens ΙX. 9.
 Τυπαφλέμοντας οὐρανοῖς ιπαχθηνα ΧΙV. 41. incalescere.
 Τυπαφύοντας οὐρανοῖς ιπαχθηνα ηλεκτρίδης λίγετον XII. 14. ex Alexandri facie terrible quicquam subseriri ejunt. πιθαληποντας Αἴρει τὴν ιπαχθηνα ΧΙV. 7.
 Τυπιτρος πιτερος ΙX. 1. p. 837. εῖκος XII. 38.
 Τυράχω. ιαν μὴ τύχη θύεις εἰς αὐτοφάτην ιπαχθηνα εστῶν, ortus, natus VI. 10. Τυράχων, incipere X. 10. ιπαχθηνα τῷ αεροφοροῦ II. 12.* Vid. Not. ad X. 18. p. 674 ιπαχθηνα Αἴρεταις, capit ita vivere II. 3.
 Τυπασινής XI. 9.* p. 697.
 Τυπιπάτοντας οὐρανοῖς επειρειν ΧΙV. 40.
 Τυπιπάτης ιπαχθηνα δραστηριον, meditabatur fugam ΙV. 8.
 Τυπιγάπειον οὐρανοῖς ιπαχθηνα sensim incendi, inflammarι, à vino XIV. 41.
 Τυπιές πέπλεων λέγεται XII. 52. de illa, ubi subiectum orationis significat. (At XII. 28. notat pro salute urbis.) Sic λίγος ιαν Αἴρεταις XII. 1. η εἰς θυτωλίς XII. 1. ιανος εἰπεῖν, λίγον II. 23. & 24. XII. 52. φλαύρας λέγεται VIII. 17. ιρόμενος XII. 46. Sic μέχη ιανος περὶ XII. 64. προσθέμενον ιανος εἰρήνης XIV. 31. παρίδος I. 21. ιανος η ιανος οὐρανοῖς φραγτην, parum curare quod vietus esset IX. 11. παροξύνων αὐτοις ιανος τῷ μὴ πιθανῷ τῷ παλινίδαι ιπαχθηνα Λυδοῖς, h. e. eo quod non fecit, vel noluit facere III. 26. extr. εἰς τὸ παλινόντα ιανος τῷ ιπαχθηνα μακροβιότατος IX. 10. Sic ιανος τέλον διεφθειρει τῷ χάρην, propertate III. 47. ιανος τέλον ιπαχθηνα χρη τῷ παλινόντα τῷ παροξύνων ιανος εἰρήνης ιανος II. 20. de viro. οὐρανοῖς λαβεῖν ιανος τῷ παροκτητικοῦ, opinione cepisse de Democrito IV. 20. οὐρανοῖς

INDEX VERBORUM

Υπέρων τοτε τοις ἀνδρέσ ΙΧ. 14. ταῦται τοις δεῖν βο-
σθέν ΙΙ. 10. de auxilio sociis ferendo. Φόρς γ
τοι συμπάχον, ibid. de sociorum tributis. ταῦται
τοῖς τοις ἡμέντατο αὐτὸν δέοντος, pro iis prosecuta
est eam donis ΙΧ. I. p. 720. ταῦται τοις γαλακ-
τοῖς οὐδεὶς οὐδὲ μίλι, pro lacte mel appunen-
tes ΙΧ. 45. ὅγνης ταῦται τοις γυμνάσιαι ΙΧ. 7.
ultra quam babere solent, qui corpus quoti-
die exercent. ὑπὲρ τοις γυναικας ΙΧ. I. p. 720.
supra ingenium moremque mulierum.

Υπερχαράξομεν. ὑπερχαράξον τοις εἰδήσιαι ΙΧ. I.
p. 716. ὑπερχαράξοντο τοις κεφάλαι ΙΧ. I. 31.*

Υπερχαρακτίλιον VIII. 9.

Υπερδιά λόπης πάντων ἀν IX. 7.

Υπερχρυσίτης τοις αὔδεσα ΙΧ. 14. virum illum
colit εἰς amat. Sic Ι. 16.*

Υπερβάλλειν, ὑπερβάλλειντο τοις ΙΙ. 27. τοις ὑπερ-
βάλλον τοις αὔστεσις Ι. 12. ὑπερβάλλειντο αὔστεια
ΙΧ. 8. ὑπερβάλλειντο παντα τοις κάλει ΙΙ. I. p. 713.
ὑπερβάλλειντο πάντας τρυφή VII. 2.

Υπερβολή, εἰς ὑπερβολὴν πρᾶτον ΙΧ. I. p. 722. sic
ΙV. 20.

Υπεργηρώντας ζητεῖν IV. I. ὑπεργηρός ἀν IV. I. VIII.
16. decrepitus.

Υπερέιδω. ἡ περιβολὴ τοις μήτρων iανιζεῖ, nibili ea fa-
ciens ΙΙ. 30. τοις ἄλλων III. 22. τοις κληπτῶν
ΙII. 17.

Υπερικαλύπτομεν. ιπερεκαλύψθωτες ἐπὶ τέτοι ΙΙI.
22. ὑπερικαλύψθετο τοις μέρεσι Ι. 33. magnitu-
dine plane percussus.

Υπεριωαρία. ὑπεριωαρίος ΙX. 30.

Υπεριχομεν. ὑπεριχοθεν αὐτῆς ΙII. I. p. 716.
magnitudinem affectus significat.

Υπέρδουγε τοῦ Αλεξανδροῦ ΙX. 38.

Υπερδιάνον χωρίον ΙV. 44.

Υπερέχον μόνον τοις τοις τοις, sola facie eminens,
supra vel extra turriculam ΙX. 13.

Υπερέδομον. ὑπερέδοντες τοις κερατίσιν αὐτοῖς Ι. 30.
τοις συντοχίαις αὐτοῖς ΙV. 9. τέτοιοι ΙII. I. p.
715. 718. sic ΙV. 14. ὑπερέδον Ι. 33.

Υπερφαυτός, ὁ καὶ ἡ, arrogans, superba, de-
meretrice ΙII. 63.

Υπερφαυτός ΙII. 49.

τοις Υπερφογον τοις σύμμαχοις ΙIII. I. p. 844. cor-
poris crassities.

Υπερπάτυχος Λόφος τερψή, ΙV. 7. prepinguis.

Υπερταλαρδεῖς οὐτε ΙX. 26. ὑπερταλαρδεῖται γυνάρ-
ται ΙI. 40.

Υπερσχένται τοις σύμμαχοις ΙV. 7. corpus facere, &
ΙX. 13.

Υπερψύλη οὐρα ΙII. I. p. 191.

Υπερφέρειν τοις ιανιζεῖται Ι. 3. præstare aliis.

E T LOCUTIONUM.

INDEX VERBORUM

- Υεργος κρόνος Χ. 18. XII. I. p. 716. 722. & abolute κατι. 46 δέλτην υπέροχον I. 16. ubi frusta est Fabri critica manus. K. VIII. 17.
- Υεστερά την ΙΙ. 18. pastridie.
- Υφάνω. υφανκίνη καὶ υφάνειν ἐκ τοσον Ι. 2. tex-toriā artem.
- Υφάνειν. τὸν Απελάτην υφάνοντο ΣΙΙΙ. I. p. 839.
- Υφαντίνη τὸν μάχανθην Ι. 22.
- τὸν Υφαριν Ι. 2 de tela arance.
- Υφή βαρβαρική ΙΙΙ. 7.
- Υφηγίσαι πειθόδα ΙΙΙ. 8. praeceptum alterius sequi.
- Υφερβομαζ ὑφορθητη τὸν θελα Ι. 4. ἐχ. υφορθητη τὸν δέλταις Ι. 5. υφερθητη τὸν δέλταιν Πολεμαίς ΙΙΙ. 48.
- Υψηλότητη τὸν δέλταιν ΙΙΙ. II. XII. I. p. 839.
- Υπό, ρήπο ΙΧ. 18.
- Φ.
- Φ**αγεῖν πᾶν οὐ, οὐ δέ Ι. I. quidvis devourare. ουκουμένη Ι. 7.
- Φαγάκια διαπιτη ΙΙ. 2.*
- Φαγέαν βλέμμα ΙΙΙ. 22. φαγέτερον ισωτῆ γενέ-θη ΙΙΙ. 26. φαγέρον οὐ εἰσειν ΙΙΙ. 39.
- Φαγότης. φαγέτητη πεστοποθητη ΙΙΙ. I. p. 714.
- Φαγόθη ΙΙΙ. 32. de falsa specie.
- Φαλάγγιον I. 8* ΙΙΙ. 35.
- Φαλάγξ, aranea Ι. 2.
- Φαλάκρων, calvities ΙΙ. 4.
- Φανερόν ποιεῖν ΙΙ. 35 pro ostentare.
- Φαντασία. σὺν τῷ πρώτην φαντοῖς πυξίς ἐκπλήσσειν ΙΙ. I. p. 848 φαντοῖς σύνεχεις σύνεσθεν-τῷ ΙΙ. 44. est species illa, que se efficaciter clareque animo τῷ oculis spectantium pīctūram ingerebat.
- Φανγή, vallis ΙΙΙ. I. p. 839. σὸν κοιλὴ φάνγη-γη στενῶν λό.
- Φαραρόφατος ΙΙΙ. 43. genus servitii regii apud Persas.
- Φαραγκής V. 18. venefica.
- Φαρμακον ΙΙ. I. salubre remedium. γίνονται οἱ λαρκῖνοι τῷ πλέον φαρμακον, remedium I. 7. νότα I. 9. Sic φαρμακον συνέτεκαν εἰ λαρκοι ΙΙ. 13. de acubus, quibus præpingue corpus compungeretur. Aliquando malo sensu ponitur pro veneno. φαρμακον τῷ Ι. 16 φα-ρμακον Διαθήσειν τῷ ΙΙ. 45. veneno. Su-mitur. & pro pigmento facies, & come. ut ΙΙΙ. I. p. 845. de coma iuncta. Et φα-ρμακον Διατηποιητρόν τῷ πεστοποθητη ΙΙΙ. I. p. 713.
- Φαρμακοπόλητης V. 9.
- Φάσκα, dico. πλάκης ἡ φάσκην ΙΙΙ. I.
- Φάσκη Ι. 2. & XII. I. p. 717. proprie de spectro, & specie in somnophylata. ηγίς XII. 64. pro simulacro cadaveris, vel apparatu, qui mentiebatur continere cadaver. Thomas in Eclog. ait Atticē dicendum φάσκη, non φάσκη: adeoque φάσκη Atticis, φάντα-μa reliquis Græcis proprium fuerit uno eodemque sensu. Glossæ φάσκημa exponunt per Vanam visionem, imaginem. Vanitatem, visionem. φάσκη autem per mo-stellum. K.
- Φάσκη I. 15. columbae genus. ἀντὶ φάσκης ἔχει φάσκη ΙΙ. 14. Eustath. Odyss. M. φάσκη μηγεθώ ἀλεπτερίδος, χεῖμα τὸν αὐτῆν, σπίδοι. S. Φάσκη καὶ πατεινῶς περιθλοτης ΙΙ. 18. p. 250.* de fortuna abjecta. Φάσκη καὶ ψυστόντη ιδεο-δης, viles τῷ σορδιδε τυνιτη ΙX. 34.
- Φέδομα. φεστάρη τῷ αὐτῷ IX. 26. illi consulens. εὖτε σύνθητα ιστόνταντο αὐτῆς, scil. occiden-tes eum ΙΙ. 43.
- Φεῦδη τῷ κένων ποιεῖν δειλη' Ι. 5. parceretem-pori.
- Φέρε I. 30. III. I. init. XII. 31. XIII. I. p. 843. excitantes vocula.
- Φέρετερον καπνοκαλαμόν τῷ ἀργύρῳ τῷ χρυσῷ, τῷ ἀλ-φανῇ, de lecto funebri ΙΙ. 64*
- Φέρετρον θύεις, παπέα ἄμοις ΙII. 22. ηγίς σὲ τῆς ἀγκάλης X. 21. Aliter: φέρειν ιμάπον VII. 9. τισθείσα τῷ VII. 10. φέρειν καρπός ΙII. 18. p. 251. producere. ηγίς ΙI. 32. πητήσιον, τὰ περπτε φερόμενος ΙI. 41. adipisci. τὸ πλέον σιγκαμένῳ δὲ ἀλέγχων, superior in judicio evadens VII. 19. Aliter: φέρειν βασιλεῖαν το-φόρος V. 13. θάνατον I. 21 τὸ παῖδεν ἀδει-ποῦ ΙX. 6. οὐγὴν τῷ πατέρος ΙX. 33. suftinere, tolerare cum patientia τῷ magnitudine animi. Contra, οὐεανοντος πηγενον βαρετοι τοι τέλοις ΙI. 4 οὐ βαρετοι ΙX. 5 οὐ φέρει τὴν μὲν αὐτῷ Διατελεῖν ΙΙ. 28. ιστηδητη τὸ ἀλ-λον μὲν φέρειν I. 32 τὸ διαφέρειν μὲν φέρει VI. I. οὐδὲ τῷ σπίτω Ι. de corporis infirmi homine. Aliter: τοῦτο φέρει μόνον τῷ λακεδαιμον ΙΙ. 7. τοῦτο Εὐχοιν I. 21 adfert, gignit. φέρει οὐδὲ Διαθητης ΙII. I. p. 19. ad-ducit φέρει βασιλεῖαν ΙII. 22. Pleonasmus Atticus. Exempla alia ex Herodiano, Suida, Scholiaste Apollonii notis in Pollucem no-tavi. K. σύντη γεφερείς λαρκοι τῷ φέρει VIII. 41.* in ponticulum se abicit.

ET LOCUTIONUM.

- εἰσχέσσων ισωτῆς αὐτῷ φέροντες VI. I. ei se de-diderunt. Ita Porphyrius de Origene. φὶ δὲ φέρων αὐτῷ τε (leg. αὐτόν τε) καὶ τὸν σὲ τῆς λόγοις ἔτι σκατήλεντο, cui (barbaræ audacia) i. e. disciplinæ Christianæ tam seipsum, quam doctrine suæ habitum venundedit. τὸ φέρων abundat Atticē in his exemplis. adeo-que non opus erit Valeianā emendatione notis in Enseb. lib. VI. cap. 19. H. E. κα-πηλούσιν αὐτῷ est idem quod ἀπικολόποτος ἐ-vid. Hesych. in Καπηλούσιτε & Απικολόποτος. K. φέροντας διπλῶν αἴσια, ferre, sustinere dupli-cem culpatum ΙII. 14.
- Φέροντα δίκαιον θυντέτε, accusari capititis ΙIII. 42.* vid. A ποφύγεν. ἐφοργεῖ τὸν Αἴγας ρήγον, ἀλλὰ τὸν Εὐλάδα πάτερα ΙII. 47. de Themistocle. ἐφοργεῖ τῆς οὐδιάτης τὸν ἀδράν ΙIII. I. p. 781. extr.
- Φίγοντος ἄξον, axis faginus ΙV. 18.
- Φίλην ἀγαθὴν ΙII. 25. Φίλην V. 21. φίλος οὐτὸς ισωτῆς καπτοπειροθητη ΙX. 30. οἱ φίλοι τῷ λόγῳ πατηγυνελῆ ἐρχεται εἰς Μακιδονιαν ΙIII. 13. οἱ οἱ φίλοι οὐφεσθα ΙIII. I. p. 843. διπλῶν θυντῶν ισωτῷ φίλων Ι. 13. de finiſtra nomi-nis fama.
- Φημί. φαστ', formula eorum, qui ipsi de re dubitant, & alios eam tradere ajunt ΙII. 27. VIII. 13. ΙX. I. XI. 6. XIV. 19. hoc est, οἱ φαστ'. Vide Not. ad ΙIII. 33 p. 901. Se-pe per ellipsis omittitur, ut οὐ δὲ scil. ἐφ ΙX. 29. XI. 49. XII. 40. φιλην, dicereτ ΙII. 17. p. 241. τὸ δὲ φίλαντος absolute, pro illo assentiente, respondentē id ita esse ΙI. I. φιλοτον πάντα σφόδρα πεστοχογνω τὸν διά-vouσιν Διελορίζεται πάντες ἀνθρώπων ψυχῆς, το-nens, præcipiens ΙX. 43. οὐ δὲ dicebat ille ΙII. 18.
- Φέδαν. έντον φθάσατο πεφίνεται, si jam sepulti fu-erint IV. 7. μὴ φθάσατο πελεσθεν τῷ πενθῷ VII. 8. πονδον finitum ajunt luctum hunc. σὸν ἐφθησαν διόπτης αὐτῷ, καὶ διώκεινται ΙX. 22. simulae viserunt. τὸ φθάσατο ΙX. 6. præteri-tum tempus. φθανάτος ιδικίας ΙII. 18. adfam-ata tem. οὐ φθάνεται ἀνθρακοθία, præterita ΙII. 47. οὐτὶ τοῖς φθάσατον ἀδικῶν φαφεθῆ ἐτερη Ι. 34.
- Φθείρ οὐδενορθωτος τῷ σαρκῶν εἰς τὸ φθείρεται V. 2. carnibus in pediculos resolutis. οὐ φθείρ Attici dicunt, communi dialecto οὐ φθείρ usur-pante, ut Thomas ex Plutarcho probat in Eclogis Atticis. K. σώματος τὸν τὸ φθείρην εργασίαν τῷ IV. 28.* de Pherecyde.
- Φθείρειν πολὺς μυστάδας βαρβάρον, cedere ΙII. 25. τὸ ιστοφύρμα τῷ κρανῷ, extingueret. ΙV. 27.* φθείρονται οἱ ἀνθρωποι VIII. II. Φθείρων. φθείρονται V. 2. Φθονετο, invidi. φίσαι φθονετος οὐτος Αἴγαντος ΙI. 13. Φθονετο. έδει φθονετο σοφίας, nemini invidere sa-pientiam, vel aliquid sapientiae VIII. 2. φθονετο ΙI. 12. Φθόνος συνήδης Αἴγαντος ΙII. I. 17. ικανήτης τὸ ἀγα-θῶν XII. 8. Φιλάλη Ι. 22. κρυπτή I. 32. Φιλανθρωπος ΙI. 4. Φιλανθρωπος, proprie, amicus hominum, be-neignus erga homines ΙII. 31. Φιλαργυρος ΙX. I. Φιλέλλην. ιερανά φασι φιλέλλην γεννήσα ΙX. I. Σικ V. II. Φιλέργος. πεπτο τὸ φίλεργον αὐτοῦ ισεδεκτυντο ΙII. I. p. 841. Φιλέργος, sedulo, studiose ΙII. 45. Φιλέων. φιλῶν μὴ ἀργῶν οἴρην τὸ ΧΙV. 37. soleo cum quadam animi cupiditate τῷ inclinatione hoc videre. οὐ πλέοτος φιλεῖ χορηγεῖν τοιαῦτα ΙII. I. p. 711. h. e. soleit, amat. Ita τοχη φιλέων ἐγγένεσθαι ἀδόκητο ΙIII. 33. μάλιστα οφίλει τερποθετη αὐτοῖς ΙII. I. 15. maximè solebat. φιλέων I. 15. & alibi, osculari. At οὐ δύνα-μαι μὴ φιλέων τοῦ ΙI. 12. hoc est, γεκετε-ter approbare τῷ commendare. φιλέωρας σὸν οὐκετίς ΙI. I. sufficit mibi, si te amari à me patiaris. τῷ πατον μάλιστα φιλέων αὐ-τῷ, amanti cum ΙI. 21. Σικ ΙX. I. Ετ φι-λέω μεθεβολεις πόνων, απο mutationes laborum ΙII. I. 15. Φιλημα, osculum. φιλέωτας ἔρημος οὐρανοί Ι. 15. Φιλαπόδην. hinc πεφιλιππωδεσθα Ι. 6. i. e. οὐρ-ροτε junco τῷ exili esse ad instar Philippi-dæ.
- Φιλόβολος ΙII. 18. Φιλογνωταν ΙX. 3. Φιλοδέλτη, glorie studium ΙV. I. Φιλοδελη ΙX. I. liberalitas. Φιλοθεην ΙX. 3.* Φιλοκτέμω ΙII. 31. τὸ φιλοκτέμω αὐτοῦ I. 30. Φιλοντάτον ίδιον ΙII. I. 13. vinoiffima gens. Φιλόκλαος ΙI. 4. ΙII. 24. Φιλοκλινότατος ΙII. 23. Φιλόκομηι δειλοῖς οὐ γυναικες ΙII. I. p. 720. stu-diose sunt ornatus. Φιλολάκων ΙV. I. 15. Φιλόμενος ΙI. 21. de Archelao Rege.

INDEX VERBORUM

Φιλοτεκτένιος φρέσκος ίτα XII. 53. φιλοτεκτός αὐτὸς πολλάκις, sape cum eo certans per jocum XII. 24.

Φιλοτεκτία αὐτοῖς ἵμπτεται γενική I. 24. φιλοτεκτία εἰστεφέροντο XII. 64.

Φιλόπατερ I. 26. p. 275.*

Φιλόπονοι, de formicis I. 12.

Φιλοτόνος καὶ φιλέγων XII. 45. φιλοτόνος ἀποσκοτεῖν, diligenter omnia perlustrare IX. 38. Sic v. 10. XIII. 26. φιλοτόνος ἀκένεν αὐτὸς διψή X. 16.

Φιλοπότερον II. 41. & IV. 16.

Φιλοτόνος γυνὴ II. 41.

Φιλότητος ιδίᾳ, λύτρην καὶ Χ. 20. φιλότητα παρεχόμενη αὐτῷ τὸς θεοὺς ΧIV. 2. faventes sibi. oppon. ἐκθέσης ποιοτήμενος.

Φιλοσοφία III. 19. p. 256. doceo philosophiam, & IV. 15. disco philosophiam.

Φιλοτεχνῶν τέτοιον ΙI. 2. velle de arte & præstantia alicuius rei loqui.

Φιλότητος θεά, divina amicitia II. 4.

Φιλοτοσία I. 16. XII. 49. poculum propinatum, potio ab aliquo ad contrabendam amicitiam oblata. hic sumitur ironice, nisi quis φιλοσοφίαν velit interpretari, ac si Socrates & Phocion tam hilari animo ἀναγκεῖος illud poculum acceperint, quām si non cicutam, sed φιλοτοσία i. e. poculum amicitiae & mutua benevolentia indicium præ manibus habuissent. K.

Φιλοκλητός, certare. φιλοκλητική αἱ γυναικεῖς τέτοις VII. 18. φιλοκοσμητρία φύσις εἰς κακά. III. 1. p. 193.* ἐφιλοκοσμητάτο IX. 29. cum Infinito, επική studuit.

Φιλοτιμία τοῦτο γεγμῆν XII. 9. lis. ēs τοῦτο φιλοκλητας, in tantum contentionis III. 19. τῇ φιλοτιμίᾳ τοῦτο πάθεια IX. 29. liberalitate opponere liberalitatem.

Φιλόποτος τὸ φιλότητον Αἰγαίον, ambitio XII. 16.

Φιλοπίων, contentiose, cum ostentatione & disceptatione III. 19. p. 255. εὖ μάλα φιλοπίων εἰποῦστο, studiose, diligenter III. 42.

Φιλοφρονέατη ίτα XII. 1. p. 719. de Uxore, vel Amica, Virum blanditiis demulcente.

Φιλοφρόνος τοῦτο αὐτὸς, amice, benignus IV. 9. lubenter, cum voluptate XII. 17.

Φιλοφροσύνη εἰποῦσιν XI. 39. benevolentiam.

Φιλοχρηματία καλάθειν III. 10.

Φιλοχρήματος VIII. 2.

Φιλέργον τὸ φιλέργον Φ καὶ αὐτὸς ἔργος εἰσεσθίηται ίπλακος I. 30.* δειπνὸν εἴναι εἰς Κύρου δυστη-

νιστον τὸ φίλτρον σύνεργον αὐτῷ, vim amoris XII. 1. p. 722.

Φιλέργου XIV. 12.* tabella tiliacea.

Φιλέρδος κίκνος I. 14.

Φιλάργως I. 28.* φιλάργως λέγεται τὸς ίπλος VIII. 17.

Φιλέγεσθαι, ardere amore XII. 1. p. 722.

Φιλέων III. 41. Bacchi cognomen.

Φιλημοφονία, pugnatorium II. 10.

Φιλόγνων IX. 3. scilicet, ipsoīna, à colore flammas referente ita nominata.

Φιλογάδης, ἐρεθημάτων φιλογάδην plena erat illi facies XII. 1. 714.

Φιλένιον III. 41.

Φιλέκτηνται ἔχειν τὸν τὸν εὐνῆν IX. 24.* pustulas è lecto contrahere.

Φιλέργετος ὄψις, magis terribilis facies VI. 6.

Φοβέων, terreo XII. 23. extr. & III. 1. p. 845.

Φοῖος II. 32.

Φοίνικες, fructus palmæ I. 31. & III. 39. pro ipsa arbo v. 4.

Φοίνικες. Φοίνικων ἐμπόρων απὸν Διοφέρειν IV. 20. de Phoenicibus, qui erant mercatores.

Φοινίκης VI. 6. vestimenti genus coloris punicei.

Φοινίκημα. πεφίνικο τὸν τὸν οἵτινας θεότηταν XIII. 1. p. 845.

Φοῖνος τοῦ θεοῦ ίπλος VII. 21. ventitare domum alicuius. δὲ μὴ εἰς πάντας πεφίνικας, quod non est vulgatum II. 21.

Φοῖνος. Φοῖνος εἰς Αἴγας III. 9. εἰκὼν Φοῖνος II. 44. cedem spiranti, occidere cupienti.

Φοινίκη θεού ίπλος VIII. 10. leges de homicidiis. τὸ φοινίκην αὐτὸς, propensus ejus animus in cades II. 17. & VI. 8. φοινίκατος, ad cedes promptissimus IV. 15. Sic XIV. 41.

Φόνος, sanguis, cades. εἴ τοι φόνος ἡμῖν χίρων III. 43.

Φορέα, impetus. τὸν φορέα αὐτῶν εἰσέχοντες XII. 23.

Φορένιον χλαυδία, gestare chlamydem XIV. 10.

Φορές περιτελεῖ τῷ θέρετρῳ τῷ περιστελνεν VIII. 18. τοῖς τοῖς Ελληνοι XI. 9. φορέοι εἰς τὸν συμπάθειαν IO.* tributa sociis imperata.

Φορέλιον δοκεῖ XII. 13. τεδίοσα & molesta garrulitate utens. Sic φορέλιον δοκεῖ XII. 63. valde gravis, aspera meretrix. φορέλιον δεσπατα, onerosa, gravia II. 18. φορέλιον εἰς γάστρας I. 28. vorax, agrestis.

Φορέτον, onus IX. 14.

Φορέων. ἐγώ τοι φορέω, Ego tibi id eloquar. II. 21. φορέως μακρὰ χαίρειν Αἰλεκτρόφη ν. 6.

ET LOCUTIONUM.

Φορισομένη. ἀρχήν δὲ μάλα πεφεγμένη, tunica VI. 12.

Φορτικὴ δύναμις II. 1. init. facultas dicendi.

Φρέση, νοσηση τὰς φέρεται τῷ θάντερο II. 13. p. 105. δοκεῖ φρέση σῆμα μενονῆς IV. 27.

Φροτεῖν Ελληνικά, λακωνικά VI. 4. eo animo eff. ἐγώ ἀς φροτεῖ, δόλον εἰς &c. sexto VII. 12. εἰς φροτεῖ, bene εἰς recte sentiens XIV. 1. φροντίτες absol. sapientes XIV. 29.* φροτεῖ μέρα Διὸς τὰς πατέρες XII. 6. XIV. 36. in vitio. Sic ἐφ' ἑωρατο II. 19. ἐπὶ τοῖς ἀγοραῖς III. 28. τῇ ἀρχῇ τὸν οὐερδόν III. 29. ἴταντε II. 27. ὅτι μὴ Διὸς πίλης λότος τῷ XIV. 28.

Φρόνιμας Λακωνικά XIV. 29.* animus Laconismum redolens. Etiam φροντίτες simpliciter dicuntur ibidem, qui sapienti. φροντίτες in deterioriore partem pro spiritu elati animi. ἀρχεῖς τὸν φροντίτον, καὶ τύχην εἰς περιποίησιν IX. 3. τοῦ φροντίτον καὶ εἰς τὸ προσέσεων VIII. 12. animo, confidentia.

Φροντίζειν δίδειν XIV. 11. siudere gloria. φροντίζειν ήμερον dicuntur Dii II. 31. δόλιον τὸν τὸν τὸν οὔτης Ι. II. φροντίζειν ἀεισπειρεῖν VII. 7.

Φροτεῖς Διοφέρειν I. 33. θεῖα III. 1. φροτεῖς πλείστης εἰς αὐτοῦ, cura maxima coluit illam artem IX. 22. τιθεσθαι cum Infin. XIV. 7. σὺν τολμῇ φροτεῖδι, ἀνεγέρτεν ίππον XII. 1. p. 721. ἥραγειν αὐτοῦ XII. 18.

Φρεγέσι, ἀπλεῖα φρεγέσι, immunitas ab excubiis publicis VI. 6.* τὸν φρεγέσι ὀπλισθόντες III. 14. φρεγέσι τοῖς οἱ Πειστέρετο, corporis custodiā, satellitium VIII. 16. φρεγέσι θεοῖσιν, cavea feræ bestiæ IX. 13.

Φρεγέσι καὶ φύλαξ τὸν οὐερδόν, satelles & custos II. 14.

Φρυγίος ἀρχοντία XIII. 21. Φρυγία Γλαστρα II. 2. opus Daretis. Φρυγίας δοκεῖ XIII. 21. Marsyas pelensis.

Φυγής, exul. IV. 8.

Φυγή, de exilio voluntario XIII. 23.

Φυλακὴ τοῦ σῶμα VIII. 16. τοῖς χρήμασι φυλακῆς θεοῦ θεοῦ IV. 14.

Φύλακες τὸν οὐερδόν II. 14.

Φυλάττειν ἀστον τῇ θέρετρῃ τὸν φραδύματα III. 35. de Academia. φυλάττειν σεαυτὸν εἰς τὸν εἰπανηρόμενον II. 2. ὁ Ζεῦ, ἐν ίπλῳ με κριθεὶς φυλάττεις IX. 21. φυλάττειν πακρεῖαν II. 4. ίπλα II. 17. obseruare. φυλάττειν τὰ ἀκορτα τὸν φραδύματα XIV. 19. cavere. φυλάττειν ἀστον III. 45. τὸ δέλεαρ I. 5. τὸ πλεύν XIII. 12. φυλάττειν ίπλον II. 31. νόμος VIII. 10. servare. φυλαττόρδην εἰσι παρατηνεῖν VII. 14. νόμος φυ: απέρμανος ίπλον αὐτῶν I.

X αἰρεῖν, solenne verbum, quod ab initio litterarum ponitur I. 25. ἔχειν τὸν ἀνδρὶ δηλοῦντα Διοφέρειν II. 13. amabat ipsum & ex eo voluptriatem capiebat. Sic ἔχειν ἀλεκτρύσιν VIII. 4. αὐτῷ, καὶ τοῖς ἐπειγονταί ιπλεστοίν IX. 4. τὴν πηῆ XII. 51. φρεγέσι ίπλα μακρὰ χαίρειν v. 6. Sic μακρὰ χαίρειν εἰπότες XIV. 30. & hinc translatio proverbialis, μακρὰ χαίρειν εἰπότες ιατροῖς XII. 1. p. 709. h. e. dimittere ipso.

Χαῖτην, juba equorum XII. 46.

Χαλεπαινία. ἔχαλεπην τὸν αὐτὸν III. 32. objurgavit εἰπε. εἰ χαλεπαινία, si agre fers XII.

INDEX VERBORUM

I. p. 722. χαλεπήνας IX. 33. χαλεπάνων πολλὰ XII. 54.
χαλινὸν ἕρεσαλέν IX. 16. frenum.
χαλκοίνος cogn. Minervæ apud Lacedæmonios IX. 41.*
χαλκῆν γεγρυματῶν X. 7. Χρύσεα χαλκέων IV. 5. extir.
χαρδόν IX. 24.*
χαρέως, elegans, peritus homo IV. 18.* χαρεσάτη ἡστεντιστισμα pubertatis flos X. 18.
χαρεζόθεα λατώ XIV. 45. suam in gratiam quid agere. χαρεζόθεα λατώ λαγετα Διαφροσύναι τη δράμα XI. 21. χαρεζόθεα λατώ έπωδε XII. 1. p. 722. χαρεζόμενος ίδεις II. 41. τοις ὄχλοις XIV. 8. h. e. in opere faciendo accommodans se ad sententiam multitudinis. χαρεζόθεα opp. τῷ λαμπάνειν, & notat donare IX. 1.
χάεις XII. 41. venustas, gratia picturæ. Notat enim pulchritudinis vim, quæ oculos & animum excitare solet. Sic χαεῖται ἀφονίας εἰς, de puella formosissima XII. 1. p. 709. χαεῖται ἀνάμεσον XIII. 1. p. 842. χάεις τῇ ἐραστας τῇ ὑπεδίψατο XIII. 33. τῷ εἴτε τοις περότας χάειν διεψήνεις III. 47. χάειν τῇ Δημοκράτῃ IV. 20. τῇ τῷ Παρισίῳ χάειν τῇ δρόσεις IV. 5. in gratiam Piriiboi. ἀνάχαιν, εἰς διὰ αἵτια, quonobrem II. 13. Sic II. 32. πολλὴ χάειν αὐτῷ ὅδε τῷ ἀφίσεις VII. 17. χάειται ὑπὲρ εὐεργετῶν δημόσιαν IV. 15.
χαριτηνά θύνει XII. 1. p. 717. sacrificia quibus gratiam referebant Diis pro præfrito beneficio.
χάρων vorago III. 18. p. 251.
χαῦνος μέλος XIV. 7. membrum (corporis) fluxum.
χαῖλος XIII. 3. uasis, seu loculi, labrum.
χαύμερος ὥρη, tempus hybernū VII. 13.
χειρῶν, procella. Sic χειρῶν ἐπιγενομένες IX. 20. (at eadem phrasis pro hyeme adventante IX. 30.) ὑπὸ χειρῶν βιασθεῖς VIII. 5. tempestate coactus.
χεῖρες φιλια VI. 2. χεῖρας τένειν εἰς τὸ ἔργον XII. 22. τοις χεῖρας & καθηροὶ VIII. 5.* de homicidio. τῷ χεῖρας ὥπερ τῷ πειραγματεῖν I. 33. manus in tergum revincire. ἀκρα τῷ χεῖρας πειραγματεῖ XII. 1. Διός χεῖρας ἔχειν ἀποτελεῖ VII. 1. in potestate sua habere. χεῖρας ἀνθειστῆνει III. 1. p. 193. ἀδικων ἀρχειν χειρῶν, inquitam incipis mihi facere XI. 9.*

χειρομένης στόχος ἀλλήλες XIV. 22. varia iactatione manum & compositione digitorum sensa animi declarare sibi invicem, quemadmodum iunti solent. Philost. lib. 1. de Vit. Apollon. p. 38. εἰδοὶ οἱ ὄφειαρεις ἢ σημαντοι εἰδοὶ οἱ χεῖρες καὶ τὸ τοῦ κεφαλῆν νῦμα, & oculi aliquid innuunt & manus & capitis nutus. & p. 19. ηὔετο αὐτὸς τῷ χειρὶ ὃ ήτο τοῦ; quid hoc sibi vellet, manus interrogavit illum. K. Χειρεγρία, de pictura, & ejus opere XII. 41. ἀγαθὴ II. 44. III. 1. init. εἰδοὶ τῷ τοῦ χειρεγρίας σοφὸς XIV. 47. de statuaria & pictura. Noster in Hist. An. XV. 11. γεράθη χειρεγρίας τῷ πλαστικοῖς δέκτινας. & lib. XVII. οἱ χειρεγρίας πλαστικής τῷ γεφυρικῷ τῆς φύσεως. K. Χειρεγροὶ XIV. 47. artifices, pictores. Χειρεγρῶν μὲν ἐπιτάνως τῷ εἰς τέχνης IX. 11. de Piccio.

χείρων, deterior. χολὴ εἴτε τῷ χείρων IX. 29. εἴτε τῷ χείρων γεράθειν π. IV. 4.*
χειρόσασθαι τῷ Βασιλέᾳ Διός τῷ ὑποδρόμῳ XIV. 49. sibi devincire. τοὺς αντίντης IV. 9. χειρόσασθαι λέοντα, dicitur Hercules IV. 5. viciisse. ξηράθησαν Λακεδαιμονίου τὸ Θεριάν, vidi sunt IV. 8. εἴτε δὲ ἀπὸ χειρεγρῶν τέπης, postquam semel captus, delectatus est iis XII. 1. extir.
χῆν, anser. IX. 29.
χιλίαρχος, τοις ἀγγελίας εἰσκομίζων τῷ βασιλέᾳ, τῷ δεοφράστῃ εἰσάγων I. 21.
χίμαιρα, capra II. 25.
χιτών opponitur ἴματοι I. 16. VII. 13. εἰς Σπάρτην XII. 1. χιτών ἄξωσις XIII. 37. μικρὸς IV. 22. ἀρσίνατος III. 40. ἐρέν, πλυτὸς καὶ δύτερος I. 16. Etiam Mulieribus titubuit I. 18. XII. 1. quod Eustathius ad Iliad. B. & Hesychius negare videntur. S.
χιτωνίκος βασιλές VII. 9. εἰς χιτωνίκην III. 37. de Eo, qui exuerat exteriora vestimenta.
χιών, πικ. χότος ποτὲ πιτίνης VII. 6.
χλαμύς ἱπατεῖ XII. 10. vestis propria τοῦ Στρατηγοῦ.
χλοεύον πᾶν III. 1. p. 194. virens.
χλωρεῖς. πολλὰ χλωρεῖ, multa viridia XIII. 16.
χοινίξ. χοινίκες πεσαρές ἄρτων I. 26.*
χοῖρος διπτοφασιόρθρος II. 11.
χορεία Διονύσου, cultus Bacchi, Bacchatio III. 42.
χορηγία. χορηγίσας πλέτειν Αριστοπέλαι, præbens IV. 19. πλέτεις φιλέι χορηγεῖς ποικύτη XII. 1. p. 710.
χορός ὄμιλον, caterva discipolorum III. 19.

ET LOCUTIONUM.

p. 255. χεῖρις μυκλίαν ποιητὴς X. 6.*
χοῖνις εργὴ II. 41. p. 173. χοῖνις πίνειν I. 26.*
χεῖρας, commodo. χεῖρον μετὰ τῶν χλαμύδων, commoda mibi XIV. 10. χεῖρον ἀγειτερπίᾳ V. 13. habendi significatu, de his, quorum res publica hac forma gubernatur. Sic χεῖρας πάντα μεταβολῆς ποικίλοις IX. 8. χρῆσθαι βαλανέσιν IV. 17. διατηρεῖν V. 1. γυμναστοῖς εἰς τὸ ὑγιεῖν IV. 15. χρῆσθαι γεγμανων VIII. 6. συμβέλητος ἵστερον XII. 1. adhibere. Sic χεράμων οὐδεὶς, ἀλαζονεῖα II. 15. Αλέξανδρος διπλανότερα χεράμων αὐτοῖς, εἰς, quæ in morte Hephaestionis parata fuerant, conversa in mortem Alexandri celebrandam VII. 8. χρῆσθαι τοῖς ὑπηκόοις βιαστέσσοις τῷ θερέτρῳ II. 20. habere eos & tractare ita. χρῆσθαι τῷ πολέμῳ ἀφείστερον VII. 1. καππαλίων XII. 1. p. 713. χρῆσθαι ἀπολίτης ὑπὲρ τῶν χρέων I. 19. δὲ, προχρόνῳ τῷ παρεῖσθαι ἔχειν I. 32. qui necit quid in præsens agat. διδάσκει χρῆσθαι δὲ, πρόβλεψε XIII. 37. permitto me totum vestro arbitrio, ut mecum agatis pro luctu.
χρεῖα προλεῖ τῷτο III. 17. p. 233. utilitas. ὑπὲρ τῆς τῷ πυρὸς χρείας, pro usu ignis, quod ejus igne fureat usus IX. 30. ὑπὲρ τῶν χρέων χρῆσθαι τῇ ἀστοῖς I. 19. διλογωπτή χρεῖα XIV. 24. utilitas cum necessitate juncta. χρεῖα ταντακή II. 10.
χρεμεπίχον II. 3. & XII. 46. himio.
χρεποῦ. χρέα ἀφίνει, debita remittere XIV. 24.
χρῆ, oportet. εἰς, οὐ ἔχειν, ἐπινεῖν II. 6. εἰς χρῆ ἐπινεῖν II. 12.
χρήσις παμπολὺ τῷ Βελλίῳ II. 13. σοφοὶ ή ἄρχοντες Ι. 3.* de ranis Ἀιγυπτίοις. στιπὸν γάρ τι χρήματα καὶ τὸ Σλαύανον II. 22. μέρα ή ἄρχοντες λέγοντες τῷ λόγῳ σε, ἐγώ δὲ οὐ' ἀνέπταις εἴτε αὐτῷ φύλοις ἔνη IX. 41. χρήματα Αἰγαλλαῖον, Λευκόδιας I. 20.* res ipsas consecratae. Hinc iερεῖ XII. 5. χρήματα εἰς τὸ πατρὸς V. 9. bona à patre reliqua χρήματα, pecunia, περγυρα εἰς τὸ βίον λυστεῖλες XI. 9. λυστεῖλη πολλὰ ἀνθράκων τρίφοντες XII. 1. p. 721. γέτε χρήματα, pecuniam XII. 33. χρήματα κατ' ὄβολον συναχθεῖται IV. 14. pecuniae unciam collectae. χρησταῖς ζημια III. 10. multida.
χρηματίζειν ή τῷ πολιτῶν Διοτίταιν ἔργεια II. 15. absolute. sic & IX. 3. Plenius χρηματίζειν οὐ πέρ ίνων δημοσίων καὶ κατὰ περγυράτων III. 4. χρηματίζειν πολλὰ εἰς γεγμανωτο, mulium pecuniae comparare ex illa pictura IV. 12. χρηματίζειν οὐ πέρ ιημέρην ιηπέρ πορέας III. 23.
χρηματίζειν οὐ πέρ ιημέρην ιηπέρ πορέας III. 23.

INDEX VERBORUM

dum vile praeclaram. τὸ δὲ Αἰσθαντος καὶ εἰς,
de templo Delphico VI. 9.

Χαρετάς ἄντε IX. 27. rusticus.

Χαρᾶ. & χαρᾶς οἱ φειλάται I. 3.* i.e. non tam
capax est, ut complectatur. τοτέτοιος ἀδείος,
ὅσον αὐτῷ ἡ ψυχὴ χωρεῖ III. 9. ἐχόμενος
οἶνον, capiebat, absorbebat vinum inju-
sum I. 41. χωρέων κράτεις εἴστε I. 32. capere
principia rerum suarum. ὡς ἂντεις εἰσεῖται, πε-
την ἡμέτερος αὐτῶν, ibid. ut sane res ferebat,
pro re nata. Male apud nostrum in Hist.
Anim. XVI. 14. λεπτῆ, legitur pro χωρεῖ,
capiens. Καρπόν ἐστο μεθοδος τῆς περιγραφῆς, progre-
diens in arte IV. 15. χωρέων εὔροτε τῷ θυμῷ,
obviam ire, repugnare ire IV. 24.

*.

Ψεκτης, Citharista IX. 36.

Ψεκτίων, attingo. ὁ πόνος αὐτῆς ψεκτή-
της, ipsum attinget calum XII. 41.

Ψίγω, reprehendo XIV. 8.

Ψίλια I. 22. II. 14. armilla.

Ψελλίστης εὖλον XIV. 37. falsissime imagines.

Ψεύδους. οὐ σὺν ἐψύστητο θάλιας, οὐ ne in una
quidem falso fuit XI. 13.

Ψεύδος ἐπικρατεῖται Θάλης v. 6. superat veri-
tatem mendacium.

Ψηφίσθεις θεόν τινα II. 19. & v. 12. σὸν ἐψή-
φος τὸ διάβατον τῷ III. 17. p. 235. Ψηφισθεί-
σα τινας XIV. 1.

Ψηφίστης Αἰγαῖον II. 9.

Ψήφον καταδικάζεσσον ἀγαγέν I. 34. Ψήφος μέ-
λανα αὐτὴ λευκῆς XIII. 38. calenus, quo sen-
tentias ferre solebant in judiciis.

Ψηνεύλην οὐ τοτε τῷ IX. 17. susurrare quid
de aliquo in bonam partem οὐ cum admira-
tione.

Ψιλὸς σπερχεις IV. 28. carne nudatus. Ψιλᾶς τοῖς
χερσὶ VI. 2. sine armis.

Ψιλεύμην κεφαλὴν XI. 4. calvum caput.

Ψιλωτης. Ψιλώτες τοτέλημα, ibid. tegumentum
calvitiae.

Ψογεροὶ οὐ κακῶς ἀγορεύειν εἰς παῖδες τρόπος διψάν-
τες III. 7. Vide & XI. 10.

Ψυχαγγέσθης εἰς τὸ μετοχής II. 39.

Ψυχασθεις ἀσθεός III. I. p. 195. refrigerari.

Ψυχὴ III. II. τὸν ψυχὴν ἀγαθός, bona indolis
homo II. 4. Sic IX. I. ἐρῶν τὸν ψυχῆς, ἀλλὰ
τὸν σώματον IX. 4. οὐ φέματος φέρεις η ψυ-
χὴ αὐτῇ XII. 64. Sic XIII. 27. εὐφρόσυνη τὸν
στοιχεῖον ψυχὴν εἰς τέτοιον Χρυσόν I. 32. extr. ani-

mum. ἀνδρέος, σὸν αὐτῷ η ψυχὴ χωρεῖ, ani-
mus III. 9. εἰ τὴ ψυχὴ ἔχει τὸ ἀλιθεῖται XIV.
34. in pectore, in animo, sitam habere ve-
ritatem. Ponitur & pro vita: ψυχὴν ὕφε-
λειν X. 5. τὸν ψυχὴν ἀπειρῆσεν XIII. 2. de
morte violenta in tormentis. ἀπελπιστην XIII.
20. de naturali. Sic ἀντοῦ εἰς τὸν ψυχὴν
XIV. 24. ad uitam. Sic XIV. 43.

Ω.

Ω δὲ Σεΐς II. 10.

Ωδίκοι ὄργης Στ. 30. φοινικῶτοι πλεύοντες I.
14.

Ωδίκεις δικαίου I. 15. Vide Eustathium ad Hom.
Iliad. A. p. 780. K.

Ωδίκεις εἰς ἀδίκων τὸ μετρόπων II. 7. εἰς ἀδίκων ἀδί-
κεις XII. I. p. 707. εἰς ἀδίκων νίκησθαι Σ. 3.
statim à parte, seu simulacra natūrā sunt, na-
tare, de pullis anatum. Sic IV. I.

Ωδός, cantus VII. 2.

Ωδῶν. οὐτε τὸ ξιρόθεατον τὸ φίλε III. 44.

Ωχίση τὸς πόδες XI. I. I. p. 843.

Ωκεανος. εἰς πλεύσιον ὄντος οὐρανού Σ. 9. ἀνθρώπῳ οὐλακού,
emens arma III. 27.

Ωόν. οὐ συμπαγίστη I. 6. jam concreta in pul-
los.

Ωζα χειρίσεος VII. I. byensis. συντηγία ητού αἴρειν
II. 17.* ἀτασθέφεστη οὐ ἀραι, redeuntia an-
ni tempora II. 14. η τὸ ἀραι δικρανία IX. 16.

Ωζούσιον ἔτες ὥραιν Ι. 9. εἰς ὥρα τίχες III.
I. p. 193. estate. οὐ πάσαν ὥραν Τὸ έτος I. 15.
toto anno. ὥρα σοι δράγα I. 21. tempus est, δ
re tibi fuerit agere. Sic II. 34. ὥρα, flos atu-
ris οὐ παλεότητος. οὐτοῦ τὸ έτος II. 4. τὸ τῆς
ὥρας XIII. I. extr. Sic XII. I. 4. οὐ κόσμος τῷ
διέρθρῳ συνεργάζειο οὐτοῦ οὐτοῦ II. 14.

Ωραῖος ἀπεργινός XII. I. 14. pulcher absque cura.
πιστὸς οὐραῖος ἐκάστων τὸ πολέμοι, puero
formoso II. 33. ὥροποτε γυνὴ III. 30. γυναῖ-
κῶν VII. I. οὐραῖος γάνης παρθένος IV. I. jam
matura viro, jam plenis nubilis annis. οὐραῖος
τραχτό, fructus maturi I. 31.*

Ως. οὐ εἰς οὐτέρη I. 13. utpote in somnio, ut
fieri solet in somnio. οὐ κρητική, οὐτος οἱ τίταν
αποστέχον τοῖς λευκοδροῖς οὐτοῦ IV. 17. οὐ
τὸ τὸν νοσήγαντον καθάρισια XII. 7. οὐ φέμιται
τὸν ΙΙ. 3. ἀδύτας εἰπεῖν, οὐ Λακεδαιμονίας
XII. 50. eleganter eo sensu, quo Tacitus
conjunctione ut uti solet. Quasi diceret,
quia Lacedæmonius, ideo minime facundus. S.

ET LOCUTIONUM.

Ως καὶ διπλάσιψων ΣV. 8. p. 319. οὐ δὲ αποσκυ-
ρῶν, tanquam si adbrasset I. 21. ἐφευρε δικαίω
θανάτου, οὐτολαβὼν &c. ut qui XIII. 42.
init. Ως cum Genitivo Absoluto; οὐ δι-
μοσθαματα λαζόντος αὐτῷ εἰπάλων &c. cum igitur
ille mercede caperet IV. 12. οὐ δέ, οὐ πορτο
αὐτὸν. πειθαρά, πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐ-
τὸν ἀπερρίπτειν, ut putabant, quoniam putar-
ent XII. 57. οὐ δὲ μάλιστα II. 13. fin.
οὐ αὐτὸν δοκιλοῦ II. 23. pro ἴνα, ut ne uti-
dear. Sic XIV. 45.* Sic οὐ λόγοι φοροχρή-
ματος VIII. 2. quod fuerit pecunia avidus.
Sic IX. I. & IX. 7.* οὐ ἀληθῶς κοσμεῖν III.
24. ubi abundat τὸ οὐ, vel auger significatio-
nem vocis sequentis. οὐμοίς οὐ μίζεις,
ferme v. 2.* οὐ ἔχεις VII. 16. pro re nata,
prout es. οὐ εἶχε, ut poterat XIII. 2. οὐ μ
ηριοι κερτῆς II. 41. extr. οὐ τὸ είδος, ut veri-
simile VIII. 2. οὐ τὸ μάλιστα I. 32.* XII. 21.
quoniam maximè potest fieri. Sic etiam Attice
usurpat loco οὐ πέρις, ad. Sic πορσεῖν οὐ

τὸ πατεροῦ VIII. 2. i.e. οὐδέ. πιεῖν οὐ εἰ-
ποντες XII. I. extr. Est, ubi & οὐ per ellipsis
omittitur, ut ἀπλαύσιοι αὐτῶν τὸ φέρον, φέ-
ρει, pro οὐ φέρει I. 15. sic paßim. Vide
Φησι.

Ως τὸ Χ. 18. ut alicubi.

Ωσπεραι VII. 17.

Ωντηρεῖνται εἰδεῖν IV. 9. 23. X. 5. sicut conserue-
rat. οὐσιεις μάλιστα, quoniam maxime XII. I.
p. 722.

Ως cum Indicativo: οὐτε φοροχρήματα αὐτὸν εἴ-
λοτον III. 8. Sic οὐτε παρεκάλειν Πλάτωνα XII.
30. Sed longe sacerdos cum Infinitivo: καὶ
μηρονείν τοιόταν, οὐτε φύγειν αὐτῷ, ut fugia-
mus ea X. 9.

Ωτα πεπιδευμόρθα XII. 47. aures eruditæ. Sic
Νοτιο H. A. II. II. dixit. φοροχρήματα πε-
πιδευμόρθας οὐ γραμματικές. Confer v. Τεχνι-
κη. K. Βεραχτερα XII. I.

Ωφελία. οὐδὲν οὐφελεῖν αὐτὸν III. 47.

Ωφίλικος πολλοῖς XII. 54.

IN.

INDEX

Rerum & Historiarum.

Abderitarum judicium de Democrito & Protagora *iv. 20.*
Aborigines dicebantur primi quique in Italia & Latio populi *ix. 16.**
Abrotonum mater Themistoclis *xii. 43.**
Academia erat gymnasium *ix. 10.* Ichola Platonis *iv. 9.* jungitur Lyceo *ix. 29.* quare, vide Not. ad *ix. 10.* in Academia ride non licuit *iii. 35.** locus morbosus *ix. 10.*
Achæi se dediderunt Philippo *vi. 1.*
Achilles Chironem habet adjutorem *xii. 25.* cithara res majorum cantat *ix. 38.* & ita iram sibi mitigat *xiv. 23.* manuaria facit opera *vii. 5.* sepulchrum ejus coronatur *xii. 7.* tertius ab Jove *vii. 5.*
Acragas fluvius dedit nomen Agrigento *ii. 33.*
Adjutores varii Heroum & Principum *xii. 25.*
Adversarii non sunt penitus extinguendi *xiv. 25.*
Adulterii poena apud Cretenses *xii. 12.* Lorenenses *xiiii. 24.*
AEdoneus Rex Molosorum *iv. 5.*
Aegineta vieti ab Atheniensibus *ii. 9.* fortes, & potentes mari, primi monetam cudent *xii. 10.**
Aegisthus nutritus à capra *xii. 42.* succedit Agamemnoni *iv. 26.* *A*egisthi, *in plur. ii. 11.*
Aegium, urbs Achææ *i. 15.*
Agyptii barbari *ii. 31.* patientes tormentorum *vii. 18.* dicaces *iv. 8.* jura à quo dicerint, quosque judices habuerint *xiv. 34.*
Aeneas pius in Deos & Patrem se suaque omnia conservavit in hostium victoria *xii. 22.** an proditor *xii. 22.* p. 263. ex Aeneas posteris erat mater Romuli *vii. 16.* de Aeneas spectro certatum apud Trojam *xii. 64.** ex Homero.
Aenianes supra Oetam montem *xii. 1.**
Aerope, Tragedia *xiv. 40.*
Aeropus Rex Macedonum post Archelaum

xiiii. 43.*
Aeschines acceptus Philippo Macedoni *viii. 12.*
Aeschylus tragedus, ut impietas damnatus, & liberatus sit *v. 19.**
Aesculapii sacra avis *v. 17.*
Aesopi fabula de Quibus & Tyrannis *x. 5.* ejus mors *xi. 5.*
Aethra mater Thesei capta à Castore & Poluce *iv. 5.**
Aetna mons decrescit paulatim *viii. 11.*
Axoneus, à populo Atticæ *iv. 25.*
Agamemnon Nestoris consilio est usus *xii. 25.* conjugem habuit Clytæmenestram, à qua occisus *iv. 26.* filiam Electram, *ibid.* Agamemnones *ii. 11.*
Agariste filia Clithenæ Sicyonii multos habuit procos *xii. 24.*
Agatho poëta tragicus *xiiii. 4.** amat ab Euripide, *ibid.* & Pausania *ii. 21.** antithesis delectatur *xiv. 13.*
Agathocles fuit calvus *xi. 4.*
Agave *xii. 42.*
Agesilaus privatam Regis Persarum amicitiam respuit *x. 20.* equitabat arundini insidens cum filio *xii. 15.* magnanimus *iv. 16.* patiens frigoris *vii. 13.* conspiratos indicta causa occidit *xiv. 27.* servat jusjurandum *xiv. 2.*
Aglais multivora *i. 26.*
Agnon inter Comites Alexandri luxuriosus in calceis *ix. 3.*
Agones inventi primum ab Atheniensibus *xiiii. 38.**
Agrigentum ad fluvium cognominem Agragenta *ii. 33.* Agrigentinorum luxus, & de eo dictum Platonis *xii. 29.*
Agron, Rex Illyriorum, Pleurati F. vino deditus *ii. 41.*
Agrotera Diana *ii. 25.*
Aidoneus rex Molosorum *iv. 5.*
Alcæus Epicureus, Roma ejectus *ix. 12.*
Alcander Lycurgo oculum excutit *xiiii. 23.*

AI-

INDEX RERUM et HISTORIARUM.

Alcestis, femina clara apud Græcos *xiv. 45.*
Alcetas Macedo, vino deditus *ii. 41.**
Alcibiades Clinæ F. *ii. 13.* amasis Socratis *iv. 21.* formosissimus *xii. 14.* ἀλεξάνδρη, elatus animo *iv. 16.* opulentus, sed superbius ejus ut represserit Socrates *xii. 28.* Socrati dona mittit *ix. 29.* placentam quoque *xii. 12.* Homerum admiratur *xiii. 38.* discedit à Socratis præceptis, & infolens evadit, ac vitia gentium variarum imitatur *iv. 15.* concitat bellum Decaleicum *xiiii. 38.* ut ei Socrates timorem populi exemerit *ii. 1.* Alcibiades duos Athene ferre nequeunt *xii. 7.* ejus dictum de fuga judicii *xiiii. 38.* varia proflus fortuna utebatur apud populum, *ibidem.*
Alcinous amicus & adjutor Ulyssis *xii. 25.*
Alcithe una ex Minyadibus *xii. 42.*
Alcman poëta, vorax *i. 27.* quot Nioben liberos habuisse putarit *xii. 36.* arcifitissus à Lacedæmoniis, Lydus enim erat *xii. 50.**
Alcioneus Antigoni Gonatas Filius, mortuus *iii. 5.*
Alexander Phereorum tyrannus crudelissimus *xiv. 40.**
Alexander Priami filius, h. e. Paris, nutritus ab ursa *xii. 42.* Vide & *ix. 38.*
Alexander Magnus, filius Philippi & Olympiadis, natus & inortuus una die, & quæ ista fuerit *ii. 25.* Aristotelem magistrum habet *ii. 17.* fidibus canere dicit *xii. 31.* formosus *xii. 14.* cum Pancasta primum rem habet *xii. 34.* nuptias celebrat *viii. 7.* vino deditus *ii. 41.* *iii. 23.* *xii. 26.* audiens infinitos esse mundos, dolet ab se nondum occupatum esse unum *iv. 29.* Achilles sepulchrum coronat *xii. 7.* Achilleum in omnibus vult imitari *xii. 7.** init. restituit patriam Aristotelis *xii. 54.* Calano suprema facit *ii. 41.* Hephaestionem ingenti luctu prosequitur *vii. 8.* celeritatis fuit incredibilis *x. 4.* & fortunæ *xii. 64.* periisse credebatur in Illyrico *xii. 57.* cur bellum adversus Persas suscepit *xiiii. 11.* Thebas invadit *xii. 57.* capit, & Pindari posteros honorat *xiiii. 7.* egestate ciborum premitur in persecuzione Befli *xii. 37.* Phocionis soli scribit salutem, eique civitatem donat *i. 25.* & magnam vim pecuniarum *ii. 9.* ungitur apud Anaxarchum *ix. 30.* diu manet insepultus *xii. 64.* & *xiiii. 30.* à quo tandem humatus sit *xii. 64.* quo- rum virtutibus infensus fuerit *xii. 16.* vult fe à Græcis pro Deo haberit, sed à Lacedæmoniis ridetur *ii. 19.** nec ab Atheniensibus id impetrat *v. 12.* ut ab Apelle pictore fuerit reprehensus *ii. 3.* Alexandri præcipua res gestæ *xiiii. 23.* apparatus regius *ix. 3.* superbia post devictos Indos *xiii. 29.* judicium de lyra Paridis & Achillis *ix. 38.*
Alexandria dicitur ἡ Αλεξανδρεία πόλις ἡ της Αλέξανδρου *xii. 64.*
Alexis poëta *x. 6.*
Alienæ non tollenda *iv. 1.*
Alope Filia Cercyonis *xii. 42.*
Alpheus fluvius Elidis *ii. 33.*
Alyattes Lydus, avus Pindari Ephesii *iii. 26.**
Amantus fortiores alijs *xiiii. 9.* Amantium ira amoris redintegratio *ii. 20.*
Amastris Ägyptius rex *ii. 41.**
Amici quoridic parandi *xiv. 38.*
Aminias frater Äschyli *v. 19.**
Amœbeas citharœdus, continentissimus *iii. 30.**
Amor Spartanus arrogantiam non admittit, aut fastum *xii. 14.* amores ridiculi hominum erga res inanimas, & animalium erga pueros *ii. 10.* *xiiii. 6.* amorum puerilium utilitas *iii. 9.** *iii. 10.** & *iii. 12.** amor Socratis in Alcibiadem *iv. 21.*
Amphipolis ad Fl. Strymonem, ubi pugnatum inter Athenienses & Laconas *xii. 17.**
Amphictyonum sententia causa belli Sacri *xii. 53.*
Amphoreus dicebatur Xenagoras Rhodius ob bibacitatem *xii. 26.*
Amyclas Aristoteli præfertur à Platone *xii. 19.**
Amyntas, pater Philippi Macedonis, servus Äcropi creditus *xii. 43.* regno pellitur; idque recuperat *iv. 8.*
Anacharsis Scytha, vir sapiens, peregrinatur in Græciā tempore Solonis *v. 7.* multum bilit *ii. 41.*
Anaconeon Polycratis amicus *ix. 4.* & adjutor *xii. 25.* ab Hipparcho honoratur & diligitur *viii. 2.**
Anapus fluvius Syracusarum *ii. 33.*
Anatum pulli *x. 3.*
Aanaxagoras Clazomenius nunquam risit *viii. 13.* mortem liberorum fortiter fert *xiiii. 2.*
Aanaxagoræ sepulchrum & ara *viii. 19.* judi-

INDEX RERUM

judicium de custodia divitiarum **iv.** 14.
 scriptis de Regno, *ibid.*
 Anaxarchus militat sub Alexandro & inopiam lignorum pravidet **ix.** 30. ridet ALEXANDRUM **ix.** 37.
 Anaxilas comicus **i.** 27.
 Anaximander Milesius, discipulus & successor Thaletis, coloniam dicit Apolloniam **iiii.** 17.*
 Andrononis Historici, qui Veteres fabulas ad fidem Historicam revocavit, judicium de Orpheo **viii.** 6.*
 Anima ubi noctu aut interdiu agat in homine **iii.** 11.
 Anniceris Cyrenaeus auriga bonus **ii.** 27. an diversus à Philosopho, *ibid.**
 Anno Carthaginensis falsofissimus **xiv.** 30.
 Annulorum usus **iii.** 19.* pretium **xii.** 30.*
 Annus magnus **x.** 7.
 Antagoras Poeta conviciatur Arcefilao **xiv.** 26.*
 Antalcidas coronam unguento tintam, & missam sibi, rejicit **xiv.** 39.*
 Antenor Trojanus utilis fuit **xi.** 25.
 Anticyra insula, in qua helleborum **xii.** 51.*
 Antigonus, Philippo genitus, pauper fuit, & ipse coluit agrum **xii.** 43. Pfalten corripit **ix.** 36. ambitiosus, vel laudis studiosus **xii.** 16. altero carebat oculo, & ideo Cyclops fuit dictus **xii.** 43.
 Antigonus secundus, seu Gonatas, magnanime fert mortem filiorum **iii.** 5. popularis, increpat Filium, Regnum dicens nobilem esse servitutem **ii.** 20.* Persæo præceptore utitur **iii.** 17. Zenonem præceptorem habet **xii.** 25. *Vide* & **vii.** 14. eumque vehementer amat **x.** 26.
 Antiochus rex, temulentus **ii.** 41.
 Antiochus Magnus, vino deditus **ii.** 41.
 Antiochus Epiphanes, vino deditus, *ibid.*
 Antiochus, ut videtur, Sidetes bellum gesse contra Arsacen, & vino deditus fuit **ii.** 41.
 Antiochus Ascalonita, Philosophus, Præceptor Luculli **xii.** 25.*
 Antipatro pene proditur Piræum **iii.** 47. *Vide* Not. ad **xii.** 16. ad Antipatrum scriptis Aristoteles de sublatis sibi honoribus Delphicis **x.** 1.
 Antisthenes Philosophus Diogenem frustra à se repellere conatur **x.** 16. ejus præsterla caci pallii ostentatio reprehensa à So-

crate **ix.** 35. æqualis Socrati **ii.** 11.
 Antitheta Agathonis **xiv.** 13.
 Anytus, inimicus & accusator Socratis **ii.** 13.
 Apelles Ephesi pingit Alexandri imaginem, eumque reprehendit **ii.** 3. amat Alexandri concubinam **xii.** 43. ejus de Jalyso, pieto à Protogene sententia **xii.** 41.
 Aphthonetus Macedo, adolescentis cæditur à Philippo **xiv.** 49.
 Apis Ægyptiorum Deus immolatur **iv.** 8. vi. 8.
 Apium edunt cervi **xiiii.** 35.
 Apollo Pythius Delphicum occupat oraculum **iii.** 1. ejus simulacrum aureis cincniss ornatum **i.** 20. templum ditissimum habet, & ideo pene spoliatur **vi.** 9. immitit spectrum pro Æneax **xii.** 64. colitur ab Hyperboreis **ii.** 1. p. 200. Apollo cum Homero ab Argivis colitur & invitatur ἐπὶ ξεῖνον **ix.** 15. ejus responsum de Hercule **ii.** 32. de cæde citharedi, Sybaritis datum **iii.** 43. de cæde socii casu facta **iii.** 44. ei pueri Delphici sacra faciunt apud Tempe **iii.** 1. p. 200.
 Apollo Hyperboreus, Pythagoras dictus **ii.** 26.*
 Apolloctates, Dionysii tyranni filius, vino deditus **ii.** 41.
 Apollodorus Cyzicenus, Dux Atheniensium **xiv.** 5.
 Apollodorus Philosophus, Socrati morituro tunicam adfert **i.** 16.
 Apollodorus Cassandreæ Tyrannus, vino insanus truculentusque redditur **xiv.** 41.*
 Apollonia ad Pontum Euxinum in Europa, colonia Milesiorum **iii.** 17.*
 Apolloniæ vicini Epidamno bellum gesserunt cum Illyris, & peregrinos urbe ejiciunt **xiiii.** 16. eorum regio bituminosa, *ibid.*
 Apollonius Præceptor Ciceronis **xii.** 25.
 Ara Duodecim Deorum **v.** 12.
 Araneæ tela in templo Cereris, prodigium **xiiii.** 57.*
 Arbela, ubi victor Alexander **iii.** 23.
 Arcadian, potator **ii.** 41.*
 Arcadum cibus glandes **iii.** 39.* in unam Urbem contrafli ab Epaminonda **xiiii.** 42.
 Arcana nec in tormentis detecta **ii.** 4. Arce-

ET HISTORIARUM.

Arcefilaus Academicus ab Antagora conviciis proscinditur **xiv.** 26.*
 Archedamus à Philippo interficitur **xiv.** 49.
 Archedice meretrix fastidiosa **xiiii.** 63.
 Archelaus rex, vel potius Tyrannus **viii.** 9.* ex ancilla natus **xii.** 43.* literis & amoriibus dat operam **ii.** 21.* **viii.** 9. **xiiii.** 4. domum suam magnis impensis exornat **xiv.** 17. interficitur ab amasio **viii.** 9.
 Archemori in honorem ludi Nemei instituti **iv.** 54.*
 Archestrati Atheniensis dictum de Alcibiade **xii.** 7.*
 Archestratus alius, homo gracillimus **x.** 6.*
 Archidamus rex quam de Ceo sene dixerit sententiam **vii.** 20.
 Archilochus laudatissimus fuit Poëta **x.** 13.* se ipsum redarguit **x.** 13. abjecit scutum, & Paro profectus est Thasum **x.** 13.* etas ejus **x.** 13.* ejus de divitiarum cura dictum **iv.** 14.*
 Archonides Spartanus dolose circumvenitur à Cleomene **xii.** 8.
 Archontes Atheniensium **v.** 13. primum creabantur, dein vero forte capiebantur **viii.** 10.*
 Archytas Tarentinus remp. constituit **iii.** 17.* sexies dux electus est **vii.** 14. ludit cum pueris **xii.** 15.* ejus de hominibus apophthegma **x.** 12. in loquendo modestia **xiv.** 19.
 Areopagus **v.** 15.* & **v.** 18.
 Arete foror Dionis **xii.** 47.*
 Argivi vinolenti **iii.** 15. eorum cibus pyram **iiii.** 39. colunt maxime Homerum **ix.** 15.
 Argolicus clypeus **iii.** 24.*
 Argyraspides **ix.** 3.
 Aribazus Hyrcanus infidias struxit Dario Hyrcaspidae **vi.** 14.
 Aristænete Hipparini Filia, uxor Dionysii **xiiii.** 10.*
 Aristæus, amicus Regis Antiochi **ii.** 41.
 Aristander Telmissenus facit Alexandrum terræ mandari **xii.** 64.
 Aristides Atheniensis, filius Lysimachi, philosophia imbutus **iiii.** 17. educatur cum Themistocle & contendit semper cum eo **xiiii.** 44. pauper **ii.** 43.* **xi.** 9. justus **iv.** 16. dei pondet filias, sed irrito matrimonio post ejus mortem ob paupertatem **x.** 15.
 Aristides alias, Locrensis, mustelæ morsu

moritur **xiv.** 4.
 Aristippe, una ex Minyadibus, Bacchico fure ore percita **iiii.** 42.
 Aristippus perturbatus in tempestate **ix.** 20. ut lugentes amicos consolatus sit **vii.** 3.* ejus sententia de hilaritate **xiv.** 6. Ejus Philosophia **ix.** 20.*
 Aristocracia Atheniensium **v.** 13.*
 Aristogiton Hipparchum quare interfecerit **x.** 8.
 Aristomache uxor Dionis jungitur Polycratii in matrimonium **xii.** 47.*
 Ariston Philosophus, magister Cæsaris **vii.** 21.*
 Ariston Chius alius philosophus, tempore Antigoni Gonatae, & Satyri tibicinis de eo judicium **iiii.** 33.*
 Ariston aliis, pater Platonis **ii.** 10. **iv.** 9. **x.** 21.
 Aristophanes poëta comicus **i.** 18. nugator & ridiculus **ii.** 13. pauper ac scelestus, Socratem traducit, *ibidem.*
 Aristophanes aliis, Byzantinus, quid de Lai de judicari **xii.** 5.*
 Aristophon prodigus, Rhetor, inimicus Timothei **xiv.** 3.*
 Aristoteles Cyrenensis quid de beneficiis senserit **x.** 8.* & **x.** 2.*
 Aristoteles Stagirita, vocatur absolute Σταγεῖος **iiii.** 19. extr. Nicomachi filius, fortuna varie tentata, tandem fit Philosophus **v.** 9.* & discipulus Platonis, cui mox adversatur **iv.** 9. & cum ipso disputat **iiii.** 19. fit præceptor Alexandri **iiii.** 17. eaque occasione plurimis prodest **xii.** 54. Alexandrum iratum quomodo fedarit, *ibid.* honores sibi ablatos nec sprexit, nec magni fecit **xiv.** 1. Athenis profugit, & quare **iiii.** 36. patriam de integro condicur **iiii.** 17. Historiam Animalium scriptis, opibus ad id instructus à Philippo Macedone **iv.** 19. ægrotat **ix.** 23. fuit autem vir sapiens **xv.** 1. & peritus Medicinae **xii.** 22. Aristotelis habitus oris **iiii.** 19. loquacitas & vestitus delicior, *ibidem.*
 Aristoxenus nunquam risit **viii.** 13.*
 Arius Præceptor Mæcenatis **xii.** 25.
 Arrias Alexandro invitus **xiv.** 48.
 Arsaces Parthorum Rex **ii.** 41.
 Artaxerxes **i.** 33. & 34.
 Artaxerxes Mnemon, frater Cyri Minoris, Aspasiam vehementer amat **xii.** 1. & Te-

INDEX RERUM.

- ridatē puerum, *ibid.* p. 722. Darium, maximum natu ex filiis, interficit sibi insidiantem **ix.** 42. aquam sibi dono datam grato animo accipit **i.** 32. filium habet Ochum **ii.** 17. Antalcidam honorat corona unguento tincta **xiv.** 39.
- A**rtaxerxes Ochus sacrilegia facit, in Ægypto maxime, & Apin occidit **vi.** 8. crudeliter imperat, quemadmodum à Magis prædictum erat **ii.** 17. interficitur ab Eu-nacho **vi.** 8. Apin mactat **iv.** 8. & **vi.** 8. Afinus ab Ægyptiis cognominatur **iv.** 8. ad Artemisium vicere Græci Persas **ii.** 25. Arundo erat cibus Indorum **ii.** 39. Asia, Europa, & Africa, insulæ **ii.** 18. Asopus fluvius Peloponnesi & Sicyonis **ii.** 33.* Aspasia Cyri primum, deinde Artaxerxis concubina, pulcherrima **xii.** 1. Assyriorum consuetudo in matrimonii **iv.** 1. Astronomus futurorum sciens **xiii.** 12. Astydamia filia Phorbantis **i.** 24. Atalanta Jafionis filia, ejusque studium in venationibus & servanda virginitate **xiii.** 1. Nominis etymon, *Not. ad xii.* 1.* init. Atarbes morte mulctatus ob occisam avem **v.** 17. Athenæ communis ara Græciæ **iv.** 6.* urbs Minervæ **xii.** 28. Athenienses legibus justissimis usi sunt **ii.** 22. abrogatis legibus Draconis **viii.** 10. statum reipublicæ commutant sèpius **v.** 13. etiam exteriores ad gubernacula illius admittunt **xiv.** 5. facile recipiebant supplices, & alienos exsules **iv.** 6.* decem duces quotannis eligebant **ii.** 17.* optimos quoque odio habent **ii.** 13. & præsertim eminentiores Cives **ii.** 17. multos habent syphontas **ii.** 36. & **xii.** 52. crudeles in Æginetas **ii.** 9. Chalcidenses in Eubœa **vi.** 1. Mitylenenses & Samios **ii.** 9. de Euripide male judicant **ii.** 8. pessime de Socrate **i.** 16. **ii.** 36. quem audisse debuerant **xii.** 25. delicati in ornatu corporis **iv.** 22. feminæ in primis **i.** 18. Boream ventum, Beneficium nominant **xii.** 61.* Herculis posteros juvant grato erga Herculem animo **iv.** 5. legatos puniunt, qui vel minimum contra imperata fecerant **vi.** 5. Atheniensium cibus erant ficus **ii.** 39. classæ & clades navales **v.** 10. Duces e quibus electi **ii.** 8. loca judicaria **v.** 15. inventa **ii.** 38. 9ægæ seu lorica **ii.** 24. sepeliendi consuetudo **vii.** 19. supersticio **v.** 17. res publica à quibus constituta **ii.** 17. ex quibus hominibus fuerit composita **ii.** 1. similis meretricibus **xii.** 52. quid de ea judicari Aristoteles **ii.** 36. Athenodorus Augusti Cæsaris magister **xii.** 25.* Athenodorus Imbrius **i.** 25.* Atheti Philosophi **ii.** 23. & **ii.** 31. Athletæ curru in Atheniensium urbem vechi obtenta victoria **xii.** 58. callè vivebant **ii.** 30. **x.** 3. Athos mons & in eo columbae **i.** 15. perierunt istic naves Persarum, *ibid.* in Atho monte longissime vivunt homines **ix.** 10.* Atlantis an America? *Not. ad ii.* 18. Atreus **ii.** 11. Atrometus pater Æschinæ **viii.** 12. Attalus invisius Alexandro **xii.** 16.* Auge ab Hercule compressa, Telephi mater **xii.** 42. Augeas **x.** 24. Auguria apud Græcos **ii.** 31.* Augustus Præceptorem habuit Athenodorus **xii.** 25. Aurelia gens Romæ, ab Ausone *Not. ad ix.* 16.* Aurunci ab Ausonibus dicti *Not. ad ix.* 16.* Ausones primi populi Italæ **ix.** 16.

B.

- Babylonis *ædæcæ*, **v.** 6. Bacchiadæ regnum per luxuriam amittunt **i.** 19.* Bacchi cognomenta **ii.** 41. comites Satyri **ii.** 40. Baccho proprii Chori, & dein Coinediæ &c. **ii.** 40.* Bacchylides Julieta, Poeta, Hieroni regiamissimus **iv.** 15. Bacides quot fuerint **xii.** 35.* Baetrianorum regio nive repleta usque ad cumina tectorum **xii.** 37. Bagoas Alexandri amicus **ii.** 23. Alius Artaxerxes Ochum occidit **vi.** 8.* Balneo abstinendum secundum Pythagoram **iv.** 17. Barbarorum sententia de Diis, eorumque providentia **ii.** 31. ignoratio litterarum **viii.** 6. perjurium **xiv.** 2. Bellorum levissimæ nonnunquam causæ **xii.** 53. Bellica

ET HISTORIARUM.

- Bellica mors gloriofa **xii.** 55. Belus, ejus monumentum & sepulchrum **xiiii.** 3.* Beneficentia virtus, qua imitamus Deum **xii.** 59. beneficium recipere an oporteat **x.** 8. beneficiorum memores qui **iv.** 5. Berenice Uxor Ptolemæi **xiv.** 43. Bersum persequebatur Alexander **xii.** 37. Bias utilis fuit Jonibus **ii.** 17. Bibonum catalogus **ii.** 41. cognomina eorumdem **xii.** 26. Bitumen fossile **xiiii.** 16. Bœotarchia **xiiii.** 42. Bœotarcha Epaminondas in Leuctrica pugna **vii.** 14. Bœotica galea **ii.** 24.* Bœotorum mulieres, furore Bacchico percitæ **ii.** 42. Boreas ventus à Thuriis & Atheniensibus civitate donatus & cultus **xii.** 61. Boves Solis, earumque cognatæ **x.** 18. bovem aratro aut plaustro jungi solitum mactare Athenis prohibitum **v.** 14. Brasidas Laco **xii.** 50. Briarei columnæ **v.** 3.* Bruta an rationalia **i.** 5. medicinæ non imperta **i.** 7. sepulta **viii.** 4. hominum amantia **ix.** 39. eosdem nutrientia **xii.** 42. & **xi.** 1. Bucolica à quo & cur inventa **x.** 18.* Buphonia festum quale **viii.** 3. Butæ Urbis Ægyptiæ oraculum **ii.** 41. **p.** 176.* Byblii non tollunt res inventas, non suas **iv.** 1.* **p.** 329. Byzantinorum vinolentia **ii.** 14. ineptitudo ad bella, *ibidem.* colunt Bacchum maxime, cedunt uxores suas exteris, *ibid.*

C.

- Cadmus Scythæ F. tempore Xerxis **viii.** 17.* Cæcinus fluv. apud Locros Italæ **viii.** 18. Cælibatus poena **vi.** 4. Cæsar Julius magistro Aristone est usus **vii.** 21. Calamodrys vorax **i.** 27. Calanus Brachman **ii.** 41.* se ipsum comburit **v.** 6.* Calceamenta Romanarum mulierum **vii.** 11. Calcei auricis clavis contixi **ix.** 3. Calculi Judicum albi & atri **xiiii.** 38. Callias Hipponici filius luxuriosus ac vinosus **iv.** 16.* Cauco Neptuni Filius **i.** 24.* Cauponæ in honestæ viris honestis, ut in iis agerent **ii.** 14.* & **ix.** 19. *Vide* & Diuersioria. Cecrops primus Rex Atheniensum **v.** 13. **p.** 416.* Celæne, Præti filia, amens **ii.** 42. Celænæ, Urbs Phrygiæ, ubi suspensa est pellis Marfyæ **xiiii.** 21. Celtæ barbari verentur Deos **ii.** 33. audaces **xii.** 23.* Centaurorum pugna **x.** 2. Cephissus fluvius Argivorum **ii.** 33.* & **the-** **iii.** 3

INDEX RERUM

- theniensium, *ibid.*
 Cercidas Megalopolitanus, Poëta & Legislator, amavit antiquiores Eruditos, & alacriter mortem obiit **xiiii. 20.**
 Cereris delubrum Thebis **xii. 57.** Cereris Frumentariæ templum in Sicilia **i. 27.**
 Cervi valetudinis causa apium vel cancros edunt **xiii. 35.**
 Cerynia in Achaia **xiii. 6.***
 Cestilia clara inter Romanas femina **iv. 45.**
 Ceus senex, tintis capillis **vii. 20.** Cei seniores ipsos se ex lege interficiunt **iii. 37.**
 Chæronensis pugna **viii. 15.** Ejus causa **xiiii. 53.** consequentia **vi. 1.** quot illic perierint **v. 10.**
 Chalcidenium in Eubœa agri divisi ab Atheniensibus **vi. 1.***
 Chaldaï sapientes Babylonis **iv. 20.***
 Charilas vorax **i. 27.**
 Charidemus Orites, gener Cotyos Regis Thracum, potator **ii. 41.***
 Charippus vorax **i. 27.**
 Chariton amator Melanippi **ii. 4.**
 Charmides Glauconis Filius, Socratis amicus **viii. 1.**
 Charon Lampsacenus, historiam habet de Columbis **i. 15.**
 Charondas Catanensium, Rheginorum, & Thuriorum legislator **iiii. 17.***
 Cherronesum condidit Miltiades **xii. 35.**
 Chilon Lacedæmoniis utilis **iiii. 17.**
 Chiron Achillis præceptor **xii. 25.**
 Chirurgice fuit vetustissima in arte Medica. *Vide Not. ad* **iiii. 7.** & **x. 11.**
 Chius insula **viii. 5.** Chiorum malieres furiosæ ex Baccho **iiii. 42.** Chii seditiosi **xiv. 25.** Chium vinum **xii. 31.**
 Choaspis aqua in potum serviebat Regi Persarum **xii. 40.**
 Chori Baccho Sacri **iiii. 40.*** Chori Cyclii **x. 6.***
 Chrysippus filius Pelopis, raptus à Laio **xiii. 5.** Chrysippum Tragœdiam fecit Euripides **ii. 21.**
 Cicadæ Atheniensium **iv. 22.*** ab antiquissimis innexæ crinibus.
 Cicero Apollonium magistrum habuit **xii. 25.**
 Cimonis equæ **ix. 32.**
 Cineas Pyrrhi medicus **xii. 33.**

Conon

ET HISTORIARUM.

- Conon pater Timothei **ii. 10. ii. 18. & xii. 43.**
 Conon alias, pictor **viii. 8.**
 Continentia singularis exempla **iiii. 30.**
 Conversationis vis **iv. 16.**
 Coquos rejiciebant Spartani **xiv. 7.***
 Corne edant homines vetuit Pythagoras **iv. 17.**
 Corinna Tanagræa superat Pindarum in poëtico certamine **xiii. 25.**
 Corinthii Medæ liberos interficiunt v. 21. rempublicam luxu perdunt **i. 19.** ad Corinthum militavit Plato **vii. 14.**
 Cornelia nobilis Römæ femina **xiv. 45.**
 Corœbus fatuus **xiii. 15.***
 Coronæ varii generis **ii. 41. p. 175.** Coronæ rebus latè & facris propriæ **iiii. 3. & xi. 4.*** Coronatæ erant Deorum statuæ **xiiii. 1. ***
 Corragus vietus à Dioxyppo **x. 22.** pater Stratonis Olympionice **iv. 15.**
 Cothocides erat Æschines **viii. 12.***
 Coum vinum **xii. 31.**
 Craterus Alexandri amicus **ix. 3.**
 Crates Thebanus, Cynicus Philosophus post Alexandrum, dedit pecuniam suam civibus **iiii. 6.***
 Crateus Archelai amansius occidit Archelaum, sed mox ab alio occiditur & ipse **viii. 9.**
 Cratini judicium de theatro **ii. 13.**
 Cratippus Pompeji magister **vii. 21.***
 Cretenes bonis legibus utuntur **ii. 22.** liberi ipsorum discunt leges memoriter **ii. 39.** adulterum ut puniant **xii. 12.** optimi iagittarii **i. 10.** Cretenium instituta congraunt cum Laconicis **ii. 39.* & ii. 9.** Cretenes amores puerorum honestos in usum belli constituerunt **iiii. 9.*** Cretenæ vinum **xii. 31.**
 Crimissus fluvius Siciliæ **ii. 33.***
 Critias Callæschri filius, amicus Socratis **ii. 13.** eundem mox deferit, tyrannus fit perfidus, turpiterque moritur **iv. 15.** Alius reprehendit Archilochem **x. 13.* & Themistoclem **x. 17.****
- Crito Socratis discipulus **i. 16.** suadet ei ut fugiat **ii. 6.**
 Critolaus Peripateticus, legatus ad Romanos ab Atheniensibus **iiii. 17. p. 239.***
 Crœsus Ephesum obsidet, & vastat Ioniām **iiii. 26.** memor beneficij erga Pamphaen **iv. 27.**
- Crobylus coquus, vel helluo **iv. 16.**
 Croton Urbs Italæ **iv. 17.**
 Crotoniatæ vicerunt & deleverunt Sybaritas **iiii. 43.**
 Ctesias vorax **i. 27.**
 Cyana fons Syracusarum **ii. 33.**
 Cyclops, Carmen Philoxeni **xiiii. 44.**
 Cygnus **i. 14.** an canat moriturus, *ibid.*
 Cyrrna Philippi Macedonis Filia **xiii. 36.**
 Cypriorum carminum Auctor **ix. 15.*** Agunt ea de bello Trojano, *ibid.* Cypriorum Regum successio **vii. 2.***
 Cyrenenium luxus **xii. 30.**
 Cypelidarum tyrannis **vi. 13.***
 Cypelus pater Miltiadis **xii. 35.**
 Cyrus Mandæ filius à cane nutritus **xii. 42.** Ejus pharetrophorus fuit Darius Hystraspis **xii. 43.**
 Cyrus alias, Darii Nothi & Parysatidis filius **xii. 1.** Aspasiam habet concubinam, & in prælio contra fratrem occumbit, *ibid.* & **i. 17. p. 233.**
 Cyrus amnis **i. 32.**

D.

- D**aiphantus Thebanus, ad Mantineam mortuus **xii. 3.**
 Damasippus pater Democriti **iv. 70.**
 Damon **iiii. 14.***
 Daphnis pastor **x. 18.**
 Dardanenses ex Illyrico **iv. 1.**
 Dares Phrygius ante Homerum **xi. 2.***
 Darius antiquior Hystrapide, à quo Numini Darici *Not. ad* **i. 22.**
 Darius Hystraspis filius, olim pharetrophorus **xii. 43.** memor beneficiorum **iv. 5.** ad eum Regulus Zanchæorum ex Sicilia in Asiam proficiscitur **viii. 17.** mansuetus in infidiatores ac intrepidus **vi. 14.**
 Darius ultimus, seu Codomanus, è serva natus **xii. 43.*** vietus ab Alexandro **iiii. 23.** & **viii. 7.**
 Deambulationes interdictæ Spartanis **ii. 5.**
 Declela **ii. 5.**
 Decelicum bellum **xiiii. 38.**
 Delirantium jucunda vita **iv. 24.**
 Delium urbs Bœotiae, ubi vieti Athenienses **iiii. 17.***
 Delphicum oraculum unde **ii. 1.** Delphicum templum opulentum **vi. 9.** à Delphis suffossum edit miracula **vi. 9.** Delphica

INDEX RERUM

phica lex præcipitandi sacrilegos xi. 5.
Delphici canes xiii. 28. *adde* Apollo.
Delphiniū Atticum, locus judicij capitalis
v. 15.*
Delus insula, & ejus plantæ v. 4. Delum
mittebatur Navis Sacra Athenis, ante cu-
jus redditum de damnatis supplicium non
sumebatur i. 16.* Delius Deus iv. 28.
Demades ex ignotis parentibus xii. 43. dux
Atheniensium Phocioni præfertur xv. 10.*
mulctatur pecunia v. 12.
Demaratus Rhodius i. 25.
Demetrius Phalereus verna fuit Timothei
xii. 43. Athenis præfet reipublicæ, & in Æ-
gypto legibus scribendis. Praefuit etiam
Bibliothecæ xii. 17.* luxuriosus. *Vide No-*
tas ad ix. 9.
Demetrius Poliorcetes comparatur Timotheo
in Urbibus facile capiendis xii. 16. lux-
uriosus ix. 9.* & meretricibus obnoxius
xii. 17. forma alias egregia xii. 14.
Demochares, Demosthenis sororis filius,
spernit maledicos xii. 7*. reprehendit
Theophrastum viii. 12.
Democedes Crotoniata, Medicus celebris,
reprehensus à Dario viii. 17.
Democrats luctator iv. 15.
Democritus filius Damasippi iv. 20. Gelan-
sinus unde dictus, *ibid.* semper risit, *ibidem*,
& iv. 29. peregrinatur iv. 20. Bona pa-
terna cessit Fratribus, *ibid.* utilis fuit mult-
is xii. 25. omnium gentium audivit Phi-
losophos iv. 20. sapientior & doctior Pro-
tagora i. 23. innumerabiles esse mundos
dixit iv. 29.
Demodocus pater Theagis, Atheniensis viii.
1.
Demosthenes eloquens iv. 16. coram Phi-
lippo sermo eum destituit viii. 12. ejus
Orationes olenit lucernam vii. 7.* laudis
erat studiosus ad levitatem usque ix. 17.
recusat intrare cauponam i. 19. Patrem
haber Demosthenem vii. 7. sororis filium
Democharem xii. 7.
Depositū abnegatio punita à Diis xiii. 2.
Derbiccarum mos maectandi senes iv. 1. p.
330.*
Deus. pro Diis culta etiam Mala, ac templis
& Aris honorata xi. 11.*
Diagoras Melius negat esse Deos ii. 31. p.
148. ideo Diis odio est ii. 23. amat Ni-
codorum, *ibidem*.

Diana Virgo, quam æmulabatur Atalanta
xiiii. 1. p. 843. Diana Agroteræ, & A-
graulos ii. 25.* Diana Ephesina tem-
plum iii. 26. statua coronata v. 16.
Diætamus herba i. 10.*
Dies fatales ii. 25.
Dipolia, festum Athenis viii. 3.
Dinomache mater Alcibiadis ii. 1.
Dinomenes pater Hieronis xii. 25.
Dinon Historicus vii. 1.
Diogenes Sinopensis, Cynicus Philosophus,
discipulus Antisthenis x. 16. Platonem
audit negligentius xiv. 33. cui dictus, Fu-
ren Socrates, *ibidem*. arguit Socratem
deliciarum in cultu & vestitu iv. 11.
Spartanos ix. 28. ridet Demosthenem
renuentem ad se venire in cauponam
ix. 19. Rhodios & Laconas ix. 34. dic-
terium ejus in Diotimum iv. 27. in Me-
garense propterea, quod filios negligen-
tius educabant xii. 56. aversabantur cum
plerique propter continuas reprehensiones
xiiii. 26. reliquit patriam, & à servo de-
seritur xiiii. 28. exemplo muris se erigit
in paupertate xiiii. 26. quid responderit
ei, qui ipsum mori jussicerat x. 11. quid de
Dioxippo athleta dixerit xii. 58. pauper,
sed magno cum animo xii. 29. in pon-
tem se abicit moribundus, & in fluvium
voluit post mortem abisci viii. 14.
Diogenes alias, Phrygius, negat Deos esse
ii. 31.
Diogenes, histrio tragicus, continentissimus
xiiii. 30.
Diomedes Homerius qualilecto sit usus ix. 24.
Dion, Hipparini filius, amans Platonis iv.
21. reducitur ejus consilii in Siciliam iii.
17. constanter fert mortem filii iii. 4. pel-
litur in exsiliū à Dionysio Juniore iv. 8.
quem tamen iterum expellit, *ibid.* & vi.
12. vii. 14. xii. 47. uxorem alteri
collocatam recipit ix. 8. xii. 47. foro-
rem habet Aristæneten xiiii. 10.
Dionysia, festum Bacchi, quo agebantur
Comœdiæ & Tragœdiæ ii. 13.* ii.
30.
Dionysius Colophonius, piator iv. 3.
Dionysius, Heracleotes Tyrannus, sed mi-
tis, Clearchi filius, pinguis ix. 13.*
Dionysius, Hermocratis filius, regnaturum
se prodigio discit xii. 46. duas uxores una
die ducit xiiii. 10. templo expoliat i. 20.
obsi-

ET HISTORIARUM.

E.

obsidetur à Carthaginensibus, & animum
despondet, sed mox ab Amico confirma-
tus eos ingenti prælio superat iv. 8. Fra-
trem habuit Leptinen, quem passus est per-
ire xiiii. 45. amat tragœdiā, & parum
ridet xiiii. 18. vino deditus ii. 41. Leo-
nem amicū occidi jubet xiiii. 34. medi-
cinam callet & exercet xi. 11. belligerat
cum Thuriis xii. 61. crudelissimus in
matrem xiiii. 45.
Dionysius Junior, Dionysii filius ex Doride
Locrensi, libidinosissimus ix. 8. crudelis,
in fratres suos vi. 12. tyrannidem opulen-
tissimam accepit à Patre, *ibid.* invenit ca-
tapultam vi. 12. Platonem vocat in Si-
ciliam, & curru excipit iv. 18. suspicax,
neminem admittebat, nisi excussum, *ibid.*
pellitur regno à Dione xiiii. 17. p. 234.
& iv. 8. fugit Locros xii. 47. Corinthi
exsulat, stipemque colligit ix. 8. moritur
que in paupertate vi. 12. quid Philippo de
fortuna sua responderit xiiii. 60. Ejus uxor
& liberi à Locrensis dirissime habiti x. 8.
Dioscuri servatores i. 30. *Vide* & iv. 5.
Dioscurorum vita xiiii. 38.
Diotimus Carystius, mollis iv. 27. Athe-
niensis, vino deditus ii. 41.
Dioxippus Atheniensis Athleta militem arma-
tum nudus superat x. 22.* erga mulieres
imbecillis xii. 58.
Dirce, fons apud Thebas xii. 57.
Ditare alios Regium est xiiii. 13.
Dithyrambi, *Not. ad x. 6. p. 652.*
Diversoria publica olim nulla erant, *Not. ad*
iv. 1. p. 324. & vilia xiv. 14. *Vide* &
Cauponæ.
Divinationis species ii. 31.
Divitiarum lubrica possessio iv. 14.
Docti Principibus in deliciis, & utiles xii.
25.
Dolonis cædes xiiii. 14. *ex Homero.*
Dorienses apud Oetam versus Delphos iii.
1. p. 169.
Doris Locrensis, uxor Dionysii Junioris
xiiii. 10.
Dos apud Lacedæmonios nulla vi. 6. &
Not. ad vi. 4.
Draconis leges quando abrogatæ viii. 10.
Draco cum puerō educatus, puerum in
vita servat xiiii. 46.
Dysmenidæ xiiii. 7.

Ebatanorum arcem & muros dejectit A-
lexander in luctu vii. 8.
Echecratides Sophista è captivitate liberatur
i. 25.
Elæa, urbs Æolidis i. 25.
Eleætra unde sic dicta iv. 26.* vocata vero
nomine Laodice, *ibid.*
Elega Procti filia, amens xii. 42.
Elei se dediderunt Philippo vi. 1.
contra Elephantos pugnant Libyes, & ab iis
occisos homines celebrant xii. 55.
Elissus, vel Eliso, fluvius Corinthi viii.
14.*
Ellopides Dionysium ad retinendam Tyran-
nidem adhortatur iv. 8.
Empedoclis amictus xii. 32.
Epaminondas Thebanus ex parente ignobili
xii. 43. Polymnide natus, philosophie
incubuit xiiii. 17. & Lysim præceptorem
habuit, *ibidem.* Primus fuit Græcorum
& Romanorum vii. 14. peritus fuit *scen-*
toris iv. 16. Spartam oceupare potuit,
sed noluit, metu omnium Peloponnesio-
rum iv. 8. Lacedæmonios vicit pugna
Leuctrica vii. 14. tandem pugna Mantin-
ensi vulneratus occubuit xii. 3. condit
Messenen xiiii. 42. judicatus & abso-
lutus, quum imperium diutius retinisset,
ibid. amictiarum fuit cupidissimus xiv. 38.
pauper ii. 43. xi. 9. continens ut una
tantum veste uteretur v. 5. multumque
auri à Persarum rege dono sibi oblatum re-
cusaret, *ibidem.*
Ephesus occupata à Neleo viii. 5. Diana
suæ consecratur xiiii. 26. Ephesi vulpes,
qui alibi leones xiiii. 9. Ephesiorum Ty-
rannus Pindarus tempore Croci. xiiii. 26.
Ephialtes Sophonidæ filius philosophus xiiii.
17.* pauper ii. 43.* p. 239. nec tamen ob-
lata munera recipit xi. 9. paupertatemve
objectam sibi probro ducit xiiii. 39.
Ephori Lacedæmoniorum laudantur xiiii. 10.
corporum & vestimentorum curam agebant
xiv. 7. constituti à Chilone, *Not. ad* iii.
17. throni ipsorum tintæ fuligine ii. 15.
Ephorus Cumanus, scriptis res Græcorum
xiiii. 23.
Epicharmus, quid de senectute senserit ii.
34.

INDEX RERUM

34. quas litteras addiderit Alphabeto, *ibid.*

Notis.

Epicurei ejecti urbe Roma, & quare **ix. 12.**

Epicurus Gargettus, negat providentiam Deorum **ii. 31.** *p. 149.** etiam cum pane & aqua felicissimus **iv. 13.*** Voluptas Epicuri qualis fuerit **iv. 13.*** Epicuri Philosophia Reip. pernicioſa **ix. 12.**

Epidamus vicina Apolloniae **xiii. 16.** peregrinos facile recepit, & ideo ab *ταῦδε μοις* videtur dicta, *Not. ad xiiii.*

Epidaurii Equi **iiii. 24.***

Eppolæ pars Urbis Syracusanæ **xii. 44.**

Equum quis primus concenderit **ix. 19.** equus Epidaurius optimus **iiii. 24.** pictus Apellis **ii. 3.** volutans Pausonis **xiv. 15.** equi Sacarum **xii. 38.** equos currui primus junxit Erichthonius **iiii. 38.***

Erasinus fluvius **ii. 33.***

Erasixenus vinosus **ii. 41.**

Erechtheus Rex Athenarum **v. 13.***

Eressus Urbs Lesbi, patria Theophrasti **viii. 12.***

Ereticus adolescens, Zenonis auditor, fert iram patris patienter **ix. 33.**

Erichthonius equos primus junxit **iiii. 38.***

Erymanthus Fluvius & Mons Arcadiæ **ii. 33.**

Erycithon vorax **i. 27.**

Erythræ occupata à Neleo **viii. 5.**

Eryx mons Siciliæ **i. 15.** Erycini, *ibid.*

Eteocles Ephorus Spartæ **xii. 7.***

Eubates Cyrenæus continens **x. 2.**

Eubcea olim etiam Chalcis dicta à venis æris istic repertis **vi. 1.***

Eubule filia Leonis **xii. 28.**

Eudæmonica secta Philosophorum **ix. 37.***

Eudoxus Platonem visitat in Sicilia **vii. 17.***

Euhemerus Messenii **ii. 31.***

Eumæus Alexandri amicus **xii. 23.**

Eumenes Cardianus **xii. 23.*** patre fuit paupere & sisticine natus **xii. 43.***

Eupolis Comicus **xii. 30.**

Euripides amat Agathonem, & eum respiciens tragœdiam fecit **ii. 21.** certat cum Xenocle Athenis **ii. 8.** in Piræo certat

ii. 13. libenter auditur à Socrate **ii. 13.**

primus fingit Medeam occidisse liberos **v.**

21. ejus de Hercule dictum **xii. 15.** ebrie-

tas in convivio Archelai **xiiii. 4.**

Europa, Afia, & Africa, insulæ **xii. 18.**

Barbaris ejus incolis turpe, nosse litteras **viii. 6.**

Eurotas flumen Laconicæ **ii. 33.** **iv. 8.**

Eurybiades Laco minatur Themistocli **xiiii. 40.**

Eurydamas Cyrenæus athleta dentes proprios absorbet **x. 19.**

Eurydice, (Philippi Neptis, Amyntæ & Cynæ Filia, uxor Aridæi,) occisa ab Olympiade **xiiii. 36.***

Euthymus vincit heroem Temeseum **viii. 18.**

Exænetus vîctor stadio **ii. 8.**

Expositio infantum apud Thebanos illicita **ii. 7.** varii expositi **xii. 42.** Sic Atalanta **xiiii. 1. init.**

F.

Febbris templum Romæ **xii. 11.***

Felicitas vera **ii. 10.**

Feminæ amentes **iiii. 42.**

Fenerari Indis non licitum **iv. 1.**

Ficus inventa Athenis **iiii. 38.*** eâ vesceban-
tur istic primum **iiii. 39.**

Fluvius salutat Pythagoram **ii. 26.** Fluvii
forma Hominum vel Boum consecrati **ii. 33.**

Folia arborum comedebant olim homines **xiiii. 26.**

Fons in sanguinem mutatus **xii. 57.**

Formicarum divinatio **i. 12.**

Formosi **xii. 14.**

Fortunæ mutabilis exempla **iv. 8.** Fortuna Bonæ statua Athenis apud Prytaneum **ix. 39.**

Forum judiciale inferis postponit Themistocles **ix. 18.** in Foro quotidie versabantur homines **xii. 30.** & **xiv. 38.**

Frons captivis inusta stigmate **ii. 9.** frigus non sentit **vii. 6.**

Furiarum habitus **ix. 29.***

G.

Galaton pictor pinxit Homerum vomen-
tem **xiiii. 22.**

Galeotæ, Vates Siculi **xii. 46.***

Galetes amasius Ptolemæi **i. 30.**

Galli gallinacei certa die Athenis in pugnam committuntur, & quare **ii. 28.*** Gallo albo

ET HISTORIARUM.

albo Pythagoras suos jubebat abstinere **iv.**

17.

Gargettus *Ἀγέττος* Atticæ **iv. 13.**

Gelo Syracusanus, frater Hieronis, homo illitteratus **iv. 15.** excitatur à cane, metuque solvitur **i. 13.** vincit Carthaginenses **vi. 11.** infidias modestia evitat, & ita imperium accipit **xiiii. 37.** & ad posteros Siciliæ imperium transfert **vi. 13.** simulat, nudus prodiens, reddere se velle imperium **vi. 11.**

Gentius rex Illyrici, *Not. ad ii. 4. fin.*

Geographica tabula **iiii. 28.** Geographiam qui invenerint **iiii. 28.***

Glandibus Arcades olim vescebantur **iiii. 39.**

Glauce citharistria amat à cane **ix. 39.**

Glauco pater Lepreæ **i. 24.***

Glauco alias, pater Charmidis **viii. 1.**

Gnathæna meretrix loquacitatem adolescen-
tis comprimit **xii. 13.***

Gordius pater Mida **iv. 17.**

Gorgias Leontinus celebris apud Græcos **i. 23.** in vestitu insolentior **xii. 32.** ejus de foimno & morte sententia **ii. 35.***

Gortyna, Urbs Cretæ **xii. 12.**

Græcorum dies auspiciatæ **ii. 25.** misericordia in devictos **iiii. 22.** vina varia **xii. 31.** *Vide Ἐπανάσ in Græco Indice.*

Granicus fluvius, illustris Alexandro **iiii. 23.**

Gravidæ non traduntur suppliciis, nisi post partum **v. 18.**

Gryllus Xenophontis F. periit in prælio ad Mantineam, cum Atheniensibus pro Lacedæmoniis bene pugnans contra Thebanos **iiii. 3.**

Gylippus Laco, inter Mothacas fuit **xii. 43.**

Gymnasticæ dediti pulverem curabant secum deportati **ix. 3.**

Gymnasticis exercitiis corpus reddebant vali-
dum **ii. 5.** & **xiv. 7.** *Alia vide in Græco*

Indice.

H.

Halonesus, insula Thraciæ **xii. 53.***

Harma Lacus Thebanus **iiii. 45.**

Harmatidii Thespianis filii fortitudo **vi. 2.**

Harmodius cur Hipparchum occiderit **xi. 8.**

Haruspicina apud Barbaros & Græcos **ii.**

31.*

Hecatæus Historicus **xii. 1. 20.***

Hector Polydamantis consilio utitur **xiiii. 25.***

Hedera silvestris, remedium contra morsum phalangij **1. 8.**

Helena pieta à Zeuxide **xiv. 47.** meretrix dicta & quare **iv. 12.**

Heilanodice **ix. 31.*** **x. 1.***

Hellespontus, regio, cuius prima Urbs, Sigeum **xii. 13.**

Helotæ **iiii. 20.*** **vi. 7.** & **xiiii. 19.**

Hephæstionem luctu prosecutur Alexander **vii. 8.** coronat tumulum Patrocli **xii. 7.**

Heracleotes erat Zeuxis **iv. 12.**

Heracleotes absolvit de Heraclea Pontica **x. 13.**

Heraclidae in Peloponnesum ab Atheniensibus deducuntur **iv. 5.**

Heracles ante dictus, qui deinde Hercules **ii. 32.**

Heracles Clazomenius, dux Atheniensium **xiv. 5.**

Heracles alijs, pugil & vinosus **xii. 26.**

Heraclitus semper plorabat **viii. 13.**

Herænse in Arcadia vinum **xiiii. 6.** Herænse ad fl. Alpheum **ii. 33.**

Hercules Jovis & Alcmenæ filius **xii. 15.** quomodo primo vocatus **ii. 32.** Linum magistrum suum interficit **iiii. 32.** purgat terram & mare à monstris **v. 3.** occidit Leonem Nemeum, & ideo à Nemeis honoratur **iv. 5.** pugnat contra Molionidas, & adjuvatur à Cleonensibus **iv. 5.** Theseum liberat **iv. 5.** Lepream occidit **i. 24.**

Nestorem regem facit regni paterni, Patre ejus Neleo, quod se iustrare noluisset, occiso **iv. 5.** Cleonensibus gratiam refert **iv. 5.** à Néleo non iustratur **iv. 5.** ludit cum pueris **xii. 15.** corpora occisorum primus permittit sepeliri **xii. 27.*** ejus columnæ **v. 3.** filius **xii. 42.**

Hermocrates, Pater Dionysii majoris **xii. 46.**

Hermotimus Phocæensis, pater Aspasiae **xii. 1. init.**

Heroes culti divinis honoribus **v. 17.** ipsi per se opus suum faciebant **vii. 5.**

Hesiodus Helotarum Poeta agriculturam docuit **xiiii. 12.**

Hiero, Dinomenis filius, primum rudis, mox litteratus **iv. 15.** liberalis **ix. 1.** Pin-darum amat & Simonidem, *ibidem* & **xii.**

25. habet fratrem Gelonem **iv. 15.** arce-tur Iudis Olympiis à Themistocle, quia

particeps non fuerat periculi Græcorum **ix. 5.**

INDEX RERUM

- ad Himeram vicit Gelo Carthagenses vi.
11.
Hipparchus, filius Pisistrati, natu maximus
viii. 2.* amat litteras, *ibid.* occiditur xi.
8. Homerum primus attulit Athenas viii.
2.*
Hipparinus, Dionysii prioris filius temulcens
ii. 41. p. 170. Hipparinus Dionis Pa-
ter iii. 4. iv. 8. vi. 12. Dionysii Majoris
Socer. viii. 10.
Hippias Eleus, Rhetor, purpura utitur xii.
32.*
Hippobotus regio Eubœa vi. 1.
Hippocrates Democritum ridet, mox asti-
mat iv. 20. Ionica lingua scripsit, *ibidem*.
Hippomachus Gymnastes, vulgi applausum
non probat ii. 6. at idem Tibicen dici-
tur xiv. 8.
Hippomiges Mares ix. 16.
Hippon atheistus ii. 31.*
Hipponax Ephesius, tempore Cyri poëta,
auctor Hipponaœti carminis, parvus &
gracilis x. 6.
Hipponicus Calliae F. & ejus Familia ac ma-
iores xiv. 16.*
Hippothous nutritus ab Equa xii. 42.
Hirundines maximam partem insomnes, &
quare xii. 20.
Homerus vi. 9. x. 18. xii. 1. xii. 14. xii.
64. xii. 1. poëta Lacedæmoniorum, at
Hesiodus Helotarum xii. 19. ab Argivis
princeps poëta judicatur ix. 15. doceba-
tur & exponebatur in ludis puerorum
xii. 38.* Homeri opus olim dividebatur
in varias partes ex Argumento nominatas
xii. 14. Filiæ dotem dedit carmina Cy-
pria. ix. 15. An vere Auctor fuerit isto-
rum carminum, *Not. ibid.* Ejus ætas, *Not.*
ad xii. 15. carmina Homeri Lycurgus
portat in Græciam, Pisistratus componit
viii. 2. xii. 14. canuntur in Panathenaicis
ex instituto Hipparchi viii. 2. etiam
apud Persarum Reges & Indos xii. 48.
ejusdem teinplum, & sedentis effigies, ad-
stantibus urbibus xii. 22.* Homerum
magnum fecit Alcibiades xii. 38. women-
tem pinxit Galaton xii. 22. Homero an-
tiquiores Scriptores xii. 2.
Hominem Te memento. viii. 15.
Homines pauci sunt, qui nihil habeant do-
losi & maligni x. 12.
Honores nec nimium nec nihil curandi xiv.

1.
Hospitalitas Veterum, & quæ ejus ratio iv.
1.* Hospitalia munera ii. 20.*
Hostilius Tullus ignotis parentibus ortus xii.
36.
Hyacinthus flos xii. 1. p. 840.
Hylæus Centaurus, *ibid.* p. 847.
Hymettus mons Atticæ, unde Hymettum
mel x. 21.
Hymin in mortuos xii. 55.
Hyoscamus herba, suibus noxia i. 17.
Hyperbolus ex ignotis parentibus xii. 43.*
Hyperborei felicissimi iii. 18. p. 251. eo-
rum sacra iii. 1. De Hyperboreis, qui
fuerint, *Vide Notas ad* ii. 26.
Hyperides Orator x. 6.

I.

Jàlysus à Protogene pictus, à quo unum ex
tribus oppidis insulæ Rhodi nominatum
xii. 41.
Jasion Atalantæ pater xii. 1.*
Jasón Pheræus, donum mittit Epaminondæ
xi. 9.*
Iccus Tarentinus Athleta, temperans xi. 3.
Ignis perpetuus in monte juxta Apolloniam
xii. 16.
Ilias Phrygia, Daretis opus xi. 2.
Iliuss flumen Corinthi viii. 14.*
Illyrii vinosi & patientes circa feminas iii.
15. Illyriorum bellum cum Apolloniatis
xii. 16.
Imprecationes Tragicae xii. 29.
Indi barbari ii. 31. vinosi ii. 41. p. 172. In-
dorum Sophistæ iv. 20. Circulatores,
Ἔργατοι viii. 7. studiosi libertatis x.
14. Indorum cibis arundines, vel potius,
milium ii. 39. feminæ ipsas se cum viris
mortuis comburunt vii. 18.* columbae i.
15. Indis fenerari non erat licitum, nec
injuriam alteri facere iv. 1. Indi Home-
ro delectantur xii. 48. ab Alexandro vici
ii. 23.
Indoles cito matura xii. 21.
Infantes expositi, & à feris nutriti xii. 42.
& xii. 1.
Invidia summis infesta ii. 12. post fata qui-
escit ii. 36.
Inycus Urbs Siciliæ viii. 17.*
Jolaidas Thebanus, ad Mantineam periit xii.
3.

Jon

ET HISTORIARUM.

- Jon Chius, Poeta, & ebriosus ii. 41.* p.
172.
Jones luxuria dediti ii. 38.* xii. 8. xiv.
7.
Joniae civitates duodecim quæ, & à quo oc-
cupatae viii. 5. rempublicam Bias & Tha-
les constituerunt ii. 17.
Iridis origo Pythagorica iv. 17.
Isadas puer punitus à Lacedæmoniis, & qua-
re vi. 3.
Ismenias tibicen iv. 16.*
Ismenias alius, Thebanus Legatus, ut Per-
sam adorarit i. 21.
Ismenus fluvius juxta Thebas xii. 57.
Isocrates rhetor, meretrice similes Athenas
esse dixit xii. 52. causa belli inter Mace-
donas & Persas Panegyricâ oratione xii.
11.
Issus, ad quem Alexander vicit Darium iii.
23.
Italia qualis, quique primi eam habitarint ix.
16. Fuerunt olim in ea 1197. civitates, *ibid.*
Judices regii apud Persas i. 34.
Judicia de homicidio tria Athenis v. 15.
Julis oppidum Cei insulæ, unde Julietæ iv.
15.*
Juno colitur à Sybaritis xii. 43. in Sicilia
vi. 11.
Jupiter in columbam versus i. 15. Eleuther-
ius ii. 9. Xenius iv. 1. consiliarium ha-
buit Promethea xii. 25.* ext.
Jurisjurandi abusus vii. 12.

L.

Laboris improbi vis i. 33.
Lacedæmonii legibus utuntur justissimis
ii. 23. quales recensentur ii. 34. vi. 6.* &
xiv. 7. peregrinos in civitate non admittunt
xii. 16. coquos non habebant xiv. 7.
temperant utuntur victu ii. 34. sordidis
vestiti ἐπιποιοῦ, idque in Olympiis ix. 34.
velutum eorum inspiciebant Ephori xiv. 7.
rident Alexandrum, qui se Deum decer-
ni volebat ii. 19. Athenas statuunt ever-
tere iv. 6. Thebanos vincunt & iterum
vincuntur iv. 8. Tænarense ab ara abduc-
tos supplices occidunt, & ideo terræ mo-
tu affligunt vi. 7. crudeles sunt in de-
victos vi. 1. litteris operam non dant xii.
50. argento & auro non dabatur aditus in
Spartam ex oraculo, sed Lysander primus

intulit xii. 29. *Vide* & xiv. 44. gym-
nasiis multam dabant operam ii. 5. & xiv.
7. servos in gymnasia admittunt xii. 43.
in bello fortiter occumbunt propter gravi-
tatem suarum legum xii. 38. certo æta-
tis anno ad militiam vocantur vi. 3. La-
cedæmoniorum mos in armatis pueris
ii. 9. & 12. feminæ quondam cestro
Bacchico percitæ iii. 42. Lacedæmonii
suos occisos in prælio ut sepeliant xii.
21. dotem an dederint vi. 4.*
Lacedæmonius quidam objurgatus ob lacry-
mas quid responderit ix. 27.
Laconica 500 annis non fuerat vastata ante
Epaminondam xii. 42.
Laetucæ Veneri adversæ xii. 18.*
Lacydes Philosophus, Princeps Academæ
Novæ, vinosus ii. 41.*
Laertes pater Ulyssis, bonus agricola vii.
5.*
Laïs meretrix, *Axine* dicta, & quare xii.
5. quæstus cupida xiv. 35. Eubaten mari-
tum cupit x. 2.*
Lajus primus pæderasta xii. 5.* rapuit Chry-
sippum Pelopis F. *ibid.*
Lamachus pauper ii. 43.*
Lamia meretrix à Demetrio rege amatur xii.
17.* ejus dictum xii. 9.
Lamprocles Socratis F. xii. 15.
Lanice, nutrix Alexandri, soror Clyti xii.
26.
Laodamia Protesilai uxor, laudatissima xiv.
45.
Laodice, quæ & Eleætra, Agamemnonis
Filia iv. 26.
Laodocus citharoedus litigat cum Nicostrato
iv. 2.
Lapidatio usitata Græcis v. 19.
Lapitharum pugna xi. 2.
Lasus Poeta xii. 36.*
Latoniæ Syracusanæ xii. 44.
Latona in Delo peperit v. 4.
Lavantur ter tantum in omni vita Darda-
nenses iv. 1.
Lebedus Urbs Asie à Neleo & Ionibus oc-
cupata viii. 5.*
Legati puniuntur, quia iverant alia via, quam
præceptum erat vi. 5.
Leleges barbari à Neleo sedibus pulsi in Asia
viii. 5.
Leo (*homo*) imperfectus jussu Dionysii eju-
lantis xii. 34.

INDEX RERUM

- Leo alias Atheniensis **xii.** 28.
 Leo (*animal*) Nemeus cuncta vastans **iv.**
   s. femellæ ferocissimæ animalium **xii.**
   39. leo ægrotus simiam in remedium morbi vorat **i.** 9.
 Leocorium Athenis facellum Filiarum Leos **xii.** 28.
 Leonides rex Lacedæmoniorum occumbit ad Thermopylas **iii.** 25.
 Leonides alias, dux Byzantinorum, ejusque artes militares **iii.** 14.
 Leonnatus inter amicos Alexandri supramodum venationibus deditus **ix.** 3.
 Leoprepis Cei sententia de conservanda amicitia. Pater is fuit Simonidis **iv.** 24.
 Lepreas Cauconis filius contendit cum Hercule & superatur **i.** 24.
 Leptines Frater Dionysii majoris **xiiii.** 45.
 Lesbium vinum **xii.** 31.
 Leucaniorum tyrannis in Bosporo Cimmerio, translata ad posteros **vi.** 13.*
 Leucippe, una ex Minyadibus, amens Baccho, filium interficit **iii.** 42.
 Leuconœum, Ἀττικæ. *Vid. Not. ad vii.* 7.
 Leucothea dea **i.** 20.
 ad Lenæta vicit Laconas Epaminondas **vii.**
   14.
 Lex Atheniensium de pugna gallorum **ii.**
   28. sepultura & inæstionem boum **v.** 14.
   peregrinis in civitatem non recipiendis **vi.**
   7. **xiiii.** 24. mulieribus, quod curru uti non debeant in sacro mysteriorum **xiiii.**
   24. ostracismo, *ibid.* Ceorum lex, de senioribus necandis **iii.** 37. Cretensium, de disciplina liberorum **ii.** 39. Indorum de fenore, & syngrapha **iv.** i. Lacedæmoniorum de amoribus **iii.** 8. obsoniis **iii.**
   34. jure trium liberorum, artibus manuariis, vestitu militari, sepultura cæsorum in prælio **vi.** 6. bono corporis habitu **x.** 7. Locrensum de vino ægrotis non dando **ii.** 37. Lucanorum de hospitalitate **iv.** i. Mafiliensium de non bibendo vino **ii.** 38. Persarum de adoratione regis **i.** 21. donis regi ferendis **i.** 31. potu regis **xii.** 40. confiliariis **xii.** 62. Romanorum de vino non bibendo **ii.** 38. non obsonando ad libitum **iii.** 34. Sardorum de necandis parentibus decrepitæ ætatis **iv.** i. Stagiritarum de non tollendo eo, quod non posuisti **iii.** 46. Leges propriæ, quibus uocuerint **xiiii.** 24. cantatae à Cretenibus
   11. 39. sumptuaræ **iii.** 34. Leges aliquando utiliter negliguntur publici boni causa **xiv.** 27.
 Libya insula credita **iii.** 18.
 Lilautus fluvius, & campus in Eubœa **vi.**
   1.*
 Lilybæum promontorium Siciliæ **x.** 13.
 Linus citharædus, interfactus ab Hercule discipulo **iii.** 32.*
 Lityeræ Phryx *Not. ad* **i.** 27.
 Locrenses Italæ **xiiii.** 18. Locrenses bonis legibus utuntur **ii.** 22.* quas condidit Zaleucus **iii.** 17. eorum crudelitas in uxorem & liberos Dionysii **ix.** 8.
 Locri Epizephyrii **ii.** 37.
 Locri Hesperii, qui & Ozolæ **iii.** i.*
 Lucanorum hospitalitas **iv.** i.
 de Luæta leges tulit Oricadmus, & excogitavit luætandi modum, qui Siculus dicitur **xi.** i.
 in Luætu raebant fibi caput, & capillos injiciebant in pectus defuncti, ut & vestes, arma, aliaque in rogum **vii.** 8.* erant atra veste induiti **xii.** i. extr. Luætus Sacarum **xii.** 38.
 Lucullus præceptorem habuit Antiochum Ascaloniten **xii.** 25.
 Lusciniæ insomnes **xii.** 20.* qui Lustrabantur, secedere ab aliis debebant, ne eos contaminarent **viii.** 4.*
 Luxus gentibus exitium adfert **i.** 9. Luxus muliebris **i.** 18.
 Lycaon, draua Xenoclis **ii.** 9.
 Lyceum gymnasium Athenis **ix.** 10. **ix.** 29.
 Lycurgus Eunomi filius **xiiii.** 23.* carmina Homeri portat secum ex Ionia in Graeciam **xiiii.** 14. legem tulit quoque de mortuacibus **xiiii.** 43. oculum amittit, inedia moritur **xiiii.** 23. Lycurgi leges spernit Lysander **xiiii.** 8. **xiv.** 29.
 Lycurgus alias, rhetor Atheniensis, legem tulit, qua ipse primus punitur **xiiii.** 24.*
 Lydi puellas ante nuptias prostituunt **iv.** i. servituti nati sunt **x.** 14.
 Lysander Spartanus inter Mothacas fuit **xii.** 43. continens in cibo **iii.** 20.* pauper **vi.** 4. primus tamen contra leges pecuniam infert Lacedamonem **xiv.** 29. in Jonia corruptus **xiiii.** 8. viros jurejurando decipiendos censem **vii.** 12. Lysandros duos ferre

ET HISTORIARUM.

- ferre non potuisset Sparta **xii.** 7. Lysandri filiae desponsæ deferuntur à sponsis post illius mortem **vi.** 4. **x.** 15.
 Lysimachus pater Aristidis **ii.** 43. **iiii.** 17. **xiiii.** 44.
 Lysimachus alias, invitus Alexandro, quia peritus erat dux belli **xii.** 16.
 Lysis Pythagoreus, præceptor Epaminondæ **iii.** 17. *p. 241.**
 M.
 Macareus Mitylenensis, sacrificulus Bacchi, punitus à Deo, & quare **xiiii.** 2.
 Mæander fluvius juxta Magnesiam **xiv.** 46.
 Mæandrus Samius bellum Periculum accedit **xii.** 53.
 Mæcenas Arium habuit præceptorem **xii.** 25.
 Mæotæ vescebantur milio **xii.** 39.
 Magnetum pugna cum Ephesii **xiv.** 46. acies ipsorum mira, *ibidem.*
 Magi Persarum, rerum futurarum divinatores **ii.** 17.* Magos audivit Democritus **iv.** 20.
 Majorum virtus an ad posteros pertineat **xiv.** 36.
 Malva herba sanctissima **iv.** 17.*
 Mandane Cyri mater **xii.** 42.
 Manes servus fugitivus Diogenis **xiiii.** 28.
 Mantinenses bonis legibus instructi **ii.** 22. ad Mantineam pugna **xii.** 3.*
 Marathonia pugna **iv.** 22.
 Mardus Rhacoces **i.** 34.
 Mares dictus vir antiquissimus in Italia **ix.** 16.
 Marius ex ignoto patre **xii.** 6.* & **xiv.** 36.
 Mars & A'gens Hebraicæ sunt Originis, *Not. ad* **ix.** 16.*
 Marsyæ pellis **xiiii.** 21.
 Maffilensium severitas erga feminas **ii.** 38.
 Medea non occidit suos liberos **v.** 21.
 Medicinæ studiosi philosophi **ix.** 22. & Tyrranni **xii.** 11.
 Medici urunt & secant **iii.** 7. & **xii.** 11.
   Medicus inhumanus **xii.** 1.
 Medius Alexandri amicus **xii.** 23.*
 Medi, *pro Persis* **ii.** 41. & **ix.** 41.
 Medon Codri F. **viii.** 5.
 Megabyzus ridetur à pueris Zeuxidis **ii.** 2.*
 Megacles, pater Aglaïdis **i.** 26.
 Megalopolitæ Boream ventum colunt **xii.** 61. iis ut leges scriberet, rogatur Plato Milesiæ mulieres vinum gustare prohibentur
- ab Arcadibus & Thebanis **ii.** 42.
 Megarenæ vincuntur à Solone **vii.** 19.
   arietes plus curant, quam filios **xii.** 56.
   decretem Atheniensium de illis causa belli Peloponnesiaci **xii.** 53.*
 Melanippus amatuer à Charitone, cum quo Phalaridem aggredi conatur **ii.** 4.
 Melanus pater Pindari Ephesi **iii.** 26.
 Melienses juxta Oetam in Thessalia, unde sinus Maliacus **iii.** i.* *p. 200.*
 Melisander poëta antiquissimus quid scripsit **ii.** 2.
 Melissus Samius, philosophus, præfector classis **vii.** 14.*
 Melitenis canis **xiiii.** 42.
 Melitides fatuus **xiiii.** 15.*
 Melitus macilentissimus **x.** 6. inimicus Sostratis **ii.** 13.
 Memphis Urbs Ægypti, & Regia Psammætichi **xiiii.** 33.
 Menander poëta **iii.** 14.
 Menecrates Syracusanus, medicus fastuosissimus tempore Philippi Macedonis **xii.** 51.
 Menelaus Agamemnonis Frater, Telemachi amicus **xii.** 25. erravit circum litora, ut pecunias & opes colligeret **iv.** 20.
 Menelaus, Philippi Macedonis avus, nothus creditus **xii.** 43.
 Menelaus alias, inter duces Alexandri, deditus venationibus **ix.** 3.
 Menestheus rex Athenarum, Tyndaridarum beneficio **iv.** 5.
 Menses fatales **ii.** 25.
 Mercurius Ægyptiis legum auctor **xii.** 4.
   xiv. 34. ejus statua præ foribus **ii.** 41.
 Meropes **xii.** 18. *p. 251.*
 Messenii ejiciunt Epicureos **ix.** 12. capti à Lacedæmoniis acerbe habentur **vi.** 1. pericidunt per Laconas, vicinos suos **x.** 28.
 Messene post annos 330. restituta **xiiii.** 42.*
 Metapontus Urbs Italiae **iv.** 17.
 Meton astronomus, Anni Magni conditor **x.** 7. se ipsum liberat ab expeditione in Siciliam **xiiii.** 12.
 Metope fluvius Arcadiæ **ii.** 33.*
 Midas Gordii F. Phryx **iv.** 17. ejus confabulatio cum Sileno **iii.** 18.* ejus adhuc infantis ori formicæ frumentum infixerunt **xii.** 45.
 Milesiæ mulieres vinum gustare prohibentur

INDEX RERUM

- ii. 38. Milesiorum colonia fuit Apollonia ad Euxinum iii. 17.*
 Miletii à Neleo & Ionibus facta viii.
 5. Alia à Persis, de qua Tragœdiam fecit Phrynicus iii. 17.
 Milio vescebantur olim Maeotæ, Sauromatae, & Indi iii. 39.*
 Milo Crotoniates Athleta pugnat cum Titorino xiii. 22. vincitur ab amica ii.
 24.*
 Miltiades capellas immolat trecentas ii. 25.
 Miltiades quot fuerint *Not. ad* xi. 35.*
 Milto, quæ & Aspasia xii. i. p. 710.
 Mimnermus poëta xi. 36.*
 Minerva Chalcicæcus ix. 41. Alalcomeneis, in urbe Thebarum xi. 57.
 Minutissima opera sculpta i. 17.
 Minyades iii. 42.*
 Mises, ejusque donum i. 33.
 Mithridates Ponticus vorax i. 27.
 Mytilenæ vietiis admunt litteras vii. 15 maris imperium tenent. *ibid.* *Notis.* eorum mulieres amant Phaonem xi. 18. eorum puberes occidi voluerunt Athenienses ii. 9. eorum Æsymneta fuit Pittacus iii. 17.* *Vide* & ii. 29.*
 Mnaso Phocensis discipulus Aristotelis iii. 19.*
 Mœchus causa seditionis xi. 6. qua poena affectus xi. 12.
 Molam laudat Pittacus vii. 4.
 Molionidæ, duo fratres unius corporis, occisi ab Hercule iv. 4.*
 Molosorum Rex Ædoneus iv. 5.
 Monetam qui primi cuderint xi. 10.
 Mors & somnus fratres ii. 35.
 Mōrientes in vestibus pretiosis i. 16.
 Mortuos in prælio hymnis celebrabant Veteres xi. 55.
 Mothaces qui fuerint apud Lacedæmonios xi. 43.*
 Mulæta 100. Talenterum v. 12.
 Mulier prægnans damnata capitis v. 18. mulieres laudatae xiv. 45. Sacarum bellicosæ xi. 38.
 Mundus sensim interit viii. 11.
 Munerum contentus i. 25. & xi. 9.
 Mures futurorum præsagi i. 11.
 Musæ sunt mansuetæ xi. pinguntur ideo inermes xiv. 37. Musis sacrificia fiunt in Hymetto x. 21.
 Musæus poëta, Orphei ferme æqualis xiv.
- N.
- Nasturtio vescuntur Persæ iii. 39.*
 Naclides Spartanus, pinguis, & ideo increpitus xiv. 7.
 Naucratis emporium Ægypti, *Not. ad* xi. 63.
 Navis una duo habet gubernacula ix. 40.* navis Delia i. 16.*
 Naxum venit Neleus, in Ioniā proficisciens Athenis viii. 5.
 Neleus Codri filius occupat Ioniā viii. 5.
 Neleus, pater Nestoris, ab Hercule occisus cum filiis præter Nestorem iv. 5.
 Nemci ludi iv. 5.* Nemeum leonem occidit Hercules, & ideo ab Nemeis honoratus iv. 5.*
 Neocles pater Themistoclis ii. 12. x. 17.
 Neptuni ira in Laconas ob templum suum violatum vi. 7. Neptunus stupravit Tyro, & ex ea genuit Pelian xi. 42.
 Nestor Agamemnonis consiliarius xii. 25. regnat beneficio Herculis iv. 5.
 Nicias tempore Ptolemæi Soteris, pictor diligens xi. 31.*
 Nicias Pergæus, helluo, se ipsum interficit iv. 23.
 Nicias Pyrrhi medicus xii. 33.*
 Nicippus tyrannus portento monetur de obvventura sibi tyrannde Coorum i. 29.*
 Nicocles Cyprius, luxuriosus vii. 2.* Nico-

ET HISTORIARUM.

- Nicodorus pugil & legislator Mantinenium ii. 23.
 Nicomachus Pater Aristotelis ii. 26.
 Nico medes claudus xi. 9.
 Nicostratus citharista certat cum Laodoco iv. 2.
 Nicostratus pictor, miratur picturam Zeuxidis xiv. 47.
 Nicoteles Corinthius, vino deditus ii. 41.
 Nili splendor excitat Iridem ex sententia Pythagoræ iv. 17.
 Niobe quot liberos haberit xi. 36.
 Nomina rebus dedisse, sapientissimum ex sententia Pythagoræ iv. 17.
 Numerus generatim Pythagoræ erat in prelio iv. 17.
 Nymphæ Filius Silenus iii. 18. *init.*
 Nympæ Cydoniates à Lacedæmoniis arcessitus xi. 50.*
 Nysæus Tyrannus, Dionysii prioris F. vino deditus ii. 43.*
- O.
- Obscenitas fugienda iv. 19. ejus osores iii. 30.
 Obscuri quidam celebres facti xi. 43.
 Oceanus circumlit Europam, Afiam, & Africam xi. 18.
 Ochus. *Vide* Artaxerxes.
 Odium civium adegit Timesian ad exsiliū voluntarium xi. 9.
 Oedipus ii. 8.
 Oenopides astrologus peritus, ejusque de Anno Magno sententia. (Eius etiam aetas) x. 7.*
 Oenutta herba ii. 40.
 Oeta mons iii. i. p. 199.
 Olea arbor, Athenis inventa iii. 38.
 Oleum, unctio veterum iii. 13. etiam cadavera in eo servabuntur xii. 3.
 Olympia Urbs ix. 2.
 Olympias mater Alexandri, mortem impetrat Eurydicæ xii. 36. deflet insepultum filium xii. 30.
 Olympiis in ludis spectatores erant radii Solis expositi xiv. 18. eos spectare feminis prohibitum erat x. 1.
 Olympii Dii v. 12.
 Olympus mons iii. i. Olympus Piericus paulatim decrescit viii. 11.
 Olympus musicus celebris xii. 20.*
- P.
- in Palæstris sedebant etiam otiosi homines iv. 24.
 Palamedes deprehendit simulatam insaniam Ulyssis xiiii. 12.
 Palatium mons Romæ, in quo templum Febris xii. ii.*
 Palladium, locus Athenis, ubi judicia de homicidio casus fortuiti siebant v. 15.*
 Palmariæ fructibus vescabantur Carmani iii. 39.*
 Pamphaes Prienensis Croeso dedit 30. minas, vivo illius Patre iv. 27.
 Panaretus Arcefilai auditor, macilentus x. 6.
 Panathenæa xi. 8.
 Pancaste concubina primum Alexandri, dein Apellis xii. 34.
 Paris ab ursa nutritus xii. 42.* ejusque lyra ix. 38.
 Parnassus mons, paulatim minuitur viii. 11.
 Paropaimfadæ sub Septentrione siti xii. 37.*
 Parrhasius pictor vestimentis utitur insolentioribus ix. ii.* *init.* victus à Timanthe, *ibid.*

INDEX RERUM

- Parsimonia, & ejus vitium contrarium iv. 14.
 Parthenius mons xiiii. i. p. 837.
 Partus prodigiis i. 29.
 Parvis intentus magna negligit ii. 27.
 Parysatis, mater Cyri Junioris xii. i. p. 711.
 Patara urbs Lyciae i. 25.
 Patrae urbs Achajæ xiiii. 46.
 Patres Senes, occisi à filiis ex lege iv. i.
 Patroclus charus Achilli xii. 7. ab Achille adjuvatur xii. 25. Patroclii sepulchrum coronatum ab Hephaestione xii. 7. Patroclea xii. 14.
 Paulus, Romanus imperator, vincit Regem Persæ xii. 43.
 Paupertas bonæ mentis soror inter Græcos ii. 43. xi. 9.
 Pausanias Ceramensis amat Agathonem ii. 21.*
 Pausanias, Rex Lacedæmonius, uxorem vehementer amat xii. 34. spernit monitum Simonidis, jubentis meminisse, hominem se esse ix. 41. ad Medos transire conatur iv. 7. res novas molitur Byzantii xii. 47.* sed captus perit fame, & insepultus abicitur, *ibid.* *Vide* & iv. 15.
 Pausanias alius, Macedo, Philippum interficit xii. 45.
 Pausanias alius, Scriptor rerum Græcarum xii. 61.
 Pauson pictor, pingit equum currentem, quum deberet pingere volutantem se xv. 15.*
 Peculatus suspecti quidam, locupletati certe ex muneribus publicis x. 17.
 Pelagonia *Not.* ad iiii. i. p. 199.
 Pelias ab Equa nutritus xi. 42.
 Pellenii afflicti à Sicyoniis vi. i.*
 Pelopia filia Thyestæ, & ex eo mater Ægithi xii. 42.
 Pelopidas pauper ii. 43.* contemnit opes xi. 9. amicus Epaminondæ xiv. 38.
 Peloponnesiacum bellum quibus causis ortum xii. 53.
 Peneus fluvius per Tempe Thessalica inter Olympum & Ossa decurrit iiii. i. p. 193.
 Penelope clara apud Græcos femina iv. 45.*
 Perdiccas gymnaſticas deditus ix. 3. leænæ speluncam solus intrat xii. 39. Alexandre est invitus, quia erat bellicosus xii. 16. pugnat contra Ptolemaum, de cadavere Alexandri, & decipitur xii. 64.
 Perdicum pulli x. 3.
 Peregrini ad Magistratus admissi Athenis xiv. 5. & ab Epidamniis xiiii. 16.*
 Pergase Pagus Atticæ *Not.* ad iv. 23.
 Periandri quot fuerint xii. 35. apud Periandrum fuit Anacharsis, quum istic certamen bibendi esset propositum ii. 41.
 Pericles Xanthippi filius, philosophiæ operam navavit iii. 17. exagitatus ab Aristophane ii. 13. optat nihil unquam Atheniensibus adversum dicere iv. 10. legem proponit, ne quis civis habeatur, nisi utroque parente civi natus, vimque ejus ipse primus sentit vi. 10. xiiii. 24. filiorum mortem fert constanter ix. 6. filii ipsius Paralus & Xanthippus vi. 10. veneno se perimit, luxu ad inopiam redactus iv. 23.*
 Pericles filius Periclis nothus xiiii. 24.
 Perictione mater Platonis x. 21.
 Peripateticorum sententia de somniis iii. ii.
 Perjuri Deos sibi reddunt hostes xiv. 2. perjuriis utebantur Philippus & Lysander de industria vii. 12.
 Persæ studiosi libertatis x. 14. terebintho, seu Pistaciis, & nasturtio, pro cibo utuntur iii. 39. post captum cibum compositioni se dedunt xii. i. p. 712. Persarum adoratio Græcis damnata i. 21. Persarum Regi contradicere non licebat, nec nisi cum periculo xii. 62. Persarum Rex dicitur Rex Magnus xii. i. p. 717. canit Homerum xii. 48.
 Persæ philosophus Antigonum Gonatas discipulum habet iiii. 17. p. 241.
 Perseus Rex Macedonum, Argivus erat, ex ignobili matre xii. 43.
 Periculum bellum unde suam duxerit originem xii. 53.
 Pestilentia tempore Periclis ix. 6.
 Peteus, pater Menesthei iv. 5.
 Phæcum comedationes vii. 2.*
 Phædon Socratis discipulus i. 16.
 Phænarete Socratis mater ii. 1.
 Phalaris, ejusque erga insidiatores humanitas ii. 4.*
 Phaonis forma xii. 18.*
 Pharnabazi in ædibus egit Alcibiades iv. 15.
 Pherecydes præceptor Pythagoræ confesus à pediculis, & quare iv. 28* v. 2.
 Pherenice, quia Patrem, tres fratres, & Filium, habebat Olympionicas, spectat ludos Olympicos, quod feminis non licebat i. 1.
 Phi-

ET HISTORIARUM.

- Philetas Cous, Poëta Hexametrorum tempore Alexandri, ejusque macies ix. 14.* x. 6. *init.*
 Philippides poëta comicus xii. 31. parvus & macilens x. 6.
 Philippus Amyntæ filius, Menelai nepos xii. 43. ob fidem agit Thebis xiiii. 7. docutus iv. 19. vincit Græcos ad Chæroneam vi. i. viii. 15. xii. 53. mox Græciam contra pacta in servitatem redigit vi. i. honorat Platonem, Theophrastum, & sumtus præbet Aristotelii ad Historiam Animalium scribendam iv. 19. Æschinem viii. 12. Stagiram Aristotelis patriam evertit xii. 54. clarissimorum hominum filios habet satellites ac ministros, & quare xiv. 49. Isocratis oratione excitatur ad bellum Persicum xiiii. ii. jurejurando viros decipere fas esse putat viii. 12.* mortalitatis suæ perpetuæ memor est viii. 15. oraculo Trophonii monitus ut sibi a curru caveret, tamen à Pausania occiditur xii. 45. ejus ad Menecratem festivæ litteræ xii. 51. colloquium cum Dionysio juniore xii. 60. Philippus, pater Antigoni xii. 43.
 Philiscus Epicureus, Roma electus ix. 12. Alius, amicus Alexandri xiv. 11.
 Philolaus sapientior Gorgia Leontino i. 23.* Philosophi magnorum virorum amici, & gubernatores rerum publicarum iiii. 17. Philosophi à Politicis, Regibus, & Populis adhibiti in consilium ii. 42.* Philosophorum austerior habitus, & longior coma iii. 19.* nonnunquam etiam militarunt vii. 14. philosophis quæ maxime indigna iii. 19.
 Philoxenus helluo x. 9. ubi *Vide* in *Notis plures* Philoxenos. damnatus ad lapicidinas, & quare xii. 44.
 Phliati in Peloponneso ii. 33.
 Phocæa viii. 5.
 Phocion filius Phoci, accusat Athenienses ingrati animi ii. 16. Filius cochlearii xii. 43. cognomento Bonus iiii. 47. xii. 43. Alexandre acceptus i. 25. Antipatro Pyrræum voluit prodere ii. 47.* vixit 75 annos, *ibid.* respuit munera Alexandri i. 25. xi. 9. *Vide* *Not.* ad xiv. 10. prælatus ipsi Demades xiv. 10. capite damnatur ab Atheniensibus iiii. 47. xii. 49. injuriam accipere mavult, quam facere ii. 16. igitur veniam ipsis dat xii. 49. sociosque
- moriturus solatur, vel objurgat xiiii. 41. fuit autem vir probus iv. 16. & pauper xi. 43. xi. 9. præterea doctus iii. 17. uxoris ejus vestimentis mariti usæ est vii. 9.
 Phocas Phocionis pater ii. 43.
 Phœnices mercatores, omnia pererrant & navibus perlustrant iv. 20.*
 Phorbas Astydamiae pater i. 24.
 Phryges servituti nati x. 14.
 Phryne scortum, ejusque statua ix. 32. forma & animus, *ibid.*
 Phrynicus poëta Tragicus, dux Atheniensium iiii. 8.* multetur ab Atheniensibus xiiii. 17. agit ipse fabulam, de Miletô à Persis capta, *ibid.*
 Phthia Jovi adamata i. 15.
 Phthiriasi mortui v. 2.
 Piætores veterum rudes viii. 8. x. 10. Piætores etiam certabant iv. 3. de Piætura lex Thebana iv. 4. ex Piæturus etiam disci aliquid potest xiv. 37.
 Piericus Olympus viii. 11.
 Pindarus Melanis filius, Alyattis Nepos, tyranus Ephesius, Patriæ amans iiii. 26.
 Pindarus poëta, æqualis Hieroni Siciliae tyranno iv. 15. à quo etiam amatus est ix. 1. superatur à Corinna xiiii. 25. expositus, & ab apibus nutritus est xii. 45. ejus domus ab Alexandre Thebis servata ab excidio xiiii. 7. tellimonia de Homero ix. 15. xii. 36.
 Pinguedo corporis enormous ix. 13. in virtute apud Lacedæmonios xiv. 7. p. 938.
 Pisa, & Olympia, promiscue ponuntur *Not.* ad ix. 2.
 Pisander vorax i. 27.
 Pisces se invicem devorant i. 1.
 Pisistratus, tyranus Atheniensium v. 13. cibibus non permittit otium ix. 25. à Solone suscepitus habetur viii. 16. Iliadem & Odysseam colligit xiiii. 14. *Vide* *Not.* ad viii. 2.* p. 525. Ejus ætas *Not.* ad iiii. 21.*
 Pistacia *Not.* ad iiii. 39. p. 261.
 Pittacus de fortuna quid senserit ii. 29.* molam laudat viii. 4.* Mitylenæorum Æsymnetæ fuit iiii. 17* *Vide* & vii. 15.* inter Philosophos πολιτευόμενος memoratur iii. 17.
 Pityreus vorax i. 27.*
 Placenta Socrati missa xi. 12.
 Platæensis pugna quando commissa ii. 25. victoria ejus adscribitur Pausaniæ iiii. 47.

INDEX RERUM

Plato filius Aristonis **II. 10. III. 17.** ab apibus melle nutritur **X. 21. XII. 45.** primum poëta & tragicus, dein fit philosophus **II. 30.*** cum ob paupertatem in militiam profecturus esset, à Socrate suscipitur **III. 27.** medicinam quoque didicit **IX. 22.** amarium habet Dionem **IV. 18. IV. 21.** quem etiam in Siciliam reducit ex exilio **III. 17.** Cyrenensis legislator esse recusat **XII. 30.** Anniceridis artem aurigandi non miratur **II. 27.** Agrigentinorum luxum perstringit **XII. 29.** Aristotelis mores improbat **III. 19.** Diogenem quoque reprehendit **XIV. 33.** & Xenocratem **XIV. 9.** à Philippo Maccione honoratur **IV. 19.** item à Dionysio Juniore, in Siciliam vocatus **IV. 18.** apud quem & commoratur **VII. 17.** auditur à Timotheo **II. 10.** contra Platonem scripsit Zoilus **II. 10.** redditum ejus in Siciliam exprobrat ei Diogenes **XIV. 33.** interest duabus præliis fortiter querem gerit **VII. 14.** Aristotelem ingratianimi accusat, & pullo comparat **IV. 9.** ab Aristotele ejectus è peripato docet in hortis **III. 19.** in cibo frugalibus **II. 18.** in habitu corporis minus curiosus **III. 19.** facilis & ab arrogantia ac fastu plane alienus **IV. 9.** longævam vitam spernit **IX. 10.** ejus fama nominis etiam ad Arcades pervenit, qui eum invitarunt, ut leges ipsis scriberet **II. 42.** citatur **IV. 15. XII. 25.** Poetæ erant & ipsi Histriones **XIII. 17.** Poliager infirmus adversus convicia **V. 8.** Poliarchi, canes etiam & Gallos sepelientis, luxuria **VIII. 4.** Pollium vinum **XII. 31.** Polybiades Spartanus **XIV. 7.** Polycleti statuæ **XIV. 8. & 16.** ejus ætas **XIV. 8.*** Polycrates Samius, amator litterarum, & Pœfeos, & Anacreontis **IX. 4. XII. 25.** Polycrates alius Zoilum docet **XI. 10.** accusationem Socratis scribit post ejus mortem, *ibid.* Polycrates Syracusius Dionysii satelles **XII. 47.** Polydamas Hectoris consiliarius **XII. 25.** Polydorus stultus **XIII. 15.*** Polygnotus Thasius pœtor pinxit res justa statuta, & moralia **IV. 3.** Polymnis pater Epaminondæ **II. 43.** Polypus vorax & colorem mutat **I. 1.*** Polysperchus latrocinium exercuit **XII. 43.**

Pompejus audit Cratippum **VII. 21.** Porcia præcipuæ fuit virtutis inter Romanas mulieres **XIV. 45.** Porpax fons Siciliae **II. 33.** Porticus regia Athenis **VI. 1.** Porus Rex Indorum, victus ab Alexandro **V. 6.** Posidippus auctor **I. 26.** Potatores celebres **II. 41.** potandi certamen, *ibid.* Potidaea Urbs Thraciae ad mare Ægeum, obsessa ab Atheniensibus **III. 17.*** Præco publicus **II. 15.** Præsentibus acquiescendum **XIV. 6.** Pramnum vinum **XII. 31.*** Prandium apud Veteres mane sumtum *Not. ad IX. 19.* Praxis Mitylenæus remittit as alienum suis debitoribus **XIV. 24.** Praxithe una ex Filiabus Leo **XII. 28.** Priene Urbs Ioniæ **VIII. 5.** Principiis obsta **XIV. 27.** Privata amicitia in bello postponenda Reip. **X. 20.** Præties cestro Veneris percitæ, sed non mutatae in vaccas: Earumque Nomina **III. 42.*** Proetus **III. 42.** Prognes coena **XII. 20.*** Promachus **II. 41.*** Prometheus Jovis consiliarius **XII. 25.*** Pronax occumbit propter Septem Duces, qui in illius honorem ideo instituunt Agona Nemeum **IV. 5.** Proserpinæ Fabula unde orta **IV. 5.*** Protagoras celebris apud Græcos **I. 23.*** Logos cognominatus **IV. 20.** comparatur Democrito **I. 23. IV. 20.** Proteas Lanicæ, quæ Nutrix Alexandri, filius, vinosus **XII. 26.** Proteïlai uxor Laodamia **XIV. 45.** Protagenes pœtor quamdui in unica tabula pinxerit, & quid de eo senserit Apelles **XII. 41.** Proxenus Xenophontem habet præceptorem **XII. 25.** Prytanum propriæ est Curia Prytanum **IX. 39.** *Notis, ubi & de Prytanibus.* Psammitichus Rex Ægypti, duxit Rhodopin **XIII. 33.** Psophidii in Arcadia **II. 33.*** Ptolemæus unus ex Alexandri ducibus, Lagæ filius,

ET HISTORIARUM.

filius, Alexandro suspectus propter soleritatem suam **XII. 16. XIV. 48.** amasium habuit Galeten **I. 30.** pugnat contra Perdiccam de corpore Alexandri **XII. 64.** Alexandrum sepulturæ tradit, *ibid.* amicos libenter ditat **XIII. 13.** amat Demetrium Phalereum **III. 17.*** Ptolemæus secundus, seu Philadelphus, doctor post morbum **IV. 15.*** Ptolemæus Euergetes inter aleam supplicia decernit, sed inhibetur ab Uxore Berenice **XIV. 43.*** Ptolemæus Philopator templum ædificat Homeru, & circa illum collocat Urbes de ipso certantes **XIII. 22.** Tryphon cognominatus **XIV. 31.*** Pugili dentes excutiuntur, quos absorbet, ne id sentiat adversarius **X. 19.** Purpura victoriæ insigne **IX. 2.** Purpureæ vestes in bellis apud Lacedæmonios **VI. 6.** Pyris olim vescebantur Argivi & Tirynthii **III. 39.** Pyrrho regi medicus insidias struit **XII. 33.** Pythagoras Pherecydis discipulus **V. 2.** Ceridas eum habuit pro Philosophorum præcipuo **XIII. 20.** dictus Apollo Hyperboreus, femur aureum habuit **II. 26*** uno eodemque tempore pluribus in locis visus est, *ibid.* & **IV. 17.** divino semine natus est, *ibid.* quibus vestimentis sit usus **XII. 32.** de veritate & beneficiis quid senserit **XII. 59.** dicta ejus accipiebantur, ut oracula, nec licebat quidquam ulterius interrogare, nedum litigare cum eo **IV. 17.** venire dicebatur, ut homines sanaret, *ibid.* in edendo volebat suos abstinere à corde, à gallo albo, à morticinis, porro etiam à balneo, & à via publica **IV. 17. ext.** Pythagorei **XII. 25.** dant operam medicinæ **X. 22.** Pythes rhetor, Demosthenem dictorio petit **VII. 7.*** improbitas cum ei objecta esset, quid responderit **XIV. 28.** Pythonem suspectum habet Alexander **XIV. 48.** Pytho Draco servabat Delphos, occisus ab Apolline **XII. 1.**

R.

Reges Tragœdiis materiam præbent **II. 11.** non recte judicant de artibus **II. 3 IX. 31.***

S.

Sacarum equi, & bellicosæ mulieres, & luctus **XII. 38.** Saccharum Veterum quale fuerit, *Not. ad XIII. 39.* Sacerdotes apud Ægyptios erant simul judices eorum, & ante pectus ideo gestabant imaginem veritatis **XIV. 34.** Sacrificia Humana ex oraculo **XII. 28.** Sacrilegi præcipitabantur Delphis **XI. 5.** Sacrilegium etiam in pueri pupitum **V. 16. & 17.** Sacris præparabantur homines castimoniâ **II. 31.***

INDEX RERUM

in Sacris erant coronati, & læti, at luctus
 erat ab iis alienus **III. 3.***
 Salamis, de ea bellum gerunt Athenenses &
     Megarenses **VI. 10.**
 Salivæ vis contra fascinum **I. 15.**
 Sambathe, unde Sambatheum *Not. ad* **III. 35.**
 Samus insula **VIII. 5.** capta ab Athenientibus,
     ejusque incole stigmata noctuae no-
     tati **II. 9.** Samum Sylolonti, fratri Poly-
     cratis, dedit Darius Hystraspis, **IV. 5.**
 Sannyrion comicus, gracilis **X. 6.**
 Sannyrion alias, stultus **III. 15.***
 Sappho, poëtria celebris, Sapientibus seu E-
     ruditis adscribitur à Platone **III. 19.***
 Sappho alia, meretrix Lesbia **III. 19.***
 Sardorum leges **IV. 1.**
 Satyri unde dicti **III. 40.***
 Satyrica fabula *Not. ad* **II. 8.**
 Satyrus tibicen **III. 33.**
 Sauromatarum cibus, milium **III. 39.**
 Scala symbolum fortunæ instabilis **II. 29.**
 Scamandronymus pater Saphus **III. 19.**
 Scholæ publicæ apud Græcos & Romanos,
Not. ad **III. 21.**
 Scipio formosus **III. 14.** nil aut vendit, aut
     emit **II. 9.** quamdiu vixit, *ibid. in Notis.*
 Scopas Creontis F. vino deditus **II. 41. XII.**
     I. * p. 718.
 Scythæ raro peregrinantur **IV. 7.** vinum me-
     rum bibunt **II. 41.** Eorum Nomen à Sa-
     cis ortum, *Not. ad* **III. 38.** *init.*
 Scythes (*nom. prop.*) Regulus Sanclæorum
     in Sicilia, fugit ad Darium Hystraspis **III. 9.**
 Segestani, *Alcyon.* *Not. ad* **II. 33.** p. 158.
 Seleucus Alexandro suspectus, quia fortis
     erat **XII. 16.**
 Semiramis ut regno potita sit, Ninum occi-
     dens **VII. 1.*** Leænam interfecisse gloriatur **XII. 39.**
 Septem Duces contra Thebas **IV. 5.**
 Sepulturæ varia genera **IV. I. V. 14. VII. 19.**
 Sepulturam non assequuntur etiam im-
     pii **IV. 7.** at assequuntur etiam pauperi-
     mi **XII. 64.** Infepulto cadaveri terram
     injicere debebant **V. 14.** Sepeliebant Attici
     mortuos versus occasum, *ibid.* sepulti Ca-
     nes & Galli gallin. **VII. 4.** Sepulchrum
     commune plebis **XII. 21.*** In sepulchris
     columna ponebatur cum inscriptione **III.**
     42.*
 Servius Tullius, vir egregius, sed ignotis
     parentibus ortus **XIV. 36.**

ET HISTORIARUM.

II. 36. & munera **IX. 29.** spernit vulgi
     de se judicium **II. 16.** & columnias adver-
     sariorum **II. 13.** Dissertationes ejus in-
     verti debent, ut intelligantur, delectabat-
     tur enim figuris & ironia **XIV. 15.*** *init.*
     eodem semper vultu est **IX. 7.** desiderat
     nihil **IX. 29.** vocem Sirenum habet **II. 30.**
     loquitur cum inereticulis **III. 32.** delici-
     ator in vestitu &c. judicatus à Diogene
IV. 11. solus in pestilenta publica corpo-
     re sanus **III. 27.** pauper **II. 43.** agrotat
II. 36. conjux ejus Xanthippe **VII. 10.**
 Socrates quot annos natus *Not. ad* **II. 36.**
 Soli, Urbs Ciliciæ **IX. 39.**
 Solon, Exœcstidæ filius, Archon Athenien-
     sium **VIII. 10.** eorum rempublicam for-
     mat **III. 17.** Imperator ipsorum est in
     bello Salaminio **VI. 19.** strategemate uti-
     tur, *ibidem.* Pisistratum odit ob tyrranidem
VIII. 16. admiratur Anacharsin **V. 7.** lau-
     datur **II. 22.** moritur senex **VIII. 16.** ejus
     sepulcrum, *ibidem.*
 Somnium divinum **XII. 1.**
 Somnus mortis frater **II. 35.***
 Sophonides pater Ephialtis **II. 43. III. 17.**
 Sophroniscus pater Socratis **II. I. II. 43.**
 Sosias Athaeus **II. 31.** p. 149.*
 Sparta terræ motu concutitur **VI. 7.**
 Spes vigilantium somnium **III. 29.**
 Speusippus prælatus Aritoteli à Platone **III.**
     19.
 Spolia non detrahebant Lacones hostibus **VI.**
     6.*
 Sponsæ emebantur olim *Not. ad* **IV. 1.**
 Stadia quot confidere soleat exercitus **X. 4.***
 Stagiritarum Lex **III. 46.**
 Stathinus Carminum Cypriorum Auctor **IX.**
     15.*
 Stesichorus Himeræus tempore Cyri **IV. 26.***
     primus auctor Bucolicorum **X. 18.***
 Strabo, visus acie pollens **II. 13.***
 Straton Corragi filius Olympionices **IV. 15.***
 Straton alias, Sidonius, luxuriosus **VII. 2.***
 Stratonicus citharœdus **XIV. 14.**
 Styrophalii **II. 33.**
 Subtilia opera artificum **I. 17.**
 Supersticio Atheniensium **V. 17.**
 Supplices præferebant insignia quædam **III.**
     26.* ab ara abtracti, & occisi; & vindici-
     cati à Deo **VI. 7.***
 Sus sibi meruit semper **X. 5.** suem vocavit
II.

T.

Tachos Ægyptius per luxuriam Persicam
     mortuus **V. 1.***
 Tænarum Promontorium Laconicæ, & tem-
     plum ibi Neptuni **VI. 7.***
 Talentum Babylonium **I. 22.**
 ad Tanagram militavit Plato **VII. 14.**
 Tapyrorum vinolentia **III. 13.***
 Tarentinorum resp. à quo constituta **III. 17.**
     urbs obseffa, & in fane adjuta à Rhiginis
     v. 20. vinolentia **XII. 30.** ipsorum jeu-
     nium solenne v. 20. luxuria **VII. 9.***
 Tartesiaca felis **XIV. 4.***
 Taurosthenes viator Olympiæ columbam mi-
     fit ad patrem **IX. 2.**
 Tasilas Rex Indorum **V. 6.***
 Telemachus adjutus à Menelao **XII. 25.**
 Telephus à cerva nutritus **XII. 42.**
 Telmisus & Termissus fluv. Siciliæ **II. 33.***
 Telmisensis Aristander **XII. 64.***
 Temelensis heros **VIII. 18.**
 Tempe Thessalica **III. I. p. 191.***
 Temples habent columnas **III. 26.***
 Tempus æstimatum valde à Lacedæmoniis
II. 5.
 Teos Urbs Ioniæ **VIII. 5.**
 Terebinthus, seu Pistacia, cibus Persarum
III. 39.*
 Teridades Eunuchus amatus ab Artaxerxe
XII. I. p. 722.
 Terpander à Lacedæmoniis arcensis **XII.**
     50.*
 Terra motus quid Pythagoræ? **IV. 17.**
 Testudo marina **I. 5.***
 Thales utilis fuit Ionibus **III. 17.**
 Thale-

INDEX RERUM

Thaletas vocatus à Lacedæmoniis **xii. 50.***
 Thasium vinum **xii. 31. xiii. 6.** Polygnottus pictor **iv. 3.**
 Theages Philosophus **iv. 15. viii. 1.**
 Thebani amoribus puerorum dediti **xiiii. 5.**
 venduntur ab Alexandro **xlii. 7.** vicit à Lacedæmoniis eos iterum superant **iv. 8.**
 Alexandrum conviciis proscindunt & ab eo evertuntur **xii. 57. xiii. 7.** *Vide & Notas ad* **iii. 6.** Thebana lex de imaginibus honeste exprimendis **iv. 4.** de non expōnendis infantibus **ii. 7.**
 Themison Cyprus, aulicus Regis Antiochi **ii. 41. p. 177.***
 Themistocles Neoclis filius fit continens **ii.**
ii. ludum & pugnam gallorum gallinaceorum instituit **ii. 28.*** dissidet ab Aristide **xiii. 44.** Eurybiadis minis nil se deterreri patitur **xiii. 40.** Legatus Spartam **iii. 47.** Hieronem certamine ludorum Olymp. arcet **ix. 5.** quercubus se comparat **ix. 18.** torquem puero ostendit, eumque jubet tollere **xiii. 40.** Thressam habet matrem **xii. 43.** Dives ex publico factus **x. 17.** jucundissimum in vita ipsi fuit cum admiratione in Olympiis adspici **xiiii. 43.** ut puer adhuc Pistratum non sit veritus **iii. 21.** ut in exsilio ejectus sit **iiii. 47.** quid de Judicis & Foro senserit **ix. 18.** oracula solus interpretari norat **xiii. 43.**
 Theocles Corinthius remisit debita fibi **xiv. 24.**
 Theodorus poëta tragicus **xiv. 40.**
 Theodorus alius, tibicen, continens **xii. 17.**
 Theodote meretrix **xiii. 32.**
 Theon pictor egregius **ii. 44.**
 Theope una ex Filiabus Leo **xii. 28.**
 Theophrastus de Milesis **ii. 38.** de Parrhasio **ix. 11.** Democritum laudat **iv. 20.** sermone destituitur in Areopago **viii. 12.** honoratur à Philippo **iv. 19.**
 Theopompus Chius **iii. 18.*** *extr.*
 Theramenes ejusque casus mirabilis **ix. 21.**
 Theseus liberatus ab Hercule ex carcere Regis Molosorum **iv. 5.** Rex Atheniensium **v. 13.**
 Thonis meretrix **xii. 63.***
 Thraces vinosi **ii. 15.** litteras nesciunt **viii. 6.*** Regis ipsorum in liberos crudelitas **v. 11.** quoisque se extenderit Thracia olim **viii. 6.***

Venti

ET HISTORIARUM.

Venti culti pro Diis **xii. 61.***
 Venus Alphasiam curat **xii. 1.** Phaonem in lactucis abscondit **xii. 18.** certo tempore navigat in Lybiā **i. 15.** Regina Cyprī **ii. 42.** pulcherrima Dearum **xii. 1.** p. 709. sacræ ei columbae **i. 15. & xii.** **i.*** Venere abstinebant citharœdi, histrio-nes, cantores, athletæ **iiii. 30. xii. 17.** Veritas dependet collo Judicis Egypti **xiv. 34.** hominem Deo reddit similem **xii. 59.** Vestiu splendidiore quinam usi sint apud veteres **ix. 34.** ad Vestitum attendebant Ephori Spartanorum **xiv. 7.** Via publica abstinerre suos vult Pythagoras **iv. 17. extr.**
 Vicinus malus & bonus **ix. 28.**
 Victoria eo, quo parta, die nunciata **ix. 2.**
 Vina antiquis dilaudata **xiiii. 31.** vini varia effēcta **xiii. 6.** Vino pro unguento utun-tur Tapyri **iiii. 13.**
 Ulysses Alcinoum amicum habet **xii. 25.** frustra simulat dementiam **xiii. 12.** cur-tanta suscepit itinera **iv. 20.** ratem ipse facit **viii. 5.**
 Voraces quinam supra modum fuerint **i. 27.** Vulgo placere **ii. 6. xiv. 8.**
 Vulpes marina, ejusque astutia **i. 5.***
 Uxores aliis cedebant Tapyri. *Not. ad* **xiiii. 13.** Uxores duas simul duxit Dionysius **xiiii. 10.**

X.

Xanthippe uxor Socratis vestimentis mariti uti detrectat **vii. 10.** placentam pedibus conculcat **xii. 12.** ejus de marito testimoniū **ix. 7.** desiderat munera **ix. 29.**
 Xanthippus pater Pericles **iii. 17. iv. 10.**
 Xanthus poëta Melicus, antiquior Stesicho-ro **iv. 26.***
 Xenagoras Rhodius, Amphora dictus, quia

quamplurimum bibebat **xii. 26.**
 Xenocles Poeta Tragicus, certavit cum Eu-ripide **ii. 8.**
 Xenocrates Chalcedonius **ii. 41. xiiii.** 31. discipulus Platoni præfertur Aristote-li **iii. 19.** bibendo meretur coronam au-ream **ii. 41.** misericors etiam erga bruta **xiiii. 31.** iram præceptoris patienter fert **xiv. 9.** sententia ejus de iis, qui oculos inferunt in aliena **xiv. 42.** comparatur Sileno **iii. 18.***
 Xenophon filius Grylli **iii. 24.** & pater Grylli **iiii. 3.** bonus militia **iiii. 17.*** dux strenuus **vii. 14.** studiosus rerum & ar-morum elegantium **iiii. 24.** mortem filii fert patienti animo **iiii. 3.** amicus Proxe-ni **iiii. 25.**
 Xenophon, puer Solensis, amatus à cane **ix. 39.**
 Xerxes Darii filius, Græcis bellum infert **v.**
v. cum septuaginta myriadibus infeliciter in Græciam proficiscitur **xiiii. 3.** Choaspis aquam solam bibebat **xii. 40.** Beli sepulcrum aperit **xiiii. 3.** amat arborem **ii. 14. ix. 39.** occiditur à filio **xiiii. 3.**

Z.

Zaleucus Locrensum legislator **ii. 37.*** **iii.** **i7. xiiii. 24.**
 Zanclæ **viii. 17.**
 Zeno amicus Antigoni **ix. 26. xii. 25.** pro Atheniensibus bene rem gerit apud Antigōnum **vii. 14.** discipulus ejus patiens verberum à patre **ix. 33.**
 Zeuxis Heracleota, pictor, pingit domum Archelai **xiv. 17.** & Helenam, & ex ea, aliis ostentata, quæstum facit **iv. 12.** quam picturam etiam Nicostratus admiratur **xiv. 47.** pueri ipsius rident Megabyzum **ii. 2.**
 Zoilus discipulus Polycratis maledicus **xi. 10.** Ejus habitus & ornatus, *ibid.* *Etas ibid. in Notis.*

IN.

INDEX AUCTORUM

ab Æliano laudatorum.

- A**esopus x. 5.
Alcman I. 27. XII. 36. & 50.
Alexis x. 6.
Anaxagoras de Regno IV. 14.
Anaxilas Comicus I. 27.
Androton VIII. 6.
Archilochus IV. 14.
Aristophanes I. 18. II. 13.
Aristophanes Byzant. XII. 5.
Aristoteles I. 14. & 15. II. 26. V. 3.
Callimachus I. 15.
Charon Lampasenus I. 15.
Cratinus II. 13. p. 155.
Critias x. 13. & 17.
Damon III. 14.
Dinon VII. 1.
Ephorus XIII. 23.
Epitimates IV. 7.
Eumenes Cardianus III. 23.
Eupolis in Marica XII. 30.

Euripides II. 12. XII. 15.
Herodotus II. 41.
Hesiodus IX. 28. XII. 20. & 36.
Homerus III. 9. VI. 9. VII. 2. & 8.
X. 18. XII. 1, 14, 27, 36, 44, 86
64. XIV. 23.
Lasus XII. 36.
Menander III. 14.
Mimnermus XII. 36.
Pausanias XII. 61.
Philippides XII. 31.
Pindarus IX. 15. XII. 36.
Plato IV. 15. VIII. 2. XII. 25.
Posidippus I. 26.
Theophrastus II. 38. IX. 11.
Theopompus III. 18. VI. 12. VII. 2.
Thucydides XII. 50.
Timaeus XII. 26.
Xanthus IV. 26.
Xenophon VII. 14. XIII. 32.

INDEX AUCTORUM,

qui in Notis illustrantur & emendantur.

- A**elianus de Nat. Anim. 21. a. 63. a.
330. b. 331. a. 394. a. 626. a. 636.
b. Ind. v. Πάλαι. Τάφη. Τιμωρεῖς.
Ælchines 316. a.
Antoninus Liberalis 359. b. 719. a. 931. b.
Apollodorus 340. a.
Apulejus 954.
Aristænetus 276. a.
Aristophanes 29. a. 489. a. 628. a. 665. b.
Aristoteles 34. a. 458. 599. b. 605. b. 635.
658. a. 876. a.
Arrianus de Exped. Alexandri 38. b. 108. a.
697. b.
Artemidorus 220. b. 931. a.
Athanasius Syntagma. Doctrinae 194. b.
Athenæus 19. a. 20. b. 43. b. 49. b. 171.
b. 195. b. 207. a. 226. 236. b. 572. b.
590. a. 625. a. 658. b. 704. 738. a.
741. b. 746. a. 750. a. 761. a. 859. b.
903. 907. a. 934. a 952. b.
Bacchylides 246. b.
Basilius Magnus de Gracis leg. 361. a.
Cassiodorus 299. b. 771. b.
Chronicon Alexandrinum 501. b.
Chrysostomus Homil. IV. in Ep. ad Corinth.
148. b.
Cicero Epist. ad Fam. 957. a.
— de Finibus 315. a.
— de Officiis 698. b.
Clemens Alexandrinus 566. b.
— Romanus 37. a.
Curtius 678. 679. 783. b.
Cyrillus Hierosol. 607. b.
Dio Cassius lib. XLVI. LXXVI. LXXVIII. 106.
- lib. LX. 518.
Dio Chrysostomus Orat. XLIX. 794. a.
Diodorus Siculus 287. a. 475. b. 542. b.
827. a. 908. b. 920. a. 984. a.
Diogenes Laertius 145. a. 207. b. 208.
235. b. 297. b. 378. a. 497. a. 565.
566. 617. b.
Diomedes Grammaticus 84. a.
Dionysius Halicarn. 510. 512.
Etymologicum Magnum 790. a.
Eunapius 65. a.
Eusebius Chronic. 262. 263. 499. a.
— Histor. Eccles. 250. a. Ind. v. Φι-
εω.
— Prepar. Euang. 278. a. Ind. v. Ετ-
εο.
— Demonstr. Euang. Ind. v. Επεργ.
Eustathius ad Homeri Iliad. B. 883. a. Iliad.
E. 684. Iliad. M. 591. b. Iliad. Z. 592. b.
Iliad. Y. 389. b. Odys. E. 750. a. Odys.
O. 870. b. Odys. I. 49. b.
— ad Dionysii Perieg. 1056. b.
Gazæus in Theophrasto 365.
Gellius 699. a.
Gemmarus veteres 244. 245. 431. 592.
Glossæ 866. 930. b. Ind. v. Κόνις. Υερόπε-
ιο.
Gregorius Nazianzenus 18. a.
Harpocration 443. b.
Heraclides de Politis 294. 810. a.
Herodianus 605. b. 774. b.
Herodotus 232. a. 274. a. 439. b. 902. b.
Hesychius 36. b. 193. a. 443. b. 561. a.
627. b. 747. 825. b. 984. b.
Hieronymus 152. b. Ind. v. Κονίς.

ADDENDA.

- Homerus 481. a. 932.
 Hyginus 511. 858. a.
 Jamblichus 366. b. 370. b.
 Inscriptiones 94. 250. 420. 779. b.
 Isidorus 734. a.
 Isocrates 400. a. 467. b. 920. b.
 Julianus Imp. 107. a.
 Justinus 919. b.
 Laetantius in Statuum 23. b. Ind. v. Ixetn.
 Livius 413. b.
 Livii Epitome 700.
 Lucianus 550. a.
 Macrobius 282.
 Maximus Tyrius 530. a.
 Mela 131. b.
 Menander 225. 226.
 Corn. Nepos Miltiade 777. a. Pausania 222.
     a. Epaminonda 918. a. 919. a.
 Obsequens 132. b. 319. b.
 Ovidius 195. b. 582. b.
 Pausanias Atticis 341. a. 444. 659. a.
     Corinth. 241. b. Messen. 920. b. Eliae.
     777. a. 907. b. Phocicus 642. 778. b.
 Phavorinus 747. b. Ind. v. Nēmōtikos.
 Philo 424. b.
 Philostratus 120. b. 169. b. 364. a. 643. a.
     Ind. v. Παρακάμπτω.
 Philoxenus 300. b.
 Photius Bibl. ex Ctesia 854. b. Arriano 907.
     Conone 925. b.
 Phrynicus 855. b. 856. a.
 Plato 746. a. 756. a. 807. b.
 Plautus 79. a.
 Plinius 14. b. 111. b. 195. b. 284. a. 462.
     a. 564. b. 590. b. 771. a. 776. b. 954.
     b.
 Plutarchus Lycurgo 873. a. Themistocle
     796. a. Publicola 759. a. Arioste 545.
 Graffo 28. a. Demetrio 788. b. Gal.
     ba 584. a. Vit. decem. Rhet. 551. b. 652.
     b. 890. a. de discrim. Adul. & Amici 245.
     a. Apophthegm. Reg. 699. a. 812. b. 916.
     b. 919. b. 966. a. de Pythia 950. b. de
     defectu Orac. 198. b. Sympos. 817. b. de
     Solert. Anim. 239. a. Non posse suav. vivi
     sec. Epic. 238. b. 932. a. de amicitia 4. a.
 Pollux 30. a. 270. a. 428. b.
 Polyænus 190. a. 294. b. 985. b.
 Polybius 462. a. 405. a. 557. a.
- Porphyrius 136. b.
 Ptolemæus 413. a.
 Sallustius 225. b.
 Scholiaestes Aristophanis 442. b. 780. a.
     Horatii 706. a.
     Luciani 875. b.
     Pindari 459. b.
     Synesii 663.
     Theocriti 193. b.
 Scriptura S. Marcus 29. b. Lucas 387. a.
     Acta Ap. 19. b. 260. b. Ep. 1. ad Corinth.
     576. b. Philipp. & Timoth. 385. a. Coloss.
     145. b. Hebr. 825. b. Apocal. 19.
 Scylax 366. a.
 Servius in Virgilium 167. b. 511. 633. b.
     656. a. 671. b. 745. a. Ind. v. Mīnūm.
 Simplicius 498. b.
 Stephanus Byzant. 294. b. 329. b.
 Stobæus 25. a. 95. b. 184. b. 930. a. 932.
     b.
 Strabo 294. b. 439. a. 456. 457. 859. b.
 Suetonius 106. b. 560. b.
 Suidas in Voce Σάσσει 4. Χαρέν 60. b. πλέ.
     9ρος 193. a. Φρυνίχε 211. a. Φλιδεσία 307.
     a. Ουλπιακή 229. a. Δημόκρετος 376. a.
     Αρχαν 419. b. Επιχόρησις 431. Συναετικής
     913. a. Εξωμήλις 627. b. Πριγκεπίς 634. b.
     Δημοσθένης 701. a. Πολυκράτης 701. b. Αει.
     στοφάνης 728. a. Βάκις 780. b. Λακρά 810.
     a. Φρύνιχος 880. b. Γαλῆ 930. b. Βινθέμης
     845. Πρύχοντα 817 b. Εκάλη 948. a. Εχέ.
     μίδα. Ind. v. Επικ. & Περσίνος χρήμα. Ind.
     v. Ημερ.
- Sulpicius Severus 484. b.
 Synesius 898. b.
 Theodoreetus Sermon. 630. b.
 Theophrastus Hist. Plant. 859. b.
 Thomas Magister 53. a. 493. a.
 Thucydides 61. 6. 316. a. 382. b. 485. b.
     524. a. 560. b.
 Tzetzes in Hesiodum 211. a. 880. b.
     in Lycophronem 603. a.
 Valerius Maximus 166. b. 237. a. 863. b.
 Vellejus Paternulus 729. a. 810. a. 699. a.
 Virgilii 308. b.
 Ulpianus in Demosthenis Orat. de Falsa Leg.
     270. a.
 Vopiscus 40. b.
 Xenophon 450. a.
 Zenobius in Paræniis 875. a.

- pag. 5. col. b. lin. 12. SCHEFF. Adde. Pleraque hujus capitinis descripsit Michael Apostolius Cent. x. Prov. 58. ubi Cl. Pantinus pro Δαιμονῷ reponit δαιμόνας.
 pag. 6. col. b. Εκέντω δειπνῶν ἀπόχρην] Ex MSS. & Michaelie Apost. Cent. x. Prov. 68. scribendum εἰκάνη.
 pag. 20. col. b. Αἱ θύλαι τὰ ακάλας ἀκάλα.
     νετον] Apud Athenæum & Aristotelem lib. vi. Hist. Anim. cap. 2 legit ακάλας. verum utrumque ex Nostro emendandum censeo. Perperam quoque huic verbo generandi casus tribuitur lib. ii. cap. 10. de Nat. Anim. ὄπικος (εἰσπονεῖ) γοῦν ἀκάλην τὸς ὅντες ἀντῆς. ubi Medicus diserte præfert ἀντῆ.
 pag. 21. col. a. lin. penult. SCHEFF. Adde. V. Cl. J. C. de Pauw in notis ad Philen xxx. 40. pro πυργίῳ legit πελεᾶ. quomodo apud Athenæum corredit Dallechampius.
 pag. 41. col. b. lin. 11. juvenem. Adde. & μα.
     κρᾶς χάρετας Scythius, vel potius Scythinus apud Stratonom in Μέσῃ Πανδ.
     ηγ. Epig. XXIX.
     Ηλαῖν μοι μέγα πῆμα, μέγας πόλεμος,
     μέγα μοι πῦρ,
     Ηλαῖνος πλήρης τὸς ἔρωτος ἔτεσσι.
     Αὐτὰς τὰ καρπὶ ἔχων ἐκκαΐδεια, καὶ μετὰ
     τέττα
     Πάσας καὶ μαρτὰς καὶ μεγάλας χάρεται.
 pag. 52. col. b. lin. 8. KUHN. Adde. πολιόπ.
     ράτης de Ilide etiam usurpavit Noster lib. x. de Nat. Anim. cap. 29.
 pag. 60. col. a. Επικίνδυν] An legendum καὶ pag. 747. col. b. Αμελεῖς οὐτοις] Cl. Dukerius malebat ἀμελεῖς οὐτοις. Luscinia enim non sponte vigilat, sed τυρωτας ικτυτα.
 pag. 88. col. b. lin. 33. cognominatus est. Adde.
     Virgilii lib. vi. Aeneid. 667.
     medium nam plurima turba
     Hunc habet, atque humeris extan-
     tem suspicit altis.
 ubi Servius. Quasi philosophum, ac si di-
     ceret Platonem. Alludit enim Poeta. nam
     Plato ab humerorum dictus est latitudi-
     ne, quam Graeci πλάτος vocant. Atte-
     ta enim fuit, qui post omnium victoriam
     se philosophia dedit. & Seneca Epist.
     LVIII. Plato ipse ad senectutem diligen-
     tia pertulit. Erat quidem corpus vali-
     dum ac forte fortitas, & illi nomen la-
     tudo pectoris fecerat.
 pag. 89. col. b. lin. 29. ιύρων. Adde. & lib. II.
     de Nat. Anim. cap. 12. de lepore. ιύ-
     ρων δὲ ἀντεῖ τὸ ιύρων, τρόγλις ιύρω-
     νος.
 pag. 174. col. a. lin. 18. PERIZ. Adde. Venuste
     hunc locum emendavit Cl. Battie-
     rius, in Specimine Philologico pag. 29.
     pro εἰ Διονίσος... προύκετο ἀράλος legens
     εἰ Διονίσος, a Dionysio... præmium pro-
     positum est. supra lib. i. cap. 22. δαῖος εἰ
     βασιλεὺς διδύμα. Arrianus lib. IV. de exp.
     Alex. cap. 2. περιστραγόρος ιεράλεως.
     & Herodotus lib. i. cap. 10. μαθεσα δὲ
     τὸ ποιητὴν εἰ τὸ ἀνδρός.
 pag. 180. col. b. lin. 16. PERIZ. adde. Forte
     leg. Γέρινος πίνει καὶ οὔτος εἴδεις ἀκρατῶς.
 pag. 279. col. a. lin. 26. Επεχείρου] If. Vossius
     legit επεχείρου, legit επεχείρου, le-
     git επεχείρου.
 pag. 306. col. b. lin. ult. Pro ειράδων If. Vossius
     malebat ειράδων.
 pag. 536. col. b. lin. 40. PERIZ. Adde. Cl. Bat-
     tierius in specim. Philolog. p. 29. trans-
     posito τῷ οὐρᾳ post τὸ σοφὸν, legit, μηδὲ τὸ
     Ορφεα σοφὸν οὐτον γεγονέα Θράκη, ἀλλ'
     λας τὸς μύθος αὐτὸς κατεψευσθεία. Orpheus
     illum sapientem, Thracem nullo modo
     suisse, sed temere fabulas de eo mentitas
     esse, quod nempe Thrax fuerit.
 pag. 568. col. a. Αεστανίς] If. Vossius legit
     Αεστανίς.
 pag. 845. col. b. περὶ αὐτῆς ζεύς] Mallem ειπούσον. ut lib.
     XIII. de Nat. Anim. cap. 24. de cani-
     bus.
 v 3

A D D E N D A.

bus: ἔπειδες τι ἀντάσ τινισθαν καὶ ἀλτικω-
τίπας ἐπιπούσας τὸ σῶμα.
pag. 856. col. b. Αἰχίσα ἀνθρώπουν ἀπίθανον]
Προάνθρωπον Cl. Dukeatus malebat ἀκτίσα.
Euripides in *Medea* 486. de Pelia a fi-
liabus suis interfecto.

Πελιαν τὸ ἀπίκτενον, ἀσπειρ ἄλγεσον θαρεῖν

Παιδιν τὸ πάντα, & Noster lib. IV. cap.
36. de Nat. Anim. καὶ λαθηίσκει καὶ εἰκτι-
στα μῆρα, ἀλλὰ ἀκτίσα.

pag. 912. col. a. llii. 35. PERIZ. Michael A-
postolius Cent. VIII. Prov. 63. secun-
dum Plutarchum legit τὴν μητρὶ, & mox
βάλῃ pro ἰκεάλῃ.

pag. 919. col. b. lin. II. Οικήσας δὲ] Adde. Vi-
de an hīc sit legendum, δικίσας δὲ
Μεσσήνης δι' ἕταν τελάκοντα καὶ τελακούντα
ἰσαὸν Σπαρτιάτας οὐδένα. Sic enim Plu-
tarchus de Pelopida. & Epaminonda.
Πάσσαν μὲν Ἀρκαδίας ἐός μιαν δύναμιν συ-
ίσησαν· τινὸς δὲ Μεσσηνίας χαρακτηριστικῶν
Σπαρτιάτων διατεμόρησαν, τέσσας παλαιὸς Μεσ-
σηνίας εἶπαντον, καὶ κατῆγον Ιθαγένηον συντί-
κοτες. Ergo hæc verba συντίκεται δὲ
abundare videntur: & mox legendum:
οὐαραγαγέντες εἰς ταῦτα, vel εἰς αὐτὸν. GESN.

pag. 945. col. a. lin. 30. Φιλένεον] Adde. Inter
corticem & lignum tiliæ arboris tenuis

tunicæ sunt multiplici membrana, e qui-
bus vincula tiliæ vocantur, tenuissime
earum philyrae, coronarum lemniscis ce-
lebres, antiquorumque honore. Plin. &
alibi. Preparantur ex eo chartæ, divi-
se acu in pratenues, sed latissimas phi-
lyras. GESNER.

pag. 1010. col. a. Ασίλητα] Idem Fragmen-
tum Ἐλιανοῦ adtribuit Moscopulus,
vel alius Anonymus in schedis Vossianis
agens de Selga Pisidiæ oppido.
Ασίλητος δὲ ἄνθρωπος, ὁ σφοδρῶς πτελεός,
οὐ φανταστικός εἴναι τοι π. Π. Αφ. πολὺς δὲ καὶ
ἀσ. τικτ. σκ. λέγων, γένεσις δὲ ἡ αὐλάνεις
καὶ βαθεῖς φ. διὰ ὧν ἀθ. εἰκτίνεται πάντα λα-
βρότατα.

pag. 1011. col. b. lin. ult. χείρ. Adde. Verum
Codicis MS. lectioνem retinere male-
bat ἐπάντιον in Emendat. in Suidam p. 80.
ἀλλὰ δύναται πολ. έντις. ἀρρενικατικόν χάριν, sed
dare curiositatis infelicitis morbo, vel virtus
gratiam.

pag. 1012. col. b. Ατέρμενος] MS. εὐρέμενος. Con-
fer Emendat. Pat. in Suidam p. 85.

pag. 1056. lin. I. Idem in Odyss. κ. pag.
1653. Θηρία δὲ κοινῶς πάντα τὰ ἀλογα. διὸ
καὶ τὸν ἀράχην Θηρίον φησιν ἐπιλεξίες.

E R R A T A.

pag.	col.	lin.	
23.	b.	5.	in Ægio.
32.	a.	24.	Arnobius reddit.
36.	a.	6.	Πρεσβύτερος.
38.	a.	32.	προσεντάσις.
39.	a.	2.	τατ.
49.	b.	45.	ἐκτείνει.
52.	a.	10.	aliquandu.
—	b.	10.	Βαρότατος.
—	—	11.	Παρασύρατος.
58.	b.	39.	IDEM.
64.	a.	1.	τίς.
69.	b.	37.	lib. VI.
76.	a.	8.	ἔπη.
—	b.	35.	exponitur pe.
109.	a.	9.	ἰπαρδός.
117.	b.	2.	& sibi singula.
158.	b.	20.	Particulum.
276.	a.	14.	Aristenæti.
290.	a.	25.	ΙΝ.
311.	b.	16.	IDEM.
347.	a.	6.	ἀυτον.
404.	b.	30.	IDEM.
438.	a.	20.	διχιλίσ.
448.	a.	ult.	cap. 3.
460.	b.	38.	Plutarchus.
463.	a.	28.	ῳδιστατην.
470.	a.	35.	Mosynæcos.
493.	a.	34.	juramentum.
565.	b.	26.	ἐκτιψεως.
587.	b.	35.	antem.
607.	a.	6.	ἐκ κλαδων.
639.	b.	21.	φόνει.
714.	b.	38.	prope.
716.	b.	penult.	SCHEFF.
720.	a.	13.	ἴγραψα.
723.	a.	12.	ἴστων.
738.	b.	36.	ἰνθετίζεινται.
763.	a.	8.	Kuroi.
800.	a.	7.	ἐλαυνομένιος. ιφ.
817.	a.	10.	Ziūs.
982.	b.	25.	amicos.
1037.	b.	27.	sen-su.

lege.
Ægij.
Arnobius reddit.
Πρεσβύτερος.
προσεντάσις.
τατ.
ἐκτείνει.
aliquandu.
Βαρότατος.
Παρασύρατος.
PERIZ.
τίς.
lib. VI.
ἔπη.
exp. per.
ἴπαρδος.
& singula.
Particulum.
Aristenæti.
ΙΝ.
KUHN.
ἀυτον.
KUHN.
διχιλίσ.
cap. 3. SCHEFF.
testatur Plutarchus:
ῳδιστατην.
Mosynæcos.
juramentum.
ἐκτιψεως.
autem.
ἐκ τη κλαδων.
φόνει. SCHEFF.
propius.
PERIZ.
ἴγραψα.
ἴστων.
οὐκ ἔνθετο.
Kuroi.
ἐλαυνομένιος, ιφ.
Ziūs.
amicos. KUHN.
sen-su.

